Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.
GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

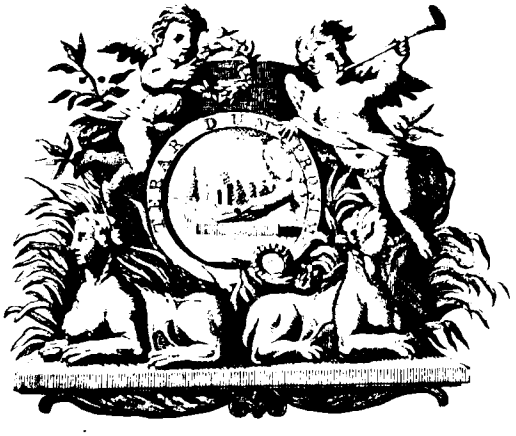

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

R 1550

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντι, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· [a] πυρέσσειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παυδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τ ϛ πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένους, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τ ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέσσειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρετσύειν Edd.

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificioſiſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem proꝛſus ratione uſurpat ἤδη, Ῥητ. 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad perſonas Συμπ. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut ſit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρετσύειν] Anglic. πυρέσσειν. Sic pag. ſeq. ὀφθαλμίσσειν. *J. B.*

Πυρέσσειν] A. W. P. L. In reliquis πυρετσύειν. *M. du S.*

Πυρέσσειν] Etſi πυρετσύειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verſ. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τ πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demoſth.* p. m. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀσκλ. c. 4. pr. πρόδυμία λιπαρεῖ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ὀφθαλμίαις οἱ πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foeſius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ὑπ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἕδρις ἐπιγινόμενον· πολὺς, ἢ ὕστος ἴλυος τ πυρετόν. Vulgo male πολὺς ἢ ὕστον, ἴλυος, ſine ullo ſenſu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐ ὕστον, ἴλυος] Non adſentior *Graevianae* diſtinctioni; ſed vulgatam ſervo, & miror qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat; nam ſi cum *Graevio* diſtinguendum, tunc illud καὶ ὕστον potius delendum foret, ac ſcribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ᾧ [a] ἔστο, ἔλυσε † πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος ἔβαλε τὰς γνάμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ † Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ † τῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῆσαν· καὶ μεχρὶ [c] μὲν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων ᾧ λεπτῷ, τ' ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ θνητῶν, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τῦτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ χρόνος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε λῆξαντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῦ τοιῦτο

fluens, aliis sudor superveniens largus & ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis septiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque saeve rex, Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum dinque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte servant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. servant. c Μέχρι] Sic M. & Edd. omnes. Μέχρι P. L. & Angl. & marg. AIW.

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἰστέον ὅτι † πᾶσαι αἱ λύσεις φέρει ‡ ὁ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνος εἶτα. V.

* Hoc & omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis; ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* in τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνος, ἀντὶ τῦ, θρηνῶ quod sequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuisse restatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε † πυρετὸν. At, at, minime delenda verba ᾧ ἔστο, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione *Ed. Paris.* recte ostendit, vertens: *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare esse, quis nescit. Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum parcum.* i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem; sed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phrasis. nusquam enim quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνάμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἐρωτ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον ἔβαλε τὰς γνάμας] Nescio quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. Significat enim hic ἔβαλε *redigo*, eodemque significatu & constructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους † ἐνόχους εἶναι ἐς πολλὰ ἔβαλεν. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ γοητεύσαι. Nec tantum absuadit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὴ ἐς τέλος † δόμος ἐς τοῦτο ἔβαλεν. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *redactus est.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Bas.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus est, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παρέκιν.] Conf. supra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philostrati* in Aristide p. 582. οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸ Μάρων, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπιφυόμενος τὸ βασιλέως &c. Vide & not. ad eundem *Philostr.* p. 158. & textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. ὁ θρηνητικὸς τὸ † μονῳδῶν μᾶλλον. *M. du S.*

Ibid. Πᾶσαι . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μανικὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ὁ μέλος δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ὁ μέλος δ', ut *Soran.* c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ὁ μέλος. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exstat in addendis editionis Cl. *Barnesii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit;

Ἀλ-

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus unjuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed

τραγῳδεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παροληθαίνειν, ὑπιπτόν ἐμφιλοχωρούσης τὴν Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἐκάστου γνώμην ἀειπερομένου.

Ὡς ἂν ἕν, φασιν, ἐπὶ τραγῳδαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων ἀπειλήλυθεν· οὐχ ὅτε τραγῳδεῖν, ἐλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καλεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦ-

ὁ Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. ᵉ Τοῦτο] Οὕτω marg. *Alw.*

Ἀλλ' ὦ τέρατα θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δῆσαι τὰ καλὰ φαίης, καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν αὖ σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους αὐτυχῶς σωωκπόνει,
Καὶ ταῦτα μὲ δῆν τίμιος θεοῖς ἴσῃ,
Μὴ δῆν δ' ἐπ' αὐτοῦ τῷ διδύσκειν φιλῶν,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάμοις πω θεῶν τι ἐ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν σύμμαχος παρίσασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάμοις πώποτ' θεῶν τι κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὲ ὦ θεῶν τέρατα] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upton.* *M. du S.*

27. Παροληθαίνειν] Sic infra Ἀστρ. c. 28. f. *ἐμβάς ἐς τὸ πέδος τοῦτο παροληθαίνουσα.* *M. du S.*

31. Ἐς φ. ἰὼ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud *φησὶν* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος αἰτεῖν, *Loop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. ἢ ὡς ἔπος αἰτεῖν ἢ ἢ ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur vulgo non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ὠδαλεῖν] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦτα καλεῖσθαι] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοσοῖ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a]Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b]ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα βλέπων ἐκεῖ, ὁ δὲ, λίθους προφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo

ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. Ba. P.* Ἀρμενίᾳ *J.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *AIW.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ὅτου τὴν ἐναντίαν τὸν μάχλον. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave νῖκος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν ὑπ' ἐκείνου πέπρακται . . . . πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγράμμασι. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Notter. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ristershus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid.* & *Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸν ἅπαντων πατέρα εἶναι ἐλέγετο. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἰσηγορίαν, per quam ἐμφύλιον τὸ ὅπλον, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἰσηγορίαν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyran.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο στόματος ἀποκλασάμενος ἐφονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter ſat occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne murus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis dolium, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὕδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπυδῇ μάλα ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐπὶ τῆς [c] Κρανείης· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς ὦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν ὥρᾳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὅτῳ μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἴ τις [f] κυλίει τις τὸν πέτρων, καὶ μάλιστα, οἷον τυμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δείσει γὰρ

c Κρανείου] W. recte. Et marg. *Alii* Κρανίου Edd. *d* Ὡς] Deeſt in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bt.* & 2. & *Er.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὗτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίει W.

58. Τῆς Κρανείου] ‡ Ὅπερ τοῦτον. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανέᾳ ſcribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πληγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλωνος] Vide πάρεργ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανείου] *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. ἐντυχεῖν μὲν αὐ λέγουσι τὸν Διογένην πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. *G. C.*

Κρανείου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανίον, φασὶ, τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaria*. Vid. *Pollux.* Onom. ſi quid opus. quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανίου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus πρωτολαλίας. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανίου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν, ἐὰν ἐμοὶ πείθῃ, ἐρῶ σοι τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἐκφεύξομαι τὸν πόλεμον, καὶ ὅπως ἀπαθὴς διαμενῶ τῶν περὶ τὴν γραφὴν ταραχῶν; ἀπόσχωμαι τοίνυν πρῶτον μὲν τοῦ καπνοῦ, καὶ τῆς κόνεως, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τῷ συγγράφειν ἕπεται, καὶ ἀπέχωμαι ἐμαυτοῦ, εἰ δυνατόν. παραινέσω δέ τινα μικρὰ, καὶ ὑποθήσομαι ταῦτα ὀλίγα τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῆς σμικρᾶς προσαψάμενος.

Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶμαι σφίσιν εἰς τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς εἰς τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστου, καὶ προχείρου, καὶ ἁπασῶν εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ πᾶν εὐμήχανον, οὐδὲ ῥᾴδιόν ἐστι συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *A1W.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τοῦτο M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφῇ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται] Παραινέσεως οἱ π. δεῖσθαι οἴονται W. e Οἶονται σφίσιν] Οἴονται φασὶν *Coll.* Οἴονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γραι. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶόν τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *delia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ καὶ κόνεως] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.* Καπνοῦ καὶ κόνεως] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κόνεως ἐκτὸς ἔεργε νῆα &c. — Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam L. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῷ μὲν καπνῷ, καὶ κόνεως, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἕπονται, ἀπέχω ἐμαυτόν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφῇ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus texetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφῇ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe noſſe in animum induxiſſe tale quid facere, τῷ μὲν καπνῷ, pergit, καὶ κόνεως, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἕπονται, ἀπέχω ἐμαυτόν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφῇ. non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J.F.*

83. Ἄμμε . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δωρ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλὰ. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὲ δεισιδαίμονος quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt.* L. pr. ἀλλὰ οὐ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐνοικίου hoc Dial. c. 15. δὲὸ Ἀδικούμενος. Particula δὲ vero, mul-

ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, μαμφῶν τῦτ' ὄξιν, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ϗ ἄλλο πολλῆς ἢ φροντίδ@ δεόμενον, ἦν 95 τις, ὡς ὁ Θυκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὃν ὐ πάνυ πολλὺς αὐτῷ ἐπιτρέψων, ἐνίοις δὲ ϗ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, ϗ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, ϗ ἐν τοῖ κοινοῖ δέδεικ) ἡ ἱστορία. εἰ δὲ ϗ ἐπήνη) τὰ τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι [i] μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἁπαξ κεκυρωμένων, ϗ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκεκμένων. ἅμως δὲ ὐ χεῖρον ϗ πρὸς αὐτὺς ἐκείνως εἰρῆσθ, [k] ἴν' εἴ ποτε πόλεμ@ ἄλλος συβαίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (ὐ γὰ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχοιεν ἄμεινον συντιθέναι, ἢ καινόν τῦτον προσάγοντες. ἴσως γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν ϗ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ ϗ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεί] Sic recte L. & marg. *Aiw.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam; ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεί. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *i* Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M . . σουσιν ἢ . . . ψωσι W. *k* Εἴ τι] Ἢ τι W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲ ϗ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπὸ τυφῶ μὲ ἐπιτηδείως τυγχανόντων. μᾶλλον δὲ ἀναγωγῆς προσφερομένων. *V.*

multo frequentius; vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Junianae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. *Μανία, εἴ γε ἐλπὶς*] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ ϗ ἐπήνηται, pergit, ὑπὸ τῶ τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι μεταποιήσουσι, ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς ſine dubio legendum μανία εἴ γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανία...] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W, & vulgata repoſita. Vid. Παρασ. 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. συνεχῶς νίκαι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Ctefiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

46. Τῶς

τρύντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, εἰ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ [a] αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, ἢ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

[d] Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. ἐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἔνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae [b] quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖσθαι] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖσθαι *J.* b Ἐν] Τὰ οὖ marg. *AIW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Poll.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἔνια] Ἀντιβλεπὲ ἀστὶ γενικῆς. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἐ τραπεζιτῶν ἀναστρέφουσι] Ἐναστρέφουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντας, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐναστρέφουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐναστρέφουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιαδριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰ παντῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαιρωτέον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀκαιρωτέον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

ραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕστω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἥλικον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωρήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ἱστορεῖν τὰ γενηθέντα, τοῖς ἐπαίνοις ἐχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ἐφ' ἑνὶ τοῦ Ἰσθμοῦ διώρισαι καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τὰ μεσοτειχῶν δὴ τοῦτο, δὶς λέγω πᾶσιν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁποσοῦν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, ἀλλ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάκοιλο, ἢ μᾶλλον, ἢ τὰ ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, ὥσχ δέξασθαί ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ πραγματεῖαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων εἰσπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, καὶ ἐφ' ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Αιτῶ*. Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαίριον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσι. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut.* Συμπ. προβλ. Ζ. ά. ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατον] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατον legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ἱπποτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θυσομένους ἀναβιβάσῃ, φθόνος οὐδείς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ διαρραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καὶ συνεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλουσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τοῦ Ἄρεως καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπλῆσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περί τις ποιητικὴ γίγνεται, τὰ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένα, τὰ λοιπὸν δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνου-

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑπεκπρέων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θυσομένους ἀναβιβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέων, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμοῖσιν ἀείρων δρομάσσκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμοις, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μή τις εἰδείη χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγειν τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑταίρας κοσμήματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑταίρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κοσμήματα, *meretricia lenocinia, fuces meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλουργίσι σκεπάσῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν δέ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων ἐκ κομιδῆς πρωνίων. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρώνιοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſterche mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos.*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ δ' [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τ' μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τ' καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλουργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτά, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπείσακτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅτε μικρὸν ὑστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male *ἐπεισάγει.* *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus *ἑτέρας* fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. *i* W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit *μ.* *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀφέπτης] Rursus infra Ὀψιχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, *Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τ' ἱστορίας, καὶ τὰ τ' ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἑτέρας κομμώματα*, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse *ἐπεισάγοι.* Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [*ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον & τοιοῦτον ἂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς σὺν εἰδόσιν ἐξηγεῖτο*] legens, id quod sane requiritur, *ἐξηγοῖτο.* *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose *ἐπεισάγει*; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens φοινίκαλοι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. *ἑταίρας.* *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. *ἑταίρας*, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. *ἀλουργίς τι.* *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, *ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τ' καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι φοινίκαλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ.* Pro *ἀλουργίσι* in MS. Angl. *ἀλουργίς τι* exstare testatur *Bourdelotius.* Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* *ἀλουργίσι* praefert alteri lectioni *ἀλουργίς τι*; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud *ἀλουργίσι*, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἐπεῖλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραίνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isidoti,

a Καὶ ἀφ' τ. l.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτων ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἰρῆται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forf. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ὁ τὸν ἀθλητὴν τὸν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενηθεὶς εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ποιητὴς καὶ τὸ Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸ καλὸν μὲ ἀναλκίδη δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσιν ἐς τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν ἐ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲ, ὡς εἰρῆται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς, quod quidam non inteligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ϛ fustulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Strasis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ἐ πάλλω τὸν στρατ, unde divinavit exscriptor νίκων στράτις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

20 ὁδότῃ, [a] γενάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴ αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν.

25 καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐρασταὶς ἀποσπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

30 Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῆς ἐπαί-

[a] Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum ν. [f] Ἐρασταὶς] Sic marg. *AIW.* A. G. P. Ἐργάται Edd. & M.

noſtrum, Καῖος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ἔτι ἀγαθὸς καὶ πράξαι τι βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ λέγεται ἡμίμνας τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λοιπὸν ἔφυγε, καὶ ῥόπαλον εἰς τὰς μάχας. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum *ſ. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀπαγρ. & *Paus.* Eliac. I.] *Leyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐρασταὶς ἀποσπάσαιτο] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auditorii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐρασταὶς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auditorium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῆς ἐπαίνου μάλιστα προσπίπτει, παρ' ἑκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ὦν, μὴ τὸ συφετιὸν ἐν τοῖς πολλῶν ὄχλων ἐπιποθῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ μὴ Διὸς συκοφαντικῶς προσίτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάστοις ἀκούοῦσι, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάστοις ἀκούουσιν, ὧν μὴ τὸ συφετιὸν ἐν τοῖς πολλῶν ὄχλων ἐπιποθῆσαι *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τῆς ἐπαίνου μάλιστα προσπίπτει, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσίστα λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάται] Angl. ἐραστὰς. *J. B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ὦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῆς ἐπαίνου μάλιστα προσπίπτει, παρ' ἑκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ὦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτιχνῶς ſit chimaericum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ὦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quaeſo intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες πας' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τ' συρφετὸν ϗ τ' πολὺν δῆμον [c] ὑπονόησαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, ϗ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προς-ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παράδραμον, ὀξύτερον μὴ τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, ϗ πανταχόθεν τῷ σώματι, ζυγυραμοιβικῶς δὲ τὴν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, ϗ ἔννομα, ϗ ἀκριβῆ τ' τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ ϗ συγγράφειν, τ' δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύτης πέρα τοῦ μετρίου τ' ἱστορίαν μύθοις, ϗ ἐπαίνοις, ϗ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An προσαυθὲς? Ἐπαύχθες *Pell.* b Ἀκούουσιν· ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἢν. Edd. & M. c Ἐπινοήσαις] Ἐπινεοῖ Mss. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *AIW.* d Ἀκροασαμένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abest a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevivit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utramque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel siniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τ' νησου καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τύχην αὐτὸ δρᾶσιν ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα ἐπίδωνα καὶ γυμνὰ δείκνυσιν. *J. G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερα. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερα, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερα] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἱστ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur ὑδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσεις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ἐπινοῆσαι] Ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. *F. G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. ms. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκροα-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, in-

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῷ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀχρημόνως καταθηλυνόμενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σε ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *A1W.* Σου ſervant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροασαμένους] Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Κατὰ τ τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, λοιπόν ἐστι καὶ ἐμὲ συγγράφειν. τοὺς δ' ἄλλων ὀλίγων φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζει. *J. J.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus enclíticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε· quod ſignificatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν προσωπῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem προσωποφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν προσωπῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαϊκὸν καὶ βασίλειον κόσμον, λεοντῆν ὑπερώμιδα καὶ ῥόπαλον μὲν χεῖρας φέρειν, ἀμφιπίπτοντά τε ἀλεωργοῖς καὶ χρυσοφοῖς ἱματίοις, ὡς εἶναι καθαγίσματον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν παλυτίλιον καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Batr. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν προσωπῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. Ex. *Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφιλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

ſi

ρον, καὶ δυσχόλληλον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἰδιόν, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πάντη καὶ χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνίοτε μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷος αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὑποσκάζουσι τὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

[a] Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. [b] Ἀριστοβούλου] Ἀριστοβούλῳ μ. γράψας. Angl. M. & marg. Fl. Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J. M. G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J. F. R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστοβούλῳ γράψας. *J. B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe; non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J. F. R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ὡς πίλους ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum *Z. tr.* c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὲ ὅτως Ἀριστόβουλε, τοιοῦτον ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἐπὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J. G. G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμενον τὸ τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐπὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

[c] ἀναγνόντ@ αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον ὁ γραφῆς (ἦσαν γὰρ χαριεῖς τὰ μεγίστα τῷ βασιλεῖ, ὀλίγον ψευδόμεν@ ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὀλίγου δεῖν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔδει οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔδει οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, [f] ὅς γε οὐδὲ τῷ ἀρχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέχετο, ὑποσχομένῳ τ' Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μεταρρυθμίσειν τὸ ὄρ@ εἰς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὀλίγου τ' ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν@; ὧν καὶ ὧδαί τινες οἱ ἔλεγ-

[c] ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. [d] ἐκεῖνος] Deeſt in W. [e] Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. [f] Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. du S.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi κατακόψαι ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus ἐπὶ ita tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens εἰ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἐλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τ̃ ἀνθρώπων, ἢ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρατελευτόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν ἢ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ̃ συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσὶ τὸ παρὸν, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ̃ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνως ἄντας· ἐς τὸ πᾶν δὲ, ὑποπτον ταῖς [f] ὑποβολαῖς τ̃ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [g] καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, ἐ πᾶσαν

di varitas poſſit: ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant: quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθίσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *AtW.* Ἐπάνθισιν Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *F. H. P.* & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρειώδης W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοις Angl. P. L. W. in raſura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καταμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum. ὁ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθίσῃ] Angl. ἐπάνθισιν. *F. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθίσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισιν. Ἀνθίζω & ἐπανθίζω eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἐπανθέοσι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἐπαλείφειν μόνον, καὶ ἅπαξ τ̃ ἐλέφαντα, καὶ ἄξαι, καὶ ἐπάλλαν, καὶ ἐρράδιαζε, καὶ ἐπανθίζειν τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & facabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ἐ γάρ σε μὴ φῶτα ἐδ' ἐπανθίζειν. *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syncſius: καὶ αἷμα ἐπανθεῖ μοι παρὰ τ παρειᾶς ἐέπτηται. *& ſanguis mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. ἄνθη τ εἴκων ſunt picturae Philoſtrato. *Heſych.* ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ἀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. διὰ τὸ τ βοτανῶν ἄνθους λέγονται ἐπὶ παντὸς μαλάγματος τὸ χρῶμα. ὡς καὶ παρὰ τοῖς φιλοτέχνοις καὶ ἐν ἰδίᾳ ἕκαστοι βάπτουσι, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδεῖν βοτάνην τινὰ, καλὸν πόαν ἀνθεμώδεσι πέπλοις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda erant haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ζωΐζομαι ἅρματι πώλους
Ἐν διαδήλαισι ποικίλλουσ' ἀνθεμώδεσι πέπλοις.

Ubi interpretes peſſime: *in crocea veſte jungam curru equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθέμωσι πέπλοι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πέπλοι μέν, πρόσκα, ſubtemen, fila. χρυσέπεπλοι veſtes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox *Polluci* lib. X. c. 20. ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πέπλα & πεπλία κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peplum fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πέπλα. *Euripides* autem ſic vertendus: *In crocea veſte jungam curru equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν διαδήλαισι ποικίλλουσα eſt pro ἐν ποικίλλουσα διαδήλαισιν. *F. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc ſcripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθίσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θερμανόσους] Angl. Θερμανούς. *F. B.*

Θερμόν.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὑγρότατον τῆς θερμανόσου, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θερμανόεσθαι; quam ſi admittas, ſupple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Diſtinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae*: ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſſe aoriſtus primus ex πάσσω vel πάσσω quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. *F. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20[h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῆς λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπισκευάζουσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὰ αὐτὰ τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπομοσάμην, εἰ ἀσφαλὲς ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἷς μού τις αὐτῶν ὑπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλεῖσθαι τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τῇ συγγραφῇ. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἱστορίας, καὶ τοῦ τοιού-

b Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. *i* Ἐμμελὴς] Εὐμενὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. *k* Περὶ πόλεμον τῆς ἱστορίας] Περὶ πόλεμον ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῆς ἱστορίας vero *Poll. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμενὴς] Εὔρυθμος. *V. Σύνεσ.* G. (Εὔρυθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ πραγματεύσεται, vel ὠφελήσῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πρώτῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῷ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐπὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πρώτῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμιχθαται, ἃ σὺν &c. *Langol.*] Ego pro πρώτῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπαντὸς, τὰ, ut πανὸς. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Πάρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀστρολ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εἴδως eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἰσ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Περὶ πόλεμον] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Περὶ πόλεμον] An conveniens, i. e. τῷ περὶ ἐμμέλειαν. *F.G.*

Περὶ πόλεμον τῆς ἱστ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato περὶ. *Caſaubono* (ad Theophr. Char. p. m. 138,) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀστρολ. *μου*θ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a caloeis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόλεμον] Omnino probanda lectio περὶ πόλεμον. Acu-

τοιούτου εἶδει τὸ λόγων πρέπουσα; εἶτα μι-
χρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸ ἡμέτερον
ἀρχηγὸν εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸ τῶν Περσῶν
βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμεί-
νων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσί-
την καθῄρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν
ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων.
εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἂν
ἄξιον εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτου
λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ
τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἄμει-
νον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνη-
σθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγα τέλει τῷ
[b] Προιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῦτο P. Ποιοῖ Fl. Vulgatam ſervant ceterae. b Προιμίῳ] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίῳ P. & A.

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ἴσως αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φαιδρὸν ἐπαινεῖ.* *M. V. la Croze.*

48. Προιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Προιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Προίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Προιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Προιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet, quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Προιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentleianis*, N. CCXXIII. Τῷ τι μυθολόγῳ Προίμιον Ἀντιόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τ' τῆς πολέμου ἀρχὴς διελθὼν] Non has voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, quum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjicinntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγαισος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐαλόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀσχὶν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνεγράμμου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῷ Ἀττικοῦ ἀνπνέουσαν] Quid ore χαρίεντα cum θυμῷδες? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & θύμου τῷ Ἀττικοῦ ἀν. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηϊόπολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὸν ἀρχὴν ὡς ἰκανὸν, τὸν τῷ ἱκανοῦ ὀνόματι ἔχετο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τῷ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare capit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Partborum*

ἔτι μεῖζον μὲν αἴρων τὰ ἡμέτερα, τὸν δὲ βαρβάρους καλαπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύηται· καὶ ἤρξατό γε ἡ ἱστορίας ὧδε, αἰτία ἅμα ἐκ τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολλύμενος· Οὐολόγησος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἐστὶ μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰπασμένος, ἡ τ' ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριέστατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀναπνέουσαν· ὥρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

ἐν

c Οὐολόγησος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *Aldi*. Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *J. Ald. P. S.* &c. Ἐστέριος χαρτοῦ. γρ. Κρισπέριος C. male. Κρεπέριος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἐστέριος * χαρτοῦ] Γρ. Κρισπέριος. *G.*

* Καρτοῦ] Sic pro Καλπυρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τῷ Ἀττικῷ ἀναπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριέστατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀναπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis*. Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. 11. εἰώθασιν de *Pindaro* prodidit: Αἱ δὲ εἰσὶν μείλιτται ἐκπραγάζουσι τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, ὅπως τῷ ἐγχειρήματος, καὶ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λιπαρῶν Ἀθηνῶν· ἐδοκίμων γὰρ καὶ τοῦτο εἶναι αὐτὸν ἐκ παίδων Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ut puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in *P.* ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans*; quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur Θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέριος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus*. Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπυρνιανὸς Πομπηϊοπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Mieyllii* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομ-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, δεξάμενος εὐθὺς ξυνεταράχθη· ὥστε μετά γε τοιαύτην δὲχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ὠθισάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεσιώτοις, ἐπήγαγε, πρὸς Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλὴν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν δεδοίκοιμι αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Συνεταράχθη] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθεταράχθη *Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίδι W. Sed fuit Νισίβεις.

πτώτελις reponendum erit in *Almeloveenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηίου πτολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Πομπηιοπτολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium ilsdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* I. c. &, ſi lubet, *Petr. περκυραϊκὰ μάστιξ.* 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρὰ τείχη. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſultus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intelligo etiam, quae in Ἀλεξ. lege c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus detinere fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depraturus. *M. du S.*

80. Ἐπιτιμᾷς] *Valde.* *F.G.*

Ἐπιτιμᾷς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιτιμᾶν τινι, & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιτι-

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

Θουκυδίδου ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστί, τὸ οἴεσθαι [c] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοῖα λέγειν, εἰ ὀλίγα ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνῳ λέγοι τις, μικρὰ [f] κἀκεῖνα, [g] ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δ' αὐτὸν, [h] μὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐπόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μέλαξυ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥστερ τὴν πορφύραν ἐπιχρωννύντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Κἀκεῖνα] Καὶἐκεῖνα Fl. Vulg. serv. cett. Κακεῖνο M. sed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. Ff h Νὴ] Ἢ M. Ἰδία marg. Alw. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλιπεν W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ δὲ ..] Οὗτος πανταχοῦ τῇ γλαφυρᾷ ἐπιδιατρίβων ὁ κωτάρτης ἐστί. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπιεικὴς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*, at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad Gall. c. 23. J. F. R.

81. Ἐντρέψας — ἃ δ' αὐτὸν] Locus corruptus. F. G.

Ἐντρέψας] Hic deest aliquid *Longol.*] Hic locus asterisco in Ed. J. notatur, ut mutilus, credo: quanquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francanus*. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatissimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quae sunt ipsius diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum ex sint meræ Lucianeæ. Vertebat enim *ea quae sunt ipsius illius*, *dixerit quispiam*, *ne μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc est*, *parva & illa*, & ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης *id est*, *ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt ejus ipsius*, *dixerit quispiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δ' αὐτὸν μὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quae tria sunt frusta imitationis perversæ. J. G.

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστί. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοῖα λέγειν, εἰ ὀλίγα ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δ' αὐτὸν μὴ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus; ea quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam causam per Jovem, & parum abfuit quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva,* ὡς ἂν αὐτὸς ἂν φαίης, hoc est, *ut ipse fatearis. Et ista, per Jovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. J. G. G.

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπετοπικῶς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὸ συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῆς κοιλοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, τὴν Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero commentarium eorum, quae geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeſtrem valde & humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, deſcribens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior ſane hic idiota erat, ipſe quidem ſtatim quis eſſet manifeſtus, ſed qui alii venuſto homini, & tractandae hiſtoriae perito, laborem praeceperit. Illud ſolum in eo reprehendi, quod ita inſcripſerat libros ſuos, ſtilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici ſextae contariorum, hiſtoriarum Parthicarum*, & ſubſcriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπετοπικῶς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πετοπικῶς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμεθα jota ſubſcripto ad latus poſito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.] Prava verſione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & ſenſum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πετοπικῶς. reddens, *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus*, ſed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *eſt*, nec *ſit*, ſed *eſſet* vel *foret* vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis quae ſupra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtylo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui ſtatim qualis eſſet, cogneſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πετοπικῶς ex *Graevii* MS. προπετοπικῶς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientiſſimo. Verbum προπετεύω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Theſauri Appendice; ſed qualia ibi multa, nulla auctoritate ſubnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id uſurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnaſiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπετος, quod ab *Heſychio* exponitur αὐκρατὴς, αὐθαδὴς, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Heſychio ſcribitur πρόπετα pro πρόποια. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſſent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ἦν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πετοπικῶς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis ſunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, ſive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud noſtrum alibi, *doctiſſimi Medicorum.* Dein pro πετοπικῶς legendum ex Mſ. προπετοπικῶς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic ineruditus ſcriptor, qui ſtatim qui ſit oſtendit*, (ſive *cur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Julium Caeſarem in commentariis de bello Gallico & civili ſecutos eſſe veteres referunt. προπετεῖν eſt eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paullo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον,

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps*: & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὀυόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim,

ᾧ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτι συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἐξαμένων ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὀυόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῆς ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πότερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς Κοσοφόρων ἕκτης ἱστορίαν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῆς Κοττοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν κἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοττοφόρων τῆς ἕκτης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin. Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra εὐ-τρίψας, & infra, σὺν οἶ-δ' pro οἶδα, item εἰ-α pro εἶα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὲ ἦν ἰδιωτὴ τοῦ χαρίεντος, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev.* hic oſtendit. *J. F. R.*

5. Προστατικὴς] G. W. & P. In Impr. κεκτονικὴς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοττοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρου & κοττοφόρου. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lanceae, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen εἰητρικὴν non ἰητρικὴν cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴ γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν προοιμίων περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὴ μικρὸν, ἀλλὰ συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηκε αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κωμῳδῆ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔχει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ὅτι τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴτε ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὑπὲρ ἐκείνου ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδε ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὄσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγιγνώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπειν Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὸς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus disserit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsi.* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. F. G.

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὄσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὀρσιας

multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diſertiſſime elocutus fuerit, & vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus eſt, *& Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* & qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, & umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſa-

50 ὁρᾷς, ὅμοι⊙ ὅτ⊙ ἐκείνῳ, πᾶς' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ὅτ⊙ δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμ⊙ ὑπὲρ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ ϗ αὐτὸς ὅμοι⊙, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῦ, πάσας πόλεις, ϗ πάντα ὄρη, ϗ πεδία, ϗ ποταμὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, ϗ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακ⊙ τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τ Κασπιακὴν χιόνα, ϗ τ κρύσταλλον τ Κελτικόν· ἡ γῦν ἀσπὶς ἡ τῦ αὐτοκράτορ⊙, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, ϗ Γοργὼν ὑπὲρ τῦ ὀμφαλῦ, ϗ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῦ, ϗ λευκῦ, ϗ μέλαν⊙, ϗ ζώνη ι ἰριοειδὴς, ϗ δράκοντες ἑλικηδὸν, ϗ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὼ κ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τῦ ἵππυ, Ἡράκλειες, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόυ κόμη, διανέοντ⊙ τ λ Τίγρητα, ϗ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττῦ, ϗ μυρρίνης, ϗ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, ϗ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

b Ὁρᾷς, ὅμοι⊙] Sic Edd. Ὁρᾷς ἐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl.* F. B2. Ἡριοειδὴς male *J.* & marg. *AIW.* & L. Ἐριοειδὴς Angl. & G. Ἰριοειδὴς P. Vulgatae vero adſentitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S.* *l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοι⊙] Ante hanc dictionem eſt ἐχ in Angl. Cod. mendoſe. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario poſt ὁρᾷς omiſſum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοι⊙] Non ita abſurda eſt lectio Codd. ἐχ inſerentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοι⊙ legere, formula in his uſitatiſſima. *J.F.R.*

62. Γοργὼν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ] Ex initio Iliad. Α. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. *J.G.G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Α. 36. & Β. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mſ. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. *J.G.G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. *J.B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἠροειδὴς, P. Ἰηροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notaſſet *Solanus*, ipſas denuo conſului, & quinque priores ſic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. Λ. 27. ubi poſt memoratos eosdem colores, etiam ſequitur: ἑκατερθ' ἴριος ἰοειδέος, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J.F.R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briſſonius aliique paſſim, vide, ſi lubet, not. ad *Philoſtr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam ſupra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuiſſe exercitus, a quo fuſus eſt Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, ϗ μυρρίνης, ϗ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto laurocque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum ſe invicem attigiſſe, implicitas fuiſſe, & in unum quaſi coaluiſſe. *H V.*

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, ἢ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἠδειμὴν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας ἢ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅτι τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τῶν δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὅτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὅτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλαται ἔντερα τινός, ἢ [h] ταρίχου, ἕως ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ὅτῳ δ' ἂν, οὐ προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τῶν ποδὸς ἡ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τῷ στρατηγῷ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ ὧδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. b Αὐτῶν] Deest in W. c Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τῶν δίστ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κλήρ. τῶν δ. inverso ordine *J.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϵ ὀκτὼ Edd. omnes absurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἵπτους] * Ἀτλικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μείους † λέγειν Ἀτλικὸν· αὐτοὶ γὰρ ἴφαγον, φασὶ, τῷ ἄρτου, καὶ κατέαγα τῷ κρανίου. Ἔτος πᾶν ὅσπριον ‡ ἐρεμχθίν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὗτος διατῶσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*
† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
‡ Ἐμιχθίν] Ἐριχθίν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*
79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divisione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*
85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἵππου, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*
90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*
91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*
Ἑπτὰ ϵ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*
Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mf. Angl. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τῷ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *J. G. G.*
Ἐξέθανον] Sic praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*
94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epiſtolis mentitus eſt. Ad Europum enim hoſtium quidem cecidiſſe trecenties, & ſeptuagies mille ducentos & ſex: Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, & accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia, hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum, ignorans, totum quod

95 δεχόντων ὀπισθολαῖς ἐψεύσαλο. ὅπῃ γὰρ Εὐφώπῳ, τὸ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιλο.

1 Καὶ μὴν καὶκεῖνο λεκτέον, ὡς μικρὸν ὄν. [m] ἐτόλμησε γὰρ τῇ κομιδῇ Ἀτθικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταλον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανὸν τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνῆς, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο ὠμὸν, τριῶν,

l Ἐννέα] οε. Angl. & P. Vulgatam ſervant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνιον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἆλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβεριανῦ, praeter *S.* & *B2.* *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo poſt tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ— W. ubique.

6. Σατουρῶνα λέγειν] Σάτουρον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innoteſceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs eſt Mediae, inquit *Palmerius.* In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam poſſint ad ultimam numerorum claſſem conſtituendam τριάκοντα ϛ ἓξ, orietur numerus modeſtior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, ſunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννέα] Angl. οε. *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inſcribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuiſſe *Saturninum.* Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in *Mario.* *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philoſophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* ſub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipſum, I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Juriſconſulto inſigni. Sed hi omnes nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & ſequens Oſroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoſcas. Apud *Xiphilinum* (& noſtrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius eſſet, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σεβουιανὸς. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς ſcribitur; & Ἐλέγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus eſt. M. Σευηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανὸς, quae cum deinde Σεβη— recte ſcribant, nos & hic recte ſcribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a noſtro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invaſurus Alexandri Oraculum conſuluit, quo reſponſo, quove exitu, ibidem diſces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιοι δὲ, χὰ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰσήκει θεσμῶν ἑς' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, χὰ [d] διὰ τῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τ ἑβδόμης.

Τὰς δὲ χὰ ποιηλικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ὅτε ἄν τις θείη, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὰν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδύπησε; χὰ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τ καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὰν δὴ ἔτω τοῖς ὅπλοις θεσμαραγεῖτο, χὰ [h] ὀτόβος ἦν, χὰ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, χὰ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾗ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ ἔτως αὐτελῆ ὀνόματα, χὰ δημοτικὰ, χὰ πλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, χὰ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [i] ἐγχρήζοντα, χὰ, ἤδη λελυμένοι θεὶ αὐτὰς ἐγίγνοντο. χὰ τὰ τοιαῦτα·

fille paſſus eſt, trium, puto, dierum fuiſſe; qui vero cibo abſtinent, etiam ſeptem dies durare multos; niſi quis hoc putet, ſtetiſſe Oſroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipſum per ſeptem dies non ſupervixiſſe.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundiſſime Philo, qui Poëticis in hiſtoria verbis utuntur, *deditque ſtridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehemenſter?* Et rurſus in alio libro praeclarae hiſtoriae, *Edeſſa quidem igitur adeo quaſſis circumſonat armis, ſtrepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux verſat ſub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epiſtolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἑς ἑβδόμων W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rurſus quaedam male Σεβαρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τῦτο] Διατῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔσπηγε W. L. & marg. *AIW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὄτοβος] Ὄτοβος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ ſecunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae o habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρίζοντα ſine puncto ſubſcripto M. Quin immo *Fl.* ι plane exprimit ἐγχριζοντα exhibens.

27. Ὀτλοῦος ἦν ὁ κόναβος] Ἦτοι κρότος ὁ θόρυβος, χὰ ψόφος. ἀσαύτως ὁ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut eſt in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, χὰ διὰ τῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τ ἑβδόμης. Senſus verborum eſt: *Severianum intra triduum mortuum fuiſſe, quum inediam ad ſeptimum usque diem perferant plerique; niſi ſi quis adſtiſſe putet Oſroëm, & exſpectaſſe, donec fame enectus eſſet Severianus, & propterea eum non produxiſſe vitam per hebdomada.* Interpres poſtrema ſic reddiderat: *& ob hoc eum per ſeptem dies in aciem non eduxiſſe.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, neſcio. Eſt ἐπάγειν hic abſolute poſitum pro ἐπάγειν τ βίον, h. e. *inſuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν abſolute etiam uſurpatur ſine voce βίον. Haec in animadverſ. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἔσπηγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo expoſuit; non tamen eſt quod adeo praeciſe neget id quoque in aciem educere ſignificare poſſe; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *invito, induco exercitum* in hoſtem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc ſignificatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus verſio priſtina erat abſurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τ ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Caſaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδύπησε, ut & ſequentia ſunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μίγνυε δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδύπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praeſertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo poſt ſequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edeſſa Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut ſcribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρρόην dicta. V. *Plin.* V.

erant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγωδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὑποβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vi-

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ [l] μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκουσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς [n] ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ τῳ ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους μέγα, ἢ Τιτᾶνος εἰκεῖμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνει ὄρος. [o] χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάντων γελοῖος ἐκ ῥακῶν πόθεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰμινεὸς σύινη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* m Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. n Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. o Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ αἶμαι, W. At illud αἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλας ἀμαλαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδίνει] Ὠδίνει ἔρος, καὶ ἔτικε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὴ *ὑπισχνουμένων, καὶ ὀλίγα ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυΐνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Clar.* male ἐπισχνημ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοσιικὰ] M. & P. In reliquis δημωδικά. *M. du S.*

32. Παροινοῦσι.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis θεοῖσιν adhibetur. *M. du S.* Παροινοῦσιν] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait θεοῖσιν ἐπισχόμενοι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαροινοῦσιν. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρίζοντα, καὶ ἦσαν λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἠγνοηκότες. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζοντα *Ciceroni & Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίως ἐσκευασμένα, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam speciantia.* *J. G. G.*

46. Εἰ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἰ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδίνει ὄρος] Paroemiog. *J. B.* Ὠδῖνες ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Σαγηνοκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocreae circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Pe-

ἀν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῶ [a] Ῥοδίων Κολοσσῶ τῶ κεφαλὴν νανώδη σώμασι ὑπερτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκεφάλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τ πράγματων· οἱ καὶ προσαιρίζονται τ Ξενοφῶντα ὕστως ἐξαμῶνον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τ παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τ ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, ὑ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τ καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν ὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὥστε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὥστε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν [d] ἐπὶ κειρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περί. d Ἐπὶ κειρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum*. Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Νανώδει] Μικρῷ. G.

70. Παρασάγγας] Εἶδος μίτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. α. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius*. V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τ Ῥοδίων Κολοσσὸν ἑπτακαιδεκάμικυ. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κειρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τ Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τ καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Dacieriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

disse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edesseni.* Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc caussam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

περὶ Εὐρώπου λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [e] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο [f] ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἁρπάσας ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς [g] περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπῴκισε.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito jurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

Νὴ Δία, καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελήσας

e Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. f Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. g Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. h Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto ἄσπα συμπόσια dictitari ait solita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπιεικείᾳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. supra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κἀγαθοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. supra *Zeux.* c. 6. f. & saepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος ὤμνυε ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου ἀλλοφυγόντων] Salmurienſis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipso proelio.* saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium, bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum.* Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri:* Μύθων ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem esse, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολὺς ἐν ἔργοις est fortis, strenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολὺς ἐν ἔργοις.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ οἳ ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Eustathius* δηλαδὴ τὰ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos ostendere civibus hostes
Attingit solium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic supr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ὀπτησῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίσαι· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα σκεύεσι μεγέθει ἀπορρήτοις ὑαλᾶ, τοῦ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως ὁ [c] ξιφίδιον, ὁ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ὀπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν [e] οὐδὲν αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ὑπὸ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτορευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ἔξω τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὑπὸ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θεσπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τιὼ χορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξασθαι W. Nihil mutant *Fl. F. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Σφιδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *Aldd.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἁρπαστικῶς. *G.*

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῶν πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου ν'. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδῃ] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsi praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

12. Θάψας] Πεύου, παλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπεισται μέχρι πόσου διαγελάστεις τοὺς παλαιρέτους; M.

ipse sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inscitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὅτι τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ καταγίγνωσκον, μοναυχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὀπισθαχρύοντος τὴν τῶν πλακούντων μνήμην· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅπως τὸν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, καὶ συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν καὶ πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ἐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ ὑποδήματος δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. h Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. i Καταγίγνωσκον] Καταγιγνώσκων W. k Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. l Ὁμοίους] Ὁμοίως W. m Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H. P.* &c. n Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. o Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* p Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *J. B.*

46. Τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Paus.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic nostro cum Atticis perpetuum esse τοιοῦτος pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & *alibi* conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Past.* L. II. p. 63. Ed. *Woch.* Τοιαῦτα ἐ τοιαῦτα παιδόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. C.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ ἐ κρηπῖδ᾽ τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepida concinnitatem.* An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὲν πολλῆς φορτίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀλίγοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προσκατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τοῦ φίλων εἴη, καθεδέξαντο, καὶ [c] εἰστιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτοῦ ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς διάσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Manſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιὼν] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀναλωκός Edd. omnes. c Εἰστιάσαντο] Εἰστιασ. L. & Fl. d Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum πάνυ Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοὺς πόδας appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιὼν] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶν τοῦ Ἡρῴδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἄριστοι (L. ἄριστοι) ἀξιοῦσθαι ἐπιστίζοιτο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλεψύδραν ξυμμιμοῦμενοι ἐμβρόντητοι εἰς ἑκατὸν ἴπη, ἃ δίκαι λαντόδων ὁ Ἡρῴδης &c. ubi ἴπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀναλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀναλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. εἰς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆ vel χώρα, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi οἱ Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. οἱ Πλαταιεῖς, *ad Plataeas*, ibid. οἱ Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, καίπερ ἐπὶ νηυσὶ μάχοιμαι. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnans.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθῆστο ἐπ' ὀκυτάτῃ Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non *in* N ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆμεν ἐπ' ἀκρῃ στομαχῇ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. Λ. 423. Ζεὺς δ' ἐπ' Ὠκεανοῖο μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & ἐπὶ, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, ad,

una paſcentes, & ut parum abfuerit, quin a leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae piſces emerit. Et hiſtoricus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Europum factae ſunt, & invaſiones, & inducias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſitos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio ementem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte etiam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra rediiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri-

ὡσὰ πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συνεμοιδήσας, καὶ ὡς τὸν λέοντα ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἠλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφεισήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

75 ἐπελάσεις] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* ἐφεισήκει] Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφειστήκει. ὠνούμενον] Ita recte Edd. Ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Παλλὰ ἀξ. *Marc.* prave. εἰ δὲ μὴ] Δὲ M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. G.

ad, eidem uſurpatur Il. A. 71. Et πρὸς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim cap. 29. καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων δὲ ἐμπεσεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὸν ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Ecχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπελεύσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγ. θεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcaros ingentes, bene*, ſive *vili pretio ementem. Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πάνυ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas* quum debuerit *viliores*. melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἥδιστον τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. J.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Fenſius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἀξίου γιγόμενα εἰ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ μὲν Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μανσάκα [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὰς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῶν τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς διασκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Manſacae*, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὡδὶ ἤρξατο· μέμνημαι γὰρ· ὅτα

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas usque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AIW.* Ἀναγκαιότερα Edd. abſurde. [b] Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *AIW.* In vulgata probe conſpirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρίων Angl. & P. Κεγχμεῶν W. Vulg. ſervant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat ſic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis neceſſarium eſt*: & miror nemini hoc ſuſpectum fuiſſe. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic ſupra Ἐπιστ. c. 2. Et Ἀσιν. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Reſpexiſſe credas verſus a *Plut. Sympoſ.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἰχνόποδες θ' ἅμα τρηχεῖαν Ὄνιτιν
Φόωνται μηλιπλῆκες ἄνθεα λόβιμα.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρίων. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρίων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro adfert *Th. Magiſter*, ubi probat, Κεγχρίης & Κεγχρεὶς fuiſſe dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic ſcribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Ἐνύχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307. 43. ſcribitur Κεγχρίαι. *M. du S.*

2. Ὅτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώπου ὀφθαλμοῦ ἀκριβέστερα. *J. B.*

Ὅτα ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡρακλῆς μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι ᾤετο ἢ ὅσα ἀκοῇ. Οἰκ. c. 20. ὅτα γὰρ τυγχάνει ἔστιν ἀκριβέστερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* poſt verba Julian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὅτα] Non ab oratore haec, ſed ab *Hiſtoriae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & noſtrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore*? Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut neſciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀκριβέστερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis eſt Thurius ille Orator? Neſcivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὅτα τοὺς δράκοντας ἴφια —— παμμεγέθεις εἶναι] Inepte Interpres priſtinus, (ait *L. Bos* Obſ. Crit. p. 52.) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe,*

&

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ᾗ ἔτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑώρακεν, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τοῖς Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους ἡγοῦμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους ὁδὲ, τέως μὲν ὀλίγοις κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, ᾗ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιέναι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἔτω καταπονῆναι· καὶ ἄλλους, [d] περιστραφέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι ᾗ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περιστραφέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιτρ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ἔτως &c. ita ut parenthesis quae post ἡμῶντας erat, post ἔτως constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insultissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, cunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat haec signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse refertur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιστραφέντων] Γρ. περιστραφέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περιστραφέντων] Legendum περιστραφέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περιστραφ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἔτω καταπονῆναι, ᾗ ἄλλους περιστραφέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, ᾗ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: ᾗ ἄλλους περιστραφέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* Περιστραφῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιστραφέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Δηψ. c. 6. & Ὀφχ. c. 2. περιστρέφω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Περιστραφέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἰλουμένους περὶ τὴν αὐχένα, ᾗ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑκατέρων ἑστραμμένους. *De Dipsad.* c. 6. περιστρέφεσθαι τῷ πνεύματι. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοὶ

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μύτοι ἀπὸ δένδρε ὑψηλῦ πσιεμύμ@ τ σκοπὴν. ἡ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμύστε χωρίσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, ἡ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα ἡ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τύτῳ ἐργασάμνον· ἡ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τῦ [b] Κρανείυ δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὰν Λέρναν. ἡ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κτ' τοίχυ γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' ὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, ὐδὲ μηχανήμαῖα οἷά ἐστιν, ὐδὲ τάξεων, ἢ καὶαλοχισμῶν ὀνόμαῖα. πάνυ γῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τ [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπυ ἄγειν.

ipsum, *in loco tuto de altissima arbore speculantem.* Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείυ] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀτόλμως, μιαρὰ, αὐτῇ γελωτοποιὰ & εἰρωνίᾳ. *G.*

25. Σῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est deprehendere. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοψ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non Σῦσαι, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κρώσιον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὁ δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poematis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καὶαλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καὶαλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἐμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἐμελλεν ὕτ@, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἐμελλά γε ὕτως ἀγωνιεῖσθαι ὁ Ἀλεξανδρ@ & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καὶαλοχισμὸν ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχ@ ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τῦ ἡγουμένου ἐς τ μὴ τῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τὸν λόχον οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐς ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκ@ τῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας παρήγηται, ὕτω δὴ ἀπὸ τὸ βάθ@ τῦ μήκους πολλαπλάσιον παρίσχηται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοπολαμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ [a] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι πεπλακὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. μικροῦ δεῖν μακροτέραν τῆς βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὸν τὸν Ἀπόλλωνος ἱερονίκης (δόλιχον γὰρ ποτε, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοπολαμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς τῷ βλη-θησομένῳ τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἅπερ πάνυ μανικῶς ἅμα

a Τίγρητι] Sic L. M. B2. P. S. Τίγριτι F. & reliqq. conf. ſupra c. 19. f Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. g Νενικήκει] Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενικήκειν F. & W. h Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. i Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφωτος habebant, ne F. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. k Οὐολογ.] Τὴν Οὐλογ. W. l Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. V. 51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπιδιξις νίκης. G.

* Μεσοποτ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. M. du S.

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu ducti* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex Ed. *J.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Potter.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀνὴρ. *Pueris* ſtadium, uti & *Paus.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Paus.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα curulo facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν καὶ ὁπότερον χρὴ (διαβουλεύεται), εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν χρὴ τὴν νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄδηλον, καὶ ἀνέπυστον ἡμῖν· ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπερέχειλε ἤδη γράφειν, καὶ τὸ περίπλουν τὸ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ἐπέσχεσε ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὰ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*. illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacifieram*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὥκισε] Ὥκισε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μιγνυμένη καὶ μυξώδης. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. M. du S.

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes, ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Medioh*. M. du S.

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. M. du S.

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani*.) M. du S.

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius*. Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum*. J. G.

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ἐπέσχεσε ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ἐπέσχεσε ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio*. J. G. G.

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. M. du S.

66. Κασσίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit, neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. M. du S.

70. Μαζαίῳ] W. Μαζαίῳ. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissima a Luciano ponatur. M. du S.

75. Ὅτι κεν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι κεν ἐπὶ τὰ βέλτιστα γλ. ἰ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciti delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista animo scribam*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

τος συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μυζυρίδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὑπογελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῆσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὄψ' ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ὑπονοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅτι τι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὑπὲρ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ὑπὲρ ταῖς ὑπογραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τῇ δεινῷ 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασσέως Παρθονικικά· ὧδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιησάσθω, καὶ ὑπασκῶψαι τὰς 85 ἱστορίας ὕτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῇ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μυζυρίδος] *Muzuride* W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτι βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅτ-τιχεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ἐ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσεως] Σαγαλάσσιος emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ἐ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαίριμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκούσῃ παρ' Αἰσχύλου, ἔφη, ἰρεῖμεν, ὅτι τὸν ἦλθ' ἐπὶ ῥῆμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert *Iprt.* 1358, 2. Ἐπὶ τὸν ἦλθε ἐπὶ ῥῆμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μείλλουσι μὴ πᾶν ὅτι καν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπῃ ἦλθε λέγειν, μηδὲ ἐκεῖ συνθήσειν τὰ προσηκόντα ἀκούειν. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τῷ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλιμος, φρόνιμος, &c, quod plane simile est, a καιρὸς καίριμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad *Eurip.* N°. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεμιστὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Juntina* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως] Clar. Ez. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσίως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σίλγησσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθυϊκα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ἔτι προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀναπεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξης, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενάδας ὢν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ ἂν εἷς ἄλλος ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγράφοντα, ὃς ἂν ἐν τοῖς ἀμέσοις τὸ ἕτερον ἄρῃ, τὸ ἕτερον ἀντεισάγειν. ἐν δὲ τοῖς ἀμέσοις ἐστὶν ἃ μὴ ἔστιν ἐν μέσῳ τὰ μεταξύ, οἷον ἄνθρωπος καὶ ἵππος, ἢ ἀνὴρ καὶ γυνὴ, ἢ ἡμέρα καὶ νύξ, ἢ τὸ ἐπὶ τούτοις. ἐν δὲ τοῖς μὴ ἀμέσοις ἔστιν ἃ μεταξύ τι ἔχει, οἷον ἀγαθὸν καὶ κακὸν, μέσον τὸ οὐδέτερον· καὶ λευκὸν καὶ μέλαν, μέσον τὸ ποικίλον· καὶ ἀρετὴ καὶ κακία, μέσον τὸ ἀδιάφορον· καὶ ἀνδρεία καὶ δειλία, μέσον τὸ μὴ ἀνδρεῖον μηδὲ δειλόν· καὶ ἐπιστήμη καὶ ἄγνοια, μέσον τὸ μὴ ἐπιστητὸν μηδὲ ἄγνοια. ἐν τούτοις οὖν τοῖς μεταξύ τι ἔχουσιν οὐκ ἀναγκαῖον τὸ ἕτερον ἄρῃ, τὸ ἕτερον ἀντεισάγειν· οὐ γὰρ ἐναντία ἐστὶν ἀλλήλοις, ἀλλὰ μεταξύ τι ἔχει. ἐν δὲ τοῖς ἀμέσοις ἀναγκαῖον τὸ ἕτερον ἄρῃ, τὸ ἕτερον ἀντεισάγειν· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν μέσῳ τὰ μεταξύ, ἀλλ' ἐναντία ἐστὶν ἀλλήλοις.

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ℰ τραχὺ P. b Δὴ] Ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl.* P. *Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AIW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θατὸν πάντως ἀδύνατον. ἴμμεσον, εἰ μὴ λάκκον, εἰ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἢ τι τοιοῦτον. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit,* ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi,* ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ℰ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per ἐμὲ ipſum reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῷ ſaepe pro αὐτῷ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῷ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῷ θεῷ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον οἶνον τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὸν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαλῆσαι πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a naturâ tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, & inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Cononе Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φονία, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔσω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμῆς συμβούλης δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ τοιούσδε ἡ φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλῶν ἂν, μᾶλλον δὲ τῶν παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταποιήσασθαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

e Ἀν] Deeſt in M. & Fl. adeſt in cett. f Ἐκ] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμου τοῦ βοσπόλου φασὶ εὐστυχεῖν τὸ Κροτωνιάτου Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ σώματος. Θεσσάλους γὰρ μάχαι (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, βουλόμενον λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν καθάπαξ δὲ εἰς τὸν Εὔφορον, καὶ θαυμαστὸν ἀνδρὸς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἕλκει πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς δὲ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μὴ ταῦτα αὐτὸν ἔρρειν εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερε. (8) ὡς ἐπ' ἀγυιὰς στιπτήριος, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἔσγριον ὄντα λαμβάνει τῇ ποδὶ, καὶ ὁ μὲν ἀνέβαινε μὲν (10) ἐσπουδεν, ὁ δὲ (11) ἐδίνευε. παρόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τῇ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεσσάλους ὁ Μίλων εἰς ἔριν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ ἐ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔστι πτῆσας; ἐντεῦθεν ῥᾴδιον λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλον ἢ τὸν Ἡρακλῆν. V.

(1) Tota haec hiſtoria verbatim petita eſt ex *Aeliani* Var. Hiſt. L. XII. c 22. Si pauca excipias. J. L.

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit M. duS. & ἰδὼν quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδὼν *Aelian.* J. F. R.

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος reſtituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* J. F. R.

(6) Ἀπωθεῖ] Suſpicatur *L. Kuſterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπωθῶνται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba eſſe deſumta ſupra dictum) ſed falli *Kuſterum*, & ἀπωθεῖ recte ſe habere ac promiſcue ἀπωθῶ & ἀπωθοῦμαι uſurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiſſ. F. L. *Abreſch.* in Animadv. ad *Heſychii* quaedam loca. Vid. *Miſc. Obſerv.* menſ. Aug. 1736. p. 299. J. F. R.

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem M. duS.

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἐπὶ edimm erat ex V. ad quae J. Cler. ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ἀγυιὰς ἐκτὸς, in Editionibus, ſed in MS. eſt στιπτήριος, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἐπὶ τὰς γωνίας C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. J. F. R.

(9) Ἐκίνησεν] Eſt apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. M. duS.

(10) Ἐσπουδεν] Sic ex C. reſtitutum, quum in editis legeretur ἐσπουδεν. Sed & ex *Aeliano* poterat reſtitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. J. F. R.

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐκ ἰδίνευε, & *Salmas.* ὁ μὲν inde fecerat, ſine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In *Aeliano* eſt ὁ μὲν ἀνέβ. ἐσπουδεν, ὁ μὲν ἐδίν. J. F. R.

ſonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἔφυγε ταῖς μητράσιν ὑποπλάσασθαι αὐτούς. *Agni matribus SE ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν differte ſcribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. J. F. R.

1. Οὐδ'] (Deeſt ex Gr. τοῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν σὺν ἐπὶ λοιδορίας μόρῳ.) A. V.

Ibid. Μᾶλλον μωμήσασθ'] Hunc locum imitatus eſt *Ariſtaen.* Epiſt. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Merceri.* J. B.

4. Κορυφαιοτάτα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τὸ φίλων ὑπερφυέστατος & *Th. Mag.* M. duS.

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magiſter*, hanc vocem hic ridiculi cauſſa adhibitam eſſe a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. M. duS.

16. Ἀπὸ κασσ.] Flor. ὦκ. J. B.

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. M. duS.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum du-

[a] Ἀλλὰ σοῦ τὸ τ τέχνης καὶ τὸ τ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ εἰς ποίησιν τ προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τ προσηκόντων οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐχ [d] ὑποχοιτο ἄν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ σοῦ] Sic P. Ἀλλάσου junctim *J. H. Fl. B2. 8.* Ἀλλά σου P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐχ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *J.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* d Ὑποχοιτο] Ὑποχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος & Ἡρόδικος & Θέων] Γυμναστικὰ ἀξιώνυμοι ἦτοι M. Γυμναστὴς ἀξιώνυμος ἦτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Milonī opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωπος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin. 7, 16. ſ. 16. homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ σοῦ legimus ἀλλὰ σοῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲ λαδράνει μὲ ἐστουδν, extrito poſteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ λαδράνει ἐστάδν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud του, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά σου τὸ τ τέχνης & τὸ τ συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ εἰς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ σοῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά σου. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τοῦτ' ἐν δεῖ προσῆναι τοῖς ἀ' ἄλλοις ἐπάρχει. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen *v. sic.* c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtram infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. K.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκκος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui cum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 406. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conſ. *Suidam. M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ τοτὲμὲν γυμναστικὸς, μᾶλλον γυμναστικὸν ἰατρικῆ, ἀπάυσασθαι πρῶτον μὲ & μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκον τὸν γυμνασῶν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβαν. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τὲ σωφρονεῖν ἀνδρῶν οὐ τῇ ψυχῇ καλεῖσθαι, ὡς λόγος, ὅτε τινὲς πόποι γυναικὸς ἤνεσαν, ὧδ' ὦ παιδὸς ὃν ὅλῃ τῇ τ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου σύντελείᾳ, inquit, τῆς παροιμίας κεῖται, τὸν λέγουσαν Ἴκκεῖ δίκτυον, ἐπὶ τὸ ἀστρίπτως διηπτώντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

me est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

μὴ ἐστὶν ὁ μήτρωας ἐραθεὶς, καὶ ἐξ ταῦτα καλεσθεὶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης ἐποφαίνων Ὀλυμπιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

ε Διὰ ταῦτα] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμνικὸς & ἰσχνὸς; quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλοκαγαθίας, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τῶν ἀσπαλλαγῶν τῦ βίου ζητοῦντες, καὶ εὐθηλείου ἐπιτήμα καὶ θηριώδους ἁμιλλίας, καὶ τροφῆς λοχνῆς talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J.M.G.*

24. Ἰσχνὸς ὢν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οἱ τοῦτον Περδίκκαν. *Th.M.*

Οὐχ ὑγιὲς.] Sic Ed. *F.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, & post eum *Vorstius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur hunc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87, Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae soror. *Y. Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ὑτῷ] Εἰ δὴ ὑτός, ἴσιν ὁ τῦ μητρωὸς ἐραστὴς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκην Ἰκαΐης, nullus dubito quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ ὑτῷ ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλά που τὸ τ' τέχνης, ᾧ τὸ τ' συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐκ πάντων τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐξ χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσηκόντων. *Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis conveniunter utiendum sit.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J.G.G.*

27. Ἀντίοχῳ ὁ τῦ Σελεύκου Στρ. υἱ.] Iterum infra Ἰκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Paus.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Paus.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Paus.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εὐτ. c. 19. & Ἐκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκόλωσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἔνδοξον ἀπόδοσιν ἡ γυμναστικὴ πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνει μᾶλλον ἢ τέχνη. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ βασκανθὲν τοῦτο ἀπὸ ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι [b] εὑρηκέναι. οὐ γὰρ ὀκνήσομεν ὑπὲρ τοῦ τυχόντος ἐλαύνοντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ἐπιδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς κράτιστος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ἤυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῆς χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά

mante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

[a] Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. [b] Εὑρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. [c] Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. [d] Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικαῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπίστω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἄν χπ, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι οὐ γὰρ] Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἢ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾳστά τι ἂν μάθοι, καὶ οὐ μιλαχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit inteliigentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſe abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἀπὸ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γυάμῳλω στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τὶ ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἐν ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδόσθω, συνετός τε, καὶ εἰκῆ οὐκ ἀγυμνὸς ἀλλ' ὀξὺ διδασκάλου] Παραδιδόσθω ὁ συνετός τε ἐν εἰκῆ ἀγυμνὴς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιόντα] Antea legebatur συνιῶντα, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷός τε καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς τύχῃ, καὶ γυμναζομένους ἢ τακτομένους στρατιώτας ἐσαφῶς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ὅπου, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίας τις, καὶ οἷός τε πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχειν. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγίλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῆναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῆναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῆναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit obcriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ἔτυ δὲ τὰς ἀξυνέτους πυκνῶς, καὶ μὴ ῥᾴδιως συνιῆναι δυνάμθοι. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιῆναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικὴν; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἴσχειν. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷός, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός τε ἐμπειρίας στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχειν an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κύρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γίλουσι. *M. du S.*

δεια, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὅτι μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἂν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀπάσῃ [b] ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, [b] ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εἰσαφῶς ἀναγράφοιτο. μηδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, ἢ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· μηδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἂν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἐφορᾷ, ἢ τὸν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μανικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δέσποινα τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀμβλυωπῆσαι τὴν ὄψιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. Θουκυδίδης δὲ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Μεθώνην φησὶν ὁμώνυμον τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἔξεισι δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καλαλήγουσαι, ἡ μὲν ὑπὸ Μεθώνῃ ἱστῆσα ἐπὶ θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Hæpocration* Μεθώνην Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λόγοις ἐν τῇ εἰς Θράκην, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρων de Philippo : Μεθωναίους δὲ τοὺς ἐπὶ Θράκης πολεμοῦντος τὸν ὀφθαλμὸν ἐστρώθη Ἀστὴρ τοὺς ἐκεῖθεν βαλὼν αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθίων ἐπὶ Μεθώνῃ βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βαλόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ πόλεμον ἀμβλῶπας πέμψαι, ὑπὸ τοῦ τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέως ὁπλομάχου ἐστοχεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπὸ τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπό'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. λύει ἀσχόλῳ, καὶ λύει δίκην. & IV. 112. ἐπὶ λυσσῶν. Sed hoc jam nimis eginus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbum, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιέρωτας] Τὸ ἀνιέρωτας gloſſ. videtur. τὸ με-

λίκρα

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅταν δικαίως ταῦτα) ὑπ' ἀδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυσχερῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε καὶ καλαυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καλαδύων ἐστὶ, καὶ φεύγουσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναλρέψαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſuprafcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* e Παρέλιπεν] Παρέλειπεν W.

λίτω λόγῳ κοινῷ repetendum. i. e. *μήτε μελέτῃ αὐτῷ Ἀλεξανδρος.* F.G.

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. F.G.

78. Καὶ κατίχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. *φθονῶν αὐτῷ ἐνδιατρίβοντι & κατίχοντι τὸ συμπόσιον.* Exe loquutiones ſibi prorſus reſpondent. J.G.

80. Οὐδὲ ὁ σύμπαντα πόλις τὴν Ἀθηναίων, ἣν τὸν μὲν Σικελίας πλοῦν ἰσοῦσθαι τὴν τῶν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] [illegible]crepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. J.G.G.

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτὴν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter; teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte antetponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. J.F.R.

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα ἀκοῦσαι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ· πάλιν εἰ δέον εὔξασθαι ὠφελεῖται, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, τηφούσῃ & ἀγρυπνούσῃ ἀμελείᾳ τοῦτο ποιήσω. In M. *μήτι* ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem *μήτι*, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μήτι* quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae fine adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. J.M.G.

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Gylippo VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς περιτείχισμα, καὶ ἀδυνάτους ποιῆσαι τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον διατειρᾶσι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μέχρι τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀναπλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταπέψειε.

Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τοῦ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνου. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

positam, & Hermocratis triremem ſubmergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit: & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Γύλιπτον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & Edd. *F. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A* W. & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νισαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. F. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forſan Χιτῶνα Περσικήν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic *Lucianus* tam ſaepe, ut fere adnotaſſe pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 18. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non ſemel alibi. *F. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro ſeptimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑλεῖν Καρχηδόνα τε λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδος, ἣν ἐγὼ προηγορεύων πάσης τῷ σικότι ἄρξομαι, ἢ παυσόμεθά γε Σφακτηρίους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. *F. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Teſtantur Hebraei ſcriptores nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Cæſaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periiſſe notum eſt. Supſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *Candye* non diademate, ſed toga, *Spanhem.* de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8. p. 457. *Torque* non uſos Perſas, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat *Caſaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. ſeq.

Κάλλει δ' ὁ πάντεσσι μέλει πανυπέρτατος ἵππος. κ.τ.λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themiſtius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui poſterior locus eſt claſſicus. *F. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Niſaea regio eſt Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

καὶ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν πρὸ πλείονος ποιήσεται τ h ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, i καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, k εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τὰ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μὴ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῶν χολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἃς πάλαι ἡ ἱστορία l ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὅ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Πεπόηται] Πεποίηται W. male. h Ἔχθρας] Τύχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. J. H. P.* & Codd. M. P. i Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. J. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. l Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus, ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſzi equi meminit. *G.C.*

Ἵππου τῶν Νισαίων] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus*, *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J. J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma*, & *menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθ' αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι δόξειν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὐ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κωμωδικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμωιδικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἰατρικῇ . . . ἡ ὑγιεινὴ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τις ὢν ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ εἵμασι ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖ, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ ἀπὸ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεῖναι, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγνώσονται. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινέσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶον γὰρ ὑμῖν μικρῷ τινι τοῦ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστον τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ὁ γὰρ εὑρίσκειν ἤ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ὑ μίσῳ, ὐδὲ φιλίᾳ νέμων, ὐδὲ

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola B2. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὡς ſuprascriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Θρασυκλεῖς P. miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως W. *d* Ἀναγνώσονται] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὡς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικρατίδες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Πφ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar coropoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θρησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ὑπερβολολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγνώσ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεύς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδικάστους δὲ ἀκρατεῖς καὶ ὧν τοὺς μήτε ὑποὺς μήτε δίκους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἐρωτ. c. 64. Ἀλογίαις ἀκριβοῦς & ἀδικάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Z. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe

me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσκηδέμονος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἐπὶ ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ἀνειμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, καὶ τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξειν λογιζόμενος, ἀλλὰ τὰ πεπραγμένα λέγων.

60 Ὁ δ' ἐν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. [g] κτῆμά τε γάρ φησι 65 μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ἐπιδοι-

g Κτῆμά τι] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἢ πρὸς] Εἰς πρὸς male *Fl.* ἢ πρὸς cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφω] Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: σκάφαι ὑφαλίνια: id est τρόκλια. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην ὀνομάζων, ἢ μᾶζαν, ἢ δὲ φιλίαν πᾶσαν, ἢ δὲ φιλόδημον, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scaphum scaphum appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo ὀνομάσων. *J. J.*

Ὀνομάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τι] Verba *Thucyd.* sic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes infidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τι — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλαφυρὸν λόγου, θέαμα, παιδιὰν, παιδικὸν ἀγώνισμα καὶ μυθῶδες ἢ τραγῳδικόν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφῃ, ὡς οἱ νῦν ἱστοριογράφοι σου . . . . ἀδὴν κολακευτικὸν, ὕδην δουλοπρεπῆ, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι. Appolite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit. Ann.* IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

70 constituat historiae : *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ ἡ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· ἡ δὲ φωνὴ, καὶ ἡ τοῦ ἑρμηνείας ἰσχὺν, ἡ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην ἡ [b] ῥητορείας δεινότης, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἐχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολίτικὴ, οἵα ἐπισημόταλα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae : dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem : ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. b Ῥητορείας] Ῥητορίας W. c Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφεῖς male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχεῖαν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλούσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς οἰκείοις πόλεσι] Vertunt : *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐμπειρίαν. interpres : *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte : *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκρότητα ἀλογοίας ὀργῇ τεθηγμένου. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκρότητι ὀργῆς. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt : *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit : *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς οἰκείοις πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* οἰκείοις ποσί. *J. B.*

Τοῖς οἰκείοις ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba : sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς οἰκείοις πόλεσι, legere τοῖς οἰκείοις ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt :* ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Nicgr. c. 4. & Z. πρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὸν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus ; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset : & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat ; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ῀, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ [d]φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀποῤῥήτοις, καὶ ξένοις πάνυ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὸν πολλὸν [e]συνιέναι, τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμῆσθαι ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα [f]ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς καλῶς ἡρμοσμένοις τὴν ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, μὰ᾽ ὅσον μεγαλήγορον, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστ᾽ ὁπόταν καταστάσεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος πνεύματος ἐμπιμπλάντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλήν, καὶ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅλη

[d] Φανότατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνιῆναι W. & Fl. [f] Ἐκφαίνουσιν] Ἐκφαίνουσιν male W.

89. Μήτε ἀποῤῥήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μισθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πισθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὴν πολιτικὴν ἰκανῶς, τὴν μὲν, ὡς ἁπάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον καὶ παναγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανότατα] W. at reliqui Φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς καταρτυμένοις τὸ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδεώματα non ἰδεώματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς καταρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τοῦ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτυειν ſimile verbum habent. verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Καταρτυμένοις] *Arist.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ᾧ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἡδύσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ οἰὸν ἀκατίῳ ἴσιον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius*, p. 121. *Verſt.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βαδιστέον, τοῦ μὴ κάλλει τῆς μεγέθει τῶν λεγομένων συμπαρομιλῶν, καὶ ὡς ἐν μάλιστα ὁμοιοτρόπῳ, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα. [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ καταπεσεῖν εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορυβαντικά, ὅταν μάλιστα [c] πειστέον τυγχάνῃ τοῦ χαλινοῦ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱππικόν τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, ἢ ἑρμαίαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένῃ τῆς ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς Φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιστάμενα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμῷ πας' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. Ald. Fl. H. Ba. S. K—ν μ—ν J. & M. b Τότε] Sic J. aliae τό, τι. c Πειστέον] Ποιητέον male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφιστάντα] Steph. ἀφιστῶντα.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ καταπεσεῖν εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορυβαντικά. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ καταπεσεῖν εἰς τὰ τῆς ποιητικῆς κορυβαντικά. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatur, & corripiatur enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τυγχάνῃ τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱππότυφός τις ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. Verterunt: *Quare maxime tuum frenum credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱππότυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱππότυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππόβαμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὀγκηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar gradientium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βούπαις *catulastor* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογυιάων, μεγαλογυιάων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱππότυφος est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* J. G. G.

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & J. κίνδυνον — μέγιστον. M. du S.

11. Κορυβαντιστήν] Κορυβαντιστήν. F. G.

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. J. F. R.

20. Οὕτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. M. du S.

26. Σκοπτέον] Angl. σκεπτέον. J. B.

Σκοπτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, σκεπτέον. M. du S.

32. Καὶ ταῦτα ἴσως ἐν τοιαύτῃ τις, καὶ συμβατικὴ τῶν παραυτίκα ἔσται] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συμβατικὴ est ad *componendum* ha-

47. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε [f] συναιρέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τὰ αὐτὰ ἀκριβοῦντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότεροι ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κρίνεται δὲ ἤδη καὶ τοξαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρῳ ἕξει.

48. Et cum collegerit omnia aut plerasque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω [h] αὐτὸς, καὶ σῶμα πρεπέτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα [i] θεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνύτω τῇ λέξει, καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρη-

χῶν

f Συναιρέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταιρέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. F. P. H. & W. *h* Αὐτὸς] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῶν Fl. F. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. *k* Ὅλως] Ὅλος F. *l* Μὲν τῶν] Τῶν μὲν S.

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζω τὸ πράγμασι χρῶς σημαίνει, καὶ τὸ, πράγμασι χολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ Θ ὁ δῆμος. Χρηματίζεως δὲ, τὸ χρήμασι συλλέγειν. V.

habilis? Imo συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρῳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ εἶναι ὡς ἔτυχε συναιρέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συναιρέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *F. G. G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς τραγῳδοὺς μὲ τὰ πρῶτα. Sic εἶα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro εἶον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſh.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἴσασιν pro ἰσοῖεν exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — αὐτοφύτοις, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ἢ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἐγὼ σοὶ μὲ τὸ διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονεῦσιν ἰσοῦσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕκιστα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *F. F. R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νέρθε δ' ἱππολόων Θρηϊκῶν καθορούδρους ἄλας
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων Ϲ ἀγαυῶν ἱπποταμολγῶν.

F. G. G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱππολόων Θρηϊκῶν γῆν] Mallem τὴν τ' ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ [c] δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀναχόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαιντο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὁπλίσεως ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἐγὼ ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram; nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, & quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

[a] Καὶ] Abeſt ab *S.* [b] Τὰ] Abeſt in W. [c] Ἀκουέτω] Ἠκούετω *El.* Ἀκηκούτω M. Ἀκηκοέτω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὸν δ' ἱππικὸν ὅλον Θρῃκῶν, καθοπλίσμους, ἄρτι δὲ τὸν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀναπόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut.* π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πόσον σπεύδετω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μετωκισμένος ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν. *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἃ χρὴ τὰ μὴ λεχθησόμενα ἐστι, καὶ εὑρίσκεται. πέπραται γὰρ ἤδη. ἀλλ' δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἡ κατεπείγῃ] Ἐπ' ἰσθμὸν καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & *Demoſthenem* ſaepius occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat,* mox dicit ὅταν ἰσθμὸν καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἡ κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgent,* (ſive *urgeat,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu *Enc.* c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; sed cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἑπέσθω, μὴ ἐς χόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· ἢ ἥκοσας ἐνταῦθά πω ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσειγή· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· ἢ πρὸς πάντα σπευδέτω, ἢ ἅμα δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, ἢ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν πρόσχεσθω τὴν γνώμην, [f] ἀβόλῳ, ἢ γλυπτῷ, ἢ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· ἢ οἵαις ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἑπέσθω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἑπέστω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iste alias Μηδίαν scribere soleat. Vid. c. 30. [f] Ἀβόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus; certe aliquid videar dixisse; illi nihil. *M. an S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epistola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagensibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaest. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror, etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit rem non incognitam fuisse. Quin & *Aristoph.* Neb. 764—8. de lapide splendido, sive crystallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accendunt, diserte mentionem injicit, dicens: Ἤδη ποθ' τοῦτ' φαρμακοπώλεις τὸν λίθον Ταυτὶ λάμας, τὸν καλὸν, τὸν ἀληθῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὸν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶ λαβὼν — Ἀπεστίφω τὰς ὄψεις πρὸς τ' ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hoc sumta procul flans*, *hoc modo*, *ad solem Delevero literas scripti.* i. e. liquescere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lips.* Syntagm. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem Ampliss. *de la Rue*, in libr. inscripto Geletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janssonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perspicilla dimetiendis turribus inveniisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa, quod certe statuendum, si vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hist. de l'Acad. R. des belles Lettres* T. I. p. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τ' ἔργων, τοιαῦτα καὶ διωκύτω αὐτὰ, ἀλλότροφον δὲ, ἢ ὠδύχρουν, ἢ ἑτερόχημον, μηδέν· εἰ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὴ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, εἴ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ' ἱστορίαν συγγράφειν, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ' ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προσπεβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων προπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ' ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ' ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀληθὲς τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τ' ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισις, ἐστι, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτήδευμά. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφίσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ ὠφελιμ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονῶ. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Uraniae. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur diluci-da reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσ ἄλα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ [g] μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τοῦ τῆ ἱστορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποίησει τὴν ἀρχήν, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τοῦ ἀποσαφοῦντι περὶ τῆ [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆ εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ προορίζων τὰ κεφάλαια τῆ γεγενημένων.

Ταύ-

[g] Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. [h] Ὅταν] Ὁπόταν ἂν W. L. & Fl. Vulgat. ſervant cett. Edd. [i] Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. [k] Λεκτέων] Λεκτῶν W. [l] Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* [m] Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορίσῃ *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα δὲ τῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ ποιῆσαι μὲ εὐμάθειαν μὲ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ἂν τὰ δύο πρόδηλα ὅτι λέγω τῆ ἀκροατῶν, εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν. τὸ δὲ ἓν τῆ ῥήτορα ἀφελήσει ἡ εὔνοια, ὦ' εὐμάθειαν δίκαιόν [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῆ ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ οἴονται τοῦτο ἄστοργε μὲ ἡ προσοχὴ ὁ μάλιστα μεγαλωσίας δίκαιον ῥήτορα, οἴδοτος μὲ τὰ σμικρὰ μεγάλα δίκαια, καὶ ἀστεμὶ δηλόσει τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. ποιεῖ δὲ δεύτερον λόγον μὲ ἡ εὐμάθεια τῶν τῦ ῥήτορος ἱστορίαν γενήσεται. ἐκ' ἀφιλίας μόνος μὲ αὐτὸς τῆ ἀκροατῶν. ὡς τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τῆ ῥήτορα ἀφελήσει, τὰς δὲ λοιπὰς δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ μὲ οὐ ταῖς ἱστορίαις ἐκλείσει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τοῦτ' ἐστὶ ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροατικῆς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſeſtoque elephanto.* Conf. mox, ἔκριον τῆ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ. *Ac velati quando aliquis eburi mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἧσσον ἔργα ἐ ἀνθρῶν χεῖρας, ὅσον οὐ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰσὶν αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὸ τῆ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἰωράκεσαν ἄρχοντα, πλὴν Ἰνδῶν τινὸς αὐτῶν, καὶ Λυδίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ ἐ Ὅμηρος, ὃς βασιλείοις κλίναις μὲ ἐ αὐλαῖς τοῖς ἐσθλοτάτοις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐκόσμει κεκοσμημένοις, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην ἐποιήσατο. *J.F.R.*

84. Ἡλείων] V. Ενπ. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐπιφθίζων] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. *J.F.R.*

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. αἰκοδομήσασθαι. *J.B.*

Οἰκοδομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, αἰκοδομήσασθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* *H.V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ ἐ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῆ λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* *J.G.G.*

14. Ἡρό-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ̃ συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἤτ̃ας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ̃ προγεγενημένων, ἐκεῖνον τ̃ πόλεμον· καὶ γὰρ συμφορὰς ἐν αὐτῷ μεγάλας ξυνέβη γενέσθαι.

[a] Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὑπ̃ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τ̃ ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τ̃ διηγήσεως χρεταῖς καλλιεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ [b] αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρ̃χειν, μήτε κολαίνειν. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ̃ πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτ̃, καὶ ἀλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἐπιπαχειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναχεῖσθαι τὰ ἄκρα.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

[a] Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. M. H.* &c. [b] Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὸ. [c] Ἔφην] Ἔχειν male sola *A.* [d] Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε & θωυμαστὰ τὰ μὲ Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδειχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι & ἀξιολογώτατον τ̃ προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τ̃ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἔστιν ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρ̃χειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε & ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρ̃χειν, μήτε κολαίνειν. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρ̃χειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅπῃ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παρθείης μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. εἰδὲ καὶ ἦν ἑστιᾶν τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἦν παρεσκευασμένα, ἆρα τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδῃ [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τοῦ εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμοῦ ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξῶδες τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποσοῖς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. f Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. g Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. h Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. i Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ἡ σκευασία· ὅθεν καὶ λοπαδιστὴς ὁ τὰ προσόντα λαπὶς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὃς δὲ πᾶσα ἡ λοπὰς ἡ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λέπαν vel λοπὰν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπάδος, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἱστορικοὶ & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. Λ. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῦ Ταντάλυ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακυσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴση γὰρ ἅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγυς ἐρῦτά τινα δέηση εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ὑπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ καὶ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, verſibus aquam ad labra usque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes; omni-

[a] Χρῆμα] Sic marg. *A*1. *F*. & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. [b] Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *F*. quae Χρηῶδες. [c] Ἢ] Ἦν M. male. [d] Λοιμὸν] Μὸν tantum M. [e] Αὐτῦ] Deeſt in *Fl*.

mus, non putat intelligendum hic noſtrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis περίεργος μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περιεργίᾳ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῶμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. *F*. *M. du S.*

74. Ἔτι πόλιων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολίων χῶμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam

χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

μένοι, καὶ ἀδιεξεπεμβάτοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι.

90. καὶ σὺ τοίνυν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔχεις, φιλαπεχθημόνως καὶ μᾶλλον ἢ συμφερόντως τῷ πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιούμενος τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

95 [f] Καὶ μὴν καὶ μῦθόν τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέον μὲν, οὐ μὴν πιστοῦ πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι δὲ αὐτῷ. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑκάτερον ὑπερρεπές.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνο μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὶ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* *g* Παρεμπίσοι] Παρεπίσοι W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *F.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. Bz. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χωρίον ἀπεκρίνατο τι ἢ ἐπὶς ἢ πόλεως ἰδίως καιμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῆ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. Μαθέτω, inquit, ὦ οἱ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἐταῖροι φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τὰ ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theopompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμαθὲς „ appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere pſiam „ dicuntur, ad Att. II.“ De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum ὃ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα ἐ αὐτῇ πρῶτα ὑπεφύγχλο. Idem p. 28. ὃ λαβοῦσα ἐ αὐτὴ ἐπόθαλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. ὃ μὴ Δία, ὃ σὺ ἐριδοπόθῳ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἐ σιωπᾶν. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *F. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοί. *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τὸ μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγῃ καὶ σοὶ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δυλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπως πολὺ τὸ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιτο εἰς τὴν [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, οὖσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρημα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν τῷ λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦ-

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μετὸς] Μισθὸς male W. *b* Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. *c* Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *AIW.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. *d* Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονεῖ W. Σωφρονῇ Ex. *Fl.* *e* Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. *f* Ἔργων] Ἔργων W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. *g* Παραιτονίαν] Παρατονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. *h* Ἄφυκτον] Ἄφυλλον male Edd. & M. *i* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud τὸ ex W. potius reciperem. *F. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κνίδιον ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ'. XVII, ἔκπλοια δὲ σωτὴς τὸ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐπέρᾳ. Sic in *Μωθ.* c. 3. B. in *Γυμν.* c. 2. & 29. In *Πανθ.* etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in *Ἑρμ.* c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυλλον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in *Ἑρμ.* etiam habet ἄφυλλα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυλλον] Ἄφυλλον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας οὖν] Illud οὖν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' αἷς τὸν, καὶ τὸν Θ τὸν ἀεὶ] Ἀλλ' αἷς τὸν, καὶ τὸν ἑαυτῶν. κ. τ. ἐ. *Th. M.*

41. Κυκύλισαι ὁ λίθος τὸ πρωΐ.] Κυκύλισαι ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Λίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excidérent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. *Illa* tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῇ τότε βασιλεύοντι, εἰδὼς ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συνεκπεσούμενα μοὶ τῷ χρισμάτι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸ τότε χαμαὶ, οὐδὲ τὸ [l] αὐτοῦ βίον τὸ ὀλίγον ἔώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ ἀεί, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ὁ πίθος ἐν [p] Κρανείῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *J. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. [m] Εἰς τὸ νῦν] Καὶ τὸ ἐπιόν addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκῃ] Sic *J. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθος] Sic recte M. *Fl.* Marg. *Aid. W. P. S. A.* Λίθος male *J. Ald. H. Ba.* & L. [p] Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνιον. *J. J.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *J. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, ὅδε τὸ γυμνασίων φορτίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τὸ ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῷ ὑπολαμβάνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τὴν σπουδαιοτέραν ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἑπόμενα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμυ-

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνίου] Ἀντίου C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P. b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatum cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρέξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψυχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀντίου] Γρ. ἀντίου. *G.*

11. Ἀνάγνωσιν] Γρ. ἀνάπαυσιν. *G.*

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Clyr.* (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ ἔστι τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λευκίου, πηγὴ δὲ ἑκάτερα ἐστὶν οὗτος. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G.C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J.F.R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra *Long. Pas.* c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τοῖδε τ'] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τὸ δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* εὐ τοῖδε τοῦ ἄντρου. & p. 67. ἅμα μίμνουσαι τῷ ποδὶ τοῖδε, καὶ τὸ Νυμφῶν τοῖδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. εὐ τοῖδε τοῦ ἀγροῦ. Et ibid. paullo supra: εὐ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινας] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

τι-

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ἐπιδείξεται, οἷόν τι ᾖ περὶ τῶν δὲ τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρός τινας ἥικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατία καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· ὃς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ μὲν θαυμάσια, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & *L.* Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τρὰ. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem Cteſiam fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Pluſ.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου ἀληθεύοντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθαυμάσθη, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie, ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exemplo commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ μὲν θαυμάσια, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficte quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucunde compoſito argumento.* Hic pro ὑπόθεσιν ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄσπιγξ vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1328. C. *M. du S.*

35. Τὸ

θεὶς ἢ ὑποθέσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς παρὰ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τοῦ ἑταίρων μεταβολάς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μοι, καὶ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῷ ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τοῦ ἐν τοῖς μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅπερ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τοῖς ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γοῦν δή τοῦτο ἀληθεύσω λέγων, ὅτι ψεύδομαι.

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα αἷς Πλάτωνα ἀποτίνεται πολλαχοῦ μὲ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῆς ἐν ἅδου διηγήσεως. V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſerui ac δὲ, item δευτέρῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducerem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεύς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Laeſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Τὸ τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dicō, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, ἔτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ἄλως ὄντων, μηδὲ τ δεχὴν γενέσ δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἐρίῳ 70 ἀνέμῳ τ πλεῖν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τ ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τ διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσ μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλ ἐστὶ τῦ Ὠκεανῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν καλοῦ- 75 χῶντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδως ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τ ἡλικιωτ προσεποιησάμην, τ αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἐχόντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθ παρε- 80 σκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τ ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τ ναῦν, (ᵇ ἄκατ δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλῆν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατ] Ἀκάτας Pl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra à se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κυκλάδας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim *κυανέας* legitur. *M. du S.*

57. Ἐπιτελέσειν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐπιτελέσειν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi *τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? pati* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gataker.* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ἄλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε· ἐπεῖπα τὸ μὴ τ' ἐγκυρῆσ πάροιθεν
Μήτ' ἴσως μετέπειτεν.

M. du S.

65. Τῶν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *seopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Foulius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio *οὔρῳ*, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox *ἐρίῳ ἀνέμῳ*, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc *οὔρῳ* quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald. 2.* Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. *οὔρῳ* habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffero* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἡσύχα βιαίως ἀπηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἦν οὐδὲ φέλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ὑπερφερόμεθα οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παρεδίδομεν [e] αὐτούς, ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ἐγγὺς ὄρος νῆσον ὑλώδη, καὶ δασεῖαν, καὶ τραχεῖ προσκεχυμένην τῷ [g] κύματι· καὶ μὴ πάνυ τὸ σάλος τῆς ζάλης παυόμενον. προσορμίσαντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας σάλον μὲν ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς καταμεῖναι, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ὅτι καλλιστοπῆ τῆς ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuceseceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. *b* Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. *c* Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. *d* Ἐπεγίγνετο] Ἐπεγίνετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. *e* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. *f* Καθορῶμεν] Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* *g* Κύματι] Conſt. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. *h* Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* *i* Ἀνελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς βασάνων ἐν τούτοις ἐστὶ γεγραφότων ἐνθύμια, οὐκ ἐν παλαιοῖς κατεφθαρμένοις. τοιαῦτα δὲ τὰ ἑπόμενα (leg. τὰ τοῦ τέ) καλέσαντος, Λουκιανὸς, πολλὰ ἐν μακραῖς ἐπιχειρήμασι ταλαιπωρίαν τῇ ψυχῇ ἔσας ἐ δικαίως καλῶς αὐτὸν πάνυ παροδοιπορικόν. *Q.*

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quòd eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppositio ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπιγίνεται] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπιγίνεται. & *fluctus intumuit*, & *caligo orta est*. vulgo ἐπεγίγνεται. *J. G. G.*

Ἐπεγίνετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπιγίνεται habet. *M. du S.*

Ἐπιγίνεται] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. conscr. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μοῦνοι ἑαυτῷ παραμείναντες ἀναστάσης, ἐπιγράψαι ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῇ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καλαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη ὀδὼ πλησίον ὅπου πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπου δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφίσταμεθα πολαμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχθῆ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἔστιν οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τοῖς ὑπὸ τῆς στήλης ὑπογράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου παιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πολαμὸς καταμαθεῖν, ἀνήειν κατὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδαμοῦ εὗρον αὐτῶν, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, κατὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου ἀθανύτως, ἀφ' οὗ ἐγίνετο ὁ πολαμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τοῦτο χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *P.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Πρῶμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἰσαυτῆς, licet Solanus id numerum vellit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἰσαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἰσαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. nit. §. 899. T. I. *Lucian.* *J.F.R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀπλῶς] Sic P. rectius quam ἁπανλῶς, quod in omnibus impressis reperio. *M. du S.*

6. Κελλοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic *Long. Past.* III. 109. Πύρνοι ἰλύφου. *Petron.* e pelle caprina. *Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βάκτρον ἐκ μέσσας κοτίνου. Sed haec nimis nota. Conf. tamen Interpp. *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vera autem est ellipsis praepositi. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. πλὴν ὦ μεγάλη ἀπὸ χαλκῆς Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi. τοῦ ὰπ.. Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 244. *J.F.R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J.B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Gymn.* c. 25. aut ὁμοιότατον. At nec tuta quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Opificiis historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra *Gymn.* c. 25. ἰδρῶτί τε τοῦ πολλοῦ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. Σ. 70. Κρήνας — ῥέον ὕδατι λάδνῳ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι sustinendam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 224. — τὸν κρηνῶν λαβὸν ὄχνας Πηλεκχύτου ὁ θρὼξ χαρμονᾶς Ἀχιλλεύς

1. Χρὼς θάνατι πτοηθεὶς) —— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J.F.R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J.F.R.*

χρηὰν ἡ τ γεῦσιν προσαιτοῦντας. ἡμεῖς γὴν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀψινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ἀποκναίσαντες, ἐκεράσαμεν τὸ σφοδρὸν τ οἰνοφαγίας.

Τότε δὲ τ ποταμὸν περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὑρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς ἐνερπὴς καὶ ταχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τῷ Ἀπόλλωνι καταλαμβάνοντι, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τ δακτύλων ἄκραι ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἐλικί τι, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παραφορὰν ἦν. ὀρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τῷ καρπῷ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus face ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero plerasque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *Ba.* notat *M. duS.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποτείνεται δῆλον τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * τοῦτο μολαττόμενον. *Pl.*

* Τοῦτο] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοῦτο enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἰδίου] Sic *Heraclitus* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αὐτοῖς) ἐνύδρου ὅσον ἰδίου. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. *f.* ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. F.*

65. Οἰνανθρώποις] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex flurvio vinatis?* Atqui a *ligne lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſu illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & clavículis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τ αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζωντο. ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω ἤ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

60 Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τ[b] συμπλοκὴν, ἤ τ ἀμπελομιξίαν. ἤ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῆ πόλεως οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῆ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνηχθημεν ἐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι ἡ νῆσος φαινομένης, ἀφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, ἤ μετεωρίσας, [c] οἷον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τ ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratáque regione habitari eam coliquè inveniimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, ἤ σφαιροειδῆ, ἤ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, ἤ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τ χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ὃν, εἶδεν αὐτόθεν καὶ θεα-

[b] Συμπλοκὴν] Deeſt in *El.* Adeſt in cett. & P. [c] Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. El. Fr. S.*

70. Στάδ. τριακ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριακιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύσεται, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *Immo trecenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius trecenties plura, Luciane, ſingli ſuiſſi ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantum ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si tori terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.*

Οἷον] Non deſignat *Solum*, quinam Codices ὅσον habeant, alioquí deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non ὡς numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δύο σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπτανομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὸ χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πόλαμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προπορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσασιν. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριτοκέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴσους, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπολοῦσι τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁναρπασθεὶς ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύοι τὴν χώραν. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

Sed bono nos animo esse jussit,

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῳ, τὰ μὲν πανυκτίδιτα κρύπτουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. M.*

96. Νῆας γὰρ μεγάλας φορτίδος ἴσους] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸ δ' ἴσον μήκους, ἴσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολοῦσι] Conf. supra T. I. Epist. c. 22. *M. du S.*

98 Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit, *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea sinus mundi nocte deserta,
Nitidoque fratri tradidit currus alito regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* G. C.

16. Καλυπτόνη] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis fuerunt, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causſa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causſa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum voto, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐλευσόμενα, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσται ὧν δεόμεθα.

Ἦν δὲ ἐγὼ καλῶς θῶσω, ἔφη ὁ Φόλεμος, ὧν ἐχθρὸν ἡγοῦμαι τοὺς τῆς Ἕλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ κατασκηνώσετε· καὶ ἡμεῖς πρόμαθοι τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ ἐκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσέ τε ἀποικίαν, κατ' [a] μέσον τὸν ὁρῶν [b] ὑπαντήσας ὅπλοις τοῖς Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλῃς, κοινωνησάτε μοι τῆς στόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἑταστόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὰ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

[a] Μέσον] Sic F. & Fl. Μέσων reliquae male. [b] Ὑπαντήσας] Ἀπαντήσας Fl sola.

in Ed. Mall.] Καλῶς θῶσω δὲ τηλικαῦτα ἔργα. Res praeclare gesta. Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI. XI. p. 384. f. ἢν μὲν καλῶς θῶσω, & nisi rem feliciter gesseris. J.F.R.

17. Ἥλιον κάλουσι.] Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepto scilicet qui dubitaverit; &c. Lact. III. 23. M. du S.

29. Μύρμηκες] Fl. & Junt. non μύρμηκες, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀντιστήσας. M. du S.

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. hujus πρατελαύνει. J.F.R.

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] Thom. Mag. v. Βουλ. M. du S.

34. Παραστεῖλαι] Aldina lectio παρασπεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est παρασπεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda*, *misso exercitu*, cui rei παραστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. J.M.G.

Παραστεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem παρασπεῖλαι. J.F.R.

49. Τὰ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὑπόπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαλο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πενταχισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψύλλων μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ ἡ προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψύλλων, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑποζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*puliciſagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares subſtringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὑπόπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσοικότα] Vertunt, *quae vero ex his veleciores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὑπόπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ἱρὸν ἔχει ὑπόπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant propius *post hos*. *J.C.*

51. Τετάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris augmentum abesse; neque credas *ἐστετάχαλο* scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεπόνθατο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. πέπαυτο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατεδεδίωκτο. *Alex.* 14. πεπιστεύκασιν, „ ἀπεπεπόμφει. *Marci* penult. ἐδεδώκεσαν. I. *Joh.* „ 2. μεμενήκασιν. *Joh.* 11. δεδώκεσαν. &c. Ex *Hesiod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμαχήκατο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supererent in auctorum libris, nisi librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigerum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διὸ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρποφόροι, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας ἀρρήκτους· ἔχει γὰρ τὸ θέρμι τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque; sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ἕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστον μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τῇ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστους ἰδίους A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστον ἰδίους marg. *Alii.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγοντα, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse congredi secum apud Nisaeam; ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basilenses* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdeletius* ὡς ἑκάστους ἰδίους, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστους ἰδίους. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. ἢ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστον ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστους ἰδίους. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ιξ ω. aut ad summum ιξκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπῃ τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῖς Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ μὲν μέγιστος αὐτοῖς, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ἐπὶ δὲ τῷ δεξιῷ αὐτοῖς, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· [c] καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ' αὐτῶν οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι

16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebatur que foe-

a Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. b Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *F.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A I W.*

99. Καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ'] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξ'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξ'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξ'. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox*, *statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιάνακτος . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ ὁ βληθεὶς] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴσχυ δὲ πλούσιος. Ibid versus fin. κρεῖττον δὲ χρυσοῦ μόλυβδος φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, ruditique ab aſinis utrinque poterunt ſuſtinere. putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθείς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, quae poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent ᾧ ὁ βληθείς, recte. *J. J.*

12. Δυσωδίας] Angl. δυσωδίας. *J. B.*

13. Χρείαν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοκεφάλους] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Καινεῶν] *Vorſtius* καικιῶν. Sed nihil muto. *M. du S.*

τι ὀπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίναις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πενταχιλίοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὀπὶ βαλάνων πλεούσῃσι μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶ κείνων ὑστερίζειν τὸν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τῆς Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή πού γε ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διότι φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθοντι ἐπῆν παρασκευή.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγου male Edd. f Καινεῶν] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald.* P. Καικιῶν *Vorſt.*

21. Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὸν ἰσθμὸν τῆς † ἐπιλοιπὸς ‡ αὐτῷ στεφανοῦσι τοὺς ἰσθμίους. *V.*

† Ἐπιλοιπὸς] Ἐπιπολὺς C. prave.

‡ Αὐτῷ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed *αὐτῷ* recte C. & *Exc.* G.

§ Ἐπισημαίνω] Ita *Solan.* correxit, pro vulgato *ἐπισημαίνει*; idem *σαλπιγκταῖς* fecit ex vulg. *σαλπιγατοῖς*.

¶ Τῶν] editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem *ὑπῆρχον* legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγε· οἷς ὁ παρῆσαν ὄνοι, ὁ ᾗ. § ἐπισημαίνω τοῦτο, πῶς σαλπιγξιλαῖς τοῖς ἐχ ¶ ὑπάρχουσιν ἰχρῶντο. *V.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κόρδαξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀφοκόρδαξι neque Ἀφοκόρδαξον applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem † ἀφοκορδάκων aut ἀσπαραδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθείς] Ubi legerem, Πάλαιον δὲ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ἐκπεμπούσας. ὁ βληθεὶς δὲ ἐπ' ἀλλοτρίῳ ἀντίκρυ ἰδίωτο. *Etenim olim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempo-*

ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῶν ὀπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμῳ· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ὀπισθοφυλάκων, ἔφυγον ὀπισθίνιοι, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὀπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνησκον, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει [b] πολὺ μέν ὀπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένῳ τῷ ἡλίῳ φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιοῦτό τινος καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὁμήρῳ ὑπέλαβεν αἵματι δῦσαι τὸν Διία ὀπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὀπὶ τῶν ἀρά-χνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ὀπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκέντ-ταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τὸν [c] Ῥοδίου κολοσσὸν ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac ſiniſtrum Heliotarum cornu ſtatim fugere, cum nec ad manus admiſiſſet Hippogypos, & nos inſequi caedibus: dextrum vero illorum cornu ſiniſtram noſtram aciem ſuperavit, impetuque facto perſecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis ſubſidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum ſentirent, ſuos in ſiniſtro cornu victos. Cum effuſe jam fugerent, multi quidem vivi capti ſunt, multi vero etiam interfecti, copioſusque tum per nubes ſanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A perſequendis hoſtibus reverſi tropaea duo ſtatuimus, alterum de pedeſtri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat cum accederent admirabile in primis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne cui

a Ἔφυγον ὀπισθίνιοι] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλὰ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες] Γρ. αἱ Ἔφυγον ὀπισθίνιοι. *G.*
52. Ὁμήρῳ] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσῶν] Τριάκοντα πηχῶν, ἐξήκοντα δὲ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. *V.*

52. Ὁμήρῳ] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τῶν Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non convenisse ait *Leo Allatius*. Verum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum ſtatuit, *Feſtus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, *not. ad Euſeb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscideriunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimirum τὸ ἐν ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἠγείτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ὅτι μὴ τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅτι ἐκάλουν. αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένους· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερόν, τὰς χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν πρᾳ-

---

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συρίῳ c. 23. Ed. *Junt.* Podiov, cum A. & P. Reliquae Podiav. *M. du S.*

89. Ἔκλειψις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prodem. §. 2. jure hujus opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, rectequе πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωΐᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ δὲ πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσβαλόντες —— τῇ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν ἡ στρατιὰ, καὶ Συρακουσίων τῇ ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκλειπτὸν quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τοῦτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅτι τὰ μὲν καλαλῦσαι τοὺς Ἡλιώτας τὸ ἀφεστείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητῆς ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ τελεῖν ἑκάστου ἔτους τὴν βασιλέα τῆς Σεληνίτης τῷ βασιλεῖ τῆς Ἡλιώτης, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῆς δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὴν ἐωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τὰ ἄλλων τὰ βελόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ὅπι τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιώτης μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνίτης δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

1 20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem; si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum commuuiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyranides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius;* (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητῆς ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Rl. Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τῆς σύνταξιν. ὄφειλε γὰρ ὕστερος εὐθὺς δὴ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσφίνα † ἡ προκείμενον φεύγει τὴν πλαγιασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδοσαν, bene monuit *M. du F.*

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῷ προκειμένῳ. *M. du S.*

‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Astr.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καισὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ὑπῆρτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οἷς εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελλὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἐπαπάξας τὸν δυνῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσιν ἐπὶ μισθῷ τρόπῳ ὁ σύριγξ. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτοις dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδὲ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα & Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηρέτας ὄντας ἡμῖν, καὶ ἀσπάζονται μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *furae ventres* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ τριάκοντα ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται, καὶ οὐδὲ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμοντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀνέμου κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι, καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τύνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αὐτιττόμενος τὸν περὶ τοῦ Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si quis novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἄθλων sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνοῦμαι. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τάχ' ἐπὶ τούτοις ἄρα. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἔτεσι δισχιλίοις. *Et insuper dixit hoc remisseras.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὸν δ' ἀποπεμπόμενον τὸν εἰς τὸ Ἐμπόριον κοινὸν ποιεῖσθαι; καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τῶν βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τῶν βουλόμενον, ut sit, q. d. τῶν βουλόμενον ὂν τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque denigrationis societatem habeas ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Lang. Pasl.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.τ.λ.] *Th. Mag.* voce βούλεσθαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ παῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Var. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλε-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ἐστὶ βάλανος [b] πηχυαῖος τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πίτυλοι αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἁπλῶς τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus eſt apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum naſcitur. Teſticulum hominis dextrum reſectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enaſcitur maxima, carnea, phalli inſtar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adſciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, ſuosque nuptos ſubigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανὺ-μενος, ἀὴς γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναχαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὸ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμυῶν δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώ-

23. Cum conſenuit homo, non moritur, ſed fumi inſtar in aërem diſſolvitur. Cibus omnibus unus eſt. Accenſo enim igne ranas in prunis aſſant: ſunt autem apud ipſos multae volantes in aëre. Aſſidentes vero circa eum in quo aſſantur focum, ſurgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδῆται *H.* ſola. b Πηχυαῖος] Sic Edd. Πηχυαῖος aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille ſit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθεζόμενοι A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γίνες ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσπάσται, τοὺς οἷς * δρακοντίων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφ-σύρει τὸ περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσοφορύμων περὶ τῶν βοτάνης, ἧς καιομένης τῷ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ στᾶντες οἱ ἐσκαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. *λάπτουσι*· Nihil aliud.)

* Δρακοντίων] Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.* † Αὐτῷ] Τῦτο legebatur; ſed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Ariſtoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorſt.* de his vide Συρ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed Φιλλὸς *ſuber*, ut 2. *Ver. Hiſt.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖος] In omnibus legitur πυχυαῖος, quod cum aperte corruptum eſſet, mutavimus. Similem phraſin vide c. 40. τριπαλαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; ſed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaſſe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurſus occurrit lib. 2. *Vera Hiſt.* c. 40. f. πολλάκις γοῦν ἀφελόμενοι τὸ ᾠὸν, ἐνεττὸν ἤδη ὄρνεον ἐξεκαλέψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* ſibi ſimilis eſſe, *cum igitur unum ex ovis ſecuribus praecidiſſemus, pullum implumem excluſimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec ſic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Noſtrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quaſi de cælando cogitaſſet Lucianus. Putamus ſimpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεζόμενοι] Angl. ἐσκαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεζόμενοι] Etſi ſoriſt. hic inſolentior eſt & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam ἐσκαθεζόμενοι habent, ego tamen cum cum Cl. *Fenſio* ſervandum cenſeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transſcribi merentur. *Magiſtri* noſtri, ait, vox eſt, Ἐκαθίσθην, καθισθείς, καθίσομαι, καθισθῆναι & ὅσα ἀπὸ τούτου, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne ἐσκαθισθέντες ab καθισθείς? Atqui eo uti non dedignatus eſt, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hiſt.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχεῖνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ὅδε ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρόν τι δρόσου ἐοικὸς ἀφίησιν· ἐκ μὲν ἀπευρεῖσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν ἐκεῖ γὰρ εἰσι τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τὴν κομήτην ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες ἴσοι μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ καλαικλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον καὶ πικρὸν

δὲ

d Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* e Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. f Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ὁ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ αὐθῖς § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι γαστρο-

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνὴ.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^{ρ} quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

κημία δὲ λέγεται τὸ ἐξοίσεσθαι τῷ καλάμῳ τῷ σωλῆνι. *V.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἐξαναβιβάζομαι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰναύσιον, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατηγίζατο, ἰναύσιον. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἰναύσιον. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* τὸ δὲ τῇ ἀρᾷ καθιστάντες ἱστόρουν. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Selanus*. An ergo quaesivit num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἴδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Catl. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

ἀλλ' ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυρὸς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἦπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην καταδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὕδατι καταβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπτιῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστὴ ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θαλαττίων στιλαχῶν ἱστορούμενον ἀμφαίζει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphraſi*, ubi inter alia ex *Juſtin.* XXIX. 1. 5. obſervamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum ſpirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non niſi erecto corpore ſpiritum ducere valeant. Celſ. IV. c. 4. *Cum niſi recta cervice ſpiritus trahatur,* ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, ſic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπτιῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam ſtare vulgata etiam poteſt, ἀλείφουσιν: ut ſcil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipſis faceſſamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *ſudent*, auctor ſim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur ſtare poſſe vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ὕτω δὲ ἐνθέμωνος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὑ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καλάβῃ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕστερος ἔλθοι, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ἂν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [a] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει λοιπὰ κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, ὡς ἀποπέμψοιεν ἄχρι σταδίων πενταχοσίων.

Ἐν

a Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλιῴουσιν, propter γυμνάζοντας, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλιῴουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graevians* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἧπαρ] Eleganter pro οὐδὲ ἕτερον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴν] Sive μαλακὴν, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Fac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐδῶσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος. *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ ἐν τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρημείψαμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram illam praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπελελύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὑπόλοιπον νύκτα, καὶ ἡμέραν, εἰς ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πλῶν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα περιτρέχοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ὔυδρον, quasi velit cavere ne ὑπόυδρον legas. b Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρου?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζωξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ὅσοι μὴ ἠδικήσουσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σκιοθῆναι.] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἴχνοιτο] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχνει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκοκκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοκκυφόνου nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεται δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει περιοίκῳ, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἅραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν [d] Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, ὑπερέβημεν μέντοι αὐτὴν· εὐγλωττία γὰρ τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῆς Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ ὑδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, [e] πυρωτίδες ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ὑπὸ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιού-

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph.* Opp. p. 565. *M.du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυραλίδες. *J.B.*

Πυρωτίδες] Ita A. & P. Reliqui πυρώδες, niſi quod *Fl.* πυρώδες, *Junt.* πυρώδεις habent. *M.du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγῆς. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

e Ὅπως] Πῶς marg. *Ar.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. Ald.W.* Πυρόδεις *J.* Πυρόδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* d Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. B2. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* e Πυρωτίδες] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. f Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

ἑτοιμάμεθα, καὶ [a] ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Εἰκὸς δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνώς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαίνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ὅμως τοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se marè perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀπορρίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναρξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆ Συρίης θεοῦ λόγῳ † μίμηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἓ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσιος. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ ὅτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μίμηται] Μίγηται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τιτῶν pro τούτων ac mox iterum τιτὶς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Salano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιᾶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀπορρίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀπορρίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀπορρυψόντες legendum. Sed ἀπορρύψασθαι voluit, a ῥύπτω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ὅτοι πάντες περιέβαλλον, κατιφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἓ χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἰδόμεν [e] κῦτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· χῶν μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τοῦ ἰλύος ὃν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη δὲν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔοικει πάντα ἐξειργασμένοις. περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἔνθεν τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν ὃν ὅπι πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὸ μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναλαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα.

[e] Κῦτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συναρράξαι] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ιγ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῦτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῦτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῦτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κῶτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῦτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, quum Mſſ. ibi κῶτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis ſit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῦκος & ſimilia, quae circumflecti amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξίνας] *Oxias*

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὀπισθίᾳ δὲ ἀναστάντες εἴ ποθεν ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοθι μὲν ὄρη, ἄλλοθι δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠδανόμεθα, φερομένοις αὐτῷ [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ ἀναστροφῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, διασκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. ὅπως δὲ ὅλως πάντα διελθὼν σταδίους εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ὀπιγραφὴ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀφανοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμενα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἀθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοιοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ θηρίῳ τούτῳ, ὃ δ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. πρόπλοι-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columnellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

§ 33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

a Ὀξέως] Ὀξέως *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ *ceu* aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, *ceu*. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro *ceu αὐτῷ σκάφει*. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφοὺς τὸ φορεῖον αὐτοῖς ἐχθὲς, ἀφοὺς δὲ *ceu* ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. B.*

90. Ὁ δὲ, ὦ πάτερ, ἔφη, ἐγὼ &c.] A scopo ab-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad defcensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti sobutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave gluttiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

Ἐθέμεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, ἢ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ὃ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἢ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπῃ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο· παρθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· καὶ ἐγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διῆξεν, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων· ὅτε νεὼς μεγάλης, ἣν ὑμεῖς φασὶ τῶν κήτους ἁλῶναι, ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι εἰς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπηχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τυτθὸν τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

c Καθειργμεθα] Καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *J. H. P.* &c. & Cod. P. d Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abiisse *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita transtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο δὲ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διῆξεν. *L. Bos.*

πιτύμενοι ϗ ἀκρόδρυα. πᾶλαι δὲ ὡς ὁρᾷ- 20 *bo piſcibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſimum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimae aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioſo, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti.*

τε ἡ ὕλη, ϗ μὴν ϗ ἀμπέλους ἔχει πολ- 25
λὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνε͂ται· ϗ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην ϗ ψυχροτάτην ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, ϗ πῦρ ἄφθονον καίομεν, ϗ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, ϗ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅπῃ τὰ βραγχία τῆ θηρίου, ἔνθα ϗ λουόμεθα, ὁπόταν ὅπη- 30
θυμήσωμεν. ϗ μὴν ϗ λίμνη ἐστὶ πόρρω ὅση ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπῆς. ἐν ᾗ ϗ νηχόμεθα, ϗ πλέομεν ὅπῃ σκάφος μικρὸν, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλα- 35
πόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ ϗ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, ϗ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, ϗ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοί τε ὄντες, ϗ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, ϗ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν ὦν, ἔφη, ϗ

35. Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque ſunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhoſpi-

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit ſcribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, ϗ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hiſt. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Ariſtoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλουν *Biſetus* ait metri cauſſa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λούμενος non λούμενος ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum ajo, non ὑπεμπτιάζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομήδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίοις, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μένδης eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otioſi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam fele, ſi id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομήδητες] Τριτωνομήδητες appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Μένδητα eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, ſive *ſtellionem* dicas, ſive *felem*, ſive *muſtelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀεροπόρους obſervatum eſt. *J. M. G.*

48. Θυνοκέφ.] In *S.* κωνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυνοκίφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piſcis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque *Aldus* dedit Κωνοκεφάλους. Et νῦν quoque piſcem eſſe, notum. *J. M. G.*

Θωνοκέφαλοι] Etſi *Pariſina* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione *Thynocephali*, expreſſum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et ſic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους *ſe invicem*, vel *mutuo*, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coiſlin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. ϗ παρεκελεύοντο ἐν ἑαυτοῖς, *& ſe mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πιπτοιηδόμοι] Active hic ponitur, ut ὑφηνάμην ſimiliter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. ϗ δόμαι τὸ λῆρον ὑφηνάμην συμβουλεύσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires, (cancrimani) & Thynnocephali (canicipites) qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν οὖν ἑσπέρια καὶ ἠῳᾶ τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπόν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασύ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, καὶ τὸ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτης, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ ὠκεανῷ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσιλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσα δ',

[b] Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* [c] Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* [d] Ἡμᾶς] Ἡμῖν *Fl.* sola. [e] Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S.* & *P.* notat *M. du S.* [f] Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jensio* monente ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑρημένοι τιμᾶς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. ὄντων πεπεισμένων ἐμοὶ. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid., vers. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13, ἰδιδόλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — γάματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώτατον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a Ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Ἀλεξ. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμενον Ψύτταν καλουμένην, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρος εἶ. quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus ivi.* Unde lux *Hesychio* in voce Ψύτλα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges: ὃς δὲ ἕλαφος ὀπτώμενος μᾶλλον δασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τῆς ὀπτανίου εἰς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις Ψύτταν καλουμένην ἔπτηκε, παρ' αὐτοὺς τοὺς πόντους ἐπιστήσεται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum παγουρίδαις sociantur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster Ἀνάχ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J. J.*

δ', ἔφη ἐγὼ, ὅτι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα ἐστὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀξέα τῶν ἰχθύων. ἡκεῖν, ἔφην ἐγὼ, ἄρα ἀν ἔχοι λόγον μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀόπλων, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοὐλοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα· καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ Φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερφυῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπῆλθον.

Ἡμεῖς δὲ, τὸν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξωπλισάμεθα, ἀπεμψάμεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἵρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ὑπάρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅπισθεν ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τὰς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ λαπαρεὶς τὰ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπαυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

60 *Quae vero*, inquam, *hi omnes sunt? nulli*, inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem mi-70 sere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguridae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

75

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic 80 fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus 90 gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξωπλισάμεθα] Ἐξαπλισάμεθα alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1. P.* & *L.* Ἐξωπλισάμεθα vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. Ba.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. Ba.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fv. H.*

77. Ἐξωπλισάμεθα] Γρ. ἐξωπλισάμεθα *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschino*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξω-

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re adsunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, siniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

ασμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομενδῆται ἡσυχίαν ἦγον, ἑκατέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προσπαρτήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τὸλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἅρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδητῶν. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἁφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἄπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατ' ἐνιαυτὸν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαίρ-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυννοι. B2. Κυνοκεφ. reliquae. [d] Αὐτοὺς] Ἀυτοὺς Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξοπλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξωπλισάμενοι. *M. du S.*

Ἐξωπλισάμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξωπλισ. ſignificare *e tenteriis, tuguriis, excitl*; quaſi oppoſitum τῷ ἐκκαλίζεσθαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. B.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Parſina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verbone tamen iterum quoque *Thynnocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. B.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) τὸ δὲ ἦν τῷ δευτέρᾳ, ὡς ἔφην, ἀναξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῶ θηρίω, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων θαυμασιώτατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὅτι νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ὅτι τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὅτι μήκεις μὲν, εὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη [c] τὸ μέγεθος. ὅτι δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν πρὸς ἑκάτερα τῶν νήσων καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοχλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοχόμοις, ὥσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὅτι τῶν πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅτι λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὅτι δὲ τῶν πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτοῖς ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὕτη δὲ τοῖς ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴν ἐνέσην ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ἢ ἐβούλετο ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtantesque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus ſimilia referre, dicam tamen). Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. abſurde ἁπαξάπασι ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adſentiuntur *J. Fl. H. Ald.* P. c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H.* P. & Bi. Σταδιαίων male Ba. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* d Ἧ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἵ *Fl.* P. *Ald. H.* &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τῦ Ὁμήρου ἀλληγορῶ περὶ * Διομήδους, τὸ Δαυῒδ οἱ ἐν κόρυθός τε ἐ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom.* in mott. indicato reſtituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαϊδ οἱ, miſere ſcriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἁπάντων ὧν] Quanquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὤν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι ἐ ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit majorem a Luciano fuiſſe ſcriptum, quem LXX. fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον ſupra c. 22. & ἡμιστα-
διαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἅμα-60 σάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ἓν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅπλα τὰ πρώρας τέλαγμῶοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, 65 ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιρῶντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖ-70 χον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγε-75 γένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν βοώντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων βοώντων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τοῦ πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τὰ πλείω ἐπεκράτησαν,

e Βατιάσσεσθαι] Βατιάσσουσι male *J.* f Σπόγγους] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

λαίους hoc cod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἅν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἦ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis οἵ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκλελῦσθαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλελῦσθαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt: Itaque analogiam, & vim τοῦ ὦκα, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμενοι ἔφευγον, *reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

88. Κα-

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν ἐν τῇ νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὑπὲρ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, ὡς ὥσπερ παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῇ νησομαχίᾳ [a] γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in cœto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ ἐν τῷ κήτει διαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τοῦ δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ δεξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀργματι ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κήτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. δεξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν ὑραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιθήτως εἶχε τοῦ

1 AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γενόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad δίεγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σωκράτης φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, ἂν προσαγορεύσῃς γνώριμός. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefaciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At votuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plane enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Me-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima imposita, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ ᾗ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτῦ νοσοῦντος· ἐρρώτερον γῦν ἀνέχασκε· ᾗ εἰπόλε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ ᾗ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο, ᾗ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτῦ ἐπορθρίζειε τὰς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλακλειθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ὕτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τῷ ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, ᾗ στάλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑπαύριον, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀφ' τ ἀραιωμάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τ ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τ θάλατταν· ὑπιβάντες δ' ὑπὶ τὰ νῶτα, ᾗ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτῦ καὶ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (πνευμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τ ἐκ τ ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, ᾗ προσωκέλλομεν. ᾗ τὰ σώματα καλαμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. ᾗ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτῦ πᾶσα ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ ᾗ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφαθέειν ὑπὶ τῦ κρυστάλλυ. ὑπιμῶντος ἦν τῦ

[c] Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. [d] Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic inveniebat scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλοις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ᾗ ἀφ' τ ἀραιωμάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τ ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείμην μὲ τὴν νύκτα περὶ τὸ θρίον πολίσαντο, ἐξάψαντες αὐτῦ τὰ λάτγαια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἰματιὸν ζώνης ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἀέρθην. *J. G.*

41. Ἐπάγη] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν οἱ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, τοῖς ἀναγκαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύσσοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν ἐπιπηγνῦσαν ἀναστάσαντες, καὶ πετάσαντες αὖθις ἐθόμεθα, ἀσυρόμενοι ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέραν δὲ πέμπτην ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ἔτω τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου· μοστὶ δὲ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πᾶν συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν· σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· καὶ μὴν τοῖον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον τὲ ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

49, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo ignii, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

[a] Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῶς ἀναγκαίοντες] Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεθαπούσθαι, καὶ πῶς ἐχὶ * καλαυλωθέντες τίλεον † ἀπωλόλειται; ἄγε ἀπίθανος ἡ πλάσις ὥσθ' τὸ τῇ φύσει σον πρόσφορον. *V.*

* Καλαυλ.] Καλαυλωθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλόλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; cohjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλόλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cases*) Salmonei filia, hunc sibi honorem postquam hinc discessit, nacta.

τῶν τ' χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξανήχθημεν, αὔρας μέν τινος ἡμῖν οὐ σφοδρᾶς παρούσης, λειοκύμονος δὲ ὕδατος καὶ θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκέτι ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τοῦ πελάγους ἀπαθεῖς, ἄπαντα ἡμῖν προσεικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον ἀφ' ὧν δή, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι. μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν προθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τὴν ὁδὸν, εὐδίαζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὑπὸ μεγάλῃ καὶ στρογγύλῃ Φελλῷ καλοικισμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

5. Versus proram fata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πενταχοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προὐπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνειν τὸ εὐδαίμονος Ἀραβίας,

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. cum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Εν Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συμποδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡδόμενοι δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆσυ ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθορῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πολαμούς τε ἀφυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, [a] τὰ μὲν ὅτι τὰ ἠιόνων ἀδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ὅτι τὰ κλάδων. ἀὴς δὲ κῶφος καὶ εὔπνους περιεχύλο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι ἀφαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ὑ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεχύτο] Ἀντὶ τῦ περιέχυτο, ὑπάλληλος, περιέβαλλεν, περιελάμβανεν. *V.* (περιλάμβανεν V.)

28. Ἐπῳμώντος] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπῳμώω utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐν ἐρημίαις, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόον. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὑ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτῶ eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τι προσίτι ἐ ἐπαί-νους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciæ Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντα] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλλιγραφεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλλιγραφεῖτο δ' αὐτῦ pro ἐκαλλιγραφεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλλιγραφεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλλιγραφεῖτα. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μυιαγρ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλλιγραφεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαλλιγρ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allubimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto tradereture Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν. ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἐς λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ἅτε μέγιστα παρ' αὐτοῖς δεσμὸν ὄντα, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὃν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. ἐπεὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε χρὴ μή· [e] καλήγορείτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμηνώς, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνει· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸν ἐλλέβορον, ὕστερον δὲ δοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὑγιᾶ γενόμενον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δεύτ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. J. P. &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὁκρὴς male Fl. *e* Καλήγορείτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορείτο vult Graev. male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητον (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορείτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρουν, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ οὐχ ἥκιστα Μήδοις, καὶ ἰδίᾳ σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐσιφανοῦτο — τὸ δὲ σιφάνωμα κατηγόρει αὐτῦ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῦ τε Μαξίμου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zenx.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον. quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φθόσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸν ἐλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. duS.* Sed ἐλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῇ χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῇ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτὸς Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ τροεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πλησίον Κύρου τοῦ Πέρσου, τοῦ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηλθομεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὰν χώραν ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξηγησάμεθα. ὅτε δὲ μέλας ἡμᾶς νεφέλη κατέσχεν, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὴν μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὴν ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δίκην τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὴν ἀπο-δημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theseo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius caussa tot laborem, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia caussa judicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginiensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita juxta Cyrum majorem Persam.

10. Quarti nos admoti sumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulsi, vivi adhuc sacram regionem ingressi essemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis secedere aliquantum jussis, diu considerat, suisque cum assessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in consilio tum alii plures, tum Aristides justus Athenienssis. Cum vero visum ipsi esset, pronunciavit, *Curiositatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuissemus, daturos: jam vero dicto tempore in insula morati, & convictu Heroum usi, abiremus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne plus septem mensibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Minois J.* & *H.* b Οὗτω] Edd. omnes. Οὕτω melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κύρου τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτω] Sic lego pro ὅτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex solo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim solido ex ligno conflatam.* Quae versiones quam sint absurdae, docet ipse, quum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: ista non esse compostia ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. supra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πύλους] Πύλ, ἔρυγμα, ἐμβατὴ, ὕθεν λοξοῦσθαι. *Aristoph.* Schol.] *Vorst.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si pristinam versionem respicias, quae habebat: *Utuntur autem vestibus purpureis*, &c. statuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut constructio sic evadat facilior, sensus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis.* Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex aranearum telis posse confici, quum nostra memoria id in Gallia experimenti caussa factum sit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ἀφομοίωσιν. Aliam tamen lectionem sequutus est Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀφ.] Describit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita ſmaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Venum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu ututuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τενταῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελυμένοι, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἤγόμεθα, καὶ εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὐτὴ μὲν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιναι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου οἰκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. ῥεῖ δὲ τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ τοῦ μὲν τῆς καλλίστης, τοῦ δὲ πλάτους πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὡς εὐμαρῶς νεῖν. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς φιάλαις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἵστανται, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε. μὴ εἶ-

ε Εἰς] Καὶ εἰς Fl. ſola. d Κινναμ.] Κιναμ. J. & Fl. Κιναμ. B2. & P. Κοναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. e Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. Coll. Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. f Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. AIW. Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης λοιπὸν ἁγίους προφήτας ἀλαπαίζων, ἐφ' οἷς † ἔτοι περὶ τῆς Ἰερουσαλὴμ τὰ ἐχάταις ἡμέραις συνεσχέθησαν ἀλληγορικῶς διεξέλθων. V.

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφανεῖς. G.

* Ad aliena verba antea relegebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. J. Clerici anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo Apocal. XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. M. du S.

† Οὗτοι] Οὕτως Edit. Cler. Sed ἔτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt.* Nam *ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. J. G. G.

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ἀ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, ταύτῃ μένει· ἀ μὲν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὥρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῴου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, δρυμὸς, ὑπισκιάζουσα τοὺς καλαχειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. Διακονοῦνται δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου μὲν οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δεῦρα περὶ

quod videt : sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis septem, & octo vini.

14. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens : stragula de floribus subjecta habent : ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus est ; sed sunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἀπὸ τῆς γῆς Διαμαρτεῖν. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων περιλογούμενα τῆς Ἀσσυρίων Διατρίβης. V. (Vid. Philostr.)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in nostris libris est, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae, instar hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non sicut nostrae, jacentes & nigrae,

ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos, inſtar nivis in eos ſpargunt cum cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ϗ ἀφγυρᾶ τὰ ποτήρια ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, ᶜ τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων ὑποδατίθει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη ᵈ γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπάλλει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑποπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι· νεφέλαι γυκταὶ ἀναστάσασαι μύρου ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῷ πόλαμῷ, καὶ ὑπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ῥεμα τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕσει λεπτόν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τὴν Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

ᶜ Τρογήσας] Τρυγήσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. ᵈ Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοιὰδη τὸ καρπὸν ἔχουσα, οἷον δυρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δεμασκηνὰ, ϗ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Conſtant.* Γενν. L. X.) *Vorſt.* *M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὀρθοπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Muſicus is clarus, cujus hiſtoriolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblaeſo numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. *Philoſtr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Iſocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπισήμων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ὅπλ' Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κῦρόν τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· ἦσαν δὲ αὐτοὺς περὶ ὅσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκείνου διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νομᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκείνου διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. παρὰ. *J. B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νομᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἔκστασ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀπὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non comparet,

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se conflictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἢν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖαζ. Πλάτων δὲ μόνῳ ὑ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν ιτῇ ὑπ' αὐτῷ ἀναπλαθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεαζ.

Οἱ μὴν ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. • τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνζ. Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τῷ τρόπῳ, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ ἐ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐξεῖναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαζ· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθου,

οἱ-

e Τούτῳ] Τούτου male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic J. H. Fl. P. &c. Ἀκαδημιακοὺς. Coll.

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φῆς περὶ Στωϊκῶν, ἔστραπε; G.

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτειν, Λουκιανέ. Coll.)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀνδ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδλεχοῦντα μὴ Νέστορος] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὡστε γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ & κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ πειθαρχίαν τῇ πειθούσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πρεσ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημιακους. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπηρκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καλαλαμβάνοντας, τὸ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, τὸ δὲ ἁπλῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· τὸ μέντοι πάντες αὐτῷ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipſam judicandi inſtrumentum ſuſtulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto ſequi eos qui veniant *in inſulam*, ſed ignavia quadam deficere ante quam aſſequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & poſt hunc, Theſeum. De coitu & rebus venereis ita ſentiunt. Miſcent corpora publice, & in conſpectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, ſe caſte accedere ad juvenes: ſed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narciſſus fatebantur; at ipſe negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, ſed hac in re maxime ſunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

[a] Ἀξιολογ.] Λογιμώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καλαλαμβάνοντ.] Καλαλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαλαληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo uſus eſſem: ſi illud de eo quoque dici poſſe ſciviſſem, qui ſecutus alterum, tandem aſſequitur. Neque enim hic de fure, aut ſervo fugitivo ſermo eſt, ſed de viatoribus vel currentibus in ſtadio: ubi *aſſequendi* verbum domicilium quaſi habet, quod tamen ipſum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J. M. G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J. B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos ſupra ad B. πρασ. c. 16. in eam rem attulimus. *M. du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀφ' τοῦτο. Vid. ſupra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J. F. R.*

48. Αὐτοὺς] Neceſſaria videtur *Vorſtii* emendatio, ſcribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu eſt. Quis enim ferat neſcire ſeſe dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Abſit autem ut, poſt *Leonem Allatium* aut *Creſſollium* (uter enim horum hoc aſſeverarit non ſatis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuiſſe Homerum demonſtremus. Non enim mente captis ſcribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuiſſe vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M. du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae ſtatim ſequuntur. Plane indubium mihi eſt, dediſſe Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας ſeu diſputantes, ſyneſi non abſtruſa nec difficili. Certe ſic interpretatus ſum. *J. M. G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Geſneri* emendatio adeo eſt neceſſaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. ſic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adſcripſerat ἔφασκον legendum; quod etſi praeſtat vulgatae, tamen non ſatis planum reddit ſenſum. *J. F. R.*

49. Κολοφώνιοι] Non dubitavi ſecundam ſyllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique ſcribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; ſed & quia poëtis corripitur, ut in ſaepe ab aliis adducto verſu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Anthолog.* IV. 2. quae ſic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ εἰζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J. F. R.*

57. Κατα-

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, κ᾽ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, κ᾽ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ᾽ ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιον, κ᾽ τοῦτό γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὁμηρον, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τ᾽ προσηγορίαν. ἔτι δὲ κ᾽ τοὺς τ᾽ ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ᾽ ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καλεγίνωσκον δὴ τοῦτ᾽ ἀμφὶ τ᾽ Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τ᾽ ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ᾽ ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τ᾽ μηνιδος τ᾽ ἀρχὴν ἐποιήσατο,

[b] Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. [c] Εἰσέτι] Εἰσί—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. [d] Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, οὖν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. [e] Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. [f] Πολίταις] *Alii* πολίτας *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* [g] Κατεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*
51. Τοῖς πλείστοις] Γραι. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*
57. Καλεγίνωσκον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, τὸ μὲν γνώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καλαγινώσκω σου τ᾽ φλυαρίας. ὁ δὲ Ε αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὃν Ἀτ[illegible]ῶς ὁ συνέταξεν. αὐτοὶ δὲ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἑαυτιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καλαγινώσκω οὐσιῶ τῷ χαλῶ ἢ ἀφαιρέσει ἐλλήπτως. *V.*

* Ἑαυτιόμενοι] Ἑαυτιόμενον male Ed. *Clerc.*

57. Κατεγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκῃ θανάτου κατέγνωσαν αὐτοῦ τε κ᾽ τ᾽ μετ᾽ ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταυτὶ τὴν ἄλυν. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφιεῖτε κ᾽ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὗτος κατεγνώκει τὸ χρηστὸς τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Κατεγνως, διαφορας. ὥστε τὴν ἡ κατὰ οἷον καταμαθὼν κ᾽ αἰσθόμενος πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τῷ μαθὼν. &c. quae ap. eum sis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si eum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὕστως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. χαὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότεραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρεῖτο· ὅτι μὴν γὰ ὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ χὴ αὐτὸ περὶ αὐτῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε ὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ χαὶ ἄλλοσε τῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γάρ τι ἐπυνθανόμην αὐτῦ, χὴ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, χὴ μάλιστα χὴ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, χαὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορῦντος.

Κατὰ δὲ τὰς αὐτὰς χρόνους τύτους ἀφίκετο χὴ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, χὴ ἐν τοσύτοις ζώοις βιοτεύσας, χὴ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκωψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ *περὶ τῦ Ὁμήρου βίῳ. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. *J. F. R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲ γὰρ ὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ δὲ αὐτὸ περὶ αὐτῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε ὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem illico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* ſ. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boeclerì* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Luctа vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας ὁ ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔστη περιφθείς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπεπεμμένος· ὑπεμένετο μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατήσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν ἓν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε [b] Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

[b] Κάρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάμπος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *κατὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θυρσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἔσκαψε] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave ἔσκαψε. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. *τῦ κατὰ. aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Ὠκυπτέρου] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἀπὸ τὸ θάμνου ἀκυπτέρου γέροντα ὄντα. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θανατούσια] Eccere ! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput ! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Posterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt *Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus ? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus iit. Opinor optime adnotaſſe putrem Κάπρον. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κάρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut κάρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. ϒ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὄμ-

θαπῆναι, καὶ Ἐπειῷ, ἀλλήλοις συνελθόντων· πάγκρατίῳ δὲ οὐ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. ἔτι μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρὰ πολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φρουρὰν βιασάμενοι, ἐλαύνειν ὅπι τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν ἐπὶ Σκείρωνα,

§ 23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *F.* sola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' ὃ τὸ πλήττειν βάλλειν τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖνος * ἀγὼν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾄδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεποτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμὸς ἦν ὡς ξένους ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ ὡς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐτούς. (Ante hoc verba legebantur in V. Ἔχιτος τὸ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀργεῖν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὅμ. —— Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiæ filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciæ dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυος.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυος.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυος.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἥρωος] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἥρως Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώα καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τοῦ πληθυντικοῦ, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἀλλὰ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἥρωος. Ipsa quoque haec vox Ἥρων, ἥρωος, deterior quam ἥρως, ἥρους, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῷ ἥρωι καθιζόμενος. In *Ver. Hist.* Ὄρνια ἐπὶ τοῦ ἥρωος ἐδόντα. Ibid. Πλησίον τοῦ ἥρωος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτῃ. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ὅπῃ τὸ ἠϊόνος· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πολλὰ καλορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐζημιώθη αὐτῷ περίπατον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Σύλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἐξαφάνισαν ἀλλοτρίοι. *V.*

23. Παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ πᾶν τὸ Ἑλληνίδος φωνῆς λειτούργησεν τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Pollucе* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiaste* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* II. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δήλιον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νισαίαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: πλείστοις δὲ τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ἐφῶν ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρας legendum monet ἑτέρας, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & συνόντων celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjecturâ adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες ἂν τὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἂν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ὀπτανίοις, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκιθάρεω παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, ὀπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehenſos vinctosque iterum remiſerunt, magis jam puniendos. Scripſit hanc quoque pugnam Homerus, ac diſcedenti mihi dedit libros noſtratibus hominibus adferendos. Verum poſtea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Muſa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos eſt, bello feliciter adminiſtrato, epulas victoriae cauſa inſtituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem.

25. Jam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scithari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu jam amabat Helenam, & ipſum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque

au-

a Κομίζειν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. c Ἐπιμανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. d Ἁρπάσαι] Sic recte *Jenſ.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίλκεται σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Niſi forſan a naſutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adſcriptum ſit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epiſt. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης. καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe uſitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. ſed ecce Scholiaſtes non ἐπιμανῶς, ſed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφιλκυστικῶς, addens ἐπινάζει notare ἐφίλκεται. Ubi ἐπινάζει alibi occurrat, ignoro; niſi huc referendum ſit τὸ, Ἐπινάξει, quod *Heſychius* exponit, ἐπικεκτῆσθαι. in editione Florentina plane, uti vult Scholiaſtes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. J.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi eſt, quin unius literulae mutatione locus hic ſanior reddi poſſit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας ſubſiſtat, ſequitur. *J. J.*

56. Καλαθησόμενος] Flor. καλυθησόμενος. *J. B.*

Καλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (niſi quod in utraque mendoſe eſt καλ.) & ſic ſane venuſtior ſenſus eſt, quam ſi cum reliquis legas καλαθησόμενος. *M. du S.*

63. Ma-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

κεῖνη ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ὀπισειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ὀπισθελήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ ὀκνοκοιμηθείς·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑποδεξάμενος, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολὺ ἀπέχουσαν· ἔστω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες καὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὴν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρέσσης, ὡς τοσοῦτον ἦλθον ἀφεστάναι·

καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male Fl. sola. f Κωλυθησ.] Κολασθησόμενος Edd. plurimae, κολυθησόμενος. J. & Fl. unde κωλ. prima producta feci. g Πολὺ] Οὐ πολὺ J. h Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες Coll. Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρόντων] Οὐ παρῶν, ὡς οἱ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τύχη ζητεῖ. V.

72. Διώκοντες] Γραμ. ἐλαύνοντες. G.

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *J. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. *J. F.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεθῆναι] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα ναυτιχῆσαι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡς τοσοῦτον ἐλθὼν ἀνθαιρεῖν. *Postquam parum abfuisset, quin periissem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεθ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡς τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡς τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγιῶ, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅτι παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφεστῶτα τοῦ τὰ ἐτέρα ἀφεγγίλλουσι. &c. quem vide. *J. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν δὴ Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρῶτον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῆς ἀρίστου. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τὸ ἐπανόδῳ προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῆς ὀνείρων ἡ πόλις·

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠνιώμην] Ἐποτνιώμην *Schol.*

86. Ἐποτνιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῆς ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

ῥμετ' αὐτὸν δέ, ἡ δ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμᾶς καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἰπὼν

Καὶ ἀναπάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε σῦς μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη συνοικίζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χρὸς ἦν, συνεστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, [d] τῇ ἐπιούσῃ ἀνή-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. [d] Τῇς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν τὸ † μέντοι τοῦτο κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ ϵ Ἀττικῶς. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῇ ἐπιούσῃ ἦν δὲ ϵ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν. εἰ ὅτως εἶπεν μείνας ‡ ἐκείνης τῆς ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γρ. τῆ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὲν Ed. *Ctr.*

‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γάρ] Lege ὅτου γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alcm.* ad verba Τὸν γὰρ σκώπτων. *M. du S.*

not. *Porphyr.* N°. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ σῦν σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους . . . . καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαιμονεστέρους εἶναι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λευκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων συμπεμπόντων· ἔνθά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσαι δὲ προσῆσαν, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν τὴν διάνοιαν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα τραχεῖα καὶ σκληρὰ, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἔνεστιν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως τὴν τραχεῖαν, σποδιμεν διὰ τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπου τὸ εἱρκτῶον, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντῃ ἐξηνθηκὸς, κύκλῳ δὲ περὶαμοὶ πέριρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique effloruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν. *F.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Bz. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πέτραις ϵ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, οἷον ξύλον ὀξὺ ἐπηγκύγιτο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σκίζω σκόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεχισμένον ϵ ἀπεξυμένον ξύλον. *G.*

(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διδ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξυρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres annues*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum *fumigari*. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim accematα, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἐστὶ καὶ ἀπέρατος καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ Κίνυραν κατανῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀτμιζόμενον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ἐξηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ ταληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πρόσθεν τὰς ἐλπίδας· ἤδειν γὰρ ἐμαυτῷ ψεύδους εἰπόντι συνειδότα μήν.

Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ὅθι ναῦν, ἐν ᾗ ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαρχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ προσπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

f Ἀτίμητος] Sic *J. Fl.* &c. Ἀτίμωτος *P.* sola. g Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* h Περὶ τὸν] Sic *P.* & Edd. praeter *J.* quae Περὶ. i Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. J. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἶτά σοι βωμολόχοι γόητες, τὶ ἐπιφαλλεται * τούτων ἴσιμα. *V.*

85. Τὸν *N.* ἀπέπεμψα] Γραμ. ἀπέπλευσα. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τῦτο, nullo sensu. Ex *V.* est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀτίμητους vocat. *M. du S.*

52. Τράχωσι] Mallem τραχῶσι, a τραχὺς, τραχῶν. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἔντρον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἦπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan ἀπὸ πάντων. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

96. Πύ-

προσιῶσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνου λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, πρὸς δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλους εἴδωμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμήρου, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέφυκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραῤῥεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι εἴσεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκε, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀπο-

odentibus nobis, & subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate.

33. In ambitu totius insulae stat silva: arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *F.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνου] Ὕπνου *Vers.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. F.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλους ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὸν τῶ ὀνείρων πόλον καθότι ὑπονοητικὰ ταῦτα ἐς ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο δὲ] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῶ βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῶ ὀνείρων πύλας πύλας καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι ἐς κερτομίαν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον ἐς σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοι ἐς αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ἐς βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ἐς ἀμηχάνητον ἀντίκεινται. (4) καὶ ὅπου' ἂν μηδαμόλλως (5) πεφυκέναι ὄντως ἐξουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνδύεται, τοῖς δὲ ἐς μηχανητὴν ἂν τὸ τῆς ἐλπίδων ἀσάθμητον, ὅσοις τῷ σθένει τ' ἔμφρονος γνώμης ὑφ' ποτε (6) τοῦ κάρου ἀνενεγκῶς ἐξεγίνεται, καὶ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τῆς φροντίδων ἐς τὰς ἐνύπνια ἀκολουθεῖν. ἄλλως τε κεραμίνου τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασαν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διήκειται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ἐς αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ ἐς πλέον καὶ δόξαι, τοιαῦτα ἐς τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυχερῆ τῷ ἀνιῶντι ἐς (7) εἰς ἀμηχανίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἱλαρὰ, τῷ ἡδονῇ ἐς εὐφραίνοντι (8) ἐμμετρικά τε καὶ ἀνυπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ὅπου' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant ἀνοίαις C.

(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit *M. du S.*

(6) Τῷ κάρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καλῶν, dedit, & mox καλαλλήλου pro edito καλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμετρικὰ] Ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur τερπνὰ; sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adscripserat *Solanus*. Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλῃ] Lege πόλῃ. Quanquam enim *Eburnearum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquarum;

ciuae, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos tran-
iimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet a-
pud illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
Mataeogenis F. (*Terriculum Vaniport*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imā-
ginarii.*) In medio foro fons est, Careo-
tia (*Gravisomnem*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

ἐλέφαντινας, ἃ μὲν σιδηρᾶ, ἃ δὲ κεράμου εἰσὶ
ποιημάτα, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἐπιδημεῖν αὐ-
τοῖς οἵ τε φοβεροὶ, καὶ [f] φαντασιαὶ, ἡ ἀστυ-
κεία· δύο δὲ πρὸς τῇ λιμένι, ἡ τὴ θάλασσαν
αἱ μὲν κεράτινα, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
παρήλθομεν, ἐλεφάντινα. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτῶον. σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλε-
κτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τῇ λιμένι
τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τῆς
Ὕπνου βασίλεια. ἔστι δὲ ἄρχοντας παρ'
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους ἐπο-
ιήσατο, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους,
καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεό-
τητα· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἔνθα καὶ τὸ μαντεῖόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαντεῖον, ἐπὶ προεστηκότι προφητεύων Ἀν-
τιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ἐπικριτὴς, τεύξας
καὶ τοῦτο τῇ Ὕπνῳ λαχὼν τὴν τιμήν.

Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε
ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μεγάλοι τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς εἰδέναι· οἱ δὲ τοιοῦτοι

to

[f] Φαντασιαὶ] Φαντασὶ male *F.* sola. [g] Παρὰ] Sic recte *Pl.* & *P.* Ceterae περὶ, nec *F.* & *Ald.* quidem exceptis.

29. Καρήατα] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καλλιλίμνην ὀνόμασαν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὕπνους legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὁμήρου] Hom. Od. Τ. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis varietas praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ τοῦτ] Edd. *Pl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

23. Ὁμήρου] Vide eum l. c. *M. du S.*

25. Καράρου πεποιημ.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χρυσοῦ πεποιημένον. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δίσκον ἐλέφαντος χλιδῶν λαμπρόν. Rursus III. 116. σφυρίστραν ἐκ πλίνθου. *Corollam ex viola mostram.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τῷ ἀγάλματα λίθοις ἐκπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. *Suid.* qui eum ῥητοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἄλλ: c. 1. Solae autem *Pl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπὶ. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐκεῖνον dicere possit, sed masculino etiam ἐκεῖνος negatum Latinis. Sed laboratur fese, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipsam eam cauffam in scriptis seriis & actatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἷδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καταχοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῷ τε ἄλλῃ [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀψιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολήν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καταπεπηγότος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν εἰς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθείς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata; in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deindè vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀγυγίᾳ P. male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενον male *J. Fl. H.*

48. Τὴν τε] Γρ. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑποσχούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J. F. R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus.* An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσώδιτον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ἄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θεμένῳ πολὺς πηγῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λάσιοθίας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμως

ſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

κατέλαβον πολλὺς τ γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἁπαλίας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μελανοῦν ὅτι τῷ καλαλιπεῖν τ σὲ σοὶ δίαιταν, καὶ τ ὑπὸ σοῦ προλεινομένην ἀθανασίαν. ἣν ἐὰν καμοῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιεργοῦσαν· ὡς δὲ τ ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ d ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τῆς Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τ Πηνελόπης, ὁποία e εἴη τ ὄψιν, καὶ εἰ σωφροσύνη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τ ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

Ἑωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τ πλησίον νήσων ληστεύοντες τὰς περι-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. e Εἴη] Εἶει *J. Ald. H*2; Prius cett. f Σωφροσύνη] Σωφροσύνῃ Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφροσύνῃ καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπελάξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελάξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπελάξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐπλεύσαμεν. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰς, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντερώνην, ἐμπλέουσιν ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τοὺς Κολοκυνθοπειρατὰς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔοικεν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι ἠσθάνοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμᾶς μὲν [b] ὀλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ὅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματος hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*). erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo subbato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

a Περιπλέοντας] Leg. Ὑπερπλ. *M. duS.* Vulg. serv. Edd. omnes. b Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, ὑπερπλέοντας. *M. duS.*

96. Πηχέων ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Marsiale*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU*. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πιφύσαλον ἡγοῦμαι, καὶ κλαττίσθαι, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην ellipsice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Corsii*. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. ὄχ ἅμαξ ἔσ' ἐν κλίνῃ καλαθρεῦν, ἐ ῥᾴστεται. (scil. κλίναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi πιθήκαις — ἢ ἀραιόφροσι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπαύσαντο εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀκόπτων τὸν ἵππον &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπνος ἀγρυπνίης, ἀμφότερα τὸ μέτριον μᾶλλον γινόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revius*, c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. κάρπους — ἃ συμφέρουν, pro ᾧς, &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκνα ἐπαιτοῦντες, respectu filiorum, qui per τέκνα intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ϗ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ μὲν πλοῖα ἦν αὐτοῖς [a] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τε τὰ τραύματα, ϗ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, ὡ μάτην.

Οὕτω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, ϗ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσπλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ϗ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ϗ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφέντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, ϗ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ϗ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλάν-

a Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελόφοιν Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκόσοι P. Εἶκοσιν Fl. Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελόφοιν (leg. κελύφοιν) κέλοφος τὸ τοῦ οὖ λέπος. G. (At non ovi hic, ſed nucis, putamen.) M. du S.

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηῦλιν — Κυανέην, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἰρωεῖ, ibique τὸ reſpectu νήϊος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πλαταιάδων] Navium πλαταίαι dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Perſt.* Vid. *Baſſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμαλοῦς] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἐμὲ ἀγχίμαλον ἐναυμάχουν ait, *Weſſelingque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρουν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὠλιγ· tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὠλιγ· exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Pl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελόφοιν. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρύπτομεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt.* ſcribens: Μεσονύκτιον, ϗ Μεσονυκτιῶν, ποιητικῶν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Mert. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac diſſert. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυών, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὀλίγου μείων τῆς καλιᾶς· ᾗ δὴ ἀναπαμένη, μικρᾷ μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὤχετο γὰρ φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιάν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἔνην δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν χίου πίθου περιπλεκέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκραζον. πελέκεσι γὰρ ἀμυχάμενοι ἐν τῷ ὠῷ, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἀμφὶ κοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ μὲν ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὥπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἠν-

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἁδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπέχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπέχομεν] Γρ. αἱ ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ μὲν ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἄτυν * ῥᾴδιον ὁ † παιγνίμων ἁμαρτάνειν. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παιγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *auges* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐστρέβλωτο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ μὲν] Illud μὲν in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. tave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ διδάσκει ὑμῶν ἀναθυμιώμενος τὴν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμπον τοῦ ὕδατος] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλάεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Je-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus confitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῷ φαντάσματι.

Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν καταμαθόντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ἔστε μὲν γὰρ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ὥστ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὸ ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ δένδρα, πυκνὰ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνεμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθούμενοι ἐπισυρόμενοι. ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου

[e] Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. [f] Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V. 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχει βυθόν. V.

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἱστορία narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conteit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καίτοι γε τοιοῦτος ὢν ὡς ἐς τὴν Ὁμήρου καλλιόνων Ἀντίμαχον αὖτ' αὐτῷ εἰσάγειν, ὃ μικρὸν τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίστατο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ἐς βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μηκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀρῶ-

χυ τῦ πρωτῦ ἔπ@ εἰσῆλθε. φησὶ γάρ τις τῶν ἀρχαίων ποιητῶν

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ᾗ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατ@, ἄχρι δὴ ἐπέσχομεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατ@ διεστῶτ@ γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ἀπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡμῖν μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καὶ ἐνεχθῆναι. ὑποβλέψαντες δὲ ἡμεῖς, ἐφορῶμεν βάθ@ ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δεξιά, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατ@ συνάπτοντ@ τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἀπαφάνειαν, καὶ τὸ ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντ@. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνα παρεδράμομεν, καὶ μὴν πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅπότε προσδοκήσαντες.

Τὰντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε πρᾷον, καὶ νῆσ@ οὐ μεγάλη, [c] εὐπροσίτως συναιρομένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dexteram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. *b* Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *c* Εὐπροσίτως] Ita eſſe in *F. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολόγ@ ἡμῖς Μακεδών, τὴν ἠρυθρὰν θάλασσαν λέγουσιν * κρειττόνων ἐπιτηδείως, ἐπεκλάσαντας τὰ ὀνόματα. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Cene Monſum a Lucipero peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ἑωρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τοῦτ' *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt.* I. p. 8. ἡ δὲ Μάκη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Aelian.* X. 10. τοῦτο τὸ βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemtionis erant casei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi qua-

ἡμῖν τ̃ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων λαφόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτῆ πλησίον εὑρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπ' ὀρρωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέσημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ̃ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ̃ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ̃ ἀνηρημένων ἁρπαμωμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὑρομεν. οἱ μὲν ἂν ἄλλοι, παρῆνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ̃ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπως λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀγανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λῦτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Revivo.* c. 13. ubi *μία πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτ⊙] Antea legebatur *εὐπροσίτους*, prave. Ego mutavi. *M.du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac si legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit *εὐπροσίτους συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμενοι*, dedisse arbitror Lucianum *προήειμεν*, & sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτους] Recte quidem *Solanum* conjeciisse arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post *εὐπροσίτους* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἰνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum est, ut parum differat ab *οὐ*. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia *ἰδιώκομεν* & *κτείνομεν* diversa sunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret *ἰδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo post *λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν* pro *ἀνασρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκριναν*. ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut *Sallust.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Postulare — ut senatum vocarent. curiamque ipsi circumsistunt.* Ac ne credas *postulare* ibi pro postularunt positum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque similia. *J.F.R.*

ὄλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐπάϛῃ τὼδας ἔχουσα, δύο χθὲ τὸν ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὅτι τούτοις ἀποδόντες τὸν συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

tuor, etiam singuli pedum; cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coaltos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπετέλο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄντος σημεῖα προφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται, καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν καὶ τρόπον ὑπτιοι κείμενοι ὅτι τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τὰς πρῳδεώνας κατέχοντες, ἐμπίπλουσι τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὅτι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προιόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

45. Jamque piſces in conſpectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot ſunt terrae propinquae ſigna, apparere. Paullo poſt videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii poſt hos inſidentes in ſuberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progreſſi traherent poſt ſe ſubera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, ſed ſine metu & pacate juxta nos inequitabant, ſpeciem navigii noſtri admirati, & perſpicientes undique.

46. Veſ-

56. Πεδιῶνας] Ὡς ἐπὶ παιδιᾷ τὰ ἄκρα τῶν ἰθόνης πεδιῶνας εἶφος παίζων κἀντεῦθα. * *V.*

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνεται πεύκης φλοιὸς παχύτατος. ἐκ δὲ τούτων τὸ ὕδωρ γίνεται τοῖς φελλοῖς πρὸς λειοφορμὸν τοῦ σωμάτων. *V.*

* At vide ὡς ſerio ea de re alibi etiam uſurpatum, ut Ἐπιτυχ. c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia naſci ſuber.* Lib. XVI. c. 8. Licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic abſurde ex piceis ſuber deſumi dicit, cum ſint arbores plane diverſae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & *ſuber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *J. Harduinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Cteſiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Πεδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Πεδιῶνας] At ſupra *Contempl.* §. 3. τὴν ἰθόνην σεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῇ πεδῇ, ubi *Solan.* ſimilia ex noſtro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προιόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *poſt hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii precedentes ſubera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, ſe mentem Auctoris non ſatis percepiſſe: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius ſignificare praeter hos, obſervandum eſt Lucianum de *ſuberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui ſuberibus inſidebant, tanquam de auſigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria ſunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προιόντες non intelligendi ſunt *homines alii*, uti habet verſio; ſed illi *delphini*, qui ſuberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo eſt vertendus: *Praeter hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis, agitabantur, & moderabantur eos: illi vero* (ſc. delphini) *praeeuntes trahebant ſubera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates ſuper h. v. & uſu deſiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην εἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aeſch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα φασ-

ζον

46. Vesperа jam ingruebat cum appuli-
mus ad insulam non magnam. Habitatur
ea a mulieribus, ut putabamus, Graece
loquentibus. Accedentes enim nos prensa-
bant & complectebantur, ornatae more me-
retricio, formosae omnes & juvenculae,
talaria vestimenta trahentes. Insula voca-
batur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hy-
damardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur
hos mulieres suam quaeque domum dedu-
cere, suumque sibi facere hospitem. Ego
autem cunctatus paullum, cui nihil boni
praesagiret animus, & circumspiciens accu-
ratius, video multorum hominum ossa jacere
& crania. Et clamorem quidem tollere, &
convocare socios, atque ad arma ire, non
placuit. Malvam autem depromtam mul-
tis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex
malis praesentibus. Non ita multo post
autem ministrante hospita, video illius non
mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσπεσοῦσαι γάρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πάσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ὀλισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτῆς, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἕκαστος ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσχὰς, καὶ γε χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοᾶν ἐτάνυ, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, ἡ ξένη ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

a Καβαλοῦσα] Alii ἰκβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὴ, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαβοῦσαι marg. *A1W.* & P. Διαλαποῦσι *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Γρ. Καβαλοῦσα. *G.*

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὴ] Γρ. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζον ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀβλῆτον aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχην βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi; quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλλην πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An κεβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. καπηλεύουσα? *F.G.*

Καβαλ] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλης, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Gabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλεύουσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμανρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' ὧν εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. ἀβλακοῦσι. *J.B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Malem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιθεὶς μοι τὸ πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλασεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, καὶ τ' ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένους ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτῷ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀπτὰ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τ' δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταθέοντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τ' τε ἤπειρον ἀπεβλέπομεν, εἰκάζομεν εἶναι τ' ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην· προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τ' μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τ' Μεσόγαιαν πειραθῆναι τ' ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a]προσραξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καί εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπάσαμθοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τ' ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ τῷ τ' πλεῖν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσραξας] Προσρράξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἓν μίχρι τ' ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶ τ' ἀνύπος άτου ἐπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελίας] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, ὡς ἐμοὶ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Supervenieus tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Αἰῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκλεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὀπίσω προαναπεμπόμενον τῷ τελευτῶ, τελευταῖον δὲ ἀναγκασμένος τὸ δοξαστὸν αὐτὸς αὑτῷ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εἰρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποκτενῶ] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchepen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. εἰθίσθαι γάρ τινας τῶν φίλων πάντας —— ἀπεσκευάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσατο. *J. F. R.*

φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τοῦ πατρὶ, μὴ θανάσιμον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν ἐν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν τῶν πονηρῶν τελευτάς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷδε χωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἢ πλεῖόν τί σοι τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παράσχων, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξυ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὧν διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὐτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

[a] Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorst.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τίθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι ἐς ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανάσιμον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscenla, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad alium caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, truculentior.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quum pater prae φιλοτυραννίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. *Y. Y.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι σὺ ὀφθαλμοῖς τὸν οἰκεῖον, Gymn. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲ ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα διδοὺς ἐ φροντίζειν ἐ κάμνων. Et Ις. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπεβαίνομεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *Y M.G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſtientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

4. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

ὑφ' εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος ἴσως μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐπεὶ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν τῷ σώματι πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων οὐκ αὐτὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, εἰ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρου τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ γεανίας δὲ, τὸ μὲν τιμῆς παρεχώρει κατ'

[b] Καλοίη] Sic recte Ba. & S. Καλιόις male *F. Pl. Ald. H.* & P.

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere queueras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *F. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μειλίττων ἐλπίδας χρόνου, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; ſenſus: *futur. temper. horrores*: ſed quia ἐλπὶς φόβου additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *F. F. R.*

64. Καλοίη] Ita Ba. & S. Reliquae καλοίου. *M. duo S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, ᾗ μόνῳ ἐξίστατο τῆ τ ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τ τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. ᾗ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆ παρεῖχε τῆ δυναστείᾳ· τ δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπῶτο τ ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τὺς δορυφόρυς συνέχων, ὁ τὰ φρυρὰν κρατύνων, ὁ τὺς τυραννυμένυς ἐκκόπων, ὁ τὺς ὀπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τὺς ἐφίεμυς ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, ᾗ χρημάτων ἀφαιρέσεις, ᾗ βάσανοι, ᾗ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθη, καὶ συνῆδε, καὶ ἐπῄνη μόνον τὰ τῆ παιδὸς ἀδικήματα, ᾗ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκη. Ὅταν γὰρ αἱ τ γνώμης ἐπιθυμίαι τ ἐκ τ ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τ ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπη, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τ δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τ πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ᾗ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, ᾗ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τ τ ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τ γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρυμένων, ἀλλ' ἀπέγνωτο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: ores quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F. G. Τὺς τυραννουμένους ἐκκόπων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τὺς τυραννουμένους ἐκκόπων] Sic cum J. habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. duS.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τι & τυραννουμένης τ πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. J. F. R.

77. Ὁ τὺς ἐφίεμυς ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

Sed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmodum

πανταπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴν τῶ ξίφει ἀνῆειν τῶ συμμεμαχημένω, καὶ τὸ μέρος συντέλυραποκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μοι, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς [a] σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος εὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμὸν, ὅτι τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅτι τὴν καθαίρεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῶ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίω, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθῄρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῶ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπραχται, πάντα κατόρθωται, τίνα δὴ

[a] Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *ſ. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Mare.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σκᾶν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἐκτετραμμένον, reſpondens τῶ כָּרוּת, atque τῶ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίας junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπάδιλας τοὺς ἀποκεκοπτας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφθους ἀποσκᾶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀποσκᾶν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀποσκᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *ſibi adjungere*, *quaſi ſurſum*, *in arcem ſuam*, *trahere*. *ſ. M.G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ φείλαιτο κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τ ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀπηρημένῳ, καλαισχύνων καὶκείνην τ σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τ συμφορὰν, μηδὲ τ αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, φείσθω ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἀμῷ δράματι.

Πάρειμι δὴν κομίζων ὑμῖν τ δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τ ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη δὴν ἀπολαύετε τ ἔργων τ ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πανσρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἠρτάται δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ θρασὺ τ τόλμαν τ ἐμὴν· καὶκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἠδύνατο. ἀξιῶ δ' ἐν ὑπὲρ τούτων, τ ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, ἀ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τὶς ὢν, οὐδ' ὑπὲρ μισθῷ τ πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἀδόξου γενέσθαι τ ὑπ' ἐμὴν χείρησιν τ ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν, καὶ ἀξιόχρεων τ ἐμῶν κατορθωμάτων. *T. T.*

ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *Md. dv S.*

ὁ

& accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis jubet? numquis Dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis?

λαμβάνειν. εἰ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσποτὴς; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀϋβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶς ἄξιος, ὑποχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου φθονεῖς τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς ἐμὲ δῆμον ποιεῖς εἶναι.

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τῷ θανάτῳ ὑποσχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οἶδεν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *F.* d Οἶδε] Ex L. Edd.

Ὁ δῆμος] Masculi generis ait, etsi referendum ad praemissam τὴν ἐλευθερίαν. Sed vid. supra ad 2. *Var. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi ἑαυτῆς γυνὴ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed *Solano* accedo, dicenti: *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facili socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *F. F. R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πρὸ, aliamve particulam mutandum. *F. M. G.*

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε, ᵃ ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινεν· τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τὸν ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν ἢ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῦ κακύργου φερόντων

jam non potui, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, objecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu unum

a Ὅπως] Ὅπῳ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus ejus fuit miniſtra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.

Et apud eumdem in Faſtis ipſiusque Didus epiſtola:

Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem.
Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.

Perſequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῳ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amſtelaedamenſes ut ſuperiores correxerunt, ediderunt ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, ἢ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *ſi fame obſediſſem.* ſed debuit bonus Noſter, *ſi fame expugnaſſem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriiſſe, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῳ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ὄντι] Adleverat Cl. *Hemſterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura teſtimonia adfert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jenſ.* nota ſuperiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemſterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Geſner.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῦ φόνου] Conf. hujus Diſſ. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόνου ſimiliter dictum, alio *Thucyd.* teſtimonio ab *Waſſio*; p. 486. 71. Hoc ipſo vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χρεμβύου] Retulit librarius ad συκοφαντῆσαι. Sed eſſe debet accuſativus junctus infinito λήσειν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἰ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῦ φόνου, τὸν ἴσα τ τούτῳ ἄξιον ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζειν. μάλα δικαίως. ἐ γὰρ ἐβούλετο τῦ πραγθέντος ἧσσον γένεσθαι τὸ τ ἀδίκου] Vertitur, [*Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex conſet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἧσσον γίγνεσθαι ſignificat *minus valere*? Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ἐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortisque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem

tinum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

μένε; ἐν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' ποτηρῶν λέπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί τῶν μνημα τ' συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τ' ὅτι τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι ῥηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ ἆρα τ' πολλὴν δουλείαν ὀλιγελήσμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſerit, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τ' ἀδίκως, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχειν παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 12. ὅτι μὲ ὦ Τόξαρι, ἁ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοί, ... τεθωρηκόσιν παρασκευασμένην τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπιεσμένοι αὐτῷ. pro πεπιεσμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τῶν στρατιῶν ἐπιφανῶς πεποιημένοι. Sic πεποιημένος ἐσχάς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένους. & Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν ὑμεῖς παρασκευασμένους ὄπλα. Sic πεπτωκέναι paſſim pro domino, quum proprie is ſit πεπτηκώς. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Η μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις πεχείρηκε τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro πεχείρικε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάδιον τινὰ πεποιῆσθαι θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἱκετεύκατο pro ἱκέτευκα Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ἄνυχας μόνον λίαν ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλογίζεσθαι ἥλικον ἕν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καταναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλαβόντα. Ego exiſtimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνου τὸ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τ' μὴ ἴσως ἀποκτεῖναι, καὶ κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ ἀδίκως ἀφιέναι φίλοις; τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἄξιον ἡμῶν ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergo eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτεῖναι, non ἀποκτεῖναι. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτο τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τις dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

ἀνάγκασε δὲ, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας, καὶ βέλτιον λαπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστερον ἀποκτείναντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἐδάμως ἀφεῖναι θέλεις; τὸν δὲ αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, προελόμενος δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AtW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *F. Fl. Bz. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *F.* Bz. & *S.* cum Cod. L. & margine *AtW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλε[το] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἔτι. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. εἰ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. σ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῶν πεπραγμένων & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδεια autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *F. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne ... aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam εἰ γὰρ — ἴσον compolita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Steph.

plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu caeſo tyranno, ei qui cauſſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τῷ τιμὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῂς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ἡ οὐχὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ἦ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ κεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἡ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπανάστασεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παρελέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν εἰς μάχαιραν τόλμαν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἴσχυον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, καὶ ἁρπαγῶν, converteris: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Cl. *Jenſii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Solani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de περιπαγμένον hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo ſic τὸ τ' ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe i punitatem*. non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: δεύλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa*. *J. F. R.*

32. Ἀποστιναῖα] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀποστιναῖα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτον legendum cenſet τοῦτου. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῖν σπεύδετε. Et in *Sympoſ.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ ἄνῳ. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jenſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴ & hic *jugulum* ſignificare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δράσει, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliſſe ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποτεμόντας δὲ τὴν σφαγὴν, καὶ τῷ τραύματι ἐξελκύσαι τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur eſſe e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γε ἐγὼ ἤδη ὑπεχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nullam caedem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foëſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Polluce* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ἡμεῖς, invertimus tamen recte expreſerat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μᾶλλον δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc ſcire vole, vehementer populum ſolicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

77. Τῶν-

τ προσειναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προὐπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἂρ' ἂν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' μέσου κινδύνων ἀποκνήσας; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅτι τοῦτο ἔτι μόνῳ, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρησὸν ἀποβεβηκέναι· ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλὰ ἀρτα με, γέρας ἀξιῶν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τελυραννοκτονήσαντος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν ἀξιοῦσθαι; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀπῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γοῦν ἕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβῃς εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ χεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γοῦν δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα ἤδη κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ὑπὸ τ δεῖ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάν-

sit: & si quid desit eorum; quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfeciſſet tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

a Ἔκ γε] Ex L. Ἔκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deest verbum τολμᾷ, aut simile quid. F.G.

78. Ἔκ γε] Sic P. in reliquis est ὁκ τε. M.du S.

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειφάλλω τ γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλὰ τάντα] An ὠφελήσαντα? F.G.

Καλὰ τάντα] Accipio κατακρίνω judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis Ctis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καλίσαντα ἐπιτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J.M.G.

84. Ἐπειφάλλω τ γνώμης] *Solanus* in J. aliter distinxerat

circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνης ἅπασας προνεικηκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων ξύθις μόνω· Φυλακὴς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τ' τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τ' φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἰργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκείνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γέγωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ὑμεῖς μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τ' τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τ' τεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τ' ὅλων, καὶ διάδοχος, καὶ ὀπίσω τοῦ πατρὸς τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῇν δ' ἔτι τ' τύραννον ἀποφεύγοντα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; ὑμεῖς δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσθε; ὑ δεσπότης; ὑ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

b Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Pr. B2. S.* Ἀναίματος *P. H1.* & 2. in qua ἀναίματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

88. Οὕτω ῥᾴστον] Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾴστου superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthol.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πλὴ Γάϊος, ὡς' ἐκολύμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατάρθωτα] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δυσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω τ' γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τ' γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἔπειτα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαι· ὁ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρωι φόνωι, οὐκ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῆι μιᾶι, ὅτωι εὐκταιότατον ἦν αὐτῶι, ὑπὲρ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπηι προβασανίσας πολλῆι, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίαι, εἰ καὶ πονηρόν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῶι πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρωι ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννου, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τοῦ ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὑπολιπέσθαι οὐδ' ὀλίγον αὐτῶι χρόνον. πάντες γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ σφοδρότερόν τι τῶν ἄλλων

caput ipsum rei cogitare. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, &. alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu & cognitione privari*, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo; non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

[a] Προβασανίσας] Προβασανίσαι male *F.* [b] ὁ Τὸ δὲ εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανῶν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικίᾳ ἐξαίρετον ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. *c.* 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, voluerintne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *F. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ οὗτος] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ὀπότερον, ὦ οὗτος βούλῃ, πάσσον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὲ ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *F. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μειζόντων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μειζόντων κακῶν ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόνου. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἰ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἤπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος τὴν ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθαιρεθείσης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, προπεπεθηκὼς τέκνος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, [h] ὅσῳ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

[c] Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρειχόμ.? *M. du S.* [d] Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola Bl. male. [e] Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. [f] Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* [g] Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Al.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* [h] Ὅσῳ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥστε male *F.*

δαίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέστησα. τὸν φόβον, τὴν λύπην, τὸν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῖς μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (τοῦτο ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perduli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro πρὸς δὲ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πρὸς τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὐτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὐτῷ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ ἀφθονον τῆς ἐμῆς καλορθωμάτων, μετὰ τοσάτας κινδύνυς, μετὰ τοσάτυς φόνυς ἀμελήμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τύτυ τὴ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὅπι τῦ καιρῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆ ἐλευθερίας συνήργησε [a] παντὶ, τῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσαλε, δεσπότιν ὕτω δημοσίᾳ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψαλε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

[c] Νῦν μοι ἐννοήσαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆ τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῦ φονευόμενος, καὶ τίλρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιςα λυπήσειν ἔμελλον τὸν [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆ πρώτης θέας [e] ἀφταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὄπιδόμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτιν ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori

[a] Παντὶ] Constans lectio. [b] Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. [c] Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νῦν μὲν, reliquas νῦν μοι. [d] Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno ν. excepta *S.* mutant Edd. priscae. [e] Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *Mill.* Nil

89. Παντὶ] Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσαιτε legere, ut sit, *judicasseris*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἔρως. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate me puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfecisti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed*

καλαλιπὼν δὲ τὸν ὑποκριτὴν τ νεκρὸν, καὶ τ σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῶ δράματος· ὀπίσω δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῶ φόνω, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τάδε· Τέκνον, ἀνηρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, πῶς ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἆρά σῶ, τέκνον, προαναιρήμενον, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῆ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τ φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τ σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῶ παιδὶ θαρρῶν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τ σφαγῆς, καὶ τῶ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παιδὶ πενθοῦντι πατρὶ μύθιον ἐλθὲ, καὶ προσβολικῆ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τῶ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τ τάξιν πρῶλαβον τῶ φόνω. ἀπέθανον ἄν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forsan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἤ] Hanc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδοκτόνος, ut interpres exposuit. *F. G.*

Τετρωσιόμβρος] Non adeo desideratur υἱὸς vel παιδοκτόνος, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐπεὶ δὲ φονεύμβρος, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεύμβρος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπαιώδη inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἤ] Delendum istud ἤ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἤ] *Solanus* particulam ἤ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἤ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph. Eiρην.* docet, quid prohibet μόνον vel ἤ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἤ, in alio locutionis genere, ut *Æsop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τῦ μιγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τ μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἤ legitur in mea Edit. Æsopi. Sed ἤ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἦ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἐπιδέξιον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενον, ὀλίγου μὴ, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὴν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὀλίγου σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὀλίγου δεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγενημένον τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ὀλίγου τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

pravum habituorum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Jovi sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυράμενον] Sic *J. Fl. Bt. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. b Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖγε legendum. *F. G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset; receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret*, *denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πειθόμενος τούτῳ κελεύοντι. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

[a] Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. [b] Ἀποκηρύττεται] Ἀπιθῶν ἀποκηρ. vult *Jensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum; ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Θεραπεύειν προσαττόμενος ὑ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἶης ἀποκηρύττεσθαι, ἀπιθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύόμενος, ἀπιθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπιθῶν excidérat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζως & hic verum esse. *J.F.R.*

16. Τοῦ-

τος, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν ἂν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἄρα τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσών τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι θέλω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μήτρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστῇ γοῦν ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιῶμαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκῶ τινι, καὶ προσπάσομαι ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic J. P. H. &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. Fl. c Τῆς] Ita bene P. B2. Fr. S. A. Τοῖς male J. Ald. Fl. H. d Βοήθειαν] Τῶν βοηθ. H2. e Ὑπουργεῖν] Sic J. H. &c. Ὑποργ. P.

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. Fl. hic secutus sum. M. du S.

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλιξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. M. du S.

29. Πρόλω — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ πατρὸς ἄναγχος &c. M. du S.

61. Προσπάσομαι δὲ — μὴ δὴ ὀργίζοντι &c.] Pro Μὴ δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

finem; tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enim vero juſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat.

3. Propter quas cauſſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egreſſus autem domo judicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum viris verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar jamtum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod injuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

μένῳ, [f] καὶ δὶ ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν εἰ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνεῖσθαι.

45 Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τῷ γένει, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τὸν οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὴ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τῶν πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ ἅμα τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον συν-

f Καὶ] Comparet in *F. H. P.* aliisque; abeſt a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολόσομαι marg. *A1W.* *h* Ἤδη] Sic *F. Pell.* Μὰ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *F. Fl. H. P.* &c. Καθεστώτος P.

vaſari, *odium ſine cauſa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tamquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, caeteroquin ſolenni, articulo ſumuntur. *F. F.*

Προεωρώμην δὴ καὶ — συντίθεναι] Locus hic ſanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mſſ. *Gujeti* conſcriptum invenio; nempe συντίθεναι pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique conſtanter invenio; ſed forte eſt aberratio ejus qui has notas deſcripſit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὰ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo ſtatim agetur. *F. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὰ δὴ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς ἐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demoſthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Fruſio* conjecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. *F. M. G.*

Ibid. Μὰ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀργ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Geſn. profuſio* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *jam tum* repoſui. *F. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem aſperam*. *F. G.*

σκληρότητον, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, τριστε judicium, & clamorem, & iram, & ommino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσόν γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μεταπεμπτοῦ γενέσθαι ἐμέμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ ὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπαγορεύοντα τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλήκως ἤδη, καὶ νενικηκὼς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσι. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστα, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

[a] Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. [b] Φιλοκρινούντων] Φυλαττ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινούντων] * Διακρινόντων. Διακριζόντων αβέβαιος. *V.*

* Φιλοκρινόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. Re.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra. *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

91. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος ὁ τῶν βίβλων πατὴρ, dicens: Non ha-

cter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ Φάρμακον τεθαρρηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο.

Πάρην δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, καὶ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε εἶδεν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ εὖ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, εἰδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκοις, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτῆς. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν εὖ οἶδα, καὶ σωφρονῶν πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει [d] δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ἵνα δ' ὦ (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ οὐχ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὐφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε καὶ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχεον] Ἔχεον male *F.* sola. [d] Δὲ] Sic cum reliquis etiam *F. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *AIW.* [e] Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὐφραινε μὲν] Et sic habere *F. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *autherem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *F.F.R.*

98. Οἱ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἔκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἔκαστον] Videtur *Solan.* ἕκαστον *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *F.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἕνεκα, ita jam intellige ἐπὶ. *F.F.R.*

23. Δὲ] An Δὴ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Πυθ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41, 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Υπλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τοῖς πράγμασι, ἀλλ' εὐθὺς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τέλαραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὰν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. δεχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· καὶ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὑποπόλαιον τὴν μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐπανιστᾶσαν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὐμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὑπῆρχε σημεῖα τῶν ἀνιάτως μαινομένων. ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν ὑπῆρχε τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κενὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσει. οἷον τῶ πολίμου τ' παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. ψεῦδος δὲ τὰ ἀνελπίστως λέγει ὁ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κενὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Selani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καὶ αχρήσασθαι σοφιστῇ, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audieris medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens, *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Aeſ.* V. H. II. 13. ante med. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ἔσαν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ἔσαν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ἔσαν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miseratus sum feminam , quod merebatur , praeter fas infortunatam.

7. At patet prae imperitia , qui neque principia mali , quod eam tenet , neque causſam , neque modum novit , curare illam jussit , atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus , morbum unum , infirmitatem eandem , quae similem curationem reciperet. Cum vero , quod verissimum est , nego fieri posse ut servetur mulier , cum superari eam a morbo fateor ; indignatur , irascitur , me ultro ait subtrahere me , & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit , quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his , qui libere vera illis dicunt. Verum ego , quantum potuero , causſam apud illum dicam , & pro me , & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam , ex qua abdicare me vult , ut sciat , non jam

γυναῖκα [d] ὤϊκτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν , καὶ δοκῶ τὸ προσῆκον δυςτυχῆσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῆς κατέχοντος κακῆς , ὅτε τὴν αἰτίαν , ὅτε τὸ μέτρον τῆς πάθους , ἐκέλευεν ἰᾶσθαι , καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ἔφετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος , καὶ μίαν τὴν νόσον , καὶ ταὐτόν , καὶ ὡσαύτως παρηκολουθηκέναι τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ , ὅπερ ἀληθέστατον , ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα , καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ , ἀγανακτεῖ , καὶ ὀργίζεται , καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφιέναι , καὶ προδιδόναι τὸν ἄνθρωπον , ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τοῖς ἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι , καθ' ὃν ὅτος με ἀποκηρύττει βούλεται , ἵν' εἰ-

d Ὤϊκτειρα] Ὠϊκτειρ. L. e Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. Aldd. f Ἔφετο] Ὤετο Fl. g Ἡττᾶσθαι] Sic Fr. Fl. H. P. &c. Ἡττᾶσθαι L. h Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν Fl.

79. Καθ' ὃν ὅτος με ἀποκηρύττει βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες , ὃν πρώτους δὴ ὁ λόγων τῷ νεμίμῳ ἐπιχειρεῖ. οὐ γὰρ δίκαιον μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δεῖν ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. Vi-

screat , adparet ex c. 2. ubi ait: ἔχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρυσὴ γὰρ ἦν. Fr. F. R.

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus , quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus , ex certissimis signis collegerit , se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo , homini rudi , persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit , quasi se consulto huic rei subtraheret , ac imbecillitatem artis objecerit : at se illa omnia dare dolori , quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες , pergit , τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis , qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero , quantum potero , causſam ad eum agam , & pro me ipso , & arte mea. Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet , non dubitare ajo , quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris , se filium suum secundum abdicaturum minantis ; (ex quo tamen tota , quae sequitur , disputatio oritur , & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causſam dicere incipit ante , quam id , unde causſa nata est , expositum est. Quis tam ἀτιώδητα & praeter decorum desultoria ab Luciano , artificiosissimo scriptore , credat esse profecta ? Adverte animum , Lector , & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile , nisi ab integriori codice. Fr. Fr.

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito , &, si dubitat , ex his , quae statim sequuntur , rem totam discit : satis judices ex patris accusatione , qua de re agatur , intellexere ; nec possunt ullo modo ignorare , si pauciſſima post haec verba audiant. Fr. M G.

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷός ὦ quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo , ad verba καὶ ταῦτ' ἀκούσῃ μόνον , diximus. Fr. F. R.

οὐ οὐκ ἴσθ' ὁμοίαν ἅπασιν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, οὐδὲ ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγχωρήσειεν, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν ἐπέτρεψεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρίστασθαι, καὶ τῷ ψευδεῖ τινι διαβολῇ πιθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτην πιστεύσαντα ἢ γυναίῳ ἐχθρᾷ ὕπνον ἠγεῖτο ἀδίκως γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγῳ ἀποδίδοσθαι, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνον ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν οὖν ὅ μοι ὀνειδίζει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ πρώτῃ τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic iracundi permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat God. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι] Ὅρα πῶς δι' ὀλίγων τὸ ἴδιον τῆς λίαν γνώμης τοχαστικοῦ ἐπιμφαίνει, καὶ ὅτι περὶ τὴν τοχαστικὴν ἡ καθηγορίας πρότασις ἐφαρμοστικὴν τῇ ἀπολογίᾳ πεποίηται, ἀλλὰ τοιαύτην τινὰ ἔχουσαν, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solon.* in marg. conferri infra Διαιτ. c. 15. ubi, τὸν δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Bukerum* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, videlicetne sum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

sus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnia sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero jamdudum consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est? Quemadmodum enim, si quis

πατρικὴν ταύτην ἀνεῖται ἐξουσίαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενεὰς καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ δοκεῖν καιρὸν δικῶν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγαναχτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίας πρᾶξιν τὴν γενομένην. ἐπὶ δ' ἅπαξ ἀναλώσαντι τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσαντι τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθέντι τὸν ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβειν, χρηστὸν εἶναι μεταπειθεῖς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μελανδάνειν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μέλαπροιεῖν τὴν κρίσιν. τῷ μὲν γὰρ τὴν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδεὶ, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ἀναξίοις τῶν γένων ἀφαιρεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δικαιώσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρόνος ὑπόλοιπος τῷ νό-

d Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? e Ὑφ' ἑαυτῷ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J. F. R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget, ἀγαναχτῶ enim, vel δικάσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jens.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ὑπό τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelleti* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Traſmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed frustra est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J. F. R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charonis, καιρὸν ὡς ἐπιπλῶσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνωγόντα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μίλι εἰς κοτύλην. καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Aristoph.* Plut. 556. καλαλείφει μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Past.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷ ὀχήμασι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Noſtrum. Sed cum Noſtro idem *Longus* I. 18. ὄψιμα ταύρου τιμῶν ὠσθήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κήδει παρόντες —— ἰμφορεῦσιν ὑβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J. F. R.*

47. Διαλ-

νόμῳ; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ὗτος ἦν, καὶ τῆς ἀποκηρυχθῆναι ἀξίος, τί θαθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. εἰ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τοῦ σοὶ δοκοῦντος· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλαττομένους, ὁπότερα σοὶ δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννησαι, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔσχες, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ' ἅπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐξὸν τῷ ἀναλῦσαι τὴν ἀπόκρισιν, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐξὸν αὐτῷ τιμωρίαν ἀναλαβεῖν, καὶ ἐξὸν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξω μὲν ἤδη, καὶ ἐκὸν ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὅταν ἐρήμην ὁ κατήγορος ἀπολίπῃ τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀπέλθῃ ὁ δικαστὴς, ἀκυροῦται τὸ ἐπιψήφισμα, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι τὸν ἀπόντα καταψηφίσασθαι, ἀλλ' ἐξὸν ἀπολύειν μόνον. ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, ἐξὸν καὶ ἀπολύειν καὶ καταψηφίζεσθαι, ἐρήμου γενομένου τοῦ κατηγόρου, ἀκυροῦται τὸ ἐπιψήφισμα, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι καταψηφίσασθαι, ἀλλ' ἐξὸν ἀπολύειν μόνον. ὁρᾶτε γὰρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

dictus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel gennisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σωάγεσθαι marg. *Al.* b Διαλλάττονται] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *F. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγέννησαι] Recte sic *P. S.* Γεγένησαι *F. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *Al W.* Προσδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττονται] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est', id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. ἢ ὅταν δικῶν, ἀπολυ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permissum*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

κριτηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κλήρου λαχόντων διαιτᾶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται διαιτᾶσθαι, καὶ προαλόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἴ τις τούτους αἱρεῖται εἰλόμενος, ἐργεῖν ἔοικε δικαίως τοῖς ἐγνωσμένοις. σὺ δὲ ἡ σὺ, οὐκ ἐξὸν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ σὺ ἄξιος ἐδόκεις τῷ γένει, τοῦτον ἐπεὶ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀπείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, σὺ αὐτῷ σοὶ μεμαρτύρηκας, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηκας. ἀμεταγνώστου δὴ τῆς ἀναλήψεως, καὶ τῆς ἀμφιλλαγῆς βεβαίου εἶναι προσῆκε, μὴ χρίσει ἄττα πάλιν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σόν, ὅτε μεταβουλεύσας, καὶ ἀνάδοχον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῆς τελευταίου, καὶ φύλαττε σαυτῷ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν δὴ εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, δέον μέν σε δὴ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι ᾠόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

---

f Τούτους] Ita *Ald. F. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνάλιψας] Ἀνάλιφας male *F. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S.* *h* Παρητήσω] Sic bene *F. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *F.* Addidit etiam marg. *Ald.*

ἀπαλλαγῆναι, *omnis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ Θερμασίης, ἥδιον ποιεῖν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες ἀνὴρ ψυχρῷ διαλλάξασθε τὸ κύδιστον. Et ne credas forsan ibi διαλλάσσω, *transsilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praetervens*, *transiens Macedoniam.* *F. R. R.*

61. Προδιδικαιολόγ] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδόναι. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres; vertens, *ante consumpta.* Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδόναι quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἐστι προσδιδόναι potius dicendum fuisset. *F. F. R.*

73. Ἀνάλιφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀπάλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μὲν] Deest alterum σὺ ante οὐκέτι aut pro δίδωμι, legendum δίδως. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus.* Sic sententia postulante, & nos dedimus. *F. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue.* Confer quae dicta ad *I. Ver. Hist.* §. 4. *F. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸ δὲ κατὰ φύσιν, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐπιπεποιημένον, πῶς εὔλογον ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ἦν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπεδὴ σας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκεις, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξεῖναι ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; ἥδιστα. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ἐκ τῆς ἡλικίας ἔχοιμι· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὖν εὖ πεπονθὼς, παρητεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἀναγκαῖον,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

a Αὖ] Πάλιν marg. *Aldi*. b Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. c Οἷον ὄντα] Ὅν τινα L. & marg. *Aldi*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursus* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὴ ἰσόμοιρον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐδ' ἔθ' μιν πάλιν αὖθις ἀνήσω δυμὸς ἀγήνωρ, quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξεῖναι ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; ἥδιστα· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἀναγκαῖον] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἀναγκαῖον; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἀναγκαῖον, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοῖς τοιούτοις οὐδὲν ἀμφισβητεῖσθαι τὴν θεραπείας ἑκάστης, ἀλ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, neque adverſus

καὶ εὐεργέτιν γεγενημένον, ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον ἀπαφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχουσα, ἀλλ' ὕστερον ῥᾳδίως ὑπιδελθοῦσα, καὶ ὅτι τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὴν [d] ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, [e] μὴ μόνον [f] δ' ὑ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν πεποιηκότα;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ καὶ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα πεισθέντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παρέλαβον, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τὴν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ καθηγορεῖν δύνασθαι, καὶ τοὺς νόμους διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ μήτηρ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. εἶτα δίκαιον ἦν τοιαύτῃ [g] μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

[d] Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδόντα P. [e] Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. [f] Δ' ὑ] Δὲ ὑ marg. *Alw.* [g] Μοι] Μὴ *F.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

οὐδ' ἕνα λόγον ἔχουσα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις οὐδὲ ἀμείβεσθαι, τὴν θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχουσα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τὴν ἐφηδόντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τὴν ἐφηδόντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδόντ'] Ἐφηδόντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδόντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo *dikaiws delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ι & μ itemque φ & γ miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τὴν μηνθέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῆς ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅσῳ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς εἰς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένῳ χολάζεις, καὶ ὅπερ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῆς φαρμάκων, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτον χολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἂν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ἀμικρὰ προοφειλομένη χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καλαφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι καὶμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio jam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum, recepta mente ſtatim trahis ad tribunal, & ſervatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exſolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra ſolum medicum ſapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de ſe meritum, ſervatorem expellere, ſanae mentis reſtitutorem odiſſe, afficere ſupplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, ſi quidem juſte agatis. Etenim ſi maxima nunc peccata commiſiſſem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iſte reſpiciens, cujus recordatus, jure meritoque praeſentia contemneret, in promtu propter iſta haberet veniam: maxime vero, ſi tale tantumque ſit beneficium, ut longe ea quae poſt facta ſunt, ſuperet. Quod quidem apud iſtum mihi ita ſe habere arbitror, quem ſervaverim, qui vitam mihi ipſam debeat, cui quod eſt, quod ſapit, quod intelligit, prae-

a Ὃν] Ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum Edd. b Σωφρόνισαντα] Ita reſtitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic reſtitutum ex P. & L. Τυγχάνοι Edd. priores. d Ὃς] Deeſt in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνοι. *M. du S.*

73. Μεῖζον — εὐεργεσίαν] Admiſiſſem lectionem marginis *Aldinae* μεῖζω, quia ſic melius cum εὐεργεσία in genere fem. convenit; ſed quia etiam ſuſpicabitur aliquis μεῖζον' cum apoſtropho pro μεῖζονα poſſe legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etſi ſcio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μεῖζον, unde quis conjiciat etiam μεῖζον ſic uſurpari, ſed hoc non ſatisfacit. De μεῖζω *Mercerus* ad Ariſtaen. epiſt. I. 7. ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „βελτίω nolui mutare, quia conſenſum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII. τῷ βελτίω βίου. XI. Καλλίη. XIV. „μεῖζω". Quod ut ibi propter conſenſum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non ſequitur; ſed apoſtropho adjuvandum arbitror, ſi quid mutandum; verum poteſt neutrum genus eſſe, intellecto τι, vel χρῆμα, quod ſupra non ſemel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic ſignificet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J. F. R.*

91. Εἴκοσι τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius oſtendit, ſe patri aſſedile dies noctesque, & omnia momenta obſervaſſe ejus valetudini ſerviendi; ſed verba foediſſima menda ſunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθα παθεῖν μοι; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα, καιροφυ-

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέσχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι ὁμολόγουν τὴν νόσον.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τῶν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίας τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ἑκὼν ἧκον, ἐβοήθησα, παρεκινδύνευσα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν εἰς τὸ γένος ἐπάγωγὸν ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ δοκεῖ καιρῷ τὸν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μοι τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. Πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὅτῳ διακειμένοις. Εἰς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύσσαν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. Καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

e Μᾶζον] Sic *J. Fl. P.* Μαῖζον marg. *Aiw.* f Οὔ] Οὐ male *J.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *Aiw.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλαττοῦντα; νῦν μὲ εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὸ τέχνῃ ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminí, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόντος κακοῦ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἐν τῷ παροξυσμοῦ ἀκμῇ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάδοσις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J. G. G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τούτοις. Sic certe interpretatus sum. *J. M. G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ Φαρμάκου.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως τις ἀπολάβῃ, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὀπτοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἅτε οἶμαι ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, ἅτε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσνιόχηλοι, καὶ τοῦ ἰατροῦ ὀπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαλαγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, ſi quis iſta audis, ſtatim putare, *Qualis aut quantus labor eſt infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus eſt, & ſomno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo láborantes alio facile inducantur, furioſi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculoſi medico, & curatione vix ſuperabiles. Cum enim ſaepe effecimus, ut prope finem ſimus, cum ſperamus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingraveſcente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia ſuſtinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅτε] Ὥσπερ P. Vulgat. ſervant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. conſtanter tuentur. Οἴησωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντιξεταζόμενος] Et ſic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus.* Quid tum? Occurrit etiam ſupra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιλαξάμενος mutare voluit; ſed defendit Cl. *Hemſterhuſius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognoſces hic quoque aptiſſimum eſſe hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic eſt, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγῳ *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluiſſem tali circumſcriptione verborum exprimere, *propter mentem excuſſis rationis frenis libere nugantem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἴησωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἴησωμεν. Vix puto Noſtro, Atticae dictionis obſervantiſſimo, tribui poſſe οἴησωμεν. quum οἶμαι tantum in forma paſſiva ab eo uſurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, ſi bene modo diſtinguatur: nimirum diſtinctio requiritur poſt ἰλαχίσωμεν. quod Interpres recte quidem obſervavit; at minus fideliter egit in verſione. In ſuperioribus dixit Abdicatus, nullos ſanatu difficiliores eſſe furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil eſſe Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum ſaepe efficerimus, ut prope ad finem curationis perventum ſit, & cum jam bonam ſpem conceperimus, levi aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. *Vitr.* praef. VI. *Meurſ.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, ſive *Solani*, ὃ δὴ legentis, ſive ipſe ejus auctor ſit, five aliunde hauſerit; quod fere ſuſpicor, quia notis ſuis non inſeruit; ſed tum potius mutato accentu ὃδ' demonſtra-

tive

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, istiadhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ ἀμφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτι[e]· εἰ δὲ τὸν εὐεργετικότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν ἀμφιείρξει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅτι, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτι τὰ τῆς φύσεως παρορᾷς, καὶ καθυβρίζεις δίκαια. ὦ πάτερ, μισῶν ἀδίκως· ὦ παῖδες, φιλῶν ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμεν, δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτι ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷς, οἳ τοὺς ἑκὼν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχοντας εὐ-

[e] Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du 9.* f Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. g Γεγεννημένων] Γεγενημ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτῳ, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alcipho*. I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδεῶς βίον. *Amplecti metu expertem vitam* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Differt. idem *Justinae* mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γενήσεται tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὥστε τὸ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως θεοῦς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπους δικαίους πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως παυσαι ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ἀφελήσεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅτως — οὐχ ὅπως — μείζους τὰς δίκαιας &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis*. Tit. *NON*. p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμέ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ἀποδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τῆς φιλήσεως. ἀλλ', οἶμαι, τῆς συμφορᾶς, προσέτι, καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισοπαίδας κατ' ἐμοῦ μεθαρμόζει. ὦ μάχης, ἣν ἐπάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῇ φύσει.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὕτως ἔχοντα ὡς θέλεις, καλῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς χειμάσεις τοὺς νόμους. ἢ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; εὖ καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, ἢ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κενῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένοις. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι δίδοασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς ἐμοὶ μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἐξωθεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imiterur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria compleaeris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

[a] Πρὸς τοῦ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρύττεται] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. F.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τὸ πάντων αἰτίαις;] *Αἰτιᾷ.* *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαις non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B2.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. duS.*

Ai-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τ῀ αἰτίαν ἐλθωμεν τ῀ ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐϛιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν γνώμην ἀναδραμεῖν τ῀ νομοθέτ῀. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτ῀ προσέτι τ῀ ἐξουσίαν ταύτῃ συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, ἀλλ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμφασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζ῀, εἴτε καὶ μή. ἐχὴν τοῦτο ἤδη ἐξετάσαι. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τ῀ μετ῀ μανίαν εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τ῀ σωφροσύνης τ῀ πατρὸς, λύσις ἦν τ῀ ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ ἐδόκει, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετ῀ ταῦτα δὲ, τί τ῀ πάντων αἰτίᾳ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱ῀ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; ἐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐϛιν, ἐφ' οἷς μάλιϛα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

b Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. *c* Νομοθέτης] Νόμος marg. *AIW.* *d* Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* *e* Αἰτίᾳ] Sic *Marc.* Αἰτία, Edd. male. Αἰτίαν *B2.* *f* Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτίᾳ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſas*, etſi verba τὰ μετ῀ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Deorum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὅ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὅ φησιν, unde is fecit ἀπαιτῶς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προσταττόμενος, ἃ θέλεις, καὶ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἀντιθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἃ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οἷς τοῖς προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὰ κατ' οἶκον ὑπ' ἐμοῦ ἐπιμελεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ὑποσκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὼ δὲ μὲν τ' ἁρμονίαν κρῦε, τὼδε δὲ μὴ. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μὴ· ἆρα [d] ἂν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si, aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *AIW.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφευ. d Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *F. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione receſſit, & ἔτω pro ἕ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter perinultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Sum si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάγκαιο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἄν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Porsinum* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφῶ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικοῦ, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικοῦ, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabas, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

lum quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχοίλο ἀποκηρύττοιλα, ὅτι μὴ χτ' τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰαλρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐϛι, χαὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ χὴ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, χαί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τῶν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως· ἀναγκάζειλ δὲ μηδέν, μηδὲ προτάτλειλ, πρᾶγμα ἱερὸν, χὴ θεῶν παίδευμα, χαὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' εἶναι δυλείαν [g] γενέλ νόμῳ, μηδ' εἶναι φόβον, χαὶ τιμωρίαν δικαϛηρίῳ, μηδ' εἶναι ψῆφον, χαὶ πατρὸς ἀπειλὴν, χαὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥϛε χὴ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς ὑτωσὶ, χὴ ἀληθῶς ἔλεγον, ὃ βούλομαι, ὃδὲ θεραπεύω δυνάμῳ, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνῃν οἶδα, χὴ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν χὴ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γοῦν τοιαῦτα, ἱκετείαις χὴ δεήσεσιν, ὃ νόμοις χὴ ὀργαῖς, χὴ δικαϛηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθειλ τ ἰατρὸν χρὴ, ὃ κελεύειλ, βούλειλ, ὃ φοβεῖλ, ὅτι τ θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F.F.R.*

44. Προνομίαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M.du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίαν adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F.F.R.*

63. Πατρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocalis ϗ ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M.du S.*

Πατρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἰδιώτου in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρον recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer ϗ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμοιρος ϵ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμοιρον est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρον ἀτελὴς ἡ τέχνη. construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρον manet. *F.F.R.*

ἀνάγκης ἄμοιρον, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ὀπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατῇ οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶκεῖνο ἐνόησον, ὡς πανταπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτῇ μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν· ἀλλὰ πένομενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐπορεόμενος, καὶ [c] παρὰ τῶν διδασκάλων ἐλεεύμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognato-

[a] Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προεδρίας marg. *AIW.* [b] Νυνὶ δὲ] Νῦν ἰδὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. [c] Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienses non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτῃ] Male Lanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J.F.R.*

78. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτῇ μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, beneſeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείων, καὶ ἀποτροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τ[d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ἀπροφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τῆ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τ' εὐποιΐαν τ' ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἀκούσια κελεύεσθαι καθιστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροδυνηκότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες. ἦ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλῶς χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ὅτος προσετάττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

d Ὅτ'] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* e Τῇ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* f Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* g Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* h Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poſſis legere, παρέχων. Nam ὦδε facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτε de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῇ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne eum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῷ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

τῶν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δὲ ὑπωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς ὅτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὐδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὡσαύτως πλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολλοῦ δεῖ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τοῦ περὶ τοιούτων λόγου.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦδε, τὰ δὲ τοῦδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνθρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam conſiderate etiam, qualia ſint iſtius imperia. *Cum enim me ſanaveris*, inquit, *furioſum*; *furioſa autem ſit etiam uxor eodemque modo affecta*, ſic enim arbitratur, *& ab aliis ſimiliter deposita; poſſis autem tu omnia, quod oſtendiſti: ſana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem ſi ita ſimpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praeſertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis cauſſam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia eſſe in noſtra poteſtate, neque naturas morborum eſſe ſimiles, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum diſtent, non velle aliquid, &, non poſſe. Sed ferte me de hisce rebus philoſophantem, nec ineptam, aut evagantem extra cauſſam, aut alienam aut intempeſtivam earum rerum diſputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non ſunt eaedem, licet maxime ſimilibus ea conſtare *elementis* notum ſit; ſed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de ſolis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut ſimilia ſint, neque temperatura, neque conſiſtentia; diverſos ſane & magnitudine & ſpecie morbos in illis exiſtere neceſſe eſt: & alia quidem ſanatu eſſe facilia, & curationi opportuna; alia autem plane deſperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis ſuperentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἶτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *A1.* reſtitutum. Deeſt enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* ſola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligе, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. ἰσχναντότητα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καὶ λαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύσται] Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὐτροφὸς, καὶ πολύχους καρπός. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus.* non ἀναφύσται. ut editi; mox idem codex πρός τι νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὀρθῶς ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥάδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, εἰ πυρὸν, ἣν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδιάδι, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλῆ, οἶμαι, καὶ εὔτροφον, καὶ πολύχυς καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖς ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὐφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τέθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῆς ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῆς πλείστης ἐπιῤῥοίας· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σοις

c ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* d Ἀναφύσει] Ita restitui ex *J.* & L. Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* e Εὐθαλῆ] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & P. Εὐτάλη male *J.* & *Fl.* f Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *B2.* ac marg. *A1W.* Διαφορὰ enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *J. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mſ. Gr. *L.* etiam Editio *Junt.* vide Σαγγ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλῆ] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *J.* in rejicienda earum lectione εὐτάλη, conferat supra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *J. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mſ. Gr. P. & *B2.* Alii omnes libri Διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐπλαστότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

82. Κα-

σοις [a] ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν ὑπὸ τοῦ ἀθυμοῦντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτῶν δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν ἀφ' ἁπάντων τὴν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τοῦ μέσου, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, πρόστιθες ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἐστὶ καὶ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τὸν λόγον εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ πρηνικὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος.

Ἐπεὶ καὶ τὰ μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ πολλοὶ ἔχουσι τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. τὸ γὰρ ταυτὸν παραφρονεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῶν

posita morbis, & curationem non ſuſtinentia, & ad furores praeſertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde ſint irritabiles, corporis autem parum robuſti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injuſtum ergo fuerit a medicis ſimilem utrorumque curationem poſcere, cum ſciamus quam multum interſit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & ſtudiis omnibus, ſtatim a principio inde ſeparatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde iſta omnia ſub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: ſed ſepara, ut etiam eſt in natura: quid in unoquoque fieri poſſit, conſidera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et ſane ſi quis iſta ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, ſive ſpem ſupereſſe neget, ſive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipſius ſexcentae ſunt ſpecies, isque multas habet cauſſas, neque appellationibus ſimiles. Neque enim idem eſt deſipere, delirare, rabioſum eſſe, furere; ſed haec omnia vel aſpe-

a Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Voſſ.* b Τοῦ μέσου] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & marg. *A. W.* Ὅν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

85. Τοῦ μέσου] P. & L. τῶν ἐν μ. Sed neſcio an ſic ſatis etiam conſulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τοῦ μέσου] Neſcio quid difficultatis obverſetur *Solano*; niſi forte ex priſtina verſione ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certe eſt lectione codicis P. modo recte conſtruas. Τὸ μέσον enim ſignif. *ſpatium medium*, ſive *intervallum quod intercedit*; adeoque & diſcrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus ſignificationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Cl. *Geſneri* jam ſatis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, καὶ ὃν] Ineptiſſime legitur Ἀλλὰ χωρισας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mſ. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν φύσει. ſed *cum diſtinxeris, quod natura diſtinctum eſt, quid in quoque praeſtari poſſit conſidera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi glisscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχει τῇ νόσῳ, ὀνόματά 10 ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραικόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολύ, [d] γέρουσι [e] δὲ διβολὴ 15 ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει), μάλιστα δὲ μῖ- 20 σος κατά τινος πολύ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέ- 25 πονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἐναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο. ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑποχοίτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μί- 30 σει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως ἔστως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδ' ὅτῳ ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' ἂν προχεί- 35 ρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸ ἀφ' τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷόν) πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γερόντας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ *Fl.* f Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. h Μίσει] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὂν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὂν spiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παροξυσμῶν, καὶ ὠδαγμάτων, καὶ λυττῶν, καὶ μανιῶν] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέρουσι] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα κατ. &c. *J. F. R.*

χρησαὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χαρήσαιτο τῷ κακῷ, καὶ τὸ φαρμάκων δύναμιν, κακόηθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν σὰ γυναικὸς, ὦ πάτερ, ἔστω ἔχει· καὶ πάνυ σοι τελεσθεὶς λέγω ἔπος ῥᾴον ἐξοίσεις, κἂν μυριάκις πίῃ τὸ φάρμακον· ἀλλὰ τοῦτ' ὀκνήσειν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεσείεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον οὖν τὸ ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ μοι ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, κἂν πάντων ἔρημος γενόμενος, εὖ ἴσθι σοῦ δυνὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί μοι πρᾶξαι δέοι; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τὴν τάξιν, ἵν' τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ὀκνήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν ποτὲ πιστεύσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ὀκνοῦντα τὴν νόσον, καὶ ἐπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, λοιδορεῖσθαι, καὶ βοᾶν, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πόπτοι] Ita etiam exstare in *J. H. Ba.* & *Fl.* notat *M. du S.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἦν] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μόνον ἦν ἐφανερὸν ἔτυχε τάξιν λιπών. *M. du S.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. χαλεπῶς ἐκινδύνευ, *moroso interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & ει forment, ut ibid. *Plute* 21. Οὐ γάρ μοι τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ἄψομαι; verum & παρεῖς *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρῇς. Item θρήνει pro θρήνῃ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantiam auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, οἷός εἰμι, ἀλλὰ μὴ οἷόν με ἡ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παρέδωκεν, αὐτὸς πάντων ἀλλαξάμενος ἂν μάλιστα δὲ παρ' ὑμῶν, ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δυστάτης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἐπιστειλεν *P. Bud.* στειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πάντων, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. J. M. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυστάτης, ἴσως βασιλεύς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. αὐτὸ πάντων ἀλλαξάμενος ἄν. *G.*
13. Πάρεδρος] Πάρεδρος τοῦ διὸς. παρεδρεύει δὲ καὶ βίᾳ. τὸ δ' ἴσαμεν μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ἕζομαι μετὰ δοτικῆς. ἄμεινον καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, σύνοικος δὲ, δοτικῇ. *V.*

* Συνοικεῖ] In *συνοικῶ* mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & complura alia scholia vix describi merebantur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ἐπιφραστέον hic verior quam ἐπιφραστέον πεφάνθαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*. quod in ἀναπτέον magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, λέγονται & φασὶ dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν] Pro ἡμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius*. Pejus in Florentina, ὑμᾶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῶν] Etsi *Salm.* Ed. ἡμῶν habet; tamen erroris tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinus* versio. Magis mirere, qui *Gronovius* Editio eandem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad *Differt. pro Lesb.* c. 12. *Conf.* infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ἐπίζωμαι, ubi, si memineris, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῷ Πυθίῳ, ᾗ μονοικοὶ σύνοικοι, ᾗ ὁμωρόφιοι τῷ θεῷ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι ὅπως παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παράγειν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀγαθὸν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ὀπτικὴν, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσε μοι τῷ πρότερον ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὸν αὐτοῦ ἅμα καὶ τῆ

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέπονθα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ἐ μέτριον] Ταπεινὸν ἐ συγχωρουμενὸν. λέγεται δὲ ἐ μέτριος ὁ μεμετρημένῳ ἔχων ἕξιν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ἐ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ἐ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μηδ' (3) ἐπισκιάσεως ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσδούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπὶ πᾶν ἐ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν ἐ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ οὐ τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγειν μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπους (6) Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφει γὰρ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.

(3) Ἐπισκιάσεως] Et hoc reſtituit idem ex C. n. enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὄν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τῷ θεῷ] Οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἀπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαραπάλυπτον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, οὐδεὶς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὶς, qui Οὐδὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαριδι πρῶτον βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλλ' σωτηρίαν, εἰ ὀπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνως μὲν ἀναστέλλαιμι, καὶ παύσαιμι ὀπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὸ ὀπιχειρήσεως τὸ ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμην, ῥᾳδίως ἐκράτησα τὸ ὀπιχειρήσεως.

Τὸ μὲν οὖν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ' [c] ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ὀπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρως, καὶ ξὺν ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀστασίαστος] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀσπίστως enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *AlW.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. Bz. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καθεπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβῶς ἐτύγχανεν. (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίων ὄντως. *G.*
53. Αὐτὴν καλλιστιμίας ἀν.] *G.*
55. (9) Ἐσπείσμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπήγαγε miscre erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J.F.R.*

(9) Ἐσπείσμην] Ἡσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J.F.R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαιν— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mss. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J.G.G.*

48. Ἀπαρρησίαστος] Angl. ἀστασίαστος. *J.B.*

Ἀστασίαστος] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαρρησίαστος. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προεφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J.J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προεφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προεφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta,

γην, τ̃ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ὑπορρύοις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐχράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τ̃ ἐφηβώντων ὀπτιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τ̃ πολλαίας ἐπεμελήθην, καὶ τ̃ γηρόντων [b] προϊόντων, καὶ τ̃ δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀγορομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοσίαις, διῆγον· ὕβρις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἀφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ὀπτεύσεις, ἢ δεσποτικὴ τις [d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀχθοραὶ ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τῦ ἀφεῖναι τ̃ ἀρχὴν, καὶ καθαιρεθῆναι τ̃ δυναστείας, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐπ' ἐμοῦ. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμάτῳ δόξαι μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιοῦτον

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam susceпi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res pos-*

sit,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1.* b Προϊόντων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρώτων *J.* c Ὀπτεύσεις] Ἐπίσκηψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὴ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκόπουν *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πιέσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνορύσσουσι. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφοράς, οἰονεὶ, ἃ προσιοῦσιν, ὡς Θουκυδίδης & Ἐτεοκλῆς. *G.*
64. Ἐφηβώντων] Παρηκμακότων. *G.*
65. * Νεολαίας] Ἡ τῶν νέων λαῶν συναγωγὴ, καὶ ἄλλως τὸ ἄρθρωσμα τ̃ νέων. *V.*
66. Προϊόντων] Ἐναργέστερον & πολυτικῶς & μὴ γενικῶς. *G.*
67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῦ δήμου εὐοχίαις ἢ θυσίαις. *V.*
68. Διῆγον] Τερπέστερον & ἀλλοπαθῶς. *G.*
Ibid. Ἡ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγουσι οἱ μέχρι τ̃ ιὰ. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*
69. Ἀπαγωγαὶ] Μοιχείας ἐγγεγραμμένας ἀδίκημα τῇ ἀρχοῦσι παρὰ τῦ δίκην ἐπισχόντας τ̃ δίκης. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φόβητρα & μισῶσθαι ἄξια. *G.*
Ibid. Ἀχθοραὶ] Ἀχεσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκοπούμην] Ἐναργέστερον & πολυτικῶς. *G.*
74. Ἐπ' ἐμοῦ] Ἢ τοῦ ἐμοῦ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ Θουκυδίδης κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γίνηται, ἐνοίησα, τόδε, τοιοῦτον οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ἀπαθῶς πρὸς τὸ πάσχοντα ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γίνηται τόδε τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ. *G.*

* Νεολαίας] *Neolaia* habebant edita. *Neolaia* mendose C.

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφιστώτων & ἐφεσταώτες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑστώτων, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possant, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde defumtis opus est, vid. *Eunap. Mooth.* VI. 5. ἑστῶτες προσώχθιζ. *Agath.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δημ. ἐνιαυ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Thc.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

ſit, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγε μὴν ὁ ἀρχαῖος ἐπὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῷ τρόπῳ τῆς ὑπεξελεύσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀσυλείτους ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρός τε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ὑπεξέλευσιν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ὑπέμπτων.

5. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅπως

g Διασάσεως] Alii διασασίας *Coll.* h Ἐσκοποῦντο] Ἐσκεπτοῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλούτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. διασασίας. *G.*
Ibid. Ἐσκοποῦντο] Παλιγτικὸν ἐ ἐπιγράμμ. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεκρότουν] Συνῆγον, συνῴκιζον, συνίστων. *G.*
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ ἴδιᾳ χειρὶ δυνάμει, αὐθυμότατα μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι. ἐ φονεύσεις. λέγων δὲ αὐτόχειρες ἐ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. *V.* (Διερευνησάμενος, καλαλαβόντες, γνησάμενος, ἐξετάσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπονίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. πελεκᾶται ἀκούων. *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι καίγε] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι καίγε μὴ &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρουνοὺς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρουνοῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρουνὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρουνὸν de *obſoleto*, *ineptu*, quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δέους τὸν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ καὶ τὰ τότε πραττόντων μοι συμβουλεύσειν] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ὑπὲ τῇ αὐτῇ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ μοι καὶ τί τότε πραχτέον μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάχτως ὀλίγου δεῖν ληφθείς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν καὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μελετᾶν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, ἢ ἐς τὸ ὅπιον ἀσφάλειαν προσαρχεῖν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τῦτ' ἐποίησα, μεταχειλάμενος τὰς αἰτίας, καὶ λόγου μεταδὺς αὐ-

in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

[a] Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. [b] Γυμνὴν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῇ αὐτοῦ δίους] Εἰς τὸ αὐτὸ δι. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθ.ου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναιδύντου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίσασθαι ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπιὸν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταχειλάμενος] Μεταμελάμενος. *V.* (Μενύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μεταχειλάμενος] Μεταχειλόμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χῦρα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον περ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδώμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ὡρατὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ſta, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους καθηγαγόμην, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ὅτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὰ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφιστελῶ· ἐκείνων δὲ τὰς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὴν ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς πότερα ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόντες δὲ τὰν μέσων, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱεροσύλον τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνει ἥψατο, καλήγορος δὲ ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

c A Συνειλόντες ad ὧς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* d Ῥιπτούμενον] Alii ῥιγνύμενον *Coll.* e Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι καλόλον. *G.*

33. Ῥιγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα λαβόντες τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀθέους ὄντας ἐπὶ τὴν πέτραν τὴν Λίσπον συκοφαντήσαντες αὐτὸν χρυσᾶν χρυσῶν κεκλοφέναι ἀνεβιβάσθησαν Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τ' ἐνόντων] Τὰ ἔνοντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant, — quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεσουλεύσω ἂν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive fit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lect. *Lucian.* p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὅτ' ἐφόβησε πα-

λάφρονά περ πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*; cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis imparidum bellaturem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κε καὶ τότε Τρῶες ἀμηχάνῳ ὑπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλιτοῖσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro aſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὔτε τ' εἰ δίκαια ἐκέλευε, ἐπῃδόμην — ἔλαττόν τι ἢ ἀλλαττον. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδιως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat, latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ κἀγὼ τ' ἀληθῶν τι ἔπραξον, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Perizon.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλοῦσης αὐτῆς, ἀκούειν Σαμίων. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσειμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τῦ ἱερῦ (ᾗ γὰρ [a] πάνυ πόρρω δ' πόλεως εἶναι λέγε) ἡ πέτρα) κολάσῃ τοιαύτῃ βελβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καλαγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονῦ ὑμῶν τ χῦ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοῦσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὄστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τ τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, κᾂν τ τύραννος ᾖ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἦ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τ προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκούσαιμι καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καλαγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καλαγελάσεσθε *F.* unde jam καλαγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *F.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἁπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἁπαξάπασιν voluit.

40. Πόρρω πάνυ τ πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῦ Κυψέλου ὃς τ ζ'. μὴ ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου ¶ λοίφθεγμα τὸ Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ¶ τ ἄλλων σοφῶν λοφθέγματα, ἃ ¶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλογισταί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιτ̃ακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλῆς Μιλησίου, ** ἐγγὺς πατὴρ δή. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειτας.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιτ̃ακοῦ] Πιττακοῦ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πριηνεὺς Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλείονες] Πλείονες *G.* Πλείονες κακοὶ. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγὺς C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Anthолog. Lib. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον
Χίλων δ' ἐν πόλει Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναι, χόλυ κρατέειν, Περίανδρος·
Πιτ̃ακὸς, ἐδὲν ἄγαν, ὃς ἐὼν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱερᾷς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλείονας κακοὺς δή, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φύγεν δὴ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἁλώς.

Ἐκτὰ σοφῶν ἰρίων κατ' ἴπος πόλιν, ἄτομα, φατίω.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καλαγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καλαγελάσεσθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τῦ EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ἂν ἐ . . . in *Junt.* est ὡς ἐ . . . quod videtur ex ὅτι ἐ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀναγκλω ἀγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ¶ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

ranos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim excidimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ἐγὼ φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους ἐν τοῖς ἐμοῖς καὶ λόγοις εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων ὀλίγον ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὸ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡ Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f [1]Ω] Ως *J.* sola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκλω] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνιφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ὑποστύφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adrastus, ὡ τῇ κατὰ Θήβων ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ὡ τῷ σάκει ἔφερεν . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπὶδ' ἐκπλεκῶν γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces; quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J.B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic quam *φέρειν*, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J.F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐπικαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Jensio* illud *φέρειν*, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere*. *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo *φέρειν* hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. — ὃς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, *φέρειν πόνους*, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταπάσι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος & οὐκ ἔχει πρόφασιν, ἂν μὴ ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit,* (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur.* Ibi πεπονθὼς non est qui in-

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὑπεκαίειν, νὴ Δία, τὴν Ἰόλεων, εἰ μέλλομεν ὑπικρατήσειν. ἡ γὰρ ἄπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἀναγκασθήσομαι, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ὕστως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀναγκὴν δὲ πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παρρησίας εἵνεκεν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς ὀλίγου μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὑπεβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῴζειν τὸν ὑπεβεβουλευκότα; ὀλίγου ὕστως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὑπι-

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

a Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* b Διὶ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρατεύλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ὧν πάθωμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διέφυσεν Νόμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους ſpoliare ſe invicem, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat εἶναι. 3o. ἀδίκως σῴζειν τ. ἰ. incommode admodum dicitur, pro

sorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τὰμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ [d] σκοπιὰς ὅπη τὸν λιμένων ἔχω, καὶ πλευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑπ' εὐγνωσίαν τὴν ἐμὴν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὸ δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὸ ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, ὕστως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφερεῖν, εἰ μή τι ἄλλο φερόντως ἠδίκησε.

Ταῦτα μὲν ὧν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χωρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ· μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτη-

e Καὶ ὑ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοπιὰς] Κατασκόπους marg. *Alw.*

15. Πλευθῆνας] Πεῖραν, ἐξεργοί. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἐξευχύλο ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur ὑ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, τὸ ἀναγκαῖον εἶη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem*, *tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἠμιρώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μήτε — προσενεγκεῖται τὸν παρθένον ὑβριωδῶς. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentlejus* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμέδαπος, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· ἔτος πάμπολυ τὴν ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἴ τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ὁ δὴ καλασκευάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοός, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσει, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, ἅτε τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσῃ, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσῃ θρηνῶδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? &, ſimul aperiens propere tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho, Plinio, Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλαος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσθέναι] Ἀντὶ τοῦ προσθῆναι. Attic. *J. B.*

Προσθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰμικαχάων. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λυτέα. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

μὴν, κολάζεαν, σὺ δὲ τέρπεαν μέλεξιν καλαυλεύμενον.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluereт, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ὀπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ἡ ὑποσχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, ταῦτα τοῖς αὐλοῖς φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαϛῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον καὶ ἀκήδευϛον ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ ὑπογράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν

ϛ Καταυλεύμενον] Καταλούμ. male ſola B3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνετο* intelligere queas, ita alibi καλεῖν omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τῷ παιδὶ τοῦδε, καὶ τὰ Νυμφῶν τάσδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τὸν μὲ κολάζεαν, σὺ δὲ τέρπεαν μέλεξιν καλαλούμενον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλαϛρεφλεύμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλεύμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B2. Fl. Ald. Fr. P.* & A. Sed male καλαλούμενον in *B3.* notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ſibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab Ορχοροεο concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delectetis.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐν

σαν δήγησιν· τῦ ἀναθέντος ἐμοῦ τὄνομα, τὴν τεχνίτου τὴν Περίλαον, τὴν ὀπτοσύνην τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τῦ σοφῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον πεῖραν τῆς μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῆς πρέσβεως, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷός εἰμι ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηρούς, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς πλείστας ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαι μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόφασις μηκέτι δεῖται κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ πρὸς τῦ Φαλαρίδου, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi caussam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine caussa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

[a] Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσίεσθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆς πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσεῖσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσίεσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυς ἀποπέμψητε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν Θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τὰ ἥκόντων παρ᾽ αὐτῦ, ὀφειλὴ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παρορμήσων ὑμῖν, μὴτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μητ᾽

2. Πρόξενος ὤν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μέν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισὶ πολίτας κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐπὶ ξένος. ἀσύξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ᾽ πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ᾽ ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τ᾽ ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς Ἀθηναίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τῦ Ε τοὺς πράξεως συνεπευδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ Ἀθηναίων (8) τ᾽ καθυβρισθέντων, καὶ ἐκφοβίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷον προαγόντας. ἢ Ε ἐπὶ τ᾽ χειρόνων παρειλημμένου τοῦτο (9) καθαχρησαμένων ἅτε λοιπὸν τ᾽ μὴ κεκριμένης τῇ κρίσει προσιόντων ἑτέροις δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολίτων προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) Ἀθηναίοις τυραννῦντας ὁμοίως, (12) καὶ πολὺ τοῖς πατρίοις ἀπίχωσιν οἱ φαίνοντες, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις διεκδύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκέτας (13) προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δημοξένους ἔνιοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαι τι τ᾽ χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἐπιβ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύξενος] Ἀσίξενος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐπὶ] Ἰδίως ἐπὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiam xenos* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἔθος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένους] Οἱ γίνεται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καθαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολλικὸν] Πολλικὰς C.

(11) Παραδόσεως τυρῦντας] Sic C. Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίοις] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρῴοις *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολλικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενος] Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενος] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce *id.* Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ βδελυρίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργὸς ἡμῖν [a] προθεῖναι τὴν σκέψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὤν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὼς [d] ὃ προσησόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, atque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προτεῖναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *AI.* Ὅσων Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργοὺς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τοὺς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* differte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M. du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατιθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν δ' εὐσεβείας erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίαν. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπουθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν δημοσιεύοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπιτιμᾶσθαι καλῶς] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μὴ τὴν ἀγύσης ὁλκάδα. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπερᾶσαι ἔφασαν, ὡς φασι, παρέχειν αὐτοῖς, καὶ σῶς εἰς τὴν Κίρραν καταῦραι.

Ὧν καὶ δῆλον, ὅτι προσήκει τὴν μοναρχὴν εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ ταῦρον τοῖς ἄλλοις κόσμοις τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώτατον, τὸν μεγαλοπρεπῆ οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν νομίσαντας τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενημένος λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου συνοδεύσαντα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν δεομένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς, ἃ μὴ ἴσμεν, κατηγορεῖν.

Ei

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίᾳ Edd. priores. [h] Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum*. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J.J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt **Benedicti**. Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopaeus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injaſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J.G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. [a] Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ὧν τι κἀπράχθη τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· κ' δέον θύειν, [a] κἀτ' ἄλλα θεραπεύειν τ' θεὸν, κ' συναναλίθεναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τ' ὑπὲς τ' Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη κ' βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, κἀ ὅπως νῦν ἔχει, κἀ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· κἀ ὅσον ὀπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, κ' ὁ Πύθιος, κἀ τὸ χρηστήριον, κ' οἱ θύοντες, κ' οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, κἀ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τ' ποιητῶν, ἀσπαρτα ἡμῖν κ' ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς ἐ μόνον τὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A*1. & *J*. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *El.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *El.* & *S.* spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

B. J. Ba. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmurienſem* ejusque adsclam *Amst.* male dedisse μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A*1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi*. *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — κ' ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus*. *G. C.*

Ἄσπαρτα — κ' ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις subsituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet ; ſed ſi quid apud Phrygas, Lydos, Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati ſumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non deſinamus!

d Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε ὕτω βιῶντες.

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter *hoc* ipſum, puto, ſupra modum auctum eſt ſacrum, & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex conſtituenda, ut ſcrupuloſe judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare, tum Deo miniſtrantes, tum religioſis.

Μέμνηται δὲ ὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, ὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ εἰς ὑπερβολὴν ηὐξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι χαλεπαίνειν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, e φιλοχρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantisque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱερῦ,

d Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *Alw.* Deeſt in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl.*

eum pro certo adfirmare non queam, num ipſe hunc Codicem inſpexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum, ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuosque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, fatetur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit, ad *Helladα* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare, patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — ἐσμὲν λέγεις. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορεῦμεν, ὑμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati ſumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν ἐ εὐπορεῦμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐποροῦμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῶ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείῳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ἔτι δὲ πᾶσι, τ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσαθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ ᾧ ὧν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος ὅτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιησωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Guiet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν τὸν τε Θ πάρος Βίον ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γνωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεθα, κρίνεαϑ, καὶ ἐξετάζεαϑ, τὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τῦ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησϑαι τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑιθέντων, καὶ ὑπὲρ τ ὑπάρχυσαν δύναμιν ἐνίων δωρυμένων τ Θεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, καὶ ἐξελαϛὰς ὀπιϛήσελε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τ δοκιμαθησομένων ἔτι, ἐδενὸς ὑπομένοντ@, ὑπόδικον [g] αὐτὸν καθιϛάναι, καὶ ἀναλίσκονϛα, καὶ καλαδαπανῶντα, παρ' αὐτῦ κρίνεαϑ, [h] καὶ ὑπὲρ τ ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξι@.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΙΣΤ μὲ ἴσως, ὦ Φίλταϛε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

e Ἐμπέπλησϑαι] Ita recte *P. Bz. H. Fl.* aliaeque. Ἐμπέπλησϑαι male *J.* f Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic *J.* item *H. Bz. Ald. S. P.* & P. Ἀπορήσομεν *Fl.* g Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ *Vorſt.* male. Sic notat *M. du S.* i Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλταϛε Κέλσε] Οὗτ@ ἐϛὶ Κέλσ@, ὁ τὴν καϑ' ἡμᾶς μακρὰν φλυαρίαν ϛὸ ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξεγόμεν@ πρόθεσιν, ὁ σπουδαιόϛαϛ@ ἀνδρῶν μακρὰν φλυαρίαν ϛὸ ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξεγόμεν@ πρόθεσιν, ὁ σπουδαιόϛαϛ@ ἀνδρῶν τῶν τε Ὁμήρυ, μιϛοὺς ἁπάσης σοφίας Ϲ εὐσεβείας † ἐξευφαίνων λόγους, καὶ λῆρον ἀποφαίνας τὸ θαυμασὸν αὐτῦ σπούδασμα. *V.*

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit *M. du S.* πρὸς ἀριθμὸν enim ante legebatur.

† Ἐξευφ.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξευρισκόμενος.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρεμφαίνων Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν Ϲ καθ' ἡμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *anus*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Sectae*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾷς ὡς λέγ@ τοῦτον οἱονεὶ ϖροσδέχεϛαι μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσου] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ-

μα, προτάξειν τ' Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβονοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ [a] Ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι· τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ὑμεῖον ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὄσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρειν ὅση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & , quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμης καὶ γραφῆς παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποινίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. οὐ κακία P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμήθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τοῦ Ἀζων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichiram non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. οὐ κακία. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς φ] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

οὐκ ἀναγιγνώσκεται πρὸς τ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν παιδικῷ τινι μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶται, ὑπὸ πάντων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ὀπιφέρῃ τ αἰτίαν, ἔχομεν καὶ αὐτοὶ ὡς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ πᾶς ὅλον τ βίον συγγενόμενος, ὁμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρῳ γοῦν τῷ λῃστῇ κἀκείνῳ βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐληστεύκει, καὶ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τ Ἴδην καταλαβών, οὐδὲ ὀλίγα τ Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῴδηκε, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τ Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τ λῃστείας τ αὐτοῦ.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τ μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ μὲν δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῶν-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. Μυσίαν *Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τ Σουΐδαν ἐν. ἱστ. ἐπὶ Ϛ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ὃ τὰ ἠθικὰ φέρων † κατὰ τοῦτο ὤν. *V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τ Ὀρχομβρίου Μινύου, ἢ τ Ὁμήρῳ μνημονευόμενον Ὀρχόμενον φασκων † Μινύειον, ἢ τ Βοιωτίων; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad *Arrian.* c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρῳ] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum igniariſſimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μυλίας dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τ Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ν. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς ἡ χρόαν, τὸ γένειον ἐ πάνυ λάσιος, κόμην ἡ μὴ ἰδίαν, ἡ δὲ καὶ προσθέτου ὑπειλημένος, εὖ μάλα εἰκαιομιμήν, καὶ τὸς πολλὸς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελησθαι. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαιμόνων [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοιὸς δὲ μὲν ἡ μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακα Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίους, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε θέεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἔκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα ἡ δὴ κα-

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad exoelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Προσθέτου] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet πρωτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίους] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅσον πλουτεῖν ἐρωτᾷ. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χιλιῶν ἔσεσθε τῶν πανοῦσι πήματος.
Πρ. χιλιῶν; χιλιῶντας οἶδ' τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδεῖσθαι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad Liv.

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκωπας — Εὐρύβατον] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτι γὰρ Φρυνώνδας, ὅτι Εὐρύβατος, ὅτι ἄλλος ἰδίᾳ πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μισγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύβατον] Vide *Eraſmum* in proverb. εἰς Εὐρύβατον. *Vorſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σαίραλον] Eum intelligit, de quo ſupra N. 4. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex God. Florent. *J. B.*

Ῥουτιλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

ὀχίᾳ Ἀλεξάνδρου ἀκρότατον ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιον εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως ἔστω ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τῶν γνώμην θεοπέσιον· εἰ δὲ καὶ τούτῳ ἐγεγένητο, σαφῶς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑμῖν ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὸν [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀλατύπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ

ὅπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιεῖ Fl. [d] Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. [f] Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίᾳ πλησίον, Οἰχαλιῆς ὄντες γένος. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ἱστορικὸς ἀνὴρ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιῶδες ὁρμᾶσθαι, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελεύθερον δή φησιν ἔτι. Εὐναγόρας δὲ ἐς πίθηκους μεταβαλεῖν φησιν Ἀλ. κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πραδότης ἐπίκλητος. Ὀσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαιφόνος καὶ παλαιπόγων ἐς ἐπιφορὰν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τοιοῦτος ἄμοιρος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σοίλλος Edita. M. du S.

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit Solanus, quum πομπῇ editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. B.

Ibid. Αὐτοῦ] B2. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ὢν πρὸς αὐτὸν. Sic Terent. Nihil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, eo comparandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. J. F. R.

83. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ — ἃς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla caussa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice sentiebat, perpetuis eos insectabatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praecendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris neuquaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Pollux. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀλατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτῃ. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὐτοῖς, &c. J. F.

Ποικιλωτάτην] Cl. Jensii emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. M. du S.

ὑπορχιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, εὐβούλου, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσεως τῆς βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. ἐνταῦθα γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ὑπιεκέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ὑπὸ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὑπονοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μείζοσι ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compoſitam, agilem, audacem, periculis ſe objicientem, laborioſam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & adhaec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ἦν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐφαίνετο ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ὑπὸ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίως ὑπισχνου-

5. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφιλέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πρεῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo poſt pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυίαν, reſcribe βουλήσεως. Sic habet *Baſileenſis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impreſſis βολήσεως ſcriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui ſi callidi ſint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jenſium* monentem laudo, qui βουλήσεως reſtituunt, quod Graecum & venuſtum. V. verſus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illuſtrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Juſſit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magiſtrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχειν eodem modo proferre, ad demonſtrandum, ἐπίχειν modo eſſe ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & καλύπτειν ſignificet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipſi, & *Elſner.* ad Act. Apoſt. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Boſium* ſentiat, & non ὀφθαλμοὺς, ſed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expreſſis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elſnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti eſt, ut alteruter multum a vero aberraſſe dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐοικὸς ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex ſtipula conjicere*; recte quidem quantum ad ſimplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyſſ. Ξ. vſ. 214. ita ſcribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔστιν νοῆσαι τὸ καλλωπισμένον τῶν θερισμῶν καρπῶν, ὕτως ἐκ τῆς προσωπίκου σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλαιοῦσαι. *Nam quemadmodum ex ſtipula licet cognoſcere pulchritudinem demeſſarum frugum, ita ex ſenili corpore priorem formam intelligere licet.* Καλάμη enim, ut idem Scholiaſta paullo ſupra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποταθέντα τῷ ὑπολειπομένῳ σίτῳ (ſive, ut *Heſychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) ſumitur etiam metaphorice pro ſenectute, ſive ἀκμῆς ἡλικίας, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμῳ interpretatur item *Heſychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyſſ. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Διεμώνους] Angl. βουλομένους. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui διομώνους. *V. c.* 17. & paſſim apud optimos ſcriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. ſupra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deſcensiones.* ἀναπέμπειν omiſit ſur-

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μθίων, καὶ χάριλας ὅπι τοῖς ἐρωλικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀλγεδοχάς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τ' ἑαυτῦ πράξεων ἑτοιμόταλον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα τ' κακίας τ' αὐτῦ, ἢ αὐτὸς τ' ὥρας τ' ἐκείνυ, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλ[ε]ι ὑπηργῶ, καὶ ὑπηρέτη, καὶ ἀλγκόνω χρώμενο[ς]. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖν[ος], δημοσίᾳ μὲ δήθεν ἰατρὸς ἦν, ἀπίςαλο δὲ καὶ τ' [g] Θῶν[ος] τῦ Αἰγυπτίυ γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲ ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Τῶν ἁπάντων κληρονόμ[ος], καὶ ἀλγάδοχ[ος] [h] αὐτὸς ἐγένελο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλ[ος] ἐκεῖν[ος], καὶ ἐραςὴς, τὸ γέν[ος] Τυανεὺς, τῦ Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τ' πᾶσαν αὐτῦ τραγῳδίαν εἰ-

[e] Τοῖς ἰχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἰχθρ. *Fl.* [f] Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. [g] Θῶν[ος]] Θόων[ος] Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. [h] Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. [i] Τυανεῖ] Τιανεῖ *J.* ſola. [k] Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F.G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J.F.R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀλήθεια ἀλήθη. & εὐφυῆ *Voſſius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae ια purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J.F.R.*

20. Θῶν[ος]] Angl. Θόων[ος] & ita Interp. *J.B.*

Θῶν[ος]] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l.c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόων[ος]. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G.C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J.F.R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ἵτ[ος]. *J.B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th.M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G.C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J.F.R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἱστορίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι λατριδῆς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τῆς Τυανέως ἐκείνης ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηθηκυίας ἅμα καὶ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεται ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ᾠήθη [a] ἐπενοῦ· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἑς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρᾳ τὴν φύσιν (κόκκωνας δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς καὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας μεγάθεις,

goediam noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & opingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενοῦ] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χαρτογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἠδὴ ἐπενοῦ] Sic Liv. de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. M. du S.

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. M. V. la Croze.

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. c. 4. ubi καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus Alex. Sed prius malim. J. F. R.

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? M. du S.

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere Gujet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. J. F. R.

37. Καταρατοτέρᾳ] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. F. G.

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. J. B.

Παχεῖς] V. Ariſtoph. p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. M. du S.

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. Elſner. ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. J. F. R.

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄναρ — ὃ τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* J. F. R.

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὰ νῶτα καὶ τὴν ἀγένειαν. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένας. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. J. M. G.

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

mansuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non segre ferrent, & infantis instar lac e mamma sugerent. Multi autem tales apud illos nascuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim pessimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtissimi, societatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & in primis desiderabilem esse: eaque ipsa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασεῖς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεῖσθαι ἀνέχεσθαι, καὶ θηλάζειν μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι. (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ξυμφορτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τὸν ἁπλοῦν ἐν τοῖς κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἀρχὴ ὁ πόλεμος ἐντεῦθεν ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κακίστω, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεῖσαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀπὸ δυοῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννεύμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τοῦ τε δεδιέναι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

---

d Δυοῖν] Δυοῦν *P.* Δυοῖν *Ald. H. Bz. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abest a *Fl.* Adest in aliis.

sieris, uti priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æstate, frigoris causa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemsterh.* videndum *Ex. Spanhem.* de Pr. & Us. Num. Ant. Diss. IX. p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδιάμων] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὴ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὴ] De serpentibus Pellaeis *Casaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τ. Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis serpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδου] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra *Asyl.* c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυοῖν τούτοιν] Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυοῖν] Ita Edd. Atticum neque hic solum, sed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυοῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Parisina habet δυοῦν. *Vorst.* in *Bz.* etiam δυοῦν adleverat, frustra. Quid in *Justino* fuerit, nescio, nam *Solanus* eam sic mutavit, ut & δυοῖν & δυοῦν inde conficere queas; quare Edd. denuo consului, & in variantt. lect. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῦν fuisse in *J.* Sed *Solanus* correxisse δυοῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυοῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Basil.* ubi δυοῖν καδέων. Et δυοῖν νεῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *J. F. R.*

καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, διὰ ὃς προεί-
που τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοι-
τώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ
μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας
θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων.
ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φρένοντες, καὶ κυκῶν-
τες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβου-
λεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς,
αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλ-
πιζον. [b] ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην
προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ χρεῖττον
διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

Τεντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα
μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ
ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδό-
να ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπό-
ρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ
[e] προσοικεῖν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁ-
πάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse at-
que celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisce-re futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oracolo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc disputiebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικεῖν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς οὕτω] Προσυπακουσίον κἀνταῦθα τὸ κατανόησαι. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατανόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζον] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδήλους erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. δ. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Mισθ.* c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Straboni*s codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Δεψ. c. 2. Παράμικτος μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabiturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἶκοι πρὸς κρίνε, λέγων, ὅσῳ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑποικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς, ἢ τυμπανιστὴς, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ καὶ τούτου φάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀφροιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἰώθειν. *V.*

cat. *J.F.R.*

95. Τὰ οἶκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M.du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J.F.R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. v. 50. Αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. Ο. 453. ubi κὰδ' ὄχεα κροτέουσες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J.F.R.*

5. Κοσκίνῳ —— μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G.C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J.B.*

Κοσκίνῳ —— μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἴτε σ' Ἀγροιὼ τἀληθέα κοσκινομαντίς. *F.G.*

16. Μέτεισιν] Praeſens pro futuro; ſic εἰσὶ pro ἔσται & ſimilia, vid. *Fenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθῷ πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. *J.F.R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐκ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τὰς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττάς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξὰς χρησμὰς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὡς ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶντ' ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὴν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *b* Γὰρ] Sic *F. H. Fl. B2. S. Ald.* *c* Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. *d* Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *F.* & *Fl.* *e* Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Guiet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προσπέμπει] Angl. προπέμπει. *F. B.*
Προεισπέμπει] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *F. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*
Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὀλέθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *F. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*
Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὕτω, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στρόφαι] Male in Angl. Cod. στίλλαις. vocem στρόφαι alibi interpretor. *F. B.*
Στίλλαις] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύλαις, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οὖρον φέρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Ὀν. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στίλλαις, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Νεκυομ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύλαις ſervat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, PodalirI ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ἔτος ὁρᾷ,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν Φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] ἔφελκε τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὑρήθη δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης τοιαυτοστιχίζουσης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσι ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις χθὶ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριστῶν δεκάδαντε,
Πέντε δ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. IW.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *A1.* Στύλλ Edd. omnes. [i] Εὑρήθη] Εὕρητο P. A. Vulgatam ſervant *J. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσι' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *J.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *J.*

50. Ἐκ πρώτης δ'. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἴσι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξηκοστὰ. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἷμαι, τοῦτ' ἔστι τὸ * ἀνδρός, εἰ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῶ γραμμάτων ἐπαριθμητικὸς εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε δηοτελῆ τὸ ὅλον. τέτρακυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἴσης ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἔστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μ', ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ε non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εἵρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.* Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literis ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς auxiliator, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* l. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium exarat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, velim. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις munus, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀβωνοτειχίτης. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

A. 1.	4) 96	
A. 30.	8	24.
Ξ. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ ταύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλλῃ εἰς τὴν πατρίδα, περίλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ἐμπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, τρυβλίου τὴν βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν ἀμασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴν δράκοντος ὀθονίνην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτταν, οἵα δρακόντων, διττὴν, μέλαιναν προέκυπλεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρεπῶν ἦρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσων ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἀρχεῖν δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τὰς θεμελίους τῷ νεὼ τὰς ἄρτι ὀρυσσομένας (συνεισῆκει δὲ ἐν αὐταῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν πρὸς

12. Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum accurate aſſimilatum, equina ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipſis jam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus.

13. Cum jam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὖτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo poſt*. Rectius, *poſt longam abſentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & *Ariſtoph.* Plut. 1046. Ἔοικά γέ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Paſt.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρικελεύετο δὲ ὁ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά σου, πάντων κάκιστα λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον ἀπὸ μακροῦ — *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* eſt in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. *Voſſii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M.du S.

79. Συλλιθόρμοις] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμοις. F.B.

88. Ἐνθεάζοντες] Angl. ἐνθουζόμενοι. F.B.

90. Δεξομένῳ] Καὶ τὴν πόλιν ἐμπαρίζειν, αὐτάνα μάλα δεξομένῳ ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipſa urbs erat oſtenſura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pſeudomantis, qui ἐμπαρίζει τὴν πόλιν, non quod eſſet oſtenſura, ſed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praeſtigiis ſuis plebi eſſet oblaturus. Scribe ergo δεξομένῳ. Confirmant emendationem noſtram, quae ſtatim eadem pag. ſequuntur, ὕμνους τε ᾄδων (ὁ τἀνδρωπαῖος) Ἀσκληπιὸν ἐς Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἵλεων τόχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aeſculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo benis avibus in urbem veniret.* J.F.

Δεξομένῳ] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam ſi δεξομένῳ dixiſſet; non modo quia *palam* additur, quo ſignificatur, Deum ante non conſpi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσόν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττων ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔνθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, ζῶμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειχομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδεδράμηκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἡσυχίᾳ, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἵαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ἅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν.

I. Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπι τὸ ἐσόμενον πεῶ· καὶ ὅπι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὸν [f] προκοσμημένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνελιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθουζόμενοι A. P. L. & marg. *A1.* Nihil mut. Edd. [d] Δειχομένην] Δεξομένην *Fenſ. Poll.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A1W.* Sed δειχ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A1W.* [f] Προκοσμουμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προκεκοσμημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἔδειξε τὸν Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ὕπνον magis movet, & quod δειχ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεχομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — θῆκεν ἄεθλα Δεξιτάρῃσι Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *dona dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὰ, τῇ δεξιτάρῃ, ait: δεξιοτάρῃ· φιλοφρονήσασθαι; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eas autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. 1. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκεκοσμημένην] Caeteri Cod. προκεκοσμημένην. *J. B.*

Προκοσμ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προκεκοσμ. In P. & Codd. B. mendoſe προκεκοσμημένην. In reliquis προκεκοσμημένην. *M. du S.*

μδύην τῆ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ἦδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑπεβάλλων, ἀνιμᾶται μὲν τῷ ὕδατι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τῷ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλα τὸ εὐχῶν, θησαυρούς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ὅπῃ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

[a] Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. [b] Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ᾽ ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ οὖν Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' οὐ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (unam id matris nomen ferunt) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline; at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus*: quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius*. Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγυμνωμένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννημον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλα ἅπαξ τίκτον ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγενημμένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσῳ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα πομπόλυς τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τὰς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημμένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὅπου κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελίσσας, καὶ τὴν ὑπὲρ ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχούσῃ αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνεχο-

[c] Γεγενημένου] Γεγενημ. Edd. priores. [d] Προεξυρ.] Προεξηρ. *Mart.* Nihil mutant. Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed *αὐτοῦ* recte correxit *Geſner.*

38. *Μὴ διὰ προόδου*] *Τὸ, μετασυνεχὲς διαλιπεῖν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ διὰ προόδου εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ προόδου εἶναι. V.*

gato γεγενημένου; nam eſt a γινόμαι ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterо. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* §. 1. δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nōram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωίφχον) τὸ ἑσθιὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἴγας) τὸ διλιὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημμένων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur προόδου, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐπεὶ-

χομένῳ, πάντα ἐκείνῳ, προφαίνει τὴν ὀφιώνην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῶν κιτώνων, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πάκτως ἦσαν.

ſcondens, ſuſtinente illo omnia, lintеum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum ſe praebebat, omnino eſſet.

Εἶτά μοι ὑπενόησεν οἰκίσκον ὑπάνυ φαιδρὸν, ἐπὶ ἐς κόρον τῆς φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλήθει ἀνθρώπων συγκλύδων, τεθαραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τῆς νέως μικρᾶς ἑρπετῆς, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ καὶ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρῶς εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. ἡ δὲ ὑπόδειξιν ταύτῃ οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλησίον ἀφίκοιντο νεωτέροι.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illuſtrem, neque quantum ſatis eſt lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculſorum: & ad ſpes ſublatorum, quibus ad primum ingreſſum portentoſa nec immerito res videbatur, ex parvo tum ſerpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiiſſe eumque humana forma *capitis*, & manſuetum: urgebantur autem ſtatim ad exitum, & ante quam accurate vidiſſent, exigebantur ab his, qui novi ſemper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciſſe, aegrotante Alexandro, ſermo eſt, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumſtantes videre illum deſiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc oſtenſionem non ſemel impurus homo, ſed ſaepe feciſſe dicitur, praeſertim ſi qui ditiores recens adveniſſent.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ νέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Πολιτικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἅπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

17. Hic, mi Celſe, ſi verum dicendum eſt, ignoſcere par eſt Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, ſi contacto ipſo Dracone, (nam hoc

[a] Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? [b] Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* [c] Νεωτέροι] Νεωτέρως *Fl.* & marg. *AIW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τῆς φωτὸς διχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσι Ἀθηναῖοι. οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, * κατέαγα τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὀπίσθιον τῆς θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρῶς εἶχεν] Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀσθενείας ὀξύνουσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγα] Κατέαγον erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos diſtinguere inter πόνηρος miſer, & πονηὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. ſupra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etſi credo poſteriorem diem hanc diſtinctionem inveniſſe; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim eſt a πόνος & πένομαι. Praeſtat tamen diſcrimen bona cum ratione introductum obſervare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male ſic habebat: ἀνθρωπόμ. ἐ ταῦτα] ἐ θιθασσὸν, abſurde prorſus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; ſed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyſſ. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ἐ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abeſſe

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τ̀ κεφαλὴν ὅθεν αὐτῆ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτῆ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τ̀ γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅσῳ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τ̀ τρόπον ἐδύναλο, ἐκεῖνο γῆν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τ̀ μαγγανείας, τό δ' ὅλον [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύναλον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τ̀ ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ [f] γεννώμενον ἴδοι τ̀ θεὸν, καὶ ὕστερον ἄψαιλο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτῆ γενομένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ὅπη τύτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ χρόνος ἦν, ὅτου ἕνεκα τὰ στάντα ἐμεμηχάνηλο, καὶ χρὴν τοῖς δεομένοις,

[d] Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* [e] Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AiW.* Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior. [f] Γεννώμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

se credo; verum quia facilior est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Past.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παίδοντες. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Golzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τ̀ ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

τοις, ἢ θεοπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὴν Ἀμφιάρεω, ἢ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτῷ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, εὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ὧν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσοιτο ὁ θεὸς, ῥητόν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὅ τι δέοιτο ἂν ἢ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαβράψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσοιτο] Μαντεύσεται *J.* sola. c Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἔνδον τῶ προειπὼν. G. d Ὅ τι δέοιτο] Ὅτι δέοιτο marg. *Alw.*

6. Ἀμφιλόχῳ] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἰὼ ὦ Μαλλῶ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῆ) πόλει τῆ κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστηρίου ἐν χρῆ δ' ὑπιφέτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἰταγοῦς ἀνθρώπου ἐκ μητραπόλεως νέος ἀν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apolled.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Isaeani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Casf. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Casf. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta, sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Παλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Mulicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὰ δ' αὖτὸς ἡμῶν τῆ μίλωσι τὸ ἐνδόσιμον μουσεύσας κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

καλασημήνασθαι χηρῷ, ἢ σπήλῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, ἐς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ [e] ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἅπασι, τὸ ἑαυτοῦ βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕκαστον, ἀπολαμβάνοντα τοῦ θεοῦ ὡς ἀπὸ τοῦτο τὸ ἔρωτῶν.

20. Erat vero machinatio iſta, viro qui-dem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἷος σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἷος ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὰ ῥῖνα, τεράστιον,

[e] Ὡς] Inſerui ex marg. *AiW.* Deerat in Edd. [f] Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AiW.*

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκείνων μὲν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπών. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνίσχειν προειπών. *definitam diem ſurrexiſſe praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπών i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προειπών, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσοιτο Ed. *J.* habet μαντεύσεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκείνων] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tanquam* ſuperfluum, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſigni, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudoprophetam ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὃς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ *wilcus*, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕκαστον] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕκαστον, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕκαστα γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὰ ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὁμοιον. Ὀπτικήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγιγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλιλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μὴ πολλῶν θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν πας' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἂν τοσαῦτα ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὀπτικαί; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ λιπαρήκων, ἐξήρει, καὶ μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὀπτικιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὴν αὐτῶν τὴν σφραγῖδα ἔχουσα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρᾳ δὲ τρόπῳ ὁ λιπὸς τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ λιπαροῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάντη cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπικοῦ. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adſcripſerat Cl. *La Croze:* vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus.* Sed ex illa ipſa literae ταυ duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius polx Beristienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel βρηττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρήττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ λιπαροῦς] *Suidae* φιγγίται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery.* Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος λιπαρής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in miſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνὺς, ὄπισθεν τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἐρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· [d] τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἣ κολλᾷ τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου σκληρότερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὑπονοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς περὶ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τὰς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς ἀμφότερα, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦν δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ διαφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὸ δύλον λέγεις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianiſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἦν δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει κεκραμένος χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρα] P. In reliquis ἴχρη *M. du S.*

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *AIW.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ]. Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἔχρα] Sic P. Ἔχρη Edd. priores.

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ ἀφύσσας, εἰδὼς (ὅσῳ ἐν ὀλίγῳ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀλόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

[a] Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. [b] Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac P. ita habent. [c] Κυτμίδες] Κυτρίδες male P. Nihil mutabant Edd. [d] Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *AiW.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα δὲ ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contrà Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum *ἠυδοκίμουν*. Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad *I. Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετύχηκε. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, *εὐχόμην* aeque dici atque *ἠυχόμην*. (Immo frequentius) & sic *εὐχοῦτο Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris *ἠυ* magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto homine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem *ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος*, fatue interpres: *ex adipe suillo confectum*, cum sit *ex adipe ursina*. ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mf. legitur *αἰγείου caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄλοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄλοπον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλαγίου, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν οὐ ἄρκτου δήπου φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνάρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λίποντες οὖν ἐκφανέντος λύσσαν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὄιλον τὴν ποίμνην ἄρρενος πλησθεὶς σπέρματος. τί δὴ, ἐ συῶν μὲ ἰσάνας μιλαδιώκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐμᾶσιν ἀλλήλων λύοντες ὑὸν ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rasior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *eveniunt*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ὦ δαῖμον. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Ἀμφιλοχίου] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus* 95 *rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

Ἀποδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθέλωσω ἐγὼ, κἢ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενέσθαι τ' πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑβδομήκοντα [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πενταικαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. ἔλαβε δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοῖς

[e] Δὲ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A*1. Deerat enim in Edd. [f] *Οἰηθῇς*] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A*1*W*. Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*, Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. [g] *Εἰς ἑπτὰ*] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. [h] Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A*1*W*. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. [i] Ἀνὰ] Ἅμα L. Nil mutant Edd. vett. [k] Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uti ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν. Ubi poſt δύο plurale habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ θεῖν ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notarum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπαραδεδόσθαι τὸ Φαίνικα. τῷ δὲ ἴδιον τυφλῶσαι τ' ὠδῖνι τῷ Πανὶ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ ἐπὶ πλειόνων μόνον τίτάχθαι· ὡς ἐπὶ τῶ μὲν πέτα ἡ χρεωμμῶν ὅσοι θεοὶ εἶσ' ἐν ὀλύμπω ἕκαστον ἴοντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ πούρω πρῶτον δύο ἐ πενταπόλια. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἄμφω quod eſt ex Il. Δ. 367. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴοντι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non diserim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ θεάτω ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Villoiſon.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὲ χρὴ δύω ἐ πενταπόλια βήτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πενταπόλια ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebas* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si qui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματρόοι πεταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. *Οἰηθῆς*] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῆς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis praculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέταχτο δὲ ἐ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ ἐ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τ' πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unaquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῆς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λὰς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργὰς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθῆνας, καὶ χρησμοποιὰς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ζωγραφέας, καὶ ὀπισφραγιςὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἕνεμεν ἑκάςῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τῦ μαντείυ, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃςὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυρὰς ἀνορύξαι κελεύοι, καὶ νοσῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναςήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τῦ θεῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτιν.

Οὐ γάρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλὰ θεοφήτυ.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίςανθο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικύρυ ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραθο ῥήμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τῦ δράματος, ἐκφέρει φοβερόν τι ἐπ' αὐτὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆθαι καὶ Χριςιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτῦ τολμῶσι τὰ κάmultos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

[a] Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὡδὲ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. [b] Ἀναφέροντες] Ἀναπίπτοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίπτοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνίφερον; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίπτοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἑρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὄρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίπτοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀναπίπτων ἠθάρρει. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod crevisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μαλακίζονται] In omnibus legitur μαλακίζονται, quod

spargere, quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oracullum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

κιστα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεων ἔχειν τὸν θεόν. τῷ δὲ Ἐπικούρῳ, τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅπι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείας φίλος, ἀληθείας δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀληθεια ἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *Alw.* Μολυβδίνους Edd. *Parisina* etiam majore litera, quasi nomen proprium esset. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἀτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱκεσίαις ἀποκάμνων (ἴσως διάφορος) *G.*

quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐοικυῖα ἐς βυσσὸν ἔρυσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ἁρμυρᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὸν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἀτεγκτος] Sic rursus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ' ποιῆσαι πρὸς χαμηλὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ δ' αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βυλόμενος ὑείου πόδα μὴ μα-
λάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῆ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μέν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ' δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ' οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα πρόβε-
βληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονας ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέχειλο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ' θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γε-
φάνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ' κεφαλῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe camina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ἐν marg. *AiW.* b Κόλπου] Κόλπον marg. *AiW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαῖοι μάλβην τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐκτείνω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμινεύει alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J.M.G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mſſ. invenio. *J.F.R.*

72. Μειζόνας] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γεφάνων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & fgtura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque ſtatus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i.e. guttura, fiſtulas cartilagineſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J.F.R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σόλπυγος δεῦρο υἱὸν τ' ἐς Ἀρμένιον ἐπέ-
δευ]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture fluenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male

ὁσοῖς ἐθοίνιε ἐκεῖνε Ἀσκληπιῶ προσπίπτουσης. ἐκαλεῖντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ ἐ πᾶσιν ἐνίδυσο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τ ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδε, τῆς αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰ αὐτὸν ἐπὶ τ εἰσβολὴν, ἔτως ἔφη·

Πάρθυς Ἀρμενίυς τε θοῷ ὑπὸ δορὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδως,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἶτ' ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθι ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῆ στρα-

[d] Σευηριανῶ] Sic jam Edd. *F. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῶ vel Σεβειριανῶ habent.

δο] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πειθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῆ στρατιᾶ ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδου καλουμένε. Nam hæc voces, ἀπήλλαξεν, καλουμένε, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, casis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Caiathum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celsa*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τ ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῶ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet *v.* consonantem litteram ignorant Græci, sæpe per Υ. exprimunt. Saepius per Β; eandem non raro etiam per diphtongum αι. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quæ hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quæ apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ἐ σάζεται δὲ ἐδὲ τῶ μὴ Ἀντωνῖον ἀρξαντ Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τ ἱερουμένων ἔτα περὶ τ Λούκιον τ τῶ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκ γάμβρον ἐποιήσατο, ἔπραξεν ἔτ αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος ἐς τ χρόνον Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῶ πατθικοῦ πεμφθεὶς ἔθρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus so-

[a] στρατιᾷ μὲν τῷ Ὀθρυάδῃ καλλιεπείς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροΐεις, παύσῃ βιότοιο φάος τε.

ei (nam cum exercitu suo ab Othryade caesus est) expeditio cessisset: hoc oraculum exemit e commentariis, posuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ὅτι θεραπεία τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τοῦ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracullum praesto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο πολλοῖς,

29. Caeterum quod sciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατιᾶς Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW.* male.

solus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾶς corrupte, nisi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδῃ] Idem est qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarunt, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre; sed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & subdole administratum Oraculo conciliabat, qui si quid contra quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum jam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, si non meministi, cum *de Conscribenda Hist.* librum legeres, perlege quaeso iterum, ut quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* seu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat *Aesculapius Glyco* v. tamen si lubet, in Δις. c. 1. & *Orig.* c. Cels. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum sequens Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίν. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo quod paullo post sequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πολλάζει &c. sed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepisse se in Asiam sub ejus ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam excisos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Cels. p. 55, 1. De eo sic *Olearius.* V. Ol. ad *Philostr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ τοῦ Διδύμου ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τὸ τοῦ βραγ-

χίδαις

tis eorum, qui ad ſe venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rurſus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret; alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Roma-

τo, πολλὰς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτούς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τιμῆς πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεοπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλεινὸν, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥετιλλιανὸς, ἀνὴρ τἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [a] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[a] Πράξεσι] Reſtitutum ex G. P. L. & marg. *Al.* Τάξεσι Edd. priores.

καὶ χώνης. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pſeudom.* & *Jamblich.* de myſter. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud conſultum fuiſſe *Sozomenus* meminit; atque haec ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* ſupra ad c. 19. allegato patet. *Pauſ.* in Att. 33. ἀψιδόξαλον τοῦ ἱεροῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Pauſ.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος ὁ κομψ.] *Demoſthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐγὼ ὑπῆρξα, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Baſaeus* dicitur: ſunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale eſt quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec, ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, conjecturas propoſuiſſe meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriusque interpretis. *compluribus in praliis Romanorum ſpectata virtutis.* Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accidit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte & *in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum deſuiſ-

ταραχῆς, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτοὺς πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀνηλιμμένον τινὰ λίθον ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὁπωστιοῦν παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ὅτε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὸν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπαήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες ἀπαγγέλλοντες, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλέον

nis probatus: ſed circa Deos *religioſe* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AsW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Arméo, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὡς ἴσως ἡ τοσοῦδε ἀπὸ μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξιν] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F G.*

Τάξιν] Ἀπὸ τῶν μὲν ἄλλων κυλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ οὐ πολλαῖς τάξιν Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξιν MS. *Gravii* πράξιν. Sed τάξιν videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur ἐν ἐφεδρείαις) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſub dantes*. *J.J.*

Πράξιν] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξιν legitur. *M. du S.*

Πράξιν] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξιν. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀνηλιμμένον τινὰ λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter; ſupra Ἔπιτ. c. 22. infra ἐπιλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀνηλιμμένον τινὰ λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J. M.G.*

53. Γήρᾳ] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum; cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὴ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὴ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo miserum senem, & in robustam illum insaniam conjiciunt.

τῶν, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τοῦ δεσπότου. ἐξέκαιον γὰρ τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miserat, partim etiam de suo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque solicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renun-

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρά τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ἂν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ἕτερος, καὶ τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, αἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι περὶ καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

[b] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* [c] Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* [d] Ξενίοις] Recte sic P. ut *Jens.* voluit, ξένια enim Edd. [e] Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἐπεργαζόμενος. αὐτῷ *Pelk.* Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *AIW.* Editionum αὑτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lanx*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, Studiose Lector, politissimas *Graevii* Lectiones Hesiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat Vir Cl. cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra c. 55. Φίλους ἐπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσατο σεαυτῷ τῇ λοιπῇ μετρίου τε ὄντος, καὶ ὑγιεινοτάτου βίου. *Paraveris tibi victus ratione, longissimam juxta & salubertimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, se vendidisse

Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
Faciundo facile victum exercerent suum.

Lis quidem inter eruditos est de hujus loci quum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum *Festi* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur caussae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adstipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non possum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam atque illustrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ οὗτοι τοῖς πολλοῖς ἠγωνίζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα est *certamina subire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; sed *praemia sibi comparare ex certaminibus*: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Ionuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum picturae expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλεια certasse victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter Pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος distinxisse;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοιλας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲς τῦ μαντείυ καὶ [a] αὐτῦ ψευσομένυς.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τῦ παρόντος λήρυ ἄξιον. λύων γὰς τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὄκνηρὸν καὶ ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐκείνυς χειρίυς, καὶ μονονυχὶ δήλυς ἅμα τὸ δεσμὸν ἔχοι τὺς πεμπομένυς, μεμνημένυς οἷα ἦν ἃ ἤροιλο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τὺς πλυσίυς καὶ [d] μέγα δυναμένυς τὰς πύσεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν ὧν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτὸς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρχύων.

Βέλομαι δέ σοι καὶ τὰ Ῥυτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίυς εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰς αὐτῷ περὶ τῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιλο διδάσκαλον τὰ μαθημάτων αὐτῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui mitterant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia concluso.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A1.* Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani.* Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A1.* *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξυνίους] Sic L. Reliqui prave ξυνίεις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non respuerem illud αὐτοῦ, quod marg. *Aldinae Wesselinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἐπιεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano insero, dum spes est, ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαί τινα quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίεις. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti

istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis poſt diebus mortuo, ipſe quidem aeſtuare, nec habere quod accuſantibus reſponderet, oraculo ita rebus praeſentibus refutato. At ipſe bonus vir Rutilianus ultro ſuſcepta oraculi defenſione dixit, hoc ipſum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi juſſiſſe, ſed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum verſari nunc puerum apud inferos probabile ſit. Quid vero reprehendendus eſt Alexander, ſi tales inter homunciones verſari voluit?

34. Rurſus interroganti, *cujus ipſe animam nactus eſſet?* ait:

Pelides primum fueras, poſt iſta Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε Μελίχλοον ἐθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲ ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, ὥσπερ πόδας ἔτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ τυθανομώμῳ αὐτῷ [e] τὸν τίνα ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένευ· μετὰ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

[e] Τὸν τίνα] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. inſertum.

iſtud tribuere; aut ipſum periculoſa, imperante filio, temeritate ediſſerere. *Caſſium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus *Caſſius*. . . . . V. *Volcat. Caſſ.* I. & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνὰς. quod ad noſtram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus eſt in parentheſi illa notae *Soulianae*, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in ejus nott. Mſſ. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum ſcio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύσεις πυθέσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, *intelligebat*: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύσεις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίης δὲ οἷας — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaeſtiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaeſtiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiſſimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύσεις πυθέσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τέλεσμα τελεῖσθαι, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares eſſe ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρατος ἐν ἐρᾶσθαι. *Quom. Hiſt.* c. 6. ἀρχὴν ἀρχτέον. Item *Long. Paſt.* L. 2. p. 54. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ὅρκοις ὤμοσε ὁρκίοις. L. III. 113. rurſus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλῃ. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Fenſ.* in Lect. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inſcriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae ſenſi, ſtudiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amſtel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 13. Sed ὥσπερ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem ſequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Noſtro uſurpari eodem ſenſu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diverſum adde Οὐκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὸν τίνα ψυχὴν] Fruſtra *Solanus* varietatem quaeſivit. Nec eam deſidero: eſt enim tantum metathesis, euphoniae cauſſa facta, pro τίνα τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μὲς δ' ἔσται [a] ἁλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc cernis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ τὴν ἐπιμείνασαν τοῦ θεοῦ ἐπίσχεσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἔστιν ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δέ αὐτῷ ποτε περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδάπει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· ἐρᾶν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὅπως τὴν κόρην, καὶ τὸν γάμον συντελεῖ ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τοῦ ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς αἰώνιος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἁλιὰς] Ἰλίας male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν δὲ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * διαζεύλλει τὸν λόγον. † ὡς ἐν βουκολίῳ ἦν, ἰρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Διαζεύλλει] Διαζεῦξαι male fuit in Ed. *Ctes.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὡς καὶ] Ὡς καρ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ὅτης γάρ. *M. du S.*

6. Ἁλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλίας navicula est.) Sic ἁλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὐ tantum haberet, consului Edd. reliquas, videlicet *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inscruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὐ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus.

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intensus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τ' ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάνδοσε τ' Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. Ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. Ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμὸν νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ὀπὶ [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. Κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι ἀφ' τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ σίτῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μεῖζον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *A1W.* g Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *A1W.* Πυλώνων Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observasi velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μεῖζον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμῷ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλώνων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. consprirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἴσθ' τὰ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμὸν, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶ proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὃ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι ὁ θεὸς συλλαμβάνει — τ' πόνου. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸ [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸ λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἑκάστου γνώμας ἀπήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείαν τύχοιεν τῆς ἀγαθῆς. εἶτ' εὐθὺς· ἐν δεξιᾷ ἐξέλασις ἐγί-

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

a Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. b Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκερσεκόμαν Fl. vid. nott. c Τὰς] Τοὺς B2. sola. d Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανο τοῦτο P. e Πρόρρησις] Sic recte P. H. Fl. B2. Προῤῥήσεις J. male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. F.G. Et sic jam dedimus. J.F.R.

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. M.du S.

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. M.du S.

Ἀκερσεκόμαν] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. J.F.R.

60. Τὰς οὐ] B2. τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. M.du S.

Τὰς οὐ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ οὐ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. J.M.G.

Τὰς οὐ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. F.G. De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. J.F.R.

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. M.du S. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. J.F.R.

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. F.G.

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῖν θεοῖν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. M.du S.

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & impostoris patescit. Nam quod Epicurei idem facitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

70 γνέλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνέλο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτε-
75το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro
80 Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾳδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευ-
80ταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔνθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀρο-
85φῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τοῦ Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

[f] ἐπεφθέγγετο] ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανοὺς — φυγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gatakerus.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ὦ ὀφθαλμοῖς δήξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. O. Reizii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe ᾧ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum, libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν εἰωθότων [a] κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίναις ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματι περιπεφυκώς, ὡς εἰκός, ὅτι χρύσεα περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐχμὴν τὴν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μαθητῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

90 oculaque intercedebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

95

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίναις. d Καρβατίναις] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἑκάτου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia hic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ πίτυξ ὅτι τὸν κόλπον τὸν χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλόην ὡς τοῖς κόλποις αὖχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυτα κατὰ ζωμοῦ, δύοντο δὲ δάκρυσι κόλπος. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oracului a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲν φύσει, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ λαμπρῆς.
Καί μιν ἔτιμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγέα. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα περαστῆ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φύσει, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἐστὶ λαμπρῆς.
Καί μιν ἔτιμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugo:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχει ἀφ' ἧς τὸν χρυσοῦν μηρόν, εἴτε ἄλλην ὁποίαν [e] αὐτῆς, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης φρενὸς ὄβριν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα χεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς μὲν πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἦν δοκιμαθέντας καὶ προκριθέντας τῶν εὐγενεστά-

e Αὐτῆς] Sic *Ald. Fl. H. P. B2. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* f Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὸς *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* h Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. i Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* notat *M. du S.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοσπίλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοσκόλους adscriptum marg. *A1W.* l Ὑμνήσοντας] Ἡμνησ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. πρωτὸν δὲ (Ἀλέξανδρος) μὲν χρησμῷ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse; deinde fulmine ictum, mori.* *J. F.*

Πυθαγόρου ψυχὴν] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti εἰς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove orta anima ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadrupliei exitu syllabae in εἰς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. *M. du S.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, acsi ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet *P.* Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοσκόλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

τάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἁθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τελοκόνοι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

[a] Οὗτοι] Deest in *El.* Adest in cett. & Cod. P. [b] Ἠύχουν] Ἠύχοντο male pro ηὔχοντο marg. *Aiw.* vel ἠυχοῦντο. [c] Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῆς cett. minus recte. [d] Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτου P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ παιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διδυμάων est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδεκα ἔτη] Conf. supra Ἰσ. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἠύχοντο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *f.* Reliquae ἀληθῆς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ὁ Τίων recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christi 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐκ Τίου] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. *Steph.* Τιῶν, τὸ, *Straboni*. *F. G.*

53. Ἐγὼ δ' ὃς Ἀσκληπιὸς εἰμι. ἄλλος παρ' ἐκείνου τὸ πρότερον; πῶς λέγεις; ὦ Σ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὃς, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη σεσημείωσαι χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τὸν βαρβάρους ἀνθρώπων τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τό τε ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν [g] προπάτορα τὸν [h] Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωνι διελέχθη. ὅπερ τέλος δὲ χρησμὸν ἐμμέτρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνθισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτῦ.

Ἔνα

e Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. f Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* g Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* h Χρησμῳδοῦντα] Χρησμῳδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδου τοῦτον ὁ Ἀμάστριδι κωμικὸς Ἐπικουρεῖον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νῦν, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἀλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἀλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. de la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὄντι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον ἐμικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὰ δεινὰ Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι τῶν Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοῖς οἰκέταις ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ σοῦ ῥᾳδιοδοθέντων. τοιοῦτόν δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίῳ ἀναγομένῳ, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πείσθησαν ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A1.* Vulgatam servant *J. Fl. H.* P. &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S.* P. Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore *x* Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὰ δεινὰ] Ἴσως ἐνδέχου τὸ ἐνδὸς ἔντος τοῦτο μα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρῃτήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρῃτήσατο pro vulgato παρῃρήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi præsidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀπήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

ᵈ δὲ ἦσαν τότε) ἀπηλλαγῆ, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὴν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὸ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ ᵉ Ἐπικύρους κληθήσεσθαι. τὸν δὲ βάλλειν ἐρξάμενον, Δημόστρατός τις ἀποδημῶν ᶠ τῷ Πόντῳ πρῶτος ἐφικνεῖται, ἐρρύσατο τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ἀπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; ἀλλὰ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλουμένων κατὰ τάξιν τὸν χρησμὸν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τὸ θεσπίζειν ἐγί-

ᵈ Δι᾽] Sic omnes praeter *J.* quae *P.* ᵉ Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. ᶠ Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videatur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis Δὲ. *M. du S.*

Δι᾽] Cur illud *P* pro Δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in *P* mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. Δὲ quoque uſurpat, ubi & *P* locum haberet; & ubi id in *P* propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένῳ τὸν κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἦν γὰρ ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὀπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὀπισθεγξάμενος.

pridie quam responderet) atque interroganti praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζοι *Pl:* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλιῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδιον γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθει λέγειν * Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὀφαίνειν τόπον ἐπὶ τόπου. *V.*

* Ἀθηναίοις] Sic recte V. pro Ἀθηναίων, quod erat in Ed. Cleric.

† Θιασώτης] Διασώτης male in Editis. Correxit ex, ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ καλῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ καλῇ fecit *M. du S.*

fiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἂν ἀφιεῖσθαι πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem redieret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τὸν κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας.] Καὶ ἐρομένου τὸν κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ.] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύνειν.] Ἐλαύνειν γῆν. *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis,

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † Θιασώτης ὢν καὶ ὕστερος ὁ ‡ ἐπὶ καλῷ τῷ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγκρυπτασάμενος Λουκιανὸς τὸν Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὑδάτι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὑδάτι. In reliquis δαδὶ, uti *Mav.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ὑδάτι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique noram Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὴν Ῥοδιακὴν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὴν Ῥοδ. ὑδρ. πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt ὑδραυλικοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt ὑδ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὴν Ῥοδιακὴν

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30 Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνε-
ται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐ-
λευθερίαν ἐνεργάζε-
ται, δειμάτων μὲ καὶ φαν-
35μάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπί-
δων ματαίων, καὶ ἐπιθυμιῶν· νῦν
δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀ-
ληθῶς, τὰς γνώμας, [d] ὃ δαδὶ καὶ σκίλλῃ,
καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ
40ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τῦ μιαρῦ ἀνδρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ ὁ μικρὰν ὀπίσασιν ὅπι τὰ βασίλεια, καὶ [e] τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥυτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] προσπέμπε χρησμὸν τῦ
45τα

ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ δᾴδι *J.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὑδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὴν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] *Εὐδοκιμοῦντα πάροδον*] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurparur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem. Phil.* III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica: Scripſerat Lucianus λέγω τὸν Ῥυτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ ὁ μιαρὸς ὀπίσασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥυτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, προσπέμπε χρησμὸν, τῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τῦ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῦ ὀπίσασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ὀπίσασιν, rariſoris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παράδοσιν legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲ εἴσοδος τῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μὴ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν.

Εἰς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολιοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼ Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐραλειῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσεταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπεξαμένους εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πᾶσα μικρὸν τὴν πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μὴν δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετέος] Aur. Vorst. Nil mut. Fl. Ald. J. P. B2. H. b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν J. sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. J. male cum Ald. & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς Fl. male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισυρέντων marg. A1W. Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισυρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol. 4. Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

τὰ ὁπιτήδεια ἀφορμὴ μὴ ἐχόσης, ὑπνοεῖ τὺς νυκτερινὺς καλυμμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, ἃ ὡς ὄναρ παρὰ τῦ θεῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἃ μύτοι σαφεῖς τὺς πολλὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ πού τι θεάσαιτο διεργότερον τὸ βιβλίον καὶ ἐσφραγισμένον. ἃ γὰρ ἐκινδύνευεν τὸ ε ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ὑπὲρ τύτων καθήμενοι, καὶ μισθὺς ὀλίγυς ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιύτων χρησμῦς [b] ἀπολαμβανόντων ὑπὲρ τῆ ἐξηγήσει καὶ ἁλύσει αὐτῶν· καὶ τῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ἐπώμιον ἦν. ἐτέλυν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκατερος.

Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένυ τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' ὑδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμώδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῆθως
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ χθὶ δῶμα

Δῆλος πρωϊογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
ἃ Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ar-

f Παρακωδωνίων] Παρακιῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακωδήνων male A. Παρακωδωνίων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπιλθὸν] Sic *F.* Ὑπιλθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυιες cett.

72. Πολλῶν ἐπιφρόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλῶ ἐπιφρόντων. *F.B.*

83. Παρακωδωνίων τὸ ὑπιλθόν] Angl. Cod. παρακώδωνον τὸ ἴδιλον. *F.B.*

Ibid. Ἐπιλθὸν] Sic recte Ed. *F.* vulgatae vero ὑπιλθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπιλθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usiratum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *F.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγειν alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur λὰν τῦ ἄγειν ℭ σαλεύειν deduci. *F.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit, *F.F.R.*

3. Ὤπυιες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὀπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *F.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράᾳς ἃ ποιῆσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ἐπὶ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψοῖ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & suppositа cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypsoi.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπαυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ὁπλίσιαν αὐτῶν;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo post non desinat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Σύριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] ἢ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὁπλ-δημίτας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τοῖς δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

31. Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deest in *Fl.* Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιτο P. A. Δίδοιτο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Hesych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιτο] Δίδοιτο, A. & P. Δίδοιτο L. Sed receptam scripturam ut meliorem sequor. *M.du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum oblignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. *J. M.G.*

28. Μόφι] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ ἔ ἄσημα.

Μορφιῦ βαργούλα ἰχὶ ἀγχινίχψι φάῳ δι. *J.B.*

Μόφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a nostro in *Macr.* c. 10. *M.du S.*

Μόφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba οἰς σκὼν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc omissis οἰς σκὼν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro concluса est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omissum esset. *J. M.G.*

Μόφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Glossario Germanico*. Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Meri marusa*

ma-

qui interpretari posſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

ναμθνοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τοῦ Σκύθη δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ [f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναγρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τῶ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγυ, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλυ, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγυς δὲ καὶ τ' ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομθύυ γάρ μυ εἰ Φαλαχρός ἐϛιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμθύυ τὸ ἐργος, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυκλερήσι, Σαβαρδαλάχυ [k] μάλαχ' Ἄτλις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμῶ ἐρομθύυ ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τ' αὐτίω ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλυ καὶ ἄλλυ ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τῶ ἐμῶ νεανίσκυ, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἥκοι, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

[e] Μόρφι] Μορφῶ βαργύλω ἐχὶ ἀγχινίχνψι φάος Bl. A. [f] Λείψυ φάος] Λείψι φᾶος Fl. [g] Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. [h] Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. [i] Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. [k] Μάλαχ Ἄτλις ἄλλος] Μάλαχυς ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλλων γόης ἐ ἀπιράντου ὑπερπολίας. V.

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *maruv. mori. mork* mors, (unde forſan μορφὼς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad καλασημηναμθύυ. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus: a ſervo enim iterum deceptum Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἥκοι] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc ſignificatu, i. e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἰόντι. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. σὺ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῆ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου δεδομένους. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem viſam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω καὶ λέγομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκουσε, [d] ὡς ἐρωτᾷ τὸν πέμψαντα, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλοιήμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ἔδευε.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνα. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανείων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἐπεμψεν, οὔτε γῆς, φασὶν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτε ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τῷ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρῃ, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam finctum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AIW.* b Χρίω δαι] Sic *Fl.* & *B.* Χρίωδαι *J.* & cett. c Τίκε] Sic *Ald. P. Ba.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Τίκε quasi a τίκτω esset, *J. El.* d Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος] Ἐρομένου τοῦτον ἐπλάτουν A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται † σε, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλοιήμεναι male relatum in sedem suam retraxit *M. du S.*

† Τῆς] Ex hoc pro τις, item πρὸς pro ις quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κοτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui τῷ τίκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli δροσίην & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἵν respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαι & χρῖσον ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἡκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἐρομένου τοῦτον ἐπλάτουν. *J. B.*

60, Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐπαοιδοὺς ὀδόλους. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

75 Καὶ ὅλως ἔχθιστόν τε καὶ εἰκότως ἦν ἐμοὶ κεκτημένος. ἐπεὶ δὲ ἐσεληλύθοντα με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνός εἴην ὁ Λυκιανός (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβών, ὡς με καὶ προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέμπεταί με δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρὰ αὐτὸν συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρὸν δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο πιθανόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνα χρηστὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπησάμενος ἄπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰώθει] Restitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸν male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* sola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etsi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J.F.R.*

62. Πεισύσας τῇ ἀπτομαχῇ τὸ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπίτρεπον τὸ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτιστλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua pluta paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum kuſſen, ut recte exiſtimat Frater G. O. *Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J.F.R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis εἴωθε. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστὸν τραῦμα, ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καιρίον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J.F.R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J.F.R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι & τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν; ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τ' Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὀπιδημοῦσ', τ πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὴ ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τ [d] πόρου ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τ κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τ μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, σφαμένους ῥῖψαι ἡμᾶς εἰς τ θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *f.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρου] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντου Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AtW.*

ferim Rutiliano. *J.G.*

Ibid. Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἶδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀπεκάλεις; *J. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἔνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo Ἔνυπν. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τ πόρου ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τ πόντου. *J. G. G.*

17. Πόρου] L. & *Fl.* Sic Ἱσ. α. c. 12. κατὰ μέσον τ πόρου, in aliis πόντου. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπερ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *J. F. R.*

32. Καλυπτόμενος δὲ ἡμᾶς ὁ Αἰγιαλεύς, ὃν καὶ ὁ καλὸς

Ὅμηρος

in nos conſulerent; atque ad me, *ſexaginta annos*, inquit, *ut videſ, irreprehenſam & ſanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos conſilio recepiſſet, & quae ſibi eſſent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem expoſuiſſet nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inveniſſem Boſporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarraſſem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amaſtrin ſalvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis diſcrimen adductus fuiſſem. Hinc & ipſe in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulciſci hominem cupiens, quem & ante inſidias jam odiſſem, & infenſiſſimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accuſationem meditabar, ſubſcriptores habens multos, praeſertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιάναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφοι, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς [h] Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τοῦ ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὰ παρεστῶτα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτοῦ τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστρίν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τοῦ ὑποβολῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *El. H. P. Ald. Bz. S.* Βοσπορμανούς *J.* *h* Δεξιῶς] Δεξιᾶς marg. *AIW.* *i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* ſola.

Ὅμηρος μέμνηται, ἐκίσω ἀπήλαυνεν] *Expoſitis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, niſi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quaſi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non ſunt caſſa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo ſitus quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui fit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in deſcriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστι μὲν ὄρος μακρὸν, πλέθρων ὀκτακοσίων ἔχει δὲ πόλιν ὁμώνυμον, ἣν μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες Κρώμνάν Κυβίαλόν τε.

Aegialus eſt littus longius centum ſtadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. ſed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri ſcripturam, niſi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, ſeu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ poſtea a Pelope Peloponneſos dicta eſt. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare ſolebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diſſ. 8. p. 90. *Daviſ.* διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοι μικρὰν ἔσαν ἐμέλαιναν. Locus *Homeri* eſt in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exſtat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illuſtr. hunc locum mire illuſtrat. Cuſus eſt autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. ſupra notata ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονοὺ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παῦσαί με. Ἀφ' ἧς τοίνυν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύναμαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικομένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] κυρὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τῇ δὲ θατέρᾳ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] προμήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* b Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* c Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus P. d Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. e Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἅρπην. f Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Memisit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικομένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ οὐ δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud οὐ δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μέχρι τοῦ τίμημα ἡμέρας, ὀδυνᾶ πάσχειν οὐ δέοντι κίχρησθε. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lect. hic notare; qui in *J.* οὐ δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant οὐ & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν, vide *Joannis Harduini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσαι εἱμαρτὸ αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφανισθεὶς τὰ πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἧς ὠδύνητο· ὃ δὴ καὶ ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ἀφελόντος τὸ φενάκης ἀφροντιστήσαντος.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Τοιοῦτο τέλος τοῦ Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *AIW.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γίνος. ὁ δὲ σπασθεὶς * ἀφανίζοιτο τὰ πόδα. *V.*

* Διασζοιτο] Sic rursum correxit idem, quum διασζοιτο ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολῖται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNoΠoΛEITωN ΓAYKωN. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓAYKωN.

III. L. VERI IΩNOΠOΛEITΩN. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολῖται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichiten exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασι] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φοῖνιξ ἕλκων ἐκ τῶν στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

γίας τ̃ συνωμοτ῀ν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφικοιτο τὸν Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προχειρίσαι αὐτ῀ν, καὶ ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὢν, ὥστε ἰατρῷ πρέπουσα, ὥστε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάττων μ῀ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*; cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperе deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ὁπτικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρου [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ̃ φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ δεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτ῀ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico; quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* *b* Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. *c* Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. *d* Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & abest ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὼ] Lege αὐτῷ. F. G.

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crate, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi adſuetus, & quod durum eſt, ſolum bonum eſſe judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην καλ ηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλ ηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλ ηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, καλ ηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

---

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσι male *J.* Conf. ſupra c. 47. nec M. f Καλ ηγορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd. g Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* 1. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σαὐτὸν ἐπαυσάμενος εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid poteſt laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. alter locus habet: ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Heſiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Ariſtoph.* λῆρος ἔχων & ſimilia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. ſupra c. 47. *M. du S.*

9. Καλ ηγορῶν] Ἀποστρῶν. *Th. M.*

Καλ ηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. *M. du S.*

Καλ ηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστρῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν καλ ηγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut belgice dicimus, ſive *te ipſum fefelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti, accuſans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *neſciebas ipſe quid faceres*; omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ἐδ' αὐτοὺς ὑμᾶς λαθόμενοι τῶν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λύσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Ariſtoph.* Nub. 241. Πόθεν σὺ; ὀπόχρεως σαὐτὸν ἴλαθες γενόμενος; & *Aelian.* V. Hiſt. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλὲς τοῖς. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum alluſione ad generalem Stoïcorum theſim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις εἶ, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκώς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ σοὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καλαυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀχολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια παλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρόμμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷα σοὶ πρέποντα· ὥστε ἐγωγε θυθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τὴν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetudine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequenta menta, & pedum (*ſcamillorumque*) ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* ſola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. duS.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιληταὶ diſcipuli, vid. *Liban.* epiſt. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magiſtr.* ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀμετρῆ ὕοινον ἀσινάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν. *Ariſtoph.* Nub. 1401. — ναυσὶ πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere.* *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρχαίοι μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Vid. & noſtrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abjicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis juſta. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopocus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſubtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* *Plutarchus* in libello, cui titulus eſt: καὶ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὸν λιστὸν ἐ καταλίναντες εὐσχήμονι ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* *Cleomedes* lib. 2. οὐ πολλῇ καὶ ἀχήμονι μίθῃ καταυλούμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατονίκου *auſcultans cantorem Stratonicus.* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accuſ.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter ſcribat, καταυλόμενος, ſine diphthongo; quum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipſe in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. duS.*

22. Φαίδρας ἐ Παρθ. ἐ Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes

col-

tibicines deſideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praeſertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia eſſe meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generoſe, defenſione opus erit apud eruditos, ſi ejici non omnino velis, & ab honeſtis viris ſegregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc ſanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum eſſe. In futurum quidem vide, ne inſcientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus ſis: quod quidem non tuum ſolius crimen fuerit, ſed etiam noſtrum, niſi te Ulyſſis inſtar a loto abſtractum ad conſueta ſtudia prius reduxerimus, quam non ſentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae ſolis inſidiaban-

35 κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τῇ κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ἢ μάλιστα μὲν σεμνῆς τραγῳδίας, ἢ δὲ φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ ἢ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς μὲν, ὦ γενναῖε, δεῖ ἀπολογίας σοι δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκηρίαν, καὶ ἐκ τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξελαύνεσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ζητῆσαι τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον πεπρᾶχθαί σοι. πρὸς δὴ τοῦτο, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῶν πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅπερ εἰ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμέτερον, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ὅπη τὰς συνήθεις ἀγωγὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἔνδον τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλεσχημένων. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ἀεὶ μόνοις ἐπιβε-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δεήσει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' ἴσ W. *g* Μόνον] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνοι Edd. vulgo.

collegiſſe traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita ſit. *M. du S.*

23. Ῥόδιπις] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τυμπάνοις] Mallem *ad pulſationes ſtrepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulſationibus ejusque procacibus frequentamentis.* Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diſſ. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illuſtr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Diſſert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etſi autem Κρούματα proprie ſint lyrae, tamen & de aliis inſtrumentis, immo & tibiis interdum uſurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ἢ δὲ αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούσεις generaliter ſignif. variorum inſtrumentorum muſicorum pulſationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ὅπλα πυρρῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήσεις enim ibi κυκλίους vocat, *Philoſtratus* p. 589. ὁπότε ἐν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ἐρχομένων δὲ αὖθις τὸ ἐπίπαν, φαίνεσθαι ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα ſunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re muſica ſermo eſt, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus conſentanea.* *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμον modum muſicum ſignificare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. ſ. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, ſitne conſtruendum, *ex lege interpoſitorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut ſignificetur *modus Muſicorum*, i.e. dimenſio temporis quam Muſici obſervare ſolent. Conf. *Plutarchi* libellum poſtremum de Muſica, & vocabula ad artem illam pertinentia ſingulis verſibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum eſſe inter choros apud veteres illos Graecos, ſatis notum eſt. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo ſenſu ſaepius utitur c. 26. 32. 79. & *Dêmon.* c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kuſt.* ad Ariſtoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyſſ. I. 91. *M. du S.*

βάλευον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τ πλεῖν αὐτῷ. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδωλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πρόδειγμα τ τῶν Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἐδωδῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πολὺ ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. ὃ γὰ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν πρεῖτταμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαλικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερφθέμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενός ἔοικας. τὸ γὰν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cerâ opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

[a] Ὅλῳ] Sic W. Ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inserui ex Cod. W.

56. Ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

Ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ᾧ ῥήτορα τ καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὴν μὲ σφοδρὰν ᾧ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. s. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὁ πάτηρ — πέπονθε. Verum & μοὶ quasi πλεοναζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ ᾧ αὐτὸς ἤθους — ἀπείχομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πάτροκλε. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῶν θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ηγορῶντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοῖο ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼ ὀφθαλμὼ, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ὑχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ϵ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. *d* Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. *e* Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τερψάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τερψάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τερψάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ἄγε τερψ. in Edd. vero *Luc.* Τερψάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriæ. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄφαυστον ἄρα ἰκοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκόσῃ ἄπαυλα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄραισιν ἄρα ἰχοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναχοίμην ποτὲ, ἕως ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἃ τ' ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ δείνοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ὑπεδείκνυται μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὸν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλάσκιδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχεῖν, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρασχεῖν τὸν φαύλων δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertinet, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. Ba. P. S.* recte. Ῥυθμίζει male *J. H. Ald.* b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο ἐστὶ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελλε γὰρ, μὴ ὄραις εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τύπτον φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται ὡς δηλόνως, ὡς ἐστὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν δηλονότι ὀνόματος ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέθεικεν. V.

Μὴ ὄραισιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας ἐστὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστιν, μὴ εἰς ὁρατὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἴοιτο. ὁρατὸν γὰρ ὠνόμασε τοῖς παλαιοῖς τὸν οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο αἱ τῶν χαρίτων τελευτήσεις. καὶ Σαφῶ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ὁρῶν ἔτι λέγω. Τὸ μὲν ἐπὶ τοῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρον ἀφῶμεν εἰδέναι δ' ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενεῖς τοῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἤλαχε. ὁρᾷ τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιδ. (p. m. 682. E.) ὠδήγει τὸν τοῦ Κύπρια γραψάμενον ἔτη πως λέγοντα. Ἰρασία (ap. *Athen.* ἰμασία) μὲ χρείας τότε αἱ Χάριτες τὸ δ' Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔθεψαν οὐ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φόρουν Ὧραι ἵν τε κρόκῳ δὲ δ' ἰοκόλπῳ, οὐ τ' ἰῷ θαλέθοντι ῥόδῳ γ' ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τ' ὥρας ἄπτει) λέγει δὲ τῷ Δ. περὶ αὐτῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄραισιν [μὴ τὰ κακὰ] ἴοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. duS.* pro vulgato σημεῖ δὲ τῶ.

† Τύπτον] Ita correxi ex C. Τὸ πτὸν V. Τυπτὸν M. *M. duS.*

‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.

§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male V.

¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῶν ἄρθρων. C.

2. Μὴ ὄραισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὥραισιν ἀρίσκοιμι. Τὸ ἀρισκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. F.G.

Μὴ ὄραισιν — ἴοιτο.] Vide supra ad §. δ'. VI. *M. duS.*

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

2 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ὀπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον καθ' τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαν τῇ τέχ-

c Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* *d* Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἄραιον ἄρα ἰκοίμην] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph. Lysistr.* 1036. Μὴ ἄραιον ἵκοιτο, ait, Εἰδώς τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γινομένας, ἃς ὁ καλλίμαχος ὁ Λευκαικὸς ἐχρησάτο· ὡς ὁ τῷ Ἥρας ὁ Διὸς λέλογε — — καὶ πάλιν ὁ τὰ περὶ ἀρχήσεως· μὴ ἄραιον ἵκοιμην, εἴτι τοιοῦτον ἀναχείμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ἄραιον ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ἄρας ἵκοιτο. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄραιος pro ἄρας, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνὴρ πρὸς ὠδηκούειν τὰ φαῦλα δυνάμενος] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ὠδηκούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὴ ἀκούοντός τινος. *H. V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὗτος παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὠνῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γοῦν περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ παιζόντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρησὶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὑποτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ ὅτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὑπὸ τῆ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. εἶδον γοῦν, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἑπτὰ ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γοῦν ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

[a] Κουρῆτας] Sic Edd. *F. Fl. H. All. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. [b] Γὰρ] Γε M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. [c] Ἐν ὅπλοις] Sic *F. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *F. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πρύλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *F. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *F. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ πρ. περ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *F. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *F. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἵδρυται Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἕκαστον ἄγουσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὀρχήσεις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μῶ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀγαπρέψαντα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, κ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει, κ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.

Λακεδαιμόνιοι d μ, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν κ ῥυθμόν, κ εὐτάκτου ἐμβάσεως τοῦ ποδός· κ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς e ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν κ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς f αὐτοῖς κ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις g δ' ἂν κ τὰς ἐφήβους αὐ-

d Μὼ] Δὴ M. Sed a recentiore manu. e Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. f Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. g Δ' ἂν] Δ' ἂν τῶν ἔτι W. & κ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *ἐνδίδοναι* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι τοῖς τῶν τραγῳδῶν, κ τοῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis incipienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat *αὐτοῖς*, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν τῶν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

τῶν ἐ μεῖον ὀρχεῖας ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλλουσιν ὀρχούμενοι ᾄδειν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάζατε βέλτιον, τυτέσιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Bacchо & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* b Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. d Κωμάζατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν ἄνδρ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ἐπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν αὖ παίζοῦσιν ἐπ' ὀρχηθμῷ ἠδὲ καὶ ᾠδῇ. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἵνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καλλιπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Suidam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρείῳ adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaedиae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα καὶ τῶν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἴστησιν εἰς ἄσημον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur. Ageſilaum adhuc puerum cum Lacenica ſaltatio prageretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus conſiſtens in parum honeſto loco.* Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπαιδία, & vertiſſe *nudipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Lacon.* lib. 11. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων δὲ διαγεγραμμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπεδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M.du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδίαις, γυμνοπαιδίαν ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπεδία, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδῶν τε ἀγῶν [f. ἄγων] τ' τελευταίας, ἐν τῷ ἀνδρικοῦ χορεῖ ἔνθα ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παραμφιβόλως ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπεδίᾳ poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινοπαρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμως legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30 Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M.du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυδιστῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M.du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M.du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἰδίνεον. *Th.M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἰδίνεον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

---

ὁ Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *F. Fl. P. H. Ald.* f Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπεδίαι male Edd. priores & M. g Ὁμοίως] Ὁμοίῳ *Graev.* male. Nil mut. Edd. priores. h Κυδιστῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυδιστ. Edd. priores. i Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. k Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male Edd. Luciani priores.

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῇ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντα τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεως χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὸ ὀρχηστικὸν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτοῖς, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ὃν τοῖς χειστεύουσιν ἀνέστασαν. Πρόκρινε γάρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὴν εἰκόνα ὁ δῆμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὴν μάχην.

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι.] Φασιν W. b Τὴν εἰκόνα.] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας. Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεον. *J.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνευον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M.du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Παλλόμενοι, συνεχῶς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M.du S.*

50. Εἰλατίωνι τὴν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M.du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυείῳ] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ἐρχηθμοῦσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια σωπᾷν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τοῖς τῶν καιρῶν ἐξορχῶ τύχας. *Ac teſtibus his enuncios mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita:* ἀλλ' ὅμως ὅπως ἂν ἐξορχήσῃ τὰ ἄγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὰ ἐκφαίλα τοῖς ἀτελέσιν ἀλλοτρίων. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παῖδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ τῇ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani τὰ ἀμύητα ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀνακ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſte-*

ria

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν εὑδεμίαν ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιστησαμένων αὐτὰς, ὡς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὕστως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δὲ γε καὶ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γῶν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσμασιν,

ε Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* sola. d Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

rite evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. duoS.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι.] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενος, τῶν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμεινεν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῦς, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. duoS.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θερατίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Viringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. five p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι]. Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίστασιν οἱ παῖδες τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἔχονται τοῖς ῥήμασι σημείους μόνον τῶν ἀδομένων —— ὥθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἐγήρθη. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet μετὰ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδιγμα, ὑπογραμμός, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μάλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλητο τ τοιούτων ᵃ ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τὰς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τ Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τ χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τ εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖναι πρὸς τ ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ τ Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματίζοντες ἑαυτὰς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τ Θεὸν δίς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τ ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφεῖη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τ κεφαλῆς (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιθέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ χήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τ πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τ Ἰνδικὴν καὶ τ Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τ γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τ Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

ᵃ Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὠδὴ ἀντὶ τ μὴ πολλάκις ἐλέγοσαν. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τ ἥλιον ἀσπάζονται, χημωτίζοντες ἑαυτὰς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes,* sive *sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τ Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφαφθείρετ' ἀφ' τὰ χήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴτω· τί χημωτίζειν βούλομ', ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς αὐτὰ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύειν. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone susceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τ Πρίαπον διαφόρως πολεμεῖν, τ τιτάνων εἶναί φασι, ἢ τ Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐπάλιον παιδίοιν, Δία καὶ τ Ἥραν τ Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

culatae magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

γεν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τοῦ κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσαιτο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὀκέως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν [b] Ἔμπουσαν καὶ εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτῃ τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῆς τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῃ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῃ.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἵ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πο-

b Ἔμπουσαν] Ἐμπούσιον W.

re, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν μυῶν κινήσεως, λέγω τοὺς ἔργῳ πεπειρημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκπάλαι τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ἐπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργῳ πεπειρᾶσθαι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἔργου καὶ τέχνην αὐτῷ προσεχώρει. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* F.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm.* Oxon. 28, 2. M. de S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. F.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμαι, πριάμενος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πριάπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. F.B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopœus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὅπερ τούτῳ ἡ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ θεάσασθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχήσεις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὅτῳ μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum, acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένου reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένον, & verte, *unum ex Idais Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένον] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *F. G.*

Πεποιημένον] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένου. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραλαβόντα ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένου legens ad Priapum referas, sive π——ον, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zijn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένει supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* περὶ ὕψ. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καθηγορεῖν ὅλου τοῦ δεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σε καὶ ἐκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὔθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγῃ ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, πρόσμαρψας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷ ὅτι ποιεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως.

Ἀλ-

e Παιδιὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδὶν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* f Ἥδιστα] Ἥδιστα male *J.* g Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βαυχιὰν] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βαυχῶν dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γυναικάτων] *B2.* γυν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γυναικάτιον δέ ἐστιν ὃ, γόης ὤν, γόης οὐκ ἦν. *M. du S.*

Γυναικάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γυναικῶν. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακες] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελείαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Pluto*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακες] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀοινοσίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδα] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio σίφνιον i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὐτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδὶν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habe.e. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδὶν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *puritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδὶν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνου τε φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων τε κέρας ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὧδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' ἀοιδὴν ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὡς παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσιν [a] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸ βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant aliare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὖ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστῶν τε male Edd. *F. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *F. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *F. B.*

Ἄλλῳ μὲν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *F. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρηχὺν ἀμβαίνουσι τέρεσθε.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὸν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὸν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὸν ex *Hom.* Il. Π. 617. *F. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσσὶ μαλακοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐυδμήτοιο Κρονίωνος. *F. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur ποσὶν ἁπαλοῖ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ευθμία ϗ εὐμουσία, ϗ κινήσ[ει] ἐμμελεῖ, ϗ εὐσχημοσύνῃ τῆ κινουμένῳ, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τ[ῷ] σπουδαιοτάτων μαθημάτων ϗ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· ϗ ἔμελλέ γε ἕξειν· δεῖ ὀρχηστικὴν ὁ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε ϗ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ἄκνει μανθάνειν, ἀλλὰ ϗ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τ[ῶν] αὐλητρίδων ἐφοίτα, ϗ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τ[ῆς] Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι δεχομένην ἑώρα [d] τότε [h] τέχνην, ϗ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ὀπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ [h] νῦν ἂν προσεῖχε, ϗ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδιδάξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν ϗ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὀπίλεληθ[ας] ὅτι ϗ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέ, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ ϗ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὅπως] Οἷς W. male. *d* Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. *e* Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *J.* *f* Τραγικὴ &c.] Τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *g* Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὕπω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοσοδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Περὶ κρόκου &c.] Ex *Heſiod.* Θεογ. 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχεῖσθαι] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. *P.* nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφίζεις ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφίσταιλα ὡς τῶ ἰκεῖνα ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δ' μαθὼν' ὑφίζετο γ' ὡς τοὺς Θεοὺς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἔρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἔτι τε ὀρχοῦτο συνεχὶς, τῇ τῶ σώματος· εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς ϗ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus Xen. ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. ϗ ἔμελλέ γε ὕτως ἀγαπᾶσθαι. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem*. *M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur οὐ τὸ κωμικὸς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, ϗ τὸ τραγικὸς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, ϗ τὸ σατυρικὸς ἢ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δὲ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ γε προετίμησας τὴν ὀρχήσεως τήν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] ἀφ' οὗ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀπτεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι ἢ μὲ αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ [c] κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος [d] ἀρρύθμου ἀσκημένου ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ἐπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο. εἶτα ἐν τῷ σχήματι τούτῳ

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἠσκημένου] Ἐσχηματισμένου *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἰσι* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *πρῶτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀπολ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένου] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pellesii* scripturam ἐσχηματισμένου. At forsan Lucianus dederit ἠσκημένου. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph. Thes.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larvam caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba, nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larvam caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *personam tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀναλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumeluens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀναλᾷν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καταλᾷν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Φθεγγόμενον autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβάσεις hic memoratur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis senariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis disciplinae se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-

de-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

χοῖλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ καλακλῶν, ἐνίοτε καὶ τὰ Θεμιστέου τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ὥστε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῆς τερπνῆς [e] αὐτῇ [f] νομίζει, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. [f] Νομίζει] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid ſit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτία. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τῆς τερπνοῦ αὐτῇ νομίσει, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum Δάδων, vel ex Δάδων per craſim poſſe fieri Δάων, ut ex κεράτων, κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas*? merae nugae & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τίβιος erat Φρυγία ἴλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopœus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀξιοκόμῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥστερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δαὸς ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῇ νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενόμικεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopœi* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θεραπευτικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράικες ἀργυρώνητοι. Philoſtratus in imaginibus ὥστερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, ὥσπερ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αἰνίττεται Πυθίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Syneſius ὁ Διὸς Ἡρᾴδης ἕτερος ἦν Σωσίας τῶν Τιβίων.

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμένων τὸ ἆσθμα τ ᾠδῆς [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέραις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τ τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utriſque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος [c] ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ πατρῴ αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινόμενον Fl. At vulgatum tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάραττεν] Nihil mutare M. S. J. H. Fl. & P. notat Solan. c Τῆ] Abeſt a Fl. d Προστέθεικεν] Προστίθηκεν Fl.

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manducī* vide Feſtum. J. G. G.

Ibid. Δάων ϑ Τιϐ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Strid.) *Vorſt.* (Timo. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ πλέον ἀπὸ τῶν γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ϑ ὁμοίως ἐκάλουν δὲ ϑ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τῶ χρώματος μὲ Πυρρίαν ϑ Ξανθίαν. ἀπὸ τῶ τρόπου δὲ παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ϑ ἀπὸ τ ἡλικίας, οἷον ἡ ὠνησαμένη τ οἰκέτιν· ἐξ ὧν ϑ τοὺς Νουμηνίας ἀνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μυριοϐ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλώπηκι τ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his ; quae in oratione mea , & multa quidem , praetermiſi , ne ignorantiae aut inſcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me , multos ante nos de ſaltatione qui ſcriberent , majorem ſcriptionum ſuarum partem in eo conſumſiſſe , ut omnes ſaltationis ſpecies percurrerent , & nomina illarum recenſerent , & quae eſſet unaquaeque , & a quo inventa eſſet , rati , ſe hanc multiplicis doctrinae demonſtrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitioſum circa talia ſtudium ineptum , & hominis ferи ſtudiorum , & mihi intempeſtivum eſſe arbitror , ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminiſſe jubeo , mihi jam non propoſitum hoc eſſe , ut uniuscujusque ſaltationis origines perſequar , neque hunc libro huic ſcopum a me conſtitutum , enumerare ſaltationum nomina , praeter pauca illa , quorum ab initio mentionem feci , cum ſumma earum genera proferrem. Sed ſumma mihi praeſentis libri haec eſt , laudare ſaltationem ut nunc conſtituta eſt , atque oſtendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat , cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere , ſed Auguſto maxime imperante.

ὑπὲρ τ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, πάμπολλων ὄντων , ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας [e] παράσχωμαι. ἐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες , τ πλείστην ἀγωγὴν τ γραφῆς ἐποιήσαντο , πάντα τ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες , κ ὀνόματα αὐτῶν καλέγοντες , κ οἷα ἑκάστη , κ ὑφ' ὅτου εὑρέθη , κ πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν , ἀπειρόκαλόν τε , κ ὀψιμαθῆ , κ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶομαι εἶναι , κ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν κ μεμνῆσθαι , ὅτι μοι νῦν ὁ πᾶσαν ὄρχησιν πρόχειρ γενεαλογεῖν , οὐδὲ τοῦτον τ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ , ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθ , πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [b] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου , τοῦτό ἐστι , τ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι , κ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ κ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει , ὁ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλ ἐπιδοῦναι , ἀλλὰ χρ τ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic eſſe in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque ſic habent. Forſan quaeſivit num quae ἀμαθίας haberent , ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παραίσχομαι. g Πολυμαθίας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoſcebant : & Neapolis utpote Graeca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa , ubi primum in ſcenam publice prodiret , ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet , ſaltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuiſſe. *J. P. a G.*

65. Πόλις ἡ Ἰταλίας] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὴν πλείστην ἀγωγὴν] Hic *Pollucem* perſtringere videtur. Vid. Onomaſt. L. IV. S. 99. & ſeqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis verſibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant , forſan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in ſimilibus variat ſcriptura , ut §. 23. παιδιὰν & παιδὰν , antiquiorum Edd. conſenſum in hujusmodi vocibus ſequi nihil obſtat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *feri ſtudiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide ſupra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. ſupr. §. 22. Et cognoſces quare hoc praelatum ſit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. ſupr. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppoſita illa verba ἐνδοῦναι & ἐπιδοῦναι obiter explicamus. Hic plura non addimus , quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ Σεβαστὸν] *Godofredus Malsynus* Clariſſimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abuſum ſuis , dum iſta vertit , *nec minus de ſe exhibens reverentia.* Fraudi fuit , puto , quod Graeci nominibus propriis majuſculas litteras praefigere neglexerint. di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώτατον καρπόν, [b] ὅσῳ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν [e] τὰ ἀχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ὃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercendi solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅσῳ] L. recte. Ὅσῃ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάττερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸ Σεβαστὸν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. M. du S.

Κατὰ τὸ Σεβαστὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν στρίγλων τ' ἐνοσίν, ὑμνῳδὸν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅσῳ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅσῃ habet. M. du S.

99. Θερμαϋστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* M. du S.

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαϋστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναγνῶσεταί τις ἡμῖν

tibi enarro, uti diſcas, non inter faciles & leves tractatu eſſe hanc artem, ſed ad ſummum omnis doctrinae faſtigium pertinere, non muſicae modo, ſed rhythmicae etiam, & geometricae, & philoſophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam diſputatricem illius ſubtilitatem intempeſtivam ſibi putavit. Verum ab oratoria non removit ſe, ſed hujus quoque partem ſibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi ſunt. Neque vero abhorret a pictura & plaſtice, ſed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa eſſe videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὑ τ ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνεῖσθαι, ὑ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τ σὺν φιλοσοφίας μάλιστα, τ τε φυσικῆς καὶ τ ἠθικῆς, τ γ' ἀφελεχλιχὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄχαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὑ μὴν ὑδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλαχται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τ ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμεμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnoſynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propoſitum eſt, ac meminiſſe tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis ſcire oportet ſaltatorem *omnia quae ſunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipſum fugiat, ſed prompta ſit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propoſitum artis, ſcientia eſt imitandi, oſtendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προκείσθω, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶσθαι ἁπάντων. καὶ γὰρ τοι τ Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τ ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀφαλαθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τ μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲ κεφάλαιον τ ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιδημή, καὶ δεικτικὴ, καὶ τ ἐπινοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. h Αὐτῇ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνειαν M. Nihil mut. Edd. l Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τῆ καθισχθῆναι ἐπὶ γῆν ὑφ' Ἑλλήνων πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίων, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide quam ſimile ſit hoc ſaltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte ſaltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meurſio petet. Γύρνον] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per laſciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. ſ. 30. *J.M.G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illuſtr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. ſ. ad Hymni in Del. verſum 144. ubi Θερμαϋστραί τε βρίμουσιν ὀφ' Ἡφαίστοιο πυρφόρου. Unde concludit, Θερμαυστὴς etiam legendum, non θερμαστὴς, apud *Heſych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae ſaltationis genere, de qua poſſit conſuli diligentiſſimus *Meurſius* in Orcheſtra, & unde verbum θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γύρνον] Inſtituta haec ſaltatio fuit a Theſeo; repraeſentabatque imagines exitus e Labyrintho. Deſcribit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theſeo: tangit etiam alicubi *Heſych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Ruſticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.] *Plato* Legg. II. 776. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετρ.] In W. μέτρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipſam Philoſophiam etiam adſui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκε] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum eſſe*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialyſin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res eſt parvi. *J.F.R.*

ϗ τ ἀφανῶν σαφηνιστικήν. ϗ ὅσῳ ὁ Θουκυδίδης καὶ τῷ Περικλέους ἴφη, ἐπαινῶν τ ἄνδρα, τοῦτο ϗ τὸ τῆ ὀρχηστῆ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, ϗ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τ σαφήνειαν τ σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Pericli dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, ϗ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε ϗ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, ϗ τ πρώτης τῆ κόσμου γενέσεως δεξάμενον, χρὴ εὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τ σ Κλεοπάτρας τ Αἰγυπτίας. τοῦτῳ γὰρ τῷ ἀφανεῖ μεσαιτάτῳ ἡμῖν ἡ τῆ ὀρχηστῆ πολυμάθεια, ϗ τὰ μέσα μάλιστα ἴσως, Οὐρανῆ τομήν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτιμα, Λίθου ἐπιβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τ τ τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, σὺν

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, igneam

[a] Λέγω] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid vetat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?

M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, ϗ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, ϗ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἧσσον οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, ϗ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λιτοῦς ἀδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc falsandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὰν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τ γῆς ὠμοπόλιον πυθέσθαι τ ἀστῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τ γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πυθέσθαι τ ἀστῶν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάφυρα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάφυρα μίαν] De qua fusius Sop. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus f. Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογοῦσι ὅτι Διονυσθεὶς ὑπὸ τ Τιτάνων, συντέθη πάλιν ὑπὸ τ Ῥέας. — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἄδην.

iguem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ϱὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλια πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ μεγάλου ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὸν Ἄρεως, καὶ [d] Ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὸ πρώτιστον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχον male Edd. *J. Fl. H. Ba. P. S.* c Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. J. H. P.* d Ἁλιῤῥόθιον] Edd. priores ἁλιρ. minore *a.*

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸ Ἀπόλλωνα ἐκεῖ Λητοῦς γενηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Λίγαιον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πίπτουσαν. Λητὼ δὲ ἐκτεθεμένου καὶ ἐπὶ τοῦ τόκου ξενίσασα (ἐδύνατο γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτηκα ὖσαν ὑποδέχεσθαι δι' ὀργὴν ⊖ ἀπειλὰς Ἥρας) ‡ ἔστη τὸ § ἄλης καὶ μέσον τῶν Κυκλάδων ἱδρύσασθαι. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὅτε δῆλη γεγονυῖα τῇ ¶ παγίᾳ ϛάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ὧν τὸ λοιπὸν τούτου ἱερὰς Ἀπόλλωνος, ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰτὸν γεγράπται λαὸν συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἅπασης τῆς γῆς. *V.*

* Νέσου] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτηκα] Sic M. non ἐπίτηκτον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτηκτον V. & C.

‡ Ἔστη] Ἔστι M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Παγίᾳ ϛάσει] Sic habent C. & M. Παγίστῃ Ed. *Gier.* Παγίᾳ ϛάσει mendoſe V. *M. du S.*

** Αἰτὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. *V.* Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* haec omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἐφέται πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀχάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δηλήθον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ [e] εὐεργέτην ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου διδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theſeo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rurſus fugam ad Perſas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel paſſae ſunt vel fecerunt. Poſtea *tenendi ſunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioſcurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim iſta quoque videri poſſunt merito. Atque iſta quidem Athenienſium, pauca ſane ſpeciminis ergo de multis omiſſis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Niſus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adverſus bene de ſe meritam animus: poſt quae ſequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes ſerpen-

[a] Ἀχάμας] Nil mutant Edd. & M. [b] Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. [c] Σκύλλα] Σκύλλα W. [d] Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* [e] Εὐεργέτην] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτου male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀχάμας] Theſei is filius, cujus fabula mihi ignota eſt. V. *Pauſ.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀχάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam viciſſim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theſeo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Theſei, &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀχάμας] An Ἀθάμας quaeſivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠργισμένον ἐπὶ Ἑλένης ἁπαίτησιν Διομήδους ᾧ Ἀχάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diverſi ſunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ἢ Μίνως πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minoïs tranſitus.* legendum cenſeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoſeon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opſopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *ſatorum ortus*, paulo melius. Scripſit quidem *Bourdelotius* cetera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen quum ita ſit περίεργον, ut ſupra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantumdem eſt. Ne ſimus ergo poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσε . . . . ὡς γῆς ἄνδρας μέλλοιεν ἀναδίδοσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνίστιλαν οἱ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ſerente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuiſſet adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo ſaepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα ſic ſcriptum

pentis, & Spartorum exortus, ac rurſus Cadmi in ſerpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor ſtructoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu ſilentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules ſuis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipſa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac poſt haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Poſt haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, geſta ſunt: Inachus, atque Io, ipſiusque Argus Cuſtos, & Atreus ac Thyeſtes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τῆς Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολὴ, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τῆς τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτῆς ἡ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριῷ τὴν [g] Ἀφρίσιον φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαφῶν] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti priſco, vertenti *ſatorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe diſcutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *ſatorum* illorum *ortus* eandem rem ſignificaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum eſt; ſed quia reliqua nomina propria praecedunt ac ſequuntur, etiam hoc fuit conſervandum; quod etiam patet ex teſtimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. Μανία τῆς] Amphionis nempe poſt liberorum & uxoris fata ſibi ipſi mortem conſciſcentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ] Cic. *Tuſc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu ſilentium.* ad quem vid. *Davif.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφαγὴ] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antæam *Hom.* vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pauſan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pauſan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte ſcribi (nec confundendum cum *Acamantibe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Faſt. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falſa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac ſupra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Ἀφρίσιον φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Ἀφρόντιον audacter cogitare, conjiciebam forſan ab Luciano ſcriptum fuiſſe διὰ τῶν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μικρὸν λημιαλέους εἶναι μηδὲ διὰ τῶν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium diſſert. 10. τοῦ διὰ τῶν γόνου αἱ πίστεις, τοῦ δὲ μεθερμηνεύειν αἱ πίστεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia. ἴσως δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸ δὲ κριῷ χρυσέῳ δὲ αὐθις ἐλάσαι μυθίονται. Quod ſequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, ſed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Ἀφρίσιον φυγὴν] Τὴν Ἀφρόντιον φυγὴν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic cenſeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegyſthi admiſcetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pauſan.* 274. 23. *M. du S.*

[a] Δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου [d] ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἰσεῖδε τὴν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προκηρυθέντα, ὡς οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐκατέλεξεν ἡ τῶν μετ' ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἰσεῖδε καὶ τὸν ὑπὲρ θαλάμων ὑπόβουλον.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ὑπογραφὴν, καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propter-

ea

a Δέρας] Ἀρνίου W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. b Πελοπείας] Πελοπίας W. c Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. d Παρθένευσιν] Sic *F. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. e Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. f Προκηρυθέντα] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προκηρυμένου *F. Fl.* & M. g Κασσιέπεια] Sic recte *F. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *F. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μετγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *F. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *F. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *F. F. R.*

37. Προκηρυθέντα] In M. *Fl.* & *F.* προκεκηρυγμένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προκηρυχθ— confer Ἐν. Δ. XIV. *M. du S.*

38. Τὸν

ea inirum Aeſculapio. Porro hoſpitium Paridis, & Helenae raptum, poſt judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae hiſtoriae Iliacam quoque connexam eſſe, quae multa eſt & multarum perſonarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis ſcenae propoſitus eſt: & meminiſſe horum oportet ſemper, maxime ſtatim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta ſunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Oreſten, & quae in Scythia Heros ille auſus eſt. Nec abhorrent ab hiſce quae ante geſta ſunt, ſed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *ſimulatus* Ulyſſis, Philoctetes deſtitutus, & tota, in univerſum, Ulyſſea peregrinatio, & Circè, & Telegonus, & Aeoli in ventos poteſtas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec ſtructae Palamedi inſidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in ſcopulis interitus.

47. Habet multas occaſiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιῶ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τ Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μῆ τ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τ Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τ ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. ἡ μνήμη δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα ἀπὸ τ ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τ ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τ Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τ Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τολμήματα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τ ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τ τ μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τ Παλαμήδους ὅπλων ὕλη, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγαμος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatum ſervant cum Cod. P.

38. Ὃ αἰτία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum ſit, *cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio*. *J.G.G.*

39. Κασσιέπεια] V. Πε. *ſhe.* c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Voſſius* Κασσιόπειαν reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιόπεια] *Voſſ.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπη. forſan fruſtra. Etſi enim Latini *Caſſiopea* conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Κασσιέπ. teſtatur *Steph.* in Lex. Hiſtor. Geogr. ab Loydio auctо. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolamaeus* ſcribi. Κασσιόπεια iterum ſcribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratoſth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Caſſiepeia* Latine ſcripſit, ne crederes caſu ſic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεων] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. ſunt enim qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. *Apolled.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. noſtrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemſterhuſius* conſuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, λέγει τὸ τοιοῦτον Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. verſ. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac ſuſcitatione, de qua plura quidem teſtimonia adferre liceret; ſed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adſcripſere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec eſt Diſſertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falſi arguit *Philoſtratus* p. 731. *M. du S.*

ἀρχεῖᾳ πειραμένους, † Οἰνόμαον, † Μυρτίλον, † Κρόνον, † Δία, τὸν πρώτους † 75 Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς † Κρήτην ἀφίκηται τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὸν Εὐρώπην, † Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, † Λαβύρινθον, † Ἀριάδνην, † Φαίδραν, † Ἀνδρόγεων, † Δαίδαλον, † Ἴκαρον, † Γλαῦκον, † Πολυΐδου μαντικήν, † Τάλω, † χαλκοῦν † Κρήτης περίπολον.

que pro saltare conantibus ; Oenomaum ; Myrtilum , Saturnum , Jovem , primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies , Daphnes fuga , Calliſtus in feram mutatio , Centaurorum ebrii furores , Panis nativitas , amor Alphei & iter ſub mari.

49. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat , multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit , Europen , Paſiphaën , & utrobique Tauros , Labyrinthum , Ariadnen , Phaedram , Androgeon , Daedalum , Icarum , Glaucum , Polyidi vaticinandi artem , Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου Fl. Nihil mutant cett. nec P. b Ὕφαλος] Recte ὔφαλος minore o. Fl. S. A. Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. M. du S.

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curſu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philoſtr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat , Καλλ. c. 19. M. du S.

75. Κρόνον † Δία] Quid hi in Elide deſignarint, me latet. M. du S.

79. Πανὸς γοναί] Vid. ſupra T. I. *Deor. Dial.* XXII. M. du S.

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* M. du S.

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Pariſ. aliisque inchoabatur hoc verbum , fraudi fuit interpreti , qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; ſed Benedict. recte, *ſubter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula , ad quam Latini poëtae paſſim adludunt , ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare* &c. J. F. R.

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe , & minotaurum ; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teſte *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. M. du S.

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. M. du S.

86. Τὸν Γλαῦκον , τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium , & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium , de quo vide *Origenem* contra Celſum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque ſi vero narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire ſepulchro:
Quem ſenior vates avium clangore repertum
Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apolled.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. J. G. G.

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius , cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. M. du S.

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noſter etiam Hſr. I. nominatim & c. 8. ſine nomine , & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis ſuſcitaverit , narrat. M. du S.

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur , meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia , quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apolled.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. M. du S.

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 6. J. F. R.

91. Τὸν Μελέαγρον, τὸν Ἀταλάντην, † Δάλον] Interpres : *Meleagrum , Atalantem , Dalum.* foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine , ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur , appellativo fecerunt proprium. ſcribe Δάλον , & interpretare. *Meleagrum , Atalantam , & titionem* , nimirum illum fatalem Meleagri , de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit
Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον , τὴν Ἀταλάντην , † Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum , Atalanten , Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſidemur amplius , intercedit Pater vertendo *torrem.* Tornis

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Καὶν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· † Ἀλθαίαν, † Μελέαγρον, † Ἀταλάντιλω, † δαλὸν, καὶ ποταμῷ ϗ Ἡρακλέους πάλην, ϗ Σειρήνων γένεσιν, ϗ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ϗ μ̣ὴ † μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει ϗ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, † [d] Ὀρφέα, † ἐκείνου σπαραγμὸν, ϗ † λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν † ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ϗ † Αἷμον, ϗ † Ῥοδόπην, ϗ † Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, † Πελίαν, † Ἰάσονα, † Ἄλκηστιν, † † πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτου δαλὸν τοῦ αὐτοῦ ἐπιπαντὸς δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλων scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F. R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, ϗ μ̣ὴ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠπείρους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et νῦν λιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν πέσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τῆς σύκης, ἢ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνίδυκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J. F. R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τὴν πλάνην ἐνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J. G. G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπλω] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν † πεντ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, τῶν in τίνα mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἰσφσὶ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐ μιᾷ νηΐ, κατὰ † πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πόλλῃς πλοίοις διαπλεῦσαι † Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργώ, πλὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὰ Αἰήτου, τὴν Μηδείας ὄνειρον, τὴν Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὸ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Πρωτεσίλαου καὶ τὰ Λαοδαμείαν.

Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν ἀφίξῃ, πολλὰ καὶ ἐκεῖ δράματα. ἡ μὲν Σάμος αὐθις καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ὁ θυγατρὸς αὐτῆς μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρυσοχειρία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτῷ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνῶσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύσασαι.

Εἴσει δὲ καὶ τοῦτον καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

5 quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, lacerationem Absyrti, & gesta in praetervigilando: & post 10 ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15 adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes elo- 20 ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νεῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J. M. G.*

J. Νεῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν τῶν πεντήκοντα νεῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὴν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅσσις στόλου ἠγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ παρασκευασθεὶς πλοῖος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆς, καὶ μᾶλλον καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὼς πλοῖον εἶπε. *J. G. G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J. F. R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est ξύλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollon.* I, 524. ἀνὴ δ' αὐτὰ

Πηλιὰς Ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπιστορέουσα νέεσθαι.
Ἔν γάρ οἱ δρῦς θεῶν ἐνήλατο, τὸ ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῦεν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἱμασσαι φηγοῦ.

Similia sunt 4. 580. seqq. Δάλιδος κραναν ipsam appellat Argo, φθεγγὴν ἰδέλων χαεσπιῶν ἔστε βροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J. M. G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. d. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς ἀνάγλυφα λίθου ἐπιχωριαστικῆς τινος καὶ παλαιᾶς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τῆς Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἐλάσεις τῶν βοῶν.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

25. Οὐκ ἀγνοῶν δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἀλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Selenico amore Stratonices.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἰσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ἕως τε Ἀντιπάτρου, καὶ ἕως Σελεύκου ὑπὲρ τῆς Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Aegyptiorum illa occultiora scies quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἰσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

---

c Ἐραφίας] Ἔραφος W. Nihil nostrum lecti sunt. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. e Καινέα] Κενέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *Alw.*

Contiplania enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare quemquam, vix quemquam fugiet. Ita enim — ἔστι θεοὶ ὡσ' ὁ Ὁλύμπιος *Horat.* H. A. 586. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Lexdes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. A. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orpheï est mater. Itaque judicasse, ut dimidiam partem anni earum penesque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀφεὶς δ' ἡμᾶς τὸν Ἄδωνιν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ δὴ τῇ περσεφόνῃ ἡμίσειον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφαιρεῖσθαί με τὸν ἡμίσεον. Nunc vero in *Libanium ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidio ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. XV. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] *Meriζόμενον* hic *alternum* vererer meliui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ὡσ ἔαρ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fetuandam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide *Iustin.* c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis utrique dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Καρμίων in *Evang. Luc.* cum *Quintillio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Proocm. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad *Συγγρ.* c. 35. & *Συρ.* c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἐρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἑφ' ἑκάστῳ αἰτίας, καὶ τὰ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τῆς ᾠδῆς ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν χρόνον ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα καὶ προτεταμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δεῖξαι ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

40 vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos 45 usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de mul- 50 tis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae 55 omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

a Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἑαυτῶν male *J. Fl. H.*

41. Ἑαυτὸν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅσπερ] Utrique adscripserat *Solanus*, & *Fl.* sic legere cum *J.* & *H.* Forsan ὅστις quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὅστις ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod *Obsoporus* in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅστις, non ὅσπερ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλόντος, quod in reliquis est, legitur *φανέντος.* *M. du S.*

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oracultum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κωφοῦ συείμοι, καὶ ὁ λαλόντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κωφοῦ συίνη,] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κωφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη οὐ ἐξαμύτερα τούτου λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συείμοι, καὶ ὁ φανέντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλόντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recensit, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Tox. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀστρολ. c. 19. *M. du S.*

67. Καλλιγήσει] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκαλλιγήσει edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltaret, modo ejus gestum, sed non verba audiret.

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῆ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλοῦντος (τῆ ὀρχηστῆ) ἀκούειν.

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ' Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι [c] καλλιγόρει τ' ὀρχηστικῆς, λέγων τῆ αὐλῆ, καὶ τ' συρίγγων καὶ τ' κτύπων, παρεργόν τι τ' ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῇ νῦ προσόντος· τ' δ' ἀνθρώποις τοῖς ἐκ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένοις, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ' ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστῆ πρᾶγμα. ὃ τότε χρὴ τ' Νέρωνα εὐδοκιμοῦσ' ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὥς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκόντα, ἐδεήθη τῆ Δημητρίῳ εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, τ' δέησιν, ἰδεῖν ὀρχού-

b Λαλοῦντος] Et sic cum *J. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* *c* Καλλιγόρει] Nihil mutare *J. Fl. H. Bz.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλλιγόρει volebat. male, vid. not. *d* Γοητευομένοις] Sic restitutum ex L. P. ut *Jens.* recte conjecit. Γοητευομένους enim Edd. priores & M. *e* Τερετίσμασι] Τερετίσμαλι *Fl.* Prius est in aliis & M. *f* Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ἐστὶ ἐπὶ τῆ Σοφιστῆ ἔμφασιν. ὃ Μάρκος ἐν τοῖς ἰδιοῖς αὐτοῦ μίμηται. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκαλλιγόρει falsum esse, vid. nos supra ad a. *Ver. Hist.* c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις.] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tamdem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacuaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidaque, nihilque ingeniosi habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lasciviis cantibus, canentiumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius.* *J. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Jensii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *J. G.*

81. Ἐδεήθη τῆ Δημητρίου εὐγνωμοσυνέστατα, οἶμαι, τ' δέησιν,

χόμενον, ἔπειτα καλλιχορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέμενέτο γε ἄνευ αὐλῶν, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδημόνην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ἥδιστα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τῷ μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· „ Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βέλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅτῳ [b] μέγιστος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν γάρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: permisitque, se absque tibia & canticis compiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamillo* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae ferent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatorine artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ὑποδεδοικότα] Ὑποδεδοικότα W. Nil mut. *J. M. H. P.* b Μέγιστος] Μέγιστον male *B2.* c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S. B2.* &c. & M. Leg. *βασιλίσκος* adscripsit *M. du S.*

δίκου] Petiit a Demetrio aequissimam, *ut mihi videtur*, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines *παντὶ κτυπιφῶντος δικαίου ἀρὰν μετρίαν δίκαιον non magnam a vobis petemus.* *J. G. G.*

86. Κτυποῦσι] Interpositum *scamillo* (fluctuant libri inter *scamillo*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. *J. M. G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Careli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M. V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Leobonax Mytilenæus vocavit eos χειροτύφους, & Lexiphanes *Lucianus* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & exp. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, aut de Bauciſmo, Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. *J. F.*

6. Βασιλικός τις ἀνὴρ ποντικός] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Exang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellantur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achillem Tatium* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γόνος. „ Sic & *Herodot.* l. c. 35. Φὴς μὲ γυνὴ, γόνος δὲ βασιλέων. *Aemilium* XVI. c. 11. *Filii sequebantur pedestres praeter duos Reges numero quinque, regalesque alios.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τῶν ἐν τῇ βασιλικῇ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἴσχων ἔστω τοιοῦτον ἔχων. *J. F. R.*

10. Ἡρακλῆν γάρ τις ἂν, ἐνέγκων συνδῆσαι] Perfacile sic nostra ex editione Salmuriensi, quam optime Basilcensis (ἡρακλῆν γάρ τις ἂν ἐνέγκας συνδήσαι). *J. G.*

11. Συνδῆσαι] W. recte. Reliqui συνδῆσαι. *M. du S.*

Συνδῆσαι] Vix dubitaverim sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi συνδῆσαι quoque Edd. priores pro συνδῆσαι. Sed recte συνδῆσαι ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 25. atque alibi. Licet rursus pro eo συνδῆσαι

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabant cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Θρηπτὸς κατά τι χρέος ἦλθεν ὡς ἡ Νέρωνα, ἐθέατο μὲν τὰ ἄλλα ἡ ὀρχήσιν ἐκείνην, ὅτω σαφῶς ὀρχήσεται, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούσλα τὰ ᾀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) [d] συνίεναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς [e] οἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιωθέντι, καί ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντι, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένῳ, Τὸν ὀρχήστην, ἔφη, δός τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐκ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων ῥᾴδιον εὑπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινι δέωμαι, διακονεύσει ὅτι ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσῃ. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτῷ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὑπόσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, [f] τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας δεξιοῦσιν. [g] οἱ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινοῦνται, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπη-

ἀλ

f Σοιώνας] Reſtitutum ex W. Συοῦσας Edd. priores. *g* Οἱδὲ] Sic eſſe in *F. H. M. S.* & M. notat *M. du S.* Eſt & in P. aliisque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἱδὲ] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἱ δὲ *F.* Οἱδὲ M.

ma legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *F. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἔρω. c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Ἡρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἱδὲ] Interpres *Obſoponeus* legit ἢ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *F.* pro οἱδὲ vulgata legit οἱ δὲ, M. οἱδὲ, legendum οἱ δὲ γοῦν ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐπαινοῦμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, ea nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Profecto alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere οἱδὲ. *M. du S.*

Οἱδὲ] Puto dediſſe Lucianum τοῦδε, quod deinde inter diſcrimen atque excipiendum in οἱδὲ tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. *F. M. G.*

Οἱδὲ] Illud οἱδὲ certe intolerabile videtur, ſed quis veteris mendis corrigi potuit, & aeque in οἱδὲ — ἐπαινοῦμενοι, ac in οἱδὲ — ἐστι. Aeque inquam in οἱδὲ quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Goſſrau* οἱδὲ optimum videretur, ſi cum ἐπαινοῦμενοι ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *F. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat*: Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cxlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque ita interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (ſc. ὑποκριτὴς) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſtet. *F. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi διὰ vel ἀντὶ τοῦ ἐοικέναι. *dum*, vel *propter id quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. 5. τῷ μὴ ἴσον μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde &

Abdic.

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσι.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν
εἰπεῖν περὶ τούτοις εἰρημένην. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ συγκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] συγκρινεῖται, καὶ
ἐνορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλεληθέις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἐπῳδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραί-
νεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειῶν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ συγκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in
unoquoque horum, quod proprium eſt,
quod eximium, demonſtratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hiſce rebus dictum referre. Videns
enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam
ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?*
Cum vero audiſſet, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Neſciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non abſurde autem Itali ſaltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in ſaxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & ſaltatori ne-
ceſſaria, oportetque rebus adhaereſcentem
familiarem ſe *& quaſi* domeſticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
que in univerſum mores atque affectus ſe
demonſtraturam atque actione expreſſuram,
ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
iraſcentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium triſtitia, & ſua unum-

a Ἀριστέων] Et ſic cum *F.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inſerui ex W. Abeſt enim ab Edd. c Συγκρινεῖται] Συγκρινεῖται. male erat in *P.* Recte συγκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *F. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύτου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτι πίτνῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὃ τοῦ μισῶ ἰμί. *F. F. R.*

30. Ἀριστέων] Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim quae ſubjecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum ſed *optime*, comparatione aliorum, geſſerunt rempublicam. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. *F. M. G.*

40. Ὁ] Ita W. ſolus, vulgatam qui ſequuntur *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter ſcriptum.

Ποντίου θηρὸς χρατὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M. V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. ſuppeditat nihili eſſe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex *Theognidis* verſu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teſte *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὲν ϖροσδοξόταλον, ἡ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲ Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβεμένη δείκνυ· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μὲ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ ϖάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν ἓν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἔπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ ϖάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ϖοικίλην καὶ ϖαμμιγῆ τὴν ϖρόσκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ϖοδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἔπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων

ἐπὶ

ϕ Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ . .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃ Ϛ ἄλλαι βιβλίαι ἱστορικαὶ φέρουσι θαυμάσιον καὶ ἐπάμιλλον Νικοστράτου Ϛ Φιλοστράτου τῶν * ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ σοφιστῶν διαπρέπειν, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀποτίζουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῷ ἐπιγρ.] Lege τιμωτέρων. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς Γ πινακίοις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πολύπους δὲ νέον ἔχει πολύφρονα. ubi certe ἔχει in verſu locum non haberet. At in ipſo Theognide, verſ. 216. ſic legas:

Πολύποδα γὰρ ἔχει πολύπλοκον, ὃς περὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖον ἰδὼν ἰφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχει tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν ἓν ἄλλα θεάματα Ϛ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστον non eſt *quiſpiam.* Legendum ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀρχησάμενον τὰ αὐτῦ ποιοῦντα, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεκώλυσεν.

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο [a] μέν γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῶν ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινῶντος, ᾗ μέρος [c] τρίτον ὑγιαινόντος ἀγαθῦ ᾗ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος ᾗ θρυπτοτέρου τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

Ἔτι δὲ ᾗ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. ᾗ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερποῦς γίγνεται. τόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἱματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μέν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὐτῇ W. e Ὑπισχνουμένων] Ὑπισχνουμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola erat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

83. Πλάτων] *Plat. Polit.* p. 506. A. *M. du S.*

90. Τοῦτο μέν γε] An τὸ καλλαγωγεῖν τὸν πάθος? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hſt. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo ᾗ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: ᾗ μὰ σφόδρα καλοφρονῶν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν ᾗ τοῦτο εἶναι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκουσα δέ τινος ᾗ ἀφρυνίστερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tàt & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

ὀπιδείκνυ· ἢ μὴ ὃν γε σύντονον κίνησιν ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ θεαγωγὰς, καὶ σημήλατα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε καὶ μικρὰν προσποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν καὶ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θέλγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσῃ, μᾶλλόν τε ὀφθαλμὸν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, πῶς ἂν ἀλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐᾶν λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ὀπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἐστὶ μάλιστα ὅτι τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὀπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

[f] Εὐχερὲς] Εὐχερεῖς *Pell.* [g] Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. [h] Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἀπὸ τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juvenilitor affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὸν Πυθαγόρειον φιλοσοφίας ἐπιδείκνυσιν ἰσχύν, ἐκ σιωπῆς μᾶλλον ἢ μετὰ ἐμφανίζων σαφήνειαν, ἢ οἱ τὰς πολλὰς τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, qui qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι παιδομαθὲς] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τι ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ἐπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Differt. *J.F.B.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ κρατερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς πρόσθεν τὰ πλεῖστα μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν διανοῆσαι, καὶ χρῆσθαι μάλιστα ἐτοχάζεσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα διαγνωστικὸν, καὶ τὰ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animā pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη δοκῶ μοι ὑποδείξειν. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου διαμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελὴς καὶ ἀκριβῶς· ὥστε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολὴν σκελετώδης γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς ὑ Φαύλου τὰ τοιαῦτα ὑποσημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὀρχήσεσιν μάλιστα προσβεύουσα, ὅτως [b] ὑπιτηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθάνειν. μικρᾷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat.

Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ὑπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex. c. 5. J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀχιλλέως] Legendum omnino ὅτως Ἀχιλλεύς. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀχιλλεύς] An οἷος Ἀχιλλεύς; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον ἐν ζῇν τὸ πονηρὸς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno fies.* Tamen ὡς Ἀχιλλεὺς vix ita substitere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Καταύει] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in V, καὶ προσβάλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσβαλλόν τι ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεβάλλετο δὲ ἰλληρικῷ προσβαλεῖν τοῖς

Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attentuato ſuccclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedecerant, quaſi ad normam poſſent exigere.

77. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit.

78. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſitata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum at-

ἢ γὰρ ὀρχηστὴν εἰσελθόντα καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχούμενον, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάνακτ, Ἕκτορ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντα, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, ὑπερβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ὅτι τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, σπουδὴν μεγάλα σπειρομένου, Δεόμεθα ἔφασαν Φείσασθαι τὴς Θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ὅπως τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητον δὲ τὸ μὲν τοῦτο πάντως ἕξει, καὶ τὸ σῶμα λελυμένον τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὸς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμή-

σεων

e Φεῖσαι] Φάσθαι W. Περφεῖσαι P. L. Φεῖσαι J. Fl. Ald. H. &c. d Ἴδῃς] Εἰδῇς W. e Ἀθλήσει] Αὐλήσει male B2. & 3. Ἀσκήσει Palm. At vulgatam noſtram recte tuentur J. Fr. El. Ald. H. P. S. & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσήκειν V.

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, διὰ τοῦ θ γράφων. Θυμελὴ δὲ αὐλητικὴ. V.

τοῖς τείχεσι. J. G. G.

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. J. M. G.

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diverſa a ſaltatione. F. G.

Χειρονομίας] At quis hoc neſcit aut negat *Gujetus*? Accedit tamen & conjungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo ſaltat ſobrius.* J. F. R.

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego ex ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur Interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe καλῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. J. P. a G.

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει ſic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus eſt. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſſae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili*, *glorioſo* uſurpari, *Stephanus* in Theſ. dudum docuit. J. F. R.

90. Ἀθλήσει] Veriſſima lectio, quam non vidit *Palmerius*. Extat autem in M. & omnibus impr. excepta B2. & 3. M. du S.

σεων ὑπολαμβάνων. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν διὰ ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν προσέχειν.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρᾷ95 τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τῷ θεάτρῳ φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὴν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τῷ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, [a] τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, ὅτῳ κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καὶ τὸ τέλαγμόν ἕκαστοι κωφὸν ἀπάντων ὑπολαθόμενοι [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρατεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἢ, ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo; aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela.* Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

1. * Μεσελκυσταὶ] Περιελκυσταὶ C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογιστὴς ὁ Θούριος ἔστω αὐτῷ ἀνθρώπους ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A. V.*

1. Νηπενθές τι θ' ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τι καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτο δὲ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μεταλήψεται τις, οὐδὲ φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίσας — σὺν τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτῳ τῇ χειρὶ ἐσολοίκισεν dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίσας] Quod *Sélanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciti, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς χειρὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν ἐν σώμασιν ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, ὅπως διατηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπασιν εἶναι σοφοῖς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ἐπισκιρτῶν [d] βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἰκάζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῆς τοιούτων ὀρχήσεως, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον· ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἅπαντα δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

[c] Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνηται male *J.* Cett. recte ut edidimus. [d] Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. [e] Αὐτῇ] Αὐτὴν W. [f] Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & M.

25. *Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν*] G.

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τὰς γὰρ Διὸς γονάς. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem, natalitia.* *J.P.a G.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκοις ὃν ἀμφιεσαμένη μὴ τῶν βουλομένων παῦσαι πυρὶ λάβρῳ κηλαφλόγιον. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J. M. G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχησιν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς ἂν τὸ πᾶν εὔρυθμον σύμμετρον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἐοικός. ἀπαραφάντιστον ἀνεπίληπτον μηδαμοῦ ἐλλιπὲς ὂν τῆς ἁρίστου καμπαμένου τὰς ἐνθυμήσεις. ἐξὸν τῶν παιδιῶν βαθὺν τὰς ἐποίας ἀνθρώπων μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ὃν τῆς ἁρίστου καμπαμένου τὰς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῆς ἁρίστου καμπαμένου τὰς ἐνθυμήσεις ἐξὸν. τῶν παιδιῶν βαθὺν τὰς ἐποίας ἀνθρώπων μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πηριβῶλος, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τ' ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τ' [b] παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐνοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς τῷ τε θεατῇ, ὅταν ἕκαστος τ' ὁρώντων γνωρίσῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπειν, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἰώθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τ' ἔπαινον ἐχχέονται, τάς τ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τ' θέας ἐκείνης αὐτοῖς ἐγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἄττε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδόκητον πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

82. Existit autem quemadmodum in ora-

[a] Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῶς W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* [b] Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* [c] Αὑτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. du S.* [d] Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* [e] ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse terfum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*; (sic vero τὸν παιδίαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδίαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς τ' ἰλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθὺς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἰλλόγιμοι ἢ ἀνδρίας. Conjiciunt Eruditi ἀνδρίας.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικὸν τε καὶ σοφὸν, καὶ ξυντεῖνον, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ κωμῳδεῖν μάλιστα ἐσχηκότα φασὶ δὴ αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξοὺς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Lang. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kühnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην εἶναι βλέποντα ὀξὺν γένεσθαι, ὦστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺν βλέπειν enim *esse, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺν βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ὀξυωπὸν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺν βλέπειν. ita namque foret haec

ratione, ſic in ſaltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par eſt contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum usque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, ſed qui neſcio quo fato in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret jam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis ca-

ἀρχήσῃ ἡ πρὸς τ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τ μιμήσεως, ἢ πέρα τῦ δέοντ ὀπιτεινόντων, ἢ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ὀπιδεικνυμένων· ἢ εἰ ἁπαλόν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· ἢ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τῦ ἀγρίου ἢ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, ἢ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ᶠ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀχήμονα ὑποκρισιν δ' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοχείλαντα. ὀρχεῖσθαι γὰρ τ Αἴαντα, μᾶλλ τ ἅπτεσθαι εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσῦτον ὑπερέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τ τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπῶντων, τ ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τ αὐλούντων τ αὐλὸν ἁρπάσας, τῷ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτι ἢ ὅτι τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντι διεῖλε τ κεφαλὴν καὶ ἐνεγκὼν ἢ

ᶠ Ἢ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene ſervant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι ἢ ἐπὶ τ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων διαμειδιάντα γάρ τινες τ ἀκράτων * νέων ἐκρεμβούμενοι ἄτων ἐάλωσαν τῇ πάθει, ὡς τὸ λοιπὸν τ ζωῆς μὴ ἀνενεγκεῖν τὸ πάθος, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἐλεθρίᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν ſcripſerat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, vetuſ τωὐτὸ Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, ſi audiretur Vir Cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *Homo quidam Sit oculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut*, &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἰσχνῶσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὸν βλέπειν, ἰσχνοῦν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὸν ῥῶα, &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὃς δὲ τῶν ἄλλων ἡρώων ἠέλιος πᾶσι, ὅ τε ἓξ ὑπάτοιο πέλεται φάος ἀνερχόμενος. *Cujus oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* *J. F.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariſſ. *Jenſii* interpunctionem omnino neceſſariam & quam *Solanus* quoque in *Funtina* ex ejusdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Pariſina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter ſingula adjectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in Pariſ. quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ οἱ κανόνιοι] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζω, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ἄκρον κάτοπτρον docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere*, auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

κὴ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίστι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑπεκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἀχεαθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ἅπαξ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθείαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista feciisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίστι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασιώτου est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, ὠδαπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσθέντι] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Fac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11, (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσθέντα poni. Nam cum καταγνώσεσθαι proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγέλαστον — γραμματικῶν ψυχολογίας, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere redissent. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγνώσεσθαι τινὸς ἀνωδύνως esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

bo-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μὴν τοι, φασὶν, ἀναψῦξαι ἔτω μέλαινάν σαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι εἰς τὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς δὴ μανίᾳ καλεγιωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, ἀναστήσαμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐπίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος· ἔτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τοῦ ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παρελθὼν εἰς τὸν ὑποκριτήν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιό μοι ἐρασιχῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τοῦ θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλισόμενόν σε, καὶ ὀρχησομένησοντά γε πρὸς ἐτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τοῦ Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ὅτι σὺν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παραστασάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. Bz. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαι.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομαισοιτά Edd. priores. *e* Οὕτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. τ. μ. καλεγιωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum*, *accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσασιωτῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συσασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συσασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & composita συσασιώτης. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Roganubus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παραστασάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopoeus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sano probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παραστασ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὠθισμενος sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἱκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, causne an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Οὕτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅτι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Lucianae male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις ἀλλ' ὁ φίλος [a] νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τῶν Κυκεώνων ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος καὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὴν χρυσῆν λέγει ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ ταχὺ σαυτῷ θέαν καλαλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

—— Virorum hac dulci lumina somno
Mulcet quem lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νόος] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *F. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΑΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀπαιδεύτῳ legere apud *Isaacum Vossium*, & πάνυ. *J. G. G.*

ΑΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, solitti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοσχέδιον loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. 2. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΑΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggrederemne verbonem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

1 Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τη-

(1) Νέος τις] Φασὶν οὖς οἱ (2) Πολυδεύκης ἢ ὀνομαστικόν λόγον, δεκατεσσάρων λεπτῶν γράψας ἢ λόγον. τύχην μὲν οὐδ' ὧν τινα (3) λόγων ὠφελίαν, σωρὸν δὲ λίξιων ἀδιάφορον ὑφιστάντα, καὶ ὅσους οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦ Φαίδρου ὑφῆκε. ἐπεὶ ὁ συγχρόνως ἄμφω Λουκιανὸς ὁ Πολυδεύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prov. Ind.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec addi tur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Clar.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraſſe ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγων in Ed. *Clar.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνως in σύγχρονος mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodemque naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de σύχμῳ putare illum voluisse dicere. Nempe αυ ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, simile nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad σύχνον, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui καινόζηλος. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῇ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι καὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ γοῦς τῶν συγγραμμάτων; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζων [d] τοῦ Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀποκλει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

a Κομιδῇ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. b Κυψελόδυστα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. c Νεοχμὸν] Νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. d Τοῦ] Τῷ Fl. & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πάρυσιν, τῆτες, τητινόν. ὡς ὃν λόγ τοῦ χθὲς (1) γίνεται χθεσινόν, ὅτως λόγ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπίτειον, ἤτοι (2) τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστι λόγ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ.

7. Κυψελόδυστα] Κυψέλη λέγεται ἡ ὀ ἔν (4) ὅτων φύπῳ. λέγεται ἡ τὸ (5) καμμοῦν τυφόμενον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσωθεν. νῦν δὲ τὸν φύπον ἀκουστέον. V.

14. (6) Ἀνήγνως] Ἀνελογίσω. V.

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit M. du S.
(2) Τοῦ αὐτοῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὸ χρῆται enim erat in Ed. Cler. Καὶ τὸ νεχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V.
(4) Ὅτων] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Καμμοῦν] Sic reſcripſerat Solanus pro vulgato καμπύλον.
(6) Ἀνήγνως] Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισαι. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, ὅτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπίτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροὶ leg. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. J. B.

Τητινόν τι] Τῆτις, τητινός. F. G.

Τητινόν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτις ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. M. du S.

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῇ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ ἐκ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νεοχὸν. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. J. B.

7. Κυψελόδυστα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύστρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψιλλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τὸν ὅτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ἐσραχῆται τῇ λέξει Θευκυδίδης. V.

καιῶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεν), ſic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὴν ἴλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρ. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ὢν ὑπὸ τῆς μητρὸς κύκρυπτο ἐν τῷ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτι Κύψελός τις ὅτι Πηριάνδρου. Vid. Scal. ad *Euſeb.* J. B.

9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. P. G.

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. J. (non invenio ibi) M. du S.

10. Ἀντισυμποσιάζων τοῦ Ἀρίστωνος] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. J. G.

Ἀντισυμ. τοῦ Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν λόγον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὗ-

τως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

ποίμην ἢ ἐστιάσεως νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέχω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξυ ὅπως διαπεράνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in* ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

ε Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *f.* vel ſaltem dubie.

20. Πεδοῖ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὗτος ὁ ῥὴτωρ τὸ ἄτιον λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ἀραιωτῶν ἀγγείων, (9) ἃ τοὺς ἄρτους ἐκτίθενται. ὃ δὲ ὁ Κορίνθιος τύραννος ἀφηγούμενος τὸ τῆς μητρὸς παλαιφυβὲς, Κύψελος ἐπεφώνει. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη. ὥσθ' τὸ κρύπτειν τὴν ἔλλω ἐμφύεται. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὐλογος δὲ, τὸν συνθήκαις εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐόνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι ἐν λέξει (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἢ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ἃ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praebeam typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatum, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

tum ad vesperam giros faciemus in

τῶν γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἴρωνα] Τὸν εἰρήνην. *F. G.*

20. Πεδοῖ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥὴτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεράνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, τὸ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χαίρων. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἢ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, δεῖπνον ἐσθίειν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυτολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸπίλυτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε ὑπὸ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λυτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto : habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio : nec enim satis bene

a Λυκείῳ] Λυκαίῳ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγίδα f. At vulgatam servant cett. & M. c Τί] Male omissum in f. d Ἐλιννύσεις] Ἐλιννύσεις M. & Fl.

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλίᾳ ἢ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ πτένιον ὅταν καλεῖν. (1) Φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίας. ῥύμματα τὰ σάπωνα ἢ καὶ τὸ πῆτυον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ πίτυρα ἐπὶ παλαιοῖς ἐν ταῖς λουτροῖς. ναυτολεῖν τὸ βαστάσαι ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ βαλανικὸν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστι ἀσφαλῶς ἃ ἐχεγγύως (3) καλαθεῖται. V.

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τῆς ἐπίσχεις, καλαμαύσεις. V. (Βραδύνῃς C. Abb. Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τῆς πορώδως δυνάμῃ. V. (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. Abb.
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῆτο editum erat; mutavit M. du S.
(3) Καλαθεῖται] Aut ἐστὶν ... καλαθεῖται, aut ἐσθὶς legendum est. M. du S.

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένων ὑπὸ τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus*. J.B.

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλῃ θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστιν ὑπ' ἀναμιμνήσεις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae est, sicubi possimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. J.F.R.

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. J.B.

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejî* : dixi ad *Petron.* J.B.

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. J.B.

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κοιμοιμάτιον, diminutum a φώσων, τὸ λινοῦν ἔρμαιον. *Hesych.* J.B.

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. Φώσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱμάτιον τῆς νεώς. &c. ἢ πρόσωπόν τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ ὠμοβόϊ Ῥωμαίοις ἀράριον. F.G.

Ibid. Ῥύμματα] Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit *Casaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph.* Acharn. J.B.

Καὶ ῥύμματα] *Hesych.* Ῥύμματα, σμῆγμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοδοκή. F.G.

Ibid. Ναυτολεῖν] Ναυτολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν, ἀντὶ τοῦ αὐτό. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυτολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καταλλήλως κομίζειν. J.B.

37. Τοὐπίλουτρον] *Mercedem ablutionis.* F.G. Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* J.F.R.

38. Ἔχεις] Quia ante ἴσχεις distinctionis nota nulla in f. erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἴσχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. J.F.R.

Ibid. Ἐγγυοθήκῃ] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. J.B.

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις *Hesych.* dicitur etiam ἐλιννύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ἐκπώσεις, χολάσεις. Vide Interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* J.B.

Ἐλιννύσεις] *Leop.* 20. M. du S.

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. J.B.

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. J.F.R.

Ibid. Λουτιῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. J.B.

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. J.B.

42. Τράμις] Ἀφιδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Frotian. & ad *Aristoph.* ubi vocat postea τὸ ὄρθιον fine hujus pag. J.B.

43. Ἀσρεῶς] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται

me habeo ; & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat , quamquam ipſe claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aeſtivam cantionem minurientes , partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum , & his, qui ad ripas terram aggerant & ipſe manibus laborem adjuviſſem, illos quidem dereliqui , cum fri-

τε γὼ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τ̃ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀγράβης ὀχηθείς. ὁ γὼ ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κ̀ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὼ τὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τ̃ θερινὴν ᾠδήν· τὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας ὃν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄρδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνυς μὲ λαφῆκα, τῦ τε κρύυς ἕνεκα,

ὐ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲ τὸ τρῆμα τ̃ ἕδρας· οἱ δὲ τὸ λεπτοτάτου μίσχυ τ̃ ἀρχῆς τῦ βαλάνου χωρίον, ὃ κ̀ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐσὶ δὲ ἓ γραμμὴν ἔχον ἐπανεσηκυίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀγράβης] Ἀγράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τὺς γὰρ τὰ σισαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀγραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κ̀ ἁρμαμαξηλάτας καὶ ἁρματηλάτας καλεῖν τὺς ἐλαύνοντας τὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀγράβλω ὡς Ἀθηναῖοι, τὸ (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου κ̀ (6) ἀγραβηλάτας τὺς ἀναβὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βαδιζόντα ἄττα κινεῖσθ. τὸ δὲ ἐσὶν ἄλλεσθ. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν ἐφελκύσεται, ἢ ἄλλεσθ; ἀσκωλιάζοντι ὃν αὐτὸ τῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τ̃ πολαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἐπίκαιρα κ̀ διηρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τ̃ διηρῶν. ἄνδηρα μέρ@ τῦ κήπου. *G.*

(Scholion ſequens omiſi , quod ex Luciani tantum textu ſumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Τπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπηρέχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγ@ dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγα ποίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀγραβηλάτας] Ἀγραβιλάτυς male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS fuit, relinquere , ut inde appareret iterum inſcitia Librarii , quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium , quid ſibi voluerit Scholiaſtes , ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur : Τὰ χείλη τῶν σοταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐπίκαιρα καὶ διηρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διηρῶν. Ἄνδηρα, μέρ@ τι τῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γναπτάλης, cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur , quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota , quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur , ut edi curavimus , ex Cod. Scipionis , qui fuit Argyropyli , in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta , octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam , ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔπιμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ἓ ἐπὶ τ̃ ἀναβατικῶν ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖσον μὲ τὸν σαμαλιηγὸν ἡμίονον ἔτυχεν ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σαμαλιαγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀγράβλω poſuiſſe ἀντὶ τῦ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀγραβηλάτης ἐπίσπερχε ἤτοι ἱππικόμ@. *J. B.*

Ἀγράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀγρέβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τ̃ ἀγρέβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani , aliisque *Lyſiae* , *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀγρέβλω Atticis *mulam* ſignificare, *cisrrui non junctam* , *ſed qua vehimur* , *equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμεν@ , dicitur & ἀσκωλίζων *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλλόμενος ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκὼς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τ̃ πολαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρον, ἄκρον, κ̀ τὰ χείλη τ̃ ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύμαλα. ἐγὼ δὲ ἀπελθὼν τὰ ἀρώμαλα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τοὺς σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς φρύαμενος (ὅπου δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὀπὶ τὴν ἀγράδην, [d] ἐδάρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθοexcoriatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum

goris causſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtra autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ſibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, eruti ſque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανεύσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆς κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώμαλα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκανδίκες ὁ βράκανα, εἶδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸν ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἤτοι τὴν τράμυν. λευκόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλληλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βιβρωγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέγειν φασὶ, καὶ τὸ τῆς ὥρου ὀχρόν. γρυμναιστάλης δὲ ὁ τὰς ὑπτελεῖς ἁπάρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσίν. ὁ μὲν οὖν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ἀπτημένος, γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶδες δὲ τὸ (6) ἑξετραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μαλίστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάτρητος τοὺς ὀφθαλμούς. ὑδύνειν δὲ, τὸ (7) σκαλεύειν ἅτινα μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἀνὰ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμψαι δὲ, τὸ τῆς σκιατηρίου τὴν σκάφης ἤτοι τῆς ὡρολογίου (9) μίσον ἐπανεσηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ κοῖλον τῆς αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καριμαντὰς δὲ τοὺς σύγκλωδας εἶναι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζλω δὲ ἐπιῤῥημαλικῶς ἀπουσίαν τοῦ οἴσει ἀπὸ τὴν συνέχειαν τῆς ὄχλου ὁ τὴν πίληψιν παραδεδουσμένους ἔσεσθαι, καὶ ὠθεῖν τε ὁ ὠθίζειν. τοῦτο δὲ τὸ ὠσίζειν σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακῶν δὲ τὰ ὄμμαλα φησὶν, ἀντὶ τῆς (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρίας δίκης. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ πατάλου. *G.*

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες ὁ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειβα λάχανα. *V.* Ἄγρια ὁ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(2) Ἀλλησμ.] Ἀλοιμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκόπωλις eſt.)

(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio, *Suidas* autem in λευκόπωλις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὅσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*

(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῶν enim male hic antea edebatur.

(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Περιτραχήλιον] Διατραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*

(7) Σκαλεύειν] Κνυάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.

(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.

(9) Μίσον] Μέγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. *Abb.*

(10) Φαρμάκου] Φ——κ· V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*

(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύμαλα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. πεμπ. κρύου ἦν ἱκανὸν ὁ αὔρα βόρειος ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶν ἄρα, καὶ τὰ δένδρα στυτόμως
Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύμαλα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ἑρμαιοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύμαλα] *Uredines.* *Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύμαλα uredines, *des jarſures.* *F. G.*

54. Ἀρώμαλα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάμαλα, γεννήμαλα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάττολοι, εἶδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt inſigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem foſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὑπερπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſcorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurreret.*

[f] Ἀποθρέξομαι ἐγὼ καὶ αὐτὸς τὸ παῖδε, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τοῦ γρυμαιοπώλη με προσμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὑπὸ τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολούμεθα] Edd. Ἀπολούμεθα W. & *Fl.* f Ἀποθρέξ.] Ἀποθρέξ. Conj. ap. *B.* g Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη *Meurſ.*

62. Διανεῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀλληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὑγρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλη] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτιλεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτιλῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ ῥύπον φασὶ τὸ ὀπύχον.

68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ διατητήρια. *V.*

(12) Εὐτιλεῖς] Εὐβαλῶς Ed. *Clar.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυπτωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Forſan Γρυτοπώλῃ. *J. F. R.*

riſtophani mater Eurip. Σκαθιλοπώλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βρακέων] *Heſych.* Βράκεια, τὰ ὠγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄστριον. *J. B.*

60. Ἐδάρρῳ] Ἐδάρθω. *F. G.*

Ἐδάρρῳ] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάρην. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπόλουσμ. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ἐγὼ ἐς αὐτὸς ὡς τὸ παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλίᾳ non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. *F. G.*

* Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod maius A. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια σὺν τῇ ἰχθυῖ ἢ ἰχθυοπωλείῳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quiſquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμίαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apuleius* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαία ἰδέα, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ὃ καὶ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρύτλα λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ διατητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, qui-

τᾶν. ἀλλ' εἰς χωρὸν ὕτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτιλα τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τυτωνὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῦ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδῦ. Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὃς, σίλλος, ὦ δέσποτα

reret ad panes. Sed opportune hic ipse adest mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λωγάνιεον.

70. Πυριάτιλα] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῆ σποδῷ ὀπτημάτων. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὀπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τῦ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῦ βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τῦ τραχήλου φασὶ τῦ βοῶν ἀγόμφιον χάλασμα, καὶ λῦγον εἰς τὸ μεταξὺ τῦ βραχίονος, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λάγνειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ σηθύνιον. τὸ τῦ βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαμπρίδα φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ γῆ. Sic. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & ii aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτιλα] Τὸν σὺ κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτιλα idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτιλα] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτιλα] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτιλα etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἰφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριεφθὸν &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς σὺ σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. D. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γητεια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τῦ τραχήλου, τῦ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδος τῦ τραχήλου τῦ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνεια, λαγοῦ κρία. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶα κρία. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λαγάλιον τῦ βοῶν τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγάδιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σῆθος. *F. M. G.*

73. Φύκτας] A φύγω. i. e. φρύγω ſeu φώζω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὃς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* ἴνδιλλω cognatum. *F. G.*

79. Ψύτταν] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν καλατεῖσας, ταχέως δραμὼν. *J. B.*

Ψύττα] Ψύττα, ἐπὶ τῦ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn 2. t. p. 839. Ψύτταν καλατείσασα. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Ψύτταν καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Ku. 565. A. *M. du S.*

ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ ϖϱοιόϱων· σὺ δὲ ϖῶ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν ϖϱὸς Ὀνομαϰϱίτω; ϑ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγϱόνδε ὠχόμην, ϧ ψύτταν ϰαλατείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγϱός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠήθητέ με λαταγεῖν ϰοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

ϑ ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχέως *Vorſt.* ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύττα] Ἀντὶ τῦ ταχέως ἀϱαμών. Sed M. Ψύττα κ.] Ταχέως ἀϱαμών.

Ibid. Καλατείνας] Δϱαμῶν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ ϰόμα ϖλησῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, ϰ τῇ ϖλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαϱυηϰοΐη τοῖς ἀνδϱιαντοποιοῖς ϖϱοσέϰϱουσιν ὑποϰειμένοις ϰ (6) ϰοτλαβῦν ἀποτίλλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν ϰοττάβους] Εἶδος ϖαιδιᾶς ὁ ϰότταβος τοιῦτο. μίσον ἵϛαται Χάϱαξ ἄνωθεν ζυγὸν ϰατὰ ϰοϱυφὴν ἱϖαιωλῶν. ϰαθιϰάτεϱον δὲ ἄϰϱον ὁ ζυγὸς ϖλάσιγγας φέϱει, ἀνδϱιαντοποιοῖς ϖλάσιγγιν ὑποϰειμένων. ὁ ϰοτλαβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ ϰόμα ὑγϱὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, ϰ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι ἀϕ' ἧς χειλέων ὑπὸ μίαν ϛαγόνα τῷ ὑγϱῷ ϰατὰ ϖλασίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι ϰαῦλαι ὖσαι, ϰ ϰαθιϰόμεναι τῷ βάϱει, ϰατὰ τὸ ἐπιϰϱατοῦν τῷ ὑγϱῷ φέϱουϛ ϰατὰ τῶν ὑποϰειμένων ἀνδϱιαντοποιοῖς, ϰ ϰϱούσασαι ἀϰϱα μέϱη ἑϰάτεϱα ϰατὰ τὴν ἱϛοϱουμένην τοὺς ἀνδϱιάντας ποιεῖν ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐφϱαίνει τὸ (8) ἐϱωτα, ὡς τὸ ϖαιδιϰῶν ϰάλλιϛον ἐχοῦντα. ἱϖϖιϰὴ γὰϱ ἡ ϖαιδιὰ. εἰ δὲ τὸ ϖλασίγγων ἡ λάταξ ἀϕ' ἑϰάτεϱα, ἱϖϖᾶϛ δοϰεῖ ὁ ἱϖῶν, ϰ ὑπὸ τῶν ϖαιδιϰῶν ἡμιλλᾶϛ. ϰαλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδϱιαντάϱια μοάϱια. Οἱ ἀϰϱιβέϛεϱον δὲ ϖεϱὶ ϰοττάβων ἀϕομολογοῦντες, δύο φαϛὶν εἶναι ϖάλη ϰοττάβων, (10) ϰαλαϰτὸν, ϰ δὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲ ϰαταϰτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ ϖϱόσωϖόν τι, ὃ ἐϰαλεῖτο μάνης, ἐφ' ᾧ ἔδει ϖιεῖν τὴν ϰαλαβαλομένην ϖλάσιγγα, ὡς Ἀϱιϛοφάνης φηϛὶ. Γενήσεταί ϛοι τὸ ϰαλαϰτῶν ϰοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηϱιδίῳ ἐοιϰὸς ϖλῆϱες ὑδάτος ἐτέθητο, ὀξυβάφων ϰενῶν ἐϖιϖλεόντων, ἄϰϱϱ ἦν ϰαταδῦναι ταῖς λὸ τ ϛομάτων ϖϱοϊούϛαις λάταξιν ὁ ἀγῶν. (Ἀϱιϛοφάνης Ἀϕϱοδίτης γοναῖς. Ἐγὼ ϖϱοδίδιξα ϰαθ' αὐτὸν ϰόττα βον ἀϕϱίς, ἐϖὶ τὴν ϖλάσιγγα ϖοιήϛεις ϖϱοσῦν ϖλάσιγγα ϖοιῦν τοῦτο τὸ) (13) ϖλάσιγγας δὲ τὸ ὑποϰείμενον ἄϰϱον τὸ μιϰϱὸν, τὸ ϖιναϰίσϰιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ϖϱὸ τ (14) μάνιν ϖεσεῖται. ϖαϱῆλθε δὲ ὁ ϰότταβος εἰς τὰ συμϖόσια, λὸ τ ϖεϱὶ Σιϰελίαν ϖϱῶτον (15) εἰσαγαγόντων. ϖϱὸς δὲ τούτοις ϰοπλοτομοῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα ϖάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τῦ ϰοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου ϖ (16) λαβεῖν ϰαὶ ϰϱούσασιν ταῖς λάταξι βάλλειν, ϰ ϖεϱὶ νίϰης ἀγωνίζεϛθαι. (17) ὁ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ ϰ τῷ ϰαλῶς. ἐϖὶ γὰ τῦ ἀϱιϛεϱοῦ ἀγϰῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐϖεϱείϛας, ὑγϱῦς ἀϕίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μιγὰ φϱονεῖν ἐϖὶ τῷ ϰοτλαβίζειν (18) ἢ ἐϖὶ τᾷ ἀϰοντίζειν. δοϰεῖ δὲ μοι ϵ τὸ σὺ τῇ σωηβείᾳ ϰοττίζειν λὸ τούτου (19) βαϱβαϱῶς ϰ (20) ϖαϱαϰεϰομμένως εἰϱῆϑ. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτλαβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττα βος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Clar.* male τὰς. Et mox *δια* omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἱμῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνις] Ἀ —— ταρίμανις. V. Illud emendatum adſcripſerat Is. Voſſius. *Jac. Gronov. ad. μάνις* M.

(10) Καλαϰτὸν] Καλαϰτῶν ante editum, & mox iterum δὶ omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἔχον] Τι & ἴχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λητρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λητριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Clar.* male, & mox τῦτο habebat eadem pro τύτους. Paullo poſt τεθέντος in τεθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀπϵϛάσεων] Lege ἀποϛάξεων. *M. du S.*

(17) Οὐ τᾷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ἔτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαϊζαρῶς] Βάϊζαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμενῶς] Lacuna eſt in V. hunc in modum ϖαϱα —— ιϱῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατεῖναι] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοϖοιημόν, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῦ ταχέως λεγόμενον. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν ϰοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν ϰοττάβους, ἢ ϰοτταβίζειν, εἴδος ἐϱωτιϰῆς ϖαιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψόφος ϰοττάβου ὁ ἀϖὸ ϖοτηϱίου γενόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς Θριδακίνας μάθοιτε ἡμῶν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦ δ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος ἤτοι [a] ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τῆς σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἀετίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas meas bis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

[a] Ἐψόμεθα] Ἐψώμεθα *Exc.* Ἐψώμεθα L. [b] Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. [c] Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς Θριδακίνας] Εἰδῶ ἄρτων αἱ Θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀνδρὸς λουτροῦ ἀλειφειδῆ ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῶν ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Καρδόπην editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασας editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid

(3) μέσον, ὃ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βυζῶ] Ἐπιῤῥημαϊκῶς γὰρ τὸ σίζειν σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλυδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς λέγεσθαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωται] Ἐτάραται. *V.* Ἐπιτετάραχθαι. C. Ταράττεσθαι. σκοτίζεται. B.

exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post *συγκλυδας* pro vulgato *συγκύδας*.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσῳ autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ὁ πάνυ.* *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*
Ibid. Μέσῳ πόλον] Ἡ πόλος. i. e. τὸ ἐφέρημα τοῦ ὡρολογίου. *F. G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. *J. B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositum ex κὰρ, & ἰμὰς lorum. Noti sunt κάρες genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. Comicum videtur. *F. G.*
89. Μετὰ τῆς σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου ἕνεκα. *J. B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J. B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωται] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J. B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*
93. Φαρμακᾶ] Φαρμάκων δίκην. *J. B.*
Φαρμακᾶ] Quid si φαρμακιᾷ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J. M. G.*
96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J. B.*
97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πιπαιγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J. F. R.*
2. Ἀποθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. *J. B.*
Ἀποθημῶμαι] Ἀποθέομαι ἐκεῖσε. *F. G.*
Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctae ἀκροχειρισμὸς qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui nactus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

κᾶ, ᾧ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, ᾧ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παριόντες, ἀπήειμεν· καὶ ἐπειδὴ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ᾧ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀλλὰ τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημμένοι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθήμωσα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῷ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀλλαττεῖν, (7) ὃς ἐκ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ ἀλλείπει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνήμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθησι enim vulgatum erat.

(7) Ὃς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*

(8) Ἀντιρ. φρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. σφοφίσεως ὑρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειρες dicti ἀνδροφόνοι. *J. B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F. G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctæ ſpeciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας παῖς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου πατεῖσθαι. *J. B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F. G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J. B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J. B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἐξεκλάμβανε τὴν κοιλίαν τῷ ἀστικάλῳ. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J. B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κορυκοπολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ὅτι μὲν τῶν ἀθλητικῶν ἐμπίμπλαται κιγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν σωφρονοῦντα. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸ πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χερσὶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀπεχωροῦντα αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔχοντα τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρίψαντα (leg. ὑποστρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι καὶ τῶν προστιθεμένων. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπιπλεῖσον οἰκίσαντες (videtur leg. οἰκίλαντες vel οἰθίσαντες) αὐτὸν ἀποπίμπουσιν, ὥστε καὶ τῶν προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποτρίφεσθαι, (f. ἀναστρίφεσθαι.) Ποτὲ μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σίτῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, Σύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillioruin*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους δράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καταιονηθέντες, ἐξῄειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλο ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ οὐ κήπιον,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente facta* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. *b* Καταιονηθέντες] Καταιονηθέντες W. *c* Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοτε enim Edd. cett. *d* Ὀδοντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ (2) νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἡττημένου, ὅθεν καὶ κατανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὶς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κάρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κήπιον δὲ καὶ σκαφίον εἴδη κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νῆκτες C. *Abb.*

(3) Τοῦ ἡττημένου] Τῶν ἡττημένων erat in Ed. unde *Solanus* τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ——ου inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησί] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τῆς κώρυκος) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πέδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Δράγδην ἔχων] Τῷ τοῦ δράξοντος σχήματι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὶς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν. *J. B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοτε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens οὐ κήπιον. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίον] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὀρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόντον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοτράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totondeſſim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τὸν κόνιον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμηκώς· ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ ξηραῖς τοιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυσίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τὴν κριθῶν.

6. Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de

Καπειδὴ χειμὼν ἦν, ἐπ' ἀγκώνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάναι. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

2 Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιάλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰδος κειρᾶς. V.
23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρος, ὧν ἀναπαύεσθαι (1) φασίν. ἀσκάνται δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ λέγεσθαί φασιν τὸ (2) ἕρπον. V.
Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. V.

(6) Φασὶν. εὐτ.] Φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur.

(7) Ἕρπον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἕρπον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν ἧπαρ] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J.B.*

Τὸν ἧπαρ] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? F.G.

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλᾶτο legendum videtur, a μυσιλάομαι. F.G.

Ἐμυσίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμισυλημένοι habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ καλλωπισμὸς ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλῃ & μυσίλῃ a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυσίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυσιλᾶσθαι. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλᾶσθαι & μισυλλᾶσθαι. Sed μεμυσιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυσιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J.F.R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel murla vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J.B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J.B.*

Ibid. Ἐρρόφει τὴν κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὸν φακὸν ῥοφήσομαι. *J.B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. F.G.

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρους τετρανοὺς ὧν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πιπράσκεται τοὔνομα ὥσθ' ἡ ὀκλὰς, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρους συγκεκλασμένους, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συγκλώμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J.B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J.B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J.B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. F.G.

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ λέγουσί τινα τὸ ἕρπον, pro ἕρπον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J.J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφοραὶ, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ λέγουσί τινα τὸ ἕρπον, vel τὸ ἑρπετὸν τὸ ἕρπον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J.M.G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J.F.R.*

σκευάστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὔεια, καὶ χελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ἔνυδρα χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολλὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *fuilla, laserum pulpae, fumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὔεια] Πολλαὶ ϵ ποικίλαι ϵ δίχηλαὶ ὔειαι. W. b Τὸς] Τὶὸς *f.* ὑὸς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὔειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ (2) εὐόδιμα. ὠσαύτως ϵ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἄπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἄπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδος ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἰσχνύνουσιν οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βραῦμά τι. συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν. καὶ ἤδυνεν αὐτοὺς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχνυσμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἤπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸν δὲ ἐκ τρίμματα λέγει σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦν δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπαρδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸ παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὃ ἐκ τῶν ὀδόντων ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀπὸ παρδάλεων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀπὸ παρδάλεων ϵ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τῷ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τὸ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἅπαξ ϵ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδεδυμούμενον βρῶμα. ὡς ϵ νῦν τὰς ἀσαφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμίλλας καὶ τοῦτο (13) φασὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἳ εἰσὶν οἱ νῦν λαγάνοις (15) πέριλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὔειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὔεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus ptioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βῦς. ἴλαρος &c. *J. F. R.*

(2) Εὐόδιμα] Ἐὐοδῆ. V. Πρὸς εὐωδῆ. M. Sed vulgata melior. *Suid.* εὐοδῆ. βρῶσις. εὐοδίμων. βρωσίμων. Sed in *Suid.* εὐοδίμου. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆπας dedit Idem; qui & ἄπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φα —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Τωγάνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φησὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινε M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πέριλλοι] Πέρυλοι B.

26. Ὗεια] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἠτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἠτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἠτρίδια, τιμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἠτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ὑτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδος ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ ταγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὸς, de qua dictione copioſe au-

&to-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

[d] σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, καὶ ἰχθῦς ἔνδον ἐνδυσιτος. καὶ οἶνον δὲ ὅλον ἐπινοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὴν τοῖς μὲν ἦσαν σιφαῖοι, ἐκ φαύλου δὲ καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπέργεια· οἶνος δὲ οὐκ ἐκ γέρων, ἀλλὰ τοῦ ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πε-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἐπινοκαῆ τὴν κλισανίτιδα ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπινοκαῆ] Κλισανίτιδα ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῷ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθῦς ἀπὸ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστι ἀπὸ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀδυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀδυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐκ δυσμῶν ἐν καρδάμῳ, καὶ πράσῳ & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀδυρτακοποιὸς, ὁ τρίμμαλα καὶ ἐμβάμμαλα καλαμοκόπος. *J.B.*

Ἀδυρτάκη] *Heſych.* ἀδυρτοκοπεῖ. τῷ τρίμμαλα ἢ ἐμβάμμαλα καλαμοκόπος. *F.G.*

29. Καρυκῶσι] Aliis καρυκιῶσι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύμαλα καὶ τραγήμαλα πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰθριμματίς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρίᾳ] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φῦλα συὸς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συὸς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσυλοι, μάζαι μίλιτι διδόμεναι, quæ & μιλιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σιλάω, σελάχω, σίλαχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σιλάχιον. ὕτινες καλοῦσι ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοδοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σιλάω, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *'Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τεμάχη] Κόμμαλα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἐκ πλέγματος γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τοῦ κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παρύσιτον] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παρύσιτον] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπινοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ἐπτηθότα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41.) Ἀγλεύκης] Ἀπῳδὸς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα. ὅθι τ' [a] Δελφικῆς τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ [b] τρύπης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸ κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ γυγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ἄπια, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτομα. τὰ μὲν Φωκαΐηθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μόνοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti collì) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus asferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &

a Δελφικῆς τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύπης] Τρυπλὴς W.

42. Δελφικῆς τραπέζης] Οὕτω λέγεται πρὸς τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λεῖος μόνος· ὁ τῷ ἀναπλάσαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντοροργὸς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὀνομαστοῦ τούτῳ καλλιχρησαμένου τῷ εἴδει τῆς ποτηρίου. εὐλαβῆ ἦσαν (2) πρὸς τῷ συμμέτρῳ μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἡ εὐλαβὴς αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ τραχύλον, οἷα τὰ νῦν μιθάκινα. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνος δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γυγιῆ δὲ τὰ ἐστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἢ πλατέα. εὔτομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήνεγκεν· ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ τραγγύλα μὲν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδια τὰ τραγγύλα ἢ ἀβαθῆ. γραμμωτὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ πολυπρολύτλην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώρηξ δὲ, ὁ μίσος πως μισθύον. δικοδῦφις δὲ, ὁ σωτήρ ἀπὸ τῶν (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτίκτονα δὲ, τὸ χρυσοχόον φησί. λιῶν, τὸ γναμπτὸν κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἰδὺν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄκρα λεῖα φαμέν. ἐκβόλια τὰ ἐνότια, ὡσεὶ τὸ τοῖς λοβοῖς τὰ ὦτα ἐκπερόδαι. πόδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμῖν ἢ ἄλογον, τὸν δίκας μὴ ἔχοντα ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχινγλαττίαι δὲ, τὸν ἀργὸν ποιοῦσαν τὸν γλάττειν. ἐπὶν τὸ ὑπερόπλιον, ὡσεὶ τὸ ὑπόλοιπος ἀεὶ τὸ ἀπαχολούθητον ὁρῶμεν. ἄρχηται τὰ καινὰ, εἰς ὕδλιν ἐχρήσατο. ὑπότριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἢ λάβρον ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἐκκωμίους ἀφ' ἑστῶτας εἶπε τοὺς τελεστὰς, ἀφ' τῶν μυστηριάδων αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἰσοδυναμοῦντος. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. *V.*
Ibid. Δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνος δὲ τύπου (9) ἐξειργασμένα. *V.*

46. Γυγιῆ] Ὀστράκινα. *V.*
Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἢ πλατέα. *V.*

47. Εὔτομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία τραγγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύπτων ante editum erat.
(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὴ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*
(3) Ἐλαφρότ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.
(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. absens inseruit. *M. du S.*
(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*
(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & fine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eam id hausisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*
(7) Καὶ] Αἱ male edita Schol. Correxit *M. du S.*
(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*
(9) Ἐξειργ.] Lege ἐξυργ. *M. du S.*
(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*
(11) Κυμβία] Κυμβῶνα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφικῆς τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφικῆς] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλιπλικῆς. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ πώγωνος. *J. B.*

44. Καὶ τρυπλῆς] A τρύω τρυπῶ, unde trua & trullà pro truula trula, τρυπλῆς, ut a ξύω ξύλη i. e. radula. Τρυπλῆς poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Ἠφίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ παρὰ τὸ ἴδιος Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν σὺν φιάλαις πύσεσι, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ σὺν βομβυλίῳ μὴ μικρὸν κάζοντες. ἴσι δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γυγιῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θε-

& phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὺτοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τὺς ἄνθρακας. Πίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καί [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

[c] Κυλικεῖον] Sic marg. *AIW.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλίκιον correxerat *M. du S.* [d] Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *AI.* Κακχαρίδι Edd. [e] Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύλιστε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀδαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηριοκλύστιον τὸν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέστρεφεν. *V.*
54. Ἄμυστι] Ἀπὸ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδει ὑστριμματικῷ μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, ὅτας ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλησί τις] Εἰσφέρει. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηριοκλύστιν] Ποτηριολύστην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοκλύτην, uſus diverſiſſimi. *J. F. K.*
(14) Ἐπίστρεφ.] Et hoc deberet diligentiae *Solani*; nam ἐπιστρ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησί τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θαμιλῆς ἅπαντα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θαμιλῆς] Θαμιλέους τύπου, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θαμιλέους φίλος. *A. V.*
Θαμιλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τερίδιον, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐμυχιδῆ] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα λεπτότητα. *J. B.*
49. Κομβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀδαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βαμβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔπαινον, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλεξις. τὴν ὄψιν ἔστω τῷ ποτηρίου γλαυκᾶ·
Πράτιστον ἦν δ' στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτα συντιθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον πόπλας τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus*: *frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, ſignatus δ' ὅτας ὁ τῶν ποτηρίων σκολιοβίκης, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολύπτης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt.* κιον ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναβρίζειν, ἀνίεμαι. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3. 51. βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύλισεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ὀπὶ τῷ [a] κατήλιφα ἀναρριχησάμενος, [b] ὀπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐρρίκνητο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ χτὶ νῶτα [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκυτάξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτούς, τί παθόν-τες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόδια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὀπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, σοὶ ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium exiliis, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A*1. b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐρρίκνητο ex marg. *A*1*W.* W. & *Fl.* Ἐρρίκνητο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκυτάξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠκυπάταξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B*2. *P.* Reliquae Edd. θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συκοφάντης, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας δίφρων τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐδηδώτων (2) ποίκιλον καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἠδύσθαι τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ ἐκ λειριόεσσαι ὅπαι (3) Ὅμηρος φησὸ. ἢ ὅστις λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν, ἀφ' ὑφῆς τοῦ δίοντος ἐξεττόν. εἴρηκε δὲ νῦν ὅτι λῆρον τὸ τῆς θηλείας κόσμον, ὡς ἐξεττὸν τὸ χρείας καὶ παρέλκοσιν. *V.*

Ibid. Ἑλλόδια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεοι Ed. *Cler.* male.

(2) Ποίκιλον] Παικίλων ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita securus sum, ut verum accentum tamen servarem.

(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *J. F. R.* *M. de S.*

(4) Φίλλια] Φίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ἔτυ ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum muficum, unde τριγωνίζω, τριγωνισὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἀναβαθμὸν. *Hesych. Poll.* *J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἀναβαθμὸν exponit *Hesych.* *F. G.*

58. Ἀναρριχησάμενος] Ἀναθάς. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψεσι. *Athen. Pollux.* *F. G.*

59. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, πρωτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Ληκίνδα] Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* ληκεῖν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐρρίκνητο σὺν γέλωτι τὸ ὀσφύν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐρρίκνητο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐρρίκνητο] An ἐρρίκνεῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἐρίκνεῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐρρίκνεῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νῶτον] An inustis in dorso notis, μασιγίας, *flagris.* *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notasseun *J.* ποικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκυτάξις] I. e. ὁ ἀνθλοδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκυτάξις] Corrige, ὠκυπάταξις, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκυτάξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Dieg. Laërt.* 5, 67. multis rebus firmat ὠκυπάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut ſcitis, ſine judicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admetiri verba habebam, nec aquæ demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe (adiri poſſe) *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* (novis) *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* (novis) *extuli me ipſum.*

10. *Deinde ſtatim incido in ſacigerum & hierophantam & reliquos infanda* (ſacra occulta, myſteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſciret, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe nec jam nominabiles* (nomine ſuo appellandos) *qui ſacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

Τὴν μὲν γὰρ ἄδικον ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογον· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας ὄσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρομεῖσθαι. πυθόμενον δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' οὖδὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅπι τὴν ἀρχήν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδώς, ὅτι, ἐξ ὅτου ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγώ,

h Ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. ſola. Et mirum quod Amſt. non imitata ſit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

(5) Εὐπίσημα] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίσημα] Λάσια καὶ λεπτά. *V.*

tius eſt ut credam, ad normam quaſi illius confictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo ſcriptore uſurpatum, ἀσχάταξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. *J.M.G.*

67. Λαῖρον] Intelligit γυναικῶν ἄρμον, παρὰ τὸ ἰδὺ εἶναι. Ut quibusdam viſum eſt. *J.B.*
Λαῖρόν τινα] Λαρόν τινα lego. *Heſych.* Λαρὸν τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. *F.G.*
Ibid. Ἑλλάδια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. *Ariſtoph.* & *Pollux.* *J.B.*

68. Πέδας] Χειροψέλλια. *J.B.*

69. Ἐπιδύπνιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: poſt coenam. *F.G.*

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cum juſtitium eſt. *J.B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *J.B.*

73. Ἡμερόλεγδον ὡς] Ἡμερολόγδια legendum videtur. vel ἡμερολογδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F.G.*
Ibid. Ὑδρομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ τετρῶσθαι τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. *J.B.*

75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς aſſus, & viſibilis. Jocus in ambiguo. *F.G.*

Ὀπτὸς] Idem; ſed jocoſe apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. *J.B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum uſi ſumus. *F.G.*
Ἄχρηστα] Hunc ſoloeciſmum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐπίσημα] Inepte etiam εὐπίσημα appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον ὑπήτριον ὕφασμα ξυπάγοιλα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς ὑπήτριους ὑφαντοὺς σινδόνας. Hic fatuus ὑ . . . ὑ . . . elegantes calceos ſignificans dixit. &c. *Caſaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*

76. Ἀφόρητα] Μέγα φορητόν. *J.B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα; in perniciem abii. *Caſaub.* ibid. *M. du S.*

79. Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελέταις. De quibus locus alius dicendi. *J.B.*

80. Ἄγδην] Τάκτικῶν. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J.B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules.* *F.G.*

81. Ὠνόμαζεν αὐτούς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντι ὃν τοὔνομα, ὃ μοι δίμις λέγειν ἐστίν· ἐπὶλιπε γὰρ τὰ ταῦτα γράφοντα. *J.M.G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τ' Δεινίαν· ἐκάλει δ' ὧν με85 quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur*
τοῦνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκιραφείοις *me nomine. Est*, inquit, *in foris aleatoriis*
[b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τ' αὐτολη- *cepi verus homo, ex illo genere qui lecythum*
κύθων, καὶ τ' αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κεριῶν, *ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt,*
ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, *semper horrido capillitio sunt, endromides aut*
ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδω-90 *baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim*, licet segregare (& subducere) *se vellet,*
κεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ἄφ- *tam utrinque manicatam. Quid ergo*, in-
χετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλεύμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γοῦν στρα- *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor e-*
τηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώ- *nim*, licet segregare (& subducere) *se vellet,*
δεσμά τε αὐτῷ περιβεὶς, καὶ περίδεραιον ἐν95 *& manicis circumdatis & collari, in cippis &*
ποδοκάκαις, καὶ [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν *ner-*

a Σκιραφείοις] Σκιαφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλούμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καμπόδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἰκφιύγοῦι τὴν στρατείαν, παραφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφιστάμενα ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περίδραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲ χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἰχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ (3) ὑπόδαλλον ἐ ποροδιλεῖν, ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀπροκριφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ἴτι σκοτίας ὕσης. Θεοχθρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ὀκλαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ λιβρίχων, ἢ βοῦ καλῶν ἐ συρίφων, (8) ὁ λὰξ τοῦ λακωδυπίζειν παραδηλοῖ. συπχὸς δὲ τὸν φάρυγγα, ἀντὶ πιπισμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχρῶς τὸ αἰδοῖον τ' (9) πόσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινί. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) σκόπα ἔργου, τ' ἀστυνόμων γὰρ ἐ ἦτος ἀγαλμαλεπτικός. *V.*

Ibid. Λαξ πατήσας] Ἐπὶ τ' ἐνιχημόνων (12) μεγάλως συμφορᾶς θαρρούντων δὲ ταύτας (13) ἐνδύνται λέγεται τοῦτο, ὡς ἐ σὺ τραγῳδὲ Σοφοκλῆς, ὃ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλει, σὺ μὴ τὰ μὲ δίκαια ἐ τὰ σάφρονα λόγδην παπτοῦται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαθὼν παναῦργα χειρὶ ἔργα (14) κηδεύοι πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπόδαλλον] Ὑπόδηλλον M.
(4) Φῶς] Recte fic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & λακωδυπίζειν, pro διαπωδ. Mutavit utrumque *M. du S.*

(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο ϑης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδων Edit. *Cler.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκόπα] Σκόπα Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὴν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐνδύνται] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδῦται. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα.
(14) Κηδεύοι] Κυδοίη Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὧν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκιραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, ἀπὸ τοῦ ἐν σκίρῳ τὴν ἀφετηρίαν ἔχειν. *J. B.*

Σκιραφείοις] *Hesych.* Σκιραφίων τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίβδηλον, κρέμμυον. *Hesych. F. G.*

Ibid. Αὐτοληκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχύδια, καὶ ποιήματα τοιαῦτα. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλδρον, τὸ ἐκ τύχης φυρηθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχύδινον. *Suidas. F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych. Tertull. J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδίως τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac ſ. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

II. *Me autem, Eudemus* inquit, *sesamo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elecare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δισμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ κακόδαίμων ὑπὸ τῦ δέους, καὶ κροβαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

I. Ἐμὲ δὲ, ἔ ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μεσειλαο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν. οἶδα τ χαλκῆν τ ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲ ε πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τ θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέ-

f [illegible] marg. A1. male. g Πιττῶν] Sic dedi ex *J. Fl.* & M. Ποττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ὂν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικῶν πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἰμάτιον. *J.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἰλλικίνιος, ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata, ingenuorum vestis; cui opponitur ὑπομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμαγίτης] Κατὰ τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θερμαλίνης ἰσθύς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ πατήσας. *J.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τῶν αὐλούμβος ἤδη ἴμαντὰς ἕλκων] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus ust.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγους βαλλόμβους, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἴμαντος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμβους, *baetenus vagans.* *J.G.*

Ibid. Τῶν αὐλούμβων] Λόγους βαλλόμβους. *J.B.*

94. Αὐλούμβος] Verti quasi legeretur ἀλλόμβος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμβος melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. Ἐμπιτὰς] Διεσμῶτα. *J.B.*

Ἐμπιτὰς] Ἐν ταῖς πέδαις. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυβρίζοντι, ἀτιμαγέλος, dicitur taurus ὁ τ ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per παρπάδυμα & ἐξέδυμον intelligit χειράδυμα & τραχηλάδυμον. *J.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic εἰρκτικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καρπάδυμα] Lege παρπάδυμα. *F.G.*

1. Ἤ δ' ὃς] Pro ἦφι recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀμφιπρόσωπος] Τὸν ὄφιν. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Nαμ. Δ. Σ. bis. *M. du S.*

3. Παλαίσιος] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶδα τ χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* *F.G.* Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χρυσοῦν σε ἑστῶτα. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲ πιττῶν, τὰ δὲ εὖων] Παρομοιῶδες videtur. *F.G.*

6. Πιττῶν] Ποττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὀψοπάκτις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖων quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσων, πίττων, πίττειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πιττῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dsopaciστarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὀψοπάκτις, aut etiam ὀψοπάστις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν ἦν αὐτῷ πρότερον ὑπεκπίττειν χρόνον. *Satis diu ante ipsos oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέριόν τι καλὸν ἐμπεσὼν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, ὡς οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ δεισιδαίμων ὀχθήσας, ἀπήγξεν ἑαυτόν. καὶ, εἰ μὴ ἐγὼ ὀλίγῳ ὕστερος ἦλθον, ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, βαθὺ τε ὀλκὰξ ἐνδεκαθήμενον, βαθὺν δὲ ἀνθρακιὰν, βαυκαλῶν, καὶ ψηκτοδανίζων, μή τῳ ἔτι συνεχὴς ὢν ὁ φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠνησεν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καθεσχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὸν καλαπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, καὶ μύρτωνα καὶ χιοτρώκλαν νανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα σιωδῇ καὶ σώ-

tum meum diem turbaverit. Filius enim illius Dionis, nescio quo re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, sciatote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

12. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-

a Ἀπηγχόνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνισα M. b Ἐπινύσσων] Ἐπινύσσων W. c Διεπίεσα] Διέσπα Mss. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Χιοτρωγ.] Χιωτερ. W. e Σιωδῇ] Σιωδῇ W. & Mss. Bourd. Nil mut. H. J. Fl. P.

12. Τὸν μύρτωνα καὶ * χιοτρώκλαν] Τοὺς μαλακίωνας καὶ ἀβρούς· ὅτων γὰρ χῶν καὶ μαστιζόμενοι διαφθαίνουσι. F.

* Σχοινοτρώκτας] Σχοινοτρώκτην & μύρτωνα Edit. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] A troublé la fête. J. B.

11. Θεοσεβὴς χθὲς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρευθείς. J. B.

14. Ἐμβροχὴν] A βρόχῳ ἐμβροχὴ ductum est. F. G.

15. Ὀκλὰξ] Homerica dictio de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθείς. J. B.

16. Βαυκαλῶν] Διαβρήσσων ἢ βαΐῃ παλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur nænix. J. B.

Βαυκαλῶν] Βαυκὸς, ἰδὸς. βαυκαλᾶν idem. βαυκαλᾶν est καυκησιμίζειν, μετ' ᾠδῆς παροίζειν. F. G.

Βαυκαλῶν] Leop. p. 129. M. du S.

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano si ὑφαίνοιεν ἢν, ἢ εἰ θάμβος ἐκπλήσσοι δύναται, μήτε ὁ πολέμιος εἰς πόδωκον ὢν· ἐκεῖνος ἐμβλήθειν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ψηκτοδανίζω dicunt esse ἀντὶ τοῦ συρίττω. J. B.

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. ψηκτοδανίζω idem. Pollux. F. G.

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐκπαπλίας pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. F. G.

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὸν φάρυγξα. Attamen pro διέσπασα in MS. Cod. reperitur διέπτυσα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. J. B.

22. Λακκοσχέαν] Λακκοσκαλαπύγωνα, λακκοκαλαπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. lege Hesych. verb. λακκοστόμα. J. B.

Ibid. Μύρτωνα] Turpem illum & mollem, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ ἀβρούς: nominabant enim μύρτα τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, ut patet apud Scholiast. Aristophan. Lysistr. J. B.

23. Σχοινοτρώκλαν] Τὸν χῶνα ἐσθίοντα, πρὸς σκωμμὸν τοῦ σίτωνος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: σκίνου τὸν χῶνα τρώγειν οἱ παλαιστριζόμενοι, ὅπως τῷ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. J. B.

Σχοινοτρώκτην] Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. F. G.

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σύριν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas, alii ἀναφλάττειν dicunt esse γυμνοῦντα τὰ αἰδοῖα αἰχμῇ. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. ἢ ἄκρα παρεγόμενον ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄκρα πρὸς τὸ αἰχμᾶν. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ ἀδολεσχ. ἀκου-

tractantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudamus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

ξ3. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim Lagenam hancce effoeti vini,*

ἕτερα αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέ. ἀλλά τοι γε [g] Διὰν, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, δαιμάσας. Ἄρτεμις γὰρ ἔδρη αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [h] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [i] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴ κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸ νεανίσκον. ἀνέθεσαν δὲ καὶ αὐτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

Πίνωμεν οὖν, ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἥκω

[f] Μὴ ἴδν] Sic Edd. & M. Μὴ ἴδν melius marg. *AtW.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρόβηκ. *F.* male.

31. Πολιὰς] Πάντως τὸ πολιὸς κεῖται γράφεται. εἶτα ἡ πολιὰς, τῆ πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσπεπαυκότος οἴνου. *V.*

ἑαυτούσας γυναῖκα ἐλλέβορα ἐκκοπρίζειν διδόναι τὸ αἰδεῖν. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χαμερπεῖν. τὸ αἰδεῖν quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *F.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλῖμα προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῇ ὀνυχίᾳ ἢ τῷ σίνει ὀστεοῦσθαι, ἅπερ ἴσμεν οἱ τὰς ἕρπιδας ἀνοιξάμενοι. *F.B.*

Ibid. Παιδὰ] MS. παιοδὰ. *F.B.*

Ibid. Πάδαται] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλὸν ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *F.B.*

25. Μὴ ἴδν] An ναὶ μὴν ἔν, ἰνδὸν &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μὴ ἴδν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M.du S.*

Μὴ ἴδν] Non intelligo illud μὴ ἴδν. Retinui *Micyllii* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *F.M.G.*

26. Λεκαλέ] Δεκαλίφιλε, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *F.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *F.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῷ Σκόπᾳ ἔργον εἶδ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *F.B.*

Σκοπάδειον] Τῷ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M.du S.*

32. Ἐπίδοσιν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲ πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Aumonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *F.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus; pro πίνομεν. *M.du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *F.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, ἢ τυρῦ τρυφαλίδας, ἢ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ἔτι σφραγῖσι [b] θριπηδεστάτοις, ἢ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, ἢ ὠήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκαλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνωμεν, ἢ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τ' πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δέδοικα, κατά σοι τ' παιδοδοσκὸν καλῶ δίκαι σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, ἢ διέμπτιλον ἔχω τ' κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τ' ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα χρὴ ἄττ' εἰώθαμεν· ἐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ γὰρ ἄτιφος ὄφελος ἐσμὲν τ' Ἀπιδίωνος ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλως συχνάκις, [h] λαληθιγάμη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, ἔφη γὰρ ἐστὶ τὸ ψῦχος· καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἡδὺ εἶναι τὸ πῦρ. ἀλλὰ σὺ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ παῖ, ἐπίχεε τοῦ ὕδατος. ἐπίχει δὴ ὁ παῖς, καὶ ἐγὼ ἔπινον. ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ Καλλικλῆς· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἦ δ' ὅς, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπίομεν, ὦ Σώκρατες. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς δὴ ἐπίομεν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς.

40. *vobis attuli, & caſei recentis maſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acuti teſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu fermatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπυδίτοις W. c Εὐπυνδάκαλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυνδάκαλα Edd. Ἀπυνδάκαλα P. d Καρηβαρῶ] Καρηβαρῶ Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμεθα W. ſolus. omiſſo ἄν. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνοινοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχελεῖ *Fl.* & W. h Λαληθιγάμη] Λαληθηγάμη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *P.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς παλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρέουσι τῷ δένδρῳ, ἀ σκώληκες ὄντες. νήχεται δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεστραμμένα χείλη ἔχοντα. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκαρδυλημένων, ὧν λέγει τοῦτο ἢ

(1) Δρυπέτεις] Δρυπέτεις Ed. *Clar.* male. Ἔστι λέγειν ἃς λέχμας δρυπέτεις. Cod. *Abb.*

(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κρωβυλαίδη enim ante editum erat.

(3) Κορδὴν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.

(2) κρωβυλώδη ἔπτιν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλων ἀναδεδεμένων. ἢ γὰρ στοιβάς. (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοδοσκὸν δὲ τὸν λιθόπλινθον. διέμπτιλον δὲ τὸν πολλῶς πίλους ἐξεστιφαμένον. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνυθλήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(4) Παιδοδοσκὸν] Παιδαγ. antea editum, male.

(5) Συνυθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ λεπὶ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τρυφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὥσπερ τὸ θρύπτειν. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τρυφαλίδα τυροῦ Σικέλικον reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυροὶ, οἱ δὲ τροχοὶ τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc faeit *Heſychius* v. Θριπόβρωτον (leg. Θριπόβρ.) Οἱ δάπανες σφραγῖσιν ἐ-

χρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νάυτας] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πίπτούσας a νάυτας, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νάυτας] Alias κολυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, figillatis. ὀξὺς λίθος *aſper.* *F.G.*

Ibid. Ἐμπυνδάκαλα] MS. Regius ὑπυνδάκαλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπυνδάκαλα] An ἐμπυνδάκαλα i. a πύνδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F.G.*

Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυνδάκαλα recepimus. P. vero ἀπυνδάκαλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos , & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis , quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinatrix , & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti , ac ſi quis trium velorum onerariam navem , ſecundo navigantem , ſinuatis velis ſcaphae , felici curſu per ſummos fluctus latam , dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus , aut habenis ferreis , & compedibus navium , comis retrahat impetuoſum illud curſus , invidia venti ferentis. Igitur , inquit ille , tu quidem , ſi volueris , na-*

μῶ, κρύῳ γὰρ ἔχομαι, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ἐπαφυκάζοιμι· καὶ μὴ χειμοθὴς εἰμὶ, ὑπὸ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τῆς τε αὐλητρίδος, καὶ τοῦ βαρβιτῳδοῦ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἢν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὑποτάττεις ὡς ἀφώνοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμὰ δὲ ἡ γλῶττα τά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀπηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλαίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ὑρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῃ τοῖς ἀκατίοις, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀκραυματοῦσαν, ἕκτοράς τινας ἀμφιτόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῇ δρόμῃ τὸ ῥᾴθιον, φθόνῳ τοῦ εὐπλοίας. ἔχει γ, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ

[k] Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τοῦ λέγω ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορουσαν] Ἀντὶ τοῦ (6) εὐφορῷ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκραυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίους τοῖς κύμασιν ἔτι (7) διαλυθεῖσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροδέσμια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῷ] Φορῷ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διαλυθεῖσ.] Διαλυθῆν.... male legebatur in edit.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φησὶ V.

46. Κραυσιλάου] Ὁ χόρδων τὸν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλίσομεν] Συνφλιμάσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοφλύειν] Quidam interpretantur εἰ οἶνῳ φλυαρῶν τενὶ table, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἰρίζειν εἰ τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλαθηγάνῃ] Παρὰ τὰ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλαθηγάνῃ] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλαθηγάνῃ, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνῃ legendum, ſolo ε in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροδέσμοις utitur Θηγάνῃ Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπικαλεῖ. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρίσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτο, λέγω ἐπιθυμῶ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀπηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλαίψων] A καλαίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλαίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλαίψων hoc non a καλαίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *ablaturus* reddiderunt, ſed a καταίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίοισι: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορουσαν] Φορῷ ἢ ὑρίᾳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκραυματοῦσαν] Μετρίους τοῖς κύμασι διαλυθεῖσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ τὴν κλύδωνα· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεύς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὸ ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καλῶς μιμούμην.

75 yuiga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες ἢ ποτοῦ ἢ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, ἢ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, καὶ ἠλέησά σε τὴν κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλακότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & familia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καλακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαφθόρων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλλωπυγμὸν ποθὲν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήνλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλέων] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγων male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε τῷ παιδαρίῳ τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληθαίας εἰκόνος τοῦ τριημιόλου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δικαίως δὲ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένου] Καὶ τοῦτο πέπαικε ἀπεσκωπτικῶς ὡς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τῆς φαρτικοῦ τὸ καλουρουμένου. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκρου vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Καλαφρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδίων κατηγλωττισμένων vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένου] Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere παιδίλλα sunt, ita hoc praesertim : κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὐρᾶν & οὐρεῖν dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔπεσι, ἰχθύσι, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignoranti-bus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & picrita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. ΛΕΞ. Non me, Sopoli, sed hunc-ce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μεν, μηδὲν σε δεινὸν [b] εἰργασμένος. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, ἢ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθῆ εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τῷ πάθους ἀφῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκεῖν εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον ἢ συμφορὰν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, ἰκτέρους ἐλεεῖσθαι.

Ἀλλ' εἰς καλὸν ἥκεις τυτονὶ Σώπολιν ὁρᾷς τὸν ἰατρὸν παρόντα, φέρε τοῦτον ἐγχειρίσαντές σε, καὶ ἀφαλεχθέντες ὑπὲρ τοῦ νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη τῶν ὁμοίων ὥσπερ σὲ ἠρεμαίους καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνη τὸν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον εἴ τῳ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς σαφῶς μακκὸς, καὶ ἄν-

δρας

[b] Εἰργασμένος] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male ἠργασμένος, ne Fl. & H. quidem exceptis: [c] Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. [d] Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεεῖσθαι. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς καὶ τὸν τουτονὶ Σώπολιν ἔχοντα. εἰ δὲ ἄρα ἁμαρτανῶν ἐκ παιζόντως (μικρὸν δὲ τοῦτό γε) ἀλλ' ὑπερπλήστως καὶ λυσφόρως ἔχοις, τοῦτο δὲ περὶ τὸν πολλοστὸν παραγράφειν διδάσκειν ἔοικεν ἄν. εἰ δὲ καλεστῷ καὶ δυσμιξιάχρῃ ὅσα γε τοῦ παρόντος καιροῦ ἐπιβάλλοι ἄν. πῶς δ' ἂν τοσούτου ἐπάρκειν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰτιπίων ὑμῶν, τίνων Ἀντικύρας ἀφικέσθαι ἐπιδεησόμενον τὸν χορηγόν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτατον, Τίνας ἐκ πάντων ἂν παραχρῆ ἑαυτοὺς ἐξευρεῖν δυνησόμενος; ὅτως ἐπάντων κακίστων κακοδιαιτουμένων, ὡς μὴ ἔν τινα τούτων ἑαυτὸν τοῦ ἐπ' αἰῶνος εἰς σῶσιν ὁμολογοῦσιν. ἐχ ὅπως ἐκφύλλων οἴσεται φωνῆσαι, ἀλλ' ἐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τῷ † Ὁμήρῳ ἐοικὸς ἀφικέσθαι δοκεῖ μοὶ ἐοικέναι ἐκπὸ σέθεν ἐξεφυρῆναι. ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσι μόλις ἀφικέσθαι εἰκῇ ἐκεῖσε, εἰ δὲ ἀλλοῖ, μηκέτι τὸ χρέος. M.

26. Μακκοῦ] Μακκοῦν τὸ μωρόν. Ἀπὸ γὰρ γῆρως γινόμενοι μωρίᾳ ἀφομοιοῦνται, ὡ φασὶ ἐπιστρεφόμενοι τῇ πάλαι εἰς ἀνθρ. ἀφομοίωσις. ἔστι τὸ ἀκούσασθαι παρ' αὐτοῦ λαλήσει ἐπικοῦ ἐ ῥαπτικῶς. G.

† Ὁμήρῳ] Il. Δ. 405. M. de S.

99. Ὅλου] Vid. Phavorin. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. E.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ fame laborare, supra in Phal. altero, §. 8. ξυνῆσαι πενίᾳ. Tim. §. 12. De permutatione autem τοῦ νῦν & ξὺν meretur videri Cl. Hemsterh. ad Jud. Voc. §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοῦ] Μάττιν ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ἀλιθολογήσειν οἴεται, ἢ κἂν τὸν Μνησάρχου τοῦ Σάμιον, [c] σιωπὴν ἡμῖν γλωττάργειαν ἐπιβάλῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μεγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ κἀγὼ τοῦ [d] φρεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] δὲ μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ κἀγὼ ῥινασχήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταῖρον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε ἐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρίν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ἀλιθολογήσειν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθολογημονεῖν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φρεῖ] Φυεῖ *P.* male & *A.* Φρεῖ cett. Φρεῖ M. e Οὐδ'] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. *Μνησάρχου*] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν σιωπητικὴν σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὸν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὸν τῶν λίθων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐστὶ τὸν καθαίρετον ὑπὸ συνηθείας εἶδε. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπεύχομαι· καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεται τὸ χρηστάριον. τὸ γὰρ ὀττεύειν ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥινασχήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλήσαι, ἐπεὶ οὖν τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διαστροφῇ τινῶν ἐν χλευῇ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἰσχίου τὴν κατωμηνίαν πάσχουσαν. *V.*

ἐν] Edita κνημίνι. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μυκτικὰ φρεῖ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ἀλιθολογήσειν οἴεται. Cetera communia ſunt. *F.B.*

31. Χρῦ ἐν τῷ φρεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G.C.*

32. Φρεῖ] An κρῦ? *Heſych.* κρῦ τὸ ὀλίγιστον. *F.G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *ominor*. Heſych. ὄττευε, ὀλιγωρίζων. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. *F.G.*

34. Ῥωνασχήσειν] *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum nivi tenueris urſi.* *F.G.*

Ῥωνασχήσειν] Verbum ῥωνασχήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur ῥάγας dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτηρὰς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant naves*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *F.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἐπαμφοτερίζων ἐν τῇ σοφιστῇ ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἣν ἐπιγαμίαν ἔν τε γυναικῶν. Obſervat tamen *Caſaubo.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cum, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum fitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda venteris movens daemonium glutisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι ἢ τὸ χαθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παραλλάττοι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μιαρά τινα λέγεις ἢ ὀνόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ γὰρ θεὸν ᾠόμην, ἢν χολαγωγὸν τὴν φάρμακον τουτὶ κεραάσαμεν, ἰέναι πρὸς αὐτόν· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, καὶ τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείθηταί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι δράσοντές με, ὦ Σώσταλι, σύ τε, καὶ Λυκῖνε, συμπίνοντες τυτὶ τὸ φαρμάκιον, δέδοικα γοῦν μὴ ἡ ψυχή μοι γένηται τὸ τῶν λόγων τὸ σῶμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονήσεις, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδὲ πείθομαι, καὶ πίομαι· φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός, ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣΙ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto, sine cæt. Edd. h Ψυχὴ] Ἡ ψυχὴ W. & Fl. i Φρονήσεις] Nihil hic mutare J. Fl. & H. notat M. du S. k Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρίβυθον exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μι.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὃ δ' ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εἶδη φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; jam γλῶττα ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, ita qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. mox. *Hemsh. ad Jacch. vers.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλώττης ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 196. ἵνατι ῥᾴων ἦς (ἢ γνοὺς) κἂν μηδὲν πίῃ τῶν φαρμάκων. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euricleni*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμοῦμαι δ' ἐγὼ τὸν Εὐρικλέους φαντάσιον καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδεῖν πολλὰ χἀδόμενος.

Eurycles autem ventriloquus fuit Athenis; qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλεῖται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *E. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐνδαιμόνιον. Quod a *Vossio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 90 A. Καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς πολλῆς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Fuit igitur, & ex ἐγγαστριμύθου concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίβ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod. Misc.* IX. c. 19. *Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73.* Ubi ex *Hippocr. Epidem.* 6. adfert: καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπιφθέγματα, ἅπερ καὶ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κακίστου μύθου τοῦ σάρκινον φθεγγόμενον, ἀφ' οὗ δοκοῦσι ὡς ἐν γαστρὶ φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαδαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦ δ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λᾷστε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἄτλα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τὸ φάρυγγα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἵκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, ἀλλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῆς ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἄλλα χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιλληποδία, μέγαν τὸν ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὗτοσί, πλὴν εἴ τι μεμύκησιν ὑπολοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾆτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λᾷστε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄτλα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιλληποδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς αὖ καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιλληποδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλιπ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμήμεκας] Πλαίσιον τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγὺς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσκειν ἀλλ᾽ ἀγανύεσθαι. *V.*

76. Σιλληποδία] † Σιλληποδῶ παρὰ Σώφρονι τὸ σφιγκτῶν ἐξερύεσθαι. ἔοικε δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακοήθη καὶ ἐπιβουλευτικὸν εἶδος. ὡς ἂν διὰ τὸν ὑποφίαν τῆς λέξεως, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύτης ‡ φρονῶν, ἐξεργάσεται αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ λαπτιοῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπάγεσθαι. παιδῶ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀναβλεπομένῳ εἰκὸς ἐστὶ ψόφον ἐμφαίνειν αὐτὸ μιμαλαβῶν. ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφίαν τῆς λέξεως, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύτης ‡ φρονῶν, ἐξεργάσεται αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ λαπτιοῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπάγεσθαι. παιδῶ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀναβλεπομένῳ εἰκὸς ἐστὶ ψόφον ἐμφαίνειν αὐτὸ μιμαλαβῶν. *V.*

* Διατείνεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. du S.*
† Σιλληποδῶ] Σιλληποδῶν M.
‡ Φρονῶν] Sic restituit *Solan.* Nam φρονῶν habebant edita.
§ Τῷ ἄγκῳ.] Τὸ ἄγκῳ. M.

tis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux*: καὶ ἐγγαστρίμυθοι Σοφοκλῆς, τὸν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator, ὅτι ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τὸν ἀληθῆ μαντεύόμενον διὰ τῆ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch.* περὶ τοῦ ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους ὑφηλίας πάλαι, τινὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cresollio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄτλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄτλα non ἄτλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἄτλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* *F. G.*

73. Τευτάζοντας] *Hesych.* Τευτάζοντες, πλανώμενοι. *F. G.*

76. Ἡ γοῦν σιλληποδία] Scribendum puto σιλλοποδία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιλλοποδῶν.

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνὺς, μέτιθι ὅπη τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ὅπη τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἀφ' ὧν γὰρ τούτων ἄπαρξαι τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τε ὅπη τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ καταδεηθεὶς μεταμανθάνειν, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ὁμάτου ὅπη τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονος marg. *AlW.* g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιλληφδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιλληφδία & Σιλληφδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν λέξεων ἐς τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. *J.F.*

Ibid. Σιλληφδία] *Heſych.* Σιλληφδῶν, σιδηροφοροῦντες, στρατιῶται. ἐξορίσασθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προσδοκοίητε] An προσδοκοίητε; *F.G.*

Προσδοκοίητε] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προσδ. *M. du S.*

Προσδοκοίητε] Vulgo editum προσδοκοίητε, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *iota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πυγαῖς ταύταις λαβόμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγᾷ. At ubi pro καὶ ἂν ſumitur, differentiae cauſſa iota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις] Sane interpretes *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *J.G.*

5. Μεταμανθάνειν] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum fic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ἀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ φοιτᾶν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καλαπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κἀν τῷ ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπαν λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ ἀσσιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτός ἐστι αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο σὲ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνειν, ὅτι σὺ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλαχοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἢν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ προσθύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὸ

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe confictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀνεμῶναι] Et ſic habere *F. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴσθαι male *F.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος Δημοσίους δικὰς παριλθεῖν. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τἄλλα δὲ καλῷ καγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtæ paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *G. C.*

13. Πεμποθέτω] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor φοιτᾶν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris π in θ transire. *F. M. G.*

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laert.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μοι δοκεῖ τῇ ἀληθείᾳ. Συγῆρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτῶν. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *Fl.* prave etiam Τῳ. c. 21. ſcribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *F. F. R.*

35. Οὐ μαλακὰ] An θηριάλωτα; i.e. *torrem.* *F. G.*

Οὐ-

non ſit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid ſignificaret ſcires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos riſere.

25. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pediſſequos appellares: quae quis neſcit, χιτώνας mulierum eſſe veſtitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt ἵπτατο, & ἐπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes ad quae glossario opus eſt. Tum vero, ut pedeſtria metris com-

35 μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ παρειλημμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τῆς ξένης πληττόντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινέταις, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικὸν εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένον, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ- 45 καταμεμιγμένεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει χθὲ γῆς δύναι μοι χόμην, ἀκούων σου δεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ὡς λέγεις· δουλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῆς 50 ἀκολούθους ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτῶνες μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων παραφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, [d] ἀπαπτώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ [55 e] μέλιττα τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς [f] δὲ οὐδὲ ποιηταὶς ἐπαινέσομεν τοὺς τὴν γλῶτταν γραφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πρὸς τὰ μέ-

d Ἀπαπτώμενος] Ἀποπτώμενος W. e Μέλιττα] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abeſt a Fl. & M. Adeſt in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde ſpero, me aſſequi poſſe quid haec ſibi velint, cum jam tum vulgo ignorarentur. Equidem cum apud *Heſychium* inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur αὐτὰν τυχίως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit ἢ μάλ' ὄπα. Verum abjeci σύμφωνα non magnum, cui repugnaret articulus τὴν & λοιπόν. Nam illum quoque in τὸν mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερόπλιον] *Philoſtr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίων ἐπόησατο — ἃ καλλιλογιστιστὶ μὲν, καὶ ὑπερηλιαζόντως. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praeceps.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, quum ſcilicet exiſtimarem* χιτώνιον &c. Luciani ſunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia ſunt illa τῶν σῶν*; &c. Sed peſſime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ἠχόμην] Conf. infra Ἀτθὶς. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρεῖον. *Heſych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέλιττα] Ne Lucianus ipſe aut ejus larva peregrinum ſe prodat, lege μάττυα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικῶς & inuſitatis verbis ſcribentes. ὅσα τοίνυν ἐν ἰαμβείοις οἱ μὲν τοῖς πάλαι ῥητόρεσι ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἀγνοεῖται, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. *M. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philoſtratus*, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17. λόγων ἰδίων καλλιλογιστιστὶ ποιῶν vocat. quod ex *Suida* & Ariſtophanis *Scholiaſte* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖδμοάλλειν, καθάϖ ὁ [a] Δωσιάδᾳ βωμὸς ἀν εἴη, ϗ ἡ τῆ Λυκόφρονϖ Ἀλεξάνδρα, ϗ εἴ τις ἔτι τούτων ἧττον φωνὴν κακοδαιμονέστερονϖ· ἀν ταῦτα ζηλώσῃς, ϗ μελαμάθης, [b] ἄριστα βεβλευμένονϖ ὑπὲρ σεαυτῆ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τ λιχνείαν καλολιθὼν, ἐμοὶ μὲ ἀποπεπλήρωται ἡ ϖδμίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγελος ϗ ξυνῆς χείρων γενόμενονϖ.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν, ὦ Λυχῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲ γὰ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τυτὶ δὲ ϖλέον τῆ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲ ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῆ γέλωτονϖ δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δι-

EUNUCHUS.

PAMPHILUS.

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

a Δωσιάδου] Ex emend. *Solani*. Δωσιάδῃ Edd. priores & M. b Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S*. At cum vulgata facit W. c ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *F. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiadae ara*. Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδῃ. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze*. *J. F. R.*

59. Λυκόφρονϖ Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἐμμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τ ἔσχατα ὑφιεμένων ἀκαίρως χαρμάτων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. *J. B.*

Ὅλως ἐμμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οἷγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἐμμάξας βλασφημιῶν κατεσκίδνασαν ἀκαίρως, κεκραγότες, ϗ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἄμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

καζομένην παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἴ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνεῖστηκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταλοι, καὶ σοφώταλοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καθ' οὓς ἄν τις αἰδεσθῇ, καὶ μέλλων τι φθεγξάμενος, μὴ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενον. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ὄχλων ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χαμαὶ πίπτει τοῦτο. καὶ γὰρ ὁ τοῦ Διονύσου ἱερ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ὄμῳ τι πρίσπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκοντόβολοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παροιμία, τὰ ἐκ ἁμάξης. ἔστω δὲ ἵν' ἐνδείκηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμμαι. * παρακολουθοῦσιν τῷ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθοῦσι] Ita dedit *Salm.* pro vulgato παρακολουθοῦσιν.

chenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressêrunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J.J.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J.F.R.*

23. Ψηφοφορεῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλὸς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J.F.R.*

31. Συι-

ΛΥΚ. Συντέταχ᾽ ὦ, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη τῷ γένει τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τού-5τοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτοῦ τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, οὐ βοείη τις ἦν, καθ᾽ Ὅμηρον ποιητήν, οὐδ᾽ [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι καθ᾽ ἑνιαυτὸν, ἐφ᾽ ὅτῳ συν-10ῆναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτοῦ ἐναγχος ἀποθανεῖν, τῶν

3. LYC. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubulae pellis erat*, secundum poëtam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi ista, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. sola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρίας male L.

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Ἐκ τοῦ Χ. τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philostr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philostratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philosapho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ὑπὸ pro ἀπὸ infra *Demon.* c. 51. Et sic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ὑπὸ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionys. Perieg.* de situ Orb. vers. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ὑπὸ μακάρων ἀντάξιον εἶην ἀμοιβήν. Sic ὑπὸ τινος παθεῖν pro ἀπὸ, *Long. Past.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἴσοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos sibi a senatu principes.* Sed & ibi simul significare potest: *principes e senatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De salariis rhetorum vid. *Gronov.* P.V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων] *Philostratus* quidem Herodi eam potestatem a Marco cum primum constitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipse Professorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaeresio de philosophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Carmen est *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus est:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant.
G.C.

Κατὰ τὸν ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὑείον. *J.B.*

Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Il. X. 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον ἐστὶ βοείη, Ἀρνειὸς, ἢ, τε ποσὶν αἰόλα γίνεται ἀνδράσι. Quae ibi laudat *Clarkius* satis firmant interpretationem nostram ἱερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. *J.M.G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etsi nihil interest quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cujus Lectionem nos adnotarat *Solanus* noster. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* est; at quum versus non sit, dices ad rem non verba respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείη; paret etiam alteram ad eandem esse formandam. *J.F.R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano summam tradit *Philostratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνικοὺς, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐκ τῶν αὐτοκράτορος, καὶ αὐτῶν Ἐπικούρων προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίνειν. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Vesp. c. 17. *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit *Tacitus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae summa quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter ſe invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philoſophos ſe dicerent eſſe, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & ſacris patriis, & ſepulcris majorum ſuorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma eſt Peripateticis, non valde contemnere divitias, ſed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, ᵉ γελοῖον ἦδεν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν εἶναι τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

ᵉ Γελοῖον ἦδεν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. conſtanter, item M.

parte Lucianeam ſuperat, ſi Ariſtophanis *Scholiaſtes* (p. 741.) valorem aurei juſtam aſſignavit. *Creſſolius* ſummam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Hiſtoria docet ſtipendia Philoſophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuiſſe. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philoſophis per omnes provincias, & honores & ſalaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praeſtitiſſe, haud obſcure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum eſt, ut magna multitudo ſe philoſopharі ſimulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* ſignificat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Baſ.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmaſius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde diſcimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuiſſe Athenienſibus; atque *magiſtros Athenis* in omni ſcientiarum genere omnibus gentibus *conſtituiſſe*, *eisque annuum ſalarium tribuiſſe:* qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαὶ, ut obſervat Salmaſius, allato etiam hocce Luciani loco. „ *Myriae* autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta ſeſtertia, aureos vero quadringentos, at noſtrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor, qui ſub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philoſophis & Rhetoribus ab Imperatore conſtituta ſunt ſalaria, paullo ampliorem eorum modum agnoſcit. nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in ſtipendium accepiſſe dicit; quae ſexcentorum aureorum ſumma, non μυρίας δραχμὰς, ſed μυρίας ϵ δηναρίας continet. Quid igitur ſtatuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci ſubeſſe oportet, L. πεντε——.) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philoſtrati? .... Sed nullis correctionibus opus, Pu- „ to enim *Lucianum* & *Philoſtratum* in exprimenda „ illa ſumma, quae annua dabatur Rhetoribus & Philoſophis, breviter ac rotunde μυρίας dixiſſe, cum „ tamen darentur μυρίαι ϵ δηναρίων. Sic majorem „ numerum expreſſiſſe contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exemplis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc ſtipendio Rhetorum pluribus agemus". *Myriae* δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diſſ. in Irenaeum p. 497. valebunt illa noſtrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de ſumma Tatiani, probat enim quae Salmaſio placuerant.) *Caſaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum obſervaſſet ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem eſſe, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Ariſtid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae ſcripta eſt circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Juſt. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philoſtr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Maſſ.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellipſ. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque ſectae videntur fuiſſe. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, ſcriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλη ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μόριον τ῀ εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. ſupra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἓν τούτοις. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὴ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τῶν ἀποθανόντων ἐκείνῳ ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφ' αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν ἓν τῷ λόγῳ προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἰχέτην καὶ μάλα τοῦ Δί', οὐδέτερος αὐτοῖν ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' ἓν τέλος ἡ δίκης ἐς τοῦτο ἀφίκετο· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ὅπῃ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Αυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ὅπῃ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχωρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲ εἶχον βλασφη-

55 Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxima erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis; meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

a Τὸν] Τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς Ἀριστοτέλη ἀνατρέχουσι, ὃς ἐν τῇ ἑαυτοῦ εὐτυχίᾳ μέρος τι ἐδιδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφ' αὐτῷ] Ἐπιφιλοτίμου. *V.*

* Ἀριστοτέλη] *Solon.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλην, sine auctoris male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. vers. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην usitatius quam Ἀριστοτέλη. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. 3. f. & 8 m. & 10. Διογένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστοκλέην, Δοστέλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam; facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes ast Dominam servandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel conari aut properare Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἱερῶν

haberent convicionem & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Ragone tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, mulcum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Diocletem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-cebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιᾶν, ἄλλως δὲ ἐλέγχου, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τὸν Βαγώαν [b] μελαστοιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ ἀριστεῖα, εὐνοῦχά γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἀξίους, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοίωνόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάρεστον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξίοι εἰς τὰς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν ἀπροσδόκητον ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' ἂν ἕτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἦγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δουλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρὼς ἦν φανερὸς ἐπ' αὐτῷ· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἐδίκαια ποιεῖν ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείουσα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναῖκες μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνη-

b Μελαστοιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male. *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μιλησιοῦσθαι] Ἀντιμιλησιοῦσθαι. *V.*

88. Ἱερῶν ἀνδρῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσώνυμον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ἔρωτ. c. 39. & Ἀστρ. c. 17. *M. du S.*

112. Ἀσπασία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συμπροήσεσθαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καχεῖνον αὐτόν, [b] εἰ θέμις εἰπεῖν, καὶ τὸ ὁμοίωμα μελεποιεῖτο, εἴρξειν ἂν, εἰ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τὸ φῦλον τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔφθη τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅπερ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὁπὶ φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ φέρεσθαι βασιλέως ἀποφέροντας· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶ

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Παλαιστινῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ θέμις εἰπεῖν] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *J.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & P. notat *M. duS.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὸν *Varſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—αν. g Ἀξιῶν] Nil mut. *J. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. J. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Συναμφότερος] Ἡ ὁ τετραμμένος τὸ αἰδοῖον. *G.*

33. Βακήλου] Βακήλου μάγου, ἀνάπτου, * γυναικώδους. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lectt. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. duS.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαικὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum l. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνει. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ἐ τὸ ὁμοίωμα μελεποιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάλιστα ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ θέμις, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί πῶς ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι [i] ζῶον εἶναι καὶ ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωμαλικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἰθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλος, εἰ δὲ ἀμφολίν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενον, εἰ δὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. Ed.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ' ἐκεῖνο] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καί τινας ἑ αὐτοὺς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. quodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. B.*

25. Παμιλθοῦ — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παμιλθοῦ in suo Codice rescripsit παμιλθὸν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὦ θαυμάσιον. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius* , & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρασ. c. 15. *M. du S.*

βαθέος κρίνειν δεῖ τοὺς φιλοσοφοῦντας, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῆλθε (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τοὺς εὐνούχους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο καταφύγειον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τοῦ τότε δικαστῶν, ἀπό γε τοῦ φανεροῦ ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, ἅπαντες μὲν γέλωτος ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλύπτεσθαι [d] τῷ τοῦ μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν ὑμῖν ἁπαλῆς τριβῆν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philoſophos oporteat, caprum juſtius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius ſuperveniens, cujus nomen in obſcuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iſte levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho ſimilis, ſi exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de iſto narrant, etiam moechus aliquando deprehenſus eſt, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum ſe recipiens, invento illo perfugio, abſolutus eſt, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex ſpecie manifeſta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propoſitae mercedis cauſſa.

11. His vero dictis, omnium quidem riſus, ut facile eſt ad exiſtimandum, ortus eſt. Bagoas vero magis etiam eſt perturbatus, in mille formas atque colores verſus, frigidoque ſudore diffluens: qui neque honeſtum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile ſibi crimen ad praeſens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto iſta, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuiſſe. Sed quid tandem factum eſt, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant ſen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P. M.* ὅτι legend. adſcripſ. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl. Cett.* Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & *W.* eſt. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Deſunt haec duo male in *Fl.* Adſunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τοῦ μοιχείας] Τῷ περὶ τοῦ μοιχ. *W.*

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὡς φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctiſſimis *Voſſio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic ſermonem eſſe ſomniarent. De Bogoa enim haec manifeſte dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philoſtrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur cauſam erroris praebuiſſe, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiaſt. *Ariſtophan. Naſal. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὡς φασὶν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχεῖν] Vid. not. ſupra ad *Piſc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὁμόψηφοι] Ὁμόψυχοι. *F. G.* Secutus ſum ſcripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac *monentum Gujetum*, quia ſic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

85 ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρώνητους βλέπουσι, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴν ἀρχήν· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοί τινας τῶν ἐξ [f] οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπύειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ σπουδαιότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μετὰ δὲ ἐπὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ τῶν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλήγοριαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ ὅτου κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. Τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἅμα χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τοὺς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας κρίσις κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habent *J. Fl. H.* Ba. P. & M. notat *M. duS.* g Ὀπύειν] Sic W. & Fl. Ὀπύων vulgo. h Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ἀρχήν] Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφῶν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ἐκτίσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ἐκτίσω quoque est editum. Sed in Indice ἐκτίσω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. duS.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜφί τε ὑρανῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέου περὶ ὑρανῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ἔχει σωφροσύνην, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τις μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [e] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καί ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισί

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Jenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διανεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΔΟΓ.] Γρ.αι Ἀστρολογίης. *G.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγματα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Α—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ ὑρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῇ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῃ. iterum αὐτῇ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκιτο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκιτο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 983. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Jenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Jenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέου] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum ε interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τουτοις, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis sentiunt ; tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant ; & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles ; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Caussa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes ; partim etiam habitandi sors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τι ἀντίξοα Φρονέουσι, καὶ οὗτ' ἂν ἀνθρώποισι ὀπιχωρέουσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καθηγεμόσι, καὶ αὐτικὰ ἀστρολογίην μισέουσιν, οἷά μιν ὕτε ὑγιέα ἔοντα οὐ δικαίως νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, καὶ δικαίως, ἐμοὶ δοκέειν, Φρονέοντες. ὕστε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῇσι τεχνέῃσι, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν [o] οὖν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκήσιος ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη ἀμφικέαται· οὐδὲ τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχουσι, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] δὲ πρῶτα τὴν σελήνην οὐκ ἐς τὠυτὸ

---

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. k Καθηγεμόσι] Sic M. a recent. manu. Καθηγεμόσι Edd. l Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικαίως male Fl. m Ἀφυίη] Ἀδυίη W. solus. n Σοφὴ] Σοφὴ Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσιος] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκιήσιος. Οἰκήσιος M. p Ὧν] Sic restitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπικειμένοις] * Ἐπιτύχουσιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδυίη. V.
26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χαλδαῖα δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαῖοι γάρ φασι πρώτους ἀστρολογίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐπλοία. V.

* Ἐπιτύχουσιν] Ἐπιτύπουσιν ante legebatur ; sed recte in C. ἐπιτύχουσι. M. du S.

† Ἀδαΐη] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative ; nam sic §. 10. αὐτῷ ὑμῖν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτὴ τῇ μητρί. J. F. R.

8. Μίμφομαι ἐκέσι σοφοὶ &c.] Ellipsis accusativi αὐτούς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116. p. 144. Λυπεύμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. c. 36. ubi οὐδὲ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπιχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ, μεμφομαι ἐκέσι similis est ellips. Terentii in Ad. II. 1. 43. Minime mitor, qui insanire occipiunt ex injuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, mittere qui nuncient, omitti solet, aliquem. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀπίσσω] Recte monuit Cl. Jens. ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. J. F. R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impressis est μαντεύομαι ; sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένους. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio ista in σω & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum : Ὁκοίοισι νίοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἴσι, τουτέοισιν ἀπογράσσουσιν ξηραίνοντες. ἐκέσοισι δὲ νίοισιν ἰοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ ἴσι, τουτέοισι πριοῦσιν ὑγραίνουσι ὑγραίνοντες. J. F. R.

18. Καθηγεμόσι] Lege καθηγεμόσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγεμόσι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ἕν, quod commune est. M. du S.

Ὧν] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὅν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὧν pro ὅν scribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοσε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεον αὐτέοισι τὸ χρῆμα θαύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ πάρ' ἡελίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τὰ ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται)· φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἀποτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum.*

Ταῦτα μὲν [f] οὖν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν φόρισι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἀλλοῖσι] Ἄλλῃ τὴ Fl. Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἀλλοίῃ μορφὴν Fl. ſola. c Αὐτῶν] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν F. male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. f Ὧν] Οὖν Edd. priores. g Μηνῶν] Sic Fl. P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. V.

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. F. F. R.

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλων μορφὴν. F. B.

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. M. du S.

ſ. οἱ δὲ. F. F. R.

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non qua eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Vertē, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα. F. G.

52. Μίζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μίζων, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. F. F. R.

55. Μηνῶν] An μηνῶν, ut ſupra? F. G.

Μηνῶν] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. M. du S.

Μηνῶν] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνῶν recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. F. F. R.

58. Ἐμήσαντο] A μήδομαι. F. G. Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. F. F. R.

60. Οὐδ' ἅμα] Corrige οὐδαμῶ ut infra §. 19. F. G.

Οὐδαμῶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεόμενοι, legendum cenſeo πλάσσης κινέονται. M. du S.

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

conversio fuit; anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἕτερον δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περιφορά.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐστάθεων, καὶ εὐδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ἐκ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, [o] νοὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην βοτανέμει, καὶ

οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *A*1*W*. *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* *l* Τέων] Τέω M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱρὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. *p* Ἠερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερέου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτων. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.* Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum οἷσι τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκεῖα lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi τυγχάνει vel simillis ellipsis post οἷς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἰς. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντεῖόν τε ἀκατθάσι, σημεῖον δ' ἐκείνῳ τῷ ταύρῳ μαθησῆς.

culum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ χρὴ Λίβυες ἐπέδησαν τῷ λόγῳ καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τὸν τοῦ σοφίην εἴρηλο, ὡς δὲ τ' Ἄμμωνα, ἢ ἔστι κριοπρόσωπον ποιέουσι.

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem ampleſi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τοῦτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ἤτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τοῦτο ὁ λόγος ἀπίκελο.

9. Agnoverunt autem horam ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

Ἕλληνες δὲ ἔστε παρ' Αἰθιόπων, ἔστε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσαλο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ ἱρολογίην, οἵη ζωγροίη ἐκείνῳ. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τ' τ' κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀναχινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσεργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τουτέων] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Ἐς Angl. P. & L. c Ἀπίκελο] Ἀφίκελο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προσήνεγκεν *f.* Προσλ. B2. e Ἱρολογίην] Ἰερολογίην Edd. priores. Et mox ἱρὰ. quod ſimiliter mutavi. f Ὀρφέος] Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. G.C.

83. Εἴρητο] An ἤρτο, ab ἀείρομαι? Placet. F.G. Ibid. Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cetera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τ' γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione πρὸς mutandum in παρ' ὃ. quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius*. F.G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δοκέει] An δοκίεις; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς ἐοικῶς pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὡς, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ στρουθὸς ἀδύτερον ἐπαισθήσεται. Idem XIV. 4. Τὸν ἀηδόνιον, ἐμοὶ δοκεῖν, ἰσχνόφωνον. — φέρειν. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ἐς ad-

ramem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem esse: unde etiam illum duplicis naturae finisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

ἐν μέσῳ ἕζεται ᵇ ἴκελος ἀείδοντι, μὴ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῷα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· ⁱ καὶ τὰ ἕκαστον οὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, οἵου δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁποῖος λέων, Ὀρφέως ᵏ ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλεὸς μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἔειρε, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν ᵐ Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ ⁱ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσι ᵐ Ἕλλησι ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τὸ οὐρανίης μάλις ἔμελε. καὶ τὸ ⁿ ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερον. ἔνθα δὴ Θυέστης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἴκελον] Sic W. Εἴκελον Edd. i Καὶ τὰ ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *J.* comma est post τῶν. k Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *J.* l Πατρῴης] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλισιν misere *J.* sola. n Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: *αὐτὸς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, καπήλιον. Aristoph.* Plut. 736. *ὡς γε μοι δοκεῖν* &c. *J. F. R.*

38. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 26. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢ δί κοτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολέμους λίθους tesselas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Spanius.* *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ὦ in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελον] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ϛης μὲ χρυσοῦν σφίσι τὴν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενον, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέου δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστην γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τοῦ ἡλίου περὶ τῶν [b] ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοισι [c] ἀνθιδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες εἶναι, τοῦ ἡλίου [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαλο, καὶ μέγα κλέος ὀπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι [e] ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τῇ σοφίῃ μεθέπονλα, ὑψηλά τε φρονέονλα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέονλα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀλκανοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. καὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη δοκέοι γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσαλο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀνθιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato ἀλλοδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑαυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑαϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέπονλα] Διέπονλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστ.] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀλλοδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τοῦ κριοῦ τὸν ἀλλόμενον φυγόν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀγύιεϊ παρθένῳ αἰδοίῃ. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Δαιδαλέαι παρέκειτο θυώδεϊ θαλάμῳ Ἥρηϊον εἶδος καλὸν — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχέζ δυσκλείδεα βοῦς ὑπὸ νηῦ. Sed quodnam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλῆα, ποδώκεα δῖον Ἀχιλλεύς, αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑαυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτίου. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑωυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρυ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [b] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ὀπτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον αἰρθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τ [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τῦ λόγυ, καὶ ἐς πέλαγος κατλυέχθη [m] ἀ-
60 βύσσων πρηγμάτων· † Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέυσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέων ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρεον εἰκῇ καλέυσι.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae
65 devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

Τάχα δὲ κ' Πασιφάη παρὰ Δαιδάλυ ἀκέυσασα ταύρυ τε πέρι, τῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένυ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τῦ λόγυ ἀπίκετο, ὅθεν νομίζυσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐυμφρεσσεν.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad
70 Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

Εἰσὶ δὲ οἳ κ' [o] μέρεα † διτχήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενόησαν-
70 το, οἱ μὲ τὰ ἐς † σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [p] δρόμυ τε αὐτέων πέρι [q] κινήσιος, καὶ [r] δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲ, τὰ ἐς † σελήνην
75 [s] διετάξατο.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Φαέθων δὲ, τῦ ἡελίυ δρόμον ἐτεκμήρατο, ὐ μὴν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα † λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡελίυ παῖδα Φαέθοντα δοκέυσι,

[b] Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heinf.* [i] Ὀπτὰ] Ὀπτὰ *Pell.* pro ὀφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτὸν Edd. priores. [p] Δρόμυ] Sic W. P. Δρόμυς Edd. Δρόμυν L. [q] Κινήσιος] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμιος] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συνετάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίᾳ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἑσπείρᾳ] Μίτρια. *V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβείᾳ.

† Ἑσπείρᾳ] Ἑσπείρα Exc. G. Lege ἑσπερίδι. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restituí, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. L. XI. *J. F. R.*

79. Ἡελίυ] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ba-

χὴ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ὐδαμᾶ πιστὸν διηγέον-
ται. ἐλθόντα γὰρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα
αὐτέων τὸ τῦ Φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ
δῶναι τῷ οἱ, χὴ ὑποθέα τὸν ἱππασίης τὸν
νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα,
ἡλικίη χὴ ἀπειρίη, ἄλλοσε μὲ πρόσω ἡνιόχευέν, ἄλλοσε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρύμμω· τὺς δὲ ἀνθρώπυς κρύος τε χὴ θάλπος οὐκ ἀναχέτον διέφθειρεν. Ὑπὸ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγαμαχτέοντα βαλεῖν σφεας πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφεαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς τὲ μετέβαλλον τὰ εἴδεα, χὴ νῦν εἰσιν αἴγειροι, χὴ τὰ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυα γαλάουσιν. ὐχ ἕτω ταῦτα ἐγένετο, ὐδὲ ὅσιον ἐστὶ αὐτέοισι πείθεσθαι, ὐδὲ ἡλίῳ παῖδα ἐπαινητὸν, ὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγωσι δὲ χὴ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ ὐ μάλα τι πείθομαι πῶς γὰρ δὴ ὅσιόν ἐστι ποιῆσαι παῖδα Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, χὴ Διὸς Μίνω, χὴ Ἀρεϊ Ἀσκάλαφον, χὴ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκαστος αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, χὴ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲ ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ὅτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis currum regere sibi liceret, illum vero dedisse, & legem aurigationis subjecisse. At Phaëthon confcenso curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent; & nunc sunt populi, lacrumamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est.

20. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere filium Aeneam fuisse Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. b Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male J. c Ἐγένοντο] Γένοιτο W. d Ἐπέλεψεν] Ἐπέλειψεν W.

83. Ὑποθέα] Διδάξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etsi βαλεῖν scriptum suspicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἡγεῖται. J.F.R.

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra singularem Nostri *de Electro* Dissertationem. J.F.R.

99. Αἰνείην] De eo *Eustath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. G.C.

6. Ἐπέλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέλειψεν substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse; at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. J.F.R.

8. Ἴκελα] Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra Edd. Vid. supr. §. 10. J.F.R.

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit Iones adspirationem tam in adpositione quam in compositione negligere, videatque testimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. J.F.R.

19. Ὁρέων] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράων, quia & ἰρέων non ἱράων scribitur constanter deinde c. 24. & alibi. J.F.R.

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐτάνυσε λ. ὐ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. δὴ χὴ παιδοδέσθαί μιν οἱ πολλοὶ ὐκαστον. J.F.R.

26. Τὸν σκιμπὸν τῦ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.* Τὸν σκηπτὸν τοῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὸν χρυσῆν σκηπτὸν (Il. Θ. 19.) ἔδη ἄλλο ἢ τὸν ὕλινον Ὅμηρος λέγει

χὴ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέεσι, ἠ [f] χροίην, ἠ μορφὴν, ἠ ἔργα, ἠ ἀλαοίην. καὶ βασιλεὺς μὲ ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλήσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμβριν δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, ἠ οἱ νωθρότερη ἡ κίνησις, ἠ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρον καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantores similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, ἠ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὸν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, ἠ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, ἠ τὸν χορὸν, ἠ τὸν ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέων ἠ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, ἠ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ τῶν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεσθαι] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρότερη] Ὀκνηρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρησεν. *V.*

* Νωθρότερη] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρότερη.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρησεν. *V.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ἕως μὲν ἦν ἡ περιφορὰ ἡ κινουμένη ὑπὸ ἡλίου, πάντα ἐγίνετο καὶ σώζεται τὰ ὑπὸ θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ὕστερον τοὺς κύκλους τοὺς πλανωμένων ναοῦσι χρυσέων στέψαι, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plusquam Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἄλλοισι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηι θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἀτὰρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντίῃσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾠκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πρῶτα μάντεων ἀκούσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ ἐς Δελφοὺς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περίων Διδύμων οὐνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ne veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cer-*

a Αὐτέων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. *b* Μαντίῃσιν] Μαντήῃσιν M. *c* Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. *Eirγ. Jenſ.* *d* Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἰερώτατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, ἑτος & τοιοῦτος, tralis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit ἐων & ἐοισι, pro ἐῶν & εἶσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I. &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήῃσιν] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, εἰργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Nupt. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermos.* monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἔλεγ. &c. &c.

uevet ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesenti-65bus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem70matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena75luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam;80sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut85inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

αἰδὴν ἀπίχεῖο, ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ θεσπεσίῃ. ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τὸ μητρὸς τὸ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὁ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέχελο διψῶσαν ὁρέων τὸ μητρὸς τὸ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ οὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαλο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τὸ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι.

Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαλο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίην δὲ καὶ ἀσοφίην λέγυσι καὶ τὸ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλος [h] εὑρεθῆναι μαντικῆς. ὁ μὲν εἶναί μιν ὅτε πιστὴν, ὅτε

e Ἡ] Οἱ W. *f* Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. *g* Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. *h* Εὑρεθῆναι] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὶν ἂν δὴ τῶν μαντίων ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque, draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiasten* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰράταλον] Recte hic Cod. W. Ἰρ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργος] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessit luna.* *G. C.*

74. Νόμων] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod cæteris omnibus amplectentibus astrologiam, cæterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην [a] ὥρην ἐκείνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· τὰς δὲ σφέας δὲ χρείη τὴ περιφορῆς ἀναγκέφορον.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τοῦ μαντοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν σφετέρην εἱλέουσι, παρέργου δὲ σφίσι τὴ κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπυίουσι. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥραν] Ὥραν Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρῃ] Φροντίδα. *V.*
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*
99. Σφετέρῃ] Ὁδὸν. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὥρῃ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. *M. du S.*

Ὥρῃ] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἰδιωτείαν ὥραν ἔχεις ἰμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μεσημβρίην ὥρην ἔχειν ἀρκτοειδεστάτην. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etsi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφιξόμβρια] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἰδιώτας ἰδιότας ἀφιξόμβρια, πολλὸν ἀπέστεδεν εὐφρανίης. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in anteceſſum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται τὴ ἀστρολογίη, ut praecesserit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἀγνῶσι mirum ni Auctor hic ἰωνίζων scripserit ἀγνόωσι ut §. 3. φεκάσαται, & ἀπεγνόωσι §. 22. *J. J.*

Ἀπιξόμβρια] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἀπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile acce-*

pienn-

feſtucas agitari a vento, quem effecit curſus; a ſtellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: ſtellarum autem influxum non recipimus? Et ſane Aſtrologiae quae mala ſunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; ſed qui ea utuntur, illis prodeſt eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, ſed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de aſtrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέει; ἀπὸ τῶ ἀνέμων τῦ δρόμυ, ἀπὸ δὲ τῆ δίνη τῶ ἀςέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεα; καὶ ἐκ μὲ ὀλίγυ πυρὸς [c] ἐπορρόη ἐς ἡμέας ἔρχε, ἡ τὸ πῦρ ὐ δι' ἡμέας καί τι, ὐδὲ οἱ μέλει τῦ ἡμετέρυ θάλπε· ἀςέρων δὲ ὐδεμίην ἐπορρόην δεχόμεθα; καὶ σμῦτοι τῆ ἀςρολογίη τὰ μὲ φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐςιν, ὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶ ἐπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τὰς [e] χρεομένυς τά δὲ ὠφελέει, τὰ μὲ ἐσθλὰ εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἐπιπροσθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· ὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέυσι ἐπέρχε, ἀλλ' ἐν μελέτη καὶ πρόσδοκίη ῥηϊδία καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τά δὲ ἀςρολογίης πέρι ἐγὼν ἐπολαμβάνω.

c Ἀποῤῥοίη] Ἀποῤῥοίης *Fl.* d Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem exceptâ. e Χρεομένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοέυσι] Hoc particip. in Edd. male poſt τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in ſedem ſuam retractum. h Ἡγεῖται] Vulgatam hanc ſervant etiam *Fl. H. Bz. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ἐκὸς ἐ κοῦφον χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρίως] Ῥαδίως. *V.*

† Εὐμαρίως] Εὐμαρίως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem ſunt imitatio verſionis Eraſmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Baſileenſi exhibitum. *τὰ δὲ ἀγνοέυσι φαῦλα εὐμαρίως δέχονται. ὐ γὰρ σφισι ἐπέρχε.* De quo ſi vere pronunciare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium eſt menti auctoris, & hinc idem cenſendum de Benedicti verſione, quâ longe accommodatior illa Eraſmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia neſcio quae ſit ſcriptura vetus in codicibus Mſſ. Unde & pater editioni Baſileenſi in voce *ἀγνοέυσι* adſcripſit *ἀδυνάτοις*, optime ad ſententiam Luciani, ſed longius ab vulgata lectione diſcedens. Si quod edidit Benedictus, exſtat in ſcriptis, opinor veriſſime ſententiam auctoris ſic exprimi. *adverſa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus ſuperveniunt, ſed &c.* *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. ὐ γὰρ σ. ἀγν. ἰ.] Sic recte M. *Fl. S.* & *A.* Reliquae Edd. *ἀγνοέυσι* prave poſt *τὰ δὲ*, ponunt. *M. du S.*

18. *Ἡγίαται*] Ita cum Cl. *Jenſio* credidi legendum pro vulgato *ἰγυῖται*. Etſi contractio in ſimilibus verbis non ſemper videtur reſpui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. *ὁμολογύτω* legitur. Ac de *Articulis* p. 91. *μυθολογοῦσι*. Item *γνιῶνται* ibid. & multa ſimilia alibi, quae per dialyſin quoque more Ionico potuiſſent ſcribi, quaeque propter frequentiam immutare non auſim. Verum quum dedita opera Ioniſmum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque poſſunt. Maxime, cum ſupra quoque —*ίαται* non *ῖται* dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyſes frequentiores ſunt, non abſimilia vulgatae proferre poſſem, ut ex L. II. ſive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. *ἀναισιμοῦνται*. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. ſupra §. 19. *βαλιῦ*, ubi & *βαλέω* potuiſſes conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἐρρωτο ἄφρυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλεσαν, καὶ ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, ὃς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀλίγον συνεγενόμην. ἐκεῖ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μεγέθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὑπόπτερος

DEMONACTIS VITA.

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum 5 ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, vereri omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ait uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic *οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam *ὑπερφυῆ*. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra *ὑφυᾶ*. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudomant.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod mirer, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patare putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπτου αὐτῷ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἰηλίου non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

ἡ εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' ἡμῶν μνήμης εἴη τοῖς δεῖσοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῆς παιδείγματων σφᾶς αὐτὸς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἡμετέρᾳ βίᾳ κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ἀ τῆς ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ ὀκτῆσιν. ἀ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων

[a] Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπου ὐπὴ in qua dictione nihil equidem video, quod eam comprehendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπους, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπιος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἀ ἐπὶ πόας ὑπὴ *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. ὑπὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μόγις] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθριος] Vid. *Plut.* 483. f. Noster *Mor.* c. 7. ὑπαιθρίως scribit. *M. du S.*

14. Ἔπιπους] Vide *Jensium.* De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi. pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*; non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσειν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ἀ τῆς ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν ἔ κτῆσιν. ἀ μὲν ἀλλὰ ἔ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσειν] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπεράνω γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γένοιτο. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν ὑπανδροτάτην τῶν ἀντιπεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπεριδὼν τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὲν ἀλλὰ] Sic ἀ δ' ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Aucl.* Οὐ μὲν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τ Διόσκορόν ἐστι τις ἱστορία. &c. pro, *sed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπέρω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ γοῦν Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, ὑποκληθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τὰ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ ὑπέδυς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὰ ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὰ ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῦ λόγυ, πρὸς ταῦτα [c] ἦξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπτοις male *J.* & *Pl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦξεν] Edd. priores ἧξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τῦ ἀπηκριβάσατο. *V.*

31. Ὑπερέω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J.M.G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἵππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, tesse ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὰ δὲ γλαφυρὸς εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γοῦν Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G.C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J.B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἧξεν. Vid. & Δρομ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄκρ-

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, εἰδὼς τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁ-
54 ψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου,
60 πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαι-
65 ρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὡμιλῆσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὴν [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, καὶ θαυμαζόμενος τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόν-
70 των, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ εἰδὼς ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη, *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ὃ φίλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γινέσθω δὲ τροφῆς μηδὲ ἄκρου, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. *J.F.R.*

63. Εἰς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit εἰς ταὐτὸ, sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Εἰς ταὐτὸ] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ θεραπεύειν τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem; & frugalitate Diogenem; ὃ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτως ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* θεραπεύειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν, *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρίστασι δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παριχάραξε ξενικῶν μιμήσει ἰθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον θεραπεύοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τοῦ μὲν τῶν Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ τῆς Ἀττικῆς μετὰς ἐποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενεῖς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἀποτιμήσεως ἀποφεύγοντας, πάντοτε δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἀποτιμᾶν τοῦ δέοι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἁμαρτήματα κατέπληττε, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ τὰ ἀπὸ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὡς ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσει τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

6. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui enim illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum ejus refugerent: sed prae voluptate quasi immutati, decentiores multum, & hilariores, & spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus esset: sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae ipsos contristarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus esse, quam οὐδέποτε vid. supra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hist.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε σωὼν ἰδίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ἰᾶσθαι τὴν παρεστηκυῖαν ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, σωὼν ἰδίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insullius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνίατοι; &, ut Belgae dicimus, *dat geen salf meer aen te smeren was.* *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, σωὼν ἰδίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν &c.] Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε σωὼν ἰδίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν ϗ κακῶν, κ̀ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψ.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ ϗ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, κ̀ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. κ̀ πάνυ ϗ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, ϗ τοὺς πλείστους αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος ϗ φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, κ̀ ἥμερος, ϗ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν ϗ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· ϗ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, κ̀ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτοῦ, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τοῦ θεραπείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν. κ̀ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων ϗ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε ϗ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ χαμηλὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ὑπακαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν ϗ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, κ̀ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, κ̀ διετέλουν, ὡς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, ϗ μισος ἐκ μέσου τοῦ πρὸς τοὺς πλήθουσιν ἐκτήσατο ὀλίγου τε τῇ

[a] Καλαλήψ.] Καλαλήψ. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε M. male. Ceteri recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶν male J. sola.

Lucian. ἥκιστα συνὼν ἑαυτῷ, ita Xenoph. K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. L. Bos.

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. J.F.R.

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere*. Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere*. J.G.

20. Μετὰ Χαρίτων ϗ Ἀφροδίτης] Conf. Alciphr. I. Ep. 38. p. 180. ibique not. Bergleri. J.F.R.

22. Καμπὸν] *Empolis*. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nupt. c. 4. M. du S.

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & Alciphr. I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκρου μοι δεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. J.F.R.

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) L. Kuſt. Vid. Amm. 21. c. 8. M. du S.

28. Οὐ μὴν τῷ ᾠδῇ τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τῷ absit, μισῶν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. J.M.G.

29. Τῷ ᾠδῇ] Delendum censeo illud τῷ, cum sententiam obscuret. M. du S.

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ καλήγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατ' ἐαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσειν πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῆς ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾴους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σεμνοὺς τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πρὸς αὐτοὺς λόγου, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ μὲ καθαύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturus prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἕνια παθεῖν τοῦ εὐτόχου 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μέλιτοι] Μίλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν, malit *M. du S.* c Η] Deeſt haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβαλὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Feſtius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν αὐταῖς μηλῶν] Sic haec verba bonus Opſopoeus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μηλῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus fermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploraſſe, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῆς λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρός ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινος, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῆς, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώναχτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῆς; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένης δὲ τῆς σοφιστῆς, καὶ ἐρωτώντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἀλλοτε δὲ πότε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώναχτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη πάλαι [f] αὐτῆς ἡδὺ ἐγέλασε. τῆς δὲ ἐρωτησάσης ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνειν τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῆς δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὃ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἐὰν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἐὰν Ζήνων ἐπὶ τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἐὰν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιοῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. [e] Προσελθὼν] Προσελθοῦ male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —*an* habent. [f] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B2.* [g] Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένης δὲ τῆ σοφιστῆ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.*

Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Εὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *B2.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγνοίας γὰρ τοῦ προσώπου ὑπῆρχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῆ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς δὲ ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεθιζέντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμὸν ἢ λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέχνον, ὅτι ψοραίνη. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ μὴν ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐθέτα ὤφθη ἀνθινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἔκας [b] τετυπημένῳ, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ τις ὅλον καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ ἐπόντα ὁλκὴν καὶ

lebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis effluxeret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *F.* male. b Τετυπημένῳ] Et sic *F.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τ' ἀμφιβ. σχ.] Σημαίνει δὲ τὸ † περαίνειν & τὸ τὸν συλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ πάντως τινὰ κατὰ τὸ ἀσφαλὲς ἐπιφέρειν, ἢ ἓν συμπέρασμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum σημαῖνον esset in Editis.

‡ Ἓν σπέρμα] Tria illa posteriora verba desunt in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνη] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνη] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde est ἀπέρατος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. B. M. G.*

3. Καὶ μὴν ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes*: hanc vim habet τὸ καὶ μήν. *M. V. le Grove.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐθέτα — ἀνθινὴν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigr. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Dam-

rum, & imagina*, eum reciperet*. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipsius annulum serva: hunc quidem non perdidisti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris similis*.

19. Cynicum illum in ursi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum*: illo vero dicente, *multos liberos esse*; *At ego*, inquit, *illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat*. Ille, *Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτοῦ, ϗ λίθον, ϗ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ϗ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς [c] Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] θηλυδρίαν δὲ ϗ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, Καλὸς, ἔφη, ϗ σοῦ ἄξιος, ϗ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐχ [f] Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσειας τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίον male *J*. d Ὡραῖον] Ὡραίων male *J*. e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2*. f Ὀνώρατον] Ὀνάμφατον *B2*. sola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκτησίλαον male *P*. sola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκαψεν ϗ γὰρ δακτύλιος λέγεται ὁ αὐτός. *V*.

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adscripserat *M. V. la Croze*. Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains*. Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemsterh*. T. I. ad *Nigrin*. ait: *Bourdelotio* solemne esse tractationem eorum quae nescit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen esse certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte conjectura Editoris *B2*. uti malis, qui Ὀνάμφατον fecit. *M. du S.*

Οὐχ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτον, Latinum nomen, *Honoratum*? *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam *Ed. P.* excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad Philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arcesilas* vel *Arctesilas*; nam ἄρκτος significat *Ursum*. Et sic supra in *Alex.* vidimus ἄρκειος & ἄρκτειος. Quare si *Paris*. Edit. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video cur jocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* sine τ. compluribus locis scribitur. *Persius* vero Sat. III. 79. *Arcesilas* At in nomine ficto quis dixerit praestetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. supra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

δῶν, οὔτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ὀνειδίσαντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὀπὸ φρέατος ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτο, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν χρυσοπώλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὴν ἀρχαίαν· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον ὡδαῖς

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: & ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

[a] Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* [b] Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* [c] Παρίστασθαι] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes inſidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν ϵ φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus Θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan Θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam Θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρώδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρώδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari; accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

65 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ὀψαρολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ὀψὲ δὲ ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς, καὶ ἀπορῶν, ὡς γέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνον ἀφορητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνί γῶν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ σφοδρότερον ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπεκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξό-

[d] Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνεστήσατο σφῶν ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τεθριππικὸν, καὶ ἑπτάστομον. τὰς μὲν οὖν ἁρματοῖς, τὰς δὲ ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀρεταῖς τὸ ἐκπρεπὲς ἔχοντος, ἢ κινήσοντος. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ] An Πολυδεύκει? *F. G.*

64. Δεῖπνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἐσθίειν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὀψαρυσκευάζεσθαι esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τριῶν . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲς τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, καλὸν ἡγῆ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύνα) κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκύειν.

pro filio, Utique, inquit, *surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam vranes audire.*

28. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῆ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὰ μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὰ δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum*, *Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτικῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καὶ γελοῖα καὶ λέγοντος καὶ ποιῦντος, ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & B2. Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρισβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic B2. recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*, joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος] Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεύς με τῆ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μὴ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαυνόμενα, ἤδη δὲ ἀπήει μεταπεμπόμενον, ὡς ὑπὲρ πασῶν τῷ βασιλεῖ συνεσόμενον. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατον αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατον, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲν τοῦ Ἡρῴδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον δι' μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, δι' ἣν εἶναι τὸν αὐτὸν ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐπόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὸν προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τὸν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπὶ

[c] Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλου Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *ovi culae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλωνι μὲν ἅδον ἐκπάντων χρημάτων, ἐδὴ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐς πρόδηλον ἴῃ. ἐμπυρισμοῦται δὲ ἐς ἀφανισμόν· ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ἐν Π. *Th.M.*

Ῥηγίλλαν] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ὃ γὰρ φῶσι τὸν αὐτῶν ψυχῆς Ῥηγίλλαν ἐν Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius*. *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres*. Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερτιθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρὼν αὐτῷ ποτήρης ἀφατιθερῶν τὸ πάθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἐτῶν ..] Herodes id quotannis publice fiebat. Vid. *Manr.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπιτυμ. c. 22. *M.du S.*

26. Πρόφρασις] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλιέ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δὲ πόλε πλεῖν μέλλοιμι αὐτῷ λέγ' χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναλραπέντος τῆς σκάφης, ὑπὸ ἰχθύων καλαβρωθῇς; [a] κᾆτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καλαδαπῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καλαφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῷ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ πόλε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαί τι δυνάμενος τῶν ὀπικεχλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δυνατὴ ἡ μαντική;

Πρεσβύτην δέ τινος Ῥωμαίων εὐσωματοῦντος, καὶ τὸν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὀπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐτρόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένῳ γάρ τινος ὀπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas ligno-*

a Κᾆτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κἄτα *F.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Bz.* Εἰδὼν *F.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat P.

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ὧν δὲ ἓ τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαροῦς ἐναθλήσας, ἐκείθεν ἡ διάνοια τὸν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῆ, τὸ σῶμα ταῖς ἀληθείαις ἀσκήσεσιν ἐκτενεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν] Scribendum *ἰδών* quod sequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *J. F.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus* si ejus quidem foetus est, cap. Π. ὑψηλοῦ, p. 7 B. Vid. *Grotii* Elor. p. 115. *M. du S.*

quum ait, cum καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. Στῆσαι — τὸν στοδὸν] In Edit. Blancard. *Th: Magistri* τὸν στοδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσταῦ. Et hoc sensu ap. LXX. persæpe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ περιέλω αὐτὸν ἑστῶτα τὸν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἑξακοσίους σίκλους. Alibi plene ἵστασιν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόσατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ δ' βασιλεὺς πίθηκος, ὡς δοκεῖ ἅπασιν·
Ἂν μακρὰν πτύσῃ, φλεγμονὴν (γρ. κρασιν) πρασιᾶς ἐξοισεῖ.
Ἂν εὐῤῥοητῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάσιον ἔχει.

72. Ἰκέσ-

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνῶ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

65 Ἰδὼν δέ τινα τῷ εὐπαρύφων, ὅτι τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠτίον, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

70 Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἡτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιῆσαι ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἀπιστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

χε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴδιόν * ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, πῶς τινὶ ἐπιγράψαιτο αὐτὸν † Φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν Φρατριῶν τῶν Ῥωμαίων πολιτικὰς συγκεκροτημένης· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πολλῶν. εἰ γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολλογραφήθη εἰς ὄνομα Ῥωμαίων πολιτείᾳ ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῦ ἀορίστου προσλαμβάνοντο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὁ ἐκ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέβαλε διορθούμενος, ἅμα δὲ ἐκ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὕτως] In V. erat ἔ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἴστως stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρία] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (an ποία —— φρατρία; ut mox πολιτία. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὶς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιῆσαι ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτου] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐκ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινα ἰδὼν τῶν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη, οὐκ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς εἰς πρὸς ἀλήθειαν

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινα] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Δάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀπεκόπτετο. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. ἀποκαιόσθαι, ubi τοῦτον recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον σίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται)] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακωμαγίωσιν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ)] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ἄσθ' ἡρίσως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἓν πίναν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπήρχον κεκραγότα)] Melius τρίβωνα μὲν ἓν πίναν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπήρχον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἓν πίναν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπήρχον κεκραγότα)] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἀντὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce ὑπήρχον, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus, forte

non vere, sed ostentationis caussa philosopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se Antisthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pistillarii) *discipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas sui sectatores leones appellant.*

50. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον ἰκεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀνθισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

5 Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

10 Ἀστεῖον δὴ καὶ ἐκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιθυμῶν τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντί] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorst.* & *Marcil.* Ἀνὰ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἀφωδῶν λεγόμενος ὡς ὑπερφώνων διάφορον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἀφωδὸν dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *J. F. R.*

‡ Οὕτως λέγων] Οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτω. esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significati οὕτως λέγων existimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ ἡδὺ οἰόθαμνον τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ οὕτως λέγειν, λέων ἐκεῖ. *V.*

te fuit etiam Philosophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τῆς βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνὰ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον ἰκεκραγότα] Eam sententiam esse hujus loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὕπτερον, *pistillum* pro clava habuit hic Cynicus. τρίπηχυ fuisse nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc instrumentum, docet *Hesiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπτερον cum suo ὕλμου recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπτερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vectis, κόρηθρον scopae, sic ὕπτερον, *pistillus*, simplicia ligna sunto magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἁρμονίας S. 119. κοσμούμενον ὕπτερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepercritne ὕπτερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπτερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπτερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum Demonactis nostri, & monetam norit, qui cogitarit; necessario desiderari aliquid, quod pro baculo seu clava usurparit Cynicus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto sentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuisse notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restituturus indicat sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id verosi ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Est in eam rem locus *Philostrati* luculentissimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κινδυνεύομεν προσχρῶν τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλισμῶν τε, οἷ μὴ ἐῶσι ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ὧν αἷς ἐγγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρόλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐναλλάξ· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id supra expositum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

14. Δρω-

ὅλον· Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν ὑποβάλλοντος, ἀγαναχτήσας, καὶ [a] καλασπαθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐτυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακιοῦσθαι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρχοι; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένου δέ τινος εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει δῆτα, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τινὸς χεῖρα ἀποκεκομμένου, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμῆσθαι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienses Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακιοῦσθαι] Ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ὁ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν δὲ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρισμαῖς. *V.*

* Τὰς] Τὸν male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδᾷ C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπτωθεν Ἀθηναίοις ὁ τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακιοῦσθαι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ὁ ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτους. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ὁ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπιστολὴν τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβου-

emulum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὑπετίθετο ἅμα συμβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχθεὶς οὕτω πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὰ δὲ Ἀριστοτέλη δὲ [c] διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἢν μὴ τοῦ ἐλέου τὸ βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν,

ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex Pl. sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸ βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας παρέσται Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοιτο, φησὶ, τοιούτου ἀνὼν πράγματα θεᾶσθαι; V.

βοντία, δεῖν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Plane quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Rufinum Cyprium, claudum illum loco, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* ἀνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὲν δὴ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ δὴ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kustero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. ψηφίσησθε] ψηφίσασθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸ βωμὸν] Vide quae supra ad *Tim.* c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναλεθείκασιν.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτέ τινος τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ οὐδὲν ἐκ νόμων βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοῖεν τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβομαι, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἐβίω δὲ ἔτη ὀλίγα δέοντα τοῦ ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerunt.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεῖσα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τοῦτο ἐνομιζόντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πραγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τοῦ παρ. ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἐναγῆ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De

ve-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad sē introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῖόν τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνα τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἐξοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα φέρειν. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μεμελετηκότας, εὐθὺς εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὀφελεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὰν,

Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὁλί-

[b] Ἐκπαυρεῖν] Ἐκπεσεῖν Fl.

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — ᾠδὴν] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδῇ, *Pédis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲ ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲ ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλευτάρδροι	Ἴσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἕδνια πολλὰ	Οἵ τι φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τέλος ὀλβίσης
Μηκέτι μέλλειν	Δάϊον ἔγχος	Θέμβροι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκοάσης	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τῶν ἱμερτόφρων	Γνώμης τι μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξεν
Κύπρια βούλευ	Πιστότροφον τοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλοις

Τίκτωμεν βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλίσσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. F. G. Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί δὲ οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προβεβλῆσθαι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸ ἕδωλον τὸ λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνησαν, καὶ ἐστεφάνωσαν ὡς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ὅλως μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπῆντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Molite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

67. Verum Athenienses & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in qua acquiescere sessus solebat, adorabant, coronabantque honoris viri habendi caussa, rati sacrum etiam esse, in quo sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi copiose ctoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christianum Simonem Lithum Misenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. P. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone* narratur Tusc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lysias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκ ἰκτίσεως ἐκ ἰδιᾳ δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico luctu.* de luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisdatum ad *Martial.* & *Pers. J. B.*

26. Τὸν ἕδωλον τὸ λίθινον] Bona fide, potuistine nasum hic continere Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non videre illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse ἐ ὑμαρὶς εἴποτε Helenam suam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucianum superyixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse *Aristaneti.* Incertus Interpres lectorem curiosum saepissime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. *intrix* tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus sit hic foetus nec ne, ambigo. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; priusque scriptum, quam facilem quem in eo miramur & versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Cl. *Hemsterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Parisina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia. *J. F. B.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte scribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θέρωνος] Larva sit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστίδης] Milesiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Crasso p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Trist. II. 413. V. *Angel. Polit.* Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Milesia, s. Μιλησιακὰ ἐκόλασε βιβλία apud Rustium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores jurato, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΕΡοϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρως ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῆς σπουδῆς ἀνέχεται. πόθῳσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάρου δή με ἔτι τὸ ὄρθρου ἡ τῶν ἀχολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [d] καὶ εὐφρανεν. ὡς ὀλίγου δεῖν [e] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [f] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπηκηλεύμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τὰς σὰς ἐρωτικὰς, οἷς πλατὺς [g] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὖ-

[a] ΑΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & J. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B1. [b] Παιδιᾶς] Sic recte M. R. Ba. S. & P. Παιδείας J. [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἑωθινῶν male J. [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed λογ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Κατεύφρανεν] Sic P. B2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραινεν J. Κατεύφρανεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστείδην ἐνόμιζον J. Poll. [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῶν male J. [h] Εὑρέθη] Εὑρέθη marg. Alw.

6. [a] Ἀσθενὴς γὰρ] Ἄγαν, ἢ φυσικῶς διαιρέσεις ἐχρήσατο τὸ χωρίον, ὅτι τὰ μὲν γινόμενα πάντα ἀεὶ τῶν τῆς ὕλης ἀσθενημάτων, καὶ οἷα τί ἐστι †πατάγιον τὸ ἰδίᾳ ἐνδιλιχᾶς, οὐδὲ τὸ τοῦ ἱματίου ‡ἐπισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου πάροδος §ἀσπαρά τινα ἅπασι προμηθοῦται. τὸ λοιπὸ τοῦ στίχου

[a] Ἀσθὴς.] Ante ad verbum ἐρρύη minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Τατάγιον] Ἀνατάγιον olim editum. Correxit M. du S.

‡ Ἐπισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπισόδου abſurde editum erat.

§ Ἄσπαρα] Ὡς σπαρὰ vulgatum ante; ſed mutavit M. du S.

¶ Σώζεσθαι] Reſtituimus ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντι] Sic dedit M. du S. pro vulgato ἐπιόντι.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia*. Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθη vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπὸς. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ πεττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτοῖς κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτοῖς ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. καιρὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους χριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ταχύδοκοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ πεττά μοι] Εἰ μὴ Marc. & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γυμνολογῶ, ἢ ἢ περὶ ὑμνολογῶν marg. A1. b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. A1. c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. B2. J. P. &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. A1.

33. Βουκολοῦμαι] Καὶ ἀτρόχοφαι. V.

17. Εἰ πεττά μοι] Interpositio (εἰ πεττά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ πεττὰ λέγειν ἔοικας.) Th. M.

Εἰ πεττά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili versione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si absunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ πεττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ἤν τις αὐτῶν ἀφίλῃ τοῦτο, ἄτιχνοι αὐτίκα ἐ ἀργοὶ ἐ πεττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἴν τι τούτων ἡδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λάθοληθ' ἐ πεττὸς εἴης. J. G.

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. J. B.

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. J. F. R.

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* J. B.

31. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἴτι ἂν. *modo pueritiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* J. F. R.

35. Κάρητα] Unde habeat nescio. M. du S.

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωιχὶς, inquit, λάθρᾳ ἐπέρχεταί μοι, τὶς ἔστ' Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάὴν· ἐπεὶ Ἡλίου ἦσα ἐκ μήνης Ἀφροδίτης ταῦρον ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

35 [e] τὴς πρωτέρης, ἄρχον] δεύτεροι, κάρηνα. Λερναῖα δ' πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ] πῦρ, ὅτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' ὀδενὶ κόρῳ παύε]. καὶ συνεχὲς ἐπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ὅτ' Ἀφροδίτης ὁ χόλος· ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι δ' Θεᾶ τ' ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο δ' ὑποπλάττων καὶ δυσχερῆ ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθη γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων [f] τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόση-

[e] Τὴς πρωτέρης] Sic Edd. Τῶν πρωτέρων M. & O. voluit.

[f] Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *AsW.* Τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐδὲ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ὅτι Ἡλίου ἦσα καὶ μάνης Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπὶ δὲ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγνωσαν Ἀφροδίτην γυναικῶν, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀπήρητους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξεγρίωσε· Πασιφάῃ δὲ ἐκ θείας εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J.F.*

Οὐδὲ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis inviſi Venus per nos catenas vindicat Martis ſui, ſuasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, ἰὼ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J.F.R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεισθῆναι τὸ καλὸν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J.F.R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονικ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλῃ

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ὑχὲ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐγχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομίεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς ἀνύχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, ὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, καὶ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀγχιθύρου δ' ἠσκημένης κόμης ὀπιμέλεια. τὸ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὺς ὁ τῆς πόθου δάκνει· πικράσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἐπιλέλαυκας· [h] ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἐναγχος γοῦν διηγουμένῳ σοι τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἔρχηθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potius. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesioduin, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] Μὸ M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴση δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. duS. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλανίσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραί μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, Ex. *Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφὴν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, fit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristaenet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Paediae. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse παρυφὴν. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διαπρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διηκριβώσω τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἱστο„ ρεῖ, ut ab eodem dicitur, διηκριβώσω, ac inter alia „ ταυτὶλίῳ τε διακριδὸν ἤρώτων, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *exactis autem* „ *composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἀκρίβειαν μεταφέλας, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non scorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Elegantur compositae comae*, non male. Quamquam recta

bant: vocem vero ; qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

ὁ Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς Ἀφροδίτης λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ θυσίαν ἐντελῆ προσάγοις.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, ᵖ ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ ᵠ ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ ʳ παρατεθεῖσαι χόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τοῦ συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέπουσα ὁρῶ,

m Τῷ φωνῇ δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἧς] Ἣν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτησ. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. duS. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A1.

ſte Spanh. ait ἀγχιδόν ſignificare eximie. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἰσωλὸ ἀγχιδόν εἶσαι ἄριστοι — eximie fortiſſimi ceterorum. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio diſtincti, vel diſcriminis, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀγχίφαο eadem ratione ſignif. eximium, quia differt ab aliis, ita ἀγχιδόν eximie, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. Ovid. Art. III. 137. & not. Cl. Burmanni ad Art. II. 303. Nam etſi diſcrimen purum vel capitis puri ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἰσχηρόν additur; adeoque parum intererit, vertasne elegenter, eximie, an diſcriminatim; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. J. F. R.

Ibid. Ἡσχημένης κόμης] Conf. ſupra de Salt. c. 27. J. F. R.

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet Suidas inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ὁ βιβλίους ἑ. quo reſpicit hic Noſter. M. du S.

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. Daniel Heinſius & Joannes Meurſius ad Heſiod. Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum Heſiod. ſic in Lapith. Ἢ εἰη τότ' ἄρ ἦγε. J. B.

68. Τῶν ἐμμάτων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. Ariſtan. Epiſt. 1. J. B.

69. Ταχεῖς ἀναγραίνοιλο] Alciphr. I. Ep. 28. ταχεῖς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. J. F. R.

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφθ. c. 1. & 2. M. du S.

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: Callimach. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ ὑπὸ νηδὺς ἰαύῃ
Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurris Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philoſtr. Virg. L. 2. Lactant. L. I. c. 21. G. C.

Βουφάγος] Philoſtrat. tabul. Theodam. J. B.

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I. 24. unde & πανφάγος Orpheo in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282. f. vid. Apollod. p. 53. B. 60. AB. M. du S.

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. Athen. lib. 1. J. B.

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πλημμυρὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ τοίνυν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἧπερ πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra caussam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur remota dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ [b] διήγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑποψίας τῆς ὀπτικῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, [d] εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ὀλίγου πάλαι ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος εἶ, διττὰς ἄρτυσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν σφοδρὸς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσοῤῥοπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. F. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑποψίας] Ὑπογύου male F. Fl. d Ἀλλ' ὀ παλαιᾶς] Ἐγὶ ὀ παλιμὸν marg. AIW. e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Σωστὸν O. W. Fl. F. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένοις F. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. duS.

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. V.

97. Ὑπογύου] * Ἐκ τῆς ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ἢ μικρὸ ὀλίγου. V.

* Ἐκ τῆς ἐγγὺς] Decrant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J.F.R.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογύου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ὀ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J.M.G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὀ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F.G.

Ἔγωγ' οὖν —— ὀ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ὀ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογύου. J.F.R.

2. Ἐναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μεμνοσύνομβλον † ἢ ἐνεχουρίην. V.

5. Ἄρτυσαι] Λαμβάνεις, ‡ δίχα. V.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. J.F.R.

‡ Δίχα] Aberat ab Ed. Clev.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ὀ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ὀ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J.G.

Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχ.] Th. Marc. quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo

Anacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Jove hoſpi-

Θήλειαν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγεμόνα, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄῤῥενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ὧν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐτερφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται ᾠδόν, ὡς ἄρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τοῦδε ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, τὰ ἀκριβῆ ἐπέξειμί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἐπανασὰς ἔνθεν, ἀπαλκὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφοτέρας, μελῳδίᾳ περαίνων.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν ἀμφιρύμῳ ταχυναυτοῦντι σκάφει εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνει Ἰονίῳ κόλπῳ παροικισμένον. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεων

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* k Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl. l* Τὰ] Deeſt in M. & O. m ΘΕΟΜΝ.] Deſunt ſequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. n Ἐπανασὰς] Ita dedi ex W. Ἀπανασὰς Edd. priores. o Περαίνων] Πέραιν *J. Pell.* p Πλεῖν] Abeſt a W. q Εὐτρέπιστο] Punctum erat poſt hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* r Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διμότων male *S.* s Λιβυρνοὶ] Λιβυκοὶ male W. poſt Λιβυρνοὶ.

27. Διμότων] Δίκροα. δίκρη, πλοῖα μικρὰ ἰσὶν, ἃ ἐκ δίκροα καλοῦσιν. Τινὰ δὲ ἐκ τῶν πρύμνης ἐκ ἐκ πρώρας ἐκατέρωθεν πηδάλιόν ἔχοντα· ἔστι καὶ τὰ μὲν μεταφορικῶς ἐκ ἐπὶ λίνου ἐκ ἀναχωρῆσαι, ἢ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ ἐκπλῶσαι αὐτῶν σφᾶς. *V.* In altero Voſſiano haec tantum legas: Διμότων] Δίμοτον ἡ δύο ἰσότιμα ἔχοντα.

5 Ἴσχανον] Legendum videtur *Ἰσχοῖο*, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet *ἔσχηνε*, quod nertit *inſtructae erant Aemilius Portus*. *J. C.*

Ἴσχανον] Cur *Suidas* emendandus ſit, nullus video, *ἔσχανον* enim recte ſe habet, & recte vertitur, *inſtructae erant*, quo ſenſu id verbum bis quoque in ipſo Luciano habuimus ſupra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex *Suida* emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum ſunt deſcripta; maxime cum *ἔσχανον* quoque in C. reperiri teſtetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadverſionem ſic abire ſit paſſus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non ſua culpa factum eſſe patet; quid ſibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim ſine accentu ſcriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum eſt. Sed videtur ἐπογείου correxiſſe, pro ἐπογείου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Verſ.* ὁ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil ſubſidii. *M. du S.*

1, Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* σωτῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu eſt συντόνως, v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν ἅ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπανασὰς] W. recte. In reliquis ἐπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διμότων] Vox διμότων nihili eſt; ſi enim eſſet ab δίμης, foret δίμοτον. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διμότων. Nempe δίμης vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἥλιω συνεφάψασθαι τὴν ἀποδημίαν [a] στρατείας παρακαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρμῶντα ζεύγει κατῆσθαι ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενον (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζευγνύντο) τὴν πρύμνης γῆν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μὴ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τοῦ μεσοκοίλου [d] ἀπάραντες καρχησίου τὸ κέρας [e] προσεῤῥείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας καὶ τοὺς κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμνα [f] πιμπλαμένῃ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τῷ κύματι ἐμβρυχομένῳ περὶ τὴν σχίζουσαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

Ἀλλ' ἄ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνήχθη, χαιρὸς δὲ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τὸν Κι-

talî invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capeſſeret, mulis junctis ab urbe ad mare deſcendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (ſequebatur autem aſſidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum verſati cum moleſtia jam disjungebantur) & puppim conſcendens prope gubernatorem aſſedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertora in altum evecti, cum etiam poſt nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carcheſio autem antennam ſtatim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudiſſemus, impleto ſenſim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum curſum vel ſeria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda ſunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A1.* Στρατιᾶς Edd. priores & M. *b* Ὁρμῶντα] Ὁρμῶντ᾽ *J. Pell.* *c* Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐκοίμαινον A. L. P. W. *d* Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ Edd. Vide notas. *e* Προσεῤῥείλ.] Προσῤῥείλ. Edd. priores. *f* Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. *g* Αὐτὸ] Ita reſtitutum ex Cod. L. marg. *A1. Ven.* 2. & *B2.* Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. *h* Παιδιᾶς] Παιδείας W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε * κεῖραι. ἀκαρῆς, ἐπῤῥῖμμα, οὐ βραχεῖα ἅρμα, οὐ ἀτόμου. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes, χρὴ καμπύλεσθαι. *J. C.*

Κεῖραι] Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte habeti video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quae de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium ſinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐκοίμαινον. *J. B.*

41. Μεσοκοίλου] Hic deeſt τὸ ἀπαρὲς participium, aut quid ſimile. *F. G.*

42. Ἀπάραντες] In impreſſis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὲ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorſtius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem *Gujetus* divinarat deeſſe participium. *J. F. R.*

Ibid. Προσεῤῥείλαμεν] Malim προσεῤῥείλαμεν. *F. G.*

Προσεῤῥείλαμεν] Ita *Vorſtius* & *L. Kuſterus* emendare jubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προσείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F. G.*

Αὐτὸ] Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J. F. R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuſter.* Cod. L. *Va.* & *B2.* In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχοῦς] Quam felicitatem hic intelligat, neſcio. Neque huic opuſculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae ſcriptis adhibere ſolemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχοῦς — ἵππους] Nempe reſpicit ad foedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum eſt, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἐπὶ Κυα-

νέας

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑφθέοντες, ὁκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τ' ἀπὸ Ἑλλάδος ὄρυς, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μεταξὺ πλῶ ἀναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναστάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένης μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, καὶ σχολὴν ἐδάδιζον, ὑφ' ἡδυσμένης [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατόπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὺς μύθους [m] ἀναπτύμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσέρρυσαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πᾶν-

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1.* [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. [m] Ἀν—ος] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *J.* male. [n] Προσερρύησαν] Προσρυσερ. male *B.* [o] Διαφόρου] *Solan.* ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔστι πολὺς ὁ λόγος. M.

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Τρ. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo editionis *Basilensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. *J. G.*

71. Ἀναπτύσσας, ἀναπαύσας, ‡ ἀναμιμνῄσκων, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. *V.*

‡ Ἀναμνησθείς] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προελάμβανον.

Ἤδη δὲ τοῦ θέας ἄλις ἔχοντι, καὶ ἅμα μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὑπὸ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς ἐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀψιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμώσεως ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγυμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστο, καὶ ταύτης τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, εἰ δὲ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. τὼ ὄρρωδὲν ἐν ἰδίοις ἑκατέρου μου, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ὁπόθεν φίλει, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Καρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγεί-

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me venitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob caussam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἀπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1*. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πρόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *J*. d Ὁπόθεν] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν πόθεν enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῖ *Bz.* f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1*. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2.* Ἐγείρεται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὸς, ὁ τῷ κόμπῳ, οἱ δὲ, ὁ τῷ κόπτειν, κόμμι ὁ πεκτομένης τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐν ἐπιμελείᾳ κόσμου, καὶ κοσμητικὸς ἐπιτήδειος. *V.*

ce utitur in Ἐρωτ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἔστι φιλοκέρδεια τοῦ ἀργυρίου ὑπερβάλλουσα. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laert.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀργύριον, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia*. Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἔστι φιλοκέρδεια τοῦ ἀργυρίου, vel ut est in MS. τοῦ ἀργύριον. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μισθὸν ἐπιτίμιον διάφορον. Itaque si mutato solum ει in ου legere liceat ὀλίγου ἀργύρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖν, *parva mercede hoc facit*. Sed nondum affirmo quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἐξηγητὰς φράσοντας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquodque ostendere*. Cic. Verr. 4. 59.

Mon-

xim; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & muſicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ησῖε. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μεῖναι, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλῆρος δὲ ἀκριβὴς [h] ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καὶ εἶπον μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχων ἐγώ, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐθεώρουν δὲ κἀν τούτοις τὰς ἑστιάσεις ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἤθους τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ τὰς οἰκέτης αὐτῷ ἡβῶντας ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου [k] ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ σκοτεινοῦσθαι. ἐπειδὰν δὲ ἰσχνοὶ αἱ παρειαὶ τυπωθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χαρίεσσαι κηδεμόνες ἀπεστάλησαν. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶς τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀπαρχὴ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑφηλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν δή, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

χμη-

[h] Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorst.* & M. a recent. manu. [i] Ὑπογραφέντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. *B2. Fr. Va. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* [k] Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαφαὶ μάχαι. *V.*

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. p. 6. *Antiquaries* hodie Romae dici, notum est. *J. M. G.*

84. Πρωγωγοῦσιν δὲ πολλῶν λόγων πρεσβύτατος] Basilicenses vertunt: *nam se velut ducem atque antesignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, nisi quod *antesignanum*. Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec προγωγοῦσιν in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus praerat.* *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis est. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρατο] Veteres Edd. ἐγείρατο, prave: mutavit *B2.* *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorstius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοῖς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφόντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. *M. du S.*

13. Χαρίεσσαι κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκμῇ] Vide, si lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐκη-

χαιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσασίας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, ἣ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσασιν ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεᾶς λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποῖς οὔσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν δὴ ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῆειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς χαμαιζήλου ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτι τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νεὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios, quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπαγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἱ.] Τῇ Ἀ. ἱερῷ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J*. *V*2. *B*2. & 5. notat *Solan.* Sed & est in *P*. &c. d Συνήθεις] Συνήθους *J*. sola.

25. Ἀνάγεσθαι] Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὸν ναῦν, ὅτι κατὰ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*.

27. Ἀπαίρειν] Παραγγέλλει. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπαγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπαγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites.* Vulgatum ἐπαγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lipsi.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδες — προεξελθεῖν κελεύειν. Ita κελευσθεὶς eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τοῦ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ τοῦ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An τούτου significat *ibi?* Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac nobi decrevimus in Cnidum spectandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τοῦ &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερῷ, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῷ ἱερῷ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τοῦ εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *assiduus?* Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως. Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἄν, οἶμαι, [e] ἢ Κνιδίας Ἀφροδίτης τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον ὁμάλισται, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὴν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Θᾶττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, τὴν δὲ δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τό τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ἐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις χλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχτο

a Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ. Κν. W. *f* Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. *g* Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. *h* Τὸ γὰρ αἴθριον ὅλον] Pro his omnibus αὖ Ox. *i* Εἰς] Ἧν marg. *A1*. *k* Α] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἃ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertinent. *l* Πυκνοκ.] Πυκνωκ. *f.* ſola. *m* Μετείληχεν] Μετάληφε marg. *A1W*. *n* Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφριγῶντα Edd. omnes male. *o* Ἀνεμέμιχτο] Ἀνημίρωτο male *f*.

59. * Σφριγῶν] Νεάζον. αὔξον. σφύζον. βράζον. εὐσωμάτων. ἀκμάζον. ἀνθῶν. *V*.

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V*.
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V*.

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagm.* Σφριγῶν al.

35. Τὸ ἱμαλιὸν ζῷόν] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtaen.* pag. 229. ſic infra c. 20. *J. B.*

37. Καμαιρυλλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς καμαιρυλλικῆς ἀκολασίας] Laudantur καμάριναι Κνίδιαι ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia ſigilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod καμαρώνις apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργον, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργον. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωφράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. κύκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἄδελφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *J. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θρὶξ, ἀλλαντικῶς. *F. G.*
Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσήκουσα τῇ γήρᾳ ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *J. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Verſtius*. In reliquis σφυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, ΙΙ τ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολ@ Ἀφροδίτης, ἡ τ Διῒ πάλαι φυγὰς Δάφνη. πάντι γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνότερα γὰρ Ἀφροδίτη μὲ Διονύσου, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθείεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόο@ δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλ@ ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter J. quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατήρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. J. P. B2. &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλειις. f Ἦν] Ἦσαν J. Pell. g Ταῖς] Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & J. h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλισίαις J. i Ἃ] Conſtanter legi notat M. du S. In marg. A1. ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἀκαρπα. V.

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τειχικόν τι ☾ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέρωθεν χειρὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. V.

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque M. du S.

71. Ἧστον εὐφραίνουσιν] Ἧσσον εὐφραίνουσιν. Th. M.

Ibid. Ἧν] Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. Maittaire de Dialectt. p. 207. —8. J. F. R.

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel αἰκτμαλῶ. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. M. du S.

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. Ver. Hiſt c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἰκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut Matth. XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter. e. c. I. 59. τριτον εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ☾ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa Thucyd. Ed. Dukerianae p. 10. Ipſumque Thucyd. p. 40. Ubi Steph. No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον inteiligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σποδὸς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim Aelian. V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ☾ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδυκε (ſive δένδρα i. aliud quid intelligens) Aret. Capp. L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίαι ☾ πῆσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. Bengelius tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. Aelian. I. 20. χρυσοῦς βοτρύχους, κιλεύσας λαπαῖραί τινα αὐτά. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλήν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοτρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit Suet. Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: Ex ſeceſſibus praecipue frequen-

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανᾶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲ ὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ), Παρίας δὲ λίθυ δαίδαλμα κάλλιστον ὑπῆφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλ@ αὐτῆς ἀκάλυπτον, ὑδεμιᾶς ἐσθῆτ@ ἀμπεχύσης, γεγύμνω), πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τ αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπικρύπτειν. τοσῦτο γε μὴν ἡ δημιυργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥσ[ε] τ ἀντίτυπον ὕτω κ καρτερὰν τῦ λίθυ φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑππρέπειν. ὁ γῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι κ ἀλλόφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατ@, εἶπε, θεῶν ὁ μεγ' ταύτῃ δεθεὶς Ἄρης, κ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον τῶ δυ-

[k] Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότ@. [l] Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότ@] *Λάθρα. V.*

† Παρα] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. d. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. c. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μ ἀγρικῶν] Τοῖς ἀγρικοῖς oppoſuit † πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μ ἀγρικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀγρικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τ μ ἀγραύκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comæ luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀγικῶν σκαιῶς ἐπιφ.] Τοὺς ἀγικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀγικοί, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀγικῶν] Ἀγυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Τρ. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiæ templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορ@. Sic & ἐμφθεγξάμην@ *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, σωρχης. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia

δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὸν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας δὲ ἔστι τῇ ἑτέρᾳ θύλῃ παρελθοῦσι, τὸ ὄπισθεν εὐμορφίαν θαθρῆσαι.

Δόξαν δὲ [c] ὅλην τὸν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τὸν θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος [d] εἶναι πεπιστευμένου γυναίῳ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τοῦ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲν τὰ μέλαφρέων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τὰ γλουτῷ αἱ σάρκες ὀπικυρτοῦνται, μηδ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι [i] πιότητα· τὰ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

1 14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *F.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *F. Ald. Fl.* d Εἶναι πιστ.] Ἐμπιστ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. duS.* usque ad ῥυθμία. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *F.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *F. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Πειότητα enim *F.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὸν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. duS.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστιν ἀνώνυμα, οἷον διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐκεκράγει, ταχύρρυτόν τι ἐν ἰόντι ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀναγράφων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάθος in Mſſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχύρρυτόν τι ἐν ἰόντι ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀναγράφων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχύρρυτον proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

ra

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; ſemorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent, ἀν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε ἐκ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἡ κριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ἐμοὶ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθουσιαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχύ τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτὸ καὶ ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὤμην τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὄντων ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τῷ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧπτον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσι.

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. l Πάθος] Hoc reposui ex L. P. W. Πόθος Edd. omnes habebant. m Πάθος] Sic jam Edd. n Οὐδὲ] Οὐδ' marg. A1. o Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ κόλος ὅλος· ἰσοφῇ τὰς μυκάδας, οἷα βατιοῦνται, Τάκα) ὀφθαλμούς, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἴγκλο.

Caprarius quando capras intuetur cocuntes Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀλφίβηται, φθύρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, cum in hoc ipſo dialogo vocat τὰ ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κεχαριτῶσθαι, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia junctam.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν ἡ γλῶττα, τηκέσθαι οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκτετηκότα, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τήκεται ὀφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐκεῖ ἔθετο πανικῶς ἔχοντα, καὶ ἀλόντος ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τυφλοῦ γέγονεμένου. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro τυφλοῦσθαι κόρῃ ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχύ τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πόθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Ruſſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πόθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμβου τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M. du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῖν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καὶ παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὁδὸν ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καὶ ἅρχας ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν δ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομύθης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

absconditisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δεισιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. ἢ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαρῶν, καθὼ καὶ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστείας δόκησιν] Ἀγιστείαν, καθαρότητος. λατρείαν. *V.*

* Ἢ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑπεκρυφθὲν ἐξαρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρθένιον ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομύθους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομύθους &c. *Th. M.*

58. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρτυσίας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὰς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλως δὲ χρυσίου. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαρτιμύσεως] Melius forsan ἀπαρτιμύσεως. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ στοιχοῦ] Forsan ἐπιστάτου. *M. du S.*

61. Τὸν θεὸν αὐτὸν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὸν θεὸν αὐτὸν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo; paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ᾖ μικρὰ τῶ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε, προσυπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε [h] τ' ἐλπί-
δα· ᾖ βαλὼν μὲ [e] ὅτι σκοπῶ, μάλιστα δ' εἰ τῶδε [i] τ' θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσου ᾠήμαλι, προσεκύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κ' τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀναγαῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀτυχέστῳ συμφορᾷ, ᾖ [g] καλῃφεῖ, ᾖ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ [h] πρὶν ἀχθηδόνα ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῶ πάθους ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσε-

[d] Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. Bz. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *Ar.* [e] Ἐπὶ σκοπῶ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan *ἐπισκέπτω*. [f] Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἶδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* [g] Καλῃφεῖ] Mallem *καλήφει* à *καλήφω*.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jeceral.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενος. *F. G.*

68. Τὸν πρὶν ἀτυχίαν ὑφιέσθαι] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum iuſra c. 32. dicitur ἐξέρπυσεν οἴκαδε *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῶ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἄνω βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' πάντα πάμπαν, *laborem inſequentem*. Sic ἡ εἰς ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *velati validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita*. Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis*. Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum*. ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὸν ἐκ ἀποδόσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. F.

Τὸν πρὶν ἀτ. *id.*] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Mere. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῶ σφόδρα θάμβους, c. 33. τ' παραυτίκα χρύσου, & 36. τ' ἄγαν φιλοτιμίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

72. Καὶ

ραστέλλο, ἡ πᾶς μαλακῆς δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῇ θεᾷ. τέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων [a] ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς [b] ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίῳ κλίνοντι, ἠρέμα λαθὼν τὰς παρόντας ὄπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη, καὶ τὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, ὀχεδὸν ἐς ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ χαυνὸς Ἀγχίσης καθείρχθη. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλο, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγοῦμαι; τὰ ἐρωτικῶν θειπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ σπίλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασὶν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου ἀκροασάμενος εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. b Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* c Ἢ ἄλλο] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. d Διηγοῦμαι] Διηγοῦμαι marg. *Aiw.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristaen.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J. F. R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλο] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ἢ legend. disquiram in addendis. *J. F. R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *Ai.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν ἡμεῖν ἴχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον κατειλέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem? pro caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ἡμῖν χρήσιμος ἂν γένοιτο; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ἐπῆρε τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *J. F. R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut insicte admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῆγμαι mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ τῶν δὴ τὰ ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργῆ ἐστι τοῦτο διῆγμα. non ἐναργὲς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὴς hic commode etiam asserenda est *Heraclitus*, apud

ait, *femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis ſceptris aeſtimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes auditurus ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc jam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Qui iſtuc?* interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quisque ſententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ ϑῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῆ τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἀλλὰ νῦν δὲ ἀπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παννύχιον σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ ϑῆλυ. πολλῶν δὲ ἀκρίτων ἀφυλακτισμένων λόγων, τὸ συμμιγὲς καταπαύσας ἐγὼ ϑόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸν χοσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὁδὸς νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τὸ ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω· καὶ γὰρ οὐδέπω χαμηλὸς ὁπὶ ναῦν

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσιν W. & *Schol.* f Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. g Ἐναργές] Recte ſic M. *B2. F. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* h Ὅλην] Ὅλου marg. *A1.* i Εἶναι τὸ ϑῆλυ] Μηδὲν τῆ ϑήλει marg. *A1.* k Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσιν] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ὃν Θεσπιαῖς ἵδρυσε. quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτεινάσθω] Ἐκτεινάσθω. φιλονεικείτω. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆ ϑεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆ Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐϑαύμασαν. *Tan. Faber* in epiſtola noviſſimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές, at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆ ϑεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſimuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. *Pſeudomantis*, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τὸν ϑεόν. (Recte contra *Fabrum* adſeris τὸ ἐναργὲς τῆ ϑεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ ϑεοὶ φαίνεσϑαι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ ϑεοὶ οἱ ϑεοὶ φανεροὶ φαντάζοντοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyſſ.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem* de uſu & praeſt. Numiſm. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Caſaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐνεργεστάτῳ. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum ſequioribus habere, notarat *Solan.* Neſcio quare; neque varietatem deſidero. *J. F. R.*

15. Πέρας οὐδὲν] In obſervatt. Rever. *Jac. Elſner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δ' ἐχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ᾗ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπεύδῃν. ὑπεκστάντες δὴ τῷ νεῷ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν θρησκευτὴς [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλινώμεν, ὅπως δὴ ἀρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἄττ' ἂν βουλώμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν αὐτῶν διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδαιμίας με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ὅτι συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς χρὴ τὴν προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτίκα ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐκάρχεα τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὑπακούσας ἄρχεται τῇ δέησιν, Σὲ, δέσποινα τὴν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ὑπουργήσῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλείστου σου δέονται· *est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus moleſtum nobis futurum.*

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſupercilibus Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utrisque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

[a] Τῇ δὴ] Τῷ δὴ male *S.* [b] Ὄχλ.] Deeſt in *W.* [c] Ἄττ'] Ἄν *W.* Vulgatam ſervant *J. Fl. P. Bz. S.* [d] Ἦν] Ἢ marg. *A1. W.* Sed eodem redit; ἢν enim aeque in tertia perſ. dici quam ἦ, nimis notum. [e] Ὑπηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπαχοῦσι *P. P. S.* [f] Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωτηρίοις] Ἐπιγαμίοις *V.*

23. Ἄττ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Verum ἄττα ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἅττινα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan.* Boeot. p. 547, 38. καμφθῆναι, καθ' ἥτινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀναξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. *J. M. G.*

42. Δι-

missima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas feminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genitalis constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ὧν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα συναμφὶν στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπεὶ δὲ ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δὲ μίαν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. καὶ τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γοῦν τὸ δοχεῖον ἀποφήνασα. καινὸν δὲ ὂν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἄρρενωθῆναι, μήτε τὸ ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. ἀφ' οὗ τοῦτ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς γὰρ ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Προνόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Προνόρρ. male J. Vulgatam tenet M. J. Bz. P. &c. h Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. i Ἄρρεσιν] Ἄρσιν O. k Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec Bz. J. P. l Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m Διὰ τοῦτ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἀναστρίψας — ἰσχίων] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes moae*, caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Προτόρριζον] Sic πρωτόστροφον infra c. 32. J. F. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono*. Pater, *quae sentio*. J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI, 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* J. F. R.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μίμεσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονοῦν ὁ βίος, καὶ τὸ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετῶ, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνης τῆς μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἐπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτοῦ [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὐθ' ἃ δρῶσιν, οὐθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαταλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίμεσιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. c Ζωγούμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρανόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπείραντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γραφαῖς ἐνέφηνε. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo hacserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μίμεσιν] M. P. & Edd. plerique. In *Fl.* & *J.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζεύγνυμένοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Πᾶσας ἡδονὰς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἤδεσθε voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἐπ' ἤδεσθε, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τον-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὰ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκουσα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγένηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι ὠχρὸν μεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιδύντως ὀπυιοῦσα, μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης [p] εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴκοις Edd. cett. male. *i* Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. *k* Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* *l* Ὅ γεγένηται] Ὅ τι γέγονται *J.* Ὃ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* *m* Ἐν νεότητι] Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* *n* Μαραίνει] Μαραίνειν W. *o* Οὕτως] Hic rursus pergit O. *p* Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. *q* Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *r* Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. *s* Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴκοις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴκοις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἰδίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴκοις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

1 7. Εὐπρεποῦς] Ἡ μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπί τινι θεσμῶν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπί τινι πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ναικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει καὶ τοῖς ἀδὲν ἐκ φαύλης ὑποθέσεως καὶ χαλάξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ὀπυιαίνουσι λέαιναι, ἀλλ' ἡ τῆς χαμαὶ Ἀφροδίτης πρὸς τὸ θῆλυ ὄρεξις αὐτοὺς ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ὀπιθόρνυσι, καὶ κριὸς ἄλην ποίμνην ἄρρενος πλήρουσι σπέρματος. τί δὲ, ὑὸς μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ὀπυίουσι λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ [a] ἀέρια ῥαίζοντες [b] ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἵλκυσε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ὀπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ὀπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ὀπὶ τ' κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα δ' ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] κατ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφὴς λόγος, ὑφ' ὃ

lierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. *f.* P. b Ὄρνεις] Sic M. Fl. *f.* P. &c. Ὄρνις O. Ὄρνες male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male *f.* d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata eſt in *f.* P. V2. B2. & M. Sed ſupra eſt s. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. f Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἡρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. V.
21. Ὁμιλίαις] Διὰ τοῦτο. V.
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. V.

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἰμῶν non amplius volet. *f.* F. R.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *f.* B.

33. Λῆξιν] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τὸ τέρψιος εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam.* Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λάξω editum pro Dorico λάξω, λῆξω vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *f.* F. R.

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt s. Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid. Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὴ ἀκραὶ τελείων ἐνθεεῖς λογισμῶν [g] φεναξίζουσι; τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τοῦ σώματος ἄμορφον αἰδήμονι φιλεῖν, ζητοῦσι καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ζητεῖ μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παρεμπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσεται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην [m] Ὅμηρον

εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἄνηρ·
Ἀλλὰ θεὸς-μορφὴν ἔπεσι κρέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [n] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φεναξίζονται] Sic W. recte. Φεναξίζονται male *J. Fl. Va. Ba. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *Ald. W.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγρομένοισιν] Sic *Hom. Ba.* P. &c. & M. Ἀγομένοισιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. *Φεναξίζουσι*] W. recte, in impreſſis *φεναξίζονται*. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *Al.* & duobus verſibus inferius: *ἀνθυποφορά*. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. *Καλοῦσιν αὐτούς*] Lege *αὐτοὺς*. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, *αὐτούς*. *M. du S.*

58. *Μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων*] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσεται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύναμαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet ſcriptura blandiatur praevulgatae, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ κάλλιον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris λεύσσουσι. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— ὄφρ' ἄρα σοί γ' ἔτι εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πολέον ἐπαινεῖται.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῆς τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι συγκλῆρον εἰλήχασι τάξιν, ἐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἐρᾶν ἔδει Φαίδρου μὲν Λυσίου, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ πόδες πότον [d] ἐξορχοῦν) φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγων [e] ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μελαθεὶς δ' ἀπὸ τῆς

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορώωσι *Fl. J.* c Ἡκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἡκροτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξορχοῦντο marg. *Ald W.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπίμπλα W.

89. Δεκελείας] Τόπ. *V.* *Ibid.* Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἡκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ἡ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦντται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμθαι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦται. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vitae tyrannidem videret.* Immo *vitae inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ἔρωτα; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρώην ἐδόκει καλὸς εἶναι ἐφαίνετο δέ γε ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ἤδη ὑπεπεπλήρωτο. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; σὺ δὲ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τὴν ὑπηνήτην, ὃν νῦν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸ λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὸ [g] τῆς σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόκαλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆς μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονήν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατρέχουσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τῷ *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τῆς] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διαπαντὸς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκει, τὸ ἀφεστὸν, καὶ ἀφαιρετέον. *G.*

σῶν Ἀλκιβιάδης ἦν. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς ἂν ὑπὸ μόνου τοῦ σοφωτάτου καὶ ἀνδρειοτάτου φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλαμαι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλα) editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίπλατο fine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπιπλάθη. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενος etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα) & ἐμπίπλα). Quare quid Lucianus reliquerit nescius, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τ' ἀφαίρουσα ἐκπεμπούσης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τ' ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τ' μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐπεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τ' ἐχάτην ῥυτίδα [c] τῇ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τ' ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τ' νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρᾶται παῖδάτις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυτιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων· σκληραὶ γὰρ αἱ τ' μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, ἡ τραχὺ μὲν ἀντὶ τῆ πάλαι μαλακῆ πυκάσαν ἰούλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅτι τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τῆ χρώματος ὀπτίλλει χάρις, ἡ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τ' ἀ βοστρύχων τ' κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente? Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quando quidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur à virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξωὴ. c Τῇ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ἰ. παρίημι male *J.* & *El.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ὑμῖν etiam male S. & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τῆ σώματος O. g Βοστρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniss. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J. F. R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniss. 532.

Ὦ τέκνον, ἐχ ἅπαντα τῇ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μπειρία
Ἔχει τι (Alii λέξαι. St.) λέξαι τ' νέων σοφώτερα.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; seris venit usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F. G.*
Ἡμῖν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ὑμῖν. *M. du S.*

34. Ἰακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. στιφανίτους ὑακίνθου. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Σ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλίκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J. F. R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* *F. G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J. F. R.*

43. Τοῖς ἀρτιβλήτοις] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀρθεὶς & ὁ ἐφεστηκὼς e regione quasi ponuntur. *J. M. G.*

Ibid. Διατιθέσι] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀρτιβλῆτι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J. F. R.*

49. Οὐκ ἐνοίκει τράπεζα κοινὴ, ἡ φιλίας μεστὸν τράπεζαν ὀνομάζομεν] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In

fulae ſcapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & parariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες· οἱ μὲν, ὀπτιώτιν κέχιν), μελαφρέσιν κόσμῳ, οἱ δὲ παρ' ὕτα ἢ κροτάφους, πολὺ τῶ ἐν λαμπῇ ἐλάτεροι σελίναν· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπαυξομένης, ἠλέκτρῳ, φασίν, ἢ Σιδωνίας [l] ὑέλῳ ἀμφεγγέστεροι ἀπαστράπτει.

Τί δ' ἐχὶ τῶν ἡδονῶν ἢ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς μετιθεῖσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται); χρεὼν γὰρ ἐ [n] κἀν ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις μετριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, ἢ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη [o] τράπεζα κοινὴ, ἢ φιλίας [p] μεσίτις τράπεζα ὠθουμένη, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομείρωμεν ἀπόλαυσιν, ἐ [q] μόνοι τὸ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἰδὲ καθ' αὑτοὺς πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ἢ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τὸ ἀπο-

[k] Ἀκαρῆ] Ἀκαρῇ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. Bz. P. Fl.* [l] Ὑέλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. [m] Εὐφραίνωνται] Εὐφραίνονται W. [n] Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. Bz. Pz. S. Kat' autà J. Fl.* [o] Μεσίτου] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *Vz.* quae *μεσίτιν*. [p] Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. [q] Μόνοι] Μόνι *J.* male. [r] Γυναικεῖαι] Sic *Fl. H. J. Bz. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorſt.*

In Mſ. recte ſcribitur: ἢ φιλίας μεσίτου ἑστίαν ὠθουμένου. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διαμάρδοι, ἢ μίαν ἑστίαν τὸ ἴδιον ἅπασιν αἰῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύσαντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificaris & inhabitatio quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέχεαν. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτου τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεῶν βωμὸς ἢ ἑστία. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν ὠθουμένου] Retineo τράπεζαν hic, quae ὠθουμένῃ poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum*, quo fovemur epulae. *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τῆς χρόας ἥδιστον ἐδὶ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνῆκας — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐστὶ τὸ Θάσιον ἄκρως Στύφλον, ὁ ἐμύδλου Διονύσου. Διαφέρει δὲ ὁ Θάσιος οἴνου, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικεῖαι] Adſentior *Vorſtio γυναικεῖαι* legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεῖα διαίτη. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ἑρκεῖα χεῖρα ταυτίων, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. ταυτίων, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰσχίδιον μοιλοδὸν (mitto αἰσχίων ζῶν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖα τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τὰ ἀναγκαῖα σταλίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἀφεθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴν Τειρεσίαν προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλη μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀπίσωσι, σκοπεῖν ὅλην πῶς τις [a] λαμβάνουσι ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μεριζομένους, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἔτι παίδων εἴποι τις, οὐχ ὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀφεθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβριζομένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὕστερον χρόνου τὸ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ἀδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπολαῦσιν.

Ὡς εἰ μὲ καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτυχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum, nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

[a] Λαμβάνουσι] Λαμβάνουσι W. [b] Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. [c] Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνασθαι W. *J.* [d] Ἀπ—ώμεθα] Ἀπ—ώμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. [a] cum haberet, [o] pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀπαγχαία exempla ap. *Herodian.* & in N. *Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖαι σύνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θυνοδιδὶς γραφή, quod habet v. ΘΟΙΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. — ἀγελαίαν μοι Γυναῖκ'. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴν δικαίαν legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀτρείδῃσι. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. Β. ἀμφιλόφῃ νυξί. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀδαήτῃ μήτηρ. Ne credas ὁ ἐ ἡ ἀδαήτου perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόμως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὕτω, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτυχισώμεθα] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀστόργων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσυλήτω usque ad ἀπῆρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Ου-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τοῦ ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ὑπονοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων συζυγασάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, καμάτωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τὴν τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀρχαιοτέρα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

1 Τοιαῦτα συντόνως μᾶλλον παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ συμβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καθεδεῖσθαι

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνίδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐώκει] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. k Τῷ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφῃ] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβάδων] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶ συνοῦσαι, † οἵα ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλουμένη ὁ Ἀθηναῖος καμηδιατοὺς ἐχετόμαχόν φησιν, ὡς ἑταιρίσαι

* Τριβάδων] Exc. *G.* τριβῶν.

† Οἵα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba zelatum in sedem re-

95. Φιλαινὶς] Leucadia, *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀγνώσασα Βοσποσάγη ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφθ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

ἄσαι

ἀναίδην πομπευέτω] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δώσει. vide etiam Ἀποφθ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἴφη, quamvis recte vertesit Interpres. *M. du S.*

15. Παρ-

Hhh 3

σαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τ Χαρικλέους δεινότητος ὅλως σπουδαιότερον ἤγμαι. ᾠχετο γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου ἢ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήκαλο. καιρὸς ἦν ὁ νῦν, εἴ ποτε ἢ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας [b] Περικλέους δὲ πειθὼ, ἢ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόνων ἀνθωπλισμένας γλώττας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, μιᾶς τ' ἐν Πυκνὶ δημηγορίας ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν οὖν ὑπισχνῶν ὁ Καλλικρατίδας ([d] εἰκὼς δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμαιδαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ πρόεδρος ἐχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. ᾠχετο γὰρ ἥδε αὐταῖς περὶ [e] αὐτῆς, [f] ὁπόσαι πρόσχειν τὸν νοῦν σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἔφηκεν, ὅτῳ

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicle vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedonicam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

30. Parum igitur cum fustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ F. M. & V2. cum Fl. b Περικλεῖ δὲ πειθὼ] Sic Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W. Περικλέα δὲ πειθὼ F. & V2. Περικλέους δὲ πειθὼ L. S. A. Περικλεῖος δὲ πειθὼ mutato accentu marg. A1W. c Ἑνὶ] Ἓν marg. A1W. d Εἰκὼς] Sic Fl. H. P. S. Ἑδόκει F. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic B. F. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι καὶ πρ. W. g Ἔφηκεν] Ἄφηκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθοῦς. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. F. autem & V2. Περικλεῖον δὲ πειθῶ. M. du S.

Περίκλειον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex Aldina, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλεῖον τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, ἐν ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ν omissioni occasionem dedisse potest. J. M. G.

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Differt. c. 27. ubi γυναικεῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum F. & V2. accentus, quae Περικλεῖον praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. J. F. R.

32. Τελέσιλλα] Consule Meursium Gr. fer. in ὑμνητικὰ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. M. du S.

Τελέσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. Joh. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. J. M. G.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελισσοῖον αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ. Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, quae se jactat Lesbus, Sappho. J. G. G.

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελισσοῖον (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse

in

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telesilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae caussam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut sanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres assecutus est. Ipsa forte velut illa

μὴ σπουδῆς ἂν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [i] Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ὕστερος ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρᾶς τὴν ἔριν ἡμῖν προάγειν· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἂν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπὶκοον πολὺ τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν στῆναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου περιπατήσεις ἦν, ὅστερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων [o] ἁψαμένην Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[h] Μελιχρὸν] Μελιποιὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [i] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρες] Ἄνδρας *F.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A*1. [m] Ἀρετῆς *C ind.*] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. [n] Γὰρ ἄν] Δ' ἂν marg. *A*1. [o] Ἁψάμενον] Ἀψάμενον marg. *A*1.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιποιὸν. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuscum sive nigrum, cujus ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *F.M.G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελιποιὸν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i.e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtinco. *F.F.R.*

35. Θυγάτηρ] Vide *Menagium*, & noſtrum *Eiv.* c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Ritterſh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἱκετεύσατο πολλὰ πάνυ καὶ μετὰ τῶν δακρύων, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ὑφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δίκην, καὶ δηθεὶς τῶν δικαστῶν. *F.M.G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G.C.*

47. Συκῆ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *F.F.R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὴ κομψότατόν τε τῶν ὁδῶν, ὅτι ἐν ἡμίσει προσάντει ἱκανὴ πίφυκε καλαπλινθεῖν τὸν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *F.M.G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῆ [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς εὐφήμησεν ἐρωτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρυ. πλὴν ἐπεὶ τῦτ' ἀμήχανον

——— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλήμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαριτλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὀ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαίμον ὐράνιε, χαρίεσσα προφήτης, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὀ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζυσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ἓν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ θεῖον κείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἑκάτερ ταρτάρου μυχὸς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα μετάσας, πάντος ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim mimis intercedunt,

Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem feminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλήμμεθα.] Sic *S.* Ἀπειλήμμεθ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δοθὲν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐκ Δωδώνης φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἢ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεὸς εἶ σὺ ὁ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Εκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἑκάτερ ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιρασίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸ ὅλον φαίη ἄν σοι ὁ ἔρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὡς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophiae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ᾽ ἐγένε δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν᾽ ἐξ ἀκάκου ϗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν, ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῶν [f] ἀναγκαίων χρείας ἐπιδεῖται· ϗ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, εὐδέπω τὸν καθ᾽ ἡμέραν πεῖρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τὸν δὲ ἀγαθῆς ἀμείπτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τὸν ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἀκαίρου, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ᾽ ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ᾽ ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ᾽ αὐτὰ cett. & M. *g* Ἀκαίρου] Sic Edd. Εὐκαίρου P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δέειν. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. Ba. S.* nempe παρ᾽ αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλλότριον ἀγαπητῶς τὸν ἀναγκαῖον ἐκπορίζοιτο λαγαρὸν ὕρως ὑπόκριτις; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum facit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἡσυχάζοντα, ἀγαπητῶς ἔχοντας τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet; rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **hoog lief nemen.** Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum τὸ τελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῷ καθ' ἡμέραν λιμῷ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, ἢ ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἦ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῶν καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκπεσόντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν [b] εὐθὺ τῷ βίῳ, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ὅπῃ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὴν χρόνου λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. *Fl.* Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex *J.* & *Va.* Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. *Alw.* d Ὠκίσαντο] Ὠκήσαντο W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.F.R.*

7. Ἢ] Πάλαι scilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθαι legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφω, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τῷ βίῳ] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in *Herod. s. Aet.* c. 2. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τὴν πόλιος. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τὴν εὐδαιμονίαν. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J.F.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam *J.* & *Va.* debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V. G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ οὐ ἐπεκαθέζετο πάλιν ἡ ἀπορωμένη ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὐθις — ὁ βίος ἐξεῦρε. *J. M. G.*

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane ſeminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιςον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάςη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ὀπιςημόνη, ἄφαντος ὖσα, καὶ βαθείαν ὀπιςεθεμόνη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως τις μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκας[ος] γοῦν εὑρών τι, παρεδίδε τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀλλοδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προςιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἐρᾶσθαι ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τοὺς τῆ παλαιᾶ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμᾶς [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὸμφανὲς ἐμέλλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιςον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. f Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. g Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* h Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. V2. Fl.* i Φθαρῇ] Φανῇ P. k Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ἡμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χερσὶν φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ*, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *invetoratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰ, natum eſſe poteſt ex God. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens *αὖθις ποικιλώμαλα*. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφαντος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθῃ unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Λύσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῇ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῇ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρηθὲν, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνε· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἐναγχος ἐπῆλθε, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ τὸ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μανίαν ἔσχε τὸν Ἕλληνα. εἶδε γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑποψαλμῴδῳ τῇ φωνῇ τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλέπειν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκοι, οὐ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Haricle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in faminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνευσχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑποψαλμῴδῳ] Ὑποψαλμῴδῳ τι *W.*

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐσχε] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integrâ fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ἐπηύχη τὴν ἀξίαν ἂν ἔφασκε, *ut ſubeas dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ἂν ἔφη. in *Sacrificiis*, οὐδὲν ἐμοιγὲ ποιοῦσιν, ἂν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐρωτητέον οἷς ἅπαξ προσελόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τὶν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἢ ξὺν τινί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τίλλοι ἐπίθοιτο, οἷς δεινοῖς πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet. *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθιαζ μὲ ὁμῶς ἐφ' οἷς ἐρᾷτέ μοι λέγειν, θαυμαζὸν ἐδόκει· volebat *H. Stephanus* excidiſſe ὅτω [ὅτω λέγειν] & ἐφ' οἷς ἐρᾷτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ἐρᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθιαζ ἐφ' οἷς ἐρᾷτέ μοι λέγειν poſitum eſſe pro ἄχθιαζ ἐπ' ἐκείνοις, οἷς ἐρᾷτέ μοι λέγειν. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτοῦς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτοῦς ταῦτα, ἃ τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὰ, ἃ quandoque pro ἅ poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ἅ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτὸς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ ἰδίου ἑκάστου οἰκῶν, ἴσα τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφήρηται μετὰ τοῦ ἄλλων καὶ τὰς ἄῤῥενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄῤῥενας.

Μὴ

c Μέσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μέσῳ *J.* an μεσῶν *J.* voluit? *d* Ἰδίων] Ἴδιον *J.* ſola. *e* Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πίστις πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφορίσαιτο, οὐδὲν δὲ τῶν ὄντων ἀτενίσει πρὸς τὸ τέλος, εἰκῇ μοι, κατάφαλε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀῤῥενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις *παιδοποιίας, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σπερματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῶν θάλψεως τοῦ ζώου σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῆς σοι τὸ δύσφημον ἄλογον ἰσάγιον τῆς τάξεως τῶν φύσει Θεῶν. V.

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἴσως τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μαμᾶς δεῦξαι χρήσιμον τοῦτο, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελεστικὸν ὠφελήσειεν. καὶ μάτην εἶναι τὸν φόβον. καὶ πολὺ πρότερον.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο λαπιδλόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φόβου παρεῖχον δόξη legens καὶ ὧν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐτοιμάζει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μεμφόμενοι ἐκείνοις σοφοῖς. *J. F. R.*

56. Ἔκλεισεν] Non vereor vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλείειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτειν τὴν τῶν Ἀθηναίων τύχην. *J. F. R.*

57. Λαμπηγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμπηγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὴν φωνὴν ὁ γνησίως, καὶ λαμπηγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μέσῳ ἑστίαν τῇ — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῇ πάντες τὸ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, σέσωσε τὴν μοῖραν αὐτῶν ἴσῃ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἑστίαν *ſ. Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἶκος autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσῳ ἑστίᾳ referam ad διημάμενοι, ac legam οἰκεῖον ἴδιον, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀχολάστῳ βίῳ συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἡμῶν καθαπόμπευε, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεμαθάνων· ὅμως δ' ἔνι λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ἐστὶ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεός ὁ ἔρως, ἐς μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπιος φρονῶν, ἀδρανὴς αὐτῷ τὸ φρόνιμον ἐνισχεῖν δυνάμενος λογισμῷ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· ἔτος ἐστὶν ὁ τῶν ἐφημέρων ταύτης ὥρης ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου φρεσὶν ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τῶνδε τῶν δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὸ καὶ ἡδὺς ὄντως ἐστὶν ὁ τραγικὸν πνεῦμα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum ist marg. *AIW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἰταμήσεσι, posterius enim recte in W. ὑ μὴν ἐδὲ, autem reliquimus, & ἐστὶν ἰὼν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν.

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν ἐδὲ ἰριδνὸν γέτο ἐστὶν ἰὼν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἵσι δύο. τὸ μὲν κεν ἰταμήσεις νοήσας,

Η δ' ἐπιμωμητὴ. αἰδὼ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ὑδ', non ἐδὲ legendum; in secundo vel *ἰταμήσεις*, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel *ἰταμήσεις*, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. 11. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἦεν ἰριδνὸν γένος, &c.

J.F.

17. Τὸ μηδὲν οἴει] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθούντων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πᾶς μιήνωμεν] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἦδεσαν σπέρμα γένος, Οὐκ ἂν γυναικῶν χρὴν ἀνθρώπους τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πριαμένους σπέρμα, τῇ τιμήματος τῆς ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis caussa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ὅτι γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀπιμωμητή. Ἀμφὶ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν ἂν εὐδόξοι, εἰ πάθοις χρετῇ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἐρωτικὴν, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα τῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν τὸ τοῦ Εὐριπίδου, εἰ δίχα τῶν γυναικῶν συνόδου, φοιτῶντες εἰς ἱερὰ, καὶ ναοὺς, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ χρυσοῦν τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀφανοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] δ', βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλευσμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινήσειεν Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e Ἵνα τῶς] Nihil mutant *F. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. F. V2.* & L. Περὶ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *F.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡμῶν male *F.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖ W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *F.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n Ἐν δὲ] Ἐνὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀλκέως ἔκαστον κ. τ. λ. *F.M.G.*

20. Εὐριπίδου] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae περὶ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est περὶ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *F.M.G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine μὲν potius locum haberet, supra 2. *Ver. Hist.* c. 2. ἱστορήσομεν δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἐν species, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una literave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μαλακῷ μὲν ἀσφαλίσασθαι τὸ τοιοῦτον. *F.F.R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus sumus.* *Eurip.* Tr. 476. *M. du S.*

32. Ἀλλ'

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος· ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ἄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσει θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, εὐδενὶ τῶν ἀῤῥένων βλεπομένας· γραῦς δὲ καὶ θεραπαινίδων σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οἱ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ γάλακτι τὸ ὑγρὸν ἀπονιψάμενοι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀφασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅπου δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene ſanus perferre poſſit mulierem, a mane inde adſcitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis eſt facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens eſt, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane ſurgentes aliquis videat mulieres, turpiores cenſebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auſpicatum eſt. Unde diligenter domi ſe concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & ſimilis ancillarum grex circulo adſtant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum ſomnum abluentes, ſtatim ad honeſtum aliquod opus accedunt; ſed multae fucorum compoſitiones inſuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii miniſtrarum commendatum eſt, pelves argenteae, & gutturnia, ſpeculaque, & turba pyxidum, vaſa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. *Fl.* b Αἰχίω] Sic Ex. *Fl. H. P. B2. Fr. S.* Αἰχίους *F. V.* & L. Item marg. *AtW.* c Πρωΐας] Sic L. & marg. *AtW.* Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex *F. V2.* ex marg. *AtW.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——σύουσαι] Καλαφ——ῦσαι W. f Ἀηδῆ] Ἀιδῆ *Fl.*

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; *F.G.*

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Poſſes quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus eſt; nam ſi recte dicitur ὁ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλοτιμίας, & multa ſimilia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera eſt character*, cauſſae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ſimilia vel Lexica habeant, & ſupra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα πᾶν, nihil hic in Luciano mutaverim, etſi ἀληθὴς mollius procederet, & melius reſponderet τῇ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. *J.F.R.*

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα eſſe *notam, imaginem impreſſam* vel *inſculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Ariſtotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elſn.* ad Hebr. I. 2. *J.F.R.*

36. Αἰχίω] Ad θηρία refertur. *F.G.*

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime ſuadet, quod Lucianus λόφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conſpectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ & δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipſo loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀφθῆναι. Sed neque nominare infauſti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ſerenos dies veſperi, mane autem formoſos eſſe laudandos.* *J.M.G.*

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. eſt illud πρωΐας. In impreſſis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. *M. du S.*

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teſte id factum voluit; verſionem itaque ſimiliter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μελαβάπτοισιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κακρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ἀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ Φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων ὑλότητα ἀμπλέκει· καὶ πλέκται μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ὀπισαλεύονται πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὸ σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ὑποφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῆς

[g] Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. [h] Ἀναλίσκ.] Ἀναλώσκ. male *Fl.* [i] Ἐφειλκυσμώσαι] Ἐφελκυσμ. W. [k] Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαίνει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivi , moechis ; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe , confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τῆ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ φερέφρονι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλησιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς [e] ἢ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· ἢ στέφανη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς λαμπόμενος· πολυτελεῖς δὲ τὸν αὐχένιον ὅρμοι καθεῖνται. ἢ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐκατὸν καλὰ κατέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη περιδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis ſemper circumferunt. Quid opus eſt dictiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, ſuſpenſum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones eſſent: & corona in orbem caput ambit, Indicis ſtellata gemmis, ſumtuoſaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miſerum deſcendit aurum, quidquid circa talum nudatur conſtringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μασῶν vult *Solan.* *b* Τί δεῖ] Incipit rurſus O. *c* Ἠρτημένας] Edd. pertinaci conſenſu. Ἠρτημένους vero M. & O. *d* Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπίς *Fl. J.* *e* Καὶ] Abeſt a *Fl.* *f* Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. eraſo gravi accentu ſuper πηρὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ φερέφρονι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. ἢ ταινίη δὲ μασσὸν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica eſt, ut permultae aliae in hoc opuſculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μασσῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipſe *Solan.* a ſe diſſentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. diſquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μασσὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod obſervari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte conſtruxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non inſolitam; ſic enim fere & ἐπιβάμενος conſtruitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 176. τὸν χείλη δὲ τὰ ῥόδα ἐ Ἀφροδίτης — ἐπιβάμενος, quod ſuo loco etiam apud Noſtrum videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Paſt.* II. p. 42. Πήραν ἐξηρτημένος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικείμενος eadem ratione conſtrui ſolet ſupra ap. Noſtrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενος κόμῃ πρόσωπον. Sic ἀπίξυσαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hiſce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς ἐ βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philoſtr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Caſaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θιάτης ἐπιτρέπων τοὺς γυναμπότας, ἂν ἰνίων οἱ καλοδαίμονες ἄνδρες ὑδὶ αὐτὰ ἴσασι τὰ ἐνίσαλα, Καλιάδας, αἴ τύχοι, ἢ Γιστυλλίδας ἐ τὴν Φρυγίαν δείσασα] Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt γυναμπότας ponenda eſt hiatus nota. Nam Καλιάδαι & Γιστυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeros maritos zelotypia conficiant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi haec deſint, aut tale quid: γυναμπότας, ἢ ὡς τὰ τερμία φοιτήσεις τῶν θεῶν, ἂν ἰνίων. &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θιὸς] In omnibus noſtris libris πᾶς θιάτης legitur, quod cum ſequentibus pugnare, optime obſervavit *Palmerius*, ubi pro *ſpectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θιὸς, videtur enim reſpicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρέπουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θιάτης &c.] Etſi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam ſtatim ſubjiciam; nondum tamen eam recipere ſum auſus, cum quia non ſatis conſtat, quid Lucian. reliquerit, tum quia verſionem Cl. *Geſneri*, quae *ſpectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is ſcribit: καιρὸς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσι θεὸς — πᾶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Καλιάδας ἢ Γιστυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Ariſtoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ruſticus de ſimiliter morata uxore conqueritur — & „ in *Lyſiſtrata* initio, ubi dicitur, mulieres feſtinare,

ſi

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſaltatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. ε καίπειδὰν αὐτῷ ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπὶ χρίσεσι φύκεσιν, ἵνα τ ὑπέρλευκον αὐτῷ καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος h ὀπιφοινίξῃ.

42. Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τ οἰκίας i ἔξοδοι, καὶ πᾶς k θεατὴς ἐπιτρίβων τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ l Γενετυλλίδας, ἢ τ Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τ δυσ-

g Καίτοιδὲ] Καίτοι δ' ἂν *F.* Καὶ τοιδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *F.* Ἐξοδ⊖ O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς * τοὺς θεατὰς ἀλλοτρίων τὰς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι ⊖ τούτῳ † ἀλλοτρίους ἴσως μοι τὰς ‡ ἀμφαλείους ᵍ γυναῖκῶν. ἐπεὶ καὶ αὐτὴ τοιαύτη ἐνομίσθη τὸ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. πομπὴν δὲ τὴν Πέρσων, ἐς]λὸν Φρυγίας § καμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἶδον Ἕλωσιν τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.*

† Ἀλλοτρίους] Lege *θεατρίους*. *M. du S.*

‡ Ἀμφαλείους] In Exc. *G.* legitur Ἀμφάλια. In *V.* ἀμφιλίους. In *M.* ἀμφαλίους. Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe ἀμφαλίους, de qua voce conſule *Suidam*. *M. du S.*

§ Καμάσαι] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege κωμάσας. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ ἡ Πειθὼ, ἢ ἡ Κωλιάς, ἢ ἡ Γενετυλλίς. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εἰθὺς ἀπὸ τ οἰκίας ἔξοδοι, καὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εἰθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τὰς γεγαμ— — quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *F. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ἐνίοις ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὰς facta fuerit, nihil hic deerit. *F. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀσίαις, vel ſimili modo. *F. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide *Eiv.* c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ⊖ πρόκλησις δόδλο συμφέρουσις, ἃς τὸ — κινῶ πρόγραμμα προγεγραπται, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. f. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκῶν ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐχαντιάζοιμις, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret*. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. *F. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ὅτι τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀφθορᾶν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μὴ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς παραδέχεται δυναμένῃ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per appositа quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. Ba. P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. ἐμπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, Δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς μετεμέμψω πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲ ἡ ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογυιοῦσθαι] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διηγούμβαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμβαι] Potest defendi διηγοῦμβαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτεροχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσεβοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητι σὺν γίμουσαι; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμβας, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Nocte sne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἑτεροχρωτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἑτεροχρωτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa pu lla sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔστι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetius* quaestiffet, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρείᾳ pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρείας τινὸς i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπαλλόμενον
Γράφουσι τὴ Προμηθέα πρὸς ταῖς γυναιξὶ,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λοιπὰς. ἄλλο δ' ἐδὲ ἐν
Ἀγαθὸν. ὁ μισῶν οἶμ' ἁπαλὰς τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Εἰ δ' μιαρὸν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Δάβριος. λοιπὸν γὰ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίου

Αὐ-

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφεσθαι, τὰ ὡχεμένων ἕκαστον ἀπογεύοντ᾽, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγεῖσθαι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ ἡλύσιον εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ᾽ ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι.

Ταυτὶ μὲν ἂν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥστως καθαράσει᾽ Προμηθεῖ, τὸ Μενάνδρειον ἐκείνην ἀποῤῥήξας φωνήν·

Εἶτ᾽ ὁ δικαίως προσπεπαλαλευμένον

Γρά-

d Διηγούμθαι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγάμεθα invenio notatum in marg. *Ar.* *e* Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *J. B2.* &c. & M.

Λίχει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ᾽ ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, κἠ νόσοι, χαλεπώτατον
Φθόρον, μοιθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τ᾽ βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato *γίνετ᾽*, ex Baſileenſi ſcripſi *γίνετ᾽*. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *J. J.*

Εἶτ᾽ ὁ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ᾽ ὁ δικαίως προσπεπαλαλευμένον]
Γράφουσι τὸ Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτυαις;
Καὶ γίνετ᾽ αὐτῷ λαμπτὰς, ἄλλο δ᾽ οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισεῖν οἶμ᾽ ἀπαύλας τοὺς θεούς,
Γοναῖκ᾽ ἔπλασεν ὃ πολυτίμητον θεοῖ,
Ἕδνον μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, φαμεῖ;
Λάθριος τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐπιθυμίαι, λάχνης,
Γαμηλίῳ λίχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, κἠ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόρον, μοιθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τ᾽ βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡*Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?*
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Et ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Laehe,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus *pictores*, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe.

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod *γράφουσι*, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſtribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γίνετ᾽ αὐτῷ λαμπτὰς, ἄλλο δ᾽ οὐδὲν ἐν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim *γίνεται repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδ᾽ ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τὰ Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ᾽ ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὁ μισεῖν δ᾽ οἶμ᾽ *interpoſuiſſe* δ᾽ *ait*, *ad ſenſus connexionem*. Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ᾽ ἄθλιον λοιπὸν ἡδὺ αἱ ἐπιθυμίαι.
Γαμηλίᾳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λίχει.
Εἶτα δ᾽ ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, κἠ νόσων
Χαλεπώτατον φθόρον, μοιθ᾽ ἃ ζῇ πάντα τ᾽
Βίον γυνή.

Μάλ᾽ ἄθλιον dicit ſe dediſſe, pro λάθριον, *quod nullo ſenſu legebatur*. Sed veteres Editiones habent λάθριοι;

Γράφουσι τ̀ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἕν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισῶ οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] ἡδὺ ὀπιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τ̀ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ὦ Dei boni!
Genus sceleſtum! Ducit aliquis conjugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̀ ἄῤῥενα τ̀ παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̀ ἀζύγου κοίτης, τ̀ ὑπὸ

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

[a] Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. [b] Οὐδὲ ἕν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* [c] Ὃ μισῶ] Ὃν μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. [d] Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* [e] Γὰρ] Ἀρ' marg. *A1.* [f] Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W.* [g] Φαρμακεῖαι] Φαρμακείας *J.* [h] Ὄρθριος] Ὄρθριος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐφιδοῦναι, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τ̀ πάνυ; qui νόσων χαλεπωτάτων φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc δυσθύχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Philelenth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἐν δικαίοις] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐν δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. P. & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege κ̀ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισῶ] An sic? ὃ μισῶ δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισῶ οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ferra pectinis inciſuras mulcere conam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίσιαις θρόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ' ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ σιδηρῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαΐζειν ἀναμένουσαι, οὐδὲ ἔσοπτρα τ' ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν οὗς Μουσικῆ δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πᾶ-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *k* Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl.* *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *Al.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. *n* Καλαΐζειν] Καλαψίζειν W. Καλαψάζειν *Fl.* *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. El. H. Ald.* Sed emendat marg. *p* Λύρα] Λύρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάβρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λευκὸν ἢ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λευκὸν ἢ ἐπιθυμίας καλαὶ καὶ μοιχὸς ἐστιφῶν γαμηλίῳ λάχνῃ; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λάχνῃ. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιδοῦλαι] Εἰτά τ' ἐπὶ ſ. Poſt τὸ ἐπιδοῦλαι aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακεῖας] In Edd. *P.* hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιδοῦλαι. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἰ. φ. κ. πόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ πόσων ἰχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ἴδιοι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ἐ χιτωνίσκων χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτερύγαις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκων ἐ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις πτερύγαις συῤῥάψας. ἀπὸ τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτερύγαις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic *Demoſthenis* κομψὴ χλανὶς ἐ μαλακαὶ χιτωνίσκαι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκων ἐ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ' ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἐκάστων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκων χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὸν ἱερὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις πτ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πτύσσειν ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Πτερύγαις] De differentia πτερύγος & πτέρυγος vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' ἐκάστων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ' ἀπαντώντων, non τ' ἐκάστων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Funtina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἄκρας conſtituit finem verſus, ac τῶν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικῆ] Scil. εἶναι, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἵνα τ' ἦν εἰς ἰμοῦ τύραννον. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Elliſ. v. ἀπό, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. εἰς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ ἀμφίνοια τ̃ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τ̃ νεότητα σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐτόνου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τ̃ ἀναγωνίων πόνων ἀποταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λιτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅτι φρονήσεως μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἀσπάσαιντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τ̃ ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τ̃ πράξιν ὁρίσῃ, τ̃ γαστρὸς ἀνάγκῃ τ̃ ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσ [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἄτῳ τυφλαὶ μὲν αἱ τ̃ ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τ̃ ἀμφινοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τ̃ ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte Fl. b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. J. Fl. H. P. S. e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

σε ταπήτων τινῶν ξυσικῶν & ἰφιτρόδων καλακλινεῖς. ubi pro ἵς τε Berglerus legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδῆσθαι, (vel potius λυμῆδῆ) γυναικὸς ἰρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: & *ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ οἴκου exponendum servarem. J. F. R.

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. J. M. G.

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται) τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mf. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. J. G. G.

62. Ἰδοὺ-

ris ; divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire : exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere ! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & pertempeſtuoſum mare navigantem comitabor : &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam : &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero : ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dîs Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ χρετὰς
ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες ἐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὥστε, ἀπαλιχρὺ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἀδὺ λαλεῖντα ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτᾷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὐξαίλω μὲν ἂν ἐρᾷν τις δὶ ἀπταίστω καὶ ἀκλινεῦς βίω, τὸ γεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαλα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ὄπταύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ ἅμα χειμερίᾳ θαλάττᾳ ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν τυραννικὰ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τὸς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃσὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ πᾶσ' δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμᾶ γεργομένοις ὀπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὰ κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων ἀκρίναι.

Ταῦτα δ' ὁ πρῶτος χαράξειεν οἱ ἐμοὶ πρὸς τὸς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ Φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ φι-

f Λαλοῦντος] Rectè ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος; *ſ.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. ſ. P. H.* &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *ſ. F. R.*

62. Ἰδῶντες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *ſ. F. R.*

68. Σωφρονίλω ἱσπάσαιλο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷον ἐγὼ — σωφρονίλου ἁσπάζεσθαι. *ſ. F. R.*

71. Ἡδίονς ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνον ἐξίθομεν. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *ſ. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαί] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco : eſt enim ibi : ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. *Alciphr.* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐγὼ κυνηγῶ. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τε ἁρθμίαις ὑπὸ πυράδις βολαί. Verum ſi rectè dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *ſ. F. R.*

82. Ἀπαλιχρὺ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἀδὺ λαλοῦντα ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλιχρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὑποφαύσειεν αὐτῷ. *ſ. B.*

3. Καφὴν] An κούφην ; videbimus in addendis. *ſ. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδη συνῆψε. θεὸν δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῆρον, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, χρινομιμῷ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπῃ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γῆν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μήροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ θεώντων, ὁ μὲν ἔσω τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλῳ τε πρόχαλυπεν [e] εὐπήκτους [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. νίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸ ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομίζοντα γράμματα, μθύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ὀπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicarum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Oreste, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. b Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. c Ἐπημέλει] Ἐπεμέλει male B2. & P. Ceterae recte cum M. ἐπημ. d Πέπλου] Πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. e Εὐπήκτους] Bene P. V2. Fr. B2. S. Εὐπήκτους J. Fl. f Ὑφαῖς] Ὑφάς. Fl. Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδεικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι ϵ ἐπιδείκνυμαι ταὐτὸν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος ἢ γαθόμενος. V.

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. J. F. R.

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτευν mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. M. du S.

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum*. G. C.

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oresti. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wessel.* J. F. R.

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* J. B.

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. F. G.

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant B2. & P. *Eurip.* Iphig. Taur. 311. M. du S.

32. Ὑπὲρ

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἢ ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρᾳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

ἢ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλλον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ὕστως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτι τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἐρᾶσθαι ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ὅτι τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείους νόμους ὁρισθὲν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρρησίας νεμηρύμεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς κτῆμα τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα κοῦροι
Τὸν φιλέοντα.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνάξ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψῃς *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φιληθὴν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῷ βασιλίσσῃ τὰς ἐπιστολὰς, εἰδὼς ἀνάγνωτι. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀληθῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸ βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκατο.

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oracullum fudit Pythius, *excellit omnes mente Socrates viros*, qui cum reliqua diſciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adſciverat.

Δεῖ δὲ τοὺς νέους ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅτι τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κείροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροιεν,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε.
Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐνεχέσιτες εὔνοιαν, ἄχρι ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τῆ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ἐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος ἐμὶ ὁ

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, ſub eadem chlamyde, patris ſomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis habens poſuerim,

Vos o quī pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros juſſit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum ſciatis juvenes, modeſte ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis cauſſa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caeleſti illo invocato Amore, in ſenectutem a pueris inde ſtabiles ſervate affectus. Qui enim ita amant, illis ſuaviſſimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς ἐν ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐράοντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Ἕνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate *ἐγκώμιον* habuimus etiam ſupra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rurſus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata ſunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. ſcribens: ἀλλ' ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὑγίαινε κοιμώμενος χλαμύδιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male poſteriora a *Benedicto* converſa eſſe, *qui ſub una eademque patris chlamyde*, quaſi illa chlamys patris neſcio cujus fuerit, cum caſtus ſomnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympoſ. adfert, ulterius legenti: *Philoſtr.* Epiſt. 44. ὃν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπὸ τὴν αὐτοῦ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Inunte adoleſcentia amatus eſt a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympoſio. namque eum induxit commemorantem ſe pernoctaſſe cum Socrate, neque aliter ab eo ſurrexiſſe, ac filius a parente debuerit.* *J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis eſt ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῆς δήμου Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος eſt, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meurſius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praeſertim Xenophontis locum reſpexiſſe videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta ſedem CVII. huic adſignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. ſeq. ubi narratur, quibus quaſi gradibus ab impuro & ſuillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐράοντε. *J. B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum eſſe ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam proſae ſcriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Noſtrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σαμοσάτιος ἕνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ ἕνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & paſſim. *Herodot.* ἕνεκεν p. 2. bis. & ſeqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ ἕνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem ἕνεκεν habet, nihili eſt; *καλόφωνον* enim hic foret propter duo ſequentia in ν terminata. Nam ἕνεκα & ἕνεκεν promiſcue ſcribitur, ſequente conſona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inſcript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen ſequente vocali non ſcribetur. *J. F. R.*

88. Αἰ-

anum vivendi tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos, qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

τῆ ζῆν χρόνῳ, εὐδεμίας ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μὴ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλώντας. [a] εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliquerit, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, illè co-*

Τοιαῦτα τῆ Καλλικρατίδη σφόδρα νεανικῶς συμπολογησαμένη, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν βῆναι ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι [e] φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγων τὰς [f] ἑκατέρου λόγους σταθμησάμενος, Οὐκ ἐξ [g] ὑπογυίου, φημί, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῶς δὲ, καὶ, νὴ [h] Δί', [i] ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ ὐδὲν ἔστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαμε. καὶ [k] πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἰ οἷόν τε ἦν [l] ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀπόλλυν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A1.* Φρονοῖεν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl.* *i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *A1.* *k* Πολλὴ] Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρωδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit πανοῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ & Κίοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam λέγεται τὸ συμπάθολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mss. *Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis mihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. εὖ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονοῖεν mutari Φρονοίην, praesertim cui Attica forma Φρονοίην pro communi, Φρονοῦμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata Φρονοῖεν. *J. F. B.*

7. Θηραμ. — not.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ οὐκ ἀνήσειν ὁρῶ, οὐδὲ ἐοίκατε, ἀλλ' αὐτὸς ἐν τῷ μέλαξιν πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐκείνοις διαλεῖψαι, τὸ μάλιστα δίκαιον εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Chariclis non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ κατηφῆ τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῆμι σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλαναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτῆς [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

52. *Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-*

[a] Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* [b] Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προσοῦνται *J.* [c] Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. [d] Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. [e] Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. [f] Τὰ πινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδης, ὃν τὴν νικῆσαν ὁ Λεωτυχίδης ἔπεμψεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀναχαιρούσης † Ἀφροδίτῃ. διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μοῖρα. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδεραστία κομῶσιν. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ Λεωβολιμάνῃ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*

† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

‡ Παιδεραστίᾳ] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κόθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θεραμένης — Κῶμος δὲ ἱλαρόν τινα εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λευκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς δ' ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν τὸ δυνατόν, γενέσθαι Θεραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος δὲ ἀνθρώποισιν ξύνταῦθα κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐκγαμεῖσθαι de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδικοὺς δὲ ἐφεῖσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ ἐγὼ τὴν Χαρικλέαν παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ Δατρικὴ, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ ὄντι διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἐκείνου ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τὴν λεγομένων [i] Δατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ὦν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν σφόδρα περιεργος ᾖ, παραγυρίζειν δοκεῖ) τὸν ὑπὸ τοῦ [k] παιδεραστοῦ καλλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

g Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. Παιδιᾶν W. male. h Κόροιβον] Κόρυβον M. i Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ Δατρίβειν φ. ὁ. τὸ βραχὺ. W. k Παιδεραστοῦ] Παιδιαστοῦ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δ' ὄντι] Τοῦτο δ' ὄντως. *V.*

50. Καλλωφρυόμενους] Ὀφρῦσι μετεώρους. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιαστὴς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, πρόσω σφόδρα σύβαρις] Sed Mss. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Athenienſis: hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐμίσησεν αὐτοῦ τὰ πτίλια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.F.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μιλιτιάδη. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, ἢ τὸν ὦτα dicit, eumque ἀπὸ τοῦ μέλιτος sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδιαστοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδιαστοῦ. *J.B.*

58. Καὶ-

ὀθνεῖ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρήθῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειος δίκας ὑποφέρειν, ᾗ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν δρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαλίκρου καθημένου ᾗ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, σοθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ ὑπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφωθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτῳ πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ [b] εὐθὺ προσιεγγυον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις ᾗ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔοθ' ὅτε ᾗ ἀφαστέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τὰ δὲ χειρῶν ἀδεμίαν παρίησιν ἀεργίαν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰδοίων [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem congluti-nent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψιῶν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. A1W. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρεῖκον, quod & in marg. A1W. adscriptum. d Αἱ] Ἡ J. male. Al cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τὰ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδοίων] Ἐδεσίων L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθραίως Ex. Fl. Λάθρῳ marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* σύμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθύμησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἔτυ γοῦν οὐ τούτων ἅπας.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθύς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μὴ τῶν αἰδοίων συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδοῖα. Vulgo μὴ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπέταξεν] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου αὐτόν, εἰ ὁ μὲν τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, ᾗ ὁ μὲν τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς ἀφροδισιασμοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formose adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστίᾳ. vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Με-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quisquam, Socrates, ſub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑπεροιδοῦντας διέζει. ἡ σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὀπιδράττει ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνου ἄνθος ἥβης. ἡ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμασάμενος, κἄπειτα κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μέλεσι δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κροτάφους ὑπῆρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθείς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ δὲ καὶ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀνίκητον καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας μεσίτης ἡδονή.

τέκνον γῆν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη, Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίου·

τὰς

i Ἀμφιλαφὶς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινέθωσαν Edd. male. m Εἴ τις ἄρα] Εἴπερ τις marg. *A1.* n Οὐδὲ γὰρ] Incipit rurſus O. o Κατ' ἀνίκητον] Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλικὸν Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίου] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adſentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξώπισας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μίσωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ἃ φιλοσοφῶν ἐπινύσσας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non eſt oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, παιδικὰς εἶμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μισίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μισίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politiſſimus *Menagius* emendat μισίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μισίτιν τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτης] Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare juſſerat *Menagius.* In omnibus impreſſis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam verſiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici verſiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter eſt, ſive ſenarius; nam Καλλίου facit initium verſus ſe-

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσῃ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τριτῶν λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὄχλῳ· τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὤτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ὄχλου, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὴν πυρᾶν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἢ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. b Ἀφέμενοι] Ἀφέμεθα W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterar. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργὼ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J. F. R.*

Μηρῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. *Κωμαστὰς*] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G. C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. *κωμαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J. M. G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J. B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J. F. R.*

1. *Τοιοῦτόν τι ἔπαθον*] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θαῦμα ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχωρήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς [a] κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ αὐτοὶ προσπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ [f] ἐκ προσώπου μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπὸν, εἰ αὐ-

a Κεχηνότα] Κεχηκότα male *J.* f Ἐκ προσώπου] Ἐκπροσώπου male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πρὸς τὴν Σμύρναν, ὑφ' ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt in hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ὑ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ διὶ εὐχαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phraſis ποιεῖσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείας. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἴσασθαι. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχωρήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ προσώπου] Habuimus idem ſupra *Mort.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit,*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶκείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑφθαλέαν τῷ λόγῳ, ὡς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀθενής τις ἐπαινέσαι δόξω, οὕτω τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι Ἰωνίας ἐστί. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναίῳ καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὥστε ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam opulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis.* Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud
„ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι.
„ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius*
„ *est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* θάνμα δικῆς βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ἐ χαρᾷς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶγμα ἥττον καιρίον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἰῇ, quod in verbis βούλομαι, οἶδμαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πώγωνι *audies.* Et vers. 60. ἐκπυθέσθαι *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apellēs, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] οὔτε ἠκολούθησας, οὔτε τὴν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἠρόμεν, [f] ὅστις ἦν, καὶν τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ἐπιδεῖξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ χρηστὲ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀδυνατίᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; εἰ γὰρ ἀπόφαλες τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

e Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὔτε] Οὔτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν ἓξ τιμῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ.* T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Elliſſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος εἱκοσῶν ἐ θεραπαινίδων ἃς συνεκτήμωσας ὁ Σώστρατος ἴτυχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μίσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nancisci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὖτως, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ἐγκαταλειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι; τοῦτο μὲν οὖν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτῃ γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἄν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τοῦ δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *f.* Sed in Κνιδίων conspirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Historiam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenienſium, λίμναι nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναίας. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δώσει] In omnibus legebatur δώσῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δώ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

[c] ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε μηκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν [d] δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον πασῶν ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῶνδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταται δύναιντο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπάδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην ἡ εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐπεὶ γὰρ τῶν ἄλλων σώματος, γυμνῶν ὄντος, δέησις· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἀσεῖς ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ κα-

[e] ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. [d] Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *F.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti εἶεν pro εἴη (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ἐδὴν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ἔστι πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, ἔστι ὑψοποιῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὸ ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὴν γὰρ δεήσει μοι ταῦτα ἴσχειν, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἢν δέῃ. & c. 47. καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τοῦ λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐς καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δεήσειε. Sic δεῖ ὠφελείας τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐκομιδῆς. *F. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *F. B.*

19. Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθὲς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένως, καὶ τοῦτο ἀσφαλάξει τὸ Πραξιτέλει δοκεῖν. τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τοῦ ὄψεως ἀρτωπά, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τὰ ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τὰ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὰ δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸ αὐχένα ὡσαύτως τὰ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτῷ· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τὰ ἀναβολῆς ὡσαύτως τὰ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτῇ ἔσται τὴ κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; πῶς τὰ ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πῶς τὰ Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τοῦ ἀγάλματος,

tiam, prout Praxiteli viſum eſt, ſervabit. Malas autem, & quae in adverſo vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* aſſumet, & inſuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipſa ab Hortenſi. Totius vero vultus circumſcriptionem, & genas teneras, & naſi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commiſſuram idem, & cervicem ſumtam ab Amazone. Soſandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & riſus tenuis ac latens ſicut illius erit, itemque compoſitus & decens amictus a Soſandra, niſi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi menſura quaenam fuerit? ſecundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam ſecundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polyſtrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime ſi accuratiſſima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquiſti, generoſiſſime, pulchritudinis aliquid extra ima-

[a] Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo poſt. Sed bene cett. Σωσ... [b] Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *A1W.* [c] Καὶ λελῃθὸς] Καὶ deeſt in *Fl.* & λελῃθὼς male habet eadem pro λελῃθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. [d] Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τὰ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philoſtr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν eſſe *lubricum*, ſ. *oculorum mobilitatem*. Adde Noſtrum Dial. ſeq. *Amor.* c. 3. ἴλεως τὰ ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχεῖαι ἀνυγραίνοιλο. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea ſtatua haec expreſſerit; noſtri ſane homines in marmore iſta effingere non valent. Quorum ſtatuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis ſunt quaſi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἐ λεληθὸς] Angl. σεμνὸν ἐ λελ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phraſin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *menſuram ſtaturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τὰ ἡλικίας „ ἢ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιλο, κατὰ τὸν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *ſura, quanta eſſe debeat, menſuretur maxime ſe-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obſcopoeus: *aetatis menſuram.* Sed Cliriſſ. *Geſnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi ſignum poſt γένοιλο faciens, & comma quod in vulgata poſt μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca ſic ſaltem Latinis reſponderent: & quia in hiſce eſt licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Boſſio* vulgatae diſtinctionem retinere, an praeeuntem *Geſnerum* ſequi, & vel novam perſonam inſerere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifeſtius autem eſſet, interrogandi formulam hic eſſe, ſi πῶς dixiſſet; nam etſi ἥλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis eſt, ubi ſic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Boſſii* verſione ac vulgata diſtinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δεινῆ] Poſt hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contu-
liſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

ΛΥΚ. Οὔτω πάντα εἰς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς ; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα προσαιμεθ' ἂν, [g] ἢ προσκαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαντάς τὰ χρώματα, καὶ εὐκαίρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν ; καὶ δὴ προσκεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπιππερτὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅστις ποικιλάτω ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς συνεσταλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμωμένας δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, χρώμενος τῇ Πακάτῃ· μάλιστα μὴ ἄγαν

g Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* προσδεῖ male reliquae. g Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. i Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει —— προσδεῖ] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖ conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud ν. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὸν Κασσαντίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνίστης τὸ ἀρχαῖον, τότε στενοχωρίᾳ διελόντο, καὶ ἑτέρα μυθολογία κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διεξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτῃν] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάτη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτην eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω. 70

Μᾶλλον δὲ τ' ἄριστον τ' γραφέων [a] Ὁμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν; ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε 75 ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἵνα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραφάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτὴν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ὁμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τὴν τοῦ Βρισέως.

Ταῦτα μὲν ἴσως τῶν γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύουσιν, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διιπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν

in quo ſanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar eniteat, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὁμηρον] Sic Edd. praeter *F.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμαλα *F.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *F.* e Τὴν] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡρόδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τ' γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Davis.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τ' ἄριστον τ' γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *F. F. R.*

73. Τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut *ex memoria*, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἰὸν ἧκεν ἄφαρ πελεμιχθὲς ἐξ ἀντιλίης.
Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλεφάντα γυνὴ Φοίνισσα μιήνῃ —
Τοῖσί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.
F. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ἰπ. Βάκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe ποικίλ' ἰοδόρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῆς

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ' ἐξ ὑραπῦ γένοιο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτὴν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο ᵍ συνειλημμένον· καὶ ἐώκει τὸ μὲν τοι ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλαξὺ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τ' παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκοὺς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπα κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ' γιλωτοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ὕτως ὀπὶ στίχυ ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ' χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γῶν ʰ αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρυ ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲ πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες καὶ διεστηκότες, ⁱ οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα ᵏ καὶ θέαμα, πᾶσαν τ' ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

ᵍ Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ. *F. Ald. V2.* P. Συνειλεγμένον geminata consona *El. B2. Fr. P.H.S.* ʰ Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. ⁱ Οἷοι] Οἷα P. ᵏ Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ὑπὸ κρῆθεν, βλιφάρων δ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄμφ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

F.M.G.

Ibid. Ἰουλίφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *F.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰουλίφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *F.F.R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφρ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὀπάσαι χάριτες — ἀδιεχφοήτους] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἀδιεχφοήτους dixit, ita *Anacreon* ἀδιαίρετος, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πάντοθεν πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ἀδιεχφοήτους] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ἄλλο, ait, πράσσοντα αὐτοὺς ὑποχεῖν τοὺς παρειὰς ὕπους ἐν τοῖς Χάρισιν. Sed καὶ τοὺς ὁμοίους χαρίτων ἀδιεχφοήτους dixit ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *F.F.R.*

90. Διάπυρος] Conf. infra Ἱππιᾶς. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλεγμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλεγμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον ὡς δύο συνειλημμένον. *F.M.G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἴλω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *F.F.R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἣν τινα λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐτύχης δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γὰρ ἐστὶ τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, ἅτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ περιῄει λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν ἐξαπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν· τῆς δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειότερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθειμαι Ex. Fl. b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam sci e scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰς εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰς εἰς τὴν πολιτείαν. *M. des S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. La Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. F.G.

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim ; ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo : digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis : dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

ϗ ὡς οἶδα ϗ αὐτὸς, τὸ ἥμερον ϗ φιλάνθρωπον, ϗ τὸ μεγαλόφρον, ϗ σωφροσύνην, ϗ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια ϗ προκεχρίαϛ ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη ϗ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐϛιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, ϗ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν ὅσοι δείξαμι, μορφῆς μὲ εὖ ᶜ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς χρὴ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, ϗ ἀπομαραίνεαθ, ἐλεγχόμενόν τε ϗ ἀχνυμενῶν, ϗ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. ϗ γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κάτεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲ ὁ νεὼς κάλλιϛός τε ϗ μέγιϛος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, ϗ χρυσῷ ϗ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἢν ζητῇς τὸ θεῖον, ἢ πίθηκός ἐϛιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεϛιν. ἃ τοίνυν ἁπάντων χρὴ τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηϛαι τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, ϗ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, ϗ σωφροσύνῃ, ϗ ἐπιεικείᾳ, ϗ φιλανθρω-

ᶜ Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηιχ. *M. du S.*

23. Ἐνοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, τοῦ γένους ἦκον, τοῦ δὲ τοῦ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem τοῦ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲ οὗ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. οὗ ἤκουσαν σαφῶς. II. Ῥώμης τοῦ ἀλκῆς οὗ ἤκουσας. V. Ἀνδρείας οὗ ἤκουσι. XIV. 26. οὗ ἦκεν βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. οὗ γὰρ γένους ἦκον, οὗ δὲ τοῦ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem : Εὐηκὸν, πλουτοῦν, οὗ πράττων. Lege οὗ ἦκον. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲ οὗ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. οὗ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε ϗ ἀχνυμενῶν] Qui attente hanc ῥῆσιν inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀχνυμενῶν τε ϗ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀχνυμενῶν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo ϗ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

σωφροσύνῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, ἢ καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τὸ ψυχῆς ὑπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτίκα. ΠΟΛ. Οὐ μικρόν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· εὖ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὰς ἐκείνων καμπὰς ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλιεχνεσμένον.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

Καὶ δὴ πεποιήθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶ-

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pall.* Forte pro ὅρος legi possit ὅμοιος.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προβυμίᾳ. ἴσι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προβυμίᾳ] Προμωθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Ἀρετὴν (sc. κυκόρυστας) καὶ σωφροσύνην, καὶ ἐπιεικείαν, καὶ φιλανθρωπίαν, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J. G. G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J. M. G.*

68. Ὅρος] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl. ὁπόσα ταύτης*. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτον, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὰς nomi„ ne, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: παρὰ δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὰ τὸ μέτρον, καὶ λαβὼν, ἐάν τις εὐδηνίαν χάσῃται. Quo eum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— ὦ δ' ἀποδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἴκα δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla loca-

argute: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ᾗ λίγεια, ᾗ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, ἢ περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ᾗ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἠβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] πρόσηνης, καὶ πρᾴως [d] παραδυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς ᾗ παυσαμένης φωνῆς ἔτι αὐλὸν εἶναι τὴν βοήν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ᾗ περιόμβειν τοῖς ὠσὶ, καθάπερ ἠχώ τινα ὑποστείλασαν τὴν ἀκρόασιν, ᾗ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, ᾗ πειθοῦς μεστὰ ὅτι τῆς ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ ᾗ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

[b] Γλυκίων] Γλυκίου G. Nihil mut. Edd. [c] Πρόσηνης] Bene sic *P.* aliaeque. Πρόσωνις male *J.* [d] Παραδυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AIW.* [e] Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μῦθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μῦθον. Sed quum ποιητῶν conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Vide Parœmiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Omisit de industria αἶσα δύναι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφὴν μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo ᾗ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, ᾗ πρᾴως παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοήν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παραδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀφδύεται c. 14. ᾗ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, ᾗ ἀφὸ τοῦ κηροῦ ἀφδύσεται σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παρεδύόμενος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς παραδύσεις supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παραβύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 14. ᾗ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσας αὐτὸ πᾶν. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quis tamen praemisit, se non damnare παραδυ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυομ. restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄτλα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Dovarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuisseque ἄτλα esse *quaedam*, ἄτλα vero pro ἄτυπα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

ᾄδῃ, ᾗ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα· καὶ τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις καὶ ἐκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam ſi comparentur, *iſtaec* omnia. Et ſi Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etſi multipliciter ſonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ὑπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρειστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον ἀσφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῆς ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει ἁρμοσαμένῃ τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μελαξῦ βυκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾠδῆς αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad ſuum cantum alliceret, ipſi, puto, ſi audirent, relictis citharis adſtarent ſilentio audientes. Servare etenim exquiſitiſſima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, ſed ſublatione tempeſtiva ac poſitione dimenſum habere cantum, & conſonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque cuſtodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigiſſent iſti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque ſi quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud ſolum,

a Τότε] Reſtitui ex L. & B2. τότοτε enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. *b* Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male *F.* *c* Ταῦτα] Conſtans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* *d* Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male *F.* *e* Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *F.* *f* Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *F.*

4. Καὶ τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἢ φιλομήλην· εἶτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρᾳκὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ἃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, † ὑπὸ αὐλῷ C κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ὑπὸ] Ὑπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuiſſe futile videtur; niſi tamen dicendum foret, me non obſecundaſſe, quia ſic centies negligi apoſtrophum video. Et quia haec ab ſcribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, niſi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἰκμάδος. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποῖς] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentiſſimis inſtructiſſimam: inter alia quoque in illa canendi dulciſſime artem praedicans; ait pag. XIV. Οπότων δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποῖς, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Αλκυόσι & τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suſpicor εἴ ποῖς. *Tunc certe, ſi umquam alias, ſilere oportet Halcyones*, &c. *J. F.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποῖς . . . ταῦτα. Cui ſcripturae ut medicinam faceret Cl. *Jenſius*, εἰ ποτε legere jubebat, ſed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποῖς] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepſerit: quemadmodum nec illud, quod ſtatim ſequitur, ταῦτα ſatis commode poſitum videtur. Cogitabam αὖτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil auſim ſine libris. Interim reddidi, quaſi poſitum ſit ταῦτα, ut alias ſaepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, eſt enim Noſtro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως cauſſa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemſterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἐχρῆν δ' ἐχρῆν. *Ariſtoph.*

lum, quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine; ſed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio eſt Terpſichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico: itaque puta te etiam audiſſe.

15. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae jure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud ad-

τ̃ Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τ̃ Σειρήνων [g] εἴσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τ̃ κηρ̃ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συναλὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τ̃ ᾠδ̃ς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι ἢ διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ̃ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἅ φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τ̃ φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι ζωμύλη, καὶ πολὺ τ̃ Ἀτθικ̃ χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τ̃ Ἀθηναίων καὶ τ̃ ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἴσῃ] Ἔσῃ male *F.* h Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *F.* quae παριστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξιστήσῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἐνι γάς τις ἔνι κίνδυνος καὶ τ̃ πράγματι. Et 114. αἴμαι γὰρ οἴκοθι. Ad quem verſum plura Illuſtr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jenſ.* τί πολὺ ſtare non poſſe; & ἐκτὸς non abſurde conjecit. Jam vero nihil amplius deſiderabit; nec Cl. *Geſner.* cujus verſionem tamen intactam ſervavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non ſatis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἑκάτερα] Vide de hac locutione notam Cl. *Jenſii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τ̃ Πανδίονος] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχία — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. eſt πολυηχία φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφίεναι *Long. Paſt.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noſter infra *Herc.* c. 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφίησιν βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονος] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius ſimulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic ſupra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adſtabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξιστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu ſera rayis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. *Demoſth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, ὦ οἷδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἑκάτης ἄμεινον ὦ οἷδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demoſth.* teſtimon. licet haud indicata pag. adfert. *Ariſtoph.* Plut. 182-3.

Μισοῦσι γὰρ σὲ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τ̃ κακ̃ ὁ τ̃ ἀγαθ̃, ὦ οἷδ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theſeo conditam ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe voluerunt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ ᾠδικὸς χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῷ Ὁμήρου πολίτις ἅσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ὅτι τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδέδειχα διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφθω, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λῷστον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸ-

miratus fuerim, si poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa. LYC. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt in quo majorem a me gratiam inire poſſis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe erudi-

a Αὐτὸ] Deeſt in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελ.] Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum*; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere* ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδέδειχα διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο ἐ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere. Plin.* in ep. *imagines exſcribendas pingendasque. Martialis: ſcriptum teſtudine ſigma.* hoc eſt pictum, ſed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum promiſiſſet ἐπιδεῖξαι ἐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθέσθαι, pro defenſione hujus ſuae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulae partes ex praeſtantiſſimo ſumptae & ſimulatae, de praeſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animae, ſingulatim quaque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in co pare faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκοσμώμεθα, ποικίλην μήτοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολειπόμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν ὅτι ἑκάστη ἐπίσταμένη, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γοῦν ἢ ποιηταὶ μέτροις ἁρμοσάμενοι, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ Φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσοποιοῖς τισι Φαρμάκοις ἐς κόρον καλαβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. εἰ γοῦν ἐθ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας περὶ μνη-

[e] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. Fl. Παρωύχ. P. Item marg. *AiW.* [e] Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

60. Ἔν τι ἑκάστῃ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς δὲ αὐτὴν εἶναι φασι, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ἀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 93. f. dixit ξύμπασις, ἐν τῷ μέρει ἑκάστῳ. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς ἔνιοτ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαῶν] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας περὶ μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. F.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Fenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ ἀπολώλεκα. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγοῦμαι. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας περὶ] Corrige παιδιᾶς. F. G. Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύῃ), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· δοκεῖ μεμπτὴ γὼ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τε πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, καὶ [b] φιλῶν συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμην, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμην] Nil mut. Edd. Προθέμοι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδίας exhibere, quae alioquin jejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J. F. R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. Α. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Diat.* καὶ αὖτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξόλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernaretur, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνιτόλοις ἀφ' τὴν δυνατὴν τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ἀνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Ms. Ἀθλητήριος legitur in Ms. ἐκ γὰρ ἴσου, οὐδ' ἐγγύς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρ' ἐκεῖνα τὰ Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. ἐκ γὰρ ἴσου, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. οὐδ' ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τὰ τηλικοῦτον ἀξίων, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα γε ἴσασι. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius accedere*. *Cic.* in Catone: *quod ea melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absumus*. *J. G. G.*

95. Οὐ φαῦλον συνίσιος παράδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit Φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνίσιος παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ θηλικοῦ πάλλιον, ἢ φαύλη. Λευκιανὸς δὲ εἰπόσιν ἢ Φαύλου συνίσιος τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅπερ ἡ ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γράφμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲ ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐ ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὔσας· ἡ γὰρ ᶠ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ ᵍ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅπερ πλατυτάτῳ πίνακι καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅπερ ταύταις. ἡ μὲ τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν· ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστι] Ἔστιν *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσην Codd. G. P. L. & marg. *A*. *g* Τῷ] Sic recte L. P. *S*. Τὸ male *Fl. J. H.*

λων hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλος ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλον feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προβίβρωσκον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ σὺν τῇ Μιλήτου ἑκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ἐς ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατον ἐς αὐτὸς, συνὼν, ἐ φαύλων συνήσεως παράδειγμα προβίβρωσκον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβίβρωσκον; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προβίβρωσκον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβίβρωσκον melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲ ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστί] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσῃ. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμα δὲ, ἐχ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἰσχνῇ ἴσαι. Niſi & illic ἴσῃ ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἐ αὐτὴ ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ ἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν πεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἴσῃ cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῃ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἴσι] Non puto opus eſſe ut ἴσι mutemus in ἴσῃ. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὑ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Ἐρ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe djdiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῇ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν γε ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Ἑξῆς δὲ μὴ ταύτῃ, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν σύνοντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν πεῖφρονα, ὡς τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτῃ γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἢ] Nihil mut. P. at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα *εἰδιχθυσάτη Σαπφὼ μικρά τε ἐμείωσε ὁραμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ περιλαμμένη. *V.*

* Εἰδιχθυσάτη] Ἐνδιχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege στίλοις. *M. du S.*

‡ Περιλαμμένη] Περιλαμμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta viscеribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

ϛραῖε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιϛα τῶν ἐπαίνων λείπεϛαι. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ βάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιϛεύσασαν τῇ τύχῃ· [c] φυλάϛειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ μείζων ὁμῶς γενόμενα [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερφρόνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιϛα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον [h] ἀφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεῖ-

[c] Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* [f] Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* [g] Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *Va.* [h] Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγειεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνάκειϑαι δὲ ϛ πίναξ τις ἔμπροσθε τῆ πύλ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jonſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpolite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ — Ἀντηνορ.] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaco Antenoris filio

Ὅς ῥα νόῳ μὲν ἔπη, πύκα δ' ἐτρίφθ' ἅλις Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τίθεσκε, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρίτῃ &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περιφρασ.] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τῶ Ἀφροδίτα] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux* L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πρὸς γυναῖκα, σύμφυσις, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποιΐα, ἐ λέγεται χάριτας. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rei. 102. f. ἐπὶ χρηϛότητι καὶ εὐποιΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνῃ, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τῶν εὐποιῶν αὐτοῦ λαβόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 502. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κραάλα βεβηκότα, καὶ τὸ νωθρότερον φατῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, ἐμβύσιον ὅτι τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω φλέγουσι. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν ἐκρυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτουσιν. ὅσοι δὲ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερά· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φοράν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύσται νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτλῳ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit. Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M.du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M.du S.*

89. Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμ—ν.] In L. ἰσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν. *M.du S.*

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἱμασμιωτέρᾳ. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων —— & ἱμασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei LUCILLA, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M.du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἄν τις σύλλογος τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρῃ δ' ἐ γαμέειν Ἀγαμέμνονος Ἀτρέϊδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsissetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον ἑ κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τράφοντι καλὸν ἑ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ὅ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπλησαν· ὅῳ καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἐστὶ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ κάρπον, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ ἐμμεῖναι τὰ πρὸς, καὶ ὅτι πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & junctа illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ ἔστως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἡ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτοῦ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτῃ, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ἐφ' ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ραν L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaefieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακὶς ωστ☉. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφισόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναίμακτος ἰδίω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Αποξύρας☉. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτ☉. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαιόω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφῶ. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απαιδεύω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Απαιπρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροσιμίαστ☉. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστ☉. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλόητ☉. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητ☉. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in P. &c.)

Δ.

Διλφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαβριχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διακαμπάω. *Philopatride*, c. 1.
Διμυκτιζ☉. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσίχνευτ☉. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδικαφόρ☉. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικίδαλ☉. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμαγμα. *Philopatride*, §. 20.
Εκστάω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber*. (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλ☉. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμεμιστημένω☉. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεριέχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδικατ☉. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγγομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποτνίγω☉. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχημοσύνη. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενηγκοβατέω. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδ☉. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαθλ☉. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδέω. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιῤῥαδυμία. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, ὁ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησὶν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat: *cum autem illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτῷ] Αὐτῇ *Fl.* b Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιάχω, οἰκουρὸς, οἰκονάξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Εσιάρχω. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιούχω, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐκτίβατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχιγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιάλλω. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσία habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακοῤῥαφία.

Κακοτεχνῆς. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.).

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλειψίχολος quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμίτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

A.

Λαληθυγάτηρ. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λικκαλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λιπτοῦφις. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μειρτρημόνης. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτίαν. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξουσεργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμασγιῶν. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξύγραπος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησοφανεῖν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδιρραστία. *De Deme*, c. 4. f.

Παυλάβατος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσημος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραιοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραρκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυπίλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσιακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάπειμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλεύματιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προκηχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προεμπλέκω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξέρχομαι. *Ibidem.*

Προεπιξενέω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθρυλλέω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκαίω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπίθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδηλήσομαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρίω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρητιμιτρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικνὸν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ρικρὸν eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐβλιτυοῦτο σὺν γιλωῖ τὴν ὀσφύν. Prorsus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν

φαγ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, ἡ ἃς ἐγὼ ἐκ ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμενοι, παρέχωμεν ἄπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὀψὲ ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμώτερα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρράσιος, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἄν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη χάρις πολὺ τούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

ε Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φοβιωῦς ἐξώγιος quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥινοῦχ exponitur δίλιχος, καὶ παιδοτρίβης ἀλοιφίσασθαι κατ' ἰδέαν.

Ῥινοτόμος. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Σογχιροπονία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Σοιμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Σοιμπερίμπτομαι. *Lapithis*, c. 16. f.

Σοιμπεριλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Σοιναγρίμπτομαι. *Gallo*, c. 10. p. m.

Σοιναυτίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Σοιδάλλω. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Σοιμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Σοικλήγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Σοικαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Σοικισκοπῶ. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Σοικισίλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Σοικψευδόμαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Σοιαύτως. *Pseudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Σοιαυλοῦμαι, Διακραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Σοιαυθλοῦμαι, ἀλφ. est. ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυθλοῦν, ναυλολογῶ. Ναυθλαγάθων, ναυλολογήσας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Σοιστέω. *Amoribus*, c. 46. m.

Σοιτριβαρχία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Σοιτυραννοκτονία. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Σοιυθλέω. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Σοιφίζω. *Vera Historia*, c. 8. f.

Σοικύρω. *De Domo*, c. 9. pr.

Τ.

Τιθαμβώτως. *Abdicato*, c. 4. f.

Τριακαδεκαφύλ. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσης.

Υ.

Ὑδατοσκοπία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοτοπῶ. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπομνηστίνω. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπορῶν. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπριμφορῶμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπροδυσμῶν. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑσταλφαίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπομαλοῦμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπηφρίτω. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδυτικῶ τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑπηφαμματουργία. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑπομαίζω. *Dial. Mort.* VI. Terpf. & Plut. versus fin.

Ὑπερία. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑποπυνάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχύω. *Solecista*, c. 10. f.

Ὑποφάδομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίτω. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλομυῶν. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατῶν. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλευτόπους. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδίκος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαίζοῦσα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιδουρα, Εὔλεξις, Ἀποκομῶν, Ἐμβροδόχος, Εὐμυχάδης, Βαυκαλῶν in voce Βαυβῶν Δαμοχάρης in voce Λάκκος, Ἀπροκομάτως, Ἀκροφανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μαμμιτρημένως, Τιθαμβώτως, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μαμιλλωμένως, Μιμητριστρώνης, & alia sexcenta similia? *J. J.*

Εὐδιαμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. K.*

97. Χρυσῆν &c.] *Homer* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίκαιος &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. K.* Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλκυτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῦ καὶ χρωμάτων ποικοίνῃ), ἀλλὰ ταῖς τῶν Μουσῶν ὀπωπαῖς εἴληται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος καλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Π Ο Λ Υ Σ Τ Ρ.

ΕΓώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὡς γὰρ ἂν ἔτως ἐπαινέσειέ τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφειο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· ὧδε ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ἐπῳδὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

1 MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera; erubesco & tantum non

[a] Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος ἔστος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὸν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστὶν, οὗ ἐν ἐπίδοις ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἐν Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλους γυναικὸς ἀκαριαίαν πλάσις. πρὸς τοὺς θειανῶν ἀντισυγκρίσεις τύπους, ἥκιστα καιροῦ ὡς ἄκρως συγκρίνας. ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως συμφέρουσαν ἐπιεικείας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλους &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς Θειανῶν ἀντισυγκρίσεις τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειανῶν, legebatur Θειανῆς. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocum „ hac illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem fecisse videtur Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exordiatur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἰδεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ,

non obturo aures: eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & *substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ῶτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτόν. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμήν, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος προσθείη. οἴονται γὰρ τοῦτο τοὺς ἐπαίνους ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὺς ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτοῦ ἐπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὄφελος τῷ κάλλει φρονοίη, ϗ ταῦτα θαυμαστῷ ὄντι, ϗ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κεκρυμμένος· ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος

c Κεκρυμ̃μ.] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμῶν σὺ τῷ συγγράμματι. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σὺ legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σὺ poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad εὔνοιαν pertinet. *J.F.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σὺ mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. ὧδε πλημμέλημα ἐνορᾶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ἔστι τινὰ δικαίην μοι παρεῖδον, ἔστε ἀδομένην & c. 38. ἔστι δικαίην, ἔστε ἄλλο ἄδην ἄχαρι παρεῖδόν του. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μέλλομεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ϗ ταῦτα ἡμῖν Ὀρέστῃ ϵ Πυλάδῃ ἐνεδίδοτε. *J.M.G.*

Ibid. Σοὶ] Concederem Cl. *Jensio* σὺ pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοὶ jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim *Obsop.* vertit: *suam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον σὲ σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J.F.R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ὀλίγα ἐπιφράσομαι πρὸς αὐτά. *J.F.R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M.du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. Δ. IX. *M.du S.*

28. Ἔργου] (Malim ἔργῳ) *L.Kust.* Ego nihil muto. *M.du S.*

37. Ἐκεκρυμ̃μ.] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυφλο, legebatur. *M.du S.*

Κεκρυμ̃μ.] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυφλο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel θαυμαστόμενος, in παρεσκευ— in quo

μεν κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι καὶ μεγέθει τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τούτου τινός.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τῆς συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖν πρός τινα ποιητὴν ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτὴν εἰκάζειν ἐκεῖνο τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὀπισείειν· τὸν ποιητὴν δέ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινεμένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῶν περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν κάλλιον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω ξηχειμένην τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ne ſurgat etiam mulier.*

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένῳ Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. *Belani*; Προθεῖναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλείω ὄσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ δὲ ἀναφορικὸν πρόταξιν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς ποσῆ, τὸ μὲν δὴ πλείστου ὄσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique περισσολογισμόν ait. At in augmento ſyllabico, maxime in pluſquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſimus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian.* VI. 12. τεθησαύριτο. VIII. 7. κεκόσμηλο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίνικλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Tex.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπελελοίπει No. 8. etiam πεπόμικτο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐνδεκίμην, non κἀνδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδεδράκοντο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ἠὐθρανίτηλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῶ κἐκρυπτο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τῶν χεῖρα ἐπισείων] Sic ſupra Συνδ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

Θεῖ, ἦκε τ' καλαράτων ποιητ῀ν, [e] ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σιλίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴν τ' τοιούτων καλεγέλα, τ' παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τ῀ν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ῀ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τῷ συγγράμματι, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ [f] δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις συναθροεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δέ σι] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐστόμως ἂν † φυθείη. *V.*

86. Παραθεωρῶ με] Ἀντὶ τοῦ συναθροεῖν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐστόμως] Ἐπιστόμως Exc. *G.* † Ῥυθῶν] Ῥυθῶν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθῶσι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ῀ βοστρύχων τ῀ κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ κάλλος ἀνθοῦσιν ὁμοῖαι. *J. F. R.*

86. Παραθεωρῶ] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An καὶ γὰρ ὦ; *F. G.*

Καὶ γὰρ αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. καὶ γὰρ αὖ ἐ ὑτῷ. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὖ ἐ τοῦτο σοφώτερον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Κατ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατ' ἀ Κασσιέπειαν 90 εἶναι δόξω, εἰ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τοὺς θεούς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσῃ αὐτῇ τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπὸ σοῦ τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτῇ, οὐκ ἀναλογιζομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν στῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπών, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτῇ ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτῇ & meticuloſe adverſum Deos animo adfectum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenn-

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sth.* & M. b Ἀντεξετ.] Ἀντιξητ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρεσθαι W. d Τοὺς θεούς] Τοῖς θεοῖς P. & marg. *AiW.*

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὴν Ἄθω &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὴν Ἄθω] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferendi. *Quom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. N°. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ἄλω referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ν χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „ταῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖται τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνυμένυ τ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, ϗ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, [e] ἔγκλα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ϗ προσηκάλο τ τερατείαν τ ὑπερβάσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ ἄνθρωπον, ϗ πιθανῶς Κολοσσὺς ἀναπλάττοντα, ϗ τ Ἄθω χτ' χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος ὅτω μέγα πρὸς μικρῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ Ἀλέξανδρον τ μεγαλοψυχίας, ϗ ἀνδρίαντα μείζω [f] τῦτον τῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ϗ ὧν μικρὰς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὅτω δόξυ τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα συ ἐπαινεῖν, ϗ τ ὀπτασίαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὄσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι ταύτην τ τιμὴν, ϗ προσκυνεῖ συ τὰ διακέκυπα

[e] Ἔγκλα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. [f] Τῶτον] Sic restitutum ex W. Τῦτο Edd. priores. [g] Σοι] Forsan συ adlevit *M. du S.*

12. Ἡγῆσθαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον ϗ συνετὸν & ἐχέφρον Ἀλεξάνδρυ. *V.*

ad substantivo χεὶρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὸν. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τίχη, πόλις, &c. quia similiter τὸν τίχην, τὸν πόλιν, τὸν ἠμέραν invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τῶν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 't weretz loop / 't moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τῶν χερῶν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τῶν χερῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χερῶν non esse poëticum, pro χειρῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

14. Μείζω τῦτο] Lege τῦτυ. *F. G.* Sed post inventum τῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τῦτον] Sic W. In omnibus impressis τῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτῦ ἄντος.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τῦτον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἕως τὸ ὑποδημα, μὴ [a] καὶ ὀπισθομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθες, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὀπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν [d] τῆς ἀληθειας, καὶ [d] τῆς ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι [d] τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ εὐδυχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μελαξῦ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἐστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινόντων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιοῦσι φιλοῦσι οἱ σύγχρονοι. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὑποσμίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obsuret.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας ὑποσμιεῖ (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ὑποσμίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ὑποσμίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ὑποσμίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ σόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας ὑποσμιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod differre docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus ſit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

ἢ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑτέρων τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, κἀγὼ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν καὶ αὐτὸς· κἀγώ πλησίόν τι ἔπαθον, οἷς ὅτι τὰ ὁρωμένων πάσχομεν. ἢν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, κἀν αὐτὸ τὸ ὀφθαλμῷ αὐτῷ, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, κἀ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὄντα Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ καθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστῶμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέησιεν ἀπισῶσαι αὐτούς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου θάτερον, ἀ τῷ βραχυτέρῳ ὑπαναλειομένῳ τοῦτο γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλησιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὅπως-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam Fl. B2. S. P. & M. Ἐπλημέλ. male J. [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typothetieum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς: utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιηγ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἑλλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικεῖόν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκεῖν ἴδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκεῖν ἴδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἴδοξε. *M. du S.*

58. Ἔπλημ. ἑτερῶν] Forſan πλημμέλημα ἑτέρων. *F. G.* Ἔπλημ. ἑτερῶν] Forſan πλημμέλημα ἑτέρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησε ἑτερῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadverſiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑτέρων, vel ἑτέρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cl. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἔπλημ. ἑτερῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑτερῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ὕττως ἄνθρωπος μείζων γίγνεσθαι, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ὑπερλώμενον. εἰ μὲν γὰρ ἀπορίας τῶν ὑπαγείων, ὅπου τὰ οὐράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἦπου ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] τοῦ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτολὼ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit ſe *ſcilicet*, & ſe oſtendet humiliorem: ſic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui neceſſe eſt, & ad imbecillius infringi. Ac ſi prae inopia terreſtrium, ad caeleſtia ſermonem extendat aliquis, minorem ille culpam ſuſtinuerit, quaſi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni ſimilem dicere auſus es, ſine ulla neceſſitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν σοι οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀφειδοῦντα· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ὕττω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπαχθεῖν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὸν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium eſt & invidioſum auſer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum eſt, qui neque alias facilis ad laudes & promtus eſſe ſoleas, ſed nunc neſcio quomodo ſubitam mutationem feceris iſta liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exſtiteris. Verum neque illud te pudeat, ſi retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam ſic feciſſe ajunt, cum Jovem Eleis elaboraſſet. Stantem enim poſt valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus oſtenderet, audiſſe reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem naſum, ut nimis craſſum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* c Ἐξειργάσατο] Ἐξειργάσαιτο M.

85. Ἐπιλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidiſſem, niſi viderem *Obſopoeum* vertiſſe *derivatum*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. ὡς πως τῇ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθῶν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lipſ.* παθεῖν τι, ἢ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. verſ. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἐκστενούσης τὸ θυμοῦ, unde Luciani ſenſus facile patet. Conf. noſtrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque ſcriberet clarus jam ſcriptis Lucianus fuerit oportet, imo non ſcriptis tantum quibuslibet, ſed Satyra, niſi me conjectura fallit. Hoc enim verba iſta innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impreſſis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὦθεῖ. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etſi verum eſt παρὰ quod W. habet, hic fore uſitatius, ut *Long. Paſt.* III. p. 130. παρ' ἡμῶν δὲ αἱ τριχιλίαι (ſcil. δραχμαὶ) ἀπὸ me feres has ter mille drachmas. *Herodian.* I. 1. 4. ἴγὼ δ' ἰσφέρων ἀ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος. Et ſaepiſſ. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. eſt, (& ſine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipſo verbo ἀποδεξάμενος, licet cum ὦθεῖ jungatur, praepoſitio ἀπὸ ineſt. At non ſatis eſt ex compoſitis ratiocinari. Verum quid obſtat, quo minus ἀπ' ἐκείνης acci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum feciſtis, tu maxime, quod indicta causſa judicium dediſti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos causſa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa causſae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuiſtis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λλο ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθῶν τ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκεῖν. εἰ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τὸν πολλοὺς βέλτιστόν τι ὁρᾶν τῶν ἐνός, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης νομίζω, κἀγὼ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, τ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷόν ὢν ῥᾳστως ἐλέγχεσθαι με. ῥῆσιν γὰρ οὕτω μακρὰν, τ καὶ ἡγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας τ τῇ συγγράμματι, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε τὸ δικαστικὸν ἐποιήσατε, τ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τῷ βιβλίῳ, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, τ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐταὶ κατήγοροι τ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, τὴν τ Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα

[d] Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. [e] Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. [f] Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. [g] Ἐγνωσμένοις] Ἐγνωσμ. male *J.* sola. [h] Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγανίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. *G.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τοῦ Σώφρονος ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' αὐτοῦ, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζω sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem; apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, discces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, ἢν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ τὴν δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ὁ φαῦλόν με συνήγορον ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἐν βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ δεῖ μακρῶν τοὺς λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· ἃ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τοὺς λόγους, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὰ πάρεστι, σὺ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τοὺς δευτέρους λόγους ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ὁ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ τέτονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, σὺ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτῷ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· ὁ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τοὺς λόγους.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan σὺ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam σὺ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Περιεγρ. §. 26. M. du S.

73. Πάρα τοῦ μέτρου] At supra *de Salt.* c. 21. πάρα τὸ μέτριον. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex *Sozom.* dedit Cl. *Hemst.* T. I. *Nigr.* c. 30. f. J.F.R.

76. Ἐν μεγάλῳ τινὶ μέρει] Sic e contrario, σὺ γίνεται πολὺ

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῂς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, οὐπ' ἀγνοίας με ἀμαλαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλειν τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς πολυμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοὶ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἔδειξώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μεῖζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος ἀφροσύνης δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω ἀφυκτιᾷ [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτῷ. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τοῦ Διογένους λόγον ἐμπεπλήκασί σοι τὸ πρᾶγμα,

ὡς

a Προσέγραψα] Προύγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex Ba. & M. Τυγχάνῃς Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποιήσαιμι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. οὐ παιδιᾷ ἐπεισῆντο. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον οὐ κατὰ φρονήσιν, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. de S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Lapsu c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐξα-

ὃς ἐρομένῃ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· φαίην γοῦν ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, ἣν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι ἐκμεῖρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα. περὶ αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis poſſet conſequi? ſi gloriam, inquit, contemſerit. Nam ipſe quoque, ſi quis ex me quaerat, Qui ſint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed iſta forte extra quaeſtionem ſunt, & a cauſſa ſejuncta. Pro quo autem nunc jam cauſſa dicenda, illud eſt, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae ſimilem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere viſa ſunt: de his igitur ipſis dicam. Quamquam antiquum illud dictum eſt, ad cauſſam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etſi humi & pedeſtri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμεῖρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἔμμειρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id eſt ἔξω τῶν ἀγώνων ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἔμμειρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμειρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὰ πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἔκμειρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἔμμειρα in variantibus notarit *Solanus*, id neſcio an potius vitium typographicum ſit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae ſunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμειρα manifeſto falſum eſt; quaeritur enim tantum, anne praeſtet ἄμειρα pro ἔκμειρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque ſic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, ſi dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipſum vero ἐκμετρῶ vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transſcribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμειρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendaſſet. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὰ πόδα] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quidlibet audendi ſemper fuit aequa poteſtas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; ſed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione proſa uti*. Similis locus eſt in *Bis Accuſato* c. 33. καὶ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τὰ μέτρα (ſic enim ibi legendum, pro μετεώρα, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Niſi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuque pedeſtribus Dices hiſtoriis praelia Caeſaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Διν. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερόν γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris ſcribendi generibus diviſſet, *ſolum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, neceſſe eſt aut infirmitati aut invidiae aſſignetur.* Quam vere, hic non diſputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ σε [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An ſic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα, καὶ ὑμνοῦσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis incluſa gloſſemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἐμοῦ τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα εἰκόσι, καὶ ὁμοιότησι προχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis eſſe laudativarum orationum occaſiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat poſt ὑμῶν verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe ſi ita ſcripſiſſet Lucianus, ſenſus foret ſatis abſolutus. At nec hoc, nec illud, ſi recte conſideremus, ſummopere neceſſarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam ſuſcipiant, omnes vires in id intendere, ut rem geſtam, quantum poſſint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio ſit res libera, nullisque terminis circumſcripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venuſtatis coloribus depinxerit, praeſtantiſſimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus deſumptis,

&

ferantur. Libertum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέρουσιν. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν οὖν ταύτῃ ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις ἐμβάλλοι, εἰ δὲ πρὸς τὸ ἀποδεέστερον ποιῆται

[b] Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. [c] Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. [d] Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis; nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, ἔσται. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ ἐ τ μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) λοιδοροῦσιν ὁπόσον ἀνθρώπινον ἔχει τὸ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρον τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διὰ πυρός. Nempe διὰ πυρὸς referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρον τὸ θεῖον, διὰ πυρὸς, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam aspque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διὰ πυρὸς legere διὰ πυρώδους. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχωρήσας illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias τοπικὰς, item μόρια & ἐξετάσεως appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Ba. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων αὐτὴ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εἰ μὴ γ' ἔργου τὸν λόγον.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχομένας τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὴ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλουσι τοὺς ὑποθέσεις ἐ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ὕδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑποβάλοῦν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas ἔμοιγε, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

ἢ τοῦ Ὁμήρου, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς εἶόν τε [a] προσεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτόν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, ἢ μέγεθος ἢ ἀλκήν. ὡς [e] ὁ Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν εἶναι· ἦ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. ἢ πάλιν εἴ τις Μίλωνα [f] ἢ ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον [f] ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῆς γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν δόξειε γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [g] ἀοιδῇ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ ἢ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος [f] Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκνον; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἰκάσας;

tionem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri poteſt, illud quod laudatur admoveat. Velut ſi quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem eſſe, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium eſt laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus*, *neque ferreum Alcmenae natum*. Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεικάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *AiW.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμεικάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἰ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δέναι misere *J. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀοιδῇ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς εἶόν τε ἐμεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς εἶόν τε προσεικάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεικάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendoſe εἶναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solono* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἰκάσας; (Ὁμηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono ſenſu mutilatus; condonanda itaque non nimis perſpicaci Interpreti noſtro inſulſa verſio, *Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Jam ait, *Vides quibus Diis* Homerus Glaucum *comparaverit? quin & illis ipſis declaravit. Marcilius* pulchre vidit deſiderari πρείττω· non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praeceſſit, ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam ſcripſeram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila eſt. *J.F.*

Ὁρᾷς] Adſcripſerat *Hemſterh.* principio hujus notae *Jun.*

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνων [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα καὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν διὰ τὴν ἀλκὴν ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, διά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅτῳ ἦν τῷ ἐπαινεῖσθαι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μάλα σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι [k] διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὸ τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τὰ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὸ πρόσωπον, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ὅπου καὶ ψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸ

[g] Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. [h] Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* [i] Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S.* M. [k] Διακρῶσαι] Διακρίναι marg. *AIW.* [l] Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. vulgo, quod emendandum *Gesner.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] Μᾶλλον δὲ ἐ κρείττω αὐτῶν ἀμείνω. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lectt. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat εὐδόκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὑρίσκω facere εὕρισκον εὕρακα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & ηὐφραίνομαι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκῶν, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδοκήσας ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπερατticίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τ Νέστορα [a] Φάναι τ' ὅτι Ἴλιον στρατευσάντων, τ νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τ Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τ [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤντιν μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως ὀμεῖται ἄν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τ μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ὡς ἥλατο ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄντα ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέει, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμου ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα καλεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Te-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφινέα ceterae omnes male. *c* Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμποδος ὀξύκοος. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὴ, inquit, τ μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgii Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphinea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τ Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφινέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula est.

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν ᾖ τοῦ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅτε Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτοῖν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι τῶν-

e Ὅτου] Nil mut. Edd. nec M. f Ψεύσασθαι] Ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φοίαι] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφρία. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M.du S.*

91. Ὁ δή γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως ἐδ'] ἄν] Sic lege fortaſſe. ὁ δή γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F.G.*

93. Προσώτατον] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M.du S.*

97. Ὡς ἵππων ζώων] Ὡς ἵππων ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἵππων] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὂν ἵππων ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J.J.*

Ὡς ἵππων ζώων] Bis ὡς pro ὃν ſcriptum erat in nota *Gujetii*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius*. *J.F.R.*

99. Ἄχρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M.du S.*

Ἄχρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀλλαπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M.du S.*

Ἀλλαπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀμφίπεδος. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππων ἀλλοπόδων ὀχέων. *J.F.R.*

5. Ζηνός που] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M.du S.*

9. Ὅτου Κύναιθος] Lege ὡς που. *F.G.*

Ὅτου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M.du S.*

Ὅτου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅτου vel ὅτου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittis auras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅτου ὁ Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὡς που legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *ſupergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ὁ Στρυβίων ὁ Κύναιθος οἱ Δημήτριοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαχρίνῃς, καὶ ἀδιαμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *ſunto* adulationis ac verae laudis ſpecimina, ne omnes omnino laudantes ſuſpectos habeas, ſed diſcernas, & ſua utrumque menſura metiaris.

Φέρ' ἴδω, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μή τινα ἄμορφον ὄψιν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὁ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, ſi videtur, admove his, quae dicta a me ſunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim ſi deformem quandam ſtatuae Cnidiae ſimilem dicam, impoſtor ſane, & Cynaetho ipſo magis adulator vere habear: ſi vero talem, qualem omnes norunt; non ſane magni ille auſus intervalli fuerit.

Τάχα [d] ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπαινεῖν μού σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσαντ' ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεοῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ θεοῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνίτου δ' ἀγαθοῦ δημιουργήμασι, λίθου, καὶ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixiſti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permiſſum eſto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec ſimilem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipſum* me verum ad ſe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praeſtantiſſima, ſimilem dixi *hominem*, ſed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta ſunt ab hominibus, ea ſimilia hominibus dicere, non puto impium: niſi forte hoc tu Minervam exiſtimas, quod eſt effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτιώης] Ὑποπτιόσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AiW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μάθῃς W. d Οὖν] Ex L. reſtitut. ὁ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. Cl. *L. Bos* (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata verſione ac *Grotii* expoſitione, Apoſtoli verba, quae erant: *αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες*, ſic exponit: „ *intra* „ *ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis* „ *facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arro-* „ *gare quam fas eſt, nec ſe dilatare ultra conditionem* „ *ſuam.* Secundum Lucianum diceres: ὡδιαμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (pro *Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν ſecundum *Ariſtoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ *Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἄλλαχῆ; Non ipſe te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri ſe ſuo modulo ac pede* Lib. I. Epiſt. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum deſumta eſt ab iis, *qui* „ *corporis ſui ſtaturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem ſe facit, quam revera eſt — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν εἰς αὑτόν. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τῆ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule inten- „ dit corporis ſui modum, ut major quam ſit, vi- „ deatur: qui cum ſit βραχύτερος, ὑπερμετρεῖται, „ ἀφ' ποδῶν ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα ἑαυτόν. i. e. *brevioris ſtaturae ſit,* „ *extendit ſe in ſummos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* lo- „ quitur, is non poteſt dici μετρεῖν ἑαυτὸν εἰς ἑαυτόν. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὁ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & ſic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἄν jam ſit inventum, id facile admitteret, ſpero, etſi in verſione nihil mutaverim, quae vel ſic tamen ſenſui Luciani ſatis reſpondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. de S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινῶ ἐς τὸ κάλλος eſt *laudo*

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μᾶλλον· ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ὐ πάνυ πολλῶν ἔτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε νομίζω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

55 Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἶπασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ ἀδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τὴν αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔκτανε Πάτροκλον; εἶτα μὴ μικρὸν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

70 Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν ἓν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ

[e] Εἰκόνας] Εἰκόνος male *F.* Recte cett. & M. media brevi. [f] Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. [g] Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. f. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινῶ ἐμὴν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. Οὐ θεᾶς γε, ὦ βελτίστη, εἶπασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἶπασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſuppleviſſe Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἶπασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἶπασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. F.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra *Eρωτ.* c. 11. & *Εἰκ.* c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὐ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τοῦ ὀβελοῦ. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεις, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θείοις ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν[a] τοι τῷ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φείδεται τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας εἰς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴσχειν αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, χεῖρας δὲ τὰς ἀνθρώπου· καὶ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας. καὶ οὗ πάλιν, βρόλοιγε[b] Ἄρες, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον[c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, θεοείκελον[d] πολλάκις τοῦ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπαινῶ αὐθις ὅτι τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων ἀκούεις οὐδὲ αὐτὸς λέγοντος·

non dederis, tantum certè aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide; quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei simili* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρει] Ἀρῆϊ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὠδελίσας ἐ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearii* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Ἱστ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θείοις] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγκρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμοῖαι &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ οὗ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπ ab ἀπολείφω, ne confundatur cum λάπλαίπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτιρ] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλος] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τῶς

Dianae ſimilis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non ſolum autem ipſos homines Diis facit ſimiles, ſed Euphorbi etiam comam *Gratiis ſimilem* dixit, eamque infectam ſanguine. Atque in univerſum tot ſunt in hoc genere, ut nulla poëſeos pars ſit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere ſimilia conceſſum eſto. Adeo autem illa imaginum & ſimilitudinum ratio a cenſura libera eſt, ut Homerus Deas ipſas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *ſuperciliis violaceis* Venerem dixit: *roſeis* enim *digitis inſignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus verſati ſunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora ſunt iis, ſi quis Deo ſimilis eſſe dicatur: verum ipſas appellationes Deorum quot *jam* imitati ſunt, Dionyſii, & Hephaeſtiones, & Zenones, & Poſidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠύ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἱμαλὶ δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι κεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ ταῦτα [e] ἐξαλειπτέον, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφειτέον. ὥστε δὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς μὲν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καλὴν ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὠμληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

[e] Ἐξαλειπτέον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαλειπτέον W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Inſignis ea de re *Clementis Alex.* locus eſt p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καλλιφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνίδην ἀφ' ὧν ἐξ ἀνθρώπων ἀκινδύνως σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπαθανατίζειν διδάσκοντες. Κυῖζ μὲ Λίολε ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆς ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἠβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τὰ ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κἀμοί. καὶ ἔτι γε βασιλεὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenſet Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes aſſumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, eſſent ne haec nomina Latine convertenda ipſa quoque, ut eorum vim ſcilicet lector Graecorum rudis aſſequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem hiſtoria nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracuſanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae ſectae principem, &c. ſed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca ſuſpicioni & inquiſitioni eorum, qui primo conſpectu eorum poſſent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina ſatis nota: hoc an reperiatur, neſcio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum cos recenſet, qui ipſa Deorum nomina, ſed eos tantum, qui paululum mutata aſſumſiſſent. Ego itaque Ἑρμαίους legendum cenſeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum* qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ᾗ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

Ὥστε οὐ προσήκει σοὶ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς λίαν ἀκριβῶς πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦσιν οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non est, meticuloſe adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus causſa desinam, ut meminisse possit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἰρῆσθαί σοι κατὰ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον. πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll. c Ἐγχυνόμενον] Restitutum ab Solano. Ἐγχυν. . Edd. priores. Ἐγχιόμενον V2.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

27. Αἰγυπτίους] Vide Spanh. 431. 434. M. du S.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide Platonem Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur Imago; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde Lactant. II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll. & M. Sanctum esse in Minoë Ed. Bas. p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150. A. M. du S.

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδὴς τε & θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. J. M. G.

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τὸν ἄνθρ.] Diog. Laërt. §. 51. Grotius in Genes. c. 1. M. V. la Croze.

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab Cl. La Croze indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον θεῶν εἶναι εἰκόνα· τὸν ἄριστα, χολαζόντων ἀχολίαν. J. F. R.

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐγχ. M. du S.

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτῶν] Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σποδοῦμαι & θεμένους ἀπέχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De εὐσεβείᾳ autem de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτῶν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam, Alciphr. I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβοῦς, ubi Bergl. „ σοβοῦν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτῷ, ὑπερβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθε συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσῃ, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

MNESIP.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣΙΠ.

ΤΙ φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

;; tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*
;; *re*. Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβῆσαι, καὶ σπεύδω ὡς ὑμᾶς. *J.F.R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. *F.G.* Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδὼν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὔτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γωνίας, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφειν. ἢ ὑπὸ τῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδών cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ὑπὸ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ὑπὸ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῶν ὑπὸ ποδῶν ἀπαστράψαι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἀεὶ scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ὑπὸ ποδὸς δίκαιον nulla est controversia, quid obstat quin ὑπὸ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J.F.R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 153. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G.C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμῳ δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἐντεθνᾶσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄντων. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὰ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἐντεθνάντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quod Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντις ἐντεθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Jenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὥσπερ αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἐντεθνάντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἐντεθνάντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἐντεθνάντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Sueronius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἐμῶν. ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὦσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores apparent, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδοναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἑκατέρωθι μάχης καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνων μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τὸν φρουρὰν ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσαιτε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμων] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Αὐτὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια προκαλίσητε. *V.*

* φθάνοιτε] φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνιέναι ἤδη τὰ ἱμάτια, καὶ παρεμβήγνυσθαι ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνίεσαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἔχωμεν ἐξεθούμβοι τὴν ἐπικίδυν. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνιέναι ab Noſtro in 2. *Verae Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνιέντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐπιέναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνιέναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωίχειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ δὲ ἐνιείη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνιέναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν δὲ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπίσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὀψιαῖον ἀφῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κιλεύετε τὴν ὁδὸν ταῦλαι, ἢ ἐνιέναι ὀλίγον τῷ ποδὸς, ἢ συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀπεθαύσατε.] Nondum poſſum accedere *Jenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οὖν μεθ' — μεμνημένους — καὶ τιμᾶσθαι — ἡγούμεθα δή. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀπεθ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμᾶσθαι. Cl. *Jenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἀπαντᾶς, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἂν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄχρι δὴ θαμίζοις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, κατηύλογει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγαγακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆξατο. Infra *Aſin.* c. 37. ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λυσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — ἐξόμενοι ἀφέντες, εἰς τὸ πρωΐσιον — ἀχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἠμείνητα, μᾶλλον δὲ αὐτοσχεδὸν θαυμάμενος, ἵνα τὰ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάξων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ἐς ἑαυτὸν οἴκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπιτάξων, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τὰντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὕστως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τὰ λοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τὰ ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπη τοῦ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκούντων· καὶ ἐπειδὰν ἐάλωσαν, ὕστως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τὰντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τὰ λοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὄσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τὰ ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπη τοῦ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκούντων· καὶ ἐπειδὰν ἐάλωσαν, ὕστως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Orestem ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὕτως] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῶ τὰντεῦθεν, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίροντα ἔνθα μὴ δεῖ. Et paret inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δεῦρο καταράσιλα. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syria huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἰπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] διαφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ὀρθῶς ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῇ τὸν Ἑλληνικὸν καὶ βαρβαρικὸν θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γοῦν ἴστον ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς αὐτῶν ἐπανίασιν, ὡς τις καὶ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου καὶ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥστε εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε οὖσι, καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς χειρίζ-

ὐ

[b] Διαφυλάξον)] Sic Edd. Διαφυζον) L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Διαφυζον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro διαφυλάξον). *M. du S.*

Διαφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* διαφυζον-

ται. Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ὑ γὰ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κὴ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων τοιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κὴ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καθεστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κὴ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κὴ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, κὴ τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεῦσαι. ἵνα πάντων γῆν τὴν πατρίδα ἕκαστος αὐτῶν ὀπιλάθοιτο τοῦ παιδὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κὴ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κὴ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δη-

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. 6.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ. ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένῳ, κὴ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συνειλημμένους, κὴ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχει) αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ' σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐνιπν. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχει) αὐτῶν] Verti *immolat*. Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχειν satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ' ὀλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπρωανόρθμοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τὸ δὲ ξυσκήνιον ἤδη ἀπιόντων ἐκπρωανύρθμοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπρωαν. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπρωανόρθμοι τ' πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. κεκλασμένοι). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τελικαῦτα πηδάλια θεωρήσων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τ' πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ Beza πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem„ poris consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui„ que lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-*

„ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

λοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ). πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς χρημνοῖς ἀμφιθαρείσης [c] αὐτῶν ἡ νεὼς [d] συνειλημμένη, ἡ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένη, ἡ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχει αὐτῶν· καλαίπαρὺ δὲ ὅπι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπ), ἡ Φονεύων τ Θόαντα, ἡ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· ἡ τέλ ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, ἡ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπολαμβάνον) τῇ σκάφῃ ἤδη [e] πλέοντ, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, ἡ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἐνίοις ἀνύσαντες, οἱ μὲ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ ἡ δέει τούτου, ἀπονήχον) πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ ἡ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ἐποίησε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ὑπιφερομένους θατέρῳ, ἡ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consprat P. [d] Συνειλημμένη &c.] Συνειλ—νις & παρισκ—νις *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντ] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ tur. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγχιάλῳ δ' οἰήκας ἐπιστομίους ἐτίταινε. *An„ caeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τε πηδαλίων ἑκάτερον λαβόντες &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφόρων. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τίλος ὁ κυβερνήτης ἀπεικὼν ῥίπτει τὰ πηδάλια ἐκ τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἁπαντᾶι πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸς ἅπαντας ὀδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὰ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' εὐροιαν ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ὁπόσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἴσθι καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, ὀδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, ὀδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπεπῶσθαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῆς δεινῆς· ὥσπερ ὀδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τῆς προδοτικῆς φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. Διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοὔνομα ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνέοιεν *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος ℰ φιλεταῖρος. *Q.*

* Φιλέταιρος] Corrige, φιλέταιρον. Nam videtur tantum indicare voluisse divertio accentu φιλέταιρον & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄχθομαι & ἀχθέσθαι, de quo deinde. Nihil quis ἀχθέσθαι legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκάκους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baierus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἄτε ἀξένοις] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noster, supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Colass.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἄξενος omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἄτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφοὶ φάρμακοι *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Orestео, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & *quae* pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari *illos arbitrabar*, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens *ista* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἆρα μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ μὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐκθεάσασθε. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἂν ὅτῳ ποτὲ φιλοπόδαγοι εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ [d] ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτούς, ἔχθρᾳ μὲ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ· φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καθεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestе me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τἆλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιότερα τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσί, καὶ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλαγενόμενα,

[d] Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. [e] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere semper. [f] Ἐπαναιρεῖσθαι] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *J. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298, D.) qui postea melioris ominis caussa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J. F. R.*

80. Ὅτι καθεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανθ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τὸ Ἀθηναίων ξυμμαχικὸν δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." descripsi ex commentt. Thucyd. *J. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὸν περὶ φιλίας λόγον ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' οὐδὲ ἱκανὸν ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὸν καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, διαπετεύεσθε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ὅτι τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑπερροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν τῳ φίλῳ δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείραλα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ τοῦ ὄμματος αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἀ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, ἴσως νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illisque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus.

10. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quieſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo adnumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Perithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. b Λόγων] Ἄλλων marg. *A*1*W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam eſt in P. c Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A*1. d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adſunt in Edd. omn. e Ἑταιρείαν] Ἑταίρων P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ τοδῶν] Conf. ſupr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως Θ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλου ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλου non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλου nulla ſententia ſuberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρίαν] Ἑταιρίαι etiam ſcribit Clar. *Graev.* in

ſibus & numeris canant : ſed paucos quosdam de his, qui noſtro ipſorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, ſuamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honeſtiſſimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor ſolitaria pugna ſuperatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena eſt, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipſe Scytha ſim.

11. MNES. Eſt quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam ſolitariam inire, qui tam apta ad ſcopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi conceſſero. Indigniſſimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum eſſe ſuperatum, quot fabulae indicant, & antiquae veſtrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica ſcena enarraſti : Graecos vero univerſos, tot gentes, & tot urbes, deſerta cauſſa a te ſuperari. Hoc enim ſi fiat, non dextram, ut apud vos, ſed linguam abſcindi, juſtum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur inſtructior? TOX. Nequaquam.

μέτροις ῥαψῳδῆσαι. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους προάγηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κριθῆναι φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνος, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· καὶ μὴν ἀγενῶς γε οὕτω καὶ ἀπροδήτως. ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, συγχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, οὕτω δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην οὕτω σὲ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, καὶ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸ ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπρεπέστερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμενοι] Διηγησόμεθα P. & marg. *Aldi*.

in nota ſua, caſu ne, an quod ſic legendum duxerit, neſcio, ego quidem ſic mallem ; ſed in iſta diphtongo tam ſaepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi ſtatuere auſis : quum vero ἰταμία frequentius atque uſitatius ſit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην ſubaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; ſeu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. ſupra Μισ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. in. *M. du S.*

39. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκεύασμαι Cl. *Jenſ.* iis praeteritis paſſivis adnumerat ; quae pro activis ponuntur ; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habeſti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur paſſiva ſignificatio non maneat, & ſit : *inſtructo orationem*, ſive ad orationem, uſitatiſſimo Graeciſmo. Τεθηγμένοι λόγοι vero ſunt verba teli inſtar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένῳ χειρωνὸς Noſter ſupra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην σὲ σοῦ ἁλῶναι] *Eſtre condamné par défaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραί φαίνοιντο αἱ σαὶ τοῖς ἐμοῖς, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὦσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν [a] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ὁπάτριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπεραγωδῶν. καὶ πρώτιστά γέ σοι τὸν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦν ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hac* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, gravìora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostenta-

[a] Τομώτεραί — σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὺ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. [b] Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* [c] Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* [d] Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. [e] ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. [f] Τίς] ΜΗΗΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκ. ἱκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M.du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ὄχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M.du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M.du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Λυσίαν] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Λύ-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ ὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς [g] τ̃ ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτ{ 85 ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέουσας. τέως μὲ οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξη- 90 τάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ· καὶ ὁ Δεινίας ὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ [h] ὀπιτιμῶν. καὶ Φορμίωνος [h] ἐδόκει, 95 ὑπομιμνήσκων καὶ τ̃ προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα ὐδὲ [i] ὅτε τὸν κῶμον ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̃ Ἀγαθοκλέα.

13. Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθε{, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὀπ- φανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσεφοίτα παρὰ τ̃ γυ-

[g] Τῶν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. [h] Ἐδόκει] Ἐδόκει male *Fl.* [i] Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* [k] Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* [l] Πολιτικὰ] Πολεμικὰ P. & marg. *A1.* [m] Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in Tox. eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iiſd. Codd. quamvis ideo non negem, vacillandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμμα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ὑπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεὶ, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' [a] ἣν τινα βάλει τῶν ἑταιρῶν ὑπισπάσασθαι ἐρασήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μὴ μικρὸν ὑποψίᾳ, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspicerat modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione:

ac

a Ἣν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

μαρίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ', ὅτι ῥόδα ἢ μάλοις ἔτι κικίννοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μαρίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lascivа puella.* *J F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν ὑφαμαι. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ὅ τ' νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μέχρις Ἰδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψεν δ' οἱ ὅσσον ἄχρις Αἰχμὴ Πελυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἕσαλτο χιδὸν ἐλθών. Ubi *Scholiast.* γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergò tum adsciscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' ἐραστήν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅτι τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συναθοῦντες αὐτὸν εἰς τὰ ἐρωτικὰ τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἐρωτικὰς ὑποχρηναμένη, καὶ οἴκους πολυτελεῖς ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παλαιωθεῖσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ ἀμφιπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο σὺν τῷ ἄγρᾳ, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *Alm.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ σὺν τῇ σωφροσύνῃ παιζόμενον * ἐκδιφάσαι. *V.*

* Ἐκδιφάσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur *ἐκδίφασα.*

39. Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱερώκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κόθον C. mendose.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαιστα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὡσὲ συγκεκροτημένον ἀνθρωπίσκον καλαγωνιδεῖ.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συγκεκρότηλο legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med. συγκροτοῦντο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κάμψιλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus. J. F. R.*

40. Διαπύσασα] Ad *ungues* refero hoc verbum; quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀγκῶ. c. 51. ἐξεπάφη, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίναι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cujus Charicleae subjectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, ν & ι jungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄγραν, & ad καθίναι referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

ἢ ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῆς ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθεινὸς ἐπόθητος· καὶ ὧδε συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

a Καὶ b τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκός, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ἐπιτηδείως, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῇ Δεινίᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδη δέλεαρ πονήρως ἔχουσα, καὶ βεβρόχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχὺ γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτῆς σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτόν, Φυλάττεσθαι c ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένη τὰ ἔρωτα· ὁ δ' ἀκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐξέπεμπε, καὶ τὸνομα τῆς Χαριξικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα τὴν ἐλεφαντίνην

lacrimetur, & vigilet; tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe ei jam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P.* Τοιντ. . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *F. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore*. Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ἐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μοίχῃ. *F.G.*

Ibid. Ταχὺ] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ξηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχέως ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομειδιῶν τοῖς ὄμμασι. *F.F.R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, Φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένη τὰ ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῷ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῦ ἀνδρός. *F.F.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Fenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπό τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τι, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *F.F.R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωοικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *F.F.R.*

80. Ἐξεκεκένωλο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκέκενωτο. *M. du S.*

Ἐξεκεκένωλο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκόκκυε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ δάφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύπλα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ χλαῖναι μόνα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοσο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ ἐγενόμνος, ἐξήντληλο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενέωλο. Εἶτα ὡς ἤδη αὐλος ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῆς, κἀκεῖνος ἐθήρευεν. ἀμελούμενος δ' ὑπ' ὀλίγων ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κἀκεῖνοι γὰρ ὅτι τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεθειληλύθεσαν, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προε-

[d] Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. [e] Λύσωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίωνος habeant. [f] Ἐξεκενέωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. [g] Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* [h] Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. [i] Πάλαι] Πάνυ *Fl.* [k] Διηγεῖτο] Διηγοῦτο male *Fl.*

συγχειρότηλο c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὐλος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἄλλος γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum face siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ ἢ αὐχμηρὸς. Sed & αὖος *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε παλῳάν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄθρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [a] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλίον ἀποκλεῖσαι ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν τὰ κακὰ ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεία Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτιχησόμενοι marg. *Ald.* d Τὸν] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Al.* f Αὐλίον] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμμάτια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπιπαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπιπαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμησόμενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *Æ. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὔλιον ἀποκλεῖσαι] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτύπον ἐμποίει καὶ βαὶ ἐπὶ τὴν αὔλιον ἠράσσετο, *domusque janua exterior affringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. τὸ τοῦ αὐλίου τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopoeus accuratior *in aulæ area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis ἔωθεν δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ῥαβδοῦχους officio lictorum functos, quum intelligendi ſint praetores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina ναύκληρον ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλεῖον, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τ Δημώνακτα, κατάξας εἰς τ κρόταφον, κ τ Χαρίκλειαν, ὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ κ τοῦ μοχλοῦ πολλάκις, κ τῷ ξίφει τῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲ ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς κ αὐτοῖς ἐπήει μὴ τῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲ ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ [g] ὑπεξέρχεται, τηλικῦτον ἔργον ἐργασάμενος· κ τὸ μέχρι τ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, [h] ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, κ περὶ τ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) κ συλλαβόντες τ Δεινίαν, ἀπ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τ ἁρμοστὴν, ὃς ἤρχε τ Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ Βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. h Ἀναλογιζόμενα] Ἀν——Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. J. Fl. Fr. P. consentire in αὔλιον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὸν αὔλιον τοῦτον ἀποκεκλεισμένον. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἐ αὔλι ἱμάτιον. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi. p. m. 67. Conf. eumd. in αὐλή p. 139. *J. F. R.*

35. Ἁρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἀγησιλάου ἡγεμόνα (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μενέσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τ ἁρμοστὴν ἐστρατήγουν τ Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budaeus* in commentariis suis, qui haec ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς ἐπὶ τὸ εὖ ζῆν ἀγωνοθέτας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἁρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἤρμοστε] Nondum satis video causse, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus, sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· ᾧ μετ' οὐ πολὺ καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένῳ ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾧ τἆλλα μὲν συνῆν, ᾧ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾧ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τῶν φίλων, ᾧ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾧ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾧ ἐπειδὴ πάντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, ὠδύνας ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συνεκαλεδύνετο, ᾧ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾧ νοσήσαντα δὲ θᾶττον ἐθεράπευσε·, ᾧ ἀποθανόντῳ οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾧ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ᾧ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾧ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus* * *Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνύουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν αἷμα. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaros damnosus sepulti, parvaque Seripho.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατον nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὴν μόνην βασιλίδα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συνπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum; cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων χωρίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος. ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, ὅτί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ τροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) idque ut ad locum N. T. non incongruum erat; ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Heinsius.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, κάμνιον ἴσως ὑπὸ ἁλιέων συνοικουμένων, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γυόμενον] Conferri jusserat *Solan.* T. I. *Somn.* 2. Ibi enim legas: ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντ.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα & τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem,* (aeque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. κλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84. Σπεύ-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὴν νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντι, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὲ γυμνὸν [b] τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν κάρον δύασθαι νεῖν· εὐθὺς ἂν βοᾶν ὀνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαραμυθήσασθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſuberis

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνοντας, σπείραις & ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντας. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z. 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, αἱ πρὸς τῇ πρύμνῃ λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ τινὸς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ὰπὸ χοινίκων. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἕκα legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων & προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΧ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ποιῆσαι, φελλέας τε γὰρ πολλὰς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ὅπῃ [c] τούτων ἐπιλάβοιντο, εἴ τινι αὐτῶν ξυντύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὸν ἀποβάθραν αὐτιὰ, ἐμικρὰν ὖσαν. ἐνόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἤν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸ ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμυθὺν, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὸ νύκτα, καὶ τὸν ἀπογνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀναχύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνεχόντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἢ τις αὐτοῖς ἐκ θαλάττης λόγος

[c] Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. [d] Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen J. Habet Fl. H. P. Ald. S. [e] Ἐπιπηδῶντα] Et Fl. ſic habere notat M. du S. [f] Ἢ τις] Ἤ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praeſepe*. Et ſic ἐπὶ νηός non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φορτὶς ἦν ἄχυρον ἐδιόντων αἰγῶν τε προβάτων τὸ τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗες τὸ τοῖς συφιοῖς ἄκυλον τε βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcentes*. Quid enim hic differat ab τὸ quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπί τινι. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare*. Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. Ἔπιθι τράπεζάν μοι ὦ Θράβιππε εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ & ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φιλάργυροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ἔρις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *frugorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento disjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηθήκει, παύλαχοῦ τε θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλαν ἐπικλωμένου τὰ κυμάτων, τὰ μὲν ἠδὺ παῖς πίτυρας προσιφάσσηλο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρίγυλα. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγῳ σώηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτὲ εἶδε τὴν νυκτὸς τὴν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἕτερον πηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ἑπὶ τούτων ἑαυτούς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

sperato ſalus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono eſto animo, Toxari: ſervati ſunt, & nunc adhuc ſunt Athenis, ambo Philoſophi. Simylus enim haec ſola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum ſaltu iſtum ſequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipſe narrat Euthydicus: primo quidem cum in ſuberis quaedam fruſta incidiſſent, illis ſe ſuſtinuiſſe, & aegre nataſſe: poſtridie autem ponte navis conſpecto, verſus lucis exortum, ad illum adnataſſe, eoque conſcenſo, quantum ſupererat ſpatii, facile ad Zacynthum appuliſſe.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐκέχρητο εὐπόροις ἀνδράσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, παραθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

22. Poſt hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis uſus fuerat, copioſis hominibus, pauperrimus ipſe. Moriens autem teſtamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae conſentit P. b Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam *Fl.* c Διηγοῦνται] Conſentire *Fl. Er.* & *J.* notat *M. du S.* d Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *Aldi W.* Vulgatae adſtipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξίνῳ P. Nil mut. *Fl.* f Ἐκέχρητο] Sic *Fl. V2. B2.* P. Ἐκέχρηστο male *J. H. Er. S.* Ἐκέχρηστο *Amſt.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita ſupra habuimus in *Quom. Hiſt.* c. 22. ἐν γέλωτι ποιούμενος. *Pro Imag.* c. 17. pr. ἐν μεγάλῃ τιθεμένην, & paſſim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci ſcripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam ſequiores recte ſequuti ſunt, locum hunc ſanum & ſincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτῶ, ſed Διαιτάω, deducendum. Amiciſſimi inter ſe erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem ſuam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam ſuam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, ſimul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in teſtamenti tabulis perſcripta & demandata erant.* Aretaeus ſcilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὑπὲρ τῶν ζώντων. Quamquam Διαιτάω plerumque ſignificat *vivo, verſor, dego*; dubitari non poteſt quin & natura ſua ſignificet *diſpono, ordino, compono, diſcepto*, & ſaepe in ea ſignificatione uſurpetur. Noſter T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἡ δίκη ἐκέντες αὐτοὶ σωθῶν διαιτᾶς, καὶ προελόμενοι ἐκεῖνοι Διαιτᾶν. Perſpicuum eſt, quid hic ſit Διαιτᾶν, nempe *diſceptare, cognoſcere cauſſam.* Sic apud *Dionyſium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. διαιτᾶν καθεζόμενον δίκην. Hinc judex paſſim Διαιτητὴς dicitur, & διαίτα non raro *arbitrium, judicium* notat: ſic apud Noſtrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praeſtantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. εἰ δ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτροπὴ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* diſertum affert locum, καὶ τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια & ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν eſt *adminiſtrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διήτηται pro διήτημα. Vide ſis quae ſupra ad Tom. I. de uſu perfectorum in Paſſivo apud Graecos diſputavimus. *J. J.* (διήτηται legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ὑπὲρ τῶν Διαθηκῶν] Rarior uſus verbi Διαιτᾶν in tali re videtur induxiſſe virum ſummum, *Gra-*

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereλοις ἴσως γελοίης, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδῶναι μετὰ προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ἐκδιδῶναι πᾶς᾽ αὐτοῦ δύνῃ᾽ (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πένιαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣν πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον λαβέσθαι, λέγοντες, εἶτα ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσι τοῦ νεκροῦ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καταλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦλθον εὐθὺς διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—σῶν male *J.* i Ἢ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἢ male *J.* k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae λαβεῖν.

56. • Ἐν τούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ὡς τῷ μιλακῷ. *V.*

• Ἐν τούτῳ ante editum ; sed merito τοῦδε delerat *Solan.* etsi in C. rectius τοῦδε cum Luciano legebatur : nam ipsum scholion ad τοῦδε nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a τόδε derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, διαιτᾶσθαι. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata : sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, diserte verbis praemittit, risumque aliorum insueto legendi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem susceptum ; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum ; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare : certe sic διαιτᾶσθαι de schlichten. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄχθος μίαν οἰκήσαν φυμὶ ποιήσειν συμβάσεσθαι δ᾽ εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια & τὰς ψοίας &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δῆξον, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς ἄνδρας πε-

τες τὰ ἐκ τ̃ Δ/αθηκῶν. ὁ μ̀ οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὕστερος, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τήν τε ἐκείνου, καὶ τ̃ αὐτοῦ μερίδα σὺν Θαλαβοῦ, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τ̃ μητέρα, καὶ τ̃ θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μ̀ τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὑπὲρ ἀμφοτέρων, καὶ τ̃ γάμον γε αὐταῖν ὑπὲ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθ. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον σὺν δείγμα Φιλίας παρεσχῆται, τοσαύτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Δ/αθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ̃ πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μ̀ καλός· ἐγὼ δὲ τ̃ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆ θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Δ/αθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τ̃ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ̃ τούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

[a] Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* [b] Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. [c] Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτρέψω πιτελίσθηναι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *discepture*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ἐδὲ λόγων ποιήσαιτ̃, ἐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικοὺς τὰς νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταὶ, p. 124. Conf. nott. *Valesi.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J. F. R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propria filia dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J. G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ὑὸ δὲ τ̃ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδου. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὑπ̃ τ̃ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere?* Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὑπ̃ τ̃ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτᾶν Luciano est familiare. *J. G. G.*

Εὐδαμίδα] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδου. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Gujet.* *J. F. R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construendâ, exponendaque; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μέλλει πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J. F. R.*

92. Ζω-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτε ζεύγους ὁδοιπορῆντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, παλλόβοτόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καλαδίκης, ὥστε καὶ ἄτιμος ἐγένετο καὶ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

[d] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομένη male *J. Fl. H. Fr.* [e] Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχουμένην] Ἢ παρὰ τὴν πλησιόστολα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόστολα.

92. *Ζηνόθεμιν*] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παλλόβοτον] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λοβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. l. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντεκαίδεκα πρωτεύοντας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν] ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ σωφρονέστατα· ἀνδρῶν κ' καλοκἀγαθίας συνέδριον, ὃν βίᾳ „ ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, ἃς Τιμούχους καλοῦσι. Παιδεύ„ καίδικα δ' εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ προεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τῶν ἰς προκάθηνται τρεῖς „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„ lienſibus, in his XV. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id „ enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, ἡ ὅτι τῇ καταδίκῃ, [a] ἡ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ἡ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡ νία θυγάτης αὕτη, ὀπίγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκταικαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μὲ πάσης τ οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τ καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τ γε [c] ἀγενῶν ἡ πενήτων ῥᾳδίως περιλαβεῖν, ὅτω κακοδαίμονα οὖσαν τ ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τ σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν [d] ἀποδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔστι γὰ ἐπορήσεις τ ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτὸν τ δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τ οἰκίαν, καὶ πολύ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τ Μενεκράτει, ὡς δή τινα τ ἑταίρων πειθοῖ ἐλθόντα τ κόρης τ γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἐσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεταξὺ αὐτῷ τ φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰ ἐγὼ τήμερον τ σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τ προῖκα δὲ τάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

Cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

te

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκταικαιδεκέτις] Ὀκταικαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγενῶν] Reſtitut. ex P. L. *F. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀποδύρετο] Ex *B1.* & 2, Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτὸν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἦγε P. Ἦγε Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μὲ πάσης τ οὐσίας τῆς πατρὸς, ἣν γε πρὸ τ καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τ γε εὐγενῶν ἡ πενήτων ῥᾳδίως περιλαβεῖν, ὅτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τ εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τ ἀγενῶν: *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M.du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τ Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.F.*

Ibid. Ἀποδύρετο] Hanc vocem omaculavimus. In omni-

ne possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore eum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς τοιόδε σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῄει ἐς τὸ θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, ἀγαχορήσας αὐτῷ. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑφαγαπῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτῷ.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλαφρονεῖ μὲν τὰ ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτη· ὃν δὲ οἶδε χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τοῦ ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ἔτως αὐτὸν ἠμείψαλο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ δεόμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεχρότησε τὼ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ὀπτικλαθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει τὴν καλαδίκην, καὶ ἤδη [i] ὀπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργάζεσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

ὦ

[g] Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Aliter.* [h] Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] Ἐπίτιμος] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* λοιδ — legebatur. *M. du S.*

Ἀκουσόμενοι] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδόκητον, quod vero *Graevianae* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦγον. In impressis vero ἤγων. *M. du S.*

43. Συγκαλαζευγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Matth.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτῶν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & eum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, οἵτινες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε κἂν τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καί ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημητρίου, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλευκὼς καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ὐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ὐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ὐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo *Demon.* c. 3. & *Pſeph.* c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut *Pſeph.* c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide *Philopſ.* c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλευκὼς κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

ἤδη μῆνα, ὀχνήσαντα πρὸς τ᾽ ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ᾽ Ἀντίφιλον.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abdè

90 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς φίλᾳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τέκνωμα, καὶ τ᾽ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τ᾽ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ᾽ ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολῶντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπου τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπου τ᾽ οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ὃν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ὅτ᾽ μὲ καὶ μέλαξυ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναπαυθεὶς ἐβοήθ[illegible]

b Κυνοκεφάλους] Κεκρυφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὗν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀναπαυθεὶς] Ἀναπαυθεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲ ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δήμωνι. *J.G.*

Ἀνασπλεύσει κατὰ τ᾽ Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ᾽ Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπλεύσει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. operuere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jufſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δω. §. 5. Ibi invenias: ἐς ᾠδεῖα τοῖς ἔθνεα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem, invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere, obviam venire, Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲ — ἐπιπεσοῦσα ἐνέκλεισε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ᾽ αὐθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπιπεσοῦν in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπόλων media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀπεμπωλ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ ὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγεῖτο εἶναι, εἰ συνέπιόν τῳ ἢ συνειστίαθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὅτι τῶν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαρεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀνουβίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' [b] ἀπολογοῖτό τῳ λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅτι τοῦτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἐκτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαικελεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὸ νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεθῆναι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam desponsebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλαικελεισμένα] Ἀποκελ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πίλητον, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Καὶτοῦθ' ὑπὸ λαγόνος' ἀπεπατολόφθη, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ ἡφαιστῶνος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξύλων, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλαικελεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, eum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἦρκει] Haec instrumenta intellexisse ar-

bi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero rescivit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur : erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem , cum multum supplicasset , intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat , & circumiens singulos vinctorum inspicit , ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset , Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam , quis esset , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque , se quis esset ostenderet ; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter , atque Antiphilum *recreans* Demetrius , distincte singula uti se haberent ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet , & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur , alteram dat illi, detractis sordidis detritisque , quos habuerat , pannis.

αἱρεῖ δ' θέλοντος, ἀφικνεῖταί ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅπι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις ἐγκελευσάμενος· ἕωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας καὶ παρελθὼν ὀπίσω μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ θεώμενος ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλους ὄντας ἀναζητοῦντες ἐν τάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τὸνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὀπίσω ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἄλλαχοῦ ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀγαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ χαμηλὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ὅπι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ δηλῶν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε τυγχάνων καὶ ὑπερτέλυχωμένα ῥάκη ἀποσπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθασιν male *J. P. H. S.* &c. *f* Ἥλλακτο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἥλακτο male *J. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγωγῶν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catastam* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. *G.C.*

Ὁ κλοὺς ἥκει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibeati ; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. *δεσμοφύλακι* & *δεσμοφύλακα* cum ceteris legit. *J.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M. du S.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M. du S.*

59. Αὐτόν τι] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum ? Recte enim τι cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — νέμεσίν τι ἐμοὶ αἰνῶς &c. Ibid. 310. Ἄσυ τι ἐς Τρώων ἀλέγεις, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φράσεως τι ἐς εὐφωνίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ac excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. *J.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. ἀποσπάσθη haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συ-
ῆν, ἐθεμελιώμεν αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
ῥᾳδιὸς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπό-
ροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ
ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν
τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ πα-
ραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκάδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀπεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λῃστοῦ τινος ὑποὺ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι πᾶσι
[c] τισὶ εἰς τὸ οἴκημα τὸ λελυμένων. ἐφ' οἷς δ
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus ſolandi cauſſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Poſtea, cum latro aliquis in carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quisquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia condi-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. b Συνῆν] Παρῆν marg. *Al.* c Τις] Οἱδὲ εἷς P. Item marg. *AIW.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam conſtet probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus conſtantia vel varietate *Solanus* noſter: quare Editiones novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conſpirare cognovi. *J. F. R.*

71. Μίρ. μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὰ βαλανεῖα τούτοις ἥλιον καλέσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. ſcribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi Edd. hic αὐτοῦ habent. *J. F. R.*

88. Προσελθὼν τῷ συναρ.] In L. ἰλθὼν πρὸς τὸ ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐκτετραμμένος. *M. du S.*

Προσελθὼν τοῦ συναρμοστῇ] At ſupra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J. F. R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti ſupra c. 17. τὸ ἁρμοστὴν, ὃς ἁρμοστὴς τῶν Ἀσίαν, *Proconſulem*, *Praeſidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide jurisdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit *Spanh.* diſſ. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐκτετραμμένος paullo poſt vocatur. *J. M. G.*

91. Καὶ ἀχθεῖς πρὸς τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθεὶς abeſſet, quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod ſi cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. *J. M. G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat πρὸς αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara eſt ejusmodi ſcriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non ſemel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hiſt.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Paſt.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς [e] ἐπὶ τ' Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, κ' ἀχθεὶς πρὸς τ' Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο [f] πρὸς αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ κ' ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τ' εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτόν, ἀμελῶν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε κ' αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα κ' [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vincti erant, insertis in illam numellis,

Χρόνῳ δὲ κ' τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυσχεροῦντας· εἷς γάρ τ' δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, κ' συναμότας πολλοὺς τ' δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποτρίψει τε τ' ἄλυσιν, κ' ἐδέδεγτο ἐξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, κ'

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἑλθὼν πρὸς τ' ἀρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A* 1*W*. In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* sola, cum assecla *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθευδήσῃ marg. *A* 1. [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A* 1. Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ᾧ ἐμμαζωθεί. Sic ex iisd. κατὰ ἀναστολὴν vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας ἐδεῖ ἐπίμπτων. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄγυ. Si vero *Solani* mens est, ᾧ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποτρίψει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδεγτο ἐξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, κ' δακτύλους ἀποτίλας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* διείρομαι est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Mss. διειργομένων. vinculis, quibus singuli seperatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο ᾧ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, κ' ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos,) *solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Διείρω est *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τ' ὀδόντων μέλαξιν διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inferens.* In *Pseudomanti* c. 26. Ε. Γεμὼν ἀρτηρίας σωλῆνας, κ' διὰ τ' κεφαλῆς διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα ἐδύναντο ἕκαστοι, διεσπάρησαν, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἐπίτροπος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, ἕως ἀφιέμενοι· ἔδοξε δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, παραμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμιαίους ἑκάστους ἀποστείλας.

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum de-

cies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput insertis. *J. J.*

Τῶν κλοιῶν οἷς αὐτὸν διαφορμῶσιν] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διαίρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. διαίρων ὀλόχοινον τῶν ῥινῶν. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαφορμῶσιν] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μᾶλλον τὸ ὑμᾶς λέγειν, εἰδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαφορμῶσιν] Non nego διαίρω signif. etiam *infero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῶν ὠτῶν τὸ κεντρὸν διαίρας τὸ δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inserunt digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositi. διὰ additur τῷ διαίρω; hic vero οἷς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διαφορμῶ. cum *Graevio* substituas, tamen οἷς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διαμόνας τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανόνων, ὥστε ἐκ τῶν ὤτων διαίρειν, ὅπου βασιλεὺς ᾖ. Ubi prius a διαίρω an διάρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαφέρω passivum esse a διάρω, sed διαίρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito *sufugientibus* λιποτάκταις *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτοὺς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτοὺς ἂν] Rectius Mss. ἢ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λό-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto eſt. Demetrius vero, etiam ſuis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus eſt ad Brachmanos, ſic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim ſe indigere opibus, quoad idem eſſet, hoc eſt talis, qui paucis contentus poſſet vivere; neque illi opus eſſe amico, cujus jam res in facili eſſent.* Tales, Toxari, ſunt amici Graeci. Niſi vero jam ante nos accuſaſſes, qui verbis gloriari ſoleamus; ipſos quoque ſermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro ſe ille quidem cauſſae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans inſuper & ſupplicans, & in ſe recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos abſolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hoſce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτι γὲ αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅπερ ἐστὶν, ἐχεῖται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖ φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲ οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, ἅς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτῶν *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adſcriptum, alii Δισχιλίας, al. ἑξακισχιλίας. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβεβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Reſtitut. ex P. G. & marg. *Aldi.* Αὐτοὺς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δισχιλίας ἐκείνῳ κ.] Γρ. ἑξακισχιλίας. *G.*

gues deſcripſerim multos, & amicos ipſos tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτοὺς quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *ſit malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φανεὶς. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, ſcriptum oſtendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, *εἰ ἀλαφὸς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ. verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθός. *J. G. G.*

Αὐτοὺς] Verſionem Cl. *Geſneri* vulgatae lectioni αὐτὰς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Gravio* obſecutus, eo minus aegre feret, ſpero, quo id facere ſoleo rarius. *J. F. R.*

46. Δεδήλωκα] Indicativ. ille pro ſubjunct. non ſemel indicatus eſt *T. I.* Et Lectos ei jam eſt adhuc ita ut monitione poſtea nihil opus ſit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 9. Ipſumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter ſic loquentem. Ex Lect. *Jenſii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipſe in auctiori exemplari manu ſua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. ſeqq. Οἳ δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μίτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἄτρεστος Ἔπεται, ὅς' ἰφθίονας ταλέφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσει καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλον. *Alium forſan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere ſimilia liceret; ſed non decet eſſe nimios in hiſce; nec tamen ſemper talia plane praeterire fas eſt, quia Interpretibus ſaepe fraudi fuere. *J. F. R.*

ὡς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥῆτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ [c] φανούμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγξηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅπως προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεται. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φανούμενος] Γενόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γανούμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *F. F. R.*

64. Φανούμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ φανούμενος. *F. F. R.*

87. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ὕσης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *F. F. R.*

91. Ὑποχαμοῦμεν ἐκείνους] Itane vero? An tergа dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ὑποκρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δεκτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G. C.* Ἐντεμόντες — τοὺς δεκτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens eſt illa parva a vobis laudari. Neque enim ſunt vobis occaſiones ingentes oſtendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ſerenum diſcas, bonusne ſit gubernator; tempeſtate enim ad faciendum illud tibi judicium opus eſt. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut ſubita concurſione pro paſcuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus eſt. Et hanc ob rem quam firmiſſime coimus amicitias, ſolum hoc telum invictum & vix ſuperabile eſſe rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comiſſationibus uti vos, neque ſi quis aequalis inde ab adoleſcentia, aut vicinus ſit; ſed ſi quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc feſtinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cenſemus, multum procantes, & omnia ſimul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi eſſe videamur. Et ſi quis praelatus *aliis*, & jam amicus ſit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum ſimul, & moriturum, ſi opus ſit, unum pro altero.* Et ſic facimus. A quo enim tempore inciſis ſemel digitis inſtillaverimus ſanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, ſimul ambo admoto *ore* biberimus; nihil eſt quod poſt ea nos

στα῀υτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑποφαινόμεναι πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ὁ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ· χειμῶνος γὰρ δέησά σοι πρὸς τὸ ἀφγνωσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, ἢ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συνστιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον ἢ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βέλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, ἢ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὅτι τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. ἢ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὅτι τοὺς φίλους ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὑπερπολὺ μνηστευόμενοι, ἢ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἁμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀποβλῆτοι δόξωμεν εἶναι. καὶ παιδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ἦ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, ἢ ὅρκος μέγιστος, ἢ μὴν ἢ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἢ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· ἢ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, ἢ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ὑπισχόμενοι τ ποιῶμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ ε τοῦτο ἡμᾶς ἀφ-

d Ἀγαθὸς] Ἀλιεὺς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. e Ἐνταλάξωμεν] Ἐνταξ. marg. *A*1. f Ποιῶμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Ποίωμεν *J.* g Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuiſſe: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diſerte *Tacitus* meminit, Annal.. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamiſto: *Mos eſt regibus, quotiens in ſocietatem coeunt, implicare dextras, pollicesque inter ſe vincire, nodoque praeſtringere: mox ubi ſanguis in artus extremos ſe effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quaſi mutuo cruore ſacratum.* Plura *Lipſius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F R.*

Ἐντεμόντες] Deſcribit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia ſic ſolet plerumque ſcribi apud Noſtrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, ſic dedi. At poëtis uſitatius τοῦθ' ita exarare, ſequente adſpirata, non opus eſt ut demonſtrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ἁμαὶ &c. Sed & in Noſtro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. verſ. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis proſae ſcriptoribus,

διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέρδη ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἁλοὺς ἐν αἰχμαλώτοις Ἀμιζόκῳ τῷ φίλῳ αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἢ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδέν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι θανάτου ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἕξοις πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸν ὀϊστὸν, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον,

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae caussae Ventus (*aër*) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

[a] Εἰσιέναι] Σωιδναι G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [b] Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A*1. [c] Οὐ] Male deest in *Fl.* [d] Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. *Fl.* Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non posslimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνιμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

quium ; ac talia. Varius enim Deus ille Mors est , infinitas praebet , quae ducant ad se , vias. TOX. Vides , quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae , interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas , quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter , quae sequuntur dicito : quasi nec interſim tuo ſermoni , ita ſilentium tibi praeſtabo.

39. TOX. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae , ex quo ſanguinem alter alterius una biberant : cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum : pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invaſionis opprimerent , vertunt *in fugam* omnes , multosque armatorum interficiunt , alios autem abducunt vivos , praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret , ubi nobis dimidius exercitus , & pars plauſtrorum erat : ſic enim tum caſtra poſueramus , neſcio quo conſilio ducum noſtrorum , ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci , captiva *corpora* comprehendi , diripi

ἔχον, ἢ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ὅτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, ἢ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχει ἀγώγας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ἢ δικανικόν, ὑποχρεῶν μέλαξυ ἢ διαφθείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι ἢ Ἀμιζόκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑπροειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ ἢ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαννήξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάϊδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία ἀθροιζόμενος, ἢ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, ἢ τὰς σκηνὰς διήρ-

[e] Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* conſentire not. *Solan.* [f] Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες *L.*

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄρεως & τὴν Ἀκινάκου] Jusjurandum Scytharum , τὴν τοῦ Ἀκινάκου , ἢ τὴν τοῦ Ἄρεως. tametsi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans , ut tradit *Herod.* in Polymnia , Graeci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent , quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται , ὡς φησὶν Ἰκέσιος ὁ τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκῃ σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄρεως & τὴν Ἀκινάκου] Confer & *Brod.* Miſc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐκπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐκπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi , ipſe conſului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni , quod hic nihili eſt. At εἰσ—όντες quod L. habet, non diſplicet ; ſic rurſus infra c. 54. a. m. ὁ μὲν πολὺ & ὅτος εἰσέπεσεν. Sed ἐκπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Paſt.* III. pr. ἐκπεσούμενος ἀφροφύτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribasne hic ἐκπ. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem ſervavi , unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano , ut indicaret *Duces oberrantium* , & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerasque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸ φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διαπήχει εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καθαιρετήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δήσοντες, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπήτει τὸ φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲ εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possim solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae ba-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύ ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δεκ' ἢ
Ἑνδεκα γυναῖκας, διὰ τί πλείους τινὰς.
Ἂν τύχῃ ἀρας δ' ἢ πάντ' γυναικὸς τόχα,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄδλιος,
Ἄνυμφος ἐστὶ ἐπικαλεῖτ' εὐ τοῖς ἐκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καὶαφρός τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διηρμένοι τοὺς ἀκοντίας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes; data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι χ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὺς ὀφθαλμὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτύς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, χ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), ἀναλαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανήϊ, ἐπερειδόμεν αὐτῷ, χ ἅμα νηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθησαλο ἅπαντας Σκύθας, χ ὐκέτι ἡττᾶλ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, χ [e] ἡ πρὸς τὺς φίλυς πίστις. χ τὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένυς πρὸς οἵυς ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῆν), εἰ χ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ βοσκημάτων, χ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας χ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθην) ἅπαντα τῦ κοινῦ τ Σκυθῶν δημοσίᾳ μ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιλε ἂν εἰπεῖν, εἰ χ ἄλλυς σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασαν δὲ τ πολεμίων, κοπίδι διαμβῶν non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas χ ταῦτα Ζίριν ἴκοιλο iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *F. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίριν *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρι; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. χ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. Reg. XX. 4. Βόησόν μοι τ ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τί ὁ βοῶν τ δισσὰ τοῦτον; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἴκοιλα] Forſan ἰκνοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλώθη, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλου ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζόκης τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καταπαθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περίεσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτι τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλος σοι δύο δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ τάδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος οὐ ταῦτα ἴλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις καλλαμμένον. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam fallis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverſo leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

55 Τρίτλω δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντος φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἦρα, καὶ σφοδρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τὸν φόρον διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τὴν 70 γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τὸν 75 μνηστῆρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευόμενος ἧκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι καὶ τὴν τραπέζης, καὶ μνηστεύε-

12. Ὑπερήμερος] Ὑπερήμερος, ἐπὶ πάσης τῆς ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ τεκεῖν τὴν Λητὼ ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐπιδημοῦσαν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπόμοτος ita, Ἀπόμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὢν ὄρκῳ τινὶ βεβαληθείς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε βάσδην] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τοῦ Λαδυπάνορος τοῦ βασ. οὐ Βοσπ.] Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαιωνίζοντα ἑαυτὸν, [a] ὅστις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν τὸ τὸ νόμιον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, ὁ Φωκαΐων καὶ πλούσιος καὶ ἀριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυδὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀφθῆναι τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε. [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὅτι τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην [c] εἰς τὴν Μαιῶτιν, πρὸς τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσον ἔστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῶν Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

80 multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *phiallam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocu-
85 lo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi*, *Rex*, inquit, *filiam tuam Maxaeam*,
90 *ut uxorem habeam*, *multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem ar-*
95 *menta*, *aut quot plaustra habes*, *Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo*, *neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri*, *quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus
1 propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

5 46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias*, *quantae sunt*,
10 *vos nempe*, *Lonchates & Macentes*, *& benivolentiam vestram*, *praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem*, *vos ille quidem derisui & con-*

tem-

a Ὅς τις] Restitut. ex P. Ὅστις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας]. Παρὰ τὴν Μαιῶτιν εἰς P.

80. Ὅστις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὅς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλοῦτος; *J. M. G.*

Ὅστις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ἦν ὁ Κόμμοδος ὅτους εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτος, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J. F. R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. *J. F. R.*

93. Καὶ

temetui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves boveſque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καὶ ἐφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυι παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα εἰέργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις εἰς μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε ὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβριται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μαχέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [f] δεῖσθαι) ἡμᾶς αὐτοῦ θεραπόντων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρον ὁ Λογχάτης,

d Γε] Tς *S.* & *H2*. *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δεῆσθαι ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεῆσαι ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῆς πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. duS.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεῆσαι, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum θεραπόντων conjungetur, quam cum δεῆσαι. *M. duS.*

43. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. duS.*

της· ὁ Μαχέντης δὲ ἐπὶ τὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὡπλίζε δύναμιν ὡς ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὴν βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ὅπως ἔχει. ἐπειδάν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλακόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθῆται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸ δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτε ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ὂν συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἐνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem inſidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle conſuetudo ita ſe habet. Si quis injuria laeſus ab alio, & ulciſci volens, videat ſe per ſe imparem bello eſſe, ſacrificati bovis carnes conciſas coquit. Ipſe vero ſtratam humi pellem inſidet, manibus poſt tergum rejectis, ut qui in ipſo brachii flexu revincti ſunt. Et haec ſanctiſſima apud nos ſupplicandi ratio. Appoſitarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque ſumta, inſcendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites ſe praebiturum, quibus neque cibaria ille neque ſtipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque poſſit; alius, pauperrimus nempe, ſe ipſum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmiſſimus eſt ad una manendi conſtantiam, tum invictus hoſtibus, juratus quippe; cum pellem inſcendere ſacramentum ſit. In his ergo *occupatus* erat Arſacomas, collectis ad ipſum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in ſumma viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* ſola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inſeruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciſcendo ſibi ipſe impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in fruſta multa diſſecta & toſta, in extenſo tergore conſidere, rejectis in terga manibus; appoſitarum vero carnium portionem quicumque ſumat, eum dextro pede in tergus impoſito, promittere ſe pro facultatibus, alium quinque equites ſuo ſumptu; alium decem; alium plures; alium quot poſſit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti ſunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quaſi ſint iidem, cum ſint hic aliquo modo diverſi. ὁπλῖται nempe ſunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic ſumi pro ψιλοῖς, ſive levis armaturae militibus: quamquam & ipſi ὁπλῖται ſunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris diſtinguit Lucianus; alioquin ſupervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque ſequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae diſertius poſſunt diſtingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic ſcimus apud Latinos ſaepe milites diſtingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipſi quoque ſint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Boſporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire ſe a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem juſſus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana poſtulant, ne veſtri paſtores in ſuos campos transgrediantur, ſed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percurſari veſtram regionem querimini, negant publico conſilio mitti, ſed privatim ſui unumquemque lucri cauſſa latrocinari: ſi quis autem illorum deprehendatur, penes te eſſe illum punire. Haec quidem illi nuntiare me juſſerunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῶν ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τῆς κοινῆς τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τῆς δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καὶ τὰ τρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὐ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅπῃ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impreſſionem in vos faciendam ab Arſacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus eſt, & indigne fert, puto, quod expetitam ſibi a te filiam tuam non impetravit, & jam ſeptimum diem pellem inſidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipſe quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arſacoman ducem eſſe, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arſacomas inimicus eſt, & indignatur me ſibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praeſtantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἑλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅπερ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ γηραιτέρου, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ πεζοὺς, ἱππέας δὲ δύνται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαι αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διορθέμενοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia.* idque non hic modo, ſed & in *Naviglo* ſeu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν τῆς πόλεως μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *poſtremo tota armatorum ſumma, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numeroſiores ſunt. Caeterum ut ſtupor ejus, qui tam inficetam terſiſſimi ſcriptoris nobis concinnavit verſionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae ſeq. fine verba haec, ἱππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, ſed ita, ut pauciſſimis lineis ante, ſe turpiſſime dormitaſſe, ipſe quaſi confiteatur. I nunc, Lector, & verſionibus tuto erede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. *M. du S.*

84. Τῆς τράχωνος] Id eſt aſperam regionem, a τράχων eſt *Trachonitis*, ſubintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. *Ier. β.* c. 30. unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod *Eraſmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῆς Τράχωνος] Τῆς Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. E. H.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑποχοιο τὴν ἑτέραν σὺ θυγατέρα Βαρχέτιν, ὅτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα ἡδέως γενόμενον· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, ᾗ ἄλλως ὑπέπτησεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὅμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, ᾗ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ χή τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ [a] ὀρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη ἠφεθεγμένον. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὴν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τὸν μαζόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τῆς χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ ἀπαλλεγόμενος θᾶττον αὐτῷ. καὶ ἀπὸ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑπὸ πολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causſam irarum Arſacomae, de nuptiis, ſciret, & alioquin ſemper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *ſervaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum iſta jam fierent, & ille extenſa in caelum *manu* jam juraturus eſſet, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium ſuſpicetur, qua de re juremus: ſed in hoc Martis templum ingreſſi, clauſis poſt nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arſacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa ſe habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longiſſime recedite, neque in templo adſit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipſi quidem intraſſent, receſſiſſent autem ſatellites: ſtricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipſum ad mammam, tum caput abſciſſum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & ſtatim ſe rediturum, dicens, ac ſi ad aliquid miſſus ab illo eſſet. Et ſic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conſcenſo Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem perſecutus illum quisquam eſt, quid actum eſſet diu ignorantibus Boſporanis: tum ubi reſciſſent factioſe de regno decertantibus.

51. Atque iſta quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀρκομοτοῦμεν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & eſt in *J. P. H.* &c. b Καταλελοίπει] Conſentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ᾗ cum puncto ſubſcripto: ſine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen diſcretim. Alibi ἤμην junctim; tumque ſignificare volunt *haud dubie*; prius vero eſſe jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc eſſe differentiam? Et recte ἢ μὴν disjungi, & ὅτως ſignificare, ſatis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. ſ. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσας δὲ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἦν.] Eraſa

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucaneris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ἐπισχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ φράσας τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τέλαραγμόνοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πας' ἡμῖν γὰρ ἔσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω φέρων τὰς Μαστείρας ἀδελφὰς, τὴν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεί φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευός τε καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴχατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμός τε ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Εἰ male Fl.

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευός est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκυθικὰ Graecis ſaepe ſunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. G.O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Τοιούτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἶσι. Item T. 105. — οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τοῦ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστρατόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τῆς δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑποχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιοῦτόν ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ δεξιτερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος, ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi earum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculum nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἑτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J.F.R.*

91. Ἐτέλεσεν οὖν] Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F.G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J.F.R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F.G.*

20. Εὐδόκει] Delendum videtur εἰ. *R.G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ὀλίγον legas, cum *Basil.* an εἰ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J.F.R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. εἰ μετ' ὀλίγον, nisi quod *B2.* μετ' ὀλίγον, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsaçoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραττε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [a] οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὁπλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπιληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ὑπερώης ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μὲν πολὺ καὶ αὐτὸς εἰσέπεσεν, ἄγων παιδιμεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱππόλοξος. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιεχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ πε-

[a] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *AiW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καλαπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῶλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζει) εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπειον τοῦτο εἰς μέρη καλίππων ἱματίων φορᾶς; *J. F. R.*

48. Πε-

περιεχημένοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχλωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅθεν αἰδόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὤν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσκαλῶν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῆς θυμῆς, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προσκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ὕστερον τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποριανοὶ μὲν ἐπετέλεσαν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μετὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀ πολὺ cett. & P. male.

48. Πυραχλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ, lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καλατρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρμένην una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐσπεύδημεν] In omnibus antea legebatur ἐσπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐσπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive

pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati; & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τ̃ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθ̃ ὑπέσχησαν ἐκ πολλῆ διεσ̃τας. ἐπὶ τούτοις [c] ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ τε καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλαγευόντων ἕκασα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ̃ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μοι ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῆν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ̃ Σκυθίαν καὶ τ̃ Μαχλυανὴν ἀμφιὼν, καὶ εἰς τ̃ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀμφὶ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὔνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ̃ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἄμαστριν τ̃ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὄντι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

[c] Ἐπειόθημεν] Conſtans lectio. Ἐπεισθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, καὶ οἷς ἐσπεισο, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta — egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ὦ μὰ γ̃ τ̃ Ἄνεμον & τ̃ Ἀκινάκην — ὃ σοι δικαίως ὁ Ἄνεμος & ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῆειν] Conf. ſupr. Σκυθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit vidend. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. τὸ πόρῳ γ̃ μάλιστα & προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τ̃ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, αὐτὶ τῦ προσόρμισις & καλεῖται γὰρ. ἐπίθετος. *J.F.R.*

Ἴδας προσπλέουσι μικρὸν ἀπὸ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τῆς πλοίου εἰς αὐτὸν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, εἴ τι παρὰ ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσεις τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσι ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκοῦντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς ὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, διὰ τὸ μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὀφείλεταί ἡμῖν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδάς τινας, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοι ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ ἐπιβεβύσθαι εἰς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκάνθιναν ἀπιέναι τοῦ βίου, πρὶν ἀγαγεῖν τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἀντισιτίσαμενος. ἑωθεν δὲ ἐξιόντι μοι ἐπὶ ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖτρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιεσθέντα *Fl.* male. Πιεσθέντα *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τῆς πλοίου εἰς αὐτὸν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas depositerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζων, ὁ ἀγορᾷ διατρίβων. *Aristophanes* Ἀνωτερᾷ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐπιβάντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμαλόντες ἠγοράζοντα, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ἐγὼ δὲ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸν θυθούμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην γὰρ ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐπειδὴ τὸ μέλαχρὺ ἀποζήσαντες, ἐνεστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. προήγαγεν γάρ με ὡς ὄντι τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὰ μὲν πρῶτα θηρία καλαχοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διασκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παράγων ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥξειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μιαδὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέρτη μαχείᾳ, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τὴν μιαδὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲ κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεκτέντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ἀποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὀπὶ τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλαστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναπάσαντες] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλαῖστρον] Omnes Libri habebant hic κλαῖστρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Ἐόχ. c. 42. *M. du S.*

18. Ἡράξομεν] Pro πράξομεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Ἠομπεύον] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroruni corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Δεδεμένους] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύην, aut τὸν ἰγνόν. dicitur enim ἰγνύη & ἰγνός. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολύ· ἐγὼ δὲ προσεληθήκειν ἤδη τῷ δέει. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῷ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρῷ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ξράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγήσομαι, παύσομαι. ἦκέ ποτε ὅτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν θηλυτρίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ὅτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπισθεσόντων σφίσι συμμαχόμενος· πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Slc Edd. Ἰγνὸν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *Ai.* Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαυχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνόω] Ἰγνύων Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύων vel ἰγνὸν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Arret.* qui ἰγνύην Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὸν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλαῆ, c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum παφίοισιν, pro πάφιοισιν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπισπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπάσαιεν, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσπηδῆσαι, εἰσῦλθον. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπισπάσαιεν legendum, pro vulgato ἐπισπάσειεν. Nam licet ἐπίσπλειν pro *fuga*

cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι
90 ἐδύνατο. ὑπὸ δ ὀδύνης· νύκτως δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπανταχόθεν τ οἰκίαν· ε ἐνταῦθα b δὴ ἀνεγρόμε-
95 νος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα i ἐκκρεμαμένην ἀποσειράμενος, καὶ σώζειν k αὐτὴν παρεκελευσάμενος, ἐξήμενος τ ἑταίρου, κατῆλθε, καὶ ἔφθη l διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολυθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ὀλίγον μικρὸν ἐλθοῦσα καῦσαι ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδισέ τις ὕστερον τ Ἀβαύχᾳ, διότι προδὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, m οἷος Γυνδάνης ὅδε, πεῖραν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεσχημένος.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. b Ἀνεγρόμε] *Coll.* alii Διεγρόμε. Nihil mut. *Fl. J. R.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν P. sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *J. Fl.* An διεκπηδήσας *J. Pell.* Διεκπτάσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. ἰ. π. μ. π. τ ἰδν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διεκπερόμενος] Ἀντὶ τῦ διεκπερόμενος. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi*, *ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto*, *exsibilari*, *Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καὶ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aft viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ τὴ δεξιὰν ἀποτέμνῃς δεῖ. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, εἰ γὲ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἷα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλως, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτεμνέσθω τότε, ἢ ἐγὼ τὴ γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπῃνεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εὐσεβεῖ ἔστω ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ἅλως διπλᾶ πάντα, τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τριπρόσωπον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς εἰ γὲ ἐκαθ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. duS.* [b] Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήσεται, καὶ δικαίως Βοιώτιον. *J.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F.G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῶσι, εἰ ἀλφεσίβοιαν (διαφυλάξουν vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre,* interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠγαπήμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J.F.R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἐπάσῃ ἐπιμελοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούσι, καὶ οἱ πόδες δικάτυσι, τούτων φίλῳ συμπονεῖν ἡδὺς λιμήν. *J.M.G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erytheae Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui triuna Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G.C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus *Libri μεταμορφώσεων λόγοι δ' διάφοροι.* Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνῳ &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς... ἐς τὰς φασηλίδας σπουδαῖος. Μυσταγωγὸν τῷ Τυρίῳ πρεσβυτέρας . . . ἐπιτηδειότατον τοῦ Ἡρώδου. Vir etiam sectatus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, fami-

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam & ſanctitate, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου [c] δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῶν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῆς ὁμοίας ὀρέξεως, πολὺ ἰσχυρότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ἔσμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι προῤῥωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλοι τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵους σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάσης ἡμῖν διὰ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

1 ΑΠήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πάλαιόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

[c] Δεώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεώμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

tiaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λευκὸς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὴς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπήειν — συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πάλαιόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. F.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patras* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τῦ συμβολαίυ notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας ἄκρας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon νόμους, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίων τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον Βαχώριον. Ἵππος δέ με καὶ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς. ἐπορευόμην δὴ τὴν προκειμένην ὁδόν· καὶ πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὑπαλα, πόλιν Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ἅτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, καγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλούς, εἴ τις Βάττα-ρος ἀνὴρ οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς οἰκήσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύ-ριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. εἶναι δὲ φιλαργυρώτατον δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AIW.* L. P. *J.* Γράμμασι *Fl. H. P. B2. Fr. Abl. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λείων ἀναίρησις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅτι οἰκήσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματιῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ὅδε φίλος ἐστὶν ὅτος τῷ πατρὶ· μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἰδιπάσατο περὶ συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἀεὶ μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. τὸ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ἐπαγάγηται. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν φανερῶν καὶ μαρτύρων πραττόμενα ἀεὶ τοῖς συνοῦσιν αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχοι φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M.du S.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus causam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii. Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλεπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν τὸ ταύτῃ, διφίζειν δὲ — εἰς τὸ πρόλοιπον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενος εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ὡς ἄμοσά ποθι εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro. Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δύσπνους κρίσεις), ἐς ἴλιγγον ἀφικνεῖται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλούμενοι εἰς τινὰ ἑστίασιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi fit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆλθεν. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Abresch.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de caussa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Expecta*, inquit, *me hic*, clausaque janua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me jubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse in-

20 ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν δὴ ἀσπασάμενοί με ᾠχοντο, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ. Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει εἰσελθεῖν· χαίρων δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δείπνῳ ὤν, καὶ κατέκειτο ὀπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρέως] Sic *Fl.* Πατρεώς cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A1.*

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν vicissim pro εἰς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro ἐν positum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἴσχει, ut τρίφει, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemisso ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui malim cum Cl. *Graevio* ἴσχει ϵ τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ἔστι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri possit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς; ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, sed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ὅστις & πυθώμενος sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δικαιεῖς; ἴσως ἐρεῖς μοι, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰωάτων φορᾷ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορᾷ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. *J F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M du S.*

Ibid. Πατρεώς] Nihil dubito quin Πατρέως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Δικαιεῖς Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et sic ex *Fl.* dedi. *J F. R.*

33. Ἐπιδώκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπιδώκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατός ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸ οἰκεῖντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὲν μείρακα ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδὶ σὲ σκιμπόδιον αὐτοῦ στρώσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑποθήσω. ταῦτα εἰποῦσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλιθῆναι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅπου δεῖπνον ξένου, καὶ ἕως τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται νῦν μοι ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Eminvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendam diversorem idoneam: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impositio etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum rediissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dediissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

b Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. * Εἰ πάσαις]

61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει μοι καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲ θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τῆ δωματίᾳ ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc fit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige λέγω. *F.G.*

77. Κἂν τούτῳ] In *Junt.* κἀν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distingui-

to tempore ibi mansurus essem? *Abeo*, inquam, *Larissam; puto autem hic me mansurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me spectaculi amori cum dedissem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* incessu *licebat* colligere. Vestes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperi. Quid igitur non apud me diversaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *sed vereor, cum nihil habeam quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit.* At illa subridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, οἶκα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι θαυμάσιον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιῄειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιῄειν. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γοῦν ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ ἓς ἕτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γοῦν καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει προτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & sic *J. P. H.* d Ἔφη] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. e Πορρωτέρω] Al. ἀπωτέρω *Coll.* Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam est in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπωτέρω] Γρ. πορρωτέρω. *G.*

guitur a καὶ *etsi*. Ut supra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. si lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, *ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam* forsan *audis* vel audisti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἓ προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hist.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τ' Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγον γὰρ ὄντι δεινὴ, καὶ μάχλον, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τ' ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἁρέσαι γυναικί· καὶ ξένον, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ πως ἀφείθην, ἀπῄειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τ' εὐδοξίας θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τ' Θεράπαιναν τ' Παλαίστραν manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

[a] Ὑπακούσῃ] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud *μοι* additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. G. O. *Reitz* in Beig. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ὧν τούτων (σρυθίων) λαχοῦ μοι τὰς πίονας & ἀσ.ρυχους ἀπισαλκα πέντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud *μοι* hic non concoquit, cum potius *σοι* ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγον] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλον] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλης γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τ' ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπιβαλλει ἡ γυνὴ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσῃ] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσεται, οἶσιν μὴ ὕσαι λάλησῃ habemus, quod alii fruſtra in λαλήσῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin.* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente ἡ γυμνασιόμενον. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Perizon.* οἱ Πέρσαι — οἰονεὶ πρὸς τ' πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύονται. Idem 2. 30. f. ἡ ἀποδύσαλο ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκείνῃ δὲ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpillis ſe accinget.* *J. F. R.*

18. Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile diſcere te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποθύου. ἡ γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἵστασο· καὶ περὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δοῦλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἴσασιν καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἴκαδε. καὶ μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaeſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἁρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὀπισινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δέ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

[b] Ἀρξάμενος] Ἔλων marg. *A*1. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. [c] Ἡμῖν] Σὺν μοὶ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὑμὸν, ὥσπερ τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὑμᾶσθαι. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἀναιδής. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἵσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμὸς. ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὑμὸς. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὑμᾶσθαι. τοιοῦτος γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὑμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inſeruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi poſſet. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocoſe inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciſtell. cuidam Gymnaſium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quae iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὺν μοὶ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ λοιπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Baſileenſes* vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quae nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palaeſtrae enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuſte*, inquam, *o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla circumfers, & detrimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam ſi voculae ἡ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; quum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forſan ἥμην, i.e. ὄντως, vid. *Heſych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλίμμα, ἱρὶς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς. ὃ δὲ αὐτῶν χαρῶν τὸ πραγμάτων ὥσπερ Ἀριστοφάνει σὺν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philoſopho Cynico dicit: Θέαμα ἀποτρόπαιον δὲ φοῦτρον, κόμην αὐχμηρὰν ἀνατείων, τὸ βλίμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος σὺν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex co-

ῥάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. ἢν γοῦν αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλαχαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μοῦ σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ θεραπείας [d] ὀδύνῃς χαίρομεν ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμῳ τὴν γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλαχόπλειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῷ καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλαχαύμαλι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγεις male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ—— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* f Καλασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπεθέμισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ σὰκ Κυραμεικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax*, *impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεσὰ] Ταυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur διελκικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τῇ —— ὀδύνῃ] Καὶ — ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀροδόμῳ] Infra Διψ. c. 4. f. προσεκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδεσθεὶς ἢ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἱκετοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* I. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. σὰκ ἔλαθον αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. σὰκ ἦν' οὐδὲ σεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ μὰ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαι τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἦμαρ θεῖον γένηται, οὐδ' ἀνύσωμεν. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ἴσως] Ἴσιον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, *per Deos*, *ſann me amaris illis*, *quas modo dicebas ipſa*, *& ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape*, *& glube ut volueris.* Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

ἀλλ᾽ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικῆσάσα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἵασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν κάλλιστα μύσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πρὸς ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνῳ καλὰ ψευσάμενος ἀπέστην, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ἔμελλον. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῷ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας παρασκευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καὶ πέπαστο, τὰ μὲν ὕπτια γυμνὰ καθ᾽ αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸ συμπότιν.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* *k* Συχνὸς] Συχνῶς marg. *A1.* *l* Ὕπνῳ] Ὕπνου *Pell.* *m* Τὸν συμπότιν] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπτιον legendum arbitror. Licet enim καλὰ ψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῷ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

60. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲν ὕπτια γυμνὰ καθ᾽ αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ ἀναγκαῖα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ᾽ αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa.* Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἔμενον τὸ συμπότιν pater annotavit τὸν συμπότην; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότριν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι. καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ὰν τοῦ μύρου, συμπλάκου τῇ ἀντιγυνιστῇ. Ille ἀντιγυνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀντιγυνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀντιγυνιστὴς, appellatur ab Antonio *veneſica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῖτο μὲν τ᾽

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ σας ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ εὐφροσύνῃ ἡμᾶς τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πολε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσχες μοι τὸν νοῦν ἐπιδείξει, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀπδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ γυμνὴ ὅλη ἔσασα ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti miniſtraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens*

a Ἔφην] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνε marg. *AIW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jenſio* ſcripſit. „Συμπάλλειν & ἀνταγωνίζειν feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „*mulierum religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφὴς. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noſter; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἔφην; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὑπτίων forſan, ut infra κολλᾷ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forſan ὑπόβαλλε. Sed δὲ μηρῶν gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ στήσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κόλλα i. e. *membra*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὰ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἀλὶς ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰχνύτω] Forſan ἰχνῇ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτας] Lege κατὰ βάθος. *F.G.*

7. Δῆ-

gens utrumque ſupinum reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἐνώτερος ὑποβάλλων ἀφ' μηρῶν, ἀφ' εἰλας, [c] αἰώρει, τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, χαλάσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, παρεισελθὼν βάλε, τρώσας νύστε ἤδη παίλαχθι, ἕως [e] πονέσῃ, ἡ ὀσφὺς ἰσχύετω, εἶτα ἐξελκύσας τὸ [f] πλάτυς ἀφ' βεβῶνος, [g] δῆξον, πάλιν συνάθρει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα ὀχατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, λέγω πρὸς τὸν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὅπως κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρελαβον τὸν μαθητήν· σκόπει ἂν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα εἰ τὰ

c Αἰώρει] Ἐώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. f Πλάτυς] Κράτος L. g Δῆξον] Δεῦξον marg. *A1.* & *F.* An πλῆξον *Pell.* Μύξον *Gujet.* h Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἄμα Edd. priores. i Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A1W.* k Ἄλλα εἰ ὑ] Sic *Pell.* Κἂν P. & marg. *A1.* Ἄκυρ L. Ἀλλὰ εἰ ὑ P. Ἀλλὰ καίς Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Πάρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβάς, ἅμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλαίω] Lege πλείως. *F.G.*

Πλαίω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλαίω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγενομένων δικαστῶν πλαίω τῶν τετρακοσίων. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλαίω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βιαίως, μαίζω, & καλαίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἀλλὰ εἰ ὑ] An ἀλλ' ἄκυρ; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίς] Κἂν, mendoſe, P. In L. ἄκυρ. *M. du S.*

Ἀλλὰ εἰ ὑ τὰ ἐπιτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίς, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἀλλὰ εἰ ὑ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens; quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιτατικόμενα παλαίσιν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίστα, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ τέως εἶ, καὶ αὐτὸς παλαιστὴς, καὶ εἰ ὑπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ὑπὸ τῷ λέχους ἐς γόνυ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὅτε τινάξας ὀξεῖαν, ὑπόπρωσον, καὶ βάθυνον, φιλὸν ὁρᾷς αὐτῷ τὸ δυσκείμενον, τοῦτο χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἅμμα σφίγξε, εἶτα ἀναχλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρύσας κρύφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀναστάσης θᾶττον, ἢ κελευσθείς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπωκε γάρ, καὶ λέλουται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστί σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἅττα ὑπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δοῦσα χεῖρα, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτισε, καὶ με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros luctaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere:* atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudatum vides hic expositumque jacere, hoc mere: primum autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros pancos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manum praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἅμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. Θιγκτύψαι.

32. Ἅμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. Θιγκτύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & abstersо. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν πυγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ὑπίπρωσον] Lege ἐπιπρόσωσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Φιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἅμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον εἶμαι ἡ Ἀττικὴ παλαιστρικὸν ὤν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τοῦ ἕνεκα οἱ νέοι παιστέον, οἱ μὲ πότερον παλαιόμενοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἅμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

collactaneis, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias ſuscientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μοι ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε καὶ εἰς τὴν Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπελελήσμην. καί ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτήν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφοῦσθαι τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ καὶ αὐτῆς θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παύσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα καὶ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τοῦδε τὸν μακαρίαν εὐνήν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅτε τυγχάνει εἰς τὸν [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι παραχεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. Al. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγῃς] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρόψον] Forſan πόψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀνασπάσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὑφαλῆ] Τὸ πῖν forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθου. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κἀ τὰ χειρός. *F.G.*

46. Πάραψαι] Lege ἀπόψαι. *F.G.*

Πάραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παραπόψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθον εἰς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ τοῦτο μοι ἦλθον τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἅτε τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

σχεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τ̀ κεκλημένην, ϗ τότε μὲ ὅτι τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὀ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ̀ ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χρόνος, ὦ Παλαίστρα, τ̀ εἰς ἐμὲ χάριτος, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ̀ σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καὶ πειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ̀ θύραν τῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· ϗ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ̀ θύρας λεπτῇ, ϗ ἐποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ ὧν τ̀ μὲ γυναῖκα ἐποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, ϗ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τ̀ μὲ λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῦ λύχνου ἐπέθηκε, ϗ πᾶσα πολλὰ τῦ λύχνου κἀλελάληκεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται ϗ [e] προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲ οὐκ οἶδα, τ̀ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ̀ ὀνύχων ἐξαμμὴ τ̀ κάτω, ϗ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, ϗ ἡ ῥὶν κερατίνη ϗ γρυπὴ ἐγένετο, ϗ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *F. Fl. P.* &c. b Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *F.* c Πέτεσθαι] Πέτασθαι *Fl.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδεῖν] Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. *M. du S.* *Ibid.* Τ̀ν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τατὶ τούτοις ὁρῶ. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῦ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρᾶσείτον; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρεία, εἴποιτο δὲ Λαιτός τε & Ἐκλεκτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆ-

90

neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat.

13. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes neſcio quo abeunt, ungues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adſpiciens aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ϗ σύμβολα πάντα εἶχε· ϗ ἦν ἄλλο ἰδεῖν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, ϗ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ᾠχέτο φερομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναξ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτοῦ βλέφαρα ἥπτόμην, ϗ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, ὅθ' ὅτι βλέπουσιν, ὅθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις ϗ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μὲ, ϗ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα ϗ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· ϗ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὐρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, ϗ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾠχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τοῦτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, ϗ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· ϗ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ᵍ ἑαυτὸν ἐώγων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμφα-

ᵗ

ᶠ Ἐκεῖνο] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H. S. Aldo Fr. B1.* ᵍ Ἑαυτὸν] Expreſſi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

τὰ συγκλήτου πρωτευόντων. *J.F.R.*

80. Πίτιδι πρὸς τὸ ἱράμβου] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἱμαντὸν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Græcis differentia. *J.G.*

83. Ἦ νῦν ἴχεις] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forſan ἐκεῖνοι quaeſivit *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequente οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, ϗ ἐκεῖνο ſcil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἰσχνὸν ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfigurantur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla. *M.duS.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte tatente *Solano*, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis ſaepe contractum in αὐτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἰκὼν ἑαυτὸν ἐνστῆσαι μοι τῇ ἑστίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solanus* id quoque fruſtra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

† Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, ᾗ αὐτῷ δὴ τῷ χήμαλι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτίκα, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακὸν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς πυξίδος, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ † τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλτατε· ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, † δὲ ἱερὰν μοι † ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ † νῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίκα † φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος † Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα † ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καθελκύσαντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥάων] Sic P. L. *H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντα *Ex. Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. *Grae.* καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Perix.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quam verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάων] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾷον, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥάων] *Solan.* jam correxerat ῥᾴστη. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinum* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab ea collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾷον. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. *J. F. R.*

51. Ἀλ-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ χαρᾷ· κἀγὼ συνεὶς, ποῤῥωτέρω που τῆς φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἕως ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσαι μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, [h] διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐγνωῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τὰ οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [k] καταλείπετο, λαβόντες [l] με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἐπείλα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεστόρεσαν ἡμῖν· καὶ ὕστω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἂν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AIW.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Καταλείπετο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπετο *J.* & *V2.* *l* Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ἵππος ἀληθινὸς &c. *J.F.R.*

52. Διὰ τὸν φθόνον] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπισπάσομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Mε] In P. erat μη. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες καὶ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀνω-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τέτραις ὀξείαις ὀφθαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ ἀριστοῦντες ὁδὸν εἰς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

faſtum ſit non habeo dicere. Ego vero non ſoleatus inſuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens ſarcinas, peribam. Et ſaepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum ſtatim alius a tergo femora fuſti ſubinde percuteret. Cumque ſaepe, *o Caeſar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum & vocaliſſimum exiret, *Caeſar* autem non ſequeretur. Verum hoc ipſo quoque nomine pulſabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi ſilentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures ſuperaveramus. Ora autem noſtra capiſtro erant revincta, ne circumpaſcentes viam conſumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & manſi aſinus. Medio ipſo die devertimus in ſtabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1.* b Ὦ] Male abeſt a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπικολούθει *S.* ſola cum aſſecla *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔβην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam ſcribendi rationem ſequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. ἐκ Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non eſſe talia intelligenda de ferramentis qualia hodie ſuppinguntur jumentorum pedibus; ſed de calceis, qui indui exuique pro viae diverſa ratione poſſunt, oſtendi in Ind. ſcriptorum Rei Ruſt. V. *ſolea*, ubi dedita opera de hoc argumento diſputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata ſcribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amſt.* quae ᾱ in penultima dedere; hic vero ᾰ ſervarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, ſi per ᾱ ſcribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρεῖς σὺ τῷ η, τὸ γὰρ σὺ τοῦ ᾱ, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδησασθαι. At Cl. P. *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. verſ. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magiſtr.* pariter τὸ ᾱ damnantes, ex *Diod. Lyſia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. noſtram ſcripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η ſervavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμεθα adſcriptum in marg. *Baſ.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Neſcio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλεσε ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem ſupra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; ſed cum non videam quid in altero improbandum, nec ſemper eadem forma loqui Noſtrum oportere neceſſe ſit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ οὗτος ἄλλος] Inepta haec; ſed abſque Codicum ope mederi non poſſum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπηκολούθει] Et in hoc ſinceriores editiones priores, habentes ἐπικολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήματον ἐστιν ἐζητοῦτο ἐκ καλαύλιον ἐκείνοις, &c. ab ſequioribus ultimum illud καὶ abeſt. *J. J.*

93. Μαθὼν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαθὼν. *Th. M.* Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetuliſſem, ſi conſtaret *Pelletii* ſcripturam ex Codice, non ex conjectura eſſe. Et quamquam id non conſtat, tamen ſic dediſſe Lucianum arbitror, & priſtini Interpretes jam verterunt, quaſi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam ſi ἄλλο exprimere ſtuduiſſent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod voluerem, ſive alienum, inſolitum quid.* Poteſt tamen & ἄλλο quaſi adverbii more poſitum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ἔσω ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑ πώποτε κριθὰς ἠρίστηκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῇ ὀπίσω τῆ αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. g Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. h Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἐπαύλιν στιφθὲν † ἰκελίοις ἀνθρώπων ἴσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ὃ ἡ τὴν αὐλὴν ποιοῦσα· αὐλὶς δὲ ἡ κόπρος. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκελίοις] Ἐκείνων vulgatum ſi erat, mutavit, & poſt ὧν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J.F.R.*

99. Ὥστε ἵστη] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστη τότε, καὶ ἔμεινεν ὄνος. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἴσον τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J.G.G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καταλύειν cf. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ἰτάλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J.F.R.*

5. Καταλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καταλύειν. &c. Placet. F.G.

6. Ἐν τῇ ἰταύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἰταύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J.F.R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J.F.R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhodododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde*, *roſae ſimilitudine*, *caulibus fruticoſum. Jumentis*, *caprisque*, & *ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae*, *pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes*, *quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant*, *quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνῃ. *J.M.G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδών, καὶ τὰ λαχάνια τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέρους, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὀπὶ τὰ λαχάνια, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅταν λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπερισθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ὀπισθεγομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens oliter, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque cóstis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τὰ κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕστερος ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ὑπὸ ἀποφάτωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam desponidissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμοί] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκτοις collatio c Οὖν] Deest in Fl.

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus verficulus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! J.F.R.

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. F.G.

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. M. du S.

67. Οὐδὲν ὑπόμενοι] Sic Belgae, adscript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπῆει κάτω ἐπὶ θάνατον ἠχούμενος] Captavit, ut paret, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans*. J.G.

82. Ἔγνων φάναι ὑγιῶς τὰ εἰ ποτε] Ad verbum ὑγιῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit er-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſuccifis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί τε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τῆς βουλεύματος· φήθην γὰρ ὅτι πάντως ἐπιτίμιον τὰ ἐμὰ σκεύη ἀχθεμένοις τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμὰ βουλεύματα, εἰς [f] τἀναντίον μετέπεμψεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ὄντος δὲ ὥστε λίθου ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκώς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὅπου νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διαγνέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ἐκατέμνησαν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὴν χαράδραν. ὁ δὲ ἀπὴξ κάτω, τὸν θάνατον ὀρχήσατο.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῇ συνοδοιπορίᾳ τὸν ἐμὸν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ προθύμως ἀνέχεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τὰ λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον ἀπέμψ.] Τὸν. μὲν πεμ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξίφος *F.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὸν ψυχὴν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μισσήνιοι — ἀφίεσαν πάντας ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ γὰρ καιρῷ γνωθέντα — κἀξεβλάβη. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ οὖν παρόντα vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J. F. R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus ſim, qui ante fui. *J. F. R.*

ἔτι πολὺ τ᾽ ὁδῶ, ᾗ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμήσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ᾗ πρὸ τ᾽ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ᾗ πυὶ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἄφρ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ᾽ γραῦν τί οὕτω καθέζῃ, ᾗ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄριστοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ᾗ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ᾽ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ᾗ λέβητος ἔνδον ὕδατος θερμοῦ [a] ἔχοντος, λουσάμενοι ἔνθεν, ᾗ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λυτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ᾗ ἀργυρᾶ, ᾗ ἱμάτια, ᾗ κόσμον γυναικεῖον ᾗ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· ᾗ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο ᾗ [c] οὗτοι. λοιπὸν μὲν τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ᾽ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ᾗ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲ σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ᾽ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ᾽ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ᾽ ἔνδον ἄρτων ἤθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ᾽

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum perveni-
90 mus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, in-
95 quit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam
1 haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt
5 multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
10 depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſti-
15 nat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno

ju-

a Ἔχοντος] Ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύασασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύπτεις ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμβὰς ἔχων &c ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἰὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτον] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Guiet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτου miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤθιον ἄρτου (ſcil. τινὰ) τ᾽ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. Φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴσως] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* ſe-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terrible quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπλ' ἔργον ἀπῄεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν, καὶ τ' ἀκριβῆ φρυράν. ἡ μὲν γὰρ γραῦς καλαφροῦσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τ' ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τ' θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum dūcere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τ νυκτὸς, ἀναῤῥέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλαύσαν, καὶ καλλιπαραγμένην τ ἐσθῆτα, καὶ τ' κόμην· καὶ καθεζομένοις αὐτοῖς ἔνδον ὅπ τ' στοιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τ' γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τ' παῖδα ἐν φρυρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τ' κόμην τ' αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε κἀγὼς αὐτὸς πλησίον ἑστὼς τῇ θάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δέ τ' σκοπῶν τις, τ' τὰς ὁδὸς φρυρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζων· οἱ δὲ ὅτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, καμὲ καὶ τ' ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ὅπ στάμενος ὅπ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deeſt in *S.* Adeſt in *J. P.* &c. e Κλάυσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτίων. *V.*

* Στοιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*. στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καλαπίπτοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian.* V. 8. 8. ὅτε — ἀδελφὴ γινομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ὁ τοῦ βασιλέως ἀλαστρίψασα. i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὸν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μαχὰς κλαίων *Ariſtoph.* Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἔκλαυσε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαυσα. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαυσε quam ἔκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illa jota ſubſcripto , quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii , veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque , ὡς δ' οἱ μὲν πλούσιοι τ δυστύχει ἔκλαυσαν , quaſi aor. 2. eſſet , quod legentem tamen falleret , ni ſtatim & ibi ſequeretur ἐκλαυσαν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσων ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῖς ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ἔστως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, χρύσιον τὸν ὁπλὴν [a] τὸν μὲν ἑτέραν ὀξέως, καὶ μοι καὶ ἡ πληγὴ γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε κρημνοῦ οἰωνοῖς οὐκ ἀγαθὸν, καὶ [c] φασὶ· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τῇ στρατιᾷ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἐκείνων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μοι φόβος ἀναίσθητον τὴν ὀδύνην ἐποίει.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiusque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, orituque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam beſtiam. Ita ſane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas ſar-

a Πυρὸν] Πυρὶ Ex. Pl. Vulgatae vero ſuffragatur P. Solan. c Φασὶ] Dedi ex S. Φασὶ cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et ſic eſſe in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. Fl. Fr. J. P. &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adſcripſit Gujetus. Bene, ſi libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. J. F. R.

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γυάλμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τὴν πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ὡσπερ ὑπ' ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. Baſ. BC. M. du S.

65. Γὰρ τῷ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. M. du S.

Ὁ δὲ] *Solanus* δὲ edi juſſit, non repugno; nec tamen facio; nam & ſaepe ſic poſitum inveni, ubi uſus δὲ poſtularet. Vid. ſupra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲν ſequi, ut, jam alibi, ni fallor, oſtendi ex *Long. Paſt.* 2. p. 48. Adde eundem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν πυκνὰ, τὰ δὲ μαλακίζοντα· τὰ δὲ διαπονοῦντα· τὰ δὲ κατρῶ καὶ τὸν οἶκον τὰς δὲ, ὑποτρέμοντας ἄλλως τε καὶ μαστιγουμένους. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum eſſe, bene monuit *Bergler.* Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲν, adhibitam legimus in *Ariſtotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δὴ αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἔστι δὲ τὸ μὲν, ὁ δεσπότης τοῖς μὲν ἴσως ἀναγκαῖος, τῇ δὲ μόνον μέλλει· ὅπως δὴ ἔχει, διαφέρει λέγω δὲ περὶ τὸ κεκτῆσθαι χρησίμως. Πρῶτον δὲ περὶ δούλου τὸν αὐτὸν. J. F. R.

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάκλιναι πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. J. *Elſner.* ait: „ Ἀναπίπτειν pro ἀνα-

„ κεῖ-

facrimas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, inſit illorum unus, *quid adduximus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii comedunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀναιρῶσαι· τ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἴφη τις αὐτῷ, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ ἡ ἵππος· ἡ ἀπήεσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε ἡ γυπῶν τέκνα δικήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ σεαυτὸν ἐπιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, ἡ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἦν ταῖς ὁδοῖς ἵμας παρεκρέμαλο, τοῦτό με ἡ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· ἡ δρόμῳ ἐξιών, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκοντα ἕτοιμον, λαμβάνεταί μου ἐκ τ ὑρᾶς, ἡ εἶχέ με. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ ἡγούμενος ἄλλων εἶναι τὸν τῆς γραὸς ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλα ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον ἡ ἡ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἠμμένην, τολμᾷ τόλμημα γυ-

75 80 85 90

e Φυγῇ] Σαυδῇ Fl. & marg. Ar. Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. f Ms] Mſ Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ cumbere cibi capiendi cauſſa, rarum eſt. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus l. 19. p. 23. Item Lucian. Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae 2. 1. ἀνέκεισα τῷ φαγεῖν. Judith XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo Phrynichus p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν ἐ καλῶς ἐπὶ τῷ ἀναπλιβῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀνῆσθαι aliis uſurpari, ut vid. Thucyd. I. c. 70. verſ. 57. ἡ ναυμάχους ἐκ' ἰλάχιστα ἀναπίπτειν. Et vicli quam minime animo conſternantur. conf. ibi Waſſium. Et Philon. L. I. de Moſe, quem ad partes vocat Houſchel. qui tamen idem pro diſcumbere etiam adfert ex Euang. Luc. 17. 22. Joan. 6. & Syneſ. ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τῷ ἀδημονῆσαι ἢ ἐπὶ τῷ ἀναπλιβῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀναπλῆσαι ut eſt in edit. Blancardi. J. F. R.

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, χειράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου; tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκου τ ὄνον κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκῳ τ ὄνον; ita difficilius, λύκῳ ἐπ τ &c. At quum λαμβάνειν τινὸς, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ἐπ τ ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut Herodian. 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλαβρίου, & prehenſa manu Chlabrionis. Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut Aelian. V. Hiſt. XII. 46. ἡ ἐκείνου ἐλάβετο αὐτοῦ τ χαίτης. Et ille adprehendit ejus jubam. J. F. R.

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127. 29. Pric. De virgine capticia ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὐχέτο, σῶσαι αὐτίκα [c] τὴν φυγήν· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, τοῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δεδοίκας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* *b* Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* *c* Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. *d* Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* *e* Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴθι male *J.* *f* Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼνος πρὶ τὰς Ἡρακλείας πήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ καὶ ἰσχύοντι ἀκυσίως γελῶσι, καὶ ὕστερον τελευτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἴτη γεγονότας γενεὰς αὐτῶν θύσαι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχαντὶς κρημνοὺς καταδύοντες, ὃν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖσε οἱ θανόντες γέροντες γελῶσιν ἀκυσίως πρὸς τὸν ὑὸν τοῦ παιδὸς ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτῶντα, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Αἰ φασὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Suppleatur ergo τὰ δεκάδα, qui é, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non Δίκην κύρκυ ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης? ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

e 1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆ φυγῆ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῆ φυγῆ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐαυτὸν. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jonsius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fustis: jamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, postea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam superinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si*

20 στρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῆ πομπῆς καὶ τῷ τραύματι ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, 25 καὶ πλήρης ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἰπέλο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐν τῷ μηρῷ εἶχον ναθετούμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς θέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, 30 οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὑπὲρ τῆς τῆς παρθένου φυγῆς, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὴν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, 35 τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ τότε ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐτῶν, ἢ δραπέτην; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπορρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελόμενοι μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδόντες ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τοῦ μηροῦ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jensius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὸν etiam videtur velle mutare, non satis caussae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. *Homerus* metri causa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur secunda in Σαρδόνιον. Et sic bene editum in *Suidae* Σαρδόνιος· γέλως. De significatu ejus proverbii vid. *Erasmus* in *Risus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident.* Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τοῦ μηροῦ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluissem; ita ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum ναθετούμενον non licet. Alii mallent τὸ τοῦ μηροῦ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ τὸ, ut *Homer.* Il. Ε. 137. Ὅτ᾽ ῥά τε ποιμὴν ἀγρὸν ἐπ᾽ οἰροπόκοις ὄεσσι χραύσῃ — ubi ἀγρὸν valet τὸ ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem τὸ in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter omissum est τὸ, legiturque: τοιαύτην ἰδὼν ἀνθρώπου θεάμενον. Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτὴ εἰ τ̃ οἴκοι ἐδράξαλο, ὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ̃ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ̃ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ ὕτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τῦ λίθυ· θάνατον δὲ αὐτῇ τ̃ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅτις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτυν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεθε τὸ ἐγχείρημα. τ̃ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ̃ φυγῆς τ̃ παρθένυ γενόμενον ὑπηρέτην καὶ ἀμάχονον. τῦτον ὖν ἕωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ̃ γαστρὸς, καὶ τὰ μ̃ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ̃ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαθοικίσωμεν, τ̃ μ̃ κεφαλὴν ἔξω τῦ ὄνυ πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτῷ κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυπὶ, χαριῶς τῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ̃ βασάνυ τὸ δεινόν. πρῶτον μ̃ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρυς ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνεσθαι, καὶ μηδ' ἑαυτῷ ἀποθνήσκειν, καὶ μηδὲ

domeſticos ſuos aſſecuta fuiſſet, futurum fuiſſe, ut vivus noſtrûm nemo relinqueretur: capti enim eſſemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hoſtibus. Itaque ulciſcamur nos quidem inimicam; ſed ne ita facile moriatur incidens in ſaxum: verum mortem illi & acerbiſſimam excogitemus & longiſſimam, quaeque illam tempori & cruciatui ſervatam tum demum interimat. Deinde quaerebant ejusmodi mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos eſſe commentum. Aſinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac miniſtrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque inteſtinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in aſino, capite extra aſinum uti promineat, ne mox ſuffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo diſpoſitam ubi probe conſuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare aſino: deinde aeſtatis tempore fervidiſſimo in ipſo jumento coqui, & enecante ſemper fame mori, neque necis conſciſcendae facultatem habere.* Re-

44. Ἐδράξατο] Ἐπιλάβετο. *V.*

* Ἐπιλάβετο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάβητο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ̃ οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *ſi domum ſuam aufugiſſet:* quae verſio quamvis vel ſic ſatis ſenſum exprimat, neutiquam tamen eſt accuratiſſima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum eſt (quid namque διδράσκειν τ̃ οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; ſaltem ut alii legentes id faciant, facile iſta interpretatione adduci poſſint: ſed a δράττω *pertingo, conſequor, aſſequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Heſychio*. Eſt ergo δράξασθαι τ̃ οἴκοι, familiares ſuos conſequi, aſſequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperiſſe δραξαμένη γαίης, *apprehenſa terra.* ubi vide *Scholiaſten.* Invenio δράξασθαι poſitum aliquo modo etiam pro *affectare, ſtudere. Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' αἶνον ὁ ξῦν- ἐφράσατο μείζον- ἄνυ Δράξασθαι, παίδων πλῆθυι συνθέμε-.

vertit Vulcanius,

His ſimul auditis majores quaerere cenſus Deſtitit, & puerûm conſilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jenſium.* Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non ſolum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μυ τῆ λώπης. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compoſitum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciſcor*: εἰ πω τι τ̃ κόκκων ἐπιδράξαιτο *Dor-*

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptur virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa; qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐᾶν λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' ὅλου τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀμασπάσονται.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὅτι ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένου ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ δηκτὴ οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὅτι τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευν, καὶ ὅτι τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς χώρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ὡς δὲ λαβὼν ἐν τῷ παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, ἅτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσγκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τοῦ κοινοῦ ἐκείνου αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AIW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσγκησαμένου] Restitut. ex *Fl.* Προσγκ. cett.

81. Θάνῃ] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J.F.R.*

58. Ἀνατίμημαι ὑπὸ τοῦ γαστρὸς] Supra τοῦ ξύφους ὑπερτέμνουσιν ὑπὸ τῶν σκιλῶν. *F.G.*

84. Ἀφιγμένου] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένου] Vides variari inter ἀφιγμένου, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλικὸν sequitur eo relatum αὐτοῦ. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀπαλλάττων. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡράκλεια τῆς Ἑλλήσποντος. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα παρεμφῆναι —— τοῖς ἀνθρώποις — ἀλλὰ χλαμυζόμενοι. pro χλανιζόμενοι. Sic masc. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἔχοντα pro ἔχοντας. Item τίκτει ἀνεβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J.F.R.*

γαλον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημμένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἐκ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ πταρεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ γάμον ἐκ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν πρὸς τῷ παιδὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις βοηθήσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ἱππάτης τὴν ἵππον, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Καθηρώμην] Καθερώμην f. male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε Ald. Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλῃ marg. A1. g Τὴν ἀγέλην] Εἰς τὴν ἀγέλην P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. A1W. i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχῶν] Μαχειρίων. V.

* Δοχῶν] Referri haec debent neceſſario ad vocem τέτταρων. quamvis in Scholiis non comparet. In Ex. G. extat

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. V.

† Διαπαρατρ.] Διαπαραδίδοντες melius C. M. du S.

98. Καί μοι τοῖς κεκλημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκλημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὑπό, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκλημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. J. J.

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τὰ κεκλημένα, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τὰ κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὑπὸ τὰ κ—. M. du S.

Τοῖς κεκλημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τὰ κεκλημένα ἅτε προεξάσας. F. G.

Τοῖς κεκλημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὑπὸ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Toxar.* c. 25. Ἐκεῖ δὲ ἐδιδίσκετο αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει). Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. *Τούτῳ ἀπόσωμαι*, pro ὑπὸ τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἀρτιως κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

me sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

γινεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ὀπαδοῦσι. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοὐμὸν ἄριστον φρύγουσα, καμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἐρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῆς αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδητος] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de ἐστημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f. *J.F.R.*

4. Τοὐπιτασσόν] Τὸ ἐπιτασσόν videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοῦτο. *J.F.R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄρει διατρ.] Vix dubito dedisse auctorem ἐν ὄρῃ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J.M.G.*

20. Τὸν ἀγέλλω] Non solum illud ὡς ante ἀγέλλω abesse volo, propter proxime sequens ὡς; sed & articulum τὸν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *J.F.R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J.M.G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J.F.R.*

25. Κρᾶδις ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J.F.R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων scil. *F.G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθη φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι ῥιπτάσιον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀκλάζον, δεῖ τι ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρεμένῳ, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει καὶ κατῄειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθοις ἀχρείοις περιφέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Κακῶς] Παραδόξως. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτ῾ cod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπί τινι εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ εἰ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ γνώμῃ δάκνῃ; *in auribusne*, *an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν κατα.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ ἦν. *Reinoſius* putat deeſſe ἔτυπτε, ante τῷ. In L. pro ᾧ, legitur ὃ, quod quo valeat neſcio. *M.du S.*

Οὐ γὰρ ἦν κατα.] Eadem in mentem venerat, legendum hic non ὅ, ſed ᾧ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apuleiano* paraphraſi *lib.* 7. p. 145. Ed. *Pric.* *quem deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi κατα βάντ῾ vel κατα βάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τῷ pro τὸ poſitum, cum ſemel ὃ in ᾧ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν κατα βὰς τῇ χειρὶ μοι ἐτυπτόμην.] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν κατα βὰς τῇ ἐτυπτόμην non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me nunquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν κατα βὰς — ὁ δεῖνα κατέβαι. „ χεῖρα μοι ἐτυπτόμην — ὁ χεῖρα ἐτυπτόμην. Benedictus „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o„ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ„ ΤΑΒΑΝΤΟΣ ΧΕΙΡΑ, &c. ac ſi dixiſſet: *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne minimo quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. τρέχειν κάμηλος ἀλύσας „ (i. e. Camelos) καὶ ἄκριλλον καὶ ἵππους. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτι κατῆλθεν —

„ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo; ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν ἀέννα ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τὸ ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸ πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ἢ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] εἰ γὰρ ἦν καλαβὰς τῆ χειρά μοι ὑπιδῦναι, καμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, ἢ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε ἢ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. ἢ μὴν ἢ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπιθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἐποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, ἢ πάντα μοι τὰ ὄπιθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· ἢ οὐ

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro εἰ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τοῦ φορτίου Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum εἰ γὰρ ἦν καταβὰς „ βάστος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro καταβάσης periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἐπιδυκνὺς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων εἶναι, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνειν. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων εἶναι ἢ τέμνειν, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Tom. Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. τὸ μὴ ἐντυγχάνειν οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν διδάσκας. Et *Gall.* c. 19. ἀποκτείνας ἦσθ. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τοῦ ὑπιδῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τοῦ ὑποδήματα non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo; ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ ὑμᾶς ἐ τιθῆναι σκηνῶν. Immo vel τῷ ſolum pro τοῦ ὑμᾶς *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπιδῦναι inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, διὰ τὴν πηλικίδα κατατοξῶσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret:* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reinef.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni εἰ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπίδυναι pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo εἰ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi εἰ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθὲις & πεσὼν praecedente αὐτὸς habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi εἰ vel ἦν habeamus. J. F. R.

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομθών, καὶ μὴ ἠρτημθών. εἰ μὲ γὰρ ἀτρέμα προϊοιμι φυλαττόμθ῾ον τὰ ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπιθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλ῾ον ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλεῖσαι με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύει [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεταγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ βαρυτέρῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματί βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τῷ τέλματ῾ι ἐς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτινῦῶ] Ἀποκτεῖναι Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυππῶν] Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυππίον] Στυππίον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππῶν] Στύππιον. V.
2. Τυρεύων] Καπηλευόντα. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. V.

9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελματῶδες τὸ ὕδατ῾ον· ἢ βάθος· * Ἰσαί῾ον δὲ εἶπε τὸ γειτνιάσιμον χωρίον. V.

* Ἰσαί῾ον] Εἰσῶν Exc. G. Ἴσαιος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν ἢ χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Salmasius, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἀγόμενος. Chloën in conspectum adduxero. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. est p. 127.) ἀπαγγέλλειν (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὸ πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vs. 63. Παίμους τε πό-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infriçuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15° Ὑπόλοιπον. ὐδὲ γὰ ἔτι ἀνάψαι [f] με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ ςυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσαλο, εἰπὼν, [g] ὡς παριὼν, ἐχὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑςίᾳ· 20κὰ τότε μὲ ἐκ τῆ ςυππείᾳ μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίων ἀδρὸν ὀπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν κὰ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τὸν [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει κὰ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν κὰ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἐπεὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἀῤῥην, ὀπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινέμενος, κὰ δάκνει ἐν φιλήματος μιμᾶλι, κὰ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας κὰ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. κὰ γὰ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα

εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Ms*] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐνδρύχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὐ δισμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* *F. G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλοθεν ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἀθεσπαθῆναι [b] τοῦτο τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

Ὁ δὲ ταῦτα θυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλοι, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκαλα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξαι· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκος [b] τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάξειν· ἀλλ' ἔτυχέ γέ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ ὃ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὲ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τὸ γὲ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἵου φορτίου μέγα, ὠδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ [c] λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἕν-

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore lacteraretur.

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum tamen contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi oviculis mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. Fl. Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει Fl.

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθεῖναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἤν ἔρηται] Ὁ διώκτης deesse videtur. *F.G.* Ἤν ἔρηται] Non deest διώκτης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomen Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἐμὸς οὗτος, ἀναβόησον αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νὴ βαβαῖ] Sic rursus infra c. 56. Et βαβαῖ ἑστό-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe institutа auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἀγρὸν, καὶ τὸ ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν τότε τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ διεπατοῦντας, ὑπολάσασαν ἄφνω τὸ θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεχηνωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ ἀγελείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ἐγὼ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ προσλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, [d] ὑπεκατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μέν, Φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸς, ἀλλ' ἦν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρῦσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ γόμφια ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ἕτερος μὲν ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐπικατέδησε] Ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A1.* Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ἰδίλληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fore esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *immunis*. *J. F. R.*

ἱστορία, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαθεῖα νύκτος. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. 20. 1, &c. *J. F. R.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

ὅτ⟨ῳ⟩ μόν⟨ῳ⟩ ὐχ [a] εὑρίσκ⟨ει⟩ κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμβὴη ⟨καὶ⟩ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καμοὶ τ̃ δεσπότ⟨ῃ⟩, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδ⟨ος⟩ γὰ⟨ρ⟩ ⟨καὶ⟩ γέρων ἦν, τούτων εἷς τ̃ τ̃ θεὸν τ̃ Συρίαν εἰς τὰς κώμας ⟨καὶ⟩ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, ⟨καὶ⟩ τ̃ θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμ⟨ῶν⟩· ⟨καὶ⟩ γέρων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίλητ⟨ος⟩ (τοῦτο γὰ⟨ρ⟩ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ̃ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κορά⟨σ⟩ια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν ⟨καὶ⟩ ἀδρὸν, ⟨καὶ⟩ Καππαδόκην τὸ γέν⟨ος⟩. ἦσαν δὲ τὰ κορά⟨σ⟩ια ταῦτα, ὄχλ⟨ος⟩ κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήτ⟨ῳ⟩, ⟨καὶ⟩ πάντες πρὸς τ̃ βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡνοῦτο γὰ⟨ρ⟩ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ̃ ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ̃ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ̃ Φίλητον ἔσκωπτον, Τοῦτον δὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρίσει. In utraque *Veneta* εὑρησκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Mss. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξηφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata simi.ia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνεθηκεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hennius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρησει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut ι inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρησκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων —— γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ἀμφὶ γάμῳ habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὄνιος autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητ⟨ος⟩] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλ⟨ος⟩] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὄμιλ⟨ος⟩, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ̃ δημότου ὄμιλου, pro δημοτικοῦ. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὄμιλ⟨ος⟩] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύτου ἐκεῖθ' ὁρῶν ὄμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὄμιλ⟨ος⟩] Adscripserat *Solan.* vid. infra Παρασ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ⟨καὶ⟩ πᾶς ὄτ⟨ῳ⟩

quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus insistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sanguine plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum delaßßσα; ὅναιο δὲ [b] τούτων τ̃ καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάπουλο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ μ̃ τ̃ θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ̃ πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τ̃ χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲ ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τ̃ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, καὶ τ̃ γλῶτταν τ̃ ὀδόντων ὑπερβάλλον ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρόσθεν ἔτρεμον ἐγώς, μήποτέ μοι χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλακόψεαν ἅπαντες ἑαυτούς, ἐκ τ̃ περιεστηκότων θεατ̃ συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] καὶ τυρὸν, καὶ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου τ̃ &c. male *Fl.* *c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἐλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Restitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσμα. *V.*

* Ὄχλ. *ibi.*] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔτος ὅμιλος. turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat qua de re dubitet, de ipso adparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύταν ὑπὲρ ἀρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυτικὸν similiter est in *Eurip.* quodque ex *Aristoph.* modo etiam probavit *Bos*, nosque supra in 2. *Ver. Hist.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex *Hesiod.* Ἔργ. 191. ὕβριν ἀνίρα, &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jens.* ex Nostro aliisque prosaicis scriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco supra ad *Ver. Hist.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀκεφάλιστος — ἐλίσσοντες] De hac participiorum structura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobservatum praemittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*, Benedictus *depressa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ϵ οἶνον κάδον] Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον ϵ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, sed certissima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύουσι ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαιζον ἐκ τῶν κωμήτων, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑφαλγήσας ὅπερ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ ἀέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τῆς φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλήλεγμένα, τὴν ὀπισθεν νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τὴν ὁδὸν, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοῦτο ἀκούειν ἀνεκτά· ἦ γὰρ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα ὠσπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀγραγάλων μάστιγι παίουσι, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελευόντες με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

dit, & tritici medimnum & hordei afino. Ex his illi alebantur, geſtatamque humeris meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diverſabantur: deinde patiuntur a ruſtico, quae conſueta atque cara nefandis iſtis cinaedis erant. Ego vero ſupra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum ſuſtinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non aſcendit e gutture, ſed aſini; magnum nempe rudebam. Verum agreſtes quidam, qui forte aſinum perdiderant, requirentes amiſſum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum eſſem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque riſus extra multus ab his, qui ingreſſi fuerant, oritur, qui diſcurrentes per totum vicum, ſermonibus differunt ſacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum eſſe prolata, proxima nocte ſtatim inde diſcedunt: cumque in deſerto viae eſſent, indigne ferunt, & iraſcuntur mihi, qui myſteria illorum enunciaſſem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: ſed quae ſequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi depoſita, detractisque omnibus meis ſtragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caeſum parum abeſt quin interficiant, jubentes ut mutus in poſterum eſſem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam poſt verba de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deeſt in *Fl.* c Καὶ] Male deeſt in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phraſis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. ſupra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philoſtr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epiſt.* Sent. VII. Alia ſimilia dedit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβελεύσαιλο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, ἢ τ κώμης ὀκ ἐργασαμένης ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ ὀκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μὲ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβάδιζον, ἡ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· ἡ ἦν δ' τος ἔνδον, ἡ τ θεὸν μάλα ἀσμένως τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξαλο, ἡ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον. αὐτὸς γὰρ ἱστορῶ· τ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τ ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δειλὸς πληγὰς πολλὰς, ἡ βάσανον ἐκ τ ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλταλε, μήτε [e] ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενός γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τ κιναίδων τ ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειλα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲ ἐκεῖνο, τ μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, ἡ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που εἰς τ χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, ἡ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, ἡ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βέλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, ἡ τοῦτό μοι ἤδη πε-

e Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥαθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AiW.*

82. Ἐπ τ ἀστραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro ἐν, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J.F.R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J.F.R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξῃ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα πεποίηταί σου. Conf. & ſupr. c. 24. *J.F.R.*

πεπράξει. ὁ μὲν δὴ ἀνόσιος [a] οὗτος ὁμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ἃ δεδήγμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔσω δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲν ᾠόμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καταχλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅτως, [e] ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἐξάμουσα ἡ Θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἐν

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

[a] Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὁμὸς F. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. [b] Καινίδος] Κονίδος P. & marg. A1. cum F. Vulgatam vero retinent cett. [c] Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνῳ Edd. Κίνδυνα F. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. [d] Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. [e] Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. [f] Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, * ἀπατέωσιν. V.

* Ἀπατέωσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem ſeq. ἐτεροτυπήσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. F. F. R.

22. Ὁ ὁμὸς] Ita Fl. F. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὁμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἰμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. F. F. R.

27. Καινίδος] P. & F. Ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τῇ κινδύνῳ. M. du S. Niſi κονίδος ex κονίδος malis. F. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀναστρέπτῳ τῷ σκάφει, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum paupercularum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ κ᾽ g κομψότερόν τι ἐτεγατεύσαντο, τ᾽ θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπῳ οἰκίᾳ, τ᾽ δὲ παρ᾽ ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίᾳ δαίμονος τ᾽ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ κ᾽ μάλα ἄσμενοι τ᾽ ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ h συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπότ᾽ μου διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ᾽ πλησίον πόλιν, κ᾽ τ᾽ θεὸν ἀπήτουν τοὺς i ἐπιχωρίους, κ᾽ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· κ᾽ δόντες ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰδόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τ᾽ ἵππων, εἶχον αὐτοὺς ἐν τῇ ὁδῷ, κ᾽ δυσσεβεῖς κ᾽ ἱεροσύλους ἐκάλουν, κ᾽ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· κ᾽ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ᾽ θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς k γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, κ᾽ τοὺς μὲ εἰς τ᾽ εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ᾽ δὲ θεὸν τ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ κομιζομένην ἁρπάσαντες, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρίους Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυίας P.

48. Ἐτιρατεύσαντο] Ἐψεύδοντο. V.

70. Εἰρκτὴν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. Zeux. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀνατρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ὅλον μοι αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δηλαδὴ ἀπηνάγκασας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀνατραφθείσας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀνατροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, κ᾽ ἀνατρέψει Ἰακὼβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nunquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἁπαλώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ μὲ πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δύσβατον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐτρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον δύσμυον, καὶ ὁδὸν δύσβατον ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, [a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῆς ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, [c] ὥστε με [d] ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τρόμον ἐξαπίνης τρέφεσθαι. καὶ πεῖρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνῃ] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *Alw*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὅτι γε male *J.* d Ὑπὸ] Et hic esse in *Fl.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνῃ ..] Γρ. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον οἷον ἐμοὶ ἐπανελθόμενον. *J. F. R.*

88. Ὀθόνῃ] In *Coll.* & P. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστε με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπό τινος πάσχω habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Tim.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὥσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὃν ἔωθεν ὀπθεὶς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ ᾠδυδὲ τοῖς ταῦτα ὠπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲ καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ κεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ [e] ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ [f] πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸ κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολὴν ἠμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸ κηπουρὸν [g] ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τὴν φωνὴν ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ἤδη, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· [h] καὶ ὡς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ [i] ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὸν μά-

χαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *Al.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὡς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον.

96. Ὥσπερ τρόμον ἐξαπίνης τρέφειν] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach.

χαιραν αὐτῦ, ϗ ῥιπτεῖ πρόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
φόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπῃ τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς
εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τ δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ
κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ'
ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῦσι· τ μὲ
ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
λαβόμενοι ἐκ τ σφῶν ποδῶν κομίζυσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείυσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ
ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν,
καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πό-
λιν, ϗ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγει τ ἀπόνοιαν τῦ κηπυρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνυσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, ϗ προσλαμβάνυσι τὺς τ
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρε-
τῶν πέμπυσι, ϗ τὺς ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύυσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πυρὸς οὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κηπυρὸν, κἀμὲ τ ἐκεί-
νυ ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *F.* d Ἐξαναστὰς] Ἔταν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγειον. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ὕβριν. *V.*

* Ἀνώγειον] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνώγεων. Item mox male ἀπόνοιαν, ut reliqua fex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *F. F. R.*

verſ. 11. *F. F. R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φοινίσσειν. Verum quia ibidem ἐπὶ pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς λύπλισαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *F. F. R.*

41. Ἐπέδωκε] Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπ-

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ἔτε ἄνθρωπον, ἔτε ὄνον. Θορύβε δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τύτε γενομένης, ὁ ἀγέραχος, ἐγὼ πάντα περίεργος ἐγὼ, βελόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀναχύπτω ἄνωθεν κάτω ἀπὸ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλέγχεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνευρόντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῷ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἔπεμψαν, λόγον τῶν τολμημάτων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ἔνδον, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτῦ δεσπότην, κατ' ἐκεῖνο ἐξ ἐμῦ πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτος, Ἐξ ὄνου ψυχῆς.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῶν μεγίστης Θεσσαλονίκης· ἔτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἑτοιμάζειν, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χερσὶν ἁπτόμενον. ἔτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πίμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *A1*. f Ἐπίδωκαν] Παρίδωκαν P. & marg. *A1*. g Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἰδος πλακοῦντος. *V.*

ἐπιδόσαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* volucre; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπίδωκαν] Παρίδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπίδωκαν habent. Si illud παρίδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδοῦσαι αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεω ὡς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικον. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσσοισιν ἰγέλαις] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσσοις δ' ἀρ' ἰὼρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου ψυχῆς] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καμὲ ἵσασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μὲν τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην τὴν θεισήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολέσασαι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ ἅμα μακρῷ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καμὲ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδοντο ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον· καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσι τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem, & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμεντρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνέχυντον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F. G.*

21. Προσλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνοσι] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h. l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας καταπίπτειν. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μάζας — ἐκπεπώκασι καλαπίνειν. *Mazas* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὗτος ὁ „ δίκη. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, εἰδ' ἕως τις ψωμίζῃ, δύναται καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρώσκειν τινὰ. i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere.* & καλαφαγὼν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ᾠ ὠίονα ὁρῶντες, ᾠ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τ τολμημάτων τ ἐμῶν, ᾠ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τ θυρας, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τῆ δόλῳ μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲ πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄριστον· εἶτα δὲ τὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπως τ ἐμὴν θέαν, ᾠ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε ᾠ ὁ δεσπότης αὐτῷ ἤκουσε τῆ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ᾠ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ᾠ ἐξανίστα τῆ συμποσίου, ᾠ λαθραίως εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλαπίνουλα, ᾠ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβόησας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τῆ δεσπότου, κλέπτης ἅμα ᾠ λίχνος ἁλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ᾠ τὰ μὲ πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι [40] παρατεθεῖναι εἶπε, ᾠ εἶναι ἐπ' αὐτῆ πολλὰ τ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμὺς, ἰχθῦς, τῦτο [k] μὲν γάρῳ ᾠ ἐλαίῳ [l] καλακειμένους· τῦτο δὲ νάπυϊ ὑποκεχυμένους. κἀγὼ τ τύχην [45] ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ᾠ μαθὼν ὅτι με τῦτο μόνον τὰ παίγνια ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. g Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν οὖν γάρῳ *Pell.* l Καταχειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἰπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope παρατεθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Ass.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte καταχυχυμένους, nisi forsan legendum sit: οὖν γάρῳ ᾧ ἐλαίῳ κειμένους. *F. G.*

Καταχειμένους] Lege καταχυχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένῳ, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ παρεστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλογεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμενος ὀπτιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τὸν διοικητήν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα παισὶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκοον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενον. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαί με ὀπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὀπὶ τὼ δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίκα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα παραδόξοτον ἦν, ὅτι ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πίειν δέ, ὁπότε θελήσαιμι, ᾔτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὀπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστην Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deest in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καθηχεῖν] Καθηχᾶν, προτρέπομαι, ὡδηγῶν αἰτιατικῇ· καθηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. V.

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ᾔτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. B.*

79. Σκευή μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stra-
gula mihi purpurea injiciebantur, & frena
recipiebam argento atque auro distincta, &
tintinnabula mihi argutissimum concentum
edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster he-
rus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem,
tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum
spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam
exercebantur; jam instabat profectio. Mane
igitur eximus, & ego dominum porto sic-
ubi regio esset in via aspera, & ad vehen-
dum curru difficilis. Cum vero Thessalo-
nicem venissemus, non erat quisquam qui
ad spectaculum non festinaret, & ad me
videndum. Nam fama de me e longinquo
praecucurrerat, quam multas agere perso-
nas possem, quam humanum in morem sal-
tare atque luctari. At dominus nobilissimis
suorum civium in vino me ostendebat, &
mirandos illos in me lusus producebat in
coena.

50. Meus vero magister reditum de me
multarum plane drachmarum repererat. In-
tus enim concluſum me & stabulantem ha-
bebat, & me atque admiranda illa opera
mea videre volentibus mercede intercedente
aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud
quid cibi, maxime quod inimicum asini
alvo videretur. Ego vero devorabam. Ita-
que intra paucos dies, cum hero meo &
civibus aliis cum pranderem, magnus &
vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ τρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπι-
βάλλομαι· ἡ χαλινὸς εἰσεδέχόμην ἀργύ-
ρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες
ἐξήρτοντό μοι μέλος μουσικώταλον [k] ἐκφω-
νοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσ-
περ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει
ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι
θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλ-
λήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν τῇ γυμνασίῳ, καὶ ἀφίκλο
ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν δὴν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν
δεσπότην ἔφερον, εἴπερ τοῖς χωρίον ἦν τὸ ὁδὸν
τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλε-
πόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὸν
ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει
ἐκ μακρῆς, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀν-
θρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμά-
των. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτά-
1 τοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν καὶ τὸν πότον
ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ
παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ
5 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κλαγκλείσας
γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βου-
λομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα,
μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον
ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
10 ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον,
ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς
ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων
δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί τις γυνὴ ξένη, ἃ με-

[h] Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* [i] Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* [k] Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* [l] Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πομπὴ] Ὁ καιρὸς τῆς πομπῆς. *V.*

σκευὴν habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J.F.R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶς. *F.G.* Πορφυρᾶ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J.F.R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐξητημένας λίθους &c. *J.F.R.*

86. Διῦρο] Quid hoc διῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεκλημμένη, τ' ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεῦρο ὄντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ ἀδοξοτέρῳ τῶν ἐμοῦ ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀργὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, καὶκεῖνος ἀδεῶς φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καὶπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τῆς θυρατίδος ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφει, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥινά με μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καλεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τοῦ φορβαίας [f] ἐπιλαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἧκει *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *V2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam ſervat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπεινὴ & μικρὰ εὐνή. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε & μὴ] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐνθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραμέτρου βούλει; ait. „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἐνθυμεῖσθαι λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hujus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Heſiod.* in Ἔργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non ſatis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Καὶοὐδὲν „ ἀνύσει

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis

νη ὅπι τὸ χαμεύνιον εἶλκε· κἀγὼ ἤδη τρίτῳ τῷ προκαλέσοντι εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ οἰστρημένος, καὶ τ' παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τ' ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ ὁ χωρήσασα ἡ γυνὴ ἀφαπαδείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ ὡς οὐκ εἰς δέον δεδίως. ἡ [i] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλουμένη, ὡς [l] εἶδεν ὑ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ χάσα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τ' ὀσφύος τ' ἐμῆς εἶχέτο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπεῖδον, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τ' τ' γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τ' Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τ' ἀπὸ τ' συνουσίας ἡδονῆς

g Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. h Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. i Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. k Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. l Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. m Τῷ φεῦγον] Τῷ φευγοῦλι *Pell.* melius.

„ ἤδειν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνόσει τι ἰκανὴ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte cepe„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum cu„ rans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνόσει hic „ etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνόσει τι ὧν τοῦ„ τος, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus „ eſt in *Antholog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἀνοσάμην τοῦτο ὧν τ' Μοιρῶν, *haec impetravi* „ *a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille* „ *nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me,* „ *ſive non, accipis mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam* „ *joco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris?*" i Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdire* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐρωῖλι legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσμαλι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προκαλουμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φευγοῦλι legendum videtur. *F. G.*

νῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπισθάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ὅπερ τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸ αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲ πλησιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέστερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ὑποδεικνύμενος, συγκαλαλκλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πόλε ἐλθὼν ὁ ὀπισθάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τὰς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τὰς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεκέχρικε θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσμένειν τε ἐκέλευον, καὶ φαύειν ἐμοῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοξιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me insscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. c Ἐπιδεικνύμενος] Restitut. ex *J.* & *V*2. Ἐπιδεικάμενος cett. d Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδεικνύμενος] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδεικάμενος. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μη δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μοι pro μοι, quum passim καλαχρῶμαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιεῖ ἐς χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχρῆτό μοι τῇ περὶ παιδῶν (παιδίας recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ἐπισάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ut ipse id me docuisset.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐυνουχ. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὑδὶ προτρεπτικῶς μοι κατήξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μοι non pertinet ad κατεχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μοι cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μοι exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· ᾗ εἰσῆειν ὅτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηκωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι ἡ γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα ὅτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, ᾗ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, ᾗ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, ᾗ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, ᾗ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, ᾗ οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ ἀφυσσόμενοι. ὁ δ' ὄπισθάτης ἑστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἀρίστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καλαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή πως ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τις ἄνθη φέρων παρεδεύετο, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ ᾗ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδέν ἔτι ὀχνῶν, ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, ᾗ οἱ μὲν ᾠοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς διαπερέχων, ᾗ ἁπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῆς τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἐμπίπτει ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h Ἀναπηδήσηται] Ἀ——ται *Fl.* i Ἓν ἐξ ἑνὸς διαπερέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait κατακρᾶσθαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρᾶσθαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata με legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ κατακρῶδί μοι &c. Sed κατακρῶν in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἧς — διδάξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum οἷ πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud οἷ, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ οἷ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet οἷ, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Var. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ δ' ἔχοντι λύκοι ἀπὸ πρίονα λαπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμῦ ἐκείνη ἡ τῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυ, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ βεβασάνιστον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ παρεμεῖναι καὶ τὰς ἀπ' ἐμῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον ἀναγνῶναι, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μοι Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἐφ' ᾧ αὐτὸν πείσαιμι, ὡς ἀληθεύομαι ὕστερον γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστὶ μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ὅδε, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum; & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή μοι Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγδυμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius ;* exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam imponimus.

μάντις [b] ἀγαθός· παῖρις δὲ ἡμῖν, Πάτραι ὁ Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὄπτασαι ὅτι οὐδὲν ψεύδη, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῇ δίφρῳ ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ὅπι θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τ' ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τ' γυναῖκα τ' ἐραθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ὀπτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τ' ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, καταφρυφᾶν, καὶ τ' ἐραθεῖσαν ὑποράν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀναστρεφομένῳ [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

b Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* *c* Ἐπίστασαι] Sic etiam *Fl. f. Fr. P.* *d* Ἐκείνου] Ἐκείνῳ *P.* *e* Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. *f* Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμένη τέ μ' marg. *A1.* *g* Καὶ] Deest in *Fl.* *h* Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *f.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὸς μὲν ἦσι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦσι Λουκίῳ, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαΐῳ. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λουκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὸς δὲ ἦσθα Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὸς δὲ ἦσθα Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

82. Φθιώ-

θεῖα, ἤδη γὰρ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον χρήσων ἐκ τοῦ πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθών, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκεῖνο, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἂν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀφοσώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς τοῦτο ἦθος μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τοῦ ἐξ Ἐρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρῆτον. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἐρετριλίδι τῇ Μεγάρας ἄφρι (alias ἄφρᾳ scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθάρη rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσας· νῦν δὲ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὺ δὲ τὸν κλάειν μακρὰν τὴν κοφινίδα. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρῃ, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum mussas.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: loop hoer den hochech! quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τῶν — συμφορῶν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μέγα esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. ἐστὶ ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώπους) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. Δοκεῖ Ἐπὶ συμφορᾷς ἀγαθοῦσιν εὐαγγελίοις Εὐαγγέλια θύειν. Disserte hic Scholiastes, μέγα, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὴν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστὶ ἄνθρωπος συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἄνθρωπος cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis omnibus*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus*. Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὴν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Co-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νώτῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς δωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν θείλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπι ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς στρωκτῆς (ⁱ τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου θείεργίας καὶ μακρῆς πάνυ, καὶ ὕτω δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀπασωθείς.

f Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* *g* Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. *h* Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. *i* Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γένεται ἀνθρώπους, συμφορά ἐϛι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου θειεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς στρωκτὸς & ὄνου θείεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης θειεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγου & μάχλου Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: Vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

ΕΓὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἄτοπα εὐπταιόταλα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ὑ πάνυ ῥᾴδια παρασχεῖν. ὁρῶ γὰρ σε τὰ πολλὰ παραιτούμενα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλοιμι παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρραψῳδήκασιν, [h] ἄφυκτα

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἅπασι O. c Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φὴς *F.* & *Cod. P.* d Δὴ] Omittit δὴ *F.* & *P.* Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic *F. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. *Ald.* Ἄφαντα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινῶς, ἰσχνῶς. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis Zεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπταιστάτου praeconе expectares; nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φάτις dicitur, & ἀνάφατος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* i. *Weſſelinganae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνὶς εἰ ἀφύκτῳ ἰχθύϊ ἐοικὼς ἐπιτὸν *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Salm.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυ-

κτότ-

runt, evitari non poſſe, quaecumque illae naſcenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam eſt, quod non Parcae ordinent: ſed quaecumque fiunt, illorum verſata fuſo, inde ab initio ſtatim decretum habent exitum, nec fas eſt aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne ſupra fatum ſubeas Platonis templa,

& hiſce ſimilia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae muſarum afflatu canunt poëtae, ea vera ſunt: cum vero deſerti a deabus, pro ſe faciunt verſus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum ſuperioribus narrant. Atque ignoſcendum illis eſt, ſi, homines cum ſint, verum ignorant, diſcedente illo, quod, quam diu praeſens erat, per ipſos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo ſic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἑκάστῳ γενομένῳ ἐπιπήσωσι. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, τοῦτο τῷ τύτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γίνεται ἐκτὸς τῆς νόμου τῆς Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λινοῦν. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτοῦ.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

---

g Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene ſic O. *Fl. Vz. P.* 3. Ἀΐδος male *F. Ald. Tr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξέρει O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Πλαίσιον τὸ σχῆμα. *V.* (Vid. ſequens ſcholion)

31. Ἔξω τῆς τ. τῶν Μοιρῶν] Πλαίσιον τὸ σχῆμα. * *G.*

ὁ Θεὸς. *ind.* Z. Θεὸς. *s.* Z.

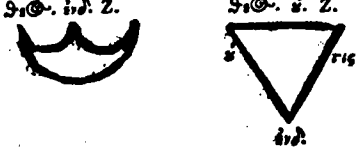

ind.

37. Διεξέρχονται] Διεξέρει. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis ſine accentu ſcriptum inveni. Forſan dedita opera; quia in antiquiſſimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiaſta hic omiſſi. Spiritus tamen adpoſiti erant. *J. F. R.*

κυνόστομος εἶναι. Ibid. c. 29. εὐ ἀφώνου ἰχθύμους. Rurſus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipſ.* c. 2. f. &c. *Ariſtoph.* Nub. 1043. ἔχω λαβεῖν ἄφωνον. Et paſſim. Sed ἀφώνητος adferens *Stephanus*, ἄφωνος ſimiliter ſe nondum inveniſſe fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etſi *Solanus* qui id ſupra emendarat, idem hic intactum reliquit; etſi, inquam, bis jam in Edd. ἄφωνον (interdum & corrupte ἄφωνον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque ſolitam orthographiam id introducere audeo, ut ſit parvi. *J. F. R.*

18. Γενομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adſcripſerat, etiam ſic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyſſ.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc verſum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶ ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι. ὃ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι [c] γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται) αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐκεῖνο εἰπῇς· εἰ καὶ ὑμῖν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἦν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

respondet. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpen-

ſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γάρ πού καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ϵ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex J. V2. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τ μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τ ἀπορίας, ἐκοίησε τ Δία . . . . περὶ αὐτῶν * διαπραγματεύσασθαι δυνάμενον. V.

* Διαπραγματεύσασθαι] Διαπραγματεύσασθαι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀποκριθῆναι dare voluiſſe. J. F. R.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται) εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τ ἀπορίας, ἐκοίησε τ Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐκοίησε τ Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν διαπεριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. J. J.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πόλε, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S.

Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

56. Τί δ' ἦν † ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς αἱ θεοὶ τῷ πάντων ἡττώμεθα τ μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

61. Ἀναρτησόμην] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S. Ἀναρτησόμην] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Geſn. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam quae aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμην, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι; & alibi, quin & *Aor.* indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— πο-

ſurum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos *Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

ᵏ ἀναρτησόμενα τὰ πάντα. ˡ ἔφης γὼ αὐτὸς ᵐ τὴν μὲ σειρὰν καθήσειν ἐξ ὐρανῦ, τὺς δὲ θεὺς δὲ ⁿ ἅπαντας, εἰ βὑλοιντο ° ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, ὐ μὴν 65καλασπάσειν γε, ᵖ σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῆ κεν γαίῃ ᵠ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν ˢ ὲν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑποφρίττων μέλαξὺ ἀκὐων τὰ ἐπῶν. ᵗ νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὴν σειρᾶς, καὶ τὰ 70ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτῦ νήματος, ὡς φὴς, κρεμάμενον. δοκεῖ ᵘ δ' ὲν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον ᵛ αἰωρῦσα ἐκ τῦ ἁτράκτυ, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῦ καλάμυ τὰ ἰχθύδια.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ,ʷτι σοι ταυτὶ βὑλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἱμαρμένης, μὴ 80τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκὐσῃς ˣ μου τὰληθ-

ᵏ Ἀναρτησόμεθα] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενα Edd. cett. ˡ Ἔφης] Ἔφηθα *Fl.* ᵐ Τὴν μὲ] Μὶν τὴν O. P. ⁿ Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. ° Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. ᵖ Σὺ] Σὶ male O. ᵠ Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *A1.* ʳ Οὖν] Δὴ O. ˢ Νυνὶ] Νῦν O. ᵗ Δ' ἔν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. ᵘ Αἰωρῦσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θιωρῦσα Edd. priores. ˣ Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μου P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— μεγάλῳ ἀπίτισαι (ἀπίτισαν *Clark.* & *Barneſ.*) *magno luerent*, (*luerint*) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν τῷ ἴχνεα τίσασθαι τὸν Καλυδώνια. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J.F.R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφηθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J.F.R.*

62. Μὶν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μὲν. *M.du S.*

Τὴν μὲ] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲ. cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J.F.R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim σὰ——νύμενοι & hic malim. *J.F.R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M.du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὴ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἔν ſine varietate legitur. *J.F.R.*

74. Θιωρῦσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: *Δοκεῖ δ' ἔν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν τε ἀνάσπαστον αἰωρῦσα ἐκ τῦ ἁτράκτυ, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τῦ καλάμυ τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati Θιωρῦσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Gracce doctis ſe probabit. *J.G.G.*

Αἰωρῦσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis Θιωρῦσα, minus eleganter. *M.du S.*

Αἰωρῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum Θιωρῦσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωρῦσα potius ob oculos habuerit. *J.F.R.*

τἀληθῆ μὲν παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ ἔστως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ ὅ, τι ἂν ὠφελήσαιμεν τῆς θεραπείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοδότου τυγχάνειν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμέλειαν τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ

vera ſunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita ſe habent illa, & omnia in Parcarum poteſtate ſunt, neque quidquam eorum, quae ſemel illis placuere, a quoquam porro mutari poteſt: cujusnam rei gratia vobis ſacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, ſi neque malorum depulſiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciſci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophiſtis illis ſacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne ſacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam fruſtra ſit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino poſſe quidquam, ad res terreſtres. Verum non gaudebunt *impune ſe auferre* ejusmodi diſputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fuſum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abeſt ab O. b Προσάγομεν] Reſtitut. ex O. Ba. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοδότου] Et ſic cum F. habere *Fl.* notat *Solan.* Sed habet etiam *P. H. S.* & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λέγων αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰκῇ πρόσω ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπίθανα θέσπιτας εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Diſputatio vero noſtra, neſcio quomodo eo progreſſa in hoc incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat.* Infringit & contorquet ſenſum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipſa vero diſputatio, (neſcio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit ſupervacanea eſſe ſacrificia.* F.F.

6. Ἡμῶν πρόσω] Secutus ſum ſcripturam Mſſ. Ox. in quo ἡμῶν, quod in impreſſis eſt, non reperitur. M.du S.

Ibid. Παρεστὰς ὅπως] Et hic in Impreſſis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare juſſimus. M.du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic ſuperfluum videtur. F.G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* ſed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiaſt.* habent, nec ipſe in marg. ut alias ſolet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis ſaltem incluſiſſet. Sed ἡμῶν abeſſe ab O. & pro eo ὑμῶν legi, adſcripſerat *Fumanus*; ac φησὶν delerat; ſine dubio ſignificans utrumque verbum in eodem abeſſe; & rectius procedere orationem, ſi utrumque expungatur. In verſione *Geſn.* parentheſin addidit, quod & in Graecis ſum ſecutus. F.F.R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὦμα. F.G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἤ δυνατὸν; non reſpuerem, ſi invenirem. F.F.R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam conſtanter γοῦν, & recte, non δ' ἂν. Conf. ſupra c. 4. f. Ceterum de illa uſitatiſſima conſtructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omiſſa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo ſic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Φίλιος διαγίνομαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ἐν ἐπαγάγω ὕδωρ. F.F.R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego ſic refingo. ὅπως ὠνούμεθα τὰ ἀγαθὰ παρ' ὑμῶν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμεθα ἡ. τ. ἀ. τ. β. M.du S.

Ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμεθα] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τι mutarem, ut cum ἡ cohaereat, ſi ante ὦ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam ſenſum non eſſe, ſed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipſis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex reſponſo Cyniſci, ex quo ſenſus verborum Jovis unice petendus, & ex eo ſatis intelligi poteſt, etſi non ſatis pateat quomodo verba ſint conſtituenda. Et video Cl. *Geſn.* τὸ ſed etiam

non ab illis induſtus, iſta te interrogavi: ſed ipſe noſter ſermo (non habeo dicere quomodo progreſſus huc nobis evaſerit) ſupervacanea eſſe ait ſacrificia. Iterum autem, ſi videtur, paucis te rogabo: tu vero reſpondere ne graveſis, & *ſic* ut reſpondeas firmius. JUP. Roga ſi ſatis tibi otii eſt ad ſic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In veſtra autem poteſtate eſt mutare iſta, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod ſequitur; an manifeſtum id eſt, etiam ſi non dixero? JUP. Manifeſtum id quidem. Verumtamen qui ſacrificant, non *tam* indigentiae cauſſa ſacrificant, remunerationem quandam facientes, & quaſi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praeſtantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc eſt, ſi tu quoque dicis, nullius utilitatis cauſſa fieri ſacrificia, ſed benignitate quadam hominum, honore praeſtantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, ὀλίγα βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναλοῦσθαι; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλῃ οὖν ἐπαγάγω ἃ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες ἕ τ' χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδόσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, ὠφελοῦσι γὰρ ἀνθρώπους τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] μὲν τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σω-

[d] Ἡμῖν προϊὼν] Sic reſtitutum ex Cod. O. Nam Edd. αὐτῶν προϊὼν ἡμῶν, ſine ſenſu. [e] Εἰς τοῦτο] Εἰς τέλος emendatum in Cod. Ox. [f] Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. [g] Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. [h] Δὲ] Δὲ & καὶ deeſſe in O. notat *M. du S.* [i] Καὶ] Iterum abeſt in O. [k] Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & in marg. *A1.* At prius eſt in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Διλοῦσι ἀ λέγω. *V.*
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ τούτου τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ὃ' ἢ καὶ † ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς, *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Ἀπ' ἂν λαμβάνωσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχοιεν. *V.*

* Διλοῦσι] Διλόττι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως miſere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρίνεσθε legebatur in edita. Mutavit, non addens unde, *M. du S.*
§ Παρέχοιεν] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur παρέχοντες.

ſam in verſione ſua deleſſe. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione noſtra, omiſſum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel ſimile quid, quod ante τὸν ἢ non inſolens eſſe, conſtat. *Ariſtoph. Nub.* 1420. Εἰοὶς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πολῖται τῇ δυνάμει τοσῷδε πλείονες ἢ τῇ γνώμῃ ἰσχύουσι. Illud quidem videbatur nobis ex tota ſerie apertum, removeri a cauſſa ſacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠφεῖσθαι, relinqui ſolam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus eſt *Jov. Trag.* c. 46. Οὔκουν ὤφειν ὑμᾶς τότε ὁ Ἄπις — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipſo fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἴσα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *J. M. G.*

Ἢ τιμῶντες] De omiſſo μᾶλλον, ſed facile ſubaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hiſt.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν μὲν τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt; ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro τιμαῖς γεραίροντες, ſcribit θυσίαις γεραίροντες. *J. G. G.*

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' [a] ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους τ ἀνθρώπων ὄντας, ἢ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπεινουμένους. ἐπεὶ γὰρ ἀποχρήσῃ αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μέν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

si quis Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, ἢ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, ἢ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται ἢ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, ἢ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γάρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τ γῆν, ἢ τ θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις ἢ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ ἢ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τ γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; ἢ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, ἢ τιλρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali, quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Κἂν ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deeſt in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] Π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τῶ θεῶ. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † διασπᾶται ὁ κάδος, δι' ὃ τὸ ὕδωρ οὐκ ἔστι φρεάτων ἀνέλκυσιν. ἰμονία λέγεται ἡ ἀπὸ κάδου ἢ τινος ἄλλης διὰ χοινίκος ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι δὲ ἱμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καλαχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνείχετο μεταδιδόναι αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἐδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτε δὲ ἐγνωκὼς ὡς εἷς τ ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τ βασιλείας § ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεδήσε ἔχων υἱοὺς, κατέδιεν αὐτὼν, τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅιδῃ μὲν τὸ Ποσειδῶνι. ὅτι δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δόδωκεν αὐτῇ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καλαισιὼν, καὶ τοὺς πρωτόγονους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τ ἑαυτοῦ πατέρα τ βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δισμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέδετο. V.

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Διασπᾶται] Διασπᾶται Exc *G.* Διασπᾶται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Inſertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἐξεδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN, Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν τοῦτον τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκάσειν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαυλακᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἱμαρτὸ ἦν.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φῄς· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτοῦ. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ὡδέ με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *F.* & *Va.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὁθούνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ἐθέλειν ἄκων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τὴν ἰδίαν τέχνην τὴν ἰατρικὴν χρώμενον, ὡς μαντιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰωθότας κατασκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θετταλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τριχὸς τοῦ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένου. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inserunt *M. de S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus*
Pastor ab Amphryso. G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *F.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *F.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνῳ, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristide* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἐγγὺς ὠδὶ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *F.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρά τίνος ἂν ἄλλου ταληθὲς, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ πολλὴ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι ὡς ἡμᾶς προνοοῦντας τῆς ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῇ [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ἀκόλουθοί τινες τῆς Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἐκείνας δὲ εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῆς. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero a quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota παρὰ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τοῦ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. Al. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. Al. W. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελήσει male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εὐμοιρ. Fl. k Οὐδὲς δὴ] Οὐδεὶς τοίνυν δὴ marg. Al. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἦ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη ἢ τύχη ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνῳ eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam moverim. Immo adcuratius rem considerati facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

88. Καὶ ἀτίθεσαι] Τυτίθει μεταθέσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, ὥσπερ τὸ σκέπαιν τὴν ἄρκα. V.

81. Te-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rara ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὴ ναυπηγυμένη ἕκαστα, ἢ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα ἢ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν ἢ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] ἢ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. ὃ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] ἢ μεταστρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων σφίσιν ἑκάστῳ. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τἀναντίον τρέψειε τὴν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸν Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ μὴ διὰ μηδενὸς ἄλλο ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, ἢ προμηνύειν ἕκαστα τὰ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φῂς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

m Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. *n* Ἄρα] Εἴπερ ἄρα O. *o* Μοιρῶν ἢ] Ambo deerant in *J.* Aderant in cett. & Ox. *p* Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. *q* Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat *M. du S.* *r* Καὶ μεταστρέψαι τὶ] Τὶ ἢ μεταστρέψαι O. *s* Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. *t* Τἀναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὰν. O. *v* Σὺ] Σὺ δ[ή] O. quod verum credo. *x* Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *El.* Ἂν deeſt in O. *y* Παντελῶς] Πάντως O. *z* Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτο Edd. *a* Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. *b* Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς ἂν ὁ πατὴρ συνέχαρτο τῷ παιδὶ ὅτι κατὰ πολεμίων ἀπελάσειεν, ὅτε ἀφῆκε τόπον παρελθεῖν, ὃν ἐκρέμασε σίδηρος. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεμφθεὶς ἐπέμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστος εἰς τὸ θηρευόμενον, ῥίψας κατὰ τῦ συὸς, αὐτοῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *V.*

81. Τοιαῦτα πρὸς μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ τοῦτο τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῂς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ̃ θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γ̃ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, κ̀ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· κ̀ ὁ Ἄδραστος ὅπι τ̃ σὺν ἀφεὶς τ̃ λόγχην, ἐκείνου μ̀ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ̃ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προστάγματος τ̃ Μοιρῶν φερομένου τῆς ἀκοντίου ὅπι τ̃ νεανίσκου.

Τὸ μ̀ γ̃ [c] Λαΐου κ̀ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γ̃ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φοῦς.

Περιττὴ γ̃, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως ὕστερον γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μ̃ τ̃ χρησμὸν, κ̀ ἔσπειρε, κ̀ ὁ Φοῦς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῦντε τ̃ μισθὸν ὅπι τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γ̃ λέγειν ὡς [g] λοξὰ κ̀ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ὑ πάντου ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ̃ Ἅλυν ἅβας τ̃ αὐτῶ δέχηται καταλύσει, ἢ τ̃ τοῦ Κύρου. ἄμφω γ̃ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo ſe poſſit. Sed fieri non poteſt. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adraſtus, emiſſa in aprum haſta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croeſi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur haſta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne ſparge ſulcum liberûm, vetant Dii:
Nam ſi creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura ſunt. Igitur poſt oraculum & ſeminavit, &, qui natus eſt, ipſum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem veſtrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua reſpondere vulgo ſoleatis, non ſatis declarantes, fuumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everſurus ſit. Utrumque enim ſignificat oraculum. JUP. Erat

[a] Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενος O. P. [b] Ἀπὸ ἰσχυροῦ προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. [c] Λαΐου] Τῦ Λαΐν O. [d] Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *F.* [e] Αὐτὸν] Deeſt in O. [f] Ἀπαιτοῦντε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. [g] Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *Al.* in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενος. *V.*
37. Ἅλυκα] Τὴν αὔλακα, ὁ ἐστιν ἀροτραθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῦ ἴσιμεν. *V.* Τοῦτ' ἴσμεν. τοῦτ' χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex gloſſa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adſumſit? *J.F.R.*

Ibid. Ἐξάγει γ̃ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, κ̀ παραδώσει τῇ αἰχμῇ] Perſpicuum eſt & ex ſequenti παραδώσει, & ex ipſa relatae hiſtoriae ratione, legendum eſſe ἐξάξει. *J.F.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adſentior Cl. *Jenſio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non ſemel me ſupra monuiſſe, non requiri ſemper ſimilia tempora poſt conjunctionem; tamen orationis filum hic ſimilia tempora poſtulat, ut patebit legenti. At quia nihil ſubſidii in libris, nihil mutavi. Pariſinae Interpres *educes* etiam dederat, etſi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *G.C.*

36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniſſ. 18. Oraculum ipſum exhibet Scholiaſtes *Ariſtoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῦντε] Etſi vulgata non vitioſa, elegantius viſum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτεῖτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere poſſitis.* Quae vera vis optativi eſt. *J.F.R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία χρῆ τῷ Κροίσῳ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἑκεῖνον αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, ὅλην ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ἥδε τῷ χρησμῷ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ὑπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, εἴτε προνοίαν τινὰ εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, εἴτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηκυλημένον ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσαν οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πολὺ ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνον αὐτοῦ] ἔπειρα ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. F. Ald. Fr. H. S.* Χελώνων P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῳ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *F.* & P. [m] Διηκυλημένον] Διηκωλημ. O. [n] Σου — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα ἐ λὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ καὶ ἐπείσθη ἀπειλεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐφωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ὀδμή μ' ἐς φρένας § ἦλθε κραδαίνοντος χελώνης Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέασι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηκυλημένον] Ἐν ἱστέρῳ ἔχει. *V.* Διηκυλόμενον] Ἀντὶ τοῦ ** σὺν μαχάλῃ κρατῶν ἄνεπτο τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.
‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*
§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Τρ. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηκυλημένον] Διηκυλισμένον ante editum prave.
** Ἐν μαχάλῃ] Εἰμασχάλῃ V. Et ſic editum ante. Jam in μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνεια ἑ ἄρνα καδακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς σὺν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα ἑ χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ϗ σὲ ϗ τ̀ Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι ϗ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, ϗ λῃστὰς ἀφέντες, ϗ τοσούτους ὑβριστὰς ϗ βιαίους, ϗ ὁπόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστόν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] ϗ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γῶ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ϗ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ϗ τ̀ Πρόνοιαν, ϗ τ̀ Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲ ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ϗ σπάνει τ̀ ἀναγκαίων ἀπέθανε, ϗ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ϗ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑφεπλούτουν, ϗ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, ϗ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τ̀ μητέρα λιμῷ ἀπεκτενώς· ϗ πάλιν Σωκράτης μὲ παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· ϗ Σαρδανά-

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo reſponde; admonuiſti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & perjuris hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interodum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? JUP. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit? &

a Ἱστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἱστίον Edd. b Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* c Δι] Reſtitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* d Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τ̀ quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* e KYN.] Hoc nomen perſonae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Reſtituere Edd. cett. & marg. *Al.* f Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut ſemper. Οὐ δὲ O. g Σέ τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deeſt in O. i Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τ̀ δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξὶ. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίᾳ δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲ ἐπεισήγαγεν ἑταίρας, τ̀ δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. ϗ συνθήμασι τινὶ τ̀ ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. ϗ βαδίζων εἰς τοὺς τ̀ ἱππέας ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μῦν τ̀ ἱππέων. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἅτε ὢν τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκπλέων. ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τ̀ οὐ τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. ϗ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ὧν μὴ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. ϗ ὁ δι' ὧν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. ϗ εἴ τις ἄλλος παλαιριθῆ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀπολαμβάνουσιν. V.

(1) Σφηξὶ] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel ſine Cod.

(2) Καλλίᾳ] Καλλίᾳ Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare ſic dedi, cum Edd. ἐπιμελόμενοι haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτῳ] Θυμασῶς Edd. Θανατῶ. V. ex quo non difficulter θανάτου efficias, quod eſt in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἱστὸν] Cur *iſtὸν malum navis* receperim, pro vulgato *iſtίον*, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Senſiſſe id videtur Clar. *Geſn.* qui ſponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* ſatis frigide; ſed ad vulgatum adcommodate verſum eſſet. *F. F. R.*

85. Σέ τε ϗ] Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſſa hic merito comparet, & alibi etiam ſaepe ante ϗ poni amat. Vid. ſupra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot præclari & boni ſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis præſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur à ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ☉ μὲ ἐβασίλευσε Θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσχολα- ... γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μόνον τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελόμην τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαθέσασα, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλακαίμων.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. m Διαθέσασα] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀποκολακίζοιτο] Γύγης ἀνὴρ ἰσάρετος ἀποκολακίζεσθαι (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Διὸς γυναῖκα ἔσαν τῇ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-

(6) Πρὸς αὐτῦ] Ego conjiciebam σφᾷ' αὐτῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte σφὼς αὐτῦ C. Πρὸς αὐτὺς V. prave. *M. du S.*

(7) Αὐτοῦ] An uxorem aliquis alius fecerit, naſcio. Vid. Θυσ. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάκρυ] Ἐδάκρυε Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus præfuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiæ ejus publice alerentur, & de communi ærario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μανδίας] De hoc conſule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλητος] Vide Ἀναπ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλητος, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Soer.* In omnibus antea hic & Δικ. c. 6. prave legebatur Μίλητος. *M. du S.*

Μίλητος] Ita pro vulgato Μίλητος legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. adeſt, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἄκουε τί σοι περὶ ἐκείνου δοκεῖ περὶ τοιούτων ἐν Ἅιδου. καὶ μοι ἀποκρίναι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ καὶ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεις καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ ἐστιν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, ἔστε τιμᾶν ἔστε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς δὴ δέον; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεχελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia; & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audi a Minoë quidem Cretensi judicari talia apud inferos. Et respondet mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cyniscе? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον Fl. Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον Fl. c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. M. du S.

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφυκτία scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. J.F.R.

46. Σισύφε] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* G.C.

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ ἄμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίου βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. J.F.R.

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεσθαι, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἐδὲ αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερος διαβιῶναι, ἢ ὥσπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστόν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὰ περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγου· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτὸ ἀκοῦσαί μοι.

d Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum *Fl.* *e* Αὗται] Anne αὐταὶ; *f* Μοι] Deeſt in *Fl.*

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. *V.*
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. *V.*
70. In fine hujus Libelli Collectanea *G.* verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲ ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲ θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. *G.*

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem *Tox.* c. 3. & 62. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμόιας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, περίπατῳ, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε χρειόντων,
Γινῶμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τρισσογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἰδόμεν ἤδη, IO.

MER C.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννους] Σύνους P. sola male. b Καλαμόιας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μὲ] Et hoc omisit O. d Εἰδόμεν] Εἰδῶμεν male *J. Vz. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἂν τὸ συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἔσῃ, εἰκότως αὐτὸν ἂς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀλλ' ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγου) αὐτῷ Ἥρα ἢ Ἀθήνᾳ ἢ αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς λακτιζέ). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγῳδεῖν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγεται] Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλαχλαίνας τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, ὡς φασι, νῦν ὡδὶ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμόιας] Τὸ κὴ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γινῶμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἧς σὺν. 4. Ἀτρέως. *F. G.*

Καὶ καλαμόιας] Quum κὴ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. ὠχροὺς τοὺς ἀλαζόνας, Τὸν ὠχριῶντα, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te rade gaan / elegantер enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἔρος

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*
Tuque o Prometheu quod dedisti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrus stridor mihi quid praestas.*

MIN. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνει σε κ̓τ̓ φρένα, κ̓ὴ κ̓τ̓ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός [c] τέ [f] σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ̓ὲν δεινόν, ὥσθ̓ εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ̓ ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύ τ̓, ὦ [k] Προμηθεῦ, διά μ̓ εἴργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ̓ ὄφελ̓; πρὸς χρὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργάν, εἰ μὴ [m] χωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ τ̓ Εὐριπίδου ἄλλου

[e] Τῇ] Δί G. [f] Σε] Σε *J.* & marg. *AIW.* [g] Ἧς οὐκ &c.] Ἢ οὐκ ἰαμβείοισι ἐπιτραπείδεκα. Inserit O. ante illum versum. [h] Ἄροιτ̓] Ἄραιτ̓ *Eurip.* & Gr. [i] Λόγων] Λόγου O. [k] Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male *J.* [l] Οἰκείων] Sic *J. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *AI.* [m] Κωμῳδῶ ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ὁ Z. δύν. ὑποκρίνεσθ μηδὲ ῥαψῳδῶ ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδαμάντου ὅλου ὁ τίχου, ὡς (5) τοῦ Διὸς ὢν τὸ τραγῳδῶ ἀγωνοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μα—σμαράγδε Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὦχρός] Scribe ut in Mſ. habetur ὦχρός δ̓ σε εἶλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ̓ ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χρὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματουργῶν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδῶν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδῶν. *J. G. G.*

Ὦχρός τί] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὠχρός τό μιν εἶλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τό etiam Edd. Luciani, non δέ. *J. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ̓ὲν δεινόν, ὥσθ̓ εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θυέστου
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ̓ ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὠκ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὥσθ̓ εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. Bl. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *Bl.* ὥσθ̓ cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἄρχῃ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. *F. G.* Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκεῖων, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργήν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τ' αἰτίαν τ' λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἐμὲ μὴν κωκύω γε, ὑποὸ ἔθος ἤδη πολλάκις ὑβριζθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δαν άην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾷ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τ' κόλπον τ' ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus; ut ſubſervire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas cauſſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγῳδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AlW.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῇ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τ' ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τ' ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τ' δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ παίζων ἐναρμόττει, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδεῖν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 36. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλου του] In vett. quibusdum Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅστις plerumque junctim ſcribere amant. Sed του ſine accentu pro τινος valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Goſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἔντεχνα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔοικεν ἡμᾶς εἶτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.
Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἠμελῆσθαι. *F.G.*
Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una tranſpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, ᾗ τοῦτο δὴ τὸ τῆ λόγῳ, ὀπὶ ξυρῆ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, ᾗ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ᾗ ἠμελῆσθαι πανταπασι, ᾗ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, ᾗ τ' φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονθ' τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; ἐγᾠ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοὶ λυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molesuchyn & dochimon anthropon hoc maxi-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, ᾗ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὰς τῷ λόγῳ, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν ᾗ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅθ' μάλι-

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἄν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male Fl.

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτων κινδύνων λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἑστάσθαι. V.

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆς καλαχθονίου. § ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγεται, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεντο. V.

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκρινόμενος ἐθαυμάζετο. ὑποκρίσεσθαι δὲ τὸν τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας ὁ Ζεύς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυμένη ὀλιγωρίᾳ, ᾗ ὅτε ὅλως θεῶν ὑπεισήρχον πρόσωπα ¶ ὑποκινιζομένη ἐξαπατᾶται τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. M. du S.

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit M. du S.

¶ Ὑποκινιζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. J.F.R.

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. M. du S.

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. M. du S.

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. J.F.R.

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. F.G.

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. M. du S.

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. G.C.

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fortasse. F.G.

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide Mss. c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. M. du S.

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Mισθ.* c. 2. M. du S.

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. G.C.

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πανταπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωσθῆναι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

ΗΡΑ. [k] Δεινόταλα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ὦ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* *b* Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *c* Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. *d* Τὴν] Non habet articulum O. *e* Καὶ] Ἢ O. *f* Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. *g* Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *h* Ὥσπερ] Ὡς O. *i* Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. *k* Δεινόταλα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Bisato* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνίλθετε & συνίλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλέγομαι, numquam inveni ξυλλ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέγομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aere suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρον ἅμα ὑπὸ τῆς λύπης. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ὑπὸ Μινερβῶν, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo *Long.*

nus? reperite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derifus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP. νᾶ, πράξομεν ἄν; [l] συνευρίσκεσθε γὰρ ἢ αὐτοὶ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τ' ἐξέτασιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Κἀμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ ἢ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] ἢ μὴ συνταράττειν τ' οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τ' συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσοντες ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τ' ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, ἢ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τ' οὕτω μεγάλων ἢ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, ἢ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνευρίσκεσθε] Συνισ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιοιν O. & *Fl.* & marg. *A1*. *s* Τυραννικὸς] Κυριαννικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσοντες] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τὰ πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) ἢ τ' Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκτὴν καλαλαβὼν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἤνεγκεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμένειν, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris ſubrectas conſtituit*. Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος. *Suſpenſa ſine imperio Reipubl.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνεκύμβα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum ſuſpenſum ac diripiendum expoſitum*. Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προύργιόν γὰρ τοῦ τοῦ Σεβήρου σφετέρου, ἐπιπλέοντα ἂν σῶσαι τὴ βασιλέως ἀποβαλόντας, μετέωρόν τε γιγνόμενον ἔχοντας, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *J.F.R.*

75. Ἐν σωῷ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνελαύνεις εἰς σεαυτόν. Mox infra, c. 30. σὺ τοῦ σωῷ ἐχόμενος. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀπέλθῃ ἀγαθὸς γεγονὼς εἰς σαυτὸν τῶν καφῶν φθειρομένων. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J.F.R.*

78. Ἀνάγκη — εὐημερία] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὸ ἡμέτερον, & mox in iisdem impreſſis legitur δέξασθαι; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπαναγωγεῖ] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J.F.R.*

4. Ἄπιοις· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem hic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in variantt. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J.F.R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅπου τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γ', ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται πᾶς' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑποκρυπτούσης τὰ πολλὰ τὴ μανιϊκῆς [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῷ Ὁμήρῳ

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμ. φημὶ δεῖν] Ἀποσίμωνος φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μανιϊκῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in *P.* edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούσταλα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αι supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράφε notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*

20. Τὰ πολλὰ τῆ μανιϊκῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*

21. Μανιϊκῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μανιϊκῆς additur in *P.* In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑποκρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*

Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονον. *F. G.*

Ibid. Μήτε τις ἓν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νώνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*

Μήτε τις ἓν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*

Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσοι. *M. du S.*

30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*

34. Ὅσοι — Νώνυμοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὸς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δεδύκατ' ἑκατόμβας·
Ὅσοι τ' αὖ μοῖσαι, ἠὲ ὖες αἶλοι, ἠὲ μάλα πάγχυ
Νώνυμοι, βωμοῖσι θοῇς κνίσσῃσι κέαθε.

Emen-

carminibus multa admiſce praeconio, ut ille nos convocabat, meminiſſe autem te credibile eſt. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir alius,
Neu quis de fluviis ipſis patris Oceani abſit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adeſto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui poſtremi, qui nomine nullo,
Ora ſupinati nidore ſedetis ad aras.

ξυ ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὰ Δία σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῷ πόλεμόν γε μενέτω νόσφι Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι δ' [h] ἐπὶ χθονὶ κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero ſupplevi. quod omiſſum in Edd. καὶ Edd. P. ſola pro eo ſubſtituerunt. d Τε] Γε O. e Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. f Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. g Νώνυμνοι] Reſtitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. h Ἐπὶ χθονὶ] Κὶ χθονὶ O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δυσιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λογομάχους θεούς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τ̀ αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦτο δηλοῦ Πρίαπε καλλιμήνη, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲ υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διόνης. Μουσαίος δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρμαφρόδιτον τ̀ Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἒς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τ̀ ¶ μορίου αἰδοῦ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην ἐ γαστέρα ἐ αἰδοῖον λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσας ἐ γαστέρος ἐ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τ̀ βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Voſſiano ſic: Νώνυμοι] Γράφε νώνυμοι. τυτύσιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud ſatis apte hic inſertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiaſtae ingenium magis innoteſcat; qui arrepta mariti ſoeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorſus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. *J.* *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. *J.* legitur ἑ. *M. du S.*

¶ Μορίου] Nihil varietatis notatum invenio, mitorque *Solanum* hoc praeteriiſſe; credas enim, legendum μειρίου. Sed nihil eſt opeſa. *J. F. R.*

Emendatius Baſileenſis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verſum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amſt. non intelligo. Utique ſecunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vſ. 70.

Ναυσὶν ἀπόλλυσ' ἀπ' Αργος ἰτέας Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νῶνυμνοι. utrumque uſitatum. *J. J.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi ſic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem verſus quem Cl. *Jenſ.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμους, ſed νωνύμνους ſcribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους ſimiliter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci poteſt illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμνους aeque ac νωνύμους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen auſim repugnare *Jenſio* νωνύμνους & νωνύμνους promiſcue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyſſ.* priore modo ſcribitur A. 222. —— Θεοὶ νώνυμνοι ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur ſic ſcriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμνος ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὔτω νώνυμός ἐσσι· ἴσασι δὲ μιν μάλα πολλοὶ, ſuſpicio remanet, etiam priori *Od.* loco conſona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepiſſe in Luciano quod tutius eſt, etſi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi poſſe. Sed ſentio nimis jam curioſum me fuiſſe in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ἐὸ βωμοῖς παρὰ κηκεσιν. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκή-
ρυκταί σοι, ἡ [a] συνθέωσι γὰρ ἤδη. ὥστε
προσλαμβάνων κάθιζε αὐτούς, καὶ τῷ
ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὅπου τού-
τοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μέν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτιμήσατε· οἱ
συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που
συνωθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο δ' [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῷ
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὴν ὁλκήν,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae causſa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέωσι] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέωσι. Edd. συνίωσι. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν——ς] Ἀν——ων O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χείρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. M. Vr. P. S. Γὰρ male F. i Τῶν Μύρωνος] Τῆ Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφῃ συνθέωσι. V.

47. Οἱ Φειδίου μὲ] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ὄντων ἄριστα. V.

Βωμοῖσι] Recte quidem *Guietus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νόμιμοι, habeamus νόμιμοι, addito σὺ nihil est opus. *J. F. R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως —— ἔχων δεξιᾶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *J. F. R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M. du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola *F.* hic τοῦ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. *M. du S.*

63. Πλειστόδωρος —— Ἀμφ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. *M. du S.*

68. Χαμίνοις] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *J. F. R.*

71. Ἐλευθέριος] Jupiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11. & Συγχ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M. du S.*

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλκ. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. *M. du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἱμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariſſ. *Weſſel.* obſ. p. 51. voluit, ibi disquiremus. *J. F. R.*

75. Βυβλίς] Vide Ἰκαρ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M. du S.*

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate & *praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 ὅταν, ἢ [k] πρόλιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως πρόλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλατίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἡγεῖσθαι εἰς τὴν προεδρίαν ὑμᾶς οἱ χρυσοῖ.

Ἔοικασι δ' ἔγωγε, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τὸ χρυσοῦν [m] ὀπτίλλον ἔχοντες, ὡς ὀπτεκρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι ἐστι, καὶ ἔστιν οἱ [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ξυμπολιτευομένας σκέπουσι. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπτίλλον] Ἀποτίλλον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλυγάζεσθαι male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. Μυῶν Edd. Μυῶν male *F.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὅλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλατίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τῆς κατ' ἐκλογήν. Πλατίνδην δὲ ἀντὶ τῆς πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηλυγάζεσθαι] Ἡλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακῖτις θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μίθρην Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ ἔν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκεύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, ὃν αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυθρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπέντα μητρὸς ἐφ' ᾧτε ἁρμόσαι αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ καὶ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνῳ παθεῖν αὐτόν φασι. ‡ τούτῳ ἰσραηλικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γενητικὰ ἄρθρα ἀνατίθεν ὕτως. Διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζοντες τοῦτο κατὰ πάντων εὐτυχῶν, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακεῖσθαι, ἁρμοδιάτερα δὲ, § εἰ κιναιδεύοιτο, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῇ ¶ μύσει ἐξεταζόμενος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ καὶ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μίθρην] Μίθρης, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μίθρην, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μίθρης. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μίθρην ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τούτῳ ἰσραηλικῶς] Τοῦτο δὲ ἰκανῶς. C.

§ Εἰ κιναιδ.] Sic C. pro quo εἶναι λίγοιτο erat in editis. In V. autem εἶναι δίνοιτο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ὁλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ ϖῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τ̓ κυνοπρόσωπον τοῦτον ϖροκαθίζειν μο τ̓ Αἰγύπτιον, ϗ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκεῦν ὁ Λύσιππος ϗ ϖλουτὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. νῦν δὲ ὅλοις μετάλλοις ϖλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι δὲν χρὴ ϖαρεισμόν, ϗ μὴ ἀγαναχτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] ϖροληψεται σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς ϖροεδρίοις ϖου κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ ϖάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕτω Πραξιτέλ{ι}, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις ϖαρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

[a] ΠΟΣ.] Vid. not. [b] Καὶ ϖοῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. [c] Πτωχὸν] Πόντια O. [d] Προτιμήσεται] Προτιτίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε ϖροκαθίσαι, ὅτων οὐ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὴν δέ ἐστιν ὁ ϖὸ τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ἐστι λίθος ϖαρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα ϖοιουμένος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἦν, ὃς κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδῳ τ̓ Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Tυτίοι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Clar.* Sed cum ἀντὶ τὸν eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exmſari queat. *J. F. R.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ἡ δὲ ἀγελίτα ὡς μακροτάτω τ̓ Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege ϖῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ γὰρ ϗ] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τ̓ Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — ϖολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praefiſcine dixerim, apud *Hom.* ϖολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum ϖεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδι etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς οὖν ξηροῖς ὁμοῦ & ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα ϖεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) ϖοιοῦντας, ϖρώτης ἴσαξε, τῷ ϖεντακοσιομεδίμνους ϖροσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἓ μέτρα ϖοιοῦ τριακόσια (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλεν. ζευγῖται δὲ οἱ τῷ τρίτῳ τιμήματος ὁμοιόζυγα, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακόσιαι (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ ϖάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς ἐδημόσια ἀρχὴν οὐδεμίαν ἔμετον ἀρχαί, ϕάλλα τα συνεκλησιάζειν &

&

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὰ ῥαψῳδίων χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ ὁ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶ ἐκεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις τὸν καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ἔτι τὰ ληστῶν, καὶ στερηθέντα κόλλοπας τῆς κιθάρας. Ἐσεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θηλικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν; ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' ὧν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐποιήσατο ἂν· ὥστε ἀνάλογον τοιούτου μέτρου ἂν νομίζοιμην, καὶ προσ-

ἐστιν

e Καὶ] Abeſt a Fl. f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις κτλ. καθ.] Quinque haec verba omiſſa in Fl. h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta Fl. quae κόλαπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυλημένον] Ἀποστερ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῶσαι Fl. Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ὧν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς καλλάβους φασίν. καὶ δὴ οἱ πάνυ ἀλιτροὶ, οἷς λάμπτειν αἱ τύχαι. V. (ἐπιτείνειν αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τραφόμενοι. εἰς τὸ θητικὸν ἐν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ πενιχρὸν τάγμα. V.

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. V.

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὸν pro ἐς. Utrumque emendavit M. du S.

δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμνίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδων, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. J.M.G.

5. Κόλλαπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. M. du S.

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. καλλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. J.F.R.

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. J.B.

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In J. & Fl. non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum ſit mentio. J.F.R.

10. Εἰ δ' ὧν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus *ſi γοῦν*. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. J.M.G.

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. M. du S.

13. Ἐποιήσατο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένα fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. J.F.R.

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. M. du S.

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τὸ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὸν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμπτέον εἶ τὸν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πύνακα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὑπλαδῶν; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπεκκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὸν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οὕτινες ὅσαι ἂν γῆν πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ὅσων πλοῦτος. εἰς ζευγίτας, ἴσα ἔχοντας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰσὶν οὖν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τελοῦν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

"Ερ τινι ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὸν ἄπειρον ἂν εἴη] Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πέντε γὰρ τέλεσε τῶν Ἀθηναίων συστήματα διῃρημένους, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομέδιμνοι. *G.*

27. Τὴν πύκνα] Πυκνὸς λέγει ὁ ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, παρὸ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους οὐ αὐτῇ. *V.*

* Διῄρητο] Male διῃρέτη Ed. *Cler.*

† Πέντε] Corrupte haud dubie. *M. Du P.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν & τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους & τὸν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ὡς τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ὡς θητικὴ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους & τὸν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὸν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii ejusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος αὐτοῖ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος ἂν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ὑποδηθέντες περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *visceriationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, Διονυσιάς, σῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμε-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omissis ceteris O. g Προκαθεδεῖται] Προκαθίζοι Fl. item marg. Ald. Vulgatae favet P. h Καθιζόντων] Καθιζήτωσαν Fl. i Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. k Δὲ] Abest a Fl. adest in aliis & P. l Χρὴ] Deest in O. m Διονυσιάς] Bis O. n Σοῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis σοῦ αἱ ἰκετόμβοιαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro σοῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ὃ κακοῦς ὄντας ἐκκαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως ὧν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐκάστην ἐκκαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, πυρὶ δὴ θεὸν ἐκκαλούμενον. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur. M. du S.

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Aristidis, & *Meursium* in Solone Aristotelis sententiam refellentem. J.G.G.

19. Ἀφ' ἑκόσων ταλάντων] Conf. supra *Asin.* c. 53. λὰξ χελώνης πεπωμένον. *Aristoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane respondet hoc *Demosthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui est *De Coron.* in Decreto Chersonesi. p. 326. A. Ed. *Hervag.* στεφανοῦσι — στεφάνῳ λὰξ ταλάντου ἐξωνημένῳ. J.F.R.

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adscripserat, vertendum *supra*. J.F.R.

Ibid. Πεῖραν — ἂν εἴη] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεῖραν— leguntur καὶ τὴν ἐπιτάδευσιν, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. M. du S.

21. Καὶ τὴν ἐπιτάδευσιν] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gesn.* in versione retinuit, nolui omittere. J.F.R.

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, frustra est; Et καθιζέσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθιζόντων pro καθιζήτωσαν, vidimus non semel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐκπωνούντων pro ἐκπωνήσωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 2. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ, ibid. p. 394. πονούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθέζω ob *colloco*, καθέζομαι *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic *Long. Past.* 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κούρῃ Ἑλένῃ. *Ibi sedebat Helena*, & alibi passim. J.F.R.

46. Διονυσιάς] Subaudi ποίᾳ ὦ Ζεῦ. F.G.

Διονυσιάς] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. M. du S.

Ibid. Σοῦ τὸ νέκταρ] Non displicet scriptura Cod. O. Πεῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — σοῦ αἱ ἰκετόμβοιαι; Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph.* Plut. 114. εἶμαι γὰρ εἶμαι, ibique *Spanheim.* Item vs. 643. ταχέως, ταχέως.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Κατασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωττός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνεταὶ κηρύξειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] εὐκελεύεσθαι σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, δειμαίνουσί τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πεπονθὼς, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπειλεῖς ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa cate-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d EPM. Εὖγε] Εὖγε EPM. Fl. e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. Fl. f Ἠπειλεῖς] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις Fl. Ἠπείλῃς Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Αντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

χίους. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λόγου μοίρας (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπειθ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλῃς. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλῃς] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλῃς ἀνασπ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλῃς] Noli tamen credere etiam ἠπείλῃς ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλῃς, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit *ὁ. ἠπείλεις Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κέκασθαι &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

τ' χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τ' ὀφειλομένων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τ' παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀμφιτεταραγμαι τ' γνώμην, καὶ ὑποτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημμένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, [7] ἐπελέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τ' [i] λόγων, ὃ προεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τιν' σιωπήν, [8] καί τι ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ ἀμελλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γᾶν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

[85] Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημμένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Με Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴπται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμίλλαις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴη)] Ὑφιεικῶς πέπαικε). *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι. quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμίλλαις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ἐπότας vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ἐπότας ἐφῶσι τοσαύτῃ — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μεῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴπται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam conſumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παροινίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲ φορτικὸν τ μέτρον ἄφες· σὺ δὲ
τ Δημοσθένους δημηγοριῶν τ κτ\ φιλίππου
ἤν τινα ἀν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες
ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν
τινα ῥητορείαν, ἢ ῥᾳδιουργίαν ταύτην [d] εὔ-
καιρον τοῖς ἀπορουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ὧν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν
„ ἀν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς
„ ἐλεᾷ νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ,
„ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν
„ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ἕτως ἔχει,
„ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγον-
„ τος. ὁ μὲ οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μο-
„ νονυχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιεὶς, ὅτι τῶν
„ παρόντων ἐρρωμένως ἀνθιπτέον [h] ἡμῖν
„ ἐστιν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν
„ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum
Demoſthenis contra Philippum concionum
quamcumque volueris, paucis immutatis,
conſarcina. Ita enim plerique jam oratores
faciunt. JUP. Bene me mones de compen-
diaria quadam dicendi arte, & commento
laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam.
„ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae-
„ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis
„ fiat, quid tandem illud ſit, propter
„ quod jam congregati eſtis. Quae cum
„ ita ſint, convenit propenſo animo me
„ audire dicentem. Praeſens igitur tempus,
„ Dii, tantum non emiſſa voce dicit,
„ praeſentibus fortiter admovendam eſſe
„ manum: at nos negligenter admodum
„ affecti ad ea videmur. Volo autem jam

(defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. *A1.* Ἐθέλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔτορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ὧν ποτὲ ΖΕΥΣ. αὖτὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφεὶς] Ἄφες marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχω μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *J. H. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύντομον] σύμπαντα. *G.*
96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*
6. Ὀλιγώρως] καταφρονητικῶς. *F.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. ſ. denuo *Merc.* loquens induceretur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen vas dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J.F.R.*

18. Περικατάσαιμι τὸ διηνεκὲς] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. *M.V. la Croze.*

Περικατάσαιμι τὸ διηνεκὲς] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πρὸς ὕδωρ, ἐπὶ ἀπόγειον τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέχοντα τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ἑῷον: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸ ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J.F.R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας ἢ μᾶλλον ὀλ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρας ἢ μᾶλλα ὀλιγιστάσας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

24. Ἐπισβεσθῆναι] L. optime. In reliquis ἐπισβ—. *M. du S.*

Ἀκο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis diluci-
de exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

χ' ἡμῖν [m] ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν, χθὲς γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ὑπὲρ τῆς νεὼς ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωλεκυίας περὶ [o] τὴν Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀγ-

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει με O. [n] Ἀπολωλεκυίας] Ἀπολωλεκυίᾳ Fl. [o] Περὶ] Sic F. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. [p] Ἄλλην] Ἀλλὴ O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit Fl. [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. AIW.

13. Περὶ τὴν Καφηρίδα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἴχνη δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω Θαλάσσῃ Καφηρίδα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος Θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυνχάνων, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ὕρμασι ἐοικὼς, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀκρότατος, ἅτε κεκημοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι δὲ ὀλιγικίσι τοῖς ἀκάρνας καλαπνάρμος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβολὴς σκόπελος, ἢ ἕστηκε κύματα λύσσα παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὧν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, ἀντὶ τοῦ καλαπατεῖσθαι ἀναγκάζων, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ ἐστι (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγειν κεκαφηότα νίκην, οἱονεὶ (5) πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τὸ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγεφαρχίᾳ τῆς νίκης, ἢ χαρᾶς αὐτῇ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατδρυπάσης, καὶ πᾶρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα καλαπνιγούσης, παρ' ὃ καὶ τινες ἥλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν λοιπὴν χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐστρεφεῖ τοῦ συναγωγίμου τῶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος ὠφελίμου ἐκφυγόντος σώματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) V.

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. V.

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. V.

22. Ἤδη δὲ κορυζῶντα] Ὑπὸ τοῦ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. V.

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. G.

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit M. du S. Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L. VIII. p. m. 566. f. J. F. R.

(2) Τυνχάνων] Ita ex G. & C. pro vulgato συνεχόμενος restituit M. du S.

(3) Κάφος] Κάπος Ex. G. & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαφότα. M. du S.

(5) Πνευστιῶντα] Πνευστιάλλα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur eodem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τὰς ὁλκάδας ἐκεῖ καθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר Cophar. Sic nimirum sepulcrum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. J. Cler.

(7) Τόπον] Ἤτοι editum ante. Facile correxit M. du S.

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi. praepositi. σὺν, *ut thus statim una cum carbone exstinguatur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ἅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν [e] γίγνομαι ἐς
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲ ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ·
καί τινας βοῶντας, καὶ ἀμφισβητουμένους ὅτι τῶν
[g] Θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλή-
θην ἐπιστὰς ἀκοῦσαί αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ ταχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παρεγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν βδελυρώτατον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρᾶσθαι G. P. Ὀσφρᾶσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* b Παραχόντος] Παραχόντας *Pell.* c Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένους *V2.* Ὑπιχνιμένου Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *AtW.* Θώκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένων marg. *A1.* i Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*

31. Ποικίλην] Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ὅτι τὰ πεπλεγμένα ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

34. Καὶ ἀμφισβητουμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*

40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*

43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικουρείους δὲ Στοϊκοὺς δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἄσεμνοι πρεσείας ἔλεγον λοιπεῖσθαι τὰ πρόγμαθα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ἐπὶ πρεσείας. *V.*

44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειοι] Ἐπικούριοι edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J.F.R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Muesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἅπαξ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τῦ καπνοῦ ἀφεχόντος, *ut in prunas statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mſ. ὀσφρᾶσθαι. Sed Lege ὀσφραίνεσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J.G.G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν Θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mſ. Θάκων, & quidem rectius. Nam Θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis diſputatio; cum ſacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienſti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quosdam laudatores; verum . . . feſſus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat

45 μοχλέα τ' Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκ-
θύμως πάνυ ἐριζόντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς κ'
ἵδρυε, κ' τ' φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· τὸν τε
βοῦν· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγε-
λῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ' Τιμοκλέα.
Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος
αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ὔτε
προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὔτε
ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
[n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι
λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λό-
γος ἐδύνατο, κ' ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνεν αὐ-
τόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς
ἐφρόνει, κ' συνεμάχει, κ' ἠγανάκτει, κ'
πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, [q] τ' ἐπιμέλειαν
ἡμῶν ἐπαινῶν, κ' διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ
τε, κ' τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα,
κ' ἀφατάπομεν ἕκαστα. κ' εἶχε μὲν τινας
κ' αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκκμήκει
γὰρ ἤδη, κ' πονήρως ἐφώνει, κ' τὸ πλῆθος
εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἆρα] Deeſt in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ ἰδίᾳ, ἀλλὰ adſcripſ. *Solan.* Οὐδὲν ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Μη—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obſcure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδάνιος γέλωτας λέγει, ὁ ἐπὶ ἀπορίᾳ γινόμενος. *V.*

ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum, quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. *J.G.G.*

Θάκων] Ita etiam Mſ. Oχ. & P. vide Schol. *Ariſtoph.* 128. E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem juniores dicuntur τ' θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαγίζεσθαι. *M. du S.*

38. Νεφελῶν] Uti ſolent apud *Homerum* paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipſe pingitur Θυσ. c. 11. verum prolixior fuiſſe videtur barba Philoſophorum. De ἐπισπασ. vide Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ο brevi in med. Sed praeſtat ω. *Alciphr.* I. p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντιφατᾶς βυλομένους, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Noſtro *de Calumn.* adfert. *J.F.R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκόπτο habent, vulgatam ſic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omiſſo jam ſaepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. &c. *J.F.R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident τ' ἐπὶ ἐδωδῇ ὑγιεῖ. Sic in *Aſin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G.C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopœus *breviter, nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quae quidem ſingula unde colligat, praeſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam Deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe dicerem. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Jovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut ἐδώδιμον Deo-

εἰς τ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, ἔλυσα τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλλοντων οἴκαδε [b] πάλιν αὐτοὺς ἐπαινεῖν τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολὺ αἰσθανόμενον τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεσγωκέναι τὴν ἐναντίων, ἀλλὰ βουλεύειν [d] εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum dum domum eunt ſermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas ſe adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi partes nollent, ſed expectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie.

[c] Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ἔστιν οἳ [g] πεισθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσεσθαι τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec ſunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ λόγον O. P. & marg. A1. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πολὺ] Omittit praepoſ. O. d Εἴ τι] Deeſt in Fl. Adeſt in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογίσεσθαι O. Omiſſo ν, (ut ex ſigno a Solano adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. g Πεισθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πεισθῶν J. Fl. Fr. H. male. h Ὅλως] Ὁλῶ male J. i Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀτίμια P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. F.G.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. οὐδὲν ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. M. du S.

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ λόγον. Sed nihil muta, & confer Dion. c. 7. M. du S.

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. M. du S.

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. F.G.

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμια, ſed non placet. M. du S.

94. Ἐκ τοῦ νόμου] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. M. du S.

Ibid. Ἀνεστάμενοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. M. du S.

96. Τελείων θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eō potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam libi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos S. Pattius de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τ λεων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſimilitio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque linguam fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

[1] φερόμενοι. ὡς ὃν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας βουλεύειν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀναστάμενοι συμβουλεύσωσιν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγελμάων ἐκπεπληγμένοι;

1 ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ὅτι τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

[l] Στησάμενοι] Στησόμενοι O. [m] Ἠγελμάων] Λογομάων P. [n] Ὑμεῖς] Sic recte *Bl. Pl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* [o] Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. [p] Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέρον male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρει τι *Bl. Fr.* [q] Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *Ba.* Vulgatam servat *Bl.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἐκκλησίᾳ γνώμην εὐσεβῆ ἀπαγορεύει ἱερῶν ὅτι ℂ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκάλει πᾶν' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ἀπὸ τοῦ τ' ἔτη γεγονότας, καὶ

* Καθὼς] Ita restituimus ex C. & V. Καθιζομένους Edit. *Clav.* male. Ex mox ἀναστᾶσα, sine σ. & sine accentu, unde ἀνίστασθαι quis legeret; sed ἀναίσθοιτο verius licet forsan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκάλει] Ἐκάλεσε ante editum. Mutavit Idem, non o-

μεστ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἔξὸν δὲ δημηγορῆσαι, ὅτι τοῖς ἀτίμοις, ὅτι τοῖς ξένοις, ὅτι τοῖς μὴ καλαβοῦσι τὴν ἔπομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γιγόμβρον παρ' Ἀθηναίοις, τῶν ᾠδῶν τοῖς θεοῖς ὑποτίθη. *V.*

perae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam significatur *post eos*, non *simul*, cum. *J. F. R.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ νέοι κἂν ὑγιοῦς ὦσι, ὅτι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Aliam tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμοῖς μὲν. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμοῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντας. In omnibus Impressis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμοῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμοῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπασιν legeretur, & ἡμοῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *Ba.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι. quin & π— τό— *Ba.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γοῦν ἀπὸ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τὸ τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφοδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γοῦν αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πανοῦργους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ ἀφλαθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω ἀφρονοῦσι περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲν ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὡς ἀφορᾷς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos qui nihil injuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam perverte opum

[a] Πάντες] Deest in O. [b] Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύσεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. [c] Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* [d] Ἢ] Abest a *Fl.* [e] Ἂν] Εὖ O. [f] Ὁπόταν] Ὅτε L. [g] Τὸν] Omittit O. [h] Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P.* &c. Προτιμοῦμ. *J.* [i] Μὲν] Inserui ex O. aberat ab Edd. [k] Οὐδὲν] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. [l] Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* [m] Ἅλυν] Ἅλυν male *Va.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀπερικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένων τῷ λέγοντι· ἀλλ' ἰὼν τὸ πρᾶγμα, διεξίοντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιγίνεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καίπαντας. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. κακῶς δὲ τὴν δίκην ὄμνυσιν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κρίσιν τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐφιστάμενοι εἰ Ἀλυῒ τὸν Ἅλυν κατὰ Κῦρον τὸν Περσῶν βασιλέα, ἀπεκρίνατο. ὅτι Ἀλυᾶς μεγάλου ἄρχων καλαλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας πᾶσαν ἀρχὴν, Ἀλυᾶς τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *frustra*, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barnesii* non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴθ' ἦν πτηνός, εἰ δὲ βούλεται
Πτηνῶν κακίων, ὅστις ἂν σύνοις ἐμοὶ
Φύσει παριδὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vs. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graecism. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elsner.* ad *Euang. Matt.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

quam vim, nec tamen indicare, ſuam ne an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos deridem, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes repreheadum iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

καὶ ἀλύοις. εἰ μέντοι δηλύονται, εἴτε ὑπ' αὐτῶν, εἴτε [n] ὑπὸ τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὦ θύα Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ μανιωδῶν [o] ἀκούσωσιν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιμωρούμεθα, [p] καὶ δηλούμεθα, καὶ δεσμούμεθα, καὶ φασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, καὶ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ [r] προνοίαν ἡμῶν παρῳδοῦσιν; δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι. μετ' ἀληθείας,

n Τῶν τῶν] Τῶν omiſit O. o Ἀκούσωσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δηλούμεθα & δεσ.] Καὶ δεσμούμεθα & δηλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deeſt in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παρεγγρ. O.

32. Ὦ θύα Σαλαμὶς] Πρωτῶν καὶ Ἕλλησιν ναυμαχῶν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτο τὸ χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος εἰπεῖν, ὅτε ἀν γὰρ, φησὶ, θύων † ἐκάλει τὸν Σαλαμῖνα, ἐκ αὐτῆς πίστιν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὄντων Ἑλλήνων, ὡς τῶν Περσῶν προμαντεύσαιτο θύσαιτο. V.

† Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter Solon. ex C. & V. nam male editum ante.

17. Ὀκτὼ] Conf. ſupra c. 19. med. J. F. R.

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. J. F.

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaſten Ariſtoph. 50. M. du S.

Τυμπανιζομένους] Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. M. V. le Cr.

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. M. du S.

29. Δωσῶν τὴν Ἅλυν] Vide Herodotum l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν κατέλυσεν. Quod a Cicerone verſum:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. M. du S.

32. Ὦ θύα Σαλαμὶς] Vid. Herod. VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. M. du S.

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. F. G.

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ἐν. M. du S.

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται] Bene divinarat Gujetus; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic pro Imag. c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Somn. Hiſt. c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. J. F. R.

46. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν εἰσι φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρέργου ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὑπὸ σοὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε [h] μὴ ὁ Εὐριθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὥσπερ φιλανθρωπίας ἀναπυθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιτορούντων marg. A1. & P. Παροδοπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρονα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. h Μὴ ὁ] Μετ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν τὸν Τροιζῆνι πόλει τὸ Πελοποννήσου συνεκαθίδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἰὼν τὸ κατὰ μέρος ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν ὁ τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃστὴν ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐῤῥιπτεῖ, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτης] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἁρπαστὴς ἦν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπώλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τὰ ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ πολεμικὸς. (5) ἠνάγκαζε καὶ τὰ βελόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος πολαίτερα ἐκαλεῖτο ὑφ' ὧν ᾤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καίτοι αὐτῷ εἰς πάλλω, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ καταπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ ὑπῆρξε Θησεὺς ἐν μεγίστοις πρώτου ἐν ῥώμῃ χειρῶν ἐκ τῆς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυόφωνος, ὅστις ἐστίχων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας ᾄδειν τῷ ᾠδῷ ἐπιφανῆ, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὰ Ἠλείων βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τοῦτον] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*
(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum repetiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.
(3) Πιτυοκάμπτης] Priore loco hoc nomen deest in V.
(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀναπτεριζόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *J. F. R.*
(5) Ἠνάγκαστο] Ἠνάγκαζε V.
(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*
(7) Διτυόφωνος ὕτος] C. Λιτυίρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυόφωνος &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Λιτυίρης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesyche.* *J. F. R.*
(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτεινεν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ne, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθάψεται] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὴ κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτουσι, ἐπίστασιν ὠδὴν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐν τοῖς στενοῖς πίμπλειν] Quod si, inquit Momus, homines paulo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

πρόθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν [l] Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον [m] θηρῶντες, εἴ τις [n] θύει, καὶ [o] κνισᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥᾳθυμίαν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχῃ ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πείσομεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὶ ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. l Θρακικῶν] Θρακείων P. Vulgata est in El. &c. m Θύει] Θύσει O. n Κνισᾷ] Κνισώσει O. o Περὶ] Sic Ald. H. Bl. Fr. P. Παρὰ J. Fl. Ἐπὶ S. p Τόχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——νὰ G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν Fl. s Ὄν] Ὢν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. Al. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὁ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. J. F. R.

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. Graevius in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ἢ τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνησία. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θυσίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in Demosthenis Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ ἐροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, εἶποιεν ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δῆτα τοιοῦτος, πλὴν ἵνα ἄνδρες οὗτοι ἂν ἐκπέμψαιτε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμψουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱερέων. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducent cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν ποιεῖσθαι habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδοτέον δὲ μοι Δημοσθένην, ὦ μαρτυρῶ, τίφανον χρυσοῦν, ὅτε καὶ σκηνὰς, καὶ ἱμάτιον ἁλῶν χρυσοῦν ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τῆς Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἱερὰν ἑορτὰν Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Τροφὴν θρέψαι. Ἐπιβουλὴν ἐπιβουλεύειν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πειθὼ πείθειν. Νίκαι νικᾶν. Συναγωγὴν συναγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδὰς potius quam πομπὰς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in Timone T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* J. F.

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat Soulius T. I. Somn. c. 7. ubi pro Lectione. Junt. quae ἀναφῦσαι δὲ ἀδίκως, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ἀδ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab Hemsterh. facta, jam vid. Somn. §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. J. F. R.

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. Jens. M. du S.

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψῃ καλαγελῶντας ἅ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη σαῦσαι, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, ἅ καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μόμῳ δὲ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι ἦν [d] τιμωμένων, ὑμῶν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μέν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπτιμηλιχόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲ ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀπτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ἦν

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides; victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

[a] Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. A1. Ἀποφαττομένους Edd. priores. [b] Ὑμέτερον] Hoc dedi ex J. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, nec Fl. quidem excepta. [c] Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. [d] Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & S. Τιμῶν. male J. Fl. H. P. Ald. [e] Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. [f] Καρπουμένων] Μόνων ἱερουμένων G. Ox. & Coll. Μόνων ἱερωμένων marg. A1. [g] Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν Fl. [h] Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καλὸς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ θ. Fl. [i] Γένηται] Γενέσθαι O.

87. Καρπουμένων] Γράφε) καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδὰς πίνειν] Non reprehendo formulam σπονδὰς πίνειν, & fit σπονδὴ mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mitior* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. J.M.G.

Πομπὰς πίνειν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Diss.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. J.F.R.

79. Εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψῃ καλαγελῶντας ἅ τοὺς Ἐπικούρους] Mannus ad Jovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψῃ καλαγελῶντας ἅ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad illa has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mss. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos nostros magistros vitiose, & es eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποτρίβων τὸν γλαῦκον, ἀποφράττων τὸ στόμα ἄμουσον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποφράττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos, Momе*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Exscis nos, Momе*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me mecum? aut occidis vos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mss. reponendum est, ἆρα γάρ σε τούτῳ ἀποφράξω λόγῳ, *ego te hoc testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποκρούσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐς ἃ τύχοι ἕκαστον ὑφορμήσαν. Melius Mss. παραφορήσαν. *ut quaevis forte orabitur* a vi fluminis scilicet. ὑφορμήσαν pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πίνουσιν, prae se fert τὰς πομπὰς πίπτουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πίπτουσιν, nemo dixerit. Iisdem statim & sic Mss. legendum ἅτε ἡμέτερον ὂν ἐᾶν, *quare vestrorum esse partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

95 ἀληθῶς συμβέλευ· ὅσῳ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα εὐσθρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ἔν (μέλει γάρ μοι καὶ τοῦτο ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὸν ἔριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροχη λέγων. (φὴς γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, οὓς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιούτων ὄντων;

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαυλομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ὑποφαυλομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὑποφαυλομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ὑποφαύλως etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ὑποφαυλομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ὑποφαυλομένους substituere ὑποφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ὑποφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ὑποφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fateor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἂν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa sequitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph. Plut.* dixi, ἢ γὰρ τῶν φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Ἀμφοδίνης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B, sunt: Τὸ μὲν γὰρ ἀφιστάμενον, ἴσως φήσει τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ πανταχοῦ ἴδοις· τὸ δ' ἐκεῖ τοῦ παρόντος ἕνεκα τι δεῖ πράττειν ὑποφαύλως, τοῦτ' αὐτοῦ συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quali diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* verterem malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βαλέσθαι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιοῦσι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. F.G.

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστὶν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, τὸν φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰάσα ἂν οἶμαι τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείρασθαι, [c] ἑξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρεμένου σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὑπ' ἀθυμίαν ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπεί τοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἑξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἑξ. d Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ἔτω] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει οὐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννησου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δίδοτον δὲς ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἷον δὶς ἑτέραν μνᾶν. δηλονοτι μνᾶν εἰρηκε τὰς πρότερας ρ' δραχμὰς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ς', ὥθεν καὶ ἑκατοντάλιτα τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅτου μνήμη

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολὸς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπέτειρε lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἷς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in ὡς, quod vel

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestium nobilem* Euboene portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιστὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὑπ' ἀθυμίαν &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιπὸς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

1.

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur , disputationem relinquens non dijudicatam , & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate , si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam , & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari , forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio , Apollo , adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem , sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit , si , cum in extremis versemur periculis , de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris , & in duodecim *Deorum* album relatus , atque tantum

ὦ Πόσειδον , ἡ κομιδῇ ταχὺ , [k] προαναιρεῖν τ ἀνταγωνιστὴν , ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος , ἀμφήριστον ἔτι , ἡ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἐπινοεῖτε ἄλλο , εἰ τἀμὰ ὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἡ τοῖς νέοις [n] ἔτι ἡ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τῶ νόμυ δημηγορεῖν , ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ βούλευσιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὴ σκέψις , ὦ Ἀπολλον , ὕτω περὶ μεγάλων , ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν , ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ἡ περὶ τ ἐσχάτων κινδυνεύοντες , περὶ τ ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος , προπάλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς , ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικόν ἡ ὀλίγυ δεῖν ,

k Προαναιρῶν] Hoc praetuli ex *F.* & P. Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* l Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. m Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. n Ἔτι] Omittit O. o Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. p ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* q Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* r Ἤδη] Deest in O. s Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφήριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τῶ δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ Κρόνυ ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὅρισιν Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ἡ ἐν τῷ ἑνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι , ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ , ἡνίκα τ ἐννόμυ ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρῴας ληξεως , τυτέστι τῆ κλήρυ ἐ τ ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ἐν τῷ ὀρφανῶν καταλειπομένων , ὑπὸ ἐπιτρόπυς

(8) Ἐπεὶ δὲ] *Quum* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. V.

παρεπίμπτοντο τὰ πατρῶα , ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τ ὀρφάνων , ὅτα (10) ἐπεὶ σῇ' ἂν ἐπιδιῶσι οἱ ὀρφανοὶ ἥβησαν , ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λήξεως , ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τ Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς , ὡς εἰ ἡ ἀγνοεῖ σὲ , ἡ τοῦτο αἰτιᾶ , τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν , ἀλλ' ἦν ἐξεῖ. πάλαι γὰρ τ αὐτεξουσιότητ ἐπιλέλυσο , ὡς ἐ ὑπὲρ ἄλλυ ἐ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγυ δεῖν τ ἐπὶ Κρόνυ βυλῆς ὤν , ἀντὶ τῆ ᾠδῆς τ ἐπὶ Κρόνυ τὴν βυλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ , ὡς ἐ Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. *V.*

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιῶσι] Pro his omnibus *quam tantum* est in C.

(11) Ὀλίγυ δεῖν] Ὀλίγου Edit. *Cler.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *F. F. R.*

27. Τινα ταύτῃ] Subaudi ὁδόν. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi , & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *F. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienses non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν , ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes , quorum alter: *ut in ea non aetatis , sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu , sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est : *ut non aetatis ratio haberi debeat , sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι , ὦ Περίανδρε , τ λόγον ἐξῶ καθάπερ τ οἶνον μὴ Πλειτύδλῳ μηδὲ Ἀριτύδλῳ , ἀλλ' ἐξ ἴσυ πᾶσιν ὥσπερ τὸ δημοκρατίαν νόμισθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ba-

ὃ ὅτι Κρόνου βουλῆς ὤν. ὅστε μὴ παραιτοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθείς, [b] εἰ ἀγένειός σοι δοκῶ καὶ παραγωρήσας, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐπιδείκνυσθαι τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ἐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι· τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ἔτως [d] κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἀμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημί γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ἔτως [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους σφόδρα [f] ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ συνίησιν ὅτι [g] φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio unus ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis conciònere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tutum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſeris, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conſicit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲ O. non male. M. μὴ Fl. male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐφαίνου] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστὶ μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. Ald. f Ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφία] Σοφία O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & Bs. ac Bz. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῶς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτος ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ ἔσχε ἄλλως (1) δὲ ἄλλους τοὺς τὸν αὐτὸν διοικοῦντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἔβαλεν αὐτὸν ἐς Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀμφιτρίται αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφίημι] Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. V.

(1) Δεύτερα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. Revivi. c. 6. J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut Bud. Lexicon minus ait; nondum comperi. Sed cum ab εὐγένεια quoque fiat εὐγένεια nobilitas, non miraretur, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J. F. R.

56. Ἀλλ' ἐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt Benedictus, quum ab Ὀφείλω verbum Graecum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Toxari* c. 37. χρὴ ἐφιέναι δὲ τὸ μάγειρον ἔχειν τρία δὲ τὰς σκοπὰς εἰσιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Ὀφείλω ſumptum eſſe. J. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ὦ ὅτω κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. J. M. G.

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit ὤν, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ὅτι μὲν χρηστὸς ἐ εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Vtr. 2. Baſ. 2. In reliquis ut-

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν τοῖς συνουσίοις ἐν συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν ὕπτιος ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυται [l] βούλῃ· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀδυνατείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὁ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δέ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

[i] Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνου *Fl.* [k] Καὶ] Abest ab O. [l] Βούλῃται] Βούλῃ *Fl.* [m] Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. [n] Ποιεῖσθαι πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. [o] Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. *V.*

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ σαπηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ἔτος τὸ κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγησάμενος, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου τοὺς μὴ εὐθυφόμους, μηδὲ τραχὺ κιχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἰσοσυρμούσους φθεγγομένους, καὶ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. *V.*

73. Συνεῖναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. *V.*

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρβορίζων V. male. Βαρζαρίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἰσοσυρμαίνους φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

σιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Fac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνεῖναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae caussa melius puto; quia tamen jam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliquam adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνεῖναι — ἐξὸς ἐστ, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, ἢ γριφώδης; ἢ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἐπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαγαγεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐρῶντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνεδρίᾳ Φιλοσόφων προσλαμβάνεσθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ αὐτῷ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, αὐτὸν δὲ ὑποκριτὴν προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· αὐτὸν ὑποκριτικῶς δὲ ῥητορεύειν, ὑφ' αὑτοῦ ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσεται. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις 30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἢ ἄδηλα. † Γρίφου δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης ἔν τέχνῃ, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro παλαίεται.

† Γρίφου] Alias γρίφου scribitur. Τὰ γρίφη — ζητήματα *Hesych.* *J.F.R.*

Γρίφου] Ante γρίφου in C. haec inferuntur: (vel quod obliquе incedat. Lege in Pluto *Aristoph.*)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kust.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M.du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in ἁρπάσαις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J.M.G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀπερρίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. *F.G.*

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπερρίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀπορίᾳ supra c. 6. *prudenter respondeas, ne capiare*: notumque est vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γάρ ἐστι δαμεὶς ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequenti. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ἢ μισθὸς οὐκ ὀλίγους ὅτι τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ ἢ πλίνθους χρυσᾶς [h] ὅλε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χὠ καιρὸν ἡ τέχνη, προειπὼν ὁπότερον τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα [i] γάρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, ἢ μὴ φθονήσῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς λαβεῖν ἢ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὅτι τρίποδι, καὶ ὕδατι, ἢ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ὧδε γυμνὸς ἐκείνων, ἢ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δέ,

εἰ

h Ποτε] Deest in *Fl.* *i* Γάρ πω] Γὰρ δὴ πω O. *k* Τῷ] Omittit O. *l* Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* *m* Ὡς] εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* *n* Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρεῖσσον ἦν ἐ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγον. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ὑπὸ Φωκίδι, οἱ δὲ Κολοφὼν ὑπὸ Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δέμνια αὐτοπρόσωπον ἐ δὲ αὐτοῦ λέγειν] Nescio utrum *Opsopœus* omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *præsentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio differturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπινοήσομεν], Codex Ox. ἐννοήσωμεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στρῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δις. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

31. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐ ἐμμέτρως λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ ἢ ἐμμέτρως enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγομι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρῳ γε αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. ΖΕΥΣ. ἀλλ' οὐκ ἄρνεια κρέα, [d] γε χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψει· ἀλλὰ οἶσθα ἃ δεῖ ὅτῳ ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί δῆτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τῆ χρησμῆ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέτραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ δεδιφρευκότες, κόμη ἀνασεσεμμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρῳ] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ξυνίψει marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ *al* male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρικώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ ἀπεπειράθη τῶν ἐν Δελφοῖς μαντείων εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐπειδὴ τοιοῦτο. Διετράπησαν εἰς Δελφοὺς ἀπορήσαντες, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσιν, ἀνεῖλε τὴν Πυθίαν, τί νῦν ἀφετελεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ἐπεκάθη Κροῖσος. λέοντα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαπανόψας, καὶ τὴ λέοντι τὴ διπλῇ ἐμβαλὼν, (3) ἕψει· ἔπειτα ἄπειλε ἡ Πυθία ἐπεῖλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῆ τῆ χελώνης κρέων. ἐδόκει μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κρατερόφρονος χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσεμμένη] Διαφερόμενη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανικά, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπέμβαλλον] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖα Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ι fecerat ἀρνῖα, ego ἀρνία. *J. F. R.*

(3) Ἕψει] Sic dedit *Solan.* quam in C. sit ἕψεται.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερόφρονος] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερόφρονο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ πυρρίχῃ quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes *δαίμονες* dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Coretibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרתים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista χαίμετον χάος, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia *δαιμόνων* opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνέξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεσθε, ἀνέξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχε τὰ ἄνδρα ἐς τὰ ὄρνια τὸ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυθε μαντιπόλω τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, ἣ ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ μὲν ἔνθα κἀκεῖθα μόθῳ [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσασιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκέϊ] τῳ ἀκλεικλίζῳ κλογμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβια O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξοιτο ἄν, potius, quam δὴ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἡ ἱμωνίως] Quum κἀ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ κἀ exhibet, poſſumus tamen illo κἀ ſatis carere; & ut quis dicat, κἀ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κἀ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κἀ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J. F. R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῷ ἢ, in κἀ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conſ.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνεια κρέα, κἀ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρνεια κρέα ἐ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνίᾳ) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἵκνεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀνασεσυρμένην] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *eriſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμαι ἀμφισεισαι ἐ τοὺς κατόχους μιμοῦνται. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ μὲν ἔνθα μόθῳ] Πολλὰ μὲν ἔνθα ἐ ἔνθα μόθῳ. *Th.M.*

Πολλὰ μὲν ἔνθα μόθῳ] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα ἐ ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὺς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλη ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλη, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἀμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τιτλιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ἔνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide Od. X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοίθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξωσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.
Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ὑ γελοῖα τὰ ἐν τοσοί· παῦσαι καλόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἢ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησε. ΖΕΥΣ. Φησὶ γοῦν τὸ λόγιον ὑτωσὶ ἀλαῤῥήδην, γόητα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καταθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὴν νοῦν ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γοῦν ἤδη συνελθόντες ἀλαλέγωσι τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam

a Κλάγξωσι] Κλάγξωσι O. b Κορύψει] Adscriptum κερατίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ——οι marg. *A1*. d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γοῦν μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτι περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ ξύλῳ ἐμαντεύσθη Ἀθηναίοις, εἰ ἄμυνεν αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπέλιν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενὲς ξύλινον δόδοι νίκητα Ζεὺς, καὶ, Ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ὖν μάντις Θεμιστοκλέους ἀναιρεῖται ὁ, τι ἐκ λέγοι ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτοις ὄντος. τοῦτο ἐ

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλίπειν C. prave.

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετῴκησεν. *V.* (Inquilinus. C.)

(2) Τριτογενῆ] In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενὲς quod sic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Consule, si non meministi, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sese muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Piutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistocli c. 2. *J. F. R.*

67. Καταθηλίους] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pejus quid Asino est καταθηλίου.

Εἰ μὴ τεθίασαι τὰς Ἀθήνας τείχους εἵ.
Εἰ δὲ τεθίασαι, μὴ τεθριῶσαι, ὄν.
Εἰ δ' ἁμαρτῶν λοιπριχιᾶς, καταθηλίου.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius:*

Boeotum in crasso jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιτελέσαι ἐπὶ τοσούτῳ] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit ἐπὶ pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ τοσούτῳ] Mihi non est dubium, legendum esse ἐπὶ τοσοῦδε. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ τοσούτῳ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Gesn.* ἐπὶ legendum pro ἐπί. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αὐτοῦ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago* po-

linam inſtitutam pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſecius evenerit, tum jam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! ruſticum illud eſt, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

ἔχῃ, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢν δέ τι [g] ἕτεροιον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτίκα ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφεὶς ἐμβαλῶ τῷ Δαμίδι, ὡς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ εἰρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους [l] παρασκευὴν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοὶ σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τὴν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν με τὸν

a Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* g Ἕτεροιον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita reſtitui ex *Fl.* Ἑνὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inſertui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο ἀπέθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπλητόμενον τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία δῦς. Ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης δέ, δριμείως πάνυ ἐπέσκωπται. (4) τὸ μὲν δὴ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφορᾷ ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν στοὰν] Τάχα δὲ τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγέγραπται. (6) διὸ ταῦτα φησίν. ὁ Μαραθὼν δὲ Ἀθηναίοις Πέρσας ἐνίκησεν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τῶν ἀριστευσάντων ὁ Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. ἀφορᾷ δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ὑδὲ δίον ὁ ταῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῷ χυδαίῳ ὁμίλῳ. ὥσπερ ὁ αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀφ-παίζων ὁ τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπλητόμενον] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλητόμενον V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Clar.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum implerit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: *propterea hoc dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit Idem. Quare id recepi. *J.F.R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato Διδασκάλῳ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic Gelenius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutaſſem; ſine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

poneretur, ipſeque hortaretur milites, praeliumque committeret, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ὑπάρξαι] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius* Add. tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. Νεφ. 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

98. Ὁ

τ' νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, οὐκ ὀλίτριψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ' σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, ᾗ κνίσῃ, ᾗ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ' ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, κἂν τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum, aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ὦν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τ' καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ὁ μάρτυρ. καλῶς ἂν ἐχρήσαλο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τ' θεῶν ὢν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ ταῖς ὠδοκιμοίνοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τὰ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *F. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus*. Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ὑμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὢν τῆς Ποικίλης. πιττης γοῦν ἀναπίπλησαι, ὑσημέρας ἐμπαττόμενος ὑπὸ τ' ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, εἰμόν τε ὁ μιτύφρενον. Θώραξ δέ μοι γίλοιος ἀμφὶ στέρνοις πλαδαῖς παρήρμοσο μοῦνῃ τῇ τύχῃ, σφραγίδι χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπωμένος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricaret aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungeret, factusque ineptus thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur balteus*. Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa*. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pró πάνυ ὦ Ἑρμαγόρα βίλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβοῖζον. Μιμοῦνται τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut fimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ἔτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ λοχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; ΕΡΜ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. ΕΡΜ.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν [i] ὑποπιττούμενος ἕτερόν τι καὶ μετάφρενον

Θώ-

d Ὁ] Deeſt in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀνακλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανιστάμενον] Πεσσόμενον marg. *A1.* *i* Ὑπο] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐς τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἔχῃ στερεώτερον τὸ ἄγαλμα τῷ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ ὕστερον λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐξεμάξατο τὸ διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαστόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν, ὑποπιττούμενος ἕτερόν τι καὶ μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aeneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel *fingens aes*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros aerarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν ὑποπιττούμενος ἕτερόν τι καὶ μετάφρενον. Θαῤῥεῖ δέ μοι γίλοιος ἀμφὶ σώραλι πλαδαῖς, παρηόρηλε μιμηλῇ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος ὁρῶ δ' ὄχλον καί τινας δύο ὀχρὸν κεκράκτας, συγμάχους σοφισμάτων. Δάμιε τι, καί. ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκευργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῆμα. An χαλκευργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox τι καὶ ὀχλον poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκευργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλωτα ἀμφὶ σώματι
Πλαθεὶς, παρηόρηλο μαινὴν [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῆ πᾶσαν [c] ἐντυπούμενον.
Ὁρῶ δ' ὄχλον τείχοντα, κἄτινας δύο.
Ἥρως κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ ——

Lorica corpori senex, risum movens;
Afficta jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris expressum.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & ——

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπικυψαίσας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum supereſt, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reducisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὑπὸ τῶν ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλωτα] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμενον] Ἐντυπούμενον marg. *Al.* quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζειν G. L. P. & marg. *Al. W.* e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *Al.* f Ἢ] Deest in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.*

29. *Δάμιν τε καὶ] Μάλιστα εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τροχαλᾶν, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα γάρτας ἀκριβέστερον οἶδεν. V.*

32. *† Εἰ πάλαι] Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.*

33. *Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅταν πρὸ συμβόλλωσιν οἱ πολέμιοι ‡ ἀλλήλους, βάλλοντες τοῖς βέλεσι ἢ ταῖς λίθοις. V.* (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium *Ei πάλαι*.

† Εἰ πάλαι] Εἰ πάλλαι] *οἱ ἐκ πολλοῦ*, editum erat. Verum adscripserat *Solan.* Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac figuraverat, ut fieret viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam *κεκράκτας* legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non muniit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*

‡ Ἀλλήλους] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλοις editum erat, & aliter distinctum, videlicet: *οἱ πολέμιοι, ἀλλήλοις βάλλουσι*. Jam vero *συμβόλλουσιν ἀλλήλοις* jungenda sensum prodant optimum. *J. F. R.*

> *Ἐρῶν τυράννων, ὧν ἀναστάλην ὕπο.*
> *Heorum dominorum, a quibus missa fum.*
>
> *Aeschylus* in Prometheo vs. 367.
>
> *Ἡνιόχου κλῆσιν Διονύσου ὕπο.*
> *Ubi torreatur sub Aetnae radicibus.*

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo *χαλκευτῶν ὑπὸ πιεστηρίου*, *cum a fabris aerariis pise premeret*. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, *Παύσῃ ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν*. Legendum quoque *μαινὴν τύχην*, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. J.*

Ἐνόγχωσε] Jambi septem sic distinguendi &c. *R. G.* Eodem modo *Gujet.* distinxit ut *Jensius*. Idem fecerat *La Croze*; quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*

Ibid. Χαλκευτῶν ὑπὸ Πιστ.] Vide *Jens.* Parodia est Euripidis Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*

26. *Στύχιον*] Cur Cl. *Jms.* dicat στύχιον in *Salmas.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Amst. Bs.* ceterisque. Alias στύχιον non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

χρόασιν ἀπηρτήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [a] ὅτ- ὑ πάνυ μοι ἀρέσκει, ἐκταράττεται γὰρ ταραττόμεν-, ἀπολεῖ πάντα ὅτ- τὴ-μερον. ὅλ- γὰρ ἐστιν οὐδὲ ἀντάραλ- τῷ Δάμιδι δυνησόμεν-, ἀλλ' ὅσ- ἡμῖν δυνατώτατόν, εὐχώμεθα ὑπὲς αὐτῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε τοῦθη.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείθῃς εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρινα. ΔΑΜ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν δὴ πολὺ ὁ ἡμέτερ- ἄμεινον καὶ [b] εὐφανέστερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [c] ἐπίχει τ βλασφημίαν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτ-, ὡς τά γε ἄλλα ἰσχὺν σε ἀποφαίνει θαυμαζομίζειν. ΤΙΜ. Ἀλλὰ, μὰ τὴ Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

2. Οὗτ-] Αὐτὸς marg. *A*1. b Εὐφανέστερον] Forſan Εὐσωνέστερον. *M. du S.* c Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A*1. Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχες, unde diſtichon. *Hom. Od.* I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά πε μετ' ἄλλοισι λέοντα σὺν στίχοντα θύραζε. *Si quem quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχε invenîri in praeſ. pro στίχει non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τι κ] Ἰαμβεῖον ἀκατάλ. *F. G.*

30. Ἐμμανέσθαι] Hinc Ἐμμὰς ἀναφωνῶ- ſcribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζειν. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί δ' ἐστι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί δ' ἐν πατοῦσι ἔστι χἠ λαικὸς ὦ θεοί. *F. G.*

Τί δ' ἐστι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an ſimilitudinem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πανθείλ' οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ ἐκεῖ θεοὶ, ἃ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφανέστερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐσωνέστερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχει pro ἐπίχειε. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίστειλε. Vide Ἀνάβ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζειν] Cum Doctiſſ. *Princeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis prenus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδέ τού τινι ὢν θεῷ τάττει ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγαναχτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγαναχτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦντες; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεί, καὶ τἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι πρὸς τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καὶ

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum

te

a Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερόν P. Πρότερα marg. *Al.* b Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖρον ἔτως· οἱ ἄνθρωποι, ἵν' ἡ χιτλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τοῦ ἄνθρωποι, εἰώθασι δὲ οἱ μῆτρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ω̃δαθέισσιν. *V.* C. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἐντελὲς, ἰὼ αὖ, χιτλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τοῦ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς ω̃δαθέισσιν, ἐποῖον ϵ τὸ ἀληθινὸ (sic corrupte) καὶ τὸ σὺ Πειραιεῖ. δήπουσι καινθάρλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἴτε οἱ καλαλογάδδω utuntur hoc. Plato, πῆ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῷ ἀνδρός. *G.*

72. Καλαλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετέχων), ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια ϵ καλῶς διεξάγουσα
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ϵ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἀναῤῥίπτῃ
πείθειν τ' ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, σόλοικος. *G.* & C.
Καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον] Ὁ ἔστι τιμωρῶνται. *V.*

* Καὶ ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶ ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καί ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum resipuit, licet mox καὶ servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. B.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. δήπου τὸν καίθαρσιν λιμόν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἴσικα, vel ἐστί. *F. G.*

90. Μήτ' ἀμύμονας Αἰδ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀπ-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ὑπτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τ' Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ὑπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τ' γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τ' αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη τ' ταὐτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὑπτερεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲ τοιαῦτά ἐστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν κἀγὼ αὐτός· ἃ μὲν αὐτίκα πειθοῦς ἀνάγκη, καὶ ἴσως τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμβωμα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατ' ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τ' ἀνάγ-

c Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *Ar.* *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *Ar.* *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γινόμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρίφεσθαι] Τρέφεσθαι. L. *h* Γιγνόμενα] Γινόμενα marg. *Ar. W.*

91. Ἀμύμονας] Ἐκπαύστους. G.

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. F.G.

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum: Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius. J.G.G.

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitiae fuisset. J.F.R.

97. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Aristot.* F.G.

93. Ἐνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμβωμα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias incepta sunt.* Opsopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopoeo *tu quidem quaestionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἀναιτιῶνται; at recte

ἀνάγκη. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κἂν κωμικὸν, τυτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης δεῖν τούτοις ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὁμήρου σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητῇ μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ταῦτ' [f] αὐτὸ μέτροις τε καταῴδουσι, καὶ μύθοις [g] καταχοῦσι, καὶ ὅλως ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἵοις τισὶ μάλιστα ἐπείθης τῶν Ὁμήρου· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis; ſi quis tibi non obſequatur, ea quae fiunt, ſicut ſunt, enumeranti & laudanti; ſimul vero putanti, hanc demonſtrationem eſſe, providentia quadam illorum unumquodque vices ſuas ſervare. Igitur, ut eſt in comoedia, *Hoc ſubdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus eſſe in hiſce demonſtratione. Attamen interrogabo. Etenim reſponde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuiſſe? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuiſſe Homerum, omnes tibi largientur: teſtem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam eſſe puto, ſed ut auditores demulceant; atque ob id ipſum, verſibus occinunt, & perſonant fabulis, & in univerſum jucunditatis cauſſa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, inſidias illi feciſſe ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & niſi Briareum advocaſſet Thetis, miſerata factum, in compedes forte raptus nobis eſſet Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A*1. qui Διατάττειν. Διατάττεσθαι Edd. priores. b Δέ] Abeſt a *Fl.* c Σοι] Abeſt ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B*2. *P. S.* Μέλει *J.* & *V*2. Μέλλει male O. & marg. *A*1. e Οἶμαι] Deeſt in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καταχοῦσι] Κατέχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deeſt in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Καλιᾷ] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *P.*

recte Opſopoeus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα ἅμα, οἷά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τι ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, ſed eundem ſervant ordinem illi ſyderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. ſcribendum ſine dubio, ut eſt in Mſ. διατάττειν, regi, adminiſtrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, διὰ τοῦτο τῶν ἐν θεῷ τάττειν ἢ τὸν ἀλογιστίαν. *Hoc igitur univerſum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττειν] Ex Mſ. Gr. P. & L. Infra iterum διτάττει, ἕκαστα. *M. du S.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττειν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; verſio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra fleti utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ὑπομνησομένην τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ πέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπόθοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτόν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελευούσης, μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε νοσοποιότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τὴν Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησαν ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τὴν Ἀρτέμιδός σοι ταθαλὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιρήσασα ἠγανάκτησεν ὑπὸ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν παρὰ τοῦ Οἰνέως. καὶ ἀλλ' τοῦτο σύν τινα εὐφροσύνην, καὶ ἀνυπόστατον ἦν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ὅπι τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος ἔπεισε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. κλέπτον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀποκνῶ ἔοικε· δέδιε γᾶν, καὶ τρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἷ παρεκδὺς ἀπο-

---

i Ἐπιστρέφεται] Ἐπιστρέφεσθε marg. *Alii.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενές] Οἱ ἄρρενές τε & αἱ θ. O. m Πεπονηκότα] Πεπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εἰρεσιώνιος *f.* o Μεμψιμοιρήσασα] Μεμψίμοιρος ἦσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμήρου περὶ τοῦ Διὸς εἴρηκε. παλαιὸς δὲ μῦθος ἦν Ὁμήρου αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπάγειν μάστιγα. *V.*

58. Σάπιος] Οὕτως ἐκάλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωτήριος. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀποκνῶ ἔοικε] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν παμπλῆ] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas haec voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μάλλον] Sic *Ven.* utraque. O. μάλλει. Reliqui Libri μᾶλλον, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide cum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 78. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l. c. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀριούνιος — μεμψ.] *Hom.* Il. Υ. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causa dissidere & contentionem relin-

ἀποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὅπι τ' σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲ τοὺς χρηστοὺς τ' ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τ' ἀσέβειαν καὶ σὲ ὑποτρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τ' θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

ceas queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰς * τραγῳδῶν δράμασι. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τ' ποδῶν ἑλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰς ποινὰς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἀδος, & ἡ ἐμβάτης. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*

Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mer.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τ' χρείας τ' δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκυσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur proferat, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τ' χρείας τ' δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic vertō Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem,*

Οραῖς

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicumque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἄλλα οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ ἐγὼ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, [g] μηδὲν ἐπαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, [h] ἀκούσῃ αὐτῷ τότε παῤῥησιαζομένῳ,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' [i] ἀπείρων αἰθέρα,
[k] Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' [l] ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἢ πάλιν,

Ζεύς, [m] ὅστις ἔστιν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ [n] κλύων.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

[g] Μηδὲν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. [h] Ἀκούσῃ] Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. [i] Ἀπείρων] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. Al. ridicule. [k] Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. [l] Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. [m] Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. [n] Κλύων] Omisit Fl.

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρων] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἀπείρων, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρων esse a nominativo ἀπείρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae, vers. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Eusebii* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγρᾷς ἐν ἀγκάλαις Mss. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicumque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οἰκεῖν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ τελετὰς ἄγοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνήδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀχινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, φυγὰς ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάνητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ ψῆνξ· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἀριστερός. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Rl.* b Γε] Non habet O. c Ἔχει] Omittit O. *Pell.* πᾶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Rl.* Καίτα τοῦτο *J.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κανὸν *Rl. J. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *Al.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* nos. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad αἴλουρος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγῶν φασὶν οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκου ἱδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετέλουν προσάγοντες προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πᾶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 2. καὶ ὑπερῆ τοὺς ὑποκριτάς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod. Misc.* p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Comitur *Hesod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 2. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Is. 8. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μήνῃ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκυνοῦσιν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάνητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora *Legat.* c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos dedimus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, non demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hu-

ther Timoeles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξελαθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγὼγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν τοσι [l] κίνδυνον [m] ἀφώμεθα.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὴς χρησμὼς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἀσαμβόλων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφίκηκε καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διπλοῖ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀφεὰς [t] τὸν Ἅλυν, [u] τὴν [t] αὐτῶν ἔσχεν, ἢ τὴν Κύρου κατέλυσε; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Ἀμφώμεθα] Ἀμφόγωμεν F. Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε Fl. [o] Ἀμφίκηκε] Ἀμφήκης O. Schol. & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς Fl. Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ τί] Τί δὴ O. [t] Ἀσυοῦ] Ἀστοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἔχων, τουτέστι βαθὺς ἀρὴς γὰρ ἤδει περί τινος ἔλεγεν, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὴ καὶ διπρόσωπον γράφει δὴ ἀμφήκης, ἵν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρας ὁρμὴς ποιῶν. V.

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες εἰσιν ἴσων ἀπὸ τοὺς ὠδοὺς ἱδρυμένοι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἐκείνης ἀνδρώνυμον μορφωμένον τὸ λίθου. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν τῷ πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔχει δ' ὅτι καὶ ἀφ' ἑκατέρας μέρους. αὐτίτιλο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνον ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐπίσημον οὖν τὸν βίον, ὃν ἀφ' ὁδοῦ παρέδηλων, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ πορεύεσθαι, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεσκόπει τῷ χάραγμα. διπρόσωπον δὲ ἐποίησεν, ὡς ἐμφασιν τῷ χρῆσαι τοῖς φίλοις, ἅτε τοῖς τὸν αὐτὸν ἐμοὶ ὁδὸν τὸν βίον (5) εὐσεβοῦσι, καὶ παρεῖσι δὲ ἀσεβοῦσιν ὁμοίως κατὰ ἀμφίβιον μέσον. V.

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit M. du S.
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Αὐτῷς V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit M. du S.
(5) Εὐσεβοῦσι] Ἴσοι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeas, vulgatum servavi. J. F. R.

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phaneta omnia *Eschenbachius* in Epigene. J. M. G.

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S.

Ibid. Παμισηδὲ] Vide infra. M. du S.

11. Ὕδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῆς Παστρημίτης ἱροὶ εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. J. F. R.

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐπιτ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* F. G.

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. M. du S.

33. Τὴν Λυδῶν] Confer Ἐπιτ. c. 11. Z. ἰλ. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic Fl. In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem Fl. ἐπιστραφῇς; sed vulgata proba. M. du S.

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἐπὶ ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἀπεφάτευες, ὦ Μῶμε, σὺν ἐν χαιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπείδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ ὀπί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a *Fl.* d Ἐπεφάτευες] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Vr.* G. O. & marg. *Ar.* Ἐπηκῶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λὸ Σάρδιων, ὁ Σάρδεσι γὰρ ὢν τὰ τῆ Κροίσυ βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιος λέγε ὁ ταῖς δύο χερσὶν ἐς δεξιὰς χρώμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ὁπ τῶ δύο μερῶν νοούμενον. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ἀπὸ τὸ ἐδράσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς πρωτεύοντας ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηκεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἐσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά. Παροιμία δὲ ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

*) Σκυθίᾳ] Σκυθίᾳ Ed. *Clar.* Sed quia *Solan.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tamtoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθριος supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθρος ἐκεῖνος Πυθαγόρας; natus etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθριος deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθρος legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπεφάτευες] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. dis* 5. Ἐπε-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 TIM. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτῷ τῷ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὃ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἔστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ ἤπιστάμην ἐρρῆτα τ' ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἦν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίασας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγῃ αὐτοὺς ἀναδησάμενος [s] τῶν ὦτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

90 Αὐτῇσιν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμάκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ,

χαὶ

[k] Αὐτοῦ] Ἄρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Παρὰ] Restitui ex *Fl. F.* Περὶ habebant cett. Ἐκ *S.* [n] Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. [q] Δ'] Abest in O. [r] Καταφρονεῖν] Καθυφρόνειν O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [t] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμ. O. [v] Ὁ] In *Fl.* est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἐν οἷς τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπιγέγραπται οἷς † αὐτοῦ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ τὰ ἑξῆς τοῦ ἐπιτυμβίου). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάττεις] *Mactas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττεις. Conf. tamen supra ὑποσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *F.F.R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ. Mſ. τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *F.G.G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mſſ. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάρτυς] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Ἀπὸ an οὐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν οὐκ ἐκ θεῶν ἀφιγμένος. *F.G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum θεὸν non jam opus erit οὐκ legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse. *F.F.R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενος τῶν ὦτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

ἢ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτ[αι]; ἐκυ- 95 & implens vela, *magis* quam remigantes?
βέρνα δὲ [a] εἴς τις ἐφεστὼς, ἢ ἔσωζε τὴν ναῦν;
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν
οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀπηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ
Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό-
κλεις, τὴν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἰδὲς ἂν, [f] ἀεὶ
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ
παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν
τι εἶχεν ἡ ναῦς; [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως
καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ

DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore, atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *dissectas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad

[a] Εἴς] Deest in *Fl.* adest in P. P. &c. [b] ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. [c] Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις P. Ἐντεῦθεν, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. [d] ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* [e] Τιμόκλεις] Deest in O. [f] Ἀεὶ] Et hoc deest in O. [g] Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲ ἐδὲ ἄλ. O. [h] Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. [i] Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G, Ox. marg. *A*1. & Ed. *P*. Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V*2. (B1. & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρήσιμος ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτιον οἱ μὲν τὸν μεγάλης καὶ μέσης καλοῦσιν ἰκρίας. οἱ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν λεγόμενα. (2) κάρια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κάρια ἐπάλλει). *P.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτιον ad ἰκρίας usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τὸν ἰκρίαν φασὶν, ὃν καὶ Παυσανίας.

(2) Κάρια] Lege κάριον. Sed in C. legitur κάρια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μι semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰκρία, *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέται] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J. M. G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ. οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J. G. G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P*, unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servari, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebas navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J. F. R.*

13. Ὃ μὲν πρότονος] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. Α, 434. & Od. Β, 429. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tensos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protenus sed episemus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J. M. G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁ δὲ σὸς ἔτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηὶ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτῷ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ' ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἂν ἐκτέτα[ι], οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ ναυτῷ ἴδοις ἂν τὸν μὲν ὀξὺν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καλλικολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ὅπη τὴν κεραίαν ἀνα-

[k] Ταύτῃ] Deeſt in O. [l] Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante οὐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲν ἂν voluit. [m] Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. [n] Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. P. & marg. *A1.* Ἄσειον cett. [o] Νεὼς] Νεὸς O. [p] Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod.

13. Πρῶτον] Τὸ χοινίον (3) ᾧ διαμοῦσι τὸν ἱστὸν. *V.*

16. Ὁ χήνισκος] Τὸ τῆς πρῴρας μέρος (4) ἀκάτιον] καὶ ἄγκυρα. ὁ δὲ τρόπις (5) ἐστὶν ἀρχή. χήνισκος δὲ ἐλλήνιστὶ, ὅτι χῆνες ἀφαλῶν μορφοῦνται οἱ ναυπηγοί, ἱστιόσησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) ὠσωνίσμου χάριν, ὡς ἀδόκητος αὐτοῖς ὁ καὶ πρῶτος ἀφτιλοίης, τρόπιν χοινὸς (7) ἐπιφήσας τὴν κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῶν διμοίρων τὸν ἢ τὸν τῇ τὰ ἄρχειν. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῶν τρίτου μέρους ἄρχων. ὅτου δὲ ἐλλόγιμοι οἱ μὴ τὸν ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τῶν στρατιωτικῶν ἀριστῆ τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλλικολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τοῦ τῶ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων τοιοῦτον. ὅτι οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ καλῶς πράττουσι, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ὦδικοι, ὧν πράττουσι. *V.*

(3) Ὧ] Εἷς ὁ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀκάτιον] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀκάτιον ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. ἐπεὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐσωνίσμου] Sic Impreſſa. At εὐσωνίου Exc. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem εὐσωνισμοῦ. *J. F. R.*

(7) Τιμήσας] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπιμήσας, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt e librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πάλοι δὲ εἰς τὸν πρῷραν] Nempe πάλοι h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Scheffer.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Duplicarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam notat *Livius*, quem vide *L.* II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres obuli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de nummere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Hanc. λόχος in aliquot ἐπιμοιρίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐπιμοιρίας διμοιρίαν, καὶ τὴν ἡγεμόνα τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujuſdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄσειον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis εὐσυγγλώσσως reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μυστήρια δεινοί. i. e. *Aſtronomi.* *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειμῶ-

γιαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον καὶ εἰδότα τὸ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν πρωεδρίᾳ τοῦ κυβερνήτου καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς καταληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους γενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἀφθονα ἔχοντες, οὐδὲ ὑποτείνας τοὺς πόδας δυνάμενοι ὑπὸ γυμνῶν τῶν σανίδων τοῦ ἄντλου· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲν] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης ὁ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἦτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ δ' ἦλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ὁ Μιδίας ὁ Σαρδιν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἦτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τῶν ἐπὶ πλούτου θρυλουμένων, (3) Μελιτιὺς, πλούσιος καὶ παχυτὴς καὶ ὑπὸ πορισμῶν ἀμφοδόμους, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ συγγραφὴν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἵνα τὴν κατάχρισιν. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπεγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γνώσκειν ὅτι ὑποθῆκαι εἰσιν. ὅθεν ὁ Μίνανδρος ἄρτιόν φησιν εἰπεῖν λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φόνιε γυναῖκα μοιχεύσασθαι ὁ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀρυγέστατος ἦν, ὡς Πλάτων φησὶν ἐν Ἐπιλύτῃ, καὶ ὡς ποτὲ μὲν ὁ πόλεμον, καὶ τὰ δημόσια νοσφίσαι (6) Φρύνιχος ὁ Πλάτωνι ἀμφισβήτησιν. ὁ δὲ Σαρδιανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) ὑπερβαλόμενος, καὶ γυναιξὶ τὰ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ὁ ἐπὶ τούτοις ἐπὶ Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτιὺς πλούσιος] Μελιτιὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄφρας, πλούσιος. C.

(4) Φόνιε] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρυγέστατος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρυγεώτατος ἦν περὶ ὀρυγμάτων ἐν πνῖ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ὄμματα δυσὶ, nisi quod πνευμάτων scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαφ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξου] Ἀνακυνδαράξου *G.* Ἀνακυνδαράξου C.

(8) Ὑπερβαλόμενος] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δυνός. Adde *Suid.* v. κλύσθος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δυνοῖ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δυνὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δυνὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horrens*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. ὕδατος γοῦν λέγει ἐκέλευε δυνοῦ, καὶ δυνῆς αἰφνης, καὶ δυνῆς ὀγείας· ἀλλὰ δυνῆς νόσου, καὶ δυνοῦ πολέμου, καὶ δυνῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ καλοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πραταγόρας σοφὸς ὁ δυνὸς ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἐστὶν, δυνὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νῆχω potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. B.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ὥσπερ δή τιν χαρίεντι, καὶ δυσερώτῃ ἐφίεσθαι μιλαχιώσασθαι προπετεσμοῖς. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui ſub ſe erant, deſpuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir ſapientiſſime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adſtans videret & conſtitueret ſingula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud ſe ſupra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus conſiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeeſſe aliis juberetur: contra iſte piger

Μειδίας, ἢ Σαρδανάπαλ@ [b] ἐντρυφῶντες, ἢ τ̃ [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σε γίγνε), ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀλλὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα ἢ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοί, ἢ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τ̃ ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τ̃ ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τ̃ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, ἢ συνέδρους ἔστιν οὓς ἀμείνους ἢ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἄν· καὶ τ̃ ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδειχτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τ̃ ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. c Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. d Αἱ] Sine artic. Fi. e Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. f Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ εἶχε τοῖχος λεγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. V.

Barnes. ad Anacr. vſ. 894. & 1192. Noſtrum ſupra c. 8. ubi χαριέντως & ὑπερόπτως junguntur, adeoque prius ibi certe *venuſtum*, ſignificat, i. e. cui ineſt commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J. F. R.*

38. Ἐντρυφῶντες, ἢ τ̃ ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui ſe majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui ſibi ſubjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis inſolenter proculcarunt. *J. F.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F. G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jenſius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forſan ſcriptum fuerat καλακατῶντες, uti ſupra dixerat πατυμβύους. Certe aliter ſolet conſtrui καλαπτύω, vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J. F. R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jenſii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad ſenſum requiritur: nam etſi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jenſio* hic fere praeferrem, ſatius tamen duxi codicis ſcripturam ſequi, quae ſenſum reddit ſanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Geſnero* converſum, & *multum ſe praeſtantiores viros deſpuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. ſeq. atque apud alios etiam hoc ſignificatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior ſit lectio reſtituta. Quem enim, quaeſo, ſupra ſe habebat Sardanapalus ſimilesque tyranni? anne vero ſimplex & vera eſt narratio, eum omnes ſubditos contumelioſe tractaſſe, iisque inſultaſſe? Demus tamen, quod negari non poteſt, eum etiam viris ſe melioribus inſultaſſe; At hoc ipſum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemſerit praefectum Arbactum Sardanapalus, ſe meliorem (vid. *Juſtin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo ſignificaretur, ſi ὑπὲρ τ̃ Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum eſt & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Geſner.* in Praefat. me caſtigabit; Lector autem vulgatam potiorem exiſtimans eam retinere poterit. Eſt vulgatae aliquid praeſidii in verbis praemiſſis χαριέντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατυμβύους, quibus ſimiliter conqueritur praeſtantiores ab inferioribus ludibrio haberi. ſed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo ſuperiores in navi collocati, (licet indigni) inſultant inferioribus dignioribus, deſpuere in infra ſe poſitos, (licet & ii revera ſint digniores) adeoque vel reſtituta lectio ſic adcuratius cohaeret cum praemiſſis, ad quae certe haec ſunt aptanda. *J. F. R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ἐτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Poſt hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio diſceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀνάβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ τοῦ πάντος μόνῳ ἵνεκα καλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ὑπὸ πρῴρᾳ, καλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ὑπὸ πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχ@. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχ@. *L. K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τ ἡμέρας. [b] τ κεφαλήν. ὅσε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τ νεὼς τοῦτο τὸ δεῖγμα κινδυνεύει διετετράφθαι, κακῇ τῇ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem sune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥᾳθυμίαν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίοις ὅπη τ νίκην φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ὑδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τ νεὼς τὸ δεῖγμα ὑ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκυσον [h] δὴ τ ἱεράν, φασίν, ἄγκυραν, καὶ

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τ — κακῇ] Omissa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχηκότις O. e Ῥοῦν] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νοῦν J. V2. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Ἄκ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτι πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τ ἴδιον πλοῦν * ἀνύουσιν. διότι δὲ λπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. ἀφὸ τούτου δ τῶν τοῦ πλησίον ἰχθύων. V.

59. Πλησίοις] Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι σὸ τῷ πῶ τῷ μεγίστῳ, ἣν καλοῦσιν ἱερὰν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας παλαιβοὶ κίνδυνος τελευταία βάλλε. εἶπεν δ' τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον αὐτῶν ἐπιχειρήσεσθαι τὸ πάντων μέγιστον. V.

* Ἀνύουσιν] Ἀνῆκον editum erat, quod correxit M. du S.

58. Ῥοῦν] Ven. utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato enim κ. νοῦν ἀγωνιᾷ τὴν δίκλω, scripsit Ed. Bas. p. 1. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut ingenio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-

ser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an conſequentia colligam iſta, & ſi qua evertere illa poſſis: ſi enim ſunt altaria, ſunt etiam Dii. At ſunt altaria, ſunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum ſatis riſero, tibi reſpondebo. TIM. Sed videris non deſiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum viſum ſit, quod dixi. DAM. Quod non ſentis a tenui te filo ſuſpendiſſe ancoram tuam, eamque ſacram. Cum enim illud, Deos eſſe, ad illud alterum alligaſti, altaria eſſe, putas firmum ex his te funem feciſſe.

ἐν εὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί φῄσι ἄρα ἡ ἐρεῖ; ΤΙΜ. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διϊτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῂς; ΔΑΜ. [m] Ἡν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔοικας εἰδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάμῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαφαμένος [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν ὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεὸς, τῷ βωμὸς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἴου πεπῆσθαι ἀπ' αὐτῆς

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. Bt. P. S.* Ἴδοι *J. P.* & marg. *Aldw.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & poſt ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον ἦ τὰ εἰρημένα O. Γελᾶν pro γελάσιμον etiam marg. *Al.* n Σου] Σοι O. o Οἴει] Recte Edd. & P. Εἰὴ male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chryſippi hoc, ut inquit Themiſtius εἰς τὸν περὶ ψυχῆς. *G.*

ſervata recte & demonſtrata? Quia tamen aliter hic quibusdam ſentire forſan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipſe vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui ſapiunt faventque haud ſtulte, parentes concedunt; ſed eam ſolum quae cum honeſtate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta eſt; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum conſulit, non gratiſſima ſemper, ſed optima & ad virtutem accommodatiſſima dare decet. Unde jam ſatis liquet *ei non ſtatim male eſſe*, cui ad voluptates aliaſve cupiditates non ſuppetunt ampliſſimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis ſimiles, non deſunt tantum bonis bona, ſed adſunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipſa quandoque, & cruciatus. Adſunt aliquando, fateor, quae narras: ſed an mala ſint vide, quae fortiter ferendo vix ipſis tuis ſapientibus mala viſa ſunt, nedum nobis Chriſtianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perſpecta eſt. Hiſce enim virtutem patientiamque ſuorum ingenerat, firmat, & ad ſummum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita ſolum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; ſed quid hanc vitam ſequatur reſpice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne ſtulti aut pravi ratiocinatoris culpam ſubeas, levia & minuta putantis, ſummam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene eſt, pateſcit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut reſipiſcant invitat, dum poenitentiae locus eſt, imminentesque quamvis feras, certas tamen, ſcelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui ſane in eam rem legi & perpendi ſerio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conſcriptus, Gallice etiam nuper verſus in omnium manibus verſari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad ſtudia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur eſſe otioſos: & ſudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet ſcire plenius, cur malos & injuſtos Deus potentes, beatos, & divites fieri ſinat; pios contra humiles, miſeros inopes eſſe patiatur, ſumat eum Senecae librum, cui titulus eſt, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum ſit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia ſecalari, ſed ſapienter, ac pene divinitus elocutus eſt, &c. *M. du S.*

64. Ἐκπεπλεῦ] Vid. infra not. Cl. *Jenſii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐκπεπλεῦν (λόγους) exemplis probat atque illuſtrat. *J. F. R.*

67. Ἀλλ'] Ox. ἀλλ'. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud ἀλλ' repudiem, quod toties ſic elegantes uſurpari ab hoc noſtro & ab aliis optimis ſcriptoribus video. *M. du S.*

τὴν τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττᾶσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ὅπῃ τὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῇ [a] τε τῇ βωμῇ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνὴν ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶδ' γὰρ ἴσμεν ὃς τινος μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε καὶ ἀναισχυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' ἔτι, [f] ἕως ἂν [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τῇ] Γῇ O. *b* Ἐμὲ] Μὲ O. *c* Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & *S.* Τυμβωρύχῃ cett. omnes. *d* Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & *Fl.* Ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ *B2.* *e* Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεικας O. *f* Ἕως] Ὡς O. P. & marg. *A1.* *g* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. *h* Τούτῳ] Τυτῶ O. *i* Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes. ἀ——τρ. *V2.* Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν ἱττωμένων. *V.*

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. *Τυμβωρύχε*] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἰς πατρὸς πατρὸς τυμβωρύχοι. *J. F. R.*

94. *Καὶ ὡς*] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod *B2.* ὃς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. *Πληγὰς λαβὼν*] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. *Ἀποθραύσω*] Etſi ſupra c. 43. f. ἀποσφάττειν non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδωνίτῃ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen eum in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. *Ἀπιτω*] Etſi *abis*, *diſcedis*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀπιτρέχω majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπιτω melius, & ἀπιτρέχω gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. *Κωμικὸς*] *Menander*, teſte *Plut.* II. ἀδολ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μισῶ pro Noſtri ἐθέλω. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fasere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπειμι, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ἠ φέρων καλῶς ὑβρυφῶντα τ Δάμιν· κ ἔοικε πατάξειν σαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὑπὲ τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσπαίῃ. τί γὰρ κ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς κ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ὑπὲ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε κ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιοῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. *l* Εἰσι] Non est in *Fl.* *m* Πάντες] Ἅπαντες O. *n* Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* *o* Οἷον] O missum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταλυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ κώμῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου] Τοῦ Δαρείου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, κ μὴ δυναμένου ὑφαλεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα & τὴν ῥῖνα, κ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑφ' οὗ Δαρείου ταῦτα παθὼν· οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, παρέδοσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τὸν Δαρεῖον τὴν Βαβυλῶνα. κ ἀφ' τούτου ἴδιον αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἶσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσὶν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρεῖ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρου] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΥΛ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἥδιστα [a] ὀνείρου ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφῃτορόν τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτως γῆν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀφαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

1 AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ὑγιόμενα, ὀφθείς. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius *Μυΐλλ.* Ἀλεκτρυών & Σίμων. *a* Ὀνείρου] Ὀνείρατι marg. *Aldd.* *b* Γεγωνὸς] Γεγωνὼς marg. *Al.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμων ἢ Μίνως, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτρῶσίη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν ὁ μιαφόνατος, ὃς με, ἡδὺ ὄνειρον ὀνόμηνον, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν δὲ — λαμπάδας τὰς εἴσω ἐς βαθύκλυστον. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λυκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι ἐς γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφῃτορόν τι ἐς γεγωνὸς ἔτι μᾶλλον. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκουσθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι ἐς γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus. γεγωνὼς, quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τορῷ τινι ἐς γεγωνότητα φωνήματι χρησάμενος (ſic enim, pro φθεγξάμενος, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϊεν δὲ ἀφῃτόρουν, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺν εὐθὺ παρέρχομαι, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μου — παρεῤῥύησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam. per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſpunxo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Σω-

quidem ex illo multo adhuc ſilentio eſt conjicere, & frigore quod nondum me, ut ſolet mane, enecat (certiſſimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox ſit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus cuſtodiret, a veſpera inde ſtatim clamat: ſed certe non ſic auferet. Ulciſcar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi diſpergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres exſiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, ſi noctis quantum poſſem *cantu* anteverterem, ut poſſes, ante lucem aggreſſus laborem, illa multa tua opera abſolvere: ſi enim ante ſolis exortum crepidam unam

ϑεῖσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸς ἀποκναίοντι (γνάμων γὰρ ἔστιν ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ὄρθρου μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄϋπνος ἔστιν, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ὅτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί σε ἐγὼ εὐθύς, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μέλαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων ἔτι νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος ἀμύνειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα

ε Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μέλαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adſentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρινόμενος] Ἐποθρινόμενος P. Vulgatum ſervat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κρηπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῆς Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δῶρα παρὰ πατρὸς χρυσοῦν, ὃ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἀεὶ τοῦτο (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δηλοῦ, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ἀνόμαστο δορά, τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδαρέντος ἐστὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἰάσων μὲν τῆς Ἄλλης Ἀργοναυτῶν λάβρα καλὶς (4) ἐφῶτι κομισθεὶς εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλέσῃσαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλέως τὸν τόκον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπιτιθεμένου τὸν φύλακον τῆς ἄρκτου, ἀφ' ἧς εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἐρωτικὰ δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερον σωσιγαμάσσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρας ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε τῶν ἀγκυρῶν, πηδῶν γὰρ εἰς τὴν σκοτίαν (5) δύνῃ ἀφαφωνεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit ſcil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδαγωγῷ legebatur, quod mutare non ſum veritus, ex vulgatoi ὁ Φρίξῳ etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: maſculinum enim ὁ hic ſenſum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere ſatis frigide ἰμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτι] Leg. ἰφοῖτι. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δοκεῖς. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem eſſe, quam qua Luciani usitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praeceſſit γὰρ. Sed quia non magni hic intereſt, vulgatam non muto. Facile quidem propter ſcribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc ſaepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipſo diſcrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; ſed eſſe ajo, ubi utraque ſenſui ſatisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *ſed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiaſt. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiaſtae adverſatur δὲ pro γὰρ poſitum dicenti. Veſtum vid. eumd. p. 611. ubi adſentitur eidem Scholiaſtae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ uſurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκεῖνος δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντείλεγον. *Illo enim modo ne ipſi quidem contra nos dicere potuiſſent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rurſus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ obſervat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μὴ πράγματα παρέξεις] *Caſaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luſt.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μετανηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut eſt in reliquis ἀναπ——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mſ. ἢν γοῦν πρὶν αὐίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσατο. leg. ἀνίσχειν. ſed perinde eſt ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπόταν ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi jucundius eſt, equidem tacebo tibi, & piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακόν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγορεύων,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humana voce gallus locutus eſt! GALL. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non ſit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum juſſo hinnitu, ſtetit medio in bello loquens, ver-

a Προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἴσ' ἐδίης τὰ ἄλφ. *Fl.* omiſſo etiam προσδοῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum eſt in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἔσῃ] Τὸ σὺ τῇ σωτηρίᾳ προκόψας ἔσῃ σὺ τῷ ἔργῳ, τῇ τροφὴν ὠνήσασθαι (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὑστερούντων τι (2) προτέλειον ἐκτελεσάντων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ δὲ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ δὲ εἰ οἷς ὀδύνην πρόκειται) ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνεισκομιζόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ δὲ πρὸ ὀδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ τοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἔσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὼς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμποσίῳ. (4) σύν τε δὺ' ἰρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βαλλόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τῶν πραγμάτων τὴν Δίαν καλεῖν. οἷον δίκαιόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, ὅταν δὲ ἐνταῦθα καλοῦσι τὸν Δία τεράστιον, τὸν λαβόντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ λαβόντων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν τοῦ κόσμου κακῶν ἐκκόμισας. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπομακὼς. C. πεπορισμένος. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Πρωτόλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἐνεῖ male edita & hic & ſupra habuiſſe vix operae eſt monuiſſe. *J.F.R.*
(4) Σύν τε δὺ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Alter in Flor. Cod. ἐργ. ἴσ' ἐδίης τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προσδοῦ ἔσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed ſervavi ſcripturam Edd. Non deerunt qui προσόδου malint; neque iis adverſarer; nam id *vectigal* ſignif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. ὃν βαλσάμου πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeſtum, ut ap. Noſtr. T. I. *Somn.* c. 9. ὑπὲλης δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόοδον ibi editum alias ob cauſſas. Interim ſignificatus τῇ προσόδῳ ſatis notus eſt aliunde. Vid. *Aſin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὑρεῖν ἐξ ἰμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδους ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφελεῖτο. Nam cum ſit conſtruendum, ἔσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδου, periphraſi participii ſatis uſitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaeſtum, lucrum*, quem laborando quaerit ſutor, eſſe intelligendum, ſatis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Ariſt.* 2. de animal. adimit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἄφωνα, quod vocem edere non poſſet. Unde *Plutarch.* in Sympoſ. & *Athen.* exiſtimant Pythagoricos a piſcibus abſtinuiſſe ob ἀφωνίαν. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Salluſt. Paſtor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δέ τοι ὥστ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνεσθαι, πολλὰς μὲν ἰδεῖν πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Poſſideo quaecunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque victor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ραψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθά, διεσπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὤν, λαλίστατός καὶ λογιώτατος θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἂν μελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑποσχοίμην, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὑφ' Ἡφαίστου πεπλασμένον. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ὁ Δωδώνη, ὅπερ (5) φηγὸς ἐστὶ δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, καὶ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινοῦντό τε καὶ ἔβοων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φηγός.

Ὄναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τεράστιε] Τεράστιος Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξίτερ τίς ποτ' ὁ πρισβύς; *Hesych.* ait Τερατίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶος, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπιστῶμεν. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. G.C. i. e. *M.du S.* vs. 404.

Ibid. Ζεύς] Junone suggerente αὐδήσασα δ' ἔπεα θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τὴν δρῦν ἡ φηγός, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δρυμοῖς οἰκοῦντες αἱ δρῦς διάφορον, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluisit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶφαρ μὲν βόες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαμί σοι ἢ ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν ἢ πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causam meae cum sermone vestro communionis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός τις καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ φοβεῖσθαι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, [a] εἴ τινα διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος [b] αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι [c] λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ὀλίγου δεῖν πρὸ πολλοῦ ἀνθρωπος ἦν. MIK. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγετο καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ πάνυ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ καλιδῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν [e] ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε [f] φαίνοι ὁ Ἥλιος.

3. MIC. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi sit loquelae caussa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo & comissatum fuisse, & amoribus illius subfervisse. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquisse semper juvenem, indicaturum sibi, quan-

a Εἴ τινα] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. At. c Λόγον] Deest in Fl. d Ὁπότε] Ἐπὶ τοῦ Fl. e Ἀεὶ] Abest in Fl. f Φαίνοι] Φαίνοιτο G. & marg. At. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτης τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὡς, ὅτ' ἦ ἄτοπα, καὶ ὡς ξυμπίνοι ἐ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Συγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνῶν commutarit; ego ex priori etiam optativam formam refectam, curavi. J.F.R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jens. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & sexcenta simil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hist. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Cl. Wessel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti adferens, ad Jungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis adsequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. sic adscripta: ἐμεμη— L. ἐπεκοίητο. Nam praeter consuetudinem sic jam literam codicis inter duo verba inseri. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμηχάνητο legi, certum est, quod praeterea i ipsi etiam textui adposuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum, ejusque glossam ἐπεκοίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφοδίτα δὲ, ὡς ἀφείτη, ἢ Ἄρη ἀγαναιτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφείτη sit glossema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais, λέ-

λιον· εἶτα ποτὲ καλαχομηθῆναι μὲ † Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῦναι † Φρυγὰν ἄκαιρα· † δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφροντιδὶ ἀναπαυομένῳ, ἀφ' ὃ τὸ πιστεύειν † ἀλεκτρυόνα μηῆσαι ἂν, εἴ τις ἔπιοι, καὶ ὕστω † Ἥφαιστον πας' Ἡλίῳ μαθόντα συλλαβεῖν αὐτὼ, δεδεμένα λόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάντα καὶ [g] μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] † [h] Ἄρην ἀγαναχτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλους, ὡς [i] ἀντὶ τοῦ κράνους † λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφ' τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἤδεν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν [k] αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἀναγκαῖος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβλημαι. MIK. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [l] Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; MIK. Τὸν σοφιστὴν

[g] Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεπάητο L. vid. nott. In marg. *Al.* ἐπιτέλητο etiam adſcript. [h] Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* [i] Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. *Al.* [k] Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* [l] Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus, ſed omittunt *Mo.* Σαμ. praeter Ed. *P.* quae habet.

83. Λαβόντα] Ἀγνοηθέντα. *V.*

95. Ὄφελος] Τὸ ἔξω † καί τι ἐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μὴ τὸ γινώσκειν τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελος. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ἔτι pro καί τι. *M. du S.* Καί του rectius legit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

ſema τῶ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſam, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſeclusi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρλω] Utrovis more dici Ἄρλω & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένη & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. *P.* Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχη ἀνὴρ vocatur. In eodem Codice pro εἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; τ' ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ προσλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γάητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ' ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τ' τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *qua lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum. MIC. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle. GALL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen Mneſarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam ſecutus ſum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκεῖνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τ' τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος εἷς ἦν τ' Τρώων. ὃστις ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐπλήγη. *V.*
18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς ἂν παίζων Μνησάρχου παῖδα τ' ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De diſciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*
Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *E.L.*
6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*
7. Οὖν — ἀποφαίνων] Non agnoſcit ἄπονον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον] Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. *F.G.*
Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam inveniſſem, tranſpoſitionem Cl. *Geſneri* etiam in textum recepiſſem. Jam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis habui lectionem *Fl.* revocare ſenſum optimum exhibentis. Interpres *Pariſinus* intellectui conſulturus ἄπονον reddiderat *ſalubre & parabile.* *J.F.R.*
Ibid. Ἄπονον ἀποφαίνων] Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ, ἄπονον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſomniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπονον legendum eſſe ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſequenti eosdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic ὑραὸς apud Noſtrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἅβατος & ἀπόρρητος τῆς θηητῶν γύσεως. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Noſtrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enunciabant. Vide Noſtrum in *Reviviſcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi; non liquet, vel ipſum ἄπονον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*
Ἄπονον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπονον tranſponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον & ἄπονον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄπονον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe ajunt. Altera conjectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄπονον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπονον ſignificare puto contrarium nominis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπονον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed conjectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*
11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἢ σιθανὰ μὲν ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ ἐγὼ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; MIK. Ἓν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραχλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἢ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι προβάλλοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, [d] ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι προσηνομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

[d] Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsi. M. du S. [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. A1. & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμιος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *V.

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ὃν ἀναμείνας. In V. ἀν ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. M. du S.

30. †Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit M. du S.

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. G.C.

Εὔφορος γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. M. du S.

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δέ μοί.

J. B.

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνα τέρατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατοδέστερα. J. B.

18. Μυσάρχα πατεῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. M. du S.

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiæ mediterraneæ urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. G.C.

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Τυμπ. c. 37. M. du S.

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. J. M. G.

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. J. F. R.

30. Ἄλλῳ]. Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. M. du S.

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. J. F. R.

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι προσηνομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσθιηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas ediseris, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα προς νεκροῖς δόγματα· ἴσμεν γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰκόν. πρόσωπ. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἐπῴκασαι κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλυπον,
Ἴσον τοι κύαμος τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤδιον τοὺς κυάμους· ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἄτινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ἡδέως ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ἑπότερον ἂν ἑλοίμην, ἕως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *AIW*. b Πότερον] Πότερα marg. *At*.

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V*.

45. Ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς τὸ πανευδαίμονα. ἀμφω γὰρ τιματέον ἐς αἰς φάσμα ψυχὴν ἀποκαλοῦσιν. *V*.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit *φαγόντι*. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro *φαγόντι*. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσθηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσθήκεις. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲ, — ἀμύξαι ἠτειμότα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendam, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De ulitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyſſ.* T. 560. — ἀμενηνῶν εἰδώλων ἀνέρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶπῃς, γάργαλος δὲ. Λακιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ Ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρέχετό μοι τὰ ὀρόφια. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, διπόν τινα φὴς τὸ ἴρωλα τῇ ἐνυπνίῳ, εἴγε πτηνός ἐν &c.] Pater vocī octavae adſcripſit ὀνείρῳ, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ἴρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Quidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Celius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis literis

num illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium; quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

σοί τε, ἢ τὰ πολυτίμητα ἐνύπνια. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τ' ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανύς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀμφυλάττεις, κενὴν, ἢ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμβυκτὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ὀπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τὸ ὄψιμον ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὕπνος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον δὲ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῂς τὸ ἔρασθαι τῆς ἐνυπνίου, εἰ γε πτηνὸς ὤν, ὥς φασι, καὶ ὄρος ἔχων τὸ πτῆσαι τὸ ὕπνου, ὑπὲρ τὰ ἑπτακαι-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φασὶν *Fl.* Abest φασὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προδιαμεμυθευτα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῂς] Μάγον, θαυμασιόν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμμένα ἴδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἑπτάδα πολλὰ, τ' ἂν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν' πόδας, ἢ τούτους πηδῶντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς γ' πάνυ ἐπήδησεν ἐκράτησεν ἂν ὁ παροιμιάζεται ἐπὶ τ' ὑπὲρ τὸ ἁρμοσθὲν τί τοιοῦτον, ὑπὲρ τὰ ἑπταμμένα πηδᾶν. *V.*

g Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Ex mox pro φαυλάττ- ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.
† ν' πόδας] Forsan π'. scribendum. Certe non γ'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba ἢ ὄρος ἔχων τ' πτῆσαι τ' ὕπνου imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescripeas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuscemodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil fine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μι φιλεῦντι τὰ δ' ἀστεῖα μ' οὐκ ἐφίλησεν. *Omnes mulieres me amant: urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀστεῖα vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἰγὼ πτηνὸς ὤν] Ὑποσύλλοιον, ut etiam mox ἴλλα, μαλχᾷς ἄτου & ἰσεργὼς φαινόμβως, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράφραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant .... terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἑπταμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐπ-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἵός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπέ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περί. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιον τῶν Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενίσιος τυφλὸς ἰσφοῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλάμενον γῆν ἰσφίας χάριν, γενίζ κατὰ τὸν Ἀτλικὸν, κἀκεῖ γοσιπαῖα χαλικπῶς ὑπὸ τ' ὄσε τὸν ὦψ ἀπώκαλεῖν. V.

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *R.* d Πετόμενος] Περιπόμενος marg. *A1.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομώξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ἐναρὰς ἱρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἱστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ γενετῆς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἔνομα τοῦτο γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι ἱστορεῖ, χρυσῆ ἐγένετο. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ἂν φιλόχρυσος εὐξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἄψηται, χρυσοῦν γενέσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ τούτου ἀπίθανος, καὶ αὐτὴ ἡ τροφὴ ἡ ἐπὶ τῷ, χρυσῆ ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In *V.* erat ηὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. de S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τριταῖον. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost.* IV. 29. Καὶ τὸ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὸ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οἱ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem canere.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

ὀφθῆτε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκομιῆσθαί μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδατος ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τὸμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲ οὐκ οἰκόσιτον ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἣν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

o Κεκομιῆσθαι] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκομιῆσθ ſolemni jotaciſmo. Κεκομίδθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Χαλκοῦν γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἔτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ οὐ νυκτί, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae ſomni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὄρνιθος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκομίσθαι μοι δοκεῖς] Interpres: & *ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe. Μέταλλα ὅλα χρύσια. totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκομιῆσθαι] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκομιῆσθ. Vide Ἰκαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τὸμὸν] Ὥσπερ ὂν τὸμόν. *Th. M.*

Ὥσπερ τοῦ τὸμὸν] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum lavarim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Mall.*) λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη — ἐπὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πᾶς' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ὑπ' πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πάλαι γεγομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' τὸ Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἔπεφνε. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε αὖθις δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δείπνῳ ἐκείνῳ [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*... GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *El.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *Ald.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐφυῶς ἢ ἱκανούτως. *V.*

ἄρας, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἄφηκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὸν ἄρας dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J. F. B.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priorem* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δείπνῳ ἐκείνῳ προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si velut coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττω est φαντάζομαι, *imaginari, animo deformare.* *J. G. G.*

39. Ἐπὶ τῷ γαμίῳ] Sic ἐπὶ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J. F. B.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J. F. B.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J. B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed: neque in P. extitisse verisimile est, cum sileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi ex Diis intelligamus, quod minime patiuntur veri Graeci. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑπ' ἐκπάγλου προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀνοίξας, προσκυνήσας, εὐχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens,

pe

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenaſſem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non poſſe coenare nobiſcum, tu pro illo veni a balneo, niſi ipſe qui vocatus eſt, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius eſt. His ego auditis, illoque adorato, diſceſſi vota faciens omnibus Diis, ut febriculoſum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui ſubſeſſor ego, & coenae vicarius atque ſucceſſor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ὦ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] περὶ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπασι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ ἐπειδὴ προσεπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῷ μαλακῶς ἔχοντα οὐκ εἰόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [c] προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιάλου τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵν' ἵφθρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ ὑποδοχεὺς ἐκεκλήμην· καὶ [f] τὸ [g] ἄχρι [h] λουτροῦ,

ad

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abeſt a *Fl.* [f] Τὸ] Abeſt a *Fl.* Conf. ſupr. c. 6. m. [g] Λουτροῦ] Λουτρῶ marg. *AlдW.* [h] Λίαν] Ἀγᾶν *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίῳ οἴμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*

37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἠπίαλον] Γρ᾽ πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὐ ἵφθρος ἐγὼ] Ἠκμα δύο παλαίστω ἀθλητα, πάθητα τις ἕτεθιν ἄλλος, ἰφίλιον τῷ παῖτι παλαῖται· καὶ ὁ τοιοῦτος παλαίτας ἵφθρος, ἀντὶ τῦ ἐπτωρθρε ἰσπερχόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione ſciamus eſſe quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio noſtra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Heſych.* Ἠπίαλος, *ῥίγος*, περὶ πυρετῦ, ἰπιαλῦντο δὲ ὅτου καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλου, ῥίγου, τὸ γὰρ πρὸ τῦ πυρετῦ ῥίγος ἐπίαλὸν φασιν. Cui & adſentitur *Galenus.* Vid. *Foeſ.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam ſic vocari: quamvis alii pro *febre nisi* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis eſt ſermo. Immo pro febri ipſa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Poteſt tamen eodem modo rem exaggeraſſe, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiaſten notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἐπιπάλῳ συχνῷ, ὡς τὸν ὧν ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum ἐπιπάλῳ enim nihili eſſe, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἵφθρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joſeph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Joſephus ait: „ δὶ ὃ καθάπερ ἵφθρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον ἐπάγεται. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἵφθρος Antipater, quaſi tertiarius in „ duorum fratrum vicem ſubſidiarius, juxta Scho„ liaſt. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἵφθρος δὲ παρεσκεύα„ σμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαν„ τι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeſchyl. Choëph.* v. 861. μόνος ἦν „ ἵφθρος Δίος μοῖραι θεὸς Ὁρίστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἵφθρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσ„ ήγαγεν. Infra ἄλσος. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτοίχι„ σμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Ariſtoph.* Ran. vſ. 804. — ἵφεσθον — Ἔφεσθος καθεδεῖται κἀν μὲ Αἰσχύλος κρατῇ, Ἔξω κατὰ χώρων. εἰ δὲ μὴ, περὶ τ᾽ τίχης Διαγωνιεῖθ᾽ ἵφασπα πρὸς γ᾽ Εὐριπίδῃ. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σκιάχειον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶπειδὴ ποτὲ ὁ χρόνος ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τὸ καθαρώτερον γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπὸ δείπνου ἔδει, τὸ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διαθηκαὶς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπόβαλλην κυρίων· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφικέσθαι

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

[a] Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μήγιστον *J.* & marg. *A1.* [b] Ἀπορρίψας] Ἀποῤῥίψας *Pell.* [c] Ἀναβολὴ] Μίαβολὴ G. & marg. *A1.* [d] Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. [e] Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπους τὸ σκιάχειον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ἡμέρας τυχὸν ἡ σκιὰ γίνεται ποδῶν δέκα, συνελθεῖν. * οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὸν κίονα ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἱστοροῦντές τινα, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μετρῶν καὶ ἀκριβοῦν ἐγχωροῦσι. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν κυρίων] Καρῶσι ‡ δολιχρόν. *V.*

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postularet ὅτου sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video, ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init. ὅτους ὁλοκλήρους. Item *Alciphr.* III. p. 348. ὅτως τὸν. Et vicissim ὅτου seq. vocali. Pluta dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅσως est in C.

‡ Καρῶσι] Scriptum hic fuit καρῶ, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶν, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero καρῆσθαι. *J. Cler.*

51. Σωτηχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σκιάχειον εἴη] *Subaude respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐπεμαίροντο τὸ καιρὸν τὸ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ὃν δὲ σκιάχειον ἐκάλουν. καὶ ἴθι σπένδου, εἰ δυνάμενοι τὸ σκιάχειον εἰδοῦ. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & σκιάχειον vocabant. Et σκιάχειον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἴθι σπένδου *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ἡ δυνάμενον τὸ σκιάχειον λιπαρᾶς χυτρᾶς ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad lauste prandendum ire.
J. G. G.

52. Ὁποσάπους] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schronerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρανοσ. c. 8. & Αστ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Pell.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δυνάμενον. & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ὑ χρὴ προδιδόναι, ὑ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερφρονᾶν πρὸς [f] ἡμᾶς. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι ὦδε σαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν μεγαλοφροσύνης ὑ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σώμματι· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, ὑ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ὑ μεῖον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, ὑ ὀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέστελλον ἂν. ὑ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσῆκει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενος ὑ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὀλιγωρήσας, ὑ ὀλίγα λουσάμενος, ἐπεί με

[f] Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. [g] Ἥκιστ'] Εἶτ' *Fl.* Vulg. est in P. [h] Λέγων] Abest a *Fl.* [i] Εἰσῆκει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τ' Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπανακλινομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ σοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod λαπάττειν apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum λαπάρψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — στίλας. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in λαπάρψας. Nam & sic ἐκπίπτειν de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολή] Ἀτάρχομαι κοσμίως μᾶλλον ἐσχηματισμένος, ἀντιβάψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθημαρτὶν γίνεσθαι ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut quae esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio verterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μίλαβολη. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ χῆμα ὑσταλὴς, ὑ κόσμιος τὸ βάδισμα, ὑ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος ὑσταλῶς est qui incedit pallio decore compositio. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίῳ] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίῳ] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ἄχρον ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδότων, *qui officia norunt.* *J. F.*

73. Πρὸς ὑμᾶς] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. F.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim *Mort.* c. 33. & seqq. & sine nomine in Ερμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μίλακι eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τ' Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. F.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάρθι, ἔφη, ἡ σὺ, ὦ Μίκυλλε, ἡ συνδείπνῃ μεθ' ἡμῶν· ἵν' υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χάραν ἔχῃς. εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χανὼν ὀλίγον μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τῆς συμποσίου τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. καὶ ἐπειδὴ καλαὶ κλῖναι ἦσαν, πρῶτον μὲν ἐκάμνομεν, ἀνέθεσαν δὲ Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, φέντοι, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια ἐμβύσαντες αὐτῷ πάνυ καλά, ὡς ἐδυνάμην ἐν τῷ κλίνῃ, καὶ ὀλίγου καρτερεῖν δυνάμενον. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλάκης αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλαμίνοις φέρουσες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύ-ψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα μὲν χρυσᾶ, καὶ ἀμφίκυπελλα, καὶ μυστιλλοποιοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἓν μὲν ἐλύπει καὶ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiſcum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum male me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἐστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσθαι marg. *A*1. c Νὴ Δία] Μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl.* &c. d Καλαμίνοις] Ὑποκλίνοις G. Vulgatum eſt in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλαττόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσθαι. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J.B.*

92. Χάραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴῃσι, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἤμενον (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*

93. Λύκος χανὼν] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος ἐ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J.F.R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐδάκρυσε Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκλῶ dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ὑρώιων γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὸν Καλλιγόνειον, οὐ γ' (ἦς) νῦν αἴρει, κατήχαρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀναγκάζει „ ὅσον αὐτοῖς ἐ ναυμαχῶν, καὶ πεζομαχῶν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχῶν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, ταῦτόν γε πολλοῦ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τινθοὺς γ', ἅστις ἐρᾷς, οὐκ ἔχω. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J.F.R.*

99. Πρω-

honibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sorte ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis vehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus. Et duo quidem mihi ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἐποτιλῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μοὶ σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

MIK. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γάρ τι Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσασθαί με, καὶ ἀφαθήκας ποιήσεσθαι, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὕστερον ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένα τε καὶ πολὺ ὑπιῤῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ ἀφακοὺς, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγους, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* h Δὴ] Δὲ ὦδὴ G. P. i Ὅ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἀένα] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Παρεσύραντες] Adscripsit *Scullus* videsd. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρασύροντες. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλαυλίσωσι] Εἶτα μαθὼν ἀνεχορδόν πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἵνα καλαυλίσωσι φάρυγες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶμεν. in Mf. συγκαλαυλίσωσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀρετὴν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέφαλα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέφαλα φύσεως ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ὦδὴ ἐ τὸ ἐνύπνιον. sic Mf. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀένα] Sine dubio *Solan.* quaetivit, num quae ἀένναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀένναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, φθόλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὀλίφθον. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ περιέπτευον, καὶ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπίζεσθαι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας μοι ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφωκεδάσας, ὑπηέριον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σε ἀλόγως ἀγανακτῆσαι χρὴ σοὶ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένῳ; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte S. Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνω ἴσὶν ἁπλῶς τις τὸ ἀρίστῳ λαὸ τὸ δοθέντος αὐτῷ φιάλης πίειν μόνον, τὸ λοιπὸν ὠθοῦχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενον. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα αἰκιστῶν ἱφιτεθαί μοι τίφος (ἰδίκιον) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐμοὶ δὲ ἐν τῷ χεῖρε δακτυλίων πεπλῆσθαι, καὶ πολυτελεστάτης λίθου ἐξαφθῆναι. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „ videtur Lucian. πολυτελεστάτης de pondere accepisse, „ dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „ πολυτέλειαν βίβος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτέλειαν, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσοῦν . . . ἐξημμένον τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule *Somn.* c. 42. & *Epr.* c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένῳ, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πέρα ἐξημμένον, non —μένου. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταστέφομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιβάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad lactiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ ἡ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, ἡ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, ἡ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ ἡ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν ἡ ἄργυρον ἐξημμένος [g] τῶν βοστρύχων, [60] ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, ἡ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅ-[65]μηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε ἡ ἀργύρῳ [n] ἐσφίγγοντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ ἡ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, ἡ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲ σά, ὦ χρυσο-[70]χό-

f Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. *g* Ἐξῄεις] Ἤεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* *h* Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. *i* Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* *k* Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl.* *l* Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl.* *m* Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσσιν Edd. priores. *n* Ἐσφίγγοντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφίγκτο *P. B. S. H.* *o* Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλεγμένοις *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, ἡ ποτὸς ὀξυτόνως ἀμφότερα. Πότος μὲν γὰρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος, Πότοι συνιχεῖς, κῶμοι· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα· ὡς Δημοσθένης — Βραττοῦ δ' ποτοῦ μείλαλεῦσ. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας πρεσβύσιος] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M.du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ὁ ἐκπαμαὶς πίνων. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ὁ ἀργύρῳ ἡ χρυσῷ πίνων. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνων ὁ πιθάκιος, quum duobus ante verbibus dixisset: πίνων ὁ καμπύλων ποτηρίων. Sed ὁ Graecis ibi frequentius quam ὁ. *J.F.R.*

46. Εἰσπαριζομένου] Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M.du S.*

48. Ἀναπρέψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M.du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M.du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαις, pro χαρίτεσσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε ἡ ἀργύρῳ ἐσφίγκτο, pro ἐσφίγγοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M.du S.*

67. Ἐσφίγκτο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφίγγοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M.du S.*

κόμη, μέτρια, τί Πάνθυ υἱὸς ὤν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, [b] ὃς ποτὲ ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης παιδίσκης, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν ἀφθείρειε τῇ Ἀκρισίου τὴν φρουράν, ἀκούεις [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους, συμπεσὼν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὅλον τοῦτο [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχει ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὑμότεχνον εἶδες, τὸν Σίμωνα, ὃν πρὸ πολλοῦ δειπνήσασθαι παρ'

ere est, si, Panthi filius, magni aurum feceris. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, jam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita dies est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὃς ποτὲ] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε P. & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τῆς Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γιὸς ἐκδημήσει τὸ θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆ, καὶ ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς αὐτῆς, μεταβαλὼν εἰς χρυσὸν διὰ τοῦ ὀρόφου αὐτῆς, ἐπελθὼν διὰ τοῦ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποῖος] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ἐκότε) Atqui melius & ad scripturam propius ἅς ποῖος. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. *J. F. B.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἥψων] Ὅτι τὸ ἑψῶ τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλάντος ἑψοῦσι. *Cum duobus extorum frustis injectis legumen coquerem saturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur sua tempora ab ἰψάω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψων malebam olim ἧψον, sed postea Mss. mihi ostendit legendum esse ἕψησα, & pro τόμους, τομάχη. sed ἀλλᾶντες, sunt *botuli*, *farcimina*, non intestina. *J. G. G.*

Ἥψων] Ἑψέω rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praes. inf. ἑψεῖν ab ἑψέω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Casaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἑψεῖν quoque praesens est, φασὶν ἑψεῖν — μαθητὴν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἑψῶντες legitur, quasi foret ab ἑψάω, ideoque Cl. *Wessel.* No. 29. ἑψῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Casaub.* dicat ἕψω esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id fervis imperat. Nam ἕψω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ὁπότε πεπαμένοι ἕψοι (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. *J. F. B.*

91. Κεραμεοῦν τρόβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρόβλιον, *Hesych.* ποτήριον μυστηρίου. *J. B.*

97. Λαζόμεθα ἱρούς] Active & passive usurpari λάζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemsterh.* *J. F. B.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέβαινε πρώϊον, ἔπεμπε ἐκάστοτε κατὰ τοὺς τόμους, Σίμωνα ἢ τὸν βάκτιν τὸν πυνθάνεσθαι, ὁ τὸ τρόβλιον ἀπολείχων, ἄστρῳ ἰκελαίνῃ, ἀλυσκάζων ἐ νυχοσκόπῳ ἀρπα-

ex fructis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patraelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτυ[illegible] [e] ἤψω τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμως τῦ ἀλλᾶντ[illegible] ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, [g] σιμὸν, [h] βραχὺν, ὃς τὸ [i] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμεν[illegible], ὠχέλο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖν[illegible] αὐτὸ ἐπλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ᾧ ἑώρας τότε, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφάνης γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνὴρ ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ[illegible] τὄνομα· ὅτ[illegible] ζῶν [l] μὲ ὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τ χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἤψω] Ἤψησα G. L. Nil mut. Edd. f Τόμως] Nil mut. Edd. Τομάχη Graev. & sic marg. Al. g Σιμὸν] Sic recte H. Fl. P. S. Σίμωνα J. & P. cum marg. Al. h Κεραμεοῦν] Sic J. H. P. Bl. Fl. &c. Κεραμοῦν S. & Amst. i Μὲν] Omisit Fl.

88. Ἔτυ[illegible]] Πισάμιον. V. *Ibid.* Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῦ Κρόν. τόμους δὲ τραγήματα. ἀλλᾶντα ὁ συνηθίζω. λουκάνικα. V.

l Λουκάνικα] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impressa prave λακωνικὰ, at Λουκανικὸν C.

χόμβο[illegible]] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Πῦ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμεν[illegible] ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον ὠχελίχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρια nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mf. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἐ τῶν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια πεπολυλιμέν[illegible] τὰ πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον ὠχελίχων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ τῶν ἐκεῖν[illegible] ὁ τὰ ῥάκια πεπολυλιμέν[illegible] πινάρια, ὁ τὸ τρύβλιον ὠχελίχων ἄσμεν[illegible] ἐξελαύνει ἀλυρῷ ἐ ἐσγινοβαφῇ ἀμπεχόμ[illegible]. *Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνει est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλασε ἐς ἴδια τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. *Plinian.* *J. G. G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρια, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non

γαστὴρ τὰς τόμυς, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] ψιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῆ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, ὑ ζεύγη, ὑ χρυσᾶ ἐκπώματα, ὑ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγαναχτήσας, Εἰπαὲ, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν με τὄνομα· ὐ γὼ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὑ ἐρῶσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται ὑ πρὸς ταύτας, ὑ ὑπορᾷ, ὑ τὰς μὲ προσίεται, ὑ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε ὑ μεταποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, ὑ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor, ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

[a] Σίμων — φιλείχων] Καὶ τῶν ἐκεῖ ὁ τ. ῥ. φιλοϐλημόνως π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἐκεῖ etiam marg. *A1*. [b] Ψιναρὰ] Sic *V2. S. A.* recte. Ψιναρὰ *Fl. J. B1. Ald. Fr. P. H.* [c] Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* [d] Ἀπειλοῦ] Ἀπειλήσειν G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. [e] Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J.* [f] Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἦν ἄνθος οἷον ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ χαμαιπίτυος αἱματόεν βαπτόμενον. *V.*

[c] Ταχίνθῳ] Ταχίνθου C.

nosse virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad *Nsep. 10, 4.* Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄσμενος ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φιλείχων, & intelligendum ad ἄσκαλα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ ψιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ ψιναρὰ ἠμφισμένος, aut ſimile quid. *F. G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trilyllaba ſolent eſſe parozytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in φιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F. G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅτων ὁ Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti*. Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἱππεῖ πολὺν ἐλαύνοντι. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνων autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀπὸ λιπαρόμου — ἄρχοντα. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγινον eſſe plantam, & ὑσγινοῦν, quae exinde fit, tinctura; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος πεζός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον [g] κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαίρος γὰν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε [h] προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. [i] προάγεις γάρ με [k] λοιδορεῖσθαί σου. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμε-

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. *βροτοῦς Eurip.* l. c. h Προειδὼς] Προσιὼν *Pell.* i Προάγεις] Προάγῃ marg. *Al.* & P. k Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis', i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλυργὶς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφὲς. *E.L.*

Ὑσγινοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἤδη προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὅτι ἐκεῖσε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσιόντα. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπιλεῶσιν ἀπλῶς αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπιλεῶσιν ἀπλῶς αὐτὰς sed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπιλεῶσιν ἀπρόσιτον αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Tim. c. 24 pro βροτοῦς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* ἀξ— *M. du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῦς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτέρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῦς. *J.B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῦς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ ſive ὅτι σοι λοιδορούμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορούμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαί μοι dici viſum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορῶ, quod aliis accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεθεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα μὲν ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καγὼ πολε [b] ἀλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [e] ἥκων

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

Ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὐτὶ Ex. *Fl.* b Ἠλλάγλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκων] Ἧκον *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua ὑδὲις ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* s. 177. & *Porphyr.* s. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρεῖ δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς δίκῃ τινὰς τιμωρίας ἃ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται, καθάπερ ἐν σήματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discs de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δ'. ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκων εἰς τὸν βίον, ἐξ ἰκτίνου ἐπισιτισάμενος] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἥκειν ψήγματα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οὗ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* οὗ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper οὗ aut πόῤῥω, adjunctum habet. Quod concise dicunt οὗ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγων legi in Mf. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα. *Omisi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γραμμάτιον ἀληθὲς ἥκων φέρων. *non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ ἰκτίνου ἐπισιτισάμενος] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

ne

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: verisimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τ' βίον, ἐξ ἐκείνε ὑποσιλισάμθ@; ἀλλὰ γ τί μ τῦτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναςὰς ἀπὸ τ πατπάλε, ἐφ' ᾧ σὺ ἕςηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ὐδεμιᾷ μηχαν.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεί@ Εὔφορ@ ἐγενόμην (ἐπάνειμι γ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, γ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕςερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμένον [h] ἄοικ@ ἐςῶς, ἄχρι δή ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. MIK. Ἄσιτ@ ὤν, ὦ τᾶν, γ ἄποτ@; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ὐδὲ γ ἔδει τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρ@ γενέσ αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖν@ ἠπίςαλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *F.* & *V2.* & marg. *A1.* h Ἄοικ@] Ἀοικητ@ *P.* i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Πρεμέλφου ἄοικ@] Πρὸ τούτου φησὶν ὡς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρα ἐπλασάμενο, * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐςὶ σῶμα, ἕως †ὅτε Μνήσαρχ@ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τυτέςιν ἔσπειρέ μοι. *V.*

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero

Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν ruſtus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καθήμενοί τε ἑτέρε] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ἐ. τᾶν] Lege Ἐ. ὦ τᾶν. *M. du S.*

me ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Ὄκνω — ἦκω — ἐπισιτισάμθ@] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέρων ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμθ@. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμθ@ δὲ αὐτόθι, ὅτι ἤμελλον τὴν πρόσω χώραν ἥξειν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Dis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἱκανὰς ἐπισιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*. ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκω — ἐπισιτισάμθ@] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leodas.* Vide N. Δ. I. Ἐπισκ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* εἰ Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens εἰ Ἰλίῳ ruſtus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & εἰ ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam εἰ Εὐφόρῳ, & c. 38. εἰ Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀχαιῶν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕςερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* lV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

ων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπὸ φρυὸς [b] μηδὲν γε- νέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γὰρ λευκήν μού τινα καὶ ὀπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὴν Ἡράκλεα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὴν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἅριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ ὧδε τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; τὸ μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoscere, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οὖδε male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅσα εἶα φησὶν, εἰ ἐν ὀφθαλμοῖς τὰ τῦ Ὁμήρυ, καὶ ἐν χάρμαῖς παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῦσι. ἐ ὠφελοῦσιν ἡμᾶς. καὶ μάλιστα περὶ τ Τροίας ὅτι πρόλιν ὁφ' Ἡρακλέυς . . . . χίλιοι ἐ Τρῶε. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὔφορβος τ Τρῶον, ὁ ὢ Ἀχιλλεὺς τ Ἕλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπὸ φρυὸς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δὲ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ἐκτρέφετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τ Ἀττικῶν πόλιν. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulneraſti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος γράμματα, τὰ τ πολὺν τοῦτον ἐκτετμημένα χρόνον μέλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν κατελεύσας ὕστερον δίθυμα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὅτι ἦν ἡδὺν μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὅτι

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de il-

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφία, καὶ εἰς τὰ ἄδυτα καταβὰς, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἰσιδος, κἀπειθὶς εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ἤγαγον τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἡγοῦντο με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῆς.

[d] Τἀληθῆ] Τἀληθὲς P. [e] Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* [f] Ἡγοῦντο] Restitut. ex Mss. *Graev.* & B. & marg. *A1.* ἦδον Edd. anteriores. ᾖδον *Palm.* nescio unde. [g] Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. [h] Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* [i] Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἰκάλλιν τοὺς ἀπατεῶντας καὶ τὰ λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγεῖσθαί με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J. G. G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἔστ' ὄνθ' ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E. L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J. F. R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδεῖν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J. P. a G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E. L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E. L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπὲρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in proem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν ἐν ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J. F. R.*

τῷ. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνευνον, ᾧ φίλον δεσπότῃ γὼ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. AAEK. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα ἐκπεσόμαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ χαυνοτέρους ὤμην αὐτοὺς ἔσεσθαι. ἀφ' οὗ τοῦτο χαυνοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens causſam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b. Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Κἀν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρους φησὶ * καταγελᾷς μου ἢ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἢ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σε, & mox καταγέλασα —— τῶν ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi eiusm. corrupte lecta testatur Noster. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridiculâ iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapſ.* c. 12. *Quom. Hiſt.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πίλας τὰ μοίρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Paſt.* III. 118. ᾗ φωνὴ τοσοῦτον ἐκαίνετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὲν καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θήσσης, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀσθενὴς σωμυλίας ἐς ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἰταλούς. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimam hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν —— ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ἀπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epictero, (supra in *Lapſ.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συμβήσεται φάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Cat. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jens.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi ὃ ξενίζεσθε hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐν

ea induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consueviſti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

ἐμέλημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τ' ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῶ λόγω, ἡ γυνὴ γὰρ ἐγένετο [e] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἦ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, ὦ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν λοσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους λοσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπτευεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν λόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

e Ἐν] Σὺν *Fl.* f Τί οὖν &c.] Τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. g Ὄπτευεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπτευεν cett. h Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. i Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ ⸋ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἡράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ τὸν ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμοίαν αὐτὴν πρότερον, ποιῆσαι ὃ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα οὐ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόντα μιγῆναι, καὶ γυναῖόν τινα γενέσθαι ὑπὸ † κενταύρῳ γαμηθῆναι Ἐλάτου ἀλόντα. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς ⸋ καὶ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀργᾶται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργᾶται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρῳ] Cum in V. esset κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρου. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μύρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μύρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μύρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E. L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπτευεν] Forsan ὄπτευεν. *F. G.*

Ὄπτευεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ὄπτευεν. *M. du S.*

Ὄπτευεν] Et sic scribi curavi supra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ε medium omiserant. In *Fans.* hic est ὤπτευεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω sinc ε est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. MIK. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] δὴ φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. MIK. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδομαι γοῦν τῷ βίῳ· κἀ πάνυ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo ſtare *in acie*; quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt; te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, pau-

pe-

a Σὲ] Τοῦτ P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὀμνύναι φιλοῦσιν, ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸν βίον ναυάγιον

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίην dedit *M. du S.*

† Πρὸς] Ejc legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed quum pro μεταχόμενον etiam ederetur μεταπιπτόμενον, idque

* ὑποσαίη, ὡς αἱ λαὶ γῆς † πρὸς τὸν θάλασσαν μεταχόμενοι, *V.*

corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J.F.R.*

58. Στῆναι] Τοι excidiſſe videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F.G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J.F.R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id ſatis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. F.G. Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένους. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J.F.R.*

64. Σὲ δὴ] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Revet. *Jac. Elſn.* haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἐν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites; postremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σοῦ ποτνιωμένου καὶ οἰμώζοντος ὅτι τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοῖσει μὲν οὐδέν, εἴτε Εὔφορβον, εἴτε Πυθαγόραν, εἴτε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ.

e Σοῦ] Deest in *Fl.* f Αὐτῶν] Abest a *Fl.* g Ὅ, τι] Ἐ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτνιωμένου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαι τινί hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud σοί modo praepositum & omnino cum γυναῖξ cohaerens consideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τὸ γυναῖξ hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J. F. R.*

69. Διοσκόρω] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρω uti & Ετ. Δ. XIV. ſcribitur. *M. du S.*

Διοσκόρω] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J. F. R.*

73. Μαιμῶν] Mſ. Μαιμῶν δ' ἂν γένοιο καλαμιδρυῶδες ἅπαξ. *J. G. G.*

75. Ἤδιον γὰρ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἤδιον γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J. J.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione cererarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτόν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσι abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὸν θεῶν ἐχθρὸν, ὅσης Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὴ καὶ φίλων, Ὡς ἅπαντες ἡμῶν ἴσμεν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὸν Περσίων οὐκ οἶδας ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὸν αὐτίκα τὸ λύπης ἤτις ἐστὶ σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἤδιστον ἐκεῖνο διῆκον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. 1. p. 296.—7. *J. F. R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J. F. R.*

ΜΙΚ. Οἰκεῖν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τὸ βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶδα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πλουσχικά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὺ δὴ ὕτως ὑπόπτευσα, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲ ὕτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸ ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸ φυτὰ ὀρύξωσι ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τὸ σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴ πῃ ἄρα, περιβλέπεις τὸ χῦ σεαυτὸν, οἵ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸ κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβῆ μὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλῆ· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & seperatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A*1. b Τὸν] Τὸ male *F*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl.*

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν λαὸ τὸ οἰσύας. αἰσύα δὲ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία *V.* In altero vero Vossiano in Folio sic legitur:

Οἰσυΐνην] Οἰσυίνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτέρως πεπλεγμένη. οἱοῖα ἐστὶ τὰ ὅτε ἐξ Αἰγύπτου κομίζῃ) κοσμεῖται τυπίτης ἐργασίας. ‡ ἄλλη τὴν ἀρτίως λαὸ τὸ οἰσύας. αἰσύα δὲ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωρία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V.* ὑδὲ *M. du S.*
† Τὴν] Τοῖς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλη τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλη.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δόκησιν παρίχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσοῦν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν ἐς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Nostr. *de Salt.* c. 76. προσβαλὼν τυίχῃσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλειν νοσήμασι. *morbi quibus infester.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κόπις. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸ πολέμου ἀπὸ τῆς οὐσίας τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non insuetum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque salignas*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. D. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, furripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

χὴ χῦφ@ εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμ@ ἑστιᾶσ[ζ] [d] τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νικητήρια.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῷ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, κ᾽ ἱλάσκονται σε. λυτρὰ μὲν γὰρ [e] ὡς ἔχοις κ᾽ ἀγῶνας κ᾽ θεάματα κ᾽ τἄλλα ἅπαντα ἐκεῖνοι ποιοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς κ᾽ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, [f] καταχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] οὔτε συκοφάντου δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, οὔτε κλοπὰς τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τ' τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν@, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις ἀμφικτυεῖν, κ᾽ πρὸς [i] τοσαύτας Φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συνέλεασας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑπανασὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουόμενος, ἢν δοκῇ, σα-

[d] Τὰ] Abeſt a *Fl.* [e] Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* [f] Κατεχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male *Fl.* [g] Οὔτε δὲ συκοφάντου] Οὐδὲ συκ. *Fl.* [h] Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. [i] Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. [k] Μεριζόμεν@] Λογιζόμεν@ Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *Alw.*

25. Ποιοῦσι] Καλασκεύάζουσι. *V.*
28. Κατιχαλάζησας] Κατίχεας. *V.*
34. Διορυκτῶν] Ἀντὶ τῦ ἀμφικοπεύμεν@ ἐ ἐκκρεβῶν. ἐπεὶ ἐ οἱ τοῦτοι περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν τῆς τ' ἀντωνυμίης βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μαδὶ § εἰς ἄφαν ἄφιω τὴν συγγραφὴν πέμψαντα. *V.*

§ Εἰς ἄφαν] Πρὸς ἄφαν C. Huic Scholio ibidem praemittitur διαταγωνιστὴν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν@, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις ἀμφικτυεῖν, κ᾽ πρὸς τὰς Φροντίδας λογιζόμεν@] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς Φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμεν@ eſſe in eadem ſententia repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἁπροσδόνητον. Optime Mſ. κ᾽ πρὸς τὰς Φροντίδας μεριζόμεν@. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας Φροντίδας μεριζ.] P. L. & *P.* Ed. τοσαύτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διημμένον. *M. du S.*

36. Ἐπανασὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουόμεν@ ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, & lavaris, ſi libueris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, κ᾽ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα. ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] χρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας σριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ σολλὰ, καὶ τῇ βελτίσῃ σενίᾳ σροσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, ocanens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥσε ἀφ' ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀφαχαρτερεῖς σρὸς τὸ κρύος. οἱ σόνοι γάρ σε [b] σαιδαθήγουσι οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιςὴν σοφαίνεσι σρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥσε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεσῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν σόλε κοῦφος συρετὸς ἐπιλάβῃ, σρὸς ὀλίγον ὑσηρετήσας αὐτῷ ἀνεσήσησας εὐθὺς, ἀσοσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρόν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑσ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, σοδάγρας, καὶ φθόας, καὶ σερισνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν σολυτελῶν ἐκείνων δείσνων ἀσόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲ αὐτῶν ὥσσερ ὁ Ἴκαρος ἐσι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri, quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

a Χρομμύων] Χρομίων Fl. b Παιδαγωγοῦσι] Καταδιώκουσι Fl. & marg. Al. c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. AlW. quae ἀμέλει in locum ὥσε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τὸν ἄσον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὸν editi.

38. Σαπέρδην] Ἐστιν ἰχθὺς βραῦμα ὑπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ὑπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλων ἢ ἐκ σαύρων διαφθαρέντα καλάμους πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρῆκασι τὸ ὑπὸ συὸς ταριχθέν, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ὁ αὐτὸ τοῦτο τι * τῶν καλαμίδων μαινομένων. V.

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρποῦν ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀμφοτέρους σαπέρδην φασὶ τὸν μάχον τεταριχευμένον ἰχθύν. τὸν δὲ καρποῦν ἰχθύν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. Athen. 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. καρπαῖον legere jubet, ut recte in poſteriori Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Καρπαῖον igitur & ſi lic ſcripſiſſem, non καρπίνον. J.F.R.

* Τῶν καλαμίδων] Τὴν καλαμίνην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ χρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& maenide piſciculo*, & Benedictus *vel maenide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam maenida ad cenam ſatis non eſſe, ſed ſaperdae non niſi maenidas pares eſſe. Unde & brevem maenam dixit Martialis. J.G.

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ὑ ἰσχομανία — ἐπιλήπτει. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* ὑ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὸν φύλακα ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit. Herodian.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἴφθι„ σε. *Dio Chryſ.* de Regno II. ἀφ' ὧν ἐπιλαβοῦσα „ νόσου." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. J.F.R.

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὸν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὸν. J.F.R.

Ibid Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατρῶν περιόδους ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii*. J.F.R.

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. M. du S.

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄραντες αὐτὺς, ἢ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ παρόγεια, ὡς νοτίζειν ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μύτοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ὄψει ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτιλμὸς τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅπὶ τὸν πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίῳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου παιδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὄ, τι πέρ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A*1. g Περιτιτιλμὸς] Παρατιτιλμὸς *Fl.* Vulgato favet *Th. Mag.* h Καταλυθεὶς] Καταλυθεὶς *P.* Καταδύσας τὸ τυραν. ἐν Κορ. γραμματιστὴς διδάσκει G. καταδύσας tantum marg. *A*1. Γραμματιστὴς βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A*1. k Τινὸς] Ποίῳ P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ ἁρμόττον ἀνηκόον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπον, καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγηται ἐπιεικῶς ὠδὶ ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ † τὸ πᾶν, ὡς οἱ τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ἃ μὲν ἄλλ' ἐπιεικῆ ‡ τοῦθ' ὃ δυσμαχώτατόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

70. Περιτιτιλμὸς τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς λύσας τὴν βασιλείας. νικήσας § δὲ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλπίσας ἔπαθεν. *V.*

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

§ Τοῦθ' ὅ] Forlan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R.*

¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὴ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτιτιλμὸς] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mi. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσας τὸ τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματιστὴς enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: πάνυ πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis πάνυ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. *J.G.G.*

τῆς ὄλβου τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. 80 est bonorum omnium, haberes? GALL. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησκε με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅθεν ἔφηθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; ὡς ἀδόξαστα γὰρ, καὶ μόλις πιστὰ φὴς. ΑΛΕΚ. [b] Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, εὐκαρποτάτης τινὸς, καὶ πολλῇ ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλοῖς τε ναυσιπόροις καλαρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ μὲν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος εὐάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, εἰς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὁπότε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ἑαυτὸν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντυ P. & marg. *Alii*.

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ὸ τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα εἰς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λαμῶν, & tempus perdere. Vertendum *reliquumque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ πάνυ] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, *antecambulones*, & a tergo *sequentes*. Optime Mss. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστι] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνηργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mss. ὦ χρυσοῦ καὶ ἐλεφάντου. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνηργασμένου] MS. *Grevii* pag. 879. edit. Amst. ὦ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλεφαντίνου, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci sacpissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ὦ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur ἀνδριαντοποιίαι λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. στέφανος πεποιημένος. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένον. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλαι, ὁ δὲ στέφανος (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὦ χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀπ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ λιθίνην ἐκ αὐτοῦ (τοῦ ζητουμένου) φάσκοντι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καστορέου (βακτηρίαν) ὦ κατὰ πολὺ πεποιημένον. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Διαφέρων τὰ κρὸς πᾶσιν ἀργασμένοις

Per

sios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἴσε᾽ ἄλλοις συνθεῖν ὀψόμενοί με· οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴ ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἐνία ἐλύπει καὶ ἐτάραττεν, [e] ἐκείνοις μὲν τὴν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὑψηλὸς πάγκαλος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ σκοπῇς ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ διπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικοῦσαν· ἐῶ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπεμπτικοὺς G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *f*. male. [e] Ἐκείνοις Π τ] Ἐκείνοις Π τούτοις Φ *P*. Sed τούτοις non habent cett. quare id suspicatus sum. [f] Οἵους ἢ] Οἵους ὁ *Fl*. Οἷος ἢ *f*. Vulgatum exhibent *P. H. B. R.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πίττινον male *P*. [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P*. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔμπροσθεν ἱμάτιον. *V*.

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V*.

Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in *Asino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. supra *de Sacrif.* c. 11. & passim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte οὐκ possit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλαστικοῦ & ἐκπλυτοῦ, tamen secutus sum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui οὐκ omittunt; est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsi praepos. οὐκ & ἀπὸ solere efferri, notissimum. Vide I. *Ver. Hist.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφαλὴ πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Cl. *Jensii* & *L. Bos* de Ellipsi p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & necessario οὐκ addendum esse credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut οὐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν διαφανοῦς ibi legas, quod nihil huc facit; sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex *Gujeto* non restituisse, quum nec ex praemisso versu pateret Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ὑψ. spondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλούς] Audi quid de Colosso omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pendere illud stabiliverat consilium.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vectes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam*. sed Mf. καὶ πίττας, καὶ πηλὸν, & *picem*, & *luxum*. ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πήλωσις. sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque ubi Micyllus dicit, οὕτω ἔφησθα ἢ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵπερ ἦσαν ἐν ἀρχῇ. *Nondum ostendisti luxum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id est, *soricum & murium aranearum copiam*. Nam sorices & mures aranei melius conveniunt quam musculae. *J. F. a G.*

Μυῶν] Vide supra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηδα τὸ πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τὴν ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] οὕτως [b] Κολοσσιαίῳ ἀγαλματίῳ. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δίγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶκεινον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀθροποιεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & *placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτῳ marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δίγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δίγματα. In Cod. P. δίματα. marg. *A1*. δίματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσω, ὅπου ἡμῶν εἶπας τὸν ὕσον ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορᾶν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πηλῷ] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi τοὺς μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν οὕτως] Lege ὕντως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δίγματα] P. δίματα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίματα. *M. du S.*

Δίγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Solanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *AsW.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Ποιμένα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Τ. ὑπ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς πατρὸς ἦν] Dixi ad ὑπὲρ τὸ πάτριον. sive ad Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibuſdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

ἐν ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. Λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ὃς τισι τῶν Συρακυσίων κουσολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ἀγχιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

Nam ille quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων Fl. e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. A1. f Ὁ μὲν] Ἐγὼ Fl. g Ἀπέθανεν] Ἀπέθανε Fl. h Ἄλλον] Ἀλλὸν Fl. & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσας βαλόμενος μετὰ Κλεάρχου † πολὺ σωτῆρι στρατιώτου. V.

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ξενικὸς στρατιώτας συνάγων, καὶ βίᾳ ἀναπειθόμενος. V.

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο δὲ γράψας ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡδυπάμυ. V. (Imo Alexandrum ipſum. M. du S.)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιῴκει Ἀμυντᾷ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδελφιδοῦς ὄντι, τῶν βασιλείων· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος περὶ Βαβυλῶνα τόκων, ὡς ἱστορεῖ Δείμαχος. V.

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαι. † Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. J. F. R.

Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) Th. M.

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. Xenoph. Anab. M. du S.

47. Δίων] Dionyſium. M. du S.

48. Κωνολογούμενος] Conf. ſupra Nigr. c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et Dear. Judic. c. 2. M. du S.

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule Caſtium VII. 2. & Diodor. Sic. XVII. M. du S.

50. Πτολεμαῖος] Non eundem Ptolemaeum, nam Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae moleſtiam crearit, cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. Vide Juſtin. XXVII. 2. E. L.

57. Ἐλπίζειν] Sic Virgil. Æn. I. 547. IV. 419. Ariſtoteles Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. E. L.

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. Tyran. c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero Long. Paſt. I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: εἶδον ἄδειν, οὐκ ἤλπισα, ἀλλὰ τὸν μὲν διδάσκαλον πάνυ ἀνθρωπίνως τὸν θῆλυν εἰς ἄρθρον. J. F. R.

59. Ὑπὸ τῶν παιδὸς ἀπόλωνται] Sic fere Imag. c. 1. ὑπὸ τοὺς πόδας. Diod. Sic. p. 297. f. (Ed. Baſ.) θανάτῳ ἀβελτέρῳ ἀν, ὑπὸ τῶν πλήθους. Aelian. XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἱλιφάντων — ἀποθνήσκοντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait ſub meis manibus domabitur, cadet. J. F. R.

σκυτοτομῶν ἐπικυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κεκραμένῳ ἀκονίτῳ συναναχραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φῂς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἐχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἐν

inclinato corpore ſcindere corda, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum ceciderint, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente in-

ni

a Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Numquam fictilibus ad venitia bibuntur. Illa tempe cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) *G.*

66. Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς] Τὸ ἐξῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ τομῆς *V.*

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. I. e. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. *J. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. *F. G.* Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed quum & ab ὀλισθάω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J. F. R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſcantis digitum exigue tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu, ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* *J. G. G.*

Αἱμάξαι τῶν δακτύλων ἐντεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Gruevio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, ἀμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ὅμοιοι μὲν κίνδυνος; — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero ἐντεμόντα malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξει, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed placet ut hic, ſupra c. 4. f. ἐγὼ δὲ ἀναγκάζομαι ἐπαινεῖν — καὶ ἐντεμόντα φαγόντα. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luct.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam πολλῷ ait, ᾧ ἔστε πικρότερος, ὡς τὸ εἰκός, ἄθλημα ἐκεῖνο, τὸ Ὀλυμπίασι θεώμενον — ἐστᾶναι, καὶ μὴν πάλαι παραδόντα. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. ἢ ὀλίγα χρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους εἶναι ſine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis poſitos vide ap. *Kuſterum* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 55. & 200. & 531. *J. F. R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J. B.* Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἱππείαν κόμην. *ebureis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἱππεία eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV. 19. ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ἐπιτρίφῳ σφυρίδιόν ἐστι, καὶ ἑλκύζει, καὶ τὴν χροιὰν μέλαν, καὶ τὸν κόμην, ἐπαίρεται καὶ τρέχει. *Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίκομος, & jactabundo, eſt color & coma niger, movetur ſeu vibrantur capilli.* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem καίπερ ἐπικόμην ὄφιν, καὶ ἀφρίλατόν τινα δίνον. *jactantem rectos crines & multos inſtar*

quer-

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπάσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συντρυβέντι αὐτῷ ἀμφιδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ τ' ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὀπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς [d] ἢ τε ἐσθὴς τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύσμορα ὄντα, καὶ τὴν [e] ἐμβάδων ἢ ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυόν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ τοιοῦτόν τι ὄφθη ὅσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν ἀγατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινημβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρίχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρῆχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omisit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινημβατήσας] Κινημβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum aliis, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρῆχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν τῷ μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπίσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρῆχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κινημβατήσας & pro παρῆχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κινημβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam hujus rei reddit: αἴτιον δὲ ὁ τοῦ ἀέρος ῥῆξις· ὅταν γὰρ ὁ φωνὴ πολὺν ἐν μεγάλῃ φέρηται, ἀραιώμενον ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κινημβατοῦσιν. *Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινεμβατούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφιδήμαλι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ ἀμφιδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καλαπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erasse observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vs. 79. ἁρπασάμενός μι αὐτῆ δέλτα. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἅπασας ἐς καληλασμένας, αὐτοῖς ποιμνίοις ἐπισάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἰφθίμους — *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲ ταῖς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. κατὸν αὐτῇ κλίσῃ. Et c. 33. ἐπιτρίψομ' αὐτῇ ἀμαλλιδίῃ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσμορα] Tangit scenicas vestes fervorum. Duplex vestis in scena, liberorum & fervorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ὀλίγαι ῥακῶν πάνυ ἐυτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.F.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχινεῖς τὸν λόγον, ὦ ἐ τῷ παρόντι χαιρῷ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, εὐδεὶς ὅτις οὐκ ἀπραγμονέστερον τὸν βίον ἔδοξέ μοι τῇ ἀνθρωπείᾳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις 95 [b] ἐμμεμέτρημένον· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. εὐδέπω δύναμαι ἐπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιον γενέσθαι· ἀλλά [e] μοι καὶ τὸ ὄνειρον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐποπτεύομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ καὶ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς κατίλλω τὴν κολιὰν ἐς θημωνιὰν τὸ σοφιστικὸν τῷ λαπαρῷ τῷ κατάγαιον, καὶ πάντως ἔστιν ὃν προσαπτέον, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸν κναιδίας ἀπόλαστον. V.

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένον] Ἐυμμεμε—— G. Μεμετρημένον F. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐποιεῖτε marg. Al. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μου Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλλάλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἁρμόσας. τῷ εἰς τὰς ἡδυπάθειας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἄπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. τὸ κεφαλαίῳ *summatim* est. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hist.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipsa capita & summaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. *Asin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν *summa, cumulus malorum.* J.F.R.

96. Ἐμμεμετρημένον] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένον, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit ἐμμετρίως, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένον? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mss. noster scribit ξυμμεμετρημένον. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως ἐ ἐτελεύτησαι ξυμμετρίᾳ. *Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est,* hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. J.G.G.

Ἐμμεμετρημένον] Simplex μεμετρημένον quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. καὶ ὅπου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. J.F.R.

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tax.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior. *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. ἐκ παίδων ἐν ἐζήλωσεν. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam est apud Nostrum, *Tax.* c. 57. med. ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. Ac rursus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ἐκ νηπίου —— ἀνατεθράφθαι, pro ἐκ νηπίων. J.F.R.

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Evang. Matth.* XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτούς legimus, ubi Rever. J. *Elsner.* haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. J.F.R.

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ] Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ. Th. M. Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ μὲ σωκατακλάσεις;) Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* sed remedium praesentius nobis Mss. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχῶ γε σύ με ἐκταγκάσεις. *Nam tu me compelles* fo-

nox eſt; ſurge, ſequere me. Abducam enim te ad ipſum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clauſis januis? niſi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae ſunt tales. GALL. Dextram igitur ſi cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque poteſt, & videre, non viſus ipſe, omnia. MIC. Neſciebam, te quoque, galle, praeſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eò enim abiens huc ea transferam: ille vero rurſus arrodet, dum producit, ſoleas. GALL. Nefas eſt

ναῦς ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ κατοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὴ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποπάσας πρόσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐκ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ὢν ἦν τοῦτο ἅπαξ πρόσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις πάλιν [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ κ'] Reſtitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὴν Marc. [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. [h] Ἀποπάσας] Ἀπεπάσαι marg. A1. [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀπεπινῶν Graev. Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πτίσης Pell. Ὑποτίνων volebat M. du S.

parietes perfodere? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clauſis foribus?* J.G.G.

Εἰ μὴ κ' τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, niſi quod in P. ἀναγκ— eſt, pro συναν— quae his mutatis ſatis jam commode habent; ideoque ſervavi. M. du S.

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Poſt τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀπεπτάσθαι vel ἀπτίλλων, quod excidit Librario. F.G.

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidiſſe, ἀπτίλλοι. Sed medium Galli ſermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in ſeqq. ἀποπτάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos ſunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποπάπτασις occurrit rurſus Dial. ſeq. *Icarom.* c. XI. fin. J.F.R.

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὴ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam ereverat hereditatem, αὖθις πέτρωξε) ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rurſum coria calceis aſſuenda abrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice ſi interpres locutus eſſet, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii roſionem? Dein ubi in Graecis ſunt coria *calceis aſſuenda?* καττύματα ſunt ſoleae, quae calceis ſuppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων ſi legas, ut ſine dubio legendum, ἀποπινῶν, omnes tenebrae diſcutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πτόω eſt ſordibus inquino, maculo, ἀποπτόω eſt ſordibus purgo, emaculo, *Heſych.* ἀποπτοῦται, ἀπορρυπαίνεται. πτῶσι γὰρ ὁ ῥυπός. ἀποπτοῦται eſt *ſordibus purgatur. πτῶσις enim eſt ſordes.* Sic hunc Heſychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπτοῦται, & recte Stephanum legiſſe hic Luciani locus argumento eſt. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec eſt: *At ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purget.* Nam ſutores etiam ore ſoleas crepidarum lingendo, & ſi quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundaſſe videntur. J.G.G.

Ὁ δὴ αὖθις πέτρωξε, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo eſt de homine, qui quum fuiſſet ſutor, dives poſtea evaſerat. Huic bona ſua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haeſi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim eſt ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γάρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃ ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναδησαντά με καλαφωράσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τ' Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, ᾖ σοὶ ἦτον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] θατέρου τῆς ὥρας μέρους.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ὅπι τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὔμενουν, ἀλλὰ [c] ὅπι τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. ἀλλ' ἤδη πάρεσμεν ὅπι τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μὴ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ὅπι τὰ [d] κλεῖθρα.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelliſti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitem? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. Ea

[a] Θάτερον τ' ὥρας μέρους] Θατέρω — μέρους Fl. [b] Ἐπὶ] Περὶ male Fl. Recte cett. [c] Παρὰ] Restit. ex H. & V2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. [d] Κλεῖθρον] Sic esse in J.V2.Fr.B2. & S. notat Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio Ἀποκνοῦται, ἀκαθαίρουται, sordibus purgatur, lectoque ἀποκνῶν pro ἀποκνίων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποκνῶν pro ἀποκνιῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποκνιῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transpositio modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποκλύων esse legendum. Sed credo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J.J.*

Ibid. Ἀποκίνων τὰ κατατύμαλα] Lege ἀποκνίων. *F.G.*

Ἀποκίνων τὰ κατατύμαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo simili est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποκνίων τὰ κατατύμαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποκίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἀποκίνων] *Jensii* emendatio ἀποκνῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποκίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποκνῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J.F.R.*

34. Καταφωράσαι] *Th. Mag.* v. φωρᾶν. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πτίλον. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τ. Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J.B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & *V2. Bened.* ini. Reliqui Impressi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confer *Bourd.* *J.F.R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J.F.R.*

57. Ἀμφοτέρω γε] Sic Impressi plerique; recte. Fa. utraque re. *M. du S.*

63. Τὸν δὲ ἀκριβῶς εἰδότα Σάτυρον] Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὸν δὲ ἀκριβῶς εἰδότα, ἔφασαν, Σάτυρον. *At sedecim vidit, opinor, Sofylus.* Nam se dubitare, non certo scire eum viderit, ex sequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt. GALL. Audi, quae dicit; Scies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa, ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi falſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἑρμ. ΜΙΚ. Ἰοὺ ἰού, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνεπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτήκεται τὴν φροντίδων δηλαδή, ἃ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἀκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἕξει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς κεῖται τῇ κλίνῃ καλοφώρυχλαι, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος· ὁ ἱπποκόμος κεῖται τὴν φάτνην καλαχρύπτοντά μου [l] ὅλως γοῦν περὶ [m] ἵππων ἐστίν, ὁ πάνυ ὀλιγομελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἡ πρόθυρα γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὕτω μέγαν ὠφό-

[e] Ἀνεπεπέτασται] Ἀνατέτραπται marg. *A*1. & *Fl.* male. [f] Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B*1. *H. P. S.* Τε *F.* cum *V*2. [g] Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *AlW.* [h] Ἃ] Ὃ *Fl.* [i] Ὅλως] Ἄλλως non male *Fl.* [k] Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A*1. Οἶμαι abeſt in Edd. [l] Ὅλως] Ὅς *Fl.* Vulgatum firmat P. [m] Ἵππων] Ἱππικά *Fl.* Et *i.* minuſcula; Cett. I unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. [n] Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα. *V.*

gnoſcere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλοφώρους παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὁλος haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὰ Ἱππικά ἐστι ὁ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὰ ἱππάρια ἐστι ὁ πάνυ ἐπιμελὴς. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim ſic legebantur; ὅλως γοῦν περὶ τ' Ἱππικά ἐστι ὁ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaereat, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ἔστοι σπαθῶσι τῆς κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι δοκεῖ, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. MIK. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπασαν [d] περίειμι σκάψας ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δῆλα δὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἵν' λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτά σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν.

70 in aurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνήκοι χθὲς ἰλίγιλο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. R.* &c. omisso ἄπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐνάτιον τὸ ὂν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῶν ὠτῶν ἄκρῳ, βαλλάριον. *V.*

72. Οὕτως σπαθῶσι] Μετὰ τροφῆς δαπανῶσι. *V.*

da S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τῆς κακοδ.] *Sic noſtros vidiſti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ & τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo ſupra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ἄχρι ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρύβλια. Sed nihil mutavi. Vid. ſupra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impreſſis tantum, ἔχων. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophraſtus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ τάδε numerantem pecuniam ſuum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφων] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φείδων & Γνίφων μικροκερδέστεροι, ut recte *Bergl.* legit, noſtrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφων εἶναι & τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidiſſe Γνίφωνα, ut pateret nomen viri eſſe. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλισκληκότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα & τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλισκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis uſuras ſupputantem.* Sed δακτύλους καλισκληκὼς, non eſt *contortis digitis*, ſed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατίσκληκεν ὅλος ἐκτιτηνὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus eſt*

eſt. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus eſſe contingat! Percuſſa ergo illius mala, volo diſcedere. SIM. Quis me percuſſit? a latronibus miſer pereo! MIC. Plora & vigila, & ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos vero, ſi videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· καὶ κόρρης γῆν κατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ [f] ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τῷ χρώματι τῷ [1] χρυσῷ, προσελήκων αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, ὃς μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri? MIC. Video miſerum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ὑπὸ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεῖσθαι μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, ſi videtur. Et ecce aperta & haec eſt janua. Ingrediamur ergo. MIC. Iſthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτη, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀνει-

f Διαγρύπνει] Sic *P. J.* & marg. *A1.* Ἀγρύπνει *Fl. Aſd. H. B1. Fr. S.* *g* Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. *h* Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* *i* Ἐπὶ] Et hoc eſſe in Edd. omn. notat *Solan.* *k* Λιπόντα] Sic *Fl.* &c. omnes. Καλαλιπόντα *J.* ſola. *l* Κυνόμυιαν] Sic *P.* & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφιον] Σίλφη· * ζωύφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὠδυσι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν κυνόμυιάν φασι. *G.*)

* Ζωύφιον] Ζῶόν editum ante; ſed ζωύφιον eſt in C. & V. priore loco. Altero vero ζώφιον in V.

eſt curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, ſupputare uſuras, & ejus digitos contabuiſſe* ut ſolent eſſe hominum morbis aut curis confectorum digiti. poſſes etiam vertere *digitos ejus occalluiſſe, callo fuiſſe obductos*, ſive *callo indurueſſe* aſſidua ſupputatione. & hoc malo. Mox neſcio cur σίλφη Latine vertatur *ſilpha*, ut paullo ante σμίλιον, *ſmilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea ſuppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *ſcalpellum*. *J.G.G.*

G. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri noſtri. Ego mallem ὑπό. *M. du S.*

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum *Solan.* malim ὑπὸ, ut ſupra c. 29. paullo ante med. *J.F.R.*

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, ſi digiti ſoli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, muſca fit, & jam eſt, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut ſtatim dicetur. Quid igitur ſibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent uſurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus ſum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. miſceantur, notum eſt. Si cui vel ſic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν ἀπὸ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἐκ τοὺς δακτύλους. nam revera & uſuras & digites numerat, qui uſuras computat digitis vel ad digitos. *J.M.G.*

9. Σίλφιον] Conf. infra Ἁπαίδ. c. 17. *M. du S.*

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γῦν τ Εὐκράτλω αὐτὸν μὴ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτλω ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτλύ.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτος [f] ὅσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετ[illegible]. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

tias tu somnias? Vides igitur Eucratem ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque. 33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρόσσεις marg. *Alw.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bt. S.* Δ' οὖν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. f Ὅσι] Ἔσο *J.* sola.

22. Καλαπυγοσύνλω] Καλαπυγοσύνλω καὶ. ὃ συναδύνατόν γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἂν οἶδ ἀνθρωπίνλω εἶναι νομίζω. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινὸν, ἔτι μικρᾶς σκιᾶς ὄσης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροπολθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντις. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολῶν γάμους πλουσίους. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πεπαιδόφθαι. *F.G.*

32. Ἔσι] Ex *Junt.* ἔσο *Solan.* noster ἴσω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἔσο propius accedere ad reliquarum ἴσι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐσι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἴσω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἴσω haberent. *J.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

1 Ογκῶν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὀλίγον ἄνω προβῆναι [b] ὡς πενηκόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *B*ι. Inſcriptio eſt Μενίππου ἢ ὑπερνεφέλου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πως] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τοῦ] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ πρωτείρημος ἐπιγράπτης λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ πρῶτον, εἰσάγεται τῷ ἑρμαϊκῷ ὑποκείμενος εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, ἀφ' δὲ τὸ μεγαλοπράγμον ἐκ πειρίργου φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατέρων ὑπάρχων τῶν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀσωπίαν δεξάμενος ἀποικουμένην, γυναῖκα δὲ συγκαταπεμφθεῖσαν τὸ σῶμα, καὶ σὺν αὐδήματος, ὑδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ἄρας ὑπερόσπασον ὑποφέρει καὶ (3) ὕτως ὅτι (4) αἱ αὐτῆς ὕπεις Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίῳ τὸν Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐμαθῆναι κατὰ Κόρινθον τὸν Πελοποννήσου. καὶ λόγου τούτου ἐπεὶ ἐδεήθη τυχεῖν Ἀπολλωνίου τῷ προειρημένῳ γένητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίως, φασὶν, ἀφοσίᾳ συνήφθη. καὶ τὸ τῦ βίου λοιπὸν δυσπαραπόητος ἔχοντα τούτου, τερατείας τι συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μυθῶν ἐγκλείσας τὴν χολὴν ἀνεθαυτρίζων. διὸ ἐκ ὁ παρὼν Λυκιαρχὸς φασμαλαλογῆσαι τοῦτο δὲ τὸ σύνθες αὐτῷ προφερόμενος, καὶ ὑπερηφάνια τερατεύσασθαι, συξεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταδμὸς] Μοσὴ. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ σταδίοι λ'. τὸ δὲ σταδίον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σταδία ζ'. τινὲς δὲ τὸν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ, ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι ἀφ' τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ ἐ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ σταδιοῦχος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρέσεως πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πρῶτον] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὧραι] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὐ Exc. *G.* Οὕτως reſtit. C.
(4) Αἱ πῖσις ὕπεις] Pro his tribus ὑπὸς tantum C.
(5) Εἰς μυθῶν ὑγκλείσας] Πρὸς μυθῶν ὑγκλείσας C. Εἰς μυθῶν ὑγκλείσας V.
(6) ζ'.] ζ. ϛ' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζϛ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνοδῶν legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἐκ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὑδὲν ἰδίωτέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδον] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος ἐκ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὸ ἀνόδου & τὸ ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σε παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀφηρία δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεχμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὔ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ ὑραγοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους *Graev.* frustra. b Τινὰς] Abest a *Fl.* c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. *AIW.* d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Εἷνος ἐ ἀγνώτως διαλεγομένου. *V.*
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. *G.*
Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθεσινῆς. *G.*
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. *V.*
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ ὑραγοῦ] Ἀπὸ τοῦ ὑραγοῦ πεσών. *V.*

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένου. Emendavit *M. du S.*

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους ἐ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς mansiones. sed στάδιοι & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. *J.G.G.*

Σταθμούς τινας ἐ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Anab. imino etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Conscrib. Hist.* Τὸ δὲ ἐ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ἢ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ ἐ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stathmus. hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangis pene conficere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. *L. Bos.*

14. Διαφέρει] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. *M. du S.*

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ δ' ἅρα Φοίνικες πίσυνοι πλώουσι θάλασσαν. Et mox vs. 45. τῇ ἡ Σιδόνες ἰθύτατα ναυτίλλονται. *c. t. l. J.M.G.*

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. *M. du S.*

23. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Th. M.*

Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. *J.F.R.*

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι δοκῶ ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν ἐγώ σοι τοῦτ' ἐδόκουν πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed mihi nil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

τὴν Διὸς ἥκω τὴμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερφέρῃ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχόησοντά ποτε ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰετοῦ.

- ε Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειραξίσκος· ὑπτερύγης· τοῦτο ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβαλθεὶς ὡς αἰετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐράσμιον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G. C.* & *V.* merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὼν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπτὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰπτυξ, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπτὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. l. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα δὲ ῥήσεσιν ἡγούμεθα τὴν ἐκ πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ ἐν τοῖς „ πολλοῖς ἰδίωσι, περί τε τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζομεν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διόπτης, ὡς ἀληθῶς, εἴπερ τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γνοίης. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἴνα ϵ κατέχωμαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἄπιστα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλεληθεις ἡμᾶς. ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ σκοπὸν εἰκάσας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που ἐν θαλάττης [a] κολπώσεσιν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ὄνομα τῷ σαυτοῦ ὠνόμασε; MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρυγα ἁρμοσάμενος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνον ἐτάχη, πλησιάσας, εἰκότως κατέτηξεν ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλπώσεσιν] Πελάγη tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *Va.* Ἀκήρατα cett. mſſ. Ἀκήρωτα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. Ὅτι ἐν Ἰκάρῳ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀναλθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τὰ πτερὰ, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰκλίδη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑποτάσθη διάτημα· ἀλλ' ὅτος αὐτὸν ἐκ εἰς αὐτὸν ἄρα ἀποδοκιμάσας τὰ ὑμένια. *V.*

62. Τὰ ἀκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ἃ ἐπταλήγουσι. *V.*

*. Ὅτι] Bene ſic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ἀκυπτέρους λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρατεινάμενος, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J.G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam εἰς τοὺς ἄστρους ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum aliis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ἀκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατον, quippe quod a κηρίον, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Quae cera illino: inde κηρωτὸς ceratus; hinc ἀκήρωτον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρατον quaeſieris. *J.J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M.dus.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jouſ.* conjecerat, & pruriſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. invenirſem. Jam vero, quia *J.* & *Va.* ἀκήρατα habent, eo ali-

Aquilam cepi beam magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenuiſſem ſyllabas, etiam de robuſtis illis, horum alis abſciſſis, ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ὁ γὰρ ἀγεννὲς μὲν τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατ' τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλοῦτόν τε λέγω, καὶ δυναστείας, καὶ ταῦτα καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ἐμποδίζουσαν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπιχειρῶν. καί μοι ἐντεῦ-

e Δέομαι] Nil mutant Edd. *d* Μὰ Δί] Sic Fl. J. H1. B1. Mdl P. S. *e* Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν Fl. Vulgatum ſervat P.

67. Ἀετοῦς ἀλόους τὴν πτερὰ] Σὺν αἰετοῦς ἀλόους. ἀλόους δὲ λέγουσι τοὺς ἅμους. V.

74. Ἀκοῦσον] Edd. G.

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος· ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἄκηρ. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δέομαι] Mirabar nullam Edd. δέξεμαι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἐκ τῶν ὤτων ἀκρωτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὰ σφέδρα] Uſum talium formularum in praeſbus declaravimus ad *Philopatr.* c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Add. *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἴσχε. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπιχειρῶν] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ἐμποδίζουσαν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπιχειρῶν, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ἐμποδίζουσαν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φύσεις οὐ λίαν ὁ πᾶς αἰῶν ἐξαλείφειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκ τοιούτου — ἐπὶ τινὰ σπουδὴν πεμφθῆναι. Rurſus *Iſocr.* cad. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πλέον. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς ὅτι ὁ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθ' ὅπως ἐγένετο, ὅτε τ' δημιουργὸν, ὅτε ἀρχὴν, οὐδ' ὅ, τι τὸ τέλος ἔσται αὐτῷ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε τῇ φορᾷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἀφεῖσα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταπεχθεῖσα, καὶ ταῦτα διαπίπτοντα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ὑπολεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείων βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ὑπερλογιώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλέφαινησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλών, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τῆ

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπελάμβανον. P. fol. 1.

98. Διαίξασα] Ὁρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ὑπερφυῶς φρονοῦντες. V.

* Τψαγόραι] Τψηγόραι bis editum antea. Correxit *M. du S.*

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J.F.R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J.F.R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem induxit: ἀεροβατῶ & περιφρονῶ τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξίσω τῇ δῖνι τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359. μετεωροσοφιστὴς summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J.F.R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὑπὲρ τὰ δεξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii,

ceri; quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, fodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*, an ὑπέρ τὸ στάδιον quaesivit *Solan?* quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ στάδιους — τριακοσίους. Nostrum supra l. *Ver. Hist.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

15. Ἤλιον μετεωρολόχης τε] Περὶ τῆς ἀρετῆς φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδόκουν] Ἀντὶ τοῦ εἶναι. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, μαλακολογίας Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

53. †Τερατουργίαν] Μικρολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἰρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

b Καταμαθεῖν] Ματθεῖν *Fl.* c Καὶ τίλη] Non habet *Fl.* d Αὐτοῦ] ἀυτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. e Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

ὑπεστάμμοι, τὸ μεταξὺ τοῦ σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὸ τετραγώνοις διαγραμματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aëris que altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῦ, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ὅτων ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, καὶ τῇ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὸ ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀναστῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agent, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄντι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορὰ, εἴτε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis genera-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. b Καὶ] Abest melius a *Fl.* c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae παμπολὺ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* Βαμπολὺ marg. *Al.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον. *V.*
65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Εἰ γειτνιῶσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Malg sic exhibetur: Οὐρανογράφον] Ἀνόητον. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *M. du S.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, a. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J. F. R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. *F. G.*

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Bas.* Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλεισθένη vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑκκάρα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐὸ ἀφνειὸ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, οὗ vel οἷς hic genitivum regere. *J. F. R.*

85. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγέλασον] Interpres: *vos dementes qui de hoc veluti unico disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mſ. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγέλασον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῷ, quod omnino requiritur. *J. G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis re-

stribus

tinis & interitus expers esse videtur ; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt , quos vel maxime admiratus sum , qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens , fabricatus sit omnia : cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant , aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus ; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant , & eos , qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere ? ubi quibusdam numerus erat Deus ; alii vero per canes , & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ [†] δημιουργὸν αὐτῶ καὶ [†] κατασκευῆς [†] τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τ' ὅλων ἐφιστάντας, ὑποτιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἔκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τ' τῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τὺς περὶ τῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρυ λόγυς; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφυσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τῦτο εἶναι ὑπολαμβάνυσιν. ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τινὰς εἶναι τὺς κόσμυς ἀπεφαίνετο, καὶ τ' ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῦ διαλεγομένων καθεγίγνωσκον. ἕτερός δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τ' ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυσὶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοι.

καὶ

e Ἀγένητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητον *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *Ai.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐπεταίνετο] Καλλιτεχνίαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττε) ὁ Ἀριστοτέλης. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τ' τῦ παντὸς γενέσεως. τῦ πέρατος μὲ εἰδοποιοῦντος (3) ἐπὶ σφαίρυ ἄγοντος τὰ ἡμίτομα καὶ ἀφορίζοντος τ' δὲ ἀπειρίας ὕλῃ τῇ γενέσει ἐπιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ὕδωρ πρὸς πολὺν ἀποπλανώμενον καὶ κινούμενος τ' (5) γινομένων τῇ ἀέθενείᾳ τ' ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδιδυχεῖ τ' ἀφθορὰς καὶ ἀπειράντῳ τ' κινήσεως. *V.*

84. Παμπάλλως] Δημόκριτον ἀφαιρεῖ. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μυκτηρίζει ἀφ' τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κυσὶν καὶ χηνῶν] (8) Σωκράτη λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ σφαῖραν] Ἐπίσφαιρον inde fecerat *Stew.* Non obfecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si εἰς addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίσφαιρον legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ὕδωρ] Ὁ ὕδωρ lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γιγνομένων] Ἡγουμένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενον voluit *Stew.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

stibus accedentibus , ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire , & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Συγχρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum*, *quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittis atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυσὶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμενοι] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

χὴ οἱ μὲ τὰς ἄλλας ἅπασας θεὰς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα κὴ ἀχθεσθεί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαφιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, κὴ διελόμενοι, τὴ μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα κὴ τρίτα ἔνεμον τὴ θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲ ἀσώματόν τι κὴ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα κὴ προνοεῖν τὴ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴ συμπάσης ἐπιμελείας αὐτὰς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς [b] πρεσβύτας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτὰς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴ ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis ſecundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum noſtrarum non omnibus videbantur Dii: ſed erant quidam qui omni illos cura ſolverent, uti nos ſolemus ſeniores liberare miniſteriis. Nulla enim in re non comicis ſatellitiis ſimiles illos introducunt. Alii haec omnia ſupergreſſi nec eſſe omnino Deos credebant, ſed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἱ Edd. cett. Οἳ Fl. b Πρεσβύτας] Παρηκόντας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. [Tu lege Lactantium. Sed paulo ſupra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοὺς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲ] Ἀριστοτέλη λέγει. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲ ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. κὴ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν ἐκ τῆς ὕλης ἀσώματον ἔφησεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. eſt μὴν. Erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Πρεσβύτας] Παροιτοκότας edebatur ante, ſed non fas

(4) Συπσίχεται] Συπξίχεται V. quod in Impreſſ. rotis mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ τὴ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἰσορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παρεμφαίνων. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι ſunt Regum, Dynaſtarum & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium ſic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut ſit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partes habet,
Faciam ut commiſta ſit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine ſumit etiam pro tragoedia, in qua ſaepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, ſolo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in ſcenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit C. *Hemſterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obſ. Crit. p. 67. Hujus igitur verba ſubjungam: *Palmerius* durum ſibi videri ait, dixiſſe Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι ſunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠυγενείοις ἀνδράσιν. εἰ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὑροιμι, καὶ οὐδὲν θατέρῳ μηδαμῇ θατέρου μεμπτόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῷ, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠϋγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*
14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὃ ἐστιν ὑπερηφάνοις. *V.*
16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτὸς ἦν τὸν ὅλον ὁ τεχνίτης, (6) ὅπῃ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνίσῃ μόνῳ, Λυκιανοῦ κάκιστον ἄθεον σόφισμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. *V.*
18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*
20. Ἕτερος δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*
27. Αἴσωπος ἀετοῖς ἐς καινθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὡς ἐφ' (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει ἀφηλιγόμβων τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτὸς] In Coll. praemittitur Ὅρα τὸ Λυκιανοῦ ἀθεότητα.
(6) Οὕτῳ] Τῷ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(7) Συνίσῃ] Συνίσων edita. Mutavit *M. du S.*
(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*
(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσυλθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque ururtur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠϋγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠϋγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen εὐγεν. . ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. . V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ με θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Aeſopum noſtrum *ſecunda.* Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς ϗ καινθάραις ἐνίοτε, ϗ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ' οὐρανόν. αὐτὸν μὲ δὴν πτεροφυῆσαί μοὶ ἐδόκιμαζε μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι καλεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτέρυγα ἐθείμην περὶ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀφαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τ' πεῖραν προχωρῆσαι. ϗ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲ τ' δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τ' ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀφθήσας, ϗ χεῖρας τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρδιεροῖς ἁρμοσάμενος, ϗ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ πηξαμενεύσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, ϗ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ϗ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ϗ ἀκροβατῶν ἅμα μὲ τ' πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, θαλπηρότερον ἤδη τ' πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam eſſe in P. & *Fl.* notat *Solan.* Sed ἀφαρκέσαι invenio in marg. *Al.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερίπτων? *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρεμάστρα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Καινθάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρήν. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερίπτων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατατρόμῳ] Edit. *Baſil.* κατατρώμῳ. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνατρόμων. Sed legendum videtur καταπτόμῳ a κατάπτομαι, & infra ἀνατρόμῳ ab ἀνάτρομαι, unde ἀνάτρετο apud *Plat.* legitur. Πίτνομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, καττέτομαι, &c. *F. G.*

Κατατρόμῳ] Sed & κατατετόμῳ. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo paſtus*. Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus*. ſed ἀποστᾶσι eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀναστὰς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem*. Inferius in hoc catalogo: ἀφθείσας ἐμαυτὸν ἀνατρόμῳ δόματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum*. *J. G. G.*

Πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uxiditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Deorum Judicio* XX. c. 3. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μέλαξ λόγων ὦ πο-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem; alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

ἐπτόμην· καὶ ἀναλθὼν ὅτι ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κἀτὰ τῆς κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τὴν Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη [g] δ' ἦν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένως, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νοσσοῦ ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κύφως ὑποσωάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο ῥᾳδίως. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποστάσας, ἤδη ὁμῶν κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλιπτάμην *B1*. e Ὑψηλὰ] Deeſt in *Fl*. f Ἄνω] Ἂν *Fl*. g Δ' ἦν] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ὃ δηλοῖ τὸ Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβάς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐστὶ ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ ἐκ τῶν Θετταλικῶν ἴσα. * Τιμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν ἐκ μέσης, καὶ μέχρι Πέλλης † ἀφεστῶν. *V*.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V*.

* Τιμπῶν] Τυμπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατιθῶν] Παρατιθέμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du S.*

πολὺ περιόντες ἀπεσπάσαμεν τὸν ἀέρα. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Toetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφίασιν ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τοῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τὸν ἀέρα. pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τοῦ ἀέρος. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ ἐξεπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quam jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe*, *Terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ περιόντες, ἀπεσπάσαμεν τὸν ἀέρα. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τοῦ ἀέρος (pro ἀπὸ τοῦ ἀέρος) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum*. Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ χιδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὲν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσας, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τὸ ſe, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fruſtra

κάμψοντα ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ γυπίνου. προσελάσας δὲ ἦν, καθεζόμενον ἐπ' αὐτῆς, διαπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὁμήρῳ Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τοὺς [a] ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τοὺς Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθά σου τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρέργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ὑπισκοποῦντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γέ, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς εἷόν τε ἀναβὰς ὅτι τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, jam Myſorum, paullo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint. MEN. Recte iſtuc, ſodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

a Ἱπποτόλων] Ἱπποκόλων Edd. priores, male. γῆς O. Τὰ π. γ. τὰ. Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τὰ περὶ

64. Κάμψοντα] (1) Κοπτομένου. V.

69. Τῶν ἱπποτόλων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἄνω ἀναστρεφομένων. V.

(1) Κοπτομένου] Legendum arbitror κοπτομένην, vel κοπτομένῳ. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θρήκων ante edebatur; ſed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

ſtra ſuſpectum fuit *Steph.* in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Cl. *Hemſterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jenſius*, & verſio *Geſneri* verum ſenſum Luciani eſt adſecuta. *Solan.* adſcripſerat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi ſimiliter eſt: καὶ πολὺ μᾶλλον τὴν γῆς ἀποστῆσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπωτ. c. 21. *J.F.R.*

69. Τὸν τῶν ἱπποτόλων] Hic Dialogus eſt Homericus centro. τὸν τῶν ἱπποκόλων. Ex Iliad. υ. *J.B.*

Τὸν τῶν ἱπποκόλων] An *ἱπποτόλων* legendum, ut *αἰπόλων*; Placet. *F.G.*

Ibid. Ἱπποκόλων Θρηκῶν] An *ἱπποτόλων*? ut *αἰπόλων*. Non diſplicet. *AE.M.*

Ἱπποκόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur *ἱπποκόλων*. Nos ex *Homero* & Noſtro ipſo Συνηρ. c. 49. veram ſcripturam reſtituimus. *M. du S.*

Τὸν τῶν ἱπποκόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non *ἱπποκόλων* ut editur vulgo, quibus hic nullus eſt locus. *J.G.G.*

Τὸν τῶν ἱπποτόλων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱπποτόλων Θρηκῶν καθορώμενον αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν Θρηκῶν —— τὸν Μυσῶν] Omiſit αἶαν, ſive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐκθόντες εἰς τὸν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* Il. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipſi. *J.F.R.*

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres *Eraſmus* dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Geſn.* ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra *Paraſit.* c. 2. pr. αὐτὸν αἰτίαν εἶναι δίκαιον. & c. 1. μοι δοκεῖ τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῆς γῆς διάθεσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

85 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαχύψας ὅπῃ πολὺ ἀπόροιν, πῇ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ γε μὴ 90 [f] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ὅπῃ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [g] ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς πρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ 95 ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος [h] ἤδη μοι καλεφαίνετο, οὐ χῆ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

[e] Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. [f] Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. [g] Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. [h] Μοι] Deest in O.

89. Καὶ ὑγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίου ἀναπαύλιος, καθ' ὅτι ὁ αὐτὸς ἡ τῶν ἡλίου ἀκτῖνες ἐξικνοῦνται μέχρι τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πελοσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ἀκροδρομῇ τετράγωνος, (4) καθαιρῶν τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λίθῳ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημαίνῃ τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπαθυνόμενοι, μὴ ἔχωσιν ἐμπίπτοντες τοῖς τῆ Παραιτονίᾳ ὕφαλοι ἀμφιρρύαξ. γέγονε δὲ προσάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὡς καὶ ἐπιγράψαι τοῦ πύργου ἐπὶ τῷ λίθῳ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πελοσίῳ] Πέλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πελοσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πελοσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Καθαιρῶν] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ἀπὸ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. E. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὅτε καλαχύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὅτε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαχύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὅτε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰχ. ἁλ. c. 18. & Z. Tρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. Κ. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὸ ἀκτύνον ἀποστίλβον. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine

γύναια, τὰ θηρία, ᾗ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφῃ ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, ᾗ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἄρτιος, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μεταξὺ ἀφαιρήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, ᾗ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὤηθης ὁρᾶν, ὡς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα ἀφανισθέντα τὰ ὑπὲρ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρῷ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καλῶς δέ ὅντι μοι, ᾗ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, ᾗ σποδοῦ πλέως, ᾗ καλῶς πεπλυμένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia ſunt quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſſes: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecumque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſolicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre

pu-

a Ὤήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττοίας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ὕτ῾ λέγεται ὕτως ὢν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

* Οὕτως λέγεται] Corrupte. Lege ὕτος λέγεται ὕτως ὕτω ὀξυδερκής. M. du S.

interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Aſin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Paſt.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hiſt.* l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρίφει ζείδωρος ἄρουρα] Paſſim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρίφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρίφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notis. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyſſ. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyſſ. Π. 187. *M. du S.*

30. Φίλων ἐνίσαλον] Vide quae de hac phraſi notavimus ſupra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remiſiſſem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τὸ παμούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. ſupra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & ſuſpicabere etiam hic κατάπτωμαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάσομαι —ῶμαι pro ve-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscipossis?*

14. *Nosti equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὡήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

[e] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ φυσικὸς ἔτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἁναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλινδοῦμαι ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἦκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὅτι γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κορπειδὰν τάχιστα [g] καλαπτώμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὅπι τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὡς, οὐχὶ τῆς μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

[e] Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* [f] Δεῦρο] Δεῦρ' *O.* [g] Καλαπτώμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *J.* & *P.*

40. Ἐπὶ τῆ καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆ καπνοδόχῃ, ὡς ἀπολαμβάνῃ λέγει πυρός. *V.*

42. Μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἐμαθήτευσεν ὁ σελήνην σιτῶν αὐτῷ, καὶ λέγει τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸ Ἐνδυμίωνι ὁμοῦσι. *V.*

44. Ἄτερ] Ἀλλαδή. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πτῶμαι Poëticum potius dicant, & πίτνομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristoph.* πετόμενοι ait, non πετάμενοι, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτασται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετὸς πετομένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετομένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἢ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens.* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἤ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἤ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἤ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἤ infero, etsi ἤ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ὦ μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J. B.*

49. Δεῦ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. χὴ μὴν ὑδέν
[a] γε, ἦδ' ὃς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερ-
κὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό
ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὃς,
[c] ἀετοῦ τ' πτέρυγα τῇ δεξιὰν ἀφειλέμενος;
χὴ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι χρὴ
ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὃς, πολὺ
τ' ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυω-
πέστατος, ὥστε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε
τῷ ἡλίῳ· χὴ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, χὴ γνή-
σιος [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς
[h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ'
ἐγώ· χή μοι ἤδη μελαμέλῃ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν
ὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς
ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι,
χὴ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος·
ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, χὴ ἀποκηρύ-
κτοις. χή μὴν πρᾷόν σοι, ἦδ' ὃς, αὐτίκα
μάλα τ' ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλι-
κόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπε-
χὼν τῷ γυπὸς τ' πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ
πτερύξαις, χὡ λόγον ἕ πτέρυξ, τ'

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δεήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. d Τί οὖν] Τί δ' ἂν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀκτίνες male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐπισκευασμένος O. l Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ σιωπηλόμυς ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τριμόλαι. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν πρᾷόν σοι] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξαις] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. *V.*

* Ἀέρα] Ἀιθέρα legebatur sine sensu. ἄερα inde fecit *Solan.* Ego ἄερα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ὑδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. ὑδὲν δεήσῃ τ' — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan καὶ τούτῳ. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per ἀλλὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. μᾶλλον τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτιαζ, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. παλαιστρίτης τὸ μῆκος τῆς παλάγγος. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. στρέφεται τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀποδύσεσθαι] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολιμαΐδην] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat , qui deterioris partis ſit. Satis fuerit , inquam , *ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam , cum ſtatim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Deſpiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea ſolum quae ſub divo fierent , ſed quae domi etiam , cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore , inſidiantem Lyſimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum ,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· † [m] γὼ ἕτερον , εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι , † μερίδος ὄντα † χείρονος. [n] ἄλις , ἦν δ' ἐγὼ , εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· 75 ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ , θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν , ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' 80 ὀλίγον ὑπαπιὼν , ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

Καὶ πειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην , αὐτίκα μοι φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε , καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καθακύψας γῆν ἐς τὴν γῆν , ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις , τοὺς ἀνθρώπους , τὰ γιγνόμενα , καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον , ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον , οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ , Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα , τὸν Σελεύκου [q] δὲ 90 Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ , τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

[m] Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. [n] Ἄλις] Ἄλλως male *J.* [o] Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιλαμπ. O. Μέγα περιλ. P. [p] Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. [q] Δὲ] Deeſt in O. [r] Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius edit. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* [s] Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκῃ τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν † Ἀλεξάνδρου Δηϊδάμου , ἐτῶν Ἀγαθοκλέους † υἱὸν Δηϊδαμείας ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *J.F.R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τῷ Σελεύκῃ. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτόν. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur , hoc nunc potius ſequor ; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διακ. c. 14. tum veritati rei geſtae , tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit , quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia , rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνακ. c. 36. De quodam dictum memini , tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de præcognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtanet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus , cujusque uxor Crateſi-

τὰ τ γυναικὸς ἀκμαζούσης, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῆ υἱῆ τ γυναῖκα, ἢ Ἄτταλον τ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, ἢ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ὑπὸ τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆ θύρας, σκύφῳ χρυσῷ τὼ ὀφρὺν [b] καλλιλοιπότος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῆ Λιβύη, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θρᾳξὶ γινόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχείας, φονεύσεις, ὑποβουλεύσεις, ἁρπάζοντας, ὑποροκοῦντας, διδόντας, ἀπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέσχε μοι τ λοιδορίαν· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ὑποροκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθῆ τῷ μαθητῆ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τῆ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ κατεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me deſinuerant. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui pene-

a Σπαρτῖνος] Σπατῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καλλιλοιπότος] Nil mut. J. H. Er. P. c Μισθῆ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείου] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὼ ὀφρὺν καλλιλοιπότος] Διατεθραμμένος, τελεσιουργός, σωστικὸς γεγυμνασμένος. ἀλλοῖα γὰρ τὰ σωτῆρια, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατριβῶν] Τὰν λοιδορίαν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆ αὐτοῦ συμποσίου παροινούντος παρείληφεν, ἐφ' ᾧ ὁ εἰς τὸν Πραμνεῖον οἶνον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] Περυσίνῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — ἢ Ἄτταλον &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἄτταλον] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Εὐν. c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſummarum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alterum oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῆντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [c] ἀπαιτῆντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τὶς καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν κὰ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἡδύ τι τυχῆσαν τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχήσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲ ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅτι γε κὰ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδος· ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, κὰ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνός τις [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, κὰ ὅτε μὲ ἐς τὴν Γέτικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ [l] ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. κὰ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, κὰ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, κὰ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, κὰ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων [ὁμοῦ] τὸ αὐτὸν γινομένων

[e] Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr.* P. &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεχῆσθ] Παριχεῖσθ P. [h] Δυχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

22. Τραπωλὴν] Τέρψιν. *V.*

24. Βουφονίαι ἦν] Δικαστήρια. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)

27. Εἰλαπίναι] †Εὐαγχίαι, ἄριστοι. *V.*

31. Τὸν Γέτικὸν ἀποβλέψαιμι] Τὸν τῶν Γετῶν ‡ χάραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον & ἰχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων καθίξανατὸν, καὶ μάχαι φόρου ἀπαγωγῆς τακτικοῦ Ῥωμαίοις, ἐπὶ Τραϊανοῦ ὕστερον ἔτους ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ἀφ' οὗ τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τετραμόκοιλα κατεσκῶφε ἀνδρας. ἐκάστῳ δὲ ἔθνει ἐπιτηδεύματα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

† Τραπωλὴν] Τραπεζῆλιν Lectum antea miſere.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Clar.*

12. Ἀγαθοκλῆς] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*

13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*

18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*

21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν δίκην. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*

27. Οὗ μὲ γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia*, cum ſit, *alibi erant convivia*. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ὅ pro *alibi*. *J. G. G.*

Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*

30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*

37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

νων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ὅτῳ ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾆδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τῇ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τελαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοί πάντες εἰσὶν οἱ ὑπὲρ γῆς χορευταὶ, καὶ ἐκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, καὶ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκέτι δεῖα λέγων. τὸ ἐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκέτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντων J. d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & Fl.

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ὅτῳ] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου ℂ μέλιτος ℂ * ἀλφίτων ℂ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ ὑπ' † ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, λέγ' τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

42. Παραστησάμενος] Παρίστασαι, ‡ καλαδυλεῖς· ὅθεν παραστησάμενος, ὡδηγαλεῖον, ἐλὼν, καλαγρηΐσας. παραστήσομαι, ἐνάντιον συστήσομαι. V.

50. Γέλοιος] § Γέλοιος ℂ γελοῖος λέγ. φθόνει. γέλωτος μὲν γὰρ ὁ γέλοιος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελαστικός. V.

54. Ἀπῳδὴ] Ἐξω τῆς ᾠδῆς. V.

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτα edita. Et mox συγκεκιμένον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπέλλων λέγει ἐν πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδυλεῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro σαρκάζειος legisse, festinans ne an revera, nescio. Sed σαρκάζειος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τοῦ βίου. *F. G.*

67. Οἰνόη] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλείρα κικτῆς] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἐξίεσαν ἐπιτροπὴν σφῶν γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣν ἀεὶ περὶ ἀμφίλογον μαθοῦσα ἔσχε. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

sto-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲ γελοῖα ἐπῄει. μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γὰρ Ἑλλὰς ὅλη, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, τὸ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καταλείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλαντος, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ἐμὲ [k] φασὶ Αἰγυπτίῳ πλατυτέρου, τοσοῦτα ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γὰρ Ἑλλὰς ὅλη, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, τὸ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καταλείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλαντος, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ἐμὲ [k] φασὶ Αἰγυπτίῳ πλατυτέρου, τοσοῦτα ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abeſt ab O. *g* Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. *h* Τεττάρων] Τεσσάρων O. *i* Κυνουρίαν] Κυνουρίων Edd. & O. *k* Φασὶ Αἰγυπτίῳ] Αἰγυπτιακοῦ φασὶ O. *l* Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων *Fl.* & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ οἱ Ἀθήνησιν. καὶ ἦν δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος Ἀθήνησι.

77. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβήτουσιν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἐδόκει ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλάδους μάχεσθαι, καὶ τὸ νικῶντον αὐτῶν εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπόλοιτο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ λαβὼ τοῦτο ἀναχωρησάντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μύνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καταριθμούντων. *V.*

79. Φασὶν Αἰγυπτίῳ πλατυτέρου] ¶ Φασὶς, ὁ ὠμὸς. φασὶ δὲ, ἡ ἐψηφισμένη. *V.*

¶ Φασὶς] Φάσις editum erat, quod audaciae ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φασὶ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φασὶν, ſed paullo poſt ter, quater, φασὶν, ſatis inconſtanter. *Stephan.* ubique φασὶ & φασὶν. Ego φασὶ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίαν, adſirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυναυρίαν, alii Κυνσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam Ἔκφρ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὴν παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τὸν μὲν εἰλυμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τῶν μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικούς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τὴν μυρμήκων πολιτείαν, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἦν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e] καταγελάστου μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g] Οὔπω στάδιον [h] ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis ſpectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipſi viri quanti ſuperne videbantur? MEN. Puto jam ſaepe te formicarum forum vidiſſe, diſcurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rurſus in oppidum: atque alia ſtercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Veriſimile autem eſt eſſe apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & ſenatores, & muſicos, & philoſophos. Verum ipſa cum ſuis viris oppida formicetis maxime ſimilia ſunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Theſſalorum fabulas conſidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo ſatis omnia viſa mihi pariter ac deriſa eſſent, concuſſo corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adeſt in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deeſt in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελάστου] Καθεγέλαστο Fl. f Ἀνεπτώμην] Ἀνεπτόμην Pell. g Οὔπω] Οὔτω J, & V2. Vulgatam ceterar. ſervat O. h Ἀνεληλύθειν] Ἀνελελύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς ὃς ἐβασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανθρωποῦσαν, ἠύξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀπὸ τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀπὸ τούτου δῆθεν τὸ αἰγὸς ὄντι ἀσπίδι βαστάζειν. αἰγίοχος δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip. PH.* p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rurſus intelligendo ſi nondum ſatis monitum eſt, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐοίκασιν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. Nam μυρμηκία eſt ἡ μυρμήκων ὀπή, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Αἰγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere, agitare*, & pro *vexare* uſitatum eſſe ſi quis neſcit, adeat Rever. *Fac. Elſner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illuſtratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conſcia ſum, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeverè interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

πε, φησιν, ὕττως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς Τ Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ δ' οὐ χαλεπὴν γ' δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ, ἰ ὦ Μένιππε, πολλὰ γ' δεινὰ ὑπὸ Τ φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερον ἔστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, γ' πηλίκη, ἢ γ' διὸ ἢν κ τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι· γ' οἱ μὲ καλοπειᾶς τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπιν δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, γ' τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε γ' νόθον εἶναι φασί μοι, ἄνωθεν ἥκον διὰ τοῦ ἡλίου, γ' δ' παύονται, γ' πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκρῦσαι, καὶ φασιάσαι προαιρούμενοι. δ' γ' ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, γ' μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι ο αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τ νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, γ' ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, γ' τὸ σχῆμα σεμνοὶ, γ' ὑπὸ τ ἰδιωτῶν ὑποβλεπόμενοι; καίγε μὲ ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. δ' γ' ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν γ' διαφωτίζειν τὰς

i Ὧ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Mu Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. malc. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deeſt in O. o Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται *βασάσαι τι. V.

* Βασάσαι] Βασάξαι V.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit *M. du S.*

Ibid. Ἀνατέμνω] Ἀνατέμνων. Ἀνάττομαι, ἀνατέμνω, κατατέμνω ſupra. *F.G.*

Ἀνατέμνω] Conf. ſupra notata ad c. 13. & XI. *J.F.R.*

8. Δώματα] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

Δώματ' ἐς &c.] *Homer.* Il. A. 222. *M. du S.*

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. *M. du S.*

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. *M. du S.*

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cætera Homerica ſunt. *J.B.*

Ibid. Παρὰ γ' ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. *Th. M.*

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. *J.F.R.*

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Baſ.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celſum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* *M. du S.*

39. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας Ἀφροδίτας, καὶ † ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ σεμνῇ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μεταιτῆσαι ὅτι τορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν † τὸ ἱερὸν ἀπὸ γλώττης διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπτρίψῃ, καὶ τοὺς Διαλεκτικοὺς ὑπερομίσῃ, καὶ † στοὰν καθασκάψῃ, καὶ † Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] τῷ περιπάτῳ Διατριβάς· ἕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἕτοιμον ἦ [g] ἐπὶ τοῦ ὄρους,

tranſigendarum rationes ; & illam uninſcujusque in ſcena vitam. Verum ſi quem illorum video adulterium committentem aut furantem , aut aliud quid patrantem maxime nocturnum , ſtatim nube contracta me involvo , ne oſtendam multitudini viros ſenes , in barba prolixa , & in virtutis profeſſione turpiter ſe gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me ſermonibus , & omnibus contumeliis afficere. Itaque , per Noctem , ſaepe cogitavi migrare quam longiſſime , ut illorum linguam male ſedulam effingerem. Memento igitur iſta renunciare Jovi , & adjicere , non poſſe me loco meo manere , niſi Phyſicos illos obterat, & os obturet dialecticis , & Porticum evertat, & comburat Academiam , finemque imponat illis in Peripato commorationibus : ita enim forte quietem agam , quam quotidie iſti dimetiuntur.

22. *Fiet iſtuc* , inquam, & ſimul ardua via caelum verſus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abeſt a *Fl.* adeſt in cett. & O. b Ἐναρχομενοῦντας] Et ſic *Fl.* cum cett. c Μεταιτῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκεῖνους] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Adcrat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ † ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον] * Τὴν ἑκάστου κατασκευὴν λέγω. εἰ μὴ δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων Διαζευχθέντων, ἅτε ἄλλως ἐπὶ ὄντων, ἀλλὰ ἀξιούντων δοκεῖν. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. *V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur : ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur , quod praeceſſit. Ego vero ſuo loco reddidi. *M. do S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An λαὸν τῆς σκηνῆς ; *poſt ſcenam.* Placet. F.G.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chryſoſt.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλεία βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad ſententiam , quod Eraſmus dedit , *in operto :* ſed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos conſulere potui omnibus, conciliari poſſit , non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud oſtendatur , ſequi forte praeſtat verba , ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum , quam ſcenica ſit , quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemſterhuſius* , adeundum *Ez. Spanh.* ad *Ariſtoph.* Ranas vſ. 973. Ibi autem *Ariſtoph.* Ἐπυλλίοις , καὶ περιπάτοις , καὶ τοιούτοις μικροῖς. *Conciſis diſputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτοις voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi eſt* „ *diſputatio ea de re*". Ubi Scholiaſtes : περίπατοί γε, Διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur , figuratum eſt ; hic vero locus ipſe deſignatur, quia Διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα ἡ μὲ οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, μετὰ τῶν ἀετέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ἄμην λήσειν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν αἰετός· τὸν δὲ αἰετὸν ὀπτὸς ἁμὴν ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ προκινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατ' σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ προσδόξον μου καὶ τὸ ἐπιδημίας. καὶ

b Μὲν] *Mei* marg. *Ald.* ante ἡ inſerit. *i* Αἰετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσαι ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἴσαι πάντα, ἐπίταν θελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττον᾽ εἴη σοι τυχεῖν ἐμοῦ. Ubi εἴη. pro *ſiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J.G.*

74. Ἐκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Enmoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔχθιον Φοῖβος δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κρούει „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσῃς τὴν θύραν, *pul-* „ *ſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους] Vide de ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ προσδόξον μου καὶ τὸ ἐπιδημίας, καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσιδόκων, καὶ αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani, neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

ᾗ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τ αὐτὸν τρόπον [a] ἐπεξωμιδώς.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε ᾗ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρᾷ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰπεῖν δὲ ὅμως ἀχανὴς, ᾗ ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι λογισμῷ ὑπὸ τ λόγων, εἶτα ἐξῆς τ ἐπίνοιαν, ᾗ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τ οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμύης] Ἐπαιφωμύης O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *F. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῆς Εὐριπίδου ἐκείνου Ἥξει σ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, ᾗ οὐκ εἰς μακράν. *V.*

84. Δριμύ τε ᾗ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν ᾗ φοβερὸν λέγει τ Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Γρ. ἐξηχημένος. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπάσθαι λογισμῷ ὑπὸ τ λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δεξιῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἴσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt*. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κατοπίσω ἐκβαλεῖν. Sed obvia haec ὅσα κάνις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικρῷ] Pro *μικρῷ δεῖν*. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ᾗ ἀποθανεῖν. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβρονημένος] Ἐμβρόντητοι, ᾗ ἐμβεβρονημένοι a Græcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* ᾗ ὁ ἐμβεβρονημένος ὁ ἄξυν φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητος, εἶτα τῶν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ.* *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Græci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτου — Ἐφιάλτου &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis ſurgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſſa aſſidendi.

προσέθηκα τὰ ὦτω τ σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] οὖν ὁ Ζεὺς, ἀμικρὸν [e] ἐπανεὶς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὦτον περὶ καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅτε καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀναβῆναι; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἧκεις χρηματισάμενοι, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χωρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſſam intermitterent Athenienſes*

Μεταξύ τε προϊόντων, ἀνέκρινέ με περὶ τ ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὠνὴν ἐπὶ τ Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθῖκτο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μὴ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τ ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' [i] ἣν αἰτίαν ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια το-

[d] Οὖν] Non comparet in O. [e] Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. [f] Ὅτε] Deſideratur in O. [g] Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [h] Ἔτι λείπεται] Ἐπιλιπεῖ *Fl.* & marg. *Al.* Nil mutat P. [i] Ἐλλίποιεν] Ἐλλιπόιεν O.

2. Ὑπατείς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὦτον περὶ & Ἐφιάλτου] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voſſ.* in Fol. ſic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτον (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μῦθος ἔστιν. ἡ δέ γε ἀλληγορία. ἔτοι φυσικοὶ φιλόσοφοί ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίους παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρῆσαι ἐπιχείρησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίσῃ δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν & ἀπόθανεῖν ὀϊστοῦ & ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημω——. *V.*

Ὦτος & Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὦτος & Ἐφιάλτης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωίους παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιστήμης, ipſa autem ex Analogia θηρᾶ hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ἡλίᾳ ἀνίσχοντος ἀποῤῥιούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam menſurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκροτηρίοις ἀναμενόντων ὀρίων τούτων τὴν ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καλακρημνισθέντες ἀπόλλυσθαι: hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσαιλες] Διοικήσαιλες. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλουν μή τινος συγγνώστου, θύοντες δὲ αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, ἀφ' (9) μεγαλωργίαν ἀπροήτων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλασκευὴν, πλείων τ τ'. ἐτῶν παρίτευε κτιζόμενον, ὡς & ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἄλλοις συωτελέσθησαν ἀμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συωαντελέσαι τ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διασιείου τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωίους] Vulgabatur Ἀλοίους. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Diſtantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *M. du S.*

(5) Δημω——] Sic ſcriptum eſt in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignariſſimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil eſt. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τουούτων Edita male.

(7) Ἐπιτέλουν] Ἐπιτέλων legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μιχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλωργίαν ἀπορήτων] Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλωργίας ἀπόρων ſcil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum eſt, de quo vide *Pauſan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemſterhuſio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; ἢ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἀποτελέσαι ἀναγκάσουσιν; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸ ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατον, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ; μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆς καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καθεσταλο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? &c., Utrum Olympium suum templum exaedificare cogisent? &c., Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in omniversum omnia:* compita plena Jovis, forum Jovis omnia plena: *ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, &*

a Ἔχων] Ἐὼν P. Sed prius *J. Fl. Bs. H. S.* b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *Ms.* Quum φιλόσεμνον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, οὐ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Θ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόσεμνον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset *Clar.* adscripserat *Solanus* pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens *Vossiani* Cod. Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit *M. du S.*

28. Τὸ Ὀλόμπιον] Ναὸν scilicet. *P. G.*

Τὸ Ὀλόμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸ Ὀλόμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Castoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce *Meurs.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐὼν inveniebam in *Paris.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasin. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχων etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένα γαμετῇ Θ πανδήμου ὄχλου ὑπὸ ὀλίγων ΕΧΕΙΝ τὴν λιπαρεφορίαν ἐχόντων. Noster *Tox.* c. 45. Δός μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Hesiod.* Ἔργ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd ἐὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in *Liban.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐὼν, *jamne ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόσεμνον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόσεμνον] Nescio, quis locus hic esse pos-

sit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγήρασε ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρίστασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκόντα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' ἑκάστου πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ταγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] κώμαλα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ κῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτους O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. tur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Εἰς τὸ] Εἴς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαν male *F.* *k* Κώμαλα] Πτώμαλα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι μόνοι, καὶ ἡ πολιτεία οὐ πλάσμασι λέγεται, ἑαυτοὺς δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργὰ κεῖνται. ἐπιτίθεμαι δὲ μηδενὶς ἀνθρώπων μισαχθοῦς τούτους προβυμηθῆναι, διὰ τὸ ἀνωφελές τι καὶ ἄκαιρον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνι vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addidique haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφαίνοντες.

ſit τῇ φιλοκαινίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *F.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *F. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *F.F.R.*

29. Μοῦσαι δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *F.F.R.*

33. Δωματὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thraecia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβίδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *F.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτους etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *F.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *F. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *F.F.R.*

41. Δὶς πάντα ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad *Ocyp.* c. 31. *M. du S.*

46. Ἄτλα] Etſi ἄμα verosimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *F.F.R.*

52. Καθίσας ἂν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſes*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Graecis,

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γοῦν κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ὀπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο πνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ ναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω πρὸς τῇ τομίδι, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιτο τῆς ὀργῆς. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῆντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῷ. ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδὲν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi contingat ! Jupiter cepae mihi nascantur & allia ! Jupiter pater mihi mox moriatur !* Alius quidam diceret : *Utinam heres sim uxoris ! utinam lateam, dum struo fratri insidias ! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia ;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per feneſtellam reponebat ad dextra : nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντο marg. *Aiw.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῷ] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adſerit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀποσήμους, Λακωνικὴ ἀντίδικος ἄλλος· ἢ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἴσως ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνίων ἀκούσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοθενείας τῶν ἀντιτάξεων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον δόξειαν αὐτοὺς ὡς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθεν lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

cis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι λέγε τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστέφανέν μ' εὐαγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τὰ λεγόμενα, quam *Spanhem.* qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit : *ob laetum me coronasti nuntium*; quod ipsum satis tamen paret ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kusterо* ad *Plut.* adductis; licet in *Plusi* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kusterо*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βουλόμενος εὐαγγέλια τ' εἰς κρεανοπτῶν ὁρμαθὸν Τοιαῦτ' ἀπαγγέλλεις, ἰδοὺ ἀνα-

δῦ-

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad senestram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum senestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulgeret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus esto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφῆναι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καταλαβὼν, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεθεκαθέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆλθε, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θύοντος ἑκάστου ὄνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ταραττέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδαθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταλαβὼν κατέκλινε μετὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτης παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Ποιεῖν G. P. & marg. *Ald.* Ποιεῖν Edd. & O. h Τήμερον] Διήμερον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male *P.* k Βορέας] Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττιν O. solus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ὄντες θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δέκαι τε ἀπαγγελλοῦσα τοιαῦτα σιαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide supra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις ἐν ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte scribi, vid. supra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed confer not. *Hemst.* 95. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Ἑκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτης] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ Βέλλις καὶ Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ὑποβλεπόντά [b] πως τὸν Δία, κατύλην ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχεαν μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς [d] Ὅμηρός πού φησι λέγειν, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ μὴ ἀμβροσίαν προσπίνειν, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκειν, μάλιστα δὲ ἡδονῇ σιτεύμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀναπεμπόμενον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάριζε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρακα ἁλοὺς

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qui despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem aris sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apollinis cordacem sal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Πως] Πω O. c Δὶ] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* alioque. d Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιλψὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ πυρὸς τ' *μορσίνης. V.*
15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ὁμοίως ἰδὼν. Et ut Menippus sic & Lucianus *βωμολόχος. G.*
20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*
23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρακα] Κόρακι ἴσως ἢ μᾶλλον ἀρχαῖς. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρίνη est *Myrtus* arbor. *Lang. Pals.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρίνη dicitur *Ath.* V. 6. *J.F.B.*

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.G.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτοις, *myrtis* tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive μύρτα. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Lang. Pals.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.B.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.B.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὴ θεοί. F.G.

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός πού φησι λέγειν, καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. Ex Interpretis forma: Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσι &c.] Οὔτε σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. F.G.

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Versus

ſaltavit Silenus, ſurgentesque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paullum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι [f] τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὰ πρώτιλω ᾠδὴν τῶν ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. καὶπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀπελογιζόμην δ' πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ὑ [l] φὴ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεί, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲ ὲν μικρόν τι κατέδαρθον. ἔωθεν δὲ Ἀγωνατὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύξειν ἐκκλησίαν.

Καὶ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. *g* Τῆ] Τῶν O. P. & marg. *A1*. *h* Ὑποβεβρεγμένοι] Ὑ—ος O. *i* Εὗδον] Εὕδον *J.* & *P.* male. *k* Ἔχε] Εἶχε *J.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B2*. *l* Φύη] Φύσει O. & marg. *A1W*. *m* Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγίνετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *B1*.

25. Καὶ τὸν πρώτιλω ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲ ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Αὐτὶ τοῦ μεθύοντ. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθεκοιμήθην. *G.*

ſus *Homeri* eſt Οἰ δ' οἶνον ἴδυσ', ἠ πίνυσ' ἀδέπα εἶναι, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda, jam vero vel totus verſus *Homericus* poterit ita recipi uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuiſſe carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ πώσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant.* non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ᾖσαν] Reſcribi curaſſem cum Cl. *Graev.* τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat neſcio; ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnoſve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ᾖσαν τὸν πρώτιλω τῶ ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδω τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τὰ, καὶ τὸν (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, ὃς μοι τῶ μύθ, καὶ τὰ ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Geſn.* verſio ad *Graevii* ſententiam eſt adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῶ Πινδάρου] Quia eodem redit, τῶ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. jam bis: Item c. ſeq. κατ' Ὅμηρον εἶπε, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι —— Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vſ. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per ſe etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲ ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B2.* & *Par.* Editores illud ἴσχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & poſtulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Pariſ.* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. *Solanus* ἴσχε etiam in *B2.* eſſe, addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἴσχει habet. At ex

Καὶτοῦτ' ἀναγκαῖον ἅπασιν, ἀρχὴ λέ-
γειν· τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ
χθιζὸς ἡμῖν ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ
βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φι-
λοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης,
ᾗ σὺν ἐκείνῃ μέμφῃ, προὐπαρεὶς ἔγνων μη-
κέτ' ὅπι [c] πλεῖον ὑπερτείναι τὴν διάσκε-
ψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ἃ πρὸ
πολλοῦ τοῦ βίου ὑπεπολάζον, ἔριδος, φι-
λονεικίας, κενοδοξίας, ἀξύμβολον, ὑπομνη-
μονικὸν, τερατώδους, τηλυφαμμίου, ὕβρεως ἀπάτλεως,
καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος
ἀρούρης. ἅτε τοίνυν εἰς συζήτημα διαιρεθέν-
τες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπι-
νοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ
Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιό-
τερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῇ ἀρε-
τῇ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες,
καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, περιέρχονται
ὑποπλάστῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περι-
στέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγι-
κοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἡ [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi augusto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſponſos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi*

a Κοινώσασθ] Sic *Fl. Bz. J. H. Ald. S.* Κοινοῦσθαι P. cum O. & marg. *Ar.* b Γε] Τὸ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Bl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλη τις O.

50. Ὑπόμωρον] * Δυσθανότα. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερήφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γραυ. ἐμφερεῖς. G.

* Τετύμορον, Δυσθανότα] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. G. niſi quod *Δυσθανῆ* habet. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde hauriſſe potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθ] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 9. f. μὴ κοινοῦσθαι περὶ τῶν μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Φίλων ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Par. Hiſt.* c. 30. ἀπαρέφαλλις, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 2. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅσῳ μέλλω τὰ ἐμαυτοῦ ἐρεῖν, ἧττον ὑφ' ὑμῶν ἀρθῆς ἴσως, μὴ καὶ τοῦτο ἐκκαυθῇ &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτι omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσίημι, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῷ nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

*si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certa-*65*men illud conductus.*

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurdè narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam mul-*70*tis sermonibus tristem tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero,*75*& sibi cum sint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti; tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*80*

τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκεῖνο φολίν, τὸ καταλειπόμενον ὄζει γελοῖον, ἀνδρύριον ἑπτὰ δραχμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ φιλείχουσι τὸν ὀβολὸν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεζῶτες Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὁμῶς τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐρμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ καλλιπύγων & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M. du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *sputatorium nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβολῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingatur, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M. du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ— O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Aristophanem Aesopus* activum λοιδορῶ cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἡμᾶς λοιδορούμενοι & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* xv. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τῷ λοιδοροῦσι in λοιδορῶν, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. *J.F.R.*

σίον. καὶ ὅτῳ αὐτῷ τὰ πρῶτα Φέρειν δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώταλος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

Καίτοι τὸν ἀμαθεινόμενον αὐτῷ, καὶ βοῶντα, καὶ καλήγοροῦντα τὰ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συνελεῖν; Φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τὸν χειμῶνα περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μοί τις ὠφώνησε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὀπωρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μοὶ δοκεῖ [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ δρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὡς μετρίως

85 *ille inter ipſos ferre primas videtur; qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus.*

31. *Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat ſane, ſi juſta & vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae beluae.*

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec medio-*

a Ἰταμώταλος] Recte ſic O. Ἰταμώτατος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος S. & Amſt. d Ἡμῖν] Ὑμῖν Fl. ſola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς ἀεὶ ἐκτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

87. Ἰταμώτατος] O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμώτατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 6. *J.F.R.*

96. Κέκραγα] Quaſi *ſum clamans.* De his praeterito praeſentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. *Bis Accuſ.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paullo poſt futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξεται *Evang. Luc.* XIX. 40. ſit loco futuri ordinarii. *J.F.R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 16. m. ibique notata. *J.F.R.*

6. Ἡμῖν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. *M. du S.*

12. Πῶμος τὸν βίον] Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt, ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit *Caſaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *ſaeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita ſupra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὁμῖν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J.F.R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσαιτο] Etſi *Pariſ.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis*; quod cum ſenſus poſtulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quaſi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. *J.F.R.*

21. Εἶεν]

discriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accusat, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

ἡμῶν καθάπαξ, μήτε ὀλιγωρεῖν τὰ ἀνθρώπινα λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑποπτεύειν, ὥστε ἄρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ ἔτι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [e] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! comburе! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, malo malum terribili fulmine peribunt.*

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων· ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὀπτρίψον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ποιησάμενος, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὀπτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ὑμεῖς κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν [f] ἐπηγγειλάμην. εἰς νέαν [g] οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. g Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. ὢν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου δὲ παραχθέντος ἐκληρώθη. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Εἰς νέαν] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπηχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρεληλυθότος δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτος, τοῦ δὲ μέλλοντος, εἰς νέατα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι: praesentis autem τὸ τῆτος: futuri, εἰς νέατα. Haec in principio τῆς Λεξιφάνους. G.)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *J. F. R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omissa, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J. F. R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *J. M. G.*

30. Εἰς νέαν] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέατα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *J. F. R.*

Ἦ, ἦ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφελόμενα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ ἐξ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς τὴν γῆν καλεσθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲ ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ἄτος ἀνταραμάσας, ἐσπέραν χθὲς κατέθηκε Φέρων εἰς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ἐγὼ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

Haec ubi dicta, supercilliis pater annuit atris.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum hue veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, ἐξ αὖθις ἀναλαβόντα ἕκαστος πτέρυγας ἐ γυπῶν ἀναπτῆναι ταύτας ἐ πάλιν. G.

38. ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ τοῦ Κυλλήνης τεκμήριον. F.

ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, ἦ κυανέῃσιν] *Hom. Il. A. 528.* *M. du S.*

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΤΣ.

1 Ἀλλ' ὀπτριᾶν ὁπόσοι τ̃ φιλοσόφων καὶ μόνοις τ̀ εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τ̃ ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῷ γνεχλαρῳ ἢ τ̀ ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ὑραν῵ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲ ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, [a] παννυχίῳ τ̀ ὑρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τ̃ ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον [b] κνησασθ̃ τὸ οὖς, φα-

[a] Παννυχίῳ] Παννυχῳ Fl. [b] Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G, Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθ̃ τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ὀπτριᾶν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ὀπτριᾶν ὁπόσοι τ̃ σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *J.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὁμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθ̃ τὸ οὖς] Paroemia. *J.F.*

Κνήσασθ̃] Mss. pro εὐδὲ ὅσον κνήσασθ̃ τὸ οὖς, φασὶ χαλὼν ἄγων. scribit εὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, χαλὼν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem invenisat*, hoc est, *tangat*. ἀλφαίνω & ἀλφαίνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθ̃] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Par.* c. 11. Ibi habemus τὸ δεκτύλῳ ἄκρῳ τὸν κιθαρῳδὸν κνάμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Lu-

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶν ὀλίγον ὑπορραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὀδὸν ὑπερτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων καὶ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὸν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀμασησαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωται] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. d Μεταβαίνῃ] Μετάϊχεται *Fl.* Nil mut. P. e Διασησαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis α. repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἄωρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oraculo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ περὶ τὴν Κολοφῶνα ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, οὗ ἡ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* *Vit. Apollon.* IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: αὐτὰς γὰρ πηγὴν εἰσιέναι καθαγιῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξεργασμένον absoluta ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataracum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

ἡ λέγειν· [f] ὁπόσα ὅτι πείρᾳ τ μαγίκης ὅτι τεχνῶν) αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἑς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺν ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπῶ) λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους [g] φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὠθοῦντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λικμῶσιν ὑπαπνέοντας; ἢ τ ὕπνον ὅτι πάντας φέτομενον, ἢ τ ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου θεραπεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τ ὅτι τ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συμπεπλεγμένοις.

Καίτοι τὰ μὲν τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείρᾳ etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. B1. Fr. S. [g] Φυτουργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λικμῶσιν] Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. [i] Συμπεπλεγμένοις] Σωτιλοῦντες P. Ξωτιλοῦντες marg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. M. du S.

28. Διασεσαμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἰχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶ. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἔφηνα διέκρινεν. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας ἑς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἐλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρᾷ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρᾷ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρᾷ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρᾷ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφοραίσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτουργοῦντας] Fortassis scripserat φυσουργ—; quod quia novum est, malim φυσῶντας. M. du S.

42. Ἢ τ ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διῃρημέ-
νος; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τ' ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράττουσι τ' ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄλλα
πράττειν, καὶ μόλις ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. ἐγὼ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τ'
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τ' ὀλίγου
μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
κατ' αὐτὸν χρόνον [b] ἀπαλλαχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia perme peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *Hr.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπαλλαχόσε] Ἀπαλλαχοῦσι male P. Ἀπαλλαχοῦ marg. *Alw.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * ἀμελλοντες τ' ἔργων † ἔσονται ‡. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῷ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελοῦντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὡδὶ § Τρητὸν λεγόμενον, ἔνθα Ἡρακλῆς τ' λέοντα φονεύσας, τὰς Νέμεια ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τ' λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι ἦσαν καὶ φιλοπράγμονες ὄντες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλλοντες ante editum.
† Ἔσονται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σπαρτητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Lon.*

51. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διῃρημένα τὸ τόμῳ. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τ' κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρημένος recte, *sublatus.* Sic ἐπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a αἴρω & ἐπαίρω, prius vero a ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem obiitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ne vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἐγὼ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τ' διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τ' ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet*. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐσχεῖας. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω ἀφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὕπνος ἥδυμος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονόητους ἡμᾶς ὑποφαίνων τῶν ὑπὲρ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίστων δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὅπι τῆς πρύμνης ἑστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω καὶ Φρένα, καὶ καὶ Θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τελιμνέος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τὸν Φιλόσοφον, εἰ

c Εἰ γάρ που &c.] Ἢν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάξωμεν marg. *A1.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab *oi* ad *oi* transiliens. f Ἄσιτος] Ἄβυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμιρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετὰ κλῦθι τηλόθ' ἰόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπετο δαιτί, καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθολικοῖς διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βυκόλων] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν σὺν χ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος ἥδυμος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνερες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα Interpres supplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus est μερμηρίζω? quis enim nescit μερμηρίζω Homericum esse verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vs. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε χὴ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι χὴ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γὰρ ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας εἴωλυς δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρωτος ἤδη, χὴ ξεσχνίων διεφθαρμένας· χαὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἕδραις χὴ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, χὴ ἀγανακτοῦσι, χὴ τὴν δίκην ὀφείλουσι, χἀμὲ τὴν βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐχ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶτοὶ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, χὴ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, χὴ χαλεπαίνουσι, χὴ ἐς τὸ φανερὸν μὲ ὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὡς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, φέρειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπόταν marg. *A1*. b Γοῦν] Γέτοι marg. *A1*. c Ταῖς ἑπιτήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, χὴ τέχνας — συνεστᾶσι P. & marg. *A1*. d Πάνυ] Abeſt a *Fl*. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *A1*. Nil mut. *Fl. J.* &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *J.* & *V2*.

97. Ἐώλυς δίκας] Ἑωλὸς ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διαπαυόμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλυς οὖν δίκας λέγει τὰς * μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V*.

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σήψεως. *V*.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ † περὶ τὰ τεχνῶν. οἶον ὅτι γραμματικὴ πρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. *V*.

7. Ὑπερημέρους] Παρασαίνουσας τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμπαφιστώσας. *V*.

* Μήπω τελεσθείσας ἀλ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit *M. du S.* nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. *J. F. R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τὰ τῶν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν], Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. *J. F. R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie pronâ, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. χὴ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora*, o *mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲ Δίκλω] Scribe Δίκλω. *F. G.* i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gnjesi* notam ſequentem. *J. F. R.*

31. Σὸ δὲ, ὦ Θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas ut veniant hodie in Areium pagum: ibi vero Justitiam sorte assignatueram illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophroniſci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

ὁτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωλα [k] παραγ[ελῶμεν; EPM. Οὔμενον, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυτ[ε] [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅσ[ι] χ[ρ]ὴ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τ[ὴ]ν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια χ[ρ]ὴ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθ[αι] τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθ[αι] ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπίσκοπει τοὺς δικάζοντας.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῆς δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπαγελῶσαν ἃ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὧνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δέ-

i ᾽Η θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγ[ελῶμεν] Προαγ[ελοῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμεν⊙] Καλαπτώμε⊙ *P.* m ΔΙΚ. Αὖθις εἰς τὴν γῆν] Αὖθις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξῶσαι ἰφίστων] Ἐκκλῆσον δεδικάστων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ ᾽Ηι] Aberat in editis. Inseruit *M. du S.*

Imperator universorum, quodque quaecumque regos facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam feciſſe, quam interpretationem non satis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Consule *Hesych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. vs. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. *J.F.R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τῆ κω-
νείῳ, μηδὲ τ ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὡς τοσοῦτον ὑπερέχοι οἱ
κατήγοροι τἀναντία περὶ τ ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Injuſtitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ Ἄνυτον καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακλη-
γίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγων
βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάν-
τες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περί-
πατοι χιλιάς, καὶ [c] ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλή-
λοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ πρό-
φημος τ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολ-
λοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὀλίγου τ πῆραν αἰξαίλες, καὶ τὸ τρίβωνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀλιγοχράναιλες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλο-
τόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τ ἀρε-
τὴν ἀρετῇ ἐπαινοῦντες. ὥστε κἀγὼ τ παροι-
μίαν, θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύλο-

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μέλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et ſic Fl. cum reliqq. c Ἴλας] Bene ſic B1. & 2. Ἴλας cett. Dubie H. d Ἀπαντώντων] Ἀπαντόντων adſpirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοχοῦσι G. P. & marg. A1.

46. Μηδὲ τ ἀλεκτρύονα] Ὁ γὰρ Πλάτων ὁ τῷ Φαίδωνι μέλλων τελευτᾶν, ἐπιτρέπουσι τοῦτον τῷ Ἀσκληπιῷ τ θάνατον Σωκράτης διηγούμενος, αἰτιᾶται αὐτὸν ὁ τῷ ἀλεκτρύονα οὐ συνετάξατο. V.

* Τοῦτον] Ἀποδοῦναι. C.

46. Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. G. C.

Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Miſc. Roſall.* Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raiſonnée* An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. *Caton. Diſtich.* Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ *Illud forte nonnullis mi-* „ *nus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane nihi-* „ *nerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque* „ *exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit* „ *Lucianus in Demonacte, de illo praterea in Bis Accu-* „ *ſato*". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non aufim. J. F. R.

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. iλ. c. 16. M. de S. Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

μέρῃοι ξύλῳ, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἔπι δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν ἀποδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἔπι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἔπι τὰ λαιὰ τὴν Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χειλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔστιν ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Καὶν] Γέ marg. *A1*. *g* Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, τωυτὶν P. Nil mut. *Fl*. *h* Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Διεδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιῶ. *V.*
78. Προεπεξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχεῖσθαι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐπιλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι] *M. Antonio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego *κατ' ἴλας*. *B2. κατὰ ἴλας*. Reliquae *κατὰ ἴλας*. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύλην ἀΐξαιεν] Adleverat *Solan.* Vid. infra *Par.* 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βασιλικὰς ἤλεν est in *Junc.* Sed quum aliae ἦλεν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J.F.R.*
64. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ὑπὸ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἀπεμπορεύονται] Mſ. ἀπωσεῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J.G.G.*
65. Περιέρχονται] Περιωσεῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περιωσεῦσιν verum esse puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσπαίσῃ φερωσεῦ ἐῶ. Noster hoc *Dial.* c. 27. δέξει δὲ αὐτῷ φερωσεῦ. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J.F.R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἔπι τὰ λαιὰ τὴν Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J.P.a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J.F.R.*
98. Ἀγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατόν μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματος, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῆς, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπειλεήθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν εὐθοδοκὴν ἕτοιμοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τῇ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δεύσοιτο τῆς φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant; inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῖο] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *AiW.* b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *Ai.* Nil mut. *Fl.*

15. Διυπερθεν] Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. ſp. c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μίλακι λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μὲ ἐνταῦθά που ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle conſideto*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ κηρύκειος] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὸν σάγμα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inferere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὸν πτερωτὸν (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel cent. alibi. *J. F. S.*

Ibid. Λάθρᾳ σὺ τοῦ σκ.] De Phraſi v. *Asin.* c. 2. Sect. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit quia

ii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. unt vero, qui ubi extra ſolum ſummo dito ahenum contigere, fuligine inuncta, itis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi vientur. Apertum vero, futuram tibi conıetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquaus Atticae. Itaque relicto a dextris Suio ad arcem jam deflectamus: & quandouidem modo deſcendimus, ipſa quidem ic in colle conſidere poteris concionem oſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a ove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic cilius omnes de loco ad exaudiendum ›to advocavero. JUST. Noli prius abire, lercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos iam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirıtis cruribus. MERC. Quid ais? Pana gnoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Partheium habitabat, poſt appulſum vero Datiis, & exſcenſionem barbarorum in Maraıona, non vocatus auxilio venit Atheniensbus, & ab eo inde tempore iſtam ſub ar: ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

γιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὰ χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μόνον φαύσαντες ἔκλοδεν τῷ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὀπίχρισάμενοι δ' ἀσβόλῃ, ἱκανῶς οἷον καὶ ἔτοι μέλανες ἔφθαι. σοὶ μὲν τοίνυν δῆλον ὅτι μὴ τὰ ἀρίστων ἡ ἀλφιτηβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μέλλοντες λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σήνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπομεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀπονεύομεν ἤδη. καὶ ἐπειδὰν καταβεβήκαμεν, αὐτὴν μὲν ἐνταῦθά που ὀπὶ τοῦ πάγου [e] κάθησο, τὰ σύκα ὁρῶσα, καὶ θεμένη ἐς τὰ ἀκρόπολιν ἀναβᾶς, ῥᾷον ἴσως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὰ σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὰ Πᾶνα, τὰ Διονύσου θεραπόντων τὰ βακχικώτατον; ἔστι ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ἐπὶ δὲ τὰ Δάτιδος ὀπίπλευσεν, καὶ τὰ [f] Μαραθῶνάδε τὰ βαρβάρων ἐπόδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὰ ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτῃ ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἐπὶ

d Ἀπονεύομεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. *A1.* *e* Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησαι. Καθῆσθαι Edd. *f* Μαραθώνάδε] Ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκάσθαι πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡς δὲ τὸ ἐπηγέναι ἢ σωιζέσθαι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἑστιάσῃ] Ἑστίασις χορὸς ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἀκουσθῆναι. ἴσως ἡ ἀθεσία. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἁρμοδίως ἂν ἴδιον υἱὸν ἐποιήσατο αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὰ Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὸν Ἑλλάδος στρατιὰν, ἣ δ' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτέθη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῇ pro τῶν ex feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J.F.R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

iia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Φασὶ δὲ τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam on uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligenſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J.M.G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J.F.K.*

42. Σπήλυγγα] Μαχρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.*

κατὰ τῶ Πελασγικῶ, ἐς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, ἐγὼ μὲν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνοιν τόνδε, [c] προσιόντι δεξιασάμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἐγὼ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μυσικώταλε καὶ σκιρτικώταλε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώταλε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅτι τ' ἀκροάσομαι, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καλαθέστερον τῶν ἐλπίδων· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπεσάμην κινδυνον, τὸν ἐκ τῆς βαρβάρου. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὁπλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κιθάρας ἐπιζούσης, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι

Ægicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Justitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque *salve* Pan, canendi & saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demisit me, Pan, ad sortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quanotus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advo-

[a] *Μετοικικὸν*] *Μετοίκιον* P. & marg. *Al.* [b] *Ἐν γειτόνοιν*] Restit. ex P. *Ἐν γειτόνων* ante editum. [c] *Προσιόντι*] *Προσήκει* P. & marg. *Al.* [d] ΕΡΜ. ἐγὼ ... ΔΙΚ.] Longo spatio haec sejungit *J.* conjungit *Bl.* item P. Niti quod punctum post καὶ collocat, aeque ac ceterae. [e] *Κατέπεμψέ μοι ἀποκλ.*] *Κατέπεμψεν ἀποκληρώσουσας Fl.* [f] *Ἀποκληρώσουσαν*] *Ἀποκληρώσουσας* marg. *Al.* [g] *Πράττω*] *Τιμῶσί μοι* marg. *Al.* Sed hoc certe glossa est.

44. Ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν τῶν αὐτόθι οἰκησάντων, γράφε] Ε ἀφ' οὗ τῷ ρ'. *V.*

59. Ἀποσκήψω κίνδυνον] Πόλεμον. † λέγει] φησὶ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεύσας. *V.*

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] *Λέγει* V. & mox *ἐφάνη*. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemst.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Aristoph. Opp.* 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Schlinst.* Luciani h. l. Haec illi: sed ut Lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῇ ἀντιστροφῇ τοὺς γονεῖς πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικὸν Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι λαὸν τὸ πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ἀπὸ Τυρρηνῶν παντοπωλῶν τῶν ἐς Θεσσαλίαν τινὲς, πελαργικὸν ὀνομασθὲν ἀφ' ὧν τοὺς σανίδας, ἃς ἔφερον. Verisimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ posse scribi, sed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut *μέτοικον*, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. *μέτοικον*. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνοιν] Sic P. uti jam ante legendum viderant; ut Ἰκαρ. c. 8. & 16. & hoc ipso opusculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενά με τ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλοφ-
6 τιμήσαντες τῷ κρότῳ πλὴν ἀλλὰ ἔχει τι-
νὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ
ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & com-
7 tula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους
πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τ φιλοσόφων;
ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ'
ἐκείνους τοὺς καταφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς h ξυν-
άμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον i ὁμοίους ἐ-
μοὶ, k τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα.
ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ἂ λέγουσιν, οὐδὲ
7 συνίημι τ σοφίαν αὐτῶν. ὀρει ἀ ἔγωγε,
καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥητὰ, καὶ ἀστεῖα,
οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκα-
δίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆ
πλαγίᾳ l καλάμῃ, καὶ τ σύριγξ, ἐγὼ
σοφὸς· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευ-
τὴς, καὶ m πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ'
ἀκούω γε αὐτῶν n ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρε-
τήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα
δια-

h Σκυθρωπούς] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς σιωπῶντας. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμῃ] Αὐλῷ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὀρει ἂ ἔγωγε] Ἐν ὄρει ἀμφιτόμῳ. *V.*

76. Ἀστεῖα] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen οὐ γειτόνων in fragmento ine. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter fic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πρόσωσι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσιν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσιν adducit, item ex *Lysi.* οἱ γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. Et c. *Heliod.* Aethi. VII. p. 319. ἡ τ ὅπτ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu* DOMI *est* adservata. *J. F. R.*

48. EPM. ἡ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* EPM. ἡ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post ἡ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγον ἔπρεπεν θύειν μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ἡ θύουσά γε αὐτῷ ἔπρεπεν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγουσα. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον οὐ μοίους ἐμοὶ, ut mox ἡ ἡνίκαν ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνορ— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀρτίως τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑφ' ἁλουμένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τέλος τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀλλὰ ταράξαντές γε ἀλλήλοις τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅστις κρατεῖν ἔδοξεν ὡς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περιαχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θρασὺ καὶ τὸ βοᾶν [e] κεκηλημένοι.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος ἁλουμένων ἀπειλῇ P. d Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, περὶ prorſus ejecto. e Κεκηλημένοι] Sic dedit *Solan.* Κεκηλημένοι Edd. hac priores.

86. Σωυσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἁλογικαῖς σωυσίαις σύμπλωμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς †τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστερον] Haec & ſeqq. medio ſcholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non malè, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τό & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μέτρῳ etiam pro μέχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Pariſina* Ed. haec marginalis gloſſa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Muſicarum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Seansque* (Arion) *in ſummae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκεπτούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενοι recte eſſe in *J. B. S.* quumque Cl. *Geſner.* id etiam in marg. emendaſſet, quantocyus hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. *J.F.R.*

97. Ἀπιξισμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Herot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. ſupra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιαχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περιαχολεῖ eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege ἀναγκαιοτέραν περὶ ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium neceſſarium* a vocat, *impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσοις. *F.G.* Non credo. Nam ἀχολεῖν accuſativum perſonae recte habet. Conf. ſupra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καὶ ἔστα. *J.F.R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata ſunt; bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum ἀχολέω, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi ac deliniti. Mihi igitur his indicii vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populi. Forum* 15 *adiciarum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa adsit judicantibus. Judices ex omnibus Athenien-* 20 *sibus; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημθοί. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν 5 ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ὠώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τί ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκας γάρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην καὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἦ σοὶ κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

[f] Γε] Καὶ marg. *Alw.* [g] Τύχῃ] Δίκῃ B1. & 2. [h] Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησόμεθα Edd. cett. [i] Ἀπάντων Ἀθηναίων] Ἀπάντων ἀχθέναι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum fit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano mimme insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφιλές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *B.* sua δημοφιλὶς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενοι τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑπεσταλμένῃ φωνῇ τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Baf.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριώβολον ὁ τῷ δικαστῇ δεδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chaleus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γάρ, εἰ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀλφάγνται ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστῶν καὶ λόγον τῶν ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ὀλίγου, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ κληροῦσθε, καὶ διαψηφίσασθε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero data libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται Fl. Ἀγωνιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Poll.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχομαι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούσαί τι male B2. cum bene esset in B1. &c.

37. Ἄλις ἔχομαι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκοῦντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει δηλαμοῦσιν, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον ὅτε δὲ ὁπότε † εἰσίλθοι, κακὰ πολλὰ μοι εἰργάζετο, ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Τουτέστιν] Τοτὲ δὲ τοῦ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσίλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσίλθε.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.] Conf. supra *Dear. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχομαι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ διαζομένων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basilicensi ἀκούσαί τι. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχομαι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοι scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχομαι — ἀκούσαι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούσαί τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἰκέτην, in ἱκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχειμι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχω non infrequens. Noster Πρεσβ. princ. καὶ γὰρ εἴθ' ἅτερ ἄλλα ἔτυμος ἔχει τοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους εἰ ἀπιθῶ, *difficila nobis est persuadere.* In primis refere hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέῳ μὲ ἐ ἄπειρῳ δικῶν ἐγεγένητο ἴσως, δικαίως δὲ ἐ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέῳ μὲ ἐ ἀπείρῳ δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἐγεγένητο δικαίως δὲ ἐ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἤκιστα ἐχρῶ τὸ διαφορᾷ καλέσαντας. *J. M. G.*

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες, ἐξεσμωδοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δείδικα τοὺς Ἀθηναίων σφῆκας, οἵτινες ἄρτι) πάντα μοι ἐξεσμώδησαν, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *mi vespae circumsistentes verticem*, quum *arcem* de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἴασι δορυξένοις, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; ὁτὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμέναι. χρή μοι ταύτας ἀνάδην τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατ' τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατ' τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐρασὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τού-

debuiſſet, id quod *Gefnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo εἶσθ' ὅ, τι ἥξουσι. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M. du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M. du S.*

53. Ἐπιγελάσεται] Ἐπιγράσεται notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit mihi hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσης. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τ' Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφήν. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Bruſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινος ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἷς θεὸς ὑπὲρ ὑμῶν, τίς καθ' ὑμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. ἢ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, & omnes *PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦσιν. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τ' φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μᾶλλον ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐμοῦ. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit auditorem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδὼν δεδιώς. *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περὶ τινος εἶναι etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona:* nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de* corona vertunt; etſi hic parum quoque intereſſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M. du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ' τοῖς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ὄσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem ſuccedorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Sacrus*; quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M. du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις διακάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρω μόνας. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλῃ καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀτιμωρήτους κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ ὅμως πλησίον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τισὶ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· διάλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τὸνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἷς αὐτὸς, κακοδαίμων Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. τὴ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo ω verbi ἀμοιβῶ maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύσεις ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύσῃς ἀνὰ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλύσασθαι δὲ τὸν πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πολέμια. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δέησει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam ſine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas eſſe oportebat. Verum ſortirè undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Juſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas judicum.

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γ' ἰδὲν ἡ ἄνευ τῆ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδὺ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τ Εὐφράτου καλῶς εἶχε δεδικάζ· [i] πλὴν ἀποκλήρυ ἕνδεκα τὺς αὐτὺς ἑκατέρᾳ τ δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεαζ τὸ δικαστικόν.

15. JUST. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non poſſum, ait, cauſſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem ſto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſſa dirumpere ſe parati. MERC. Sed nemo temere volet cauſſam

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδως ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, ἡ ἀμφνεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. EPM. Οὐ δύναμαί, φησι, τ ἀγῶνα εἰπεῖν [l] γὰρ τῇ ἀκράτῳ τ γλῶτταν πεπεδημμένη, μὴ [l] γὰρ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ [l] [n] ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τύτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφίβαλλεσθαι ἕτοιμοι. EPM. Ἀλλ' ἰδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συνα-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρυ] Πλὴν ἄλλα κλήρυ G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Ald. W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Reſtitut. ex P. G. Nam *ἐθελήσειέ γε* Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. verſ. fin. *χαριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τοῦτο*, ut ex Codd. bene edidit *Perizon.* Mitto alia exempla. Interim *δώσει* fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιαρχῷ τῷ Σκυθοτατεῖ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Juſtitiae reſponderet. *M. du S.*

83. Ἰδὺ δὲ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mſ. Ἀτλικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi *δίκας*. *F. G.*

86. Πλὴν ἄλλα κλήρυ ἕνδεκα] Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρυ. *J. G. G.*

Ibid. Τὺς αὐτὺς] Τοσούτυς reſcribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρυ ἕνδεκα „ τοσούτυς ἑκατέρᾳ τ δικῶν ſignificet: *ſortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adſentior, ac reſcriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοντες. *F. G.*

91. Τὸ ὕδως ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi paſſim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vſ. 45. Vix differre adgnoſcit etiam *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis hinc adparet. Addat, cui tanti eſt, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi *μόγις* edidit *Hemſt.* quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *J. μόλις* ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Al. Weſſ.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. *J. F. R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ] *Nemo certe velis ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum *ἐν φανερῷ*. Et nunc firmat Mſ. in quo *εἰθεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro *ἐν τῷ φανερῷ*. Sed *ἐν τῷ φανερῷ* legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes *ἐθελήσειέ γε*, abſque *ἐν*, abſurde, quia ſequitur *τῷ φανερῷ*. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύαται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γοῦν τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Μέθης ἁρπάσασα μὴ

ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet. JUST. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſſam, quando tibi facile eſt.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis

ad

a Προτέρα] Sic *Fl. Fr. B1. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* b Πρότερον] Πρότερα *Fl.* ſola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae ſequuntur ſcilicet. *F.G.* Occurret ſic rurſus *Dial.* ſeq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſc. clepſydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epiſt.* ad *Epheſ.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Fac. Elſner.* bene monet εὔνουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire ſervo erga Dominum, ac pluribus teſtimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Paſt.* L. 2. p. 43. ὀπίσθεν ἀγείλαι συνέχουσι τὸ ἐσθιὸν, τὸ μὲν εἰς τροφὴν, τὸ δὲ εἰς ἀοδὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυσὶν αἰσίταις τῶν πιστῶν ἑαυτῷ. *J.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum conſilio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀκροπνίων. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηνθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα eſt. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπούσασα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſſa, quo ſenſu *Liv.* & *Salluſt. in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis

ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quasdam voculas, miſerasque, & multae ſolicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo efflorescebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nunnunquam & ſitiens ad mediam usque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

βίας, καὶ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καθηνάγκασε, καὶ νήφειν μεθιδίαξε, καὶ τὰς στεφάνους ἀπέσπασε, καὶ δέον πίνειν καλακείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται μὲν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla iſtam injuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

ΑΚΑΔ. Οὕτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἠδίκηκα. τὸν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δὲ Φαύλωνος, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Reſtitut. ex B1. *J. Fr. 8.* &c. Nam σχολιὰ H1. & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; ſed ſine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae conſentit P. *m* Ἡ] Ἃ P. B. *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis neſcit? vid. tamen *Cort.* ad *Salluſt.* Jug. VIII. 2. Adde ſupra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe*, ſive *ſeducere*. *J.F.R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L.K.*

44. Ἐμοὶ ῥευσάτω] Vertebatur: *peroratum a me eſto.* Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J.F.R.*

52. Πεφυκότα δὲ Φαύλωνος οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu ſic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἀπέσπασε, & ſtatim, προσάγει αὐτῶν τοὺς πολλούς. *J.G.G.*

Προαρπάσασα] Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. *J.M.G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥκιστ αὐ- nerum, adjuvante voluptate, quae & ipſi
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum,
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις πα- comiſſationibus & meretricibus dediticium
ραχῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ tradens; ut ne parum quidem pudoris illi
αἰδῦς ὑπολείπεται. καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς relinqueretur. Ea vero quae pro ſe dici
λέγεται μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ paullo ante putabat, pro me dicta putatote.
εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος Circumibat enim infelix a mane inde, co-
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τ ἀγο- ronatus, crapula gravis, per medium fo-
ρᾶς μέσης καταυλούμενος, ὑπόπλεως νήφων, rum, tibiis aures intendens, nec unquam
κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων, ſobrius, comiſſatum veniens ad quoscun-
καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. que, contumelia majorum ſuorum, & to-
ἐπεὶ μόλις παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, tius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad
ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυρῶν, me cum veniſſet; equidem, ut facere ſo-
πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους leo, apertis januis ad ſodalium quosdam
τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ praeſentes verba forte faciebam de virtute &
δὲ μόλις τῇ αὐλῷ, καὶ τ στεφάνων ὀπίσω temperantia. At ille cum tibia & coronis
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τ συνουσίαν, ὀπισθάραξας τῇ βοῇ. adſtans primo quidem clamabat, tentabat-
que nos confundere, turbans clamore no-
ſtram diſputationem. Cum vero nihil il-
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῷ, lum curaremus; paullatim, neque enim
κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀλάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ- plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrieta-
tem

a Ξυνυπουργεῖ] Ὑπουργεῖ *Fl.*

63. Καλλωλούμενος] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμὲ] Meminit & *Orig.* c. Celſ. p. 50. 1. Sed ibi Philoſophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt* IV. p. 100. C. & *Euſ.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem veniſſe ad ſe, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. ſecundum interpretem, *apud amicos praeſentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad diſcipulos. Philoſophos enim diſcipulos ſuos modeſtiae cauſſa vocare conſueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis oſtenſum eſt. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπισαράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum caſu ſecundo nunquam conſtruitur. Deceptus fuit interpres prava diſtinctione. Verba erant diſtinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπισαράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere noſtrum conabatur conventum, turbas dando ſua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is juſſit. *J. F. R.*

78. Ἀνεγρόμενος] Sic P. In Impreſſis ἀνεγειρόμενος. *M. du S.*

Ἀνεγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; ſed quia ad *Pariſ.* haec deſcribitur, quatenus bona eſt, ejus lectionem ſervavi, tam quia Cod. P. quoque ſic exhibet, & alibi Noſter ſic ſolet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem eſſe, quis neſcit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excuſſerit *Salm.* otiſcere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaeſivit, nec adeo immerito, ut ſit: *quomodo adfectus ſit erga me.* Eraſmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus ſit*, ἀλλοιωθεὶς passive accipiens: quod non plane nego fieri poſſe; nam ſive *diſpoſitus ſum* dicas, & pro paſſivo habeas, ſive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo paſſivis & paſſionem ſignificantibus additum valere *ab*, verum eſt. Sic ſupra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεγωμετρημένη. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμειληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. οὐ μὴν ἀφθονίως πρὸς τινος. Ne alios teſtes adducam, quod in proclivi foret. At quando ἀλλοιοῦσθαι ſignificat *adfectus ſum erga aliquem*, certe ſolet ὅτου ἀλλοιοῦσθαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπῃ τῆ πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὴ ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πρὸς ἐμέ, [c] οὔτε ὑπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καὶ μάθητε ὃν τρόπον διάκειται [d] πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑπεγελασθέντα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῆ ἀκράτῳ δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅπῃ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμενος] Sic *P.* & *P.* Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστατο τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον λέγουσιν πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας λέγειν, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆ νόσῳ, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ μὲν δημιουργικὴ — ἡ δὲ χρηματιστικὴ πρός τι τὰ θηρία, καὶ τὴν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφύκασιν ἀρχεσθαι μὴ θέλοντες. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδε] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδέναι σοι τῶ φιλῶ. Item *Homer.* Il. Ζ. 235. — ἐγὼ δὲ καί τοι εἰδὼς χάριν ἥσομαι πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῖν ἄμεινον ἂν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες πρὸς τὸν ἐραστὴν δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ καταγραφὴ, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τοῦ ὄψεως,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἄγεσθε Fl. ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. b Ἀνάστητε] Deficit in Fl. c Ἄλλοις] Sic Fl. Ἄλλους d Καὶ] Non legitur in Fl.

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἴσασι δίχα κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν. V.

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μὴ μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. I em c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δικάζω ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207—8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ καταγραφὴ] Ἡ καταγραφὴ, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλων καταγραφὴ, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις καλλιγραμμένη. *F.G.*

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἔχουσα enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Μικρολ.* p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἑρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit; & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſſam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt manci piorum more ſequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, plerosque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dis quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα τ Διονύσιον φεναχίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἐξέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τ παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην γενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον φρονοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῶν καλῶς ἐχόντων ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τ εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. ταιαῦτα γὰρ αὕτη δελέαλα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγει τ αὐτῷ τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τ δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν ἐποίησε, νοσοῦντα τηρήσασα. εἰ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τ θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τ ἐπιμέλειαν αὐτῶν [g] ἐγκαλῶ; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* [f] Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deeſt in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] *Ταράττουσα. V.*
35. Ἀφηνιάσαι] *Φυγεῖν. V.*
38. Ὅπου μηδὲ τ θεῶν φείδεται] * *Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρυσαν ἀδίους μὲ ὄντας, ἡδονὴν δὲ προσεύοῦσας. V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. *ἄδιοι γὰρ*, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Pro *ὑπέκρυσαν* lege *ὑπέκρυσον*. *M. du S.*

ſoni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Cl. *Geſner.* ſponte in verſione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τ παρούσης δίκης ἐστὶν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror praeſentis cauſa eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι & τοῦτο ἔοικεν εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint, Tuſc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet. Cl. *Daviſius* etiam iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere ſe putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὐκ ἂν; *F. G.*

Τί ἂν] Si praemiſſum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum *Gujetio* οὐκ inſerere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κρίτης *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, poſſit ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipſos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id eſt, minor eſt mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam? Immo videtur argute imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua ſed Dei cauſſa ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιεν παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι φαίνεται τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσειν συναγορεύσοντα· ὅπως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴει γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μετὰν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὦ πάτερ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε χρῆναι μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένην, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὄντα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὅρκῳ μεμνημένοι ἐψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὀπτικοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Πεισθέντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προδόντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὸν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεσθαι γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προδόντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προδόντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ἡμ. edi voluit, & huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J. F. R.*

Ibid. Εἰ προδόντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, [illegible] *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλλαβὰ & κεφαλαιώδη proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J. F. R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄντα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J. F. R.*

55. Ἐψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, ubi vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Ε. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, πατὴρ Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλε in vocativo finisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde

No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαϛαὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τ̃ λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν φησιν ἐραϛὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τ̃ Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲ ἀπέ-
65 χεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικο, ὅτι τὺς ἀλλοτρίυς ἐραϛὰς μαϛανεύυσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερ@, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τ̃ νόμων, τ̃ τῷδε
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τ̃ πόνων τ̃ εὐδαιμονίαν τῷδε γίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὺς μὲ [i] ἀγκύλυς ἐκείνυς λόγυς, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίυς ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τ̃ ἡδονὴν ἄσμεν@ ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀμηχόνας τὰς τ̃ λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ εὐβλαχώδη φρονήσας· καὶ τ̃ μὲ πόνον, ὅπερ ἐϛὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τ̃ ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

f Ω] Non habet *Fl.* g Μυσαχθεὶς] Recte ſic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὲς *F. Fr. H. B1.* h Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. i Ἀγκύλυς] Ἀγγύλυς *F. H.* 1. & 2. male. k Λαβυρίνθοις ὁμοίυς] Λαβυρίνθυς ὁμοίυς *Fl.* Nil mut. P. l Διαπόψας] Reſtitutum ex P. L. Ἀποπόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. abſurde.

72. Τὺς μὲ ἀγκύλυς *ἰκεῖνυς λόγυς] Τὺς σοφιϛικοὺς λόγυς δὲ τὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἰκεῖνυς] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἰκεῖνυ legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *F. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογ@ — λόγυ. *F. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὸν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *F. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τ̃ πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὺς μὲ ἀγκύλυς ἐκείνυς λόγυς, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίυς ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τ̃ πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ὡ κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *F. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud ὦδε γίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *F. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *F. B.*

Διαπόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe quis negabitis τ̃ πόνου, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργ@, ῥαδιούργος, Latinorum *laborare morbo. invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνου de morbo Dionyſii adhibet. *F. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμηνί [a] προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συναθροῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τοῦ [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγοντα; ἵνα τὴν παλυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;

tebat; tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dedititicium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

[a] Προσνέοντα] Προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. [b] Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, *Pell.* [c] Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. [d] Ἐλέου] Ἐλαίου *Fl.* male. [e] Καταφεύγοντα] Sic Edd. constanter. Καταφυγόντα G.

83. Τοῦ ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τοῦ (1) ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.* 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οὐσίαν εἶναι] (2) Τρισσῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγὴς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορισμὸν, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τοῦ πρώτως εἶναι αἴτιον καὶ ὑφ' ὃ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τε πόσις ἀπαλλάττει, ἃ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνειν αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ἀπρήκτων λεγόμενον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τοῦ ὄντως ὄντος ὠφελητικόν, ἀλλὰ τοῦ εὐ ὑκολύψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτειν, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος ἀφυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἴ φασκοι τις πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀπολλύειν τὸ σωφροσύνης ἕνεκεν πόνους αὐτὸν ἐνδύντα ἀνιαρῶς ἀφαιρεῖσθαι. τούτων δὲ τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτα περὶ σῶμα, εἶτα καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ ὅτε κατὰ ψυχὴν, ὅτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσα φιλίων μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσιν ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες τὰς ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει ἀφορμάς. καὶ ἔτι τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶναι φασὶ ἀφθέσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ ὅτε ἕξεις, ὅτε ἀφθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ἀνθρώπινα. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικά. τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν ὢν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρόνιμος ἀπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μᾶλλον αὐτὴν γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊόντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσελπισία, καὶ φόβος, καὶ ἄφρονος ἀπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀπτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἰσθμάζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον σὺν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, ζητητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τοῦ περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί, καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον· εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστι τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ συμφωνοῦντα ζῆν, ὡς τοῖς μακρομύσταις ζώντων κοσκοδειμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῆν, καὶ τῇ τοῦ κατὰ φύσιν εὐλογῇ καὶ ἀσκιλογῇ. Τριττὸν δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς καὶ τῇ φιλοσωθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁρικτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον τὸ ζῆν,

(1) Ἐλέου] Hic scriptum fuit ἰλαίου, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῆ Ε & τῆ ΑΙ confudenit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Clev.*

(2) Τρισσῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτου Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. *G.* αἴσθησιν & V. quod in Impr. prave editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμωσις] V. & Exc. *G.* φρονίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικά] Sic recte V. & Ex. *G.* In priore Impressio erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θάρρος] L. Θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἔτα λέγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοχ. V. i. e. Διοχήτα. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fieret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸ πόνου] Non damno hanc lectionem, sed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: &

κρίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερον δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ τοῦ Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας,

καὶ

f δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* g Τοὺς —— πόνους] Τούτους —— τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ὅσα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ἕστηκε ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ τῶν μὲν ἡμῖν τῶν περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ μὲν οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, εὐδιαπτωσίαν ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν τοῦ σώματος, καθὸ ἡ μὲν ἐστι φάντασιν ψευδῆ δοξαστικὴν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπισφαλούντων καὶ καρτεροῦντων, τὸ δὲ τρίτον τοῦ πηρώσεως δοξαστικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγωσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ἕξιν τὴν διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστι τίνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀπόδοχη ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐν ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδιδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς πήρωσιν, τεκνοποίας, καὶ ἀφροσύνην ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. ἔστι δὲ προηγμένα, ἔστι δὲ ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροποτητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν· ἐκτὸς δὲ ὅσα τοιαῦτα ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφέρεται, μικρὰν πανταχῶς περίχεται χροιὰν, ὡς ἡ τοῦ πατρὸς ἀπόδοχή· τὴν δὲ ψυχῆς κυριότητας ἕξιν τὴν σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα τοῦ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τὴν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἐκτὸς οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τὰ διαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικὰ ἐστι, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς ἀφορμῆς δὲ τὰ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ ἀπ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ἕστηκε, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ χρόα κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταλήψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ χρόας κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταληπτικῶς ἐπ' αὐτά, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειται αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπόνια, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεπικρίτως ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταληπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. ὧν τούτων δὲ ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τῆς πόλεως, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόνου; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utique de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur*: quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἐκεῖνον ἐπὶ τὸ τῶν ἐλεεινῶν βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mſ. *Cum illo ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: Φεύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκεῖνον] Etſi ἐκείνου legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἔρωτ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χαίδων ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἴ γοῦν τις αὐτοῖς τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς παρεθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τοῦ Ἅιδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τοῦ καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν ἓν ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καληγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ψηφοφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A1.* Μέχρι τούτου νέων. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *b* Ἀθλίως] Ἀθλίους marg. *A1W.* *c* Μακρὰ] Recepi ex *J.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B1.* &c. *d* Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. *e* Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. *A1.* *f* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V2.* Recte aliae.

5. Τῷ τοῦ Ἅιδου κυνέῃ] Τὴν τοῦ ἅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτῃ * φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο τὸ δόγμα τῆς Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V.* *Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium:* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελείας usque, post quod ibi sequitur, αἱ θερμοπύλαι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & ἡδονὴ, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ τὸ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ αἰσθησις δι' ἑαυτὰ αἱρετά. G.

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. *J. B.*

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπεπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀπεμπεπλάμην, Icar. c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ. inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer Πωρωσ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. du S.*

5. Ἅιδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adagg. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα [g] ὅ, τι διαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς γὰρ ἔσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅτι τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρωτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὔμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γοῦν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. A1. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφορεῖσαι Fl. [k] Φιλονεικῆτε] Sic J. P. H. Fr. S. Φιλονικεῖτε Fl. Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅστις τὶς ἀλγεῖ κἄστι τῶν νοῦν ἔχει. *Steph. gnom.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διαλλαττόμενα] Nihil variare Edd. addevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωτικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διαλλαττόμενα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωτικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωτικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Ε. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Exhisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque fine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

χῆτε, ὑπερκείσεσθαι γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἕως ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ [a] Διονυσίου, ὃ δὴ πλησίον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεχριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέσεσθαι. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ὅτοι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδίκας γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνελήλυθότες ὅσοι γέροντες ἄνδρες εἴτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσῃ ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δράσομαί σοι δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφυγεν ἡ ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. ὑ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὴν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque causſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τῆς] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἄδικος male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφυγεν] Πέφυγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδέποτε μὲν λέγομεν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὅταν δὲ νῦν ὅτου τὸ δεῖνα εἴπῃ, ἴσως λέξει τὸν ὠνούμενον σηµήνας, καὶ ἀορίστως προσήγαγε, καὶ ὅτι τοῦτο δήλωσεν. * δήσας γὰρ ἐν ἀριθμένους εἶπεν ἐδὴ ὅτους τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ὀχούμενος δὲ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. *V.*

64. Πέφυγεν] Τῷ Διογένει ταῦτα λέγουσιν ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δήσας] Sic V. Δεῖσον Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὰ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J.F.R.*

50. Καὶ ὅτου &c.] Verſus ſenarius. *F.G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τοῦ δεῖνα. *F.G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριόβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Elliſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριόβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριόβολον nominando etiam *magna* praemiſiſſet, dicens, *gravi illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαστικοῦ & ἀδίκας. ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J.F.R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du L.*

61. Δημοσθῶ] Subaudi τὸ περί, i.e. περὶ δημοσθῶ. *F.G.*

70. Eo-

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* sic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. ὁ λογογράφος ἤδη κάλαι ὁ Σύρος· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότεραν [h] εἰσαγέτω ῥητορικῆς δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ὀπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ παλαιὸν εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τοῦ λόγου.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην οὐσίαν ἔχουσα διατελῶ τὴν τε πάλαι, καὶ πα-

h Εἰσαγέτω] Ἀπαγέτω O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης &c.] Quatuor haec desunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male M. Διαλογευμένου O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογευμένου marg. Ald.

69. Ὁ Πύρρων δὲ] Ὁ Πύρρων ζωγράφῳ πρότερον ὢν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλοσοφῶν, ὅς γε ἴσχε σκοτεινὸν πίνακα ἀναιρεῖ τὰ ‡ οὐ ἐπισήμως. *V.*

51. Ἔασον] Παλαιὸν. *V.*

‡ Ἐν ἐπισήμοις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi commentum ex ingenio fingere. Edita habebant ἀναιρεῖ τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐάσω — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cognitis & incognitis.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epist.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elsner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. δίκας ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ κριτηρίῳ, *Causam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur causa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, est *vadimonii deserti reum esse.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν est *deserti vadimonii absolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφος — Σύρος] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona Oratione desumptum, p. m. 141. sive ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret; sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅσῳ δὲ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παρασκευάσαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸ μὴ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προὐρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] ἔτι φησὶ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὥστε, [h] ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστ.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὕτω] Οὓς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψιτ] Ὄψιος male O. h Ὡς] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὲν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκάδιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem *Demosthenis* Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὡς] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθίαν videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπον Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plut. τίκτει ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium.* J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honeſti, & claris majoribus, ingrato me iſti deſponſavi, paupери, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui. Sed ubicumque illum ſecuta ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηστέ τε ἔτι τότε ἐθεράπευε, μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καλοὶ, λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, ἀφανεῖ, νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένην, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστον ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] ἁμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδειξομένῳ τὸν γάμον τε [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε ἀπελείφθην· ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλωπίζουσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [u] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖ ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῖν.

Ἔπειτα

m Ὑπέστησαι] Ὑπέστησε male *J.* n Τούτῳ] Deeſt in O. o Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* p Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* q Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. r Εὐπορίαν] Εὐποτμίαν O. s Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιηγούμην. O. omiſſo ἄνω. t Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. u Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. x Μοι] Αὖ O.

novae inſiſtens viae, ſibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Reſpicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cujus plura exempla ſunt apud *Philoſtratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Ariſtide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philoſtratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Cl. *Hemſterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philoſtr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Geſner.* tamen Lucianus aliter hic ſudit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὸν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clariſſimo *Philoſtrati* interprete (ad p. 495.) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, ſive, ſi mavis, *Solanus* Noſter; nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis eſt ſecunda ap. *Dionyſ.* in Perieg. vſ. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. *J. F. R.*

34. Καλλικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophiſtae* ſi-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν οὐκ ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸ γενειήτιον ἐκεῖνον, τὸ ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸ Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τοῦ [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλικὰ ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum verò satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, inciforum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. *b* Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. *c* Δὲ τέλεον] Δὲ ἓν τέλεον O. *d* Αὐτὸς] Repositi *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A*1. Αὐτὸν editum ante. *e* Ἐν] Abest ab O. *f* Κομμαλικὰ] Κομικὰ O. & marg. *A*1. Forte Κομμαλικὰς ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸ γενειήτιον] Γενειήτιον λέγει τὸ διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτοῦ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἢ βαθεῖα ἡσυχία ἐπῆν. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονήσας ἴδιον φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιον, λαμπτὴς δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν ἐὰν μεγαλοφρονῶμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γιγνόμενοι. i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσκιοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς ἤδη μεγαλοφρονήσασι. i. e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸ γενειήτιον ἐκεῖνον] Mf. αὐτός δὲ. *J. G. G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κομμικὰ] In Impress. omnibus κομμαλικὰς legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κομικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμαλικὰς, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διστάλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διστάλαβα argumento est, & hic κομμαλικὰς rectius esse quam κομικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διστάλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνάπτων χείρων. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faisant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπεκρότησαν] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque sentiat perspicit ex vultus, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὤτων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exsibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumelioſum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

βέλε) μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, ϗ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲ ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ποθὲν τ ἀκροάτων, ϗ τὸ ὀπισεῖσαι τ χεῖρα ἐντὸς τ ὅρων, ϗ [g] μακρὰ ὀπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, ϗ ἐπιγενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠρέσθη ὁ γενναῖος, ἐμὲ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τ ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ ϗ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶ-ομαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, ϗ ἔνο-

χος

[g] Μακρὰ] *Μακρὰ Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ Ϲ] Ἀλλ' οἶμαι Ϲ O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τ ῥητορικῶν (1) λόγων, ϗ μάλιστα τ (2) ἐπιδεικτικῶν ὃ διάστημα λαμβάνων, ϗ τ ῥητόρων, ὡς εἴθος αὐτοῖς, ἐπαρρησιασμένους χειροτονοῦντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀβελτέροις τοιοῦτον εἶδος, (3) ἀλλά τι πρὸς ἕτερος τ ἀντιλεγόντων γινομένων τ λόγων. τὸ οὖς (4) [εἰ] ποτε ἀστῶν ῥηθείη μεσθήμια ἄχρι τῆ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀβελτερῆ μόνον. ϗ εἰπε βραχύ τι δῆσαι ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, ϗ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inſerui *M. du S.*

(2) Ἐπιδεικτικῶν] Ἐπιτελικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδεικτικῶν mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττι C.

(4) Εἰ] Inſerui uncisque ſeclusi *M. du S.*, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum.

(5) Ἐξανύεται] Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαίνεται. In C. ἐξανίεται.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: O *Fane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠρέσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque complosiones; At obſtat tum μακρὰ ὀπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τ ὅρων retineo, at μικρὰ ὀπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τ κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀποπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρωτικὸς, σίτυ. καὶ τέταρτον, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τῇ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀποπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῇ ἀπολείψει, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum, negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χ᾽ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς μὴ τὴν νόμῳ γαμετὴν, παρ᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὅτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ χαλεπῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφουσ᾽ ἅπαντες [c] προστάτην [d] ἑαυτῷ; ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὰς θύρας, καὶ τέκνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον ἢ βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ᾽ αὐτῆς λήψεσθαι προσδοκῶν; [f] ὃν τῆς τρίβωνος οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοὺς λόγους ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε. ἄγνωμον γὰρ ἐπ᾽ ἐμὲ τὸν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τὸν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅτῳ ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνηται. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam ſit nobilis, ita ignominioſe tamen deſeruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipſo tempore, quum ſolam me admirantur homines, & ſuam videri antiſtitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulſantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iſte autem, ne ſic quidem ad me convertitur, ſed ad amaſium ſuum reſpicit, quid tandem, Dii boni, bonum receturum ſe ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem ſi mea ratione in cauſſa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipſam gladium acuiſſe. Contra amaſium autem ſuum, Dialogum, cauſſam ſic dicat, ſi potuerit. MERC. Hoc quidem probari

non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ κακῶν] Κακῶν δὴ O. c Προστάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτῃ *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* ſola male ἑαυτόν. e Μνηστευόντων] Μνημονευόντων O. male. f Ὃν τῆς] Ὃν οὐδὲ τῆς O. g Ὁρᾷ] Abeſt ab O. recte, ſi οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. inſertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τὰ κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἴσως ὄνομα δίκης κατὰ τὸν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Ariſtoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito ſcribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἔστι μοι πατὴρ ὁ πατέρα αἰσχυνόμενος· ὃς οὐδ᾽ ὑμᾶς ἀξιοῖ· καὶ τὸ γράψαι παρὰ τοὺς δικαστὰς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam eſſe eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφου] Conf. ſupra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενος προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτιν ἐπέγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφου ἅπαντες προστάτου ἑαυτῷ] Rarius Edd. *Amſt.* conſulere ſoleo, quia omnium eſt vitioſiſſima. Neque *Solan.* hic eam conſuluerat; ſed quia Cl. *Weſſeling.* Obſ. p. 162. monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dediſſe, & ex *Aldina* ἑαυτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifeſta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obſ. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς᾽ ὁ Κρέων τὸν προστάτην γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ex „veteri apud Athenienſes more, quo omnes inquilini *patronum* ſibi ſumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejuscemodi ſibi patronum legere illis eſt αἱρεῖσθαι, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi id jam monui, Cl. *Geſn.* autem ſponte in verſione emendavit.) Deinde in *Bis Accuſ.* h. l. — Latius facta ſunt: *ſuique velut praeſidem ſcriptis teſtantur.* „Neque id ſatis bene". Clar. *Geſn.* hic *antiſtitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia preſſo pede Graecā ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφω igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, neſcio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adſciſcere ſibi* etiam aliis in rebus uſitatum.

hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖαθ [i] κατὰ κῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύναθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείπω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα ἡ ὁπόσα διηγήσαλο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσαλο· ἡ ἡ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [n] τυτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκύσαλε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεθαι [o] ὑπολάβοιλε.

Ἐγὼ ἡ ὁρῶν ταύτην ὀκ ἔτι σωφρονῦσαν, οὐδὲ [p] ἐμμενύσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷόν ποθε ἐσχημάλισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγελο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ κῆμα] Κατὰ τὸ κῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιλε] Ὑπολάβοιτε O. p Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ ἡ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐστὶ τὸ ἀπαγγελίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχεσθαι λόγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, λέγω τὸ τοὺς παρίσους αὐτοὺς χαίρειν τὸν πάλαι, ἡ τοῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μυθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μιλαλαμβάνει. (4) οὐδὲ ἡ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῆς ἐπανορθωτικῆς τῦ βίυ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ συμβυλαίς τις καὶ δίκαις. καὶ εἶπερ ἄρα οὐ ἰγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τὸν ἀρετὴν κατορθύυσιν, ἃ τὸν οὐ τοῖς πότοις ἀσελγαινύσιν, καὶ (5) κώμοις λαμπρὸν ἐκτελεύσιν, καὶ γάμυς ἐξεφανῶς ἐνεγκαμένοις. V.

(1) Κωμῳδικῆς] Κομμωδικῶς, ſ. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Mallem editum antea prave. Delevit μὲ manus eadem.

(3) Εἰς] Εἴς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit κῦθι vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμυς —— ἐνεγκαμένοις] Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ὁ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν ὀκ ἐπιγράφει δεσπότλυ. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J. F. R.*

69. Κόπτεσιν — τὴν ὄψιν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὲ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγναμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγναμον, ait, μὴ λέγε, ὡς ἰδιώτιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγναμον δὴ, ἡ σύγγνωμον. Λυκιανὸς δὲ τῷ δὶς καληγορεῖσθαι ἄγναμον ἡ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγναμον εἰώθαμεν habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J. F. R.*

82. Οὕτω λπολογεῖσθαι] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim.

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τ' ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲ ἄλλα ἐᾷ· καθ' ἑκάστην δὲ τ' νύκτα ὁ μὲ γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τ' θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὑβρεῖ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆ. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαί μὲ αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῦ.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τ' Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη κεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲ ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὺς

se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discе-

a Ὅπου] Ὅπῃ O. b Φέροι] Φέρει Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῦ τέγους ἀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσα] Ἀκῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. Al. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. Bl. S. Ἠσέλγησε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτιμώτατον esse docet Thom. Magist. quam ψιμυθιῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένην. de Medis Xenoph. Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον & ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ & χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὴ νόμιμα ἦν τοῖς Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίσασθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέταττε, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσὶ & ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. & 16. J. F. R.

28. Τετταράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. M. du S.

30. Δικασὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τυρ. καλὴν. & ἀμ. ἑκατόν] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Huc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. M. du S.

31. Ἑκατὸν ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [l] ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν ψηφισάμενος.

40 Ὁ Διάλογος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς λέγει. ὑμεῖς δὲ παρεμείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τὴν μισθὸν ἑκατέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν [p] ὥσπερ εἰώθατε. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης πάντα πάσι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ παροξύνομαι πρὸς τούτοις, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ [s] τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τοῦ νε-

l Ἀριστέων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος *P* ἐπαίνων *E* κρότου ἢ θορύβους G. & P. Nisi quod κράτων P. pro κρότου. In vulgata consipirant Edd. *n* Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον εἰσόμενοι *Fl.* *o* Δικασταὶ] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἰώθατε &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καταγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λογομάνους μελέτας ἐπιτηδεύσαντας, οὐ † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσιν, καὶ τῶν ἄλλων ἄθλα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Cor.*

† Αἷς] Hic antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: *ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τὸν ἐπαίνων ἐ κρότου ἢ θορύβους. πολλὰ ἔχων. placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφον? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγει] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκυρος — λέγει. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς] De iisdem judicibus. F.G. Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον αὖ—. *M. du S.*

53. Ἄνω που &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κἀλασπάσας αὐτὸς ἤδη χθὲς τὴν ἀψῖδα μετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαυτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὀξυτέρως σαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi *magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens* fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parare scendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata includit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ οὐρανοῦ G. & marg. *A1W.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς λόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τῦ Σώφρονος καλεῖ. κωμικὰ μὲν, ὅτι τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, ὅτι πολλάκις καὶ αἰσχρότητα προσενίρειν τοῖς λόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καθαγίλαστοι (3) ὁρῶνται, καί τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. εἰ Σάτυροι δὲ μυθεύονται ἀεὶ καὶ ὠθισφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τῦ σώματος τὴν μορφὴν, ὅτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κἀκεῖνοι καὶ τοιούτοις ὁ Λυκιανὸς λόγοις, ὡς ἐπὶ τῷ συμποσίῳ αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην ποιεῖ, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοὺς διεσκευάσατο τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἴδοι τις ἂν λαμβάνοντα. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι λοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχωρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδορεῖτο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύοντες ἴσως, ὃν καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ. (2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.

(3) Ὁρῶσθαι] Τῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit. (4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῦ οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mss. ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ οὐρανοῦ, *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι—μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφωνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρίω exhibet, ubi cett. Ἀφ. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μο-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus ſim? qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permiſtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

34. MERC. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in aridatatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini

ἅμα ἔδαχνε. πῶς ἂν ὁ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ὅτι τῷ οἰκείῳ [f] σχήματι [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελοίοποιον, καὶ παράθεσιν ἀλλοκότως ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ὅτι τῷ [h] μέτρῳ βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τὸ Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παρὰ πολλοῖς ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καταγλωττισθέντα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲ εἶναι δοκοῦντα, ὁ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πολλοῖς

f Σχήματι] Omiſit *Fl.* *g* Διαμένων] Reſtitutum ex P. Διακείμενον Edd. *h* Μέτρῳ] Sic dédit *Solan.* ex L. P. & Mſ. Gr. Μετεώρῳ ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τὸ διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A1.* Sed omiſſo *καὶ*.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] *Καταγινώσκει τῷ ῥήτορι ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπάρια ἐκ κρεπιδίου. τοῦτο δὲ τῶν φιλοσόφων ἀλλότριον. V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & ſuo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μύιππον] De quo ſupra multis ad N. A. I. *M. du S.*

Μύιππόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. ſupra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δίγλωσσα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubleſta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio usquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide *Caſaub.* ad Characteres Theoph. περὶ ἀφυΐας. Piſid. Coſmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς ἀφανεῖς ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἐκ δόμων ἐκπαγκάκους.

J. B.

73. Διαμύων] Sic P. ſolus. In Impreſſ. Διαμάμων. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῷ μετεώρῳ βέβηκα] Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ τῷ μετεώρῳ βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετεώρῳ βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τῷ μέτρῳ βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καταγλωττισθέντα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce ſuperius non nihil notavi. Paullo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸ διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρῳ] (Mſ. Gr. recte μέτρων.) *Kuſt.* Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In Impreſſ. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρῳ] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Geſn.* Conf. ſupra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἐκ χαμαὶ ἐς βάθρα, ὕστερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. *J. F. R.*

πλήθει κεχαρισμένον, πρῶτον μὲ αὐτὸν ὅτι γῆς βαίνειν ἐς [a] τ' [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μὴ δὲ τ' αὐχμοῦ τ' πολλοῦ, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καίπαναγκάσας, ἥδιον τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅτι πᾶσι δὲ τ' κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ τοῦτο [c] πολλὴν οἱ μηχανώμενον τ' εὔνοιαν παρὰ τ' ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τ' ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τ' κόσμον [g] εἰργάσατο, τ' ἀμιγοῦς καὶ τ' τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχειν εἰς τ' κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογεῖν

ohaberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? &, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiun-

a Τὸν] Τὸ Fl. b Ἀνθρώπινον] Ἀνῶν marg. A1W. c Τοῦτο] Τῷ τὸ male Fl. d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in Fl. e Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. A1. f Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλεσκευάζετο marg. A1. h Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male P. Μέρους ἢ ὅλου Pell. i Λεπτολογεῖν] Λεπτολογίῃ Fl. (Cod. Conft.)

90. Πρῶτον μὲ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ἔπαθεν τ' διάλογον λέγοντα, ὅτε ὁ μίγας ἐν ὑραν῀ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγχιστρωτῷ τέθριππον ὄντα. τῷ γὰρ ὄντι μεγαληγορίας. V.

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶν, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia sistud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tennia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τ' αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Basil.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τ' ἄϋλ, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τ' κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγής, sed ἀμέρις καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὸν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' ἔστι, καὶ πάλιν ἐπὶ τ' πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) ἐν ᾧ τὸν τῶν πάντων ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τ' πρόσθεν ὑπόλοιπα κατιχνῶν μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μερίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

ciunculis; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ ‡ ψώραν ἡδέως κνώμενοι, καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς ὀξύτερον συνιδεῖν ἃ δεῖ † ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ κἀμοῦ ἅπαντα ἐμὲ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τῶν ποδῶν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τό γε ἄλλως ἔνεκα οὐκ ἄν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς ἁμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν ἐνδυσάμενος αὐτῷ, βαρβαρικὸν μελενδύσας καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ἐξαμαρτών, καὶ † πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι † ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμελὲ τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι † τετρυπημένην ἔτος [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύ-

σαιτο

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *Ai.* Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *AiW.* m Ἐμοὶ] Ἐμοὶ *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιτο τοῦτο, ſine καὶ P.

16. Τὰ * πρὸ τῶν ποδῶν] Τὸ τὰ Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ σοφοῦς ἐκεῖνα ἀπέκαιρεν εἰς Θάλητα τὰ φυσικά. *V.*

19. † Ὡς δοκιμάσιον τοῦτο] Τὸ Ἀττικισμοῦ φησι C τὸ τῶν λέξεων αὐθαίρετον C ‡ διεσκολιδωμένον. ὁ γὰρ φησιν, ὡς Σώφρων C ἐν βαρβάροις τὴν λέξιν ἐκδήλωσα τῷ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀμαλιδῶν C σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διατάξασα τῇ λέξει πλαστικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην ἔτος φέρει] Ἐπὶ τῶν διπλουμένων δύο ψήφοι ἐτίθεντο ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐτίθεντο δὲ τοῖς μὲν πεπλεῖσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἐστραμμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ δὲ C εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ λοιπὸν εἶναι, ἀλλ' ὦ πάτερ C ἐστραμμένην Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*
† Ὡς δοκιμάσιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*
‡ Διεσκολιδωμένον] Sic reſcripſit. Idem ex V. & C. quum *διαμαλιδωμένον* editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λιττολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λιττολογῶν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

† Ἀποβλέπει] Non male *Gujet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τὰ πρὸ τῶν ποδῶν quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀνοβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τῶν ποδῶν] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμείλει τοῦτ' ἔστιν, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις.] Ἀμείλει τοῦτ' ἔστιν, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane plenegue Scholiaſtes Demoſthenis. *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. B.*

σαιλο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

ΤΙ τοίνυν ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐλεύθεροι ὁμοίως καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἐπόναιο, ἢ ἄλλῳ μέλαθρίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἴη,

TYCHIADES.

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, abesse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅτῳ ἐ γελοιότατος εἶναι ἐπαδύνατα. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ λοιμώδιὰ συναπαιμύθιον ἔχει τὴν ἄρσιν, καὶ ἐδὴ † προσπεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴη] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἰμαντὸν ἐ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὰ ἀγνοεῖτε μου τὸ δικεῖ ἐπιθύμιον, ‡ ἀλλ' ὡς εἰδότι ἐ συμπονηρίᾳ ἐπὶ § τῇ κακὸς εἶναι. ἢ ὅτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τι εἴη, ἐ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἁπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δικῆς παρέχειν ἀγῶνας, ἐπεὶπερ μή τις τοῦτο ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ πράγματα ἀλλᾳ ἐ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ἐπιδύεται, καὶ πλεῖον ἐ παρὰ σὲ δικάσας. V.

* Ἡ λοιμώδιὰ] Τὸ λοιμώδιὰ Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσπεῖται] Ita inveni. Alias προσκεῖται rectius, ut Schol. Hinc decimo ὑπέκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuans auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Ἀὶ legebatur in Edd. mutavit M. de L.

§ Τῇ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς.

¶ Δικῆς] Δικῆς edita. Δικῆς V. Δικῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδη ἐ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.

1. Σίμων] Σίμων ὦ θεράπων. F. G.

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημόσιχων τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἐδεμιᾶς ἔμπειρός εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλορθῶν φημι ἤδη, εἰ [c] καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτης ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ἔμπειρός εἰμι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] ὠφελιμώτατον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μουσικῇ ἄλλην ἐπίσασθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχειμι P. male. Ἔχειμι δὲ P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὲ καὶ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδαμῶς] Ita P. Μὰ δὲ μῶν *F. Fl. H. R. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλως χρήσιμος] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶπάσῃ δῆ σε ἐπιμελοῦς, ὅτι ἔμοιγε ἡμῶν οὐκ αὐτοῦ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τὸ γενέσθαι ἡμῶν τὸ πατρὶς μηρίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γονῆς, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. *G.C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G.C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F.F.R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκῶ. Falso, si Florentinam inuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F.F.R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] ἡ μανίαν δόκει, καί με ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα καλὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρασιτείας δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ὀπταμένων [e] τῳ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφίσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *Ai.* c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *AiW.* & P. Nil mut. *Fl. J.* P. &c. e Τῳ] Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτείας] Ἀπολύων. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγὼγε. εἰ δέ σοι μανίαν δοκῶ τῷ μὴ δὴ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam sedis factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαιδ' ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *si ad me scribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφοις ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαιδ' ἄν. *Rem mihi faceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *J. J.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obsoponens* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habue-

rit.

quam ſup ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui. illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπεῦντι [g] προοῖσθαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλα ἀτοπία. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποιά τις αὕτη τέχνη ὄφ; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγομι ἄν, καὶ πάντάπασιν ὢν,

[g] Προοῖσθαι] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. Τῷ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιμι] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιμι· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λέγω τοῦτο καιρῷ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιμι. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιμι ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, σιμήσαιμι, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιμι ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιμι ἄν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus participip. referatur. Sic σφίγξοντες pro σφιγγίτωσαι & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἴδ' ὡς ποιῶν, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες. *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιμι ἄν ſuppleas, verbum ἐμοὶ tantum intelligendo, ut λέγοιμις ſit λέγοιμις ὅτι. Veluti *Rhaverinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἵνα σφῶν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ὀλυμπιαστοῖον] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖσαι] A futuro Aeolico πρόω, προώσω, προώσαι, προώσας, προώσαν. An ab οἴσω, οἴσος, *miſſile?* placet. Τὰ ἴω, ἴωμι triplex videtur. ἴω, ώς, οἴω. Ab ὦ, ὦκα ἴωκα, ἀφίωκα &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mer.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἶμαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror ſore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſaepe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, [b] ὀλίγῳ παρεσκευασμένῳ. [b] εὖδεν. ΤΥΧ. Εἰ ἡ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον αὖ τὸ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐστὶ καὶ τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἴσως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν ἡ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχομεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔστι τέχνη, [e] ὡς ὁρίσασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτῷ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ ἀφ' ἡμῶν μεμνημο-

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

[a] Ὧν] Ὅμως ἂν *Fl.* [b] Οἰδὲν] Sic *Solan.* reſcripſ. ex *Fr.* Οἰδὲν erat in cett. Perſonas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omiſit, ab ἰδὲν novam periodum incipiens. [c] Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ἡ P. [d] Ἴθι] Ἰὼ μὲ male *F.* [e] Ὡς ὁρίσασαι] *Pell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. F.* &c. [f] Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At ſi cum *Bened.* verius: *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit *καὶ*, neque in ἴσως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit *Gujetus*. Sed vid. de ἴσως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *F. F. R.*

84. Οἰδὲν] Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes ἰδὲν. *Fl.* cum ſequentibus jungit, omiſſis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οἰδὲν. ΤΥΧ. Εἰ ἡ] Primo illud admonendi ſumus, vocabulum ἰδὲν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud *εἰ καὶ*, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco objeciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. *F. M. G.*

Οἰδὲν] Non valde repugnavi *Solano* ἰδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter: alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat ἰδὲις recte dici pro ἰδεῖς, aliique ἰδεῖς Aeolicum eſſe ajunt, nonnullos auct. ſubjungam, in quibus ἰδὲν, μηδὲν & ἰδεῖς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto ſcripſere. Οἰδὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi paſſim. Οἰδεὶς *Died. Sic.* II. c. 19. vſ. 36. Οἰδενὶ idem III. c. 57. vſ. 65. Μηδὲν *Ariſtot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ φύσις μηδὲν, μάτην ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. ἰδὲν ἂν ἴδοι. Sed eod. lib. c. XI. poſt med. ὥστ' ἰδενὸς ἐπιδέλλουσιν. cap. 12. σωστέον δ' ἰδεῖς, ἰδὲ τ' ἄλλων τεχνιτῶν. At ἰδὲν rurſum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Ἀφῄρει δὲ γε ἰδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6. & in Anal. ſyſ. quoque ſaepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter ἰδὲν & ἰδὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex ἰδὲ ἐν, alterum ex ἴστε ἐν ſit conflatum, nam & ἰδὲ ὡς, ad majorem forſan emphaſin ſcribi qui neſcit, adeat *Mollium* ad *Long. Paſſ.* p. notarum 52. Sed ſuffecit hic oſtendiſſe Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθὲν rurſum *Died. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθενὸς κωλύοντος, & ſaepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ἡμῖν ἰδεῖς ἐστιν. Lenius Scholiaſt. *Ariſtoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. ἰδὲς elegantius eſſe, quam ἰδεῖς. Unum ἰδὲς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Haeſchel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *F. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ὁρίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *F. B.*

Ibid. Εἰ ἡ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ ἰδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl. Ed.* & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impreſſis enim legebatur ἰδὲν. ΤΥΧ. Εἰ ἡ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, ἰδὲν εἰ ἡ σμικρὰ δοκεῖ, ἀληθῆ δὲ ἡ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετέχωμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἐκάστων ἡ Θ. Ἀφροντὶς κ. τ. λ. ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχωμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *F. M. G.*

90. Ὡς ὁρίσασαι] Mallem εἰ ὁρίσασαι. *M. du S.*

Ὡς ὁρίσασαι] Negaverat ſupra Paraſitus ſe Philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adjeci. *F. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt *Ars eſt quae conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi eſt in Grae-

ce

docto audire, *conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in paraſiticam; quid aliud ipſa quoque quam ars ſit? TYCH. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat. PAR. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitioſae cum pulſantur

νέω, σοφῆ τινος ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνο γε εἰπόντος, ἅτινας ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γοῦν, εἴπερ ἅτινας ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καθάπερ οἱ τῆς λύρας [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πομφαὶ

[g] Ἐκ καταλήψεων] Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Diſcretim *S.* & marg. *AIW.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγκειμένων G. [h] Ἐκείνο γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* [i] Τῆς] Abeſt a *Fl.* [k] Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πομφαὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σκληρὸν ἦρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *conſentientes*. Dein quid Latinis ſint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* ſic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut poſtea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγκεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadverſione deducitur, inveniet, nusquam alio quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ ἐκ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in pleriſque locis eſſe alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox fine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκαταλήψις vel ſimilis: licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt *Quinctiliani* 2, 17, 41. niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obſederunt: & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat*. Si uno nomine utendum ſit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *AI.* *Weſſelinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obſ. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* verſionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expreſſiſſe e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *conſentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Inſtit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *ſive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis obſervatur; artem conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Baſil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Ariſtoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. *Ai πομφαὶ χύτραι*] Ut aerea vaſa tinnitu dignoſcuntur: ita homines ex ſermone; huc alluſit *Perſ.* Sat. III.

—— —— *ſonat vitium percuſſa maligne,*
Reſpondet viridi non cocta fideliа limo,

Et rurſus in *Sat.* V.

—— —— *pulſu dignoſcere cantus*
Qui ſolidum crepet & picta teſtoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρώμυαι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀργυρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτηδείως γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτῶν δεξάμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίη. ἢ τ' μὲν ἀγχυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο ἀργυρογνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀργυρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τοὺς ἀνθρώπους [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μήτοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τ' κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia*; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. b Ἀποφθέγξηται] Ἀποφθέγξεται marg. *Ai.* & *Fl.* male. c Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* d Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὗτος Edd. Sed mox ὅτου eadem recte. e Μεταγνοίη] Μεταγνοίη *S.* & *A.* f Εἴπερ] Ἤτοι vult *Marcil.* Sed prius Edd. g Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* h Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρόν. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt.* *Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκυτέως — ἀγνοοῦντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγηται] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῆ νοσοῦντι σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἐπίκαιρον, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτου. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπῳ vulgo mensor & mensarius a Graecis καλεῖσθαι, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο ἀργυρογνώσκειν] Ἤτοι *i. d. Th.M.* Non male. Et sic prisscus Interpr. *artem — quae norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.R.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ὄλλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τ' νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th.M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τ' νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λόγῳ τῷ κοινῷ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erraverunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se ha-

quidem ea res quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentiſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae, & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quisquam conditione diſcedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipſe artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur: idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae*

φυχεν, εἴγε χ τὸ ὅτως ἄδηλα χ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε χ οἶδε.

Τό δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, χ πράγματα πράτειν, δι' ὧν οἰκειόσεται, χ εὐνόσαλον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' ὑ συνέσεως χ καλαλήψεως ἐρρωμθης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑσιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθη πλέον ἔχων, χ παρευδοκιμῇ τὺς μὴ [l] αὐτῷ αὐτῷ κεκλημθνους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου χ σοφίας [m] πλάσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ὀρεκτὰς χ κακίας τῶν ὄψων χ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; χ ταῦτα τῶν γενναιοτάτου Πλάτωνος ὅτως ἀκούσας, ὃς ἂν μέλλοι ἑσιάσειν μὴ μα-

Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae ἀκούσας, ὃς ἂν μέλλοι ἑσιάσειν μὴ μα-

k Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adſcripſit *M. du S.* l Πλάσθαι] Nihil mutant Edd. Πράσθαι legit *Gesner.* m Ἑσιάσθαι] Ἑσιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adſpectu deteguntur. Conſtrue itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φαυλῶν ὑθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φαυλῶν ὑθὺς ὄντων. Permulta ſunt ejusmodi locutionis exempla. Sed inſigne reticentiae τῷ ὑ vel μὴ teſtimonium eſt ap. *Eurip.* Androm. vſ. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex eſt ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *ſenior eſt, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γίνονται εὐφορώτατα νηπίων φέρουσι, θύτερον οἱ καθυγιεῖς, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis ſimilia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, ſi non prorſus ſimilia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipſ. p. 331. —2. *J.F.R.*

18. Μὴ φαυλῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J.B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦν μέν, ὃς κίβδηλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥστε σωφρονεῖν, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic ſupra *Gall.* c. 3. δεξιὸν τινὰ λόγον — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiſerim talia me deinde ſilentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omiſi, mirandum eſſe, qui in *Evang. Matth.* XI. 10. ἐγείρειν χαρὰν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehenſum. Quod multis tuetur Doctiſſ. *Eckhard.* in Obſerv. ex *Ariſtoph.* Plut. pag. 2. *J.F.R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀφ' παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaeſivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obſop.* Non opus erit, ſi παντὸς cum *Geſnero* noſtro maſcul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non diſplicerer tamen πάντως, ſi alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* converſum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐκπηδῶσι πρὸς τὰς μιλησιάδας παντὸς μᾶλλον. Sed & poſſis *ante omnes* reddere, etſi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολιτὰς — ὡς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe eſt ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὴ ibi praemiſſum erat. Generaliter autem excellentiam ſignificat; neque credo ſemper diſquiri debere quo genere accipiendum ſit. Et περὶ τῶν παντὸς, *de ſumma rerum*, neutr. eſt ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J.F.R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J.B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis ſententia extat in Dialogo qui inſcribitur Gorgias ſive Rhetor. *G.C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exſtat, ſed in Theaet. p. Ed. *Baſ.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης δοίης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐναυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῦ παρασίτυ καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν ὐ μόνον, οἶμαι, [b] τ τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τ τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῦ φαγεῖν καὶ τῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τύτυ ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτυ ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. Fl. Pro ὄν etiam ὧν marg. Aiw.

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μᾶταιε, λέγω τοῦτο ὅ τέχνη τ τέχνης διαφυσιᾷ C — αὐτῆς ἁπτεσθαι — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — — ΩΔΕ τὴν ἐπέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴν, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν C ὀρχηστικὴν † Ἀντιλιθῆς, ὧδε γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχυσι τέλος. πρᾶτον μὲν ὑδὶς φθόνος τ ὁμοιότητος, ὑδὲ

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντιλιθῆς] Ἀντιθῆς legebatur, mutavit Solan., qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit M. du S.

non ad perfectionem artis, sed ad talem facultatem pertinere. Deinde autem invidiae & similitudinis artes, & ‡ secundum naturam vitae § exercitatae sunt. Deinde autem & Parasitica ‖ exercitationes habet, quales sunt ad finem vitae utiles. V.

§ Σεσυλλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλλημένης V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. M. du S.

‖ Ἐπεξάσεις] Non adest in Edd. sed ex Cod. supplevit M. du S.

51. Εἶη] Legendum videtur εἶεν. F.G. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graecisf. p. 357, —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? J.F.R.

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύσειν. F.G. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. Gesn. εἶη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἶη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. J.F.R.

54. Μὴ C μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. J.F.R.

56. Ὅτι, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃ post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. Aiw. quo sententia parasitica fit,

οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ ἕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ τὸν παράσιτον ἂν ἐσώθη τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲ ἀγαθοὺς καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲ ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀφθαρέντας· παράσιτον δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνίᾳ ἐστὶν

[d] Οὐχ ἕτω] Οὐδ' ἕτω male *Fl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *Fl. P. Fr. B1. S. H. Ald.* Σωθήσεαι *J.*

δὲν ἐὸχρηότερον εὑρόντα τὸ τῷ βίῳ, ἂν ἄνδ' ἐδὲ ζῆν ἔχῃ. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, ροιζοτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεται σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ) antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis lonicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι niſi credas propter figma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epiſt.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμῶσις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. εἰς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, εἰς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Διὶ τῷ Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκαθιζανόντων αὐτῷ τῶν — τέκνων. *J.F.R.*

ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημά τι δὲ ἐκ καλαπλήξεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διαμολόγῃ ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τὰ πρὸς ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην· ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι ᾖ τῷ τέλει ἡ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριός καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia eſt Paraſitica, neque facultas, ſed corpus quoddam concinnatum e comprehenſionibus exercitatis, artem nempe eſſe, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex iſtis colligo. Verum illud *ſupereſt*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Paraſiticae. PAR. Recte tu illud poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Paraſitica eſt ars eſculentorum & poculentorum, atque propter iſta dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiiſſe mihi tuam artem videris. Sed illud diſpice, ne cum Philoſophorum quibusdam pugna tibi ſit de fine. PAR. Quin ſufficit, modo ſit idem finis felicitatis & Paraſiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Paraſiti vitam, beatam nempe & invidendam eſſe ſolam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exſtat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ ὦ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio ſit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αὐδίστας), οἳ τέλος τῆς ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ἴδε, σκόπει. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noſter paſſim. Vid. Τίμ. c. 28. (ſed quia alia diviſio ibi inſtituta jam eſt §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, ſ. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέον] Λεκτέον. *Th. M.*

Λεκτέον] Additum oportuit καὶ πρακτέον. *M. du S.*

Λεκτέον] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. uſus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Verſus Homerici erant corruptiſſimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inſpecto *Homeri* loco (qui eſt Odyſſ. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipſe Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούοντες ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν μέθυ δ' ὀπὶ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum reſpicit *Baſilius* de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὅ τοίνυν ἐπαινούμενα τοὺς ποιητὰς, ὡς λοιδορουμένους, ὡς σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μισθόντας μισουμένους. ἐχ ὅταν τραπέζῃ πλησίον ᾖ ἡδυῶς ἀκουόντας τὸν εὐδαιμονίαν ἐρίζοντα. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic ſe reſtituiſſe ait *Bourdelotius*, & ſic Mſ. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum eſſe conſtat ex *Hom.* Odyſſ. I. v. 5. unde haec hauſta ſunt, unde etiam liquet, in altero mox verſu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, ſi φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adſcripſit *Gujet.* Item paullo poſt εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῳ. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῳ. Ego ex Homero ipſo emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα ſcribendum videtur, pro κατέχει. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si menſa exſtructa ſit alte
Pane ac carne, meroque cavis crateribus hauſtum
Circum omnes pincerna ferat, cyathisque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſitari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reduxit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus,

1 Ἤ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲ ἔχῃ κτ' δῆμον ἅπαντα,
— τοὶ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον [i] αὐτῷ γνάμπτ' ποιεῖ φανερωτέραν, εἰπὼν λέγων·
Τῶτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,
ἐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησι, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμον νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθετο τῦτος τὸς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τ [k] Ἑλλήνων. χρῆτο γε εἰκότως ἐβέλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κτ' τὸς Στωϊκὸς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγων, ὅτε [l] τ Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ [l] Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ τῷ Στωϊ-

e Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνην male Edd. omn. *f* Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum eſſe etiam *Guiet.* monuit. *g* Δ' οὐ] Reſtitut. ex *Hom.* Δι Edd. omiſſa praepoſitione. *h* Ἐγχείῃ] Ἐγχείη P. *i* Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. *k* Ἑλλήνων] Sic L. P. *H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A1.* *l* Τὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus eſt cum *Guiet.* κάτω per anaſtrophen ſcribere; neque ſic eſt in meis *Homeri* Edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non eſt anaſtrophe, qualis Odyſſ. Z. 107. Παιδὸς δ' ὑπὸ κάρη ἔχει & ἔχω etiam per ſe interdum ſignif. *verſari*, *degere*, cujus exempla mox ſubjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit: *laetitia verſatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odyſſeae loco quem *Selanus* indicavit. Ἔχω autem pro *verſor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτην ταύτην οὖν ἔχει ὁ χειμὼν ἡμέρας. *Long. Paſt.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲ χρόνον εἶχε πυγῶσα τὸ γάλα (male πυγοῦσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ δόξαν εἶχε λαγόνα. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲ περὶ τὸν βακχεῖον εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲ περὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurſus *Hom.* Od. Δ. 491. Οἰνοπέδῳ μὲν κατὰ γῆρας ἔχει χθαμαλός τε πένης τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione ſtructurae patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur mille milliesque; nec tamen ideo κάτω ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedit caſum ſuum. *J.F.R.*

10. Τῶτο τί μοι] *Hom.* Odyſſ. I. vſ. 12. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τ' ὅλων. *J.B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc ſcripturam habuerit *Pariſienſis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In pleriſque Impr. & ipſo P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τ Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philoſtr.* p. 203. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Eſt apud *Philoſtr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G.C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὺς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰρητύσασκε θοὸς ἐών. *G.C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Verſus quem *Cognatus* profert, eſt in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, ſermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. *J.F.R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν κ' ἐν τῷ τῆς Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις πρὸς τὴν Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἡσυχίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ συνδεῖπνοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτῆς, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ·

[c] Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

Ὅτε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῶν παρασιτικῆς τέλος, ὃ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν σοφὸς

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τιλείας marg. *A1.* & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Constans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθυσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ ὧδ' Ἐπικούρῳ μίλει] Σημειοῦ ἀφ' ἧς σύνταξιν. ὅμοιον * τῷ. μιλήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθείᾳ γὰρ, ὑ γενόμενος etiam non monenti, unde emendationem hanserit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abfens ante ἀντὶ inserui. *J. F. R.*

* Τῷ μιλήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μιλήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obscurus, etsi bis ter ante

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & passim. *J. F. R.*

28. Λείας] Τίλειας, L. *M. du S.*

32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. *H. V.*

Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* *F. G.*

Ἀκοῦσαι] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. *M. du S.*

Ἀκοῦσαι] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκοῦσαι σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi ὁ δὲ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' ὁ δεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem

so-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ μὲν ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ περιευχὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐδίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφειμένος τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ τῆς [g] σχεδίας ἐπὶ πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ μὲν Ἐπίκουρος ὅτου, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχῃ, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐκ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ ζήσει· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐκ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, aut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δαιτύμενος] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀοχλήτου] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum, (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam auctо. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῆς σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσει] Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνῃ. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει). ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγκυμονούσας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τὰ οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ὀπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοῖτο

non, ut ait, *Philoſophus*: ſi vero à ſe, non vivet ſuaviter. TYCH. Quomodo non ſuaviter? PAR. Quia ſi cibum a ſe habeat, multa ſane, Tychiade, hanc vitam conſequi neceſſe eſt. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui ſuaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi ſic videtur. PAR. Igitur ei qui multa poſſidet, hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum qui ſua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male

a Παρέχει] Forſan παρῇσι *Pell.* b Τοῦ] Deeſt in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα ἢ μηδὲν ἔχοντι] *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortaſſe praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſequutus eſt qui ita reddidit. Debebat poſterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma poſt μηδὲν quod in P. aberat, etiam addidi, id quod *Geſnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἢ. In reliquis deeſt εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, Μισθ. c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forſan ἀφ' οὗ τοῦτο, adſcripſerat *J.M.G.*

93. Τοῦ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνίᾳ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiae ſuae ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte
Juſſit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendoſe faciunt qui in ſecundo verſu reponunt *luſit* pro *juſſit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενον] Τῷ δὲ παρασίτου ἔστι μὲν οὐ μάγειρος ἐγγὺς — ἔστι δὲ ἀργύρια ἴσως ἂν ἀπολογουμένου ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero paraſito neque coquus eſt, &c. neque pecuniae pro quibus cauſam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui ſe defendunt contra impugnantem. Hic eſt ἄτοπον. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολυμένων ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amiſſa cruciatur.* *J.G.G.*

Ἀπολυμένων] Τῶν ἀπολλύμενον, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενον, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμου? Ego certe οἰκίας vel συνοικίας legendum eſſe arbitror? *M.du S.*

98. Ἐκεῖνον] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνον male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μόνον rectius plurale m ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* *J.F.R.*

6. Πάν-

le dispenset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καὶ μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἐργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε αὐτὸς φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ἀπὸ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς ἤδη καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτῃ δὲ ἡ τέχνη, ὡς ἔοικε, μόνη ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκά-

λου

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολωλυμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκεῖνος J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. V2. B2. & Mss. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τὸ θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὅπερ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. additque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Ms. vulgo οὐ τοῦ διδασκάλου. J.G.G.

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς οὐ τοῦ διδασκάλου ἐρῶμεν; Ms. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic εἰς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T.I. cap. 82. f. εἰς μυστικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Ms. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri οὐ. Sed B2. pro διδασκάλου, διδασκαλείου hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, οὐ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia οὐ τινὸς ἔρχεται, quando οὗ intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. οὐ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. οὐ juncta, ipse adtulit *Jensius.* J.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὃν ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔνδοξον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὀρθία οἷμος ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν οὖν τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰ τινες, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τῆς

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1. & 2.* d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1. & 2.* e Τῷ] Sic *B1. & 2. P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῷ] Bene *P. Ba.* & G. Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τοὺς βαναύσους λέγει τέχνας καὶ γὰρ αὖσαι πορισμοῦ χάριν βίᾳ τοῖς καλημένοις μαλακιζομένοις. *Vk.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In *P. Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Parisf.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἷμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἷμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ἐ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἷμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἷμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, rel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλὴ legas, scil. καρπὸς, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὴν cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : *ut*, qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἵ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, ᾗ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἵ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μύτοι δώκῃ, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ᾗ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ ἕ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεἰς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τ μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. ᾗ αἱ μὲν πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς ἀγαπελοῦσι, ᾗ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγειν πᾶσαι γὰ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τ θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλοῦσθαι, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ᾗ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὑ βαρεῖα τῷ

ᾗ Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὄρθρου οἰμῶν] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύσει τ τέχνης ὁ αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ὁ αὐτῷ τ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.F.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ, prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τ ἄρξασθαι τ τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt ὁμοῦ τῷ ἄρξασθαι, vel ὁμοῦ τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. *M.du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ— οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ὁ τ μῦθον , ὃν λέγουσιν , ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ σι Παρράσιῳ Ῥείᾳ τέκον. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐν γάρ μοι χρῶν τ εἰκοσιν ἵνα τ καλλιστον αὐτὸς ἥρπασα. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini, ſi non iiſdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ ὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt , ut quis ſit tibicen ſine tibiis, ſi-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχῃ μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατ' [b] Σωκράτη, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα μεταπράττεσθαι· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & navigranti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ὀρθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ ὀδημιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ μὲν ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν ἱερῶν

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτη] Σωκράτη *Fl.* c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ ὀδημιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὐτὴ] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτη, ἡ αὐτὴ.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτη] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτη] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὴ] Ut supra c. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic *αὐτῆς* sequitur, ut sit, *ipsa vera*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

τέχνης ταύτης μυρίαν. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόλαπὸς δὲ ὅτος ὁ φίλος, ὅστις ὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τ συμπίνοῦλα καὶ συνεσθίοῦλα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τ τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κ ἐκ τῦδε οὐκ ἤκιστα. τὰς μὲ γοῦ λοιπὰς τέχνας ὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονῦ, ὥσπερ ἀμελῆ δοῦλοι τ τεχνῶν. ὁ δὲ πάρασίτος μεταχειρίζεῦ τ αὐτῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

Ἐκεῖνα μὲ γοῦ τί δεῖ λέγειν περὶ τ εὐδαιμονίας αὐτῦ, ὅτι δὴ μόνος κτ' τ σοφὸν Ὅμηρον ἔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἔτε ἀρῶ, ἀλλὰ τὰ ἀσπαρτα, κ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεῦ.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τ ἑαυτῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε κ μωρὸς ᾖ, βασιλεῖν δὲ οὐδεὶς δύναῦ ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τ παρασιτικήν· ὥστε κ αὐτὸς ἤδη βέλτιόν μοι δοκῶ μοι πάρασίτος εἶναι ἀντὶ τύτυ ὅς εἰμι.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

ΠΑΡ. Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρῃ, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς κὰτ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲ δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ὄστι· καὶ μᾶλλον πως καθαιρῦντος τὸ ἀξίωμα τ τέχνης. ὅτι γε μὴν

[e] Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες *Hz.* Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. [f] Ἀνήροτα] Recte *B1.* & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ οὐχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. κ μὴν ἐ τὰς μὲ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότριος] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante B. omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τύ-

μὴν τῶ μεγίστων ἢ καλλίστων τεχνῶν ἀφαιρεῖ, δεικτέον. ὁμολογῶ γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἀφ' γενναιότητα ἢ ὄγκῳ ἡμᾶς [b] ἀποφαίνουσαί τινες. ἐπειδὰν γοῦν ἢ τούτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξῃ προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τῶν θεραπαινίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeoſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀφαιρεῖ, καὶ τὴν ῥητορικῆς, καὶ τὴν φιλοσοφίας, πρῶτον μὲν τῇ ὑπάρξασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. ὅτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀφεστῶσας ἢ ἀφῃρημένας. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀφεστῶς ἢ ἀφῃρημένος κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς διὰ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν ἢ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ἢ καλλίστας εἶναι, ὡς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων ἢ καλλίστων τεχνῶν ἀφῃρεῖ. *Th. M.*

33. Ναυσικάᾳ] *Homer.* Odyſſ. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὑπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. [ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino*, *prorſus*. Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone [διὰ τὴν ἀρχὴν ἰδόντας αὐτοὺς] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, οὐ μακρὰ κέρας ἑνὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ἐκ μέσου, ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ διὰ ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorſus, διὰ ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μετὰ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπὶ τί] Lege ἐπί τοι. *F. G.* Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt πῶλε ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲ ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ τούτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρίλθοι τις συγγράμμας ἀξιώσας, ἐπὶ μόσας τε δικοῦσι, καὶ αἱ καλλιψις αὐτῶν σεν εἰσὶν ἀμο-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; ſimpliciterque aliam alius putat eſſe Philoſophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem ſententia iidem manent, neque ars illorum una eſſe videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem eſſe dico, quam ne eſſe quidem certum ſit. Nam quid tandem? Arithmetica una eſt & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Perſas, quatuor ſunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philoſophias vero multas ac diverſas videmus; & neque principia omnium neque fines conſentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philoſophiam dicunt; ipſi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλ@ ἄλλην ἀξιοῖ τ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρ γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὅτε αὐτ ἡ τέχνη μία φαίνε. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσ καλαλείπε. ἐγὼ γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ἀπόφασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέτταρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γ τ φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* [e] Καὶ μὴν &] Sic *Fl.* Non adeſt καὶ poſterius in aliis.

ἀμυτάκτως, προσδικτέ@ ἂν εἴη] Haec ſine ullo ſenſu ſic leguntur vulgo verſa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil diſcreparet, & poſtulata venia quispiam praeterierit; ſiquidem mediae videntur, earumque perceptiones non ſunt immutabiles, admittendus non eſt.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non eſt nihil vitii. Προσδικτέον enim, non προσδικτέ@, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem ſic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid abſonum eſſet, idque praeteriret quis, venia dignum exiſtimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehenſiones, ſive intellectiones, non ſunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noſter ille τ Παραστλικῆς ἐγκαμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philoſophiam, Rhetoricen, & caeteras, non eſſe ſimplices; idque facile tolerari poſſe: Paraliticam vero eſſe omnino ſimplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diverſam ſcripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφων@ εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἀξιὸς ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμυτάκτως. Vides inſignem diverſitatem, praeterquam quod ultima [προσδικτέ@ ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata ſcriptura alias ſatis ſincera; ſublato ex ea illo, quod modo ſuſtulimus, mendo. *J. F.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jenſ.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲ] Καὶ μὴν τὰς μὲ aliae, quaſi vererentur monoſyllaborum nimium concurſum. Et poſſet quidem abeſſe alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Noſtro, ut in *Quom. Hiſt.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Aſin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. ſunt notata.) Ideo etiam hic illud addi paſſus ſum. Praeterea monoſyllaborum congregatio non eſt impropria linguae Graecae. Conf. ſupra c. 21. f. ubi τί δὴ οὐχ οἱ τά. Ibid c. 10. p. m. μὴν καὶ σὺ τῷ τ. Et paſſim ſingulis Dialogis, quinque monoſyll. videre licet, quin & ſex, ut in *Tim.* §. 16. ἀν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31. ἐ γὰρ ἦν τῦ σοῦ. Ep. 33. δὴ τὸ μέν τι τ & paſſim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Ariſtoteles*, ex quo haec tantum addo. Phyſ. VI. c. 6. εἰ δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monoſyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν εἶναι τῦ α εἰς τὸ β. Ac verſu ult. ejusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. ſub init. ſex etiam copulat, τέλ@ δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. 2. m. τῶν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χάρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τ μὲν οὐκ γῆς, τ δ' οὐκ τ ἀμπέλυ. Nec a quinque abſtinuit *Demoſth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed deſino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitioſum; ſed impeditior conſtructio, praemiſſo Accuſativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem ſecutus ſum: Προσδικτέ@ ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χνας, εἰ χή [a] τι τ' ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, χ' παρέλθοι τις συγχώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, χ' αἱ καλαλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπλωτοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δέ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀράχοιτο μὴ μίαν εἶναι, χὴ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τ' ὀργάνων; μία μὲν οὖν ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ χ' ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύναν' εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ χὴ περὶ τ' ὑποστάσεως τ' ῥητορικῆς. ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἐπίδειξις μεγίστη τοῦ μηδ' τ' ἐν χὴν εἶναι τοῦτο, ἧς μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, χὴ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica*? Jam una quidem non eſt Philoſophia; infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.*

29. Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propoſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt eorum in diverſa ſententiarum, *ex illo ipſo* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cujus una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος Fl. c Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐσι Fl. d Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec abſunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δέ τίς] Ἐντεῦθεν λέγουσι τ' Ἀναξαγόραν ἐκ τ' Παρμενίδου, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν ἐκ ἄπειρον. εἶπεν δ' . . . . χὴ τ' Ἀριστοτέλους τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τέτταρα λέγει (2) συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ Φυσικῇ ἀκροάσει, χὴ διὰ (3) δογμάτων, χὴ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τὰ δὲ δύο, ὕλη ἐκ εἶδος. χὴ ἡ μὲ ὕλη ἀεὶ ἐστὼσα ἀπὸ τὰ δύο ἐξαιρέτως τὸ ὄν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξαιρέτως στέρησις οὐκ ἔστι, χὴ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον ἐκ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ὄν, ὡς Φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπέγραψεν Φυσικούς, ἐκ μύθους δὲ ὡς Θαλοῦς. V.

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna eſt. Τὸ ὄν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Clar.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δγμάτων V. unde, & ex C. liquet fuiſſe παραδυγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deeſſe στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic peſſime erant ſcripta. *J. Clar.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae ſic: *Quin & ipſamet Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; ipſum exemplo tali. Tria eſſe, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem *ἀπ'* ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπέγραψεν] Anne ἐπεγράψαν; aut φυσικὰ pro φυσικούς? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγχώμης ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: quamquam nonnihil diſcrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterea.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγχώμης ἀξιώσας] Haec ex Fl. *Solanus* ita conſtituerat καὶ παρέλθοι τις. συγχώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, eam eadem deleverat, quod certe neceſſarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cujus ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγχώμης ἄξιός ἐστιν] Ita recte Fl. niſi, quod prave τὶ pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod Fl. non agnoſcit, & nos ut ſuper-

Vide-

venitur ; illud ipſam tollit ejus, de quo quaeritur, ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica: ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur*: neque eſt, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos paraſitari: neque ſunt, ut videtur, in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam, quomodo demonſtras? PAR. Igitur illud primum dicendum eſt: Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit: Paraſiticam vero appetiiſſe, multi memo-

ὁπόſε ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῇ ζητουμένῃ τ' οὐσίαν.

Ἡ μὲν τοίνυν φιλοσοφικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστί, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τοῦτον, ἑτέρως [f] δὲ τοῦτον παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τ' ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τ' σῆς τέχνης, πῶς ἐπιδείκνυες; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲ οὐδέποτε ἠράσθη φιλοσίτων, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπι-

c Μίαν] Ἀν *Fl.* & marg. *AIW.* f Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter *Bl.* quae τοὺς δὲ παρασιτοῦ. Τοῦδὲ *Ba.* g Οἷον] *Ol Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν ἐν παρασίτοις] Τὸ ἐξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ἐν] Ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδικτέον ἂν εἴη] Haec additicia videntur. *F. G.*

Προσδικτέον ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδικτέον in προσδικτέον ſit mutandum, quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίως] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam inſtrumenta?* Verte: *conſonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τ' ὀργάνων ſonant: *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δέ τις ἐν ἀναγκαίαν, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δὲ τις interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conſiſtum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Guietum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὴν τοὐμὲν, ἰτέον δὲ τοὺς δὲ φιλοσιτοῦ] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἰτέον δὲ τοὐμὲν παρασιτοῦ. *F. G.*

Μὴν τοὐμὲν, ἰτέον δὲ τοὺς δὲ φιλοσιτοῦ] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *Bl.* τοὺς δὲ, quod in τοὐμὲν mutandum, facile largior, idque *Ba.* jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi, ne ſine neceſſitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαιλες μνημονεύον) Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαιλας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μὰ τοὺς θεούς, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς χ' τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, ἢ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅς τινας καὶ εὑρὼν εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὰ τὸν Ἡρακλέα, πολὺ δεῖ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μὲν οὖν ὁ Σωκρατικὸς ἐκεῖνος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦλθέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ καὶ τὴν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας

rantur Philoſophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere poſſis Philoſophos, paraſitandi ſtudioſos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque ſimulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: ſed vehementer dubito, quos inventurus ſis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audiſſe eos, qui vitas illorum ſcripſere, alioquin omnino poſſes, quos dicam, agnoſcere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui ſint. PAR. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eosque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abeſt a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω κ.τ.λ.] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid ſibi hic velit, non equidem aſſequor: intelligerem ſi eſſet ὁστινασὶ vel ὡς δῆτα, vel ſimile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e ſcribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὰς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ ſenſum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* poteſt legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς σὺν. βίους] An qui ſingulas vitas ſcripſerant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Paraſitico ſacramento Vir Clariſſimus *Joh. Meurſius*, jurabant etiam Paraſiti νὴ τοὺς ἄλλας *Liban.* Paraſ. *J.B.*

15. Ὦ ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὦν ἐγὼ δοκῶ] *Geſn.* ὡς malebat. Nihil repugno, ſi libri addicerent. Nam etſi conſtruendo, τοὺς ἀρίστους, ſcil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi poteſt; tamen ſenſus minus eſt commodus, quam ſi ὡς legas; & priſtini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluiſſe videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. *Elian.* c. 17. & hoc ipſo Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Ariſtid.* & π. πόλλ. *Bentleius. Diog. Laërt.* H. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιλο] Nota phraſin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιλο] Nihil aliud ſignif. quam: *ſi modo poſſet*, vel *ſi hoc modo poſſet*, pro εἴ πως δύναιλο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inverſa autem hic ordinaria conſtructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιλο duobus commatis incluſo ita conſtruent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuiſſe *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei ſuſpectum fuit quia cum infinitivo non amat conſtrui. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane reſpondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonſtrativo ὅπως poſitum eſt, quaſi dixeris: ſi *quo modo poſſit*, pro ſi *hoc modo poſſit*. Haud aliter quam relativum ὡς ſaepe accipitur pro οὕτως, non ſoluta in formula ἢ δ' ὡς pro ἢ οὕτως, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & ſingulis fere ſequentt. Sed & alibi, ut *Aeſop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ὀστυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ἄλεκτορὲς — ἐξήλασον (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὡς ὀστυχὼν ὑπ' ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαύσατο πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter insciticm excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθηλο ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀγατριβαῖς ἐῤῥῶϡ φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μήτοι χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τοῦ ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μήτοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ᶜ ὑμῶν ὁ γενναιότατος καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅπι τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὅσον ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὅσον ἀμαθίας

ᶜ Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς ϵ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσωσι δωρηθῆν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo posset*, ac tum idem erit ὅπως εἴ quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum εὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi inveniissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δεύτερῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

ϑίας ἐξέπεσε· ᾗ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι ἐπὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλῶν λόγου ἄξιος, ᾗ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἴστασθα.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν παρασιτικὴν ἦρξαν μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἔφην, [a] παρασιτίας σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Muficus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque paraſitatum eſſe, & Anaxarchum Alexandro, omnino noſti.

36. Ariſtoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Paraſiticam.

37. Ergo Philoſophos, ſicut dicebam, Paraſiticae vitae operam dantes, oſtendi: Paraſitum vero nemo dicere poteſt, philoſophari qui voluerit.

38. Jam ſi beatum eſt non eſurire, neque ſitire, neque rigere; haec nulli adſunt alii, niſi Paraſito. Itaque Philoſophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & eſurientes: Paraſitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Paraſitus, ſed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philoſopho ſimilis.

39. TYCH. Satis iſta. Sed multum etiam praeſtare Philoſophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίας] Ita cum puncto ſubſcr. P. Fr. Sine eo cett. παρὰ σιτία. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ] Ἧς μίμησιν Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους παρὰ Συρακουσίοις γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore *Suid.* *Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος· ἐπεὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σπυθάρου μουσικοῦ, κατὰ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβάλλων ἐπὶ ἰσχνοῖς ἀκοῆς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quae videbis, & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. J. P. a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit: ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & ſeq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionyſio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. M. du S.

50. Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδείκνυεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῷ τ' ἀνθρώπων βίῳ, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἐχούσας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τ' τῷ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἑκάστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τ' ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν οἷοι ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἤγγελθαι ἅμα αἰφνίδιον εἰς τ' χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃουμένην τ' γῆν· τ' τραπηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τ' κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς· ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. ἐκεῖ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* [c] Χωρεῖν] Χορεῖν male *J.* & *V2.*

Ibid. Εὐριπίδης — παιρωτεῖ] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M.du S.*

72. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. *G.C.*

56. Φιλοσόφους μὲν ἂν, ὥσπερ ἦν, σχολ. σπουδ.] Forte an φιλοσόφους μὲν ἂν, ὥσπερ ἦν, ἴσχυεν, σχολ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. *Th.M.*

Φιλοσόφους μὲν ἂν ὥσπερ ἦν, παρασιτικῆς σπουδάσαντας ἔδειξεν] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit σχολαστικῶς. idque ita esse, demonstravi. *J.J.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum potuerant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *J.M.G.*

Ibid. Παρασιτικῆς] *Fr.* & *P.* σχολαστικῆς. *Ven.* 2. περὶ σιτία. Suspicor scriptum fuisse παιρωτικῆς, vel παρασιτικῶν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφῶν ἀπηλαύσθαι, quod mox sequitur. *M.du S.*

Παρασιτικῆς] Haud adeo leve est animadvertisse hoc-eine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi σχολαστικῶν, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praeruli id quod planum & usitatum est. *J.F.R.*

73. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνεστέναται δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. *J.F.R.*

86. Παρασῖτον ἕξω] Subaudi τ' πόλιν. *F.G.*

θεῶ δὴ τὰς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περφυκότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γάρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὰς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μέλανας τὸν ὑπόσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, καὶ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν τῶν δειγμάτων; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſtis effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-

[a] Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* [b] Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, καταράτε. οὐσποστὶς ἐ μάλα τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθαρὼς ἐ κρεάδης ἐκκεκραγὼς, δέξαι θυμοειδής τις εἶναι· ἢ μᾶλ' τοι ἐ ἔσαι, ἀλλὰ παράφρων ἐ παράφρων κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς ἐ λέγ τὸ πολυσαρκία καταπεφορτίζ ἐ καταμαγευούσ τὸν γνάμφον — οὐδὲν γενναῖον οὐδ' τι διδῖχθαι, ἀλλὰ ἐ ὑπὸ τὸν πρώτλιν τῶ πολέμου βὼ ἡμῶν ἂν γίνοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένας ταλαιπώρ. ἢ μὴν Σωκράτης — οὐδ' τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' οὐδ' τι ἀ — ἂν κατελάμβαν — καὶ ἄλλος ὁπισθοφύλαξ ῥᾴστ καὶ λέγ ἀγαθός, λεπτός τι ἐ ὠχρὸς ἐ σκιλετώδης, ἀπ φιλόσοφ. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.L.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖόν ἢ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅρας μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθά; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἵστορας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.L.*

6. Οὐδὲ λάκκος (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide ſuper *Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ὁ δ' ἐκ λαιὸς χροιᾶς Κύπνον ἔγνω. *J.L.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe qui ſequuntur verba exiſtimo. *M.du.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν τῶν δειγμάτων] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta conjecturis* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ. *M.du.*

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῶ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκαθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τοῦτον λείψανα † τάξιν ὑποστρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδεὶς [d] ὑπιχνῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τ̃ μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πόλε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαςήριον ἀνέβη, ἀλλ' δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ † φωνὴν ἀλλ' τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲ, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέος εὐθὺς τῆ καλαγελία τῶ Φιλίππυ πολέμυ, † πόλιν προέδοσαν ᾗ σφᾶς αὐτὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολίτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλ Ἀθηναῖ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, καλὸν ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκοῦργ, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ᾗ λοιδορύμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πόλε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκοῦργ οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τ̃ πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδξαλο cett. d Ὑπιχνῆ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1V.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλ] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λείψανα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττ, τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ € εἰς Σωκράτην addunt C.

π Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J.F.R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδξαλο, φημὶ τοῦτον λείψανα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάττεσθ eſt *inſtrui in acie.* *J.G.G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδξατο. *M.du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲ ὑπιχνῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τ̃ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J.F.R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G.C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M.du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M.du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὡς' εἰγέ τις. *F.G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M.du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ'αυτά. *F.G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F.G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M.du S.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη τινὰς πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γάρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθαί τις πώποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον δήπουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγοις λέγειν ἠσκηκότες, χρείαν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέγεις;

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

40. domi ſuae jam obſeſſi, ſententiolas quasdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis?

55. Ἀλλὰ Θραξὶ ἢ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγω, Σκυθιδῶ γὰρ ἦν. V.

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan.* adſcripſitque addendum etiam οἶδε, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. *F.G.*

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. *F.G.*

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea.* *G.C.*

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λιποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. *M. du S.*

51. Θραξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad *Ἐνυπν.* c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? *F.G.*

59. Καλατριῶνας τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καλατριῶνας τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰσχίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὁμιλῶ] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶ. *M. du S.*

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταξαν, ὡς ὑμεῖς ἐλέσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲ ἐγὼ ἐκεῖνοι ἔταξαν, ἔμεινον ὥσπερ ἕτερος ἄνθρωπος, κινδυνεύων ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, ἐν τῶν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ gloſſema eſt. *F.G.*

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γεις; ἐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ καταπρίονες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ἔτι πρῶτον μέν, ὅτι οὐκ ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήσαντα. ἢ γὰρ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἰ καὶ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅτῳ ὁ ὅμιλος, οὐδὲ εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,

φεύ-

[a] Ὅστις αὐτῶν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τῶν ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοὺς δὲ Σωκράτους περιζῶντι μετ' ὀλίγων ὑποχωροῦντας ἑώρων, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀλλὰ μολεῖσα

Τήρησον ποτὶ τὸν Τιμαγήτιον παλαίστραν.
Τηνὶ γὰρ φοιτεῖ, τηνὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

J.P.a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeensis*, de qua *Plato* & *Plut.* disserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τῶν ἐν τῇ πόλει μάχῃ] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλιν (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omittere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νεφ. 322. & his, quae copiose *Meurs* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὄρος τὸν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J.M.G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τ Πάρηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τ ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τ Παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τ παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἐπίσταται πάντας' inde a Parnethe fugiens in Taureae ſe palaeſtram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius ſedentem cum adoleſcentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, iſta jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis inceſſere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed ſi videtur age jam & tu, Paraſitus in bello qualem ſe praeſtet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Paraſitus fuiſſe dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etſi aliarum omnium rerum rudis ſit, *nemo ergo eſt*,

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφρίζειν G. & marg. *AiW.* Ὀαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *Ai.* c Ὅστις] Sic *Fl. Bi. P.* aliaeque. Ὃς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάφαλε· οὐχ ὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀριστοῦν διετέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide ſtatim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae ſic verterunt: *Ipſi multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis, ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ὡραΐζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παΐζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀφρίζειν, ſed ſcribendum ὀαρίζειν, *garrire*. Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιμασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ἴυτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζέμεναι ἄντα παρὲκ ἡϊθέοιο τι,
Παρθένου ἠϊθέου τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adoleſcensque.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc ὀαριστὺς eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ὡραΐζουσα, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſuescendum incitat. Idem: ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἷον ὁμιλίαι τινὲς οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρμόσαι γάμῳ ἢ συνουσίᾳ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγουσι, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναικὶ ὁμιλεῖν. vide ſequentia. Significat Lucianus Socratem in palaeſtra non de virtute diſputaſſe cum ephebis, ſed colloquia habuiſſe plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abeſt quin recipiam emendationem Cl. *Graevii*. Sed quia non ſatis certum, quid Lucianus reliquerit, abſtinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adſcripſerat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus*. Et in verſione eo adluſit. *J. F. B.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suſpectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *ſati.*

εἶναι, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τοὺς δέκα τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παρέσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὃν ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιοῦτος οἷος ἦν ἔτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔκγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. TYCH. Ista quidem ipſe etiam novi;

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ B1. & 2. *J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eur.* Ix. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε ἴσθι τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F.G.*

Ὥστε ἴσθι τι μοι δικαίως χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τύχῃ καὶ ψυχῇ τοὺς ἀνδρᾶς] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſoponus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tua conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *J.G.*

82. Καὶ λέγε] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε δὴ σὺ δὲ λέγε. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J.F.R.*

85. Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J.J.*

Οὐδὲς ἀνήκοος] Mallem ἀπειρεῖ. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαιδεύτων. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J.F.R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅστις mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅστις optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὅσπερ τὸν Νέστορα. *J.F.R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ὅπως γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.
ΠΑΡ. Ἀναμίμνησκε, ὦ γενναῖε, τὰ ἐπῶν ἐκείνων, ἅπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ
Ἕστηχ' ὥστε ἐμοί, φάσθαι ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀεὶ πάντος πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸ μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὁμοῦ τοῦ Διὸς τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. ὁ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παράσιτος, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνονα ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere; quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si potare liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* *b* Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. *c* Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* *d* Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B* 1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *J.* *e* Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cet. *f* Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνοντι, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata spondaeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio. certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aut ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Πρωϊστιλέω] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Ἐπ

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma vidissent,

ΠΑΡ. Τί ὤν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ἡ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παρασίτος ἦν, ἡ ταῦτα οὐδενὸς ἧττον ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, ὅτι ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παρασίτης τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴκοσί μοι εἰκόσιν ἀνθεβάλοντο,

Πάν-

[g] Χείρω] Χείρων *Fl.* [h] ΤΥΧ.] Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς δὲ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴκοσί μοι εἰκόσιν ἀνθεβάλοντο, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. J.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. Χ. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δὲ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τὸν δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις, ἀλλὰν πότμον, Ἢ σῶμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τὸν πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴκοσί] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιτο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀφρ' ἐΐδῃς, Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ἀποβάς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

Unusquisque mea domitus jacuisse ab hasta.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fumus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & [illegible] Τεθήμεν Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ἰὼν ὀπίσω marg. *A1.* d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Gesn.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Τ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τεθήμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. ἔνθα. *M. du S.*

81. Μαμάλῳ τῷ Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δημιλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θεὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δὲ μίτυσκε τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἕσπετο — τοῖσι Μαμάντης τε θ' Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤισαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conferens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quibd ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* mercurius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἡμέτερος ὢν ὑπῆρχεν αὐτῷ. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Duker.* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. B.*

94. Ἀφύλιστο] Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privatim honorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *eripere* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

fervi eſſent, neque amici, nempe Paraſitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic, puto, tum vocarentur Paraſiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, ſed Merionem illius Paraſitum.

48. Quid vero? Nonne & Ariſtogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim eſt, ut Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti.

49. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in prae-

οὐ μήτε τὺς δήλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς παρασίτυς δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅτως, οἶμαι, καλυμμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [a] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημόσιος ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; πάνυ γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ὅτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τοῦ παιδικοῦ. ὅτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοι ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; εἰ γὰρ, ἀλλ' ὃν τὸ πολέμου μάχεσθαι φησὶν ἐπιόντα, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, εἰ γὰρ ἀλλ' ὃν τὸ πολέμου μάχεσθαι; καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐπιόντα. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἐπιόντων, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ τ' οἴνοιο· τὸ γὰρ μὶν ἔπι κάλλιπε θυμὸν
Οὐ γὰρ ἔπην πρίαπον ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀχαιῶν σίτοιο διωκήσ') ἄντα μάχεσθαι.
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Panem & vinum, hoc enim robur eſt & fortitudo.

Neque enim vir toto die usque ad ſolem occidentem
Expers tibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiaſtae *Theocriti* ad I. vſ. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἴτι ἔσης, ὀλίγον τινὰ ἔσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ διειλῆσιν, ὃ δὲ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J. F.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F. G.

Οὐ γὰρ] (*Senſius* tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula εἰ poſt ἐπιόντα, unde excidit, quia eaedem literae ipſius voculae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Imo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.*) Perizon. ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἐν pro καί. M. du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ἢ γὰρ ἀλλ' ſolo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum conjunctio, quaſi tu dicas, *Non eſt aliter; ſed.* Et videtur haec

[a] Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *AIW.* [f] Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* ſignif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφείλατο ὑν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. J. F. R.

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia ſimil. *Hemſterh.* ad *Tim.* §. 51. J. F. R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; εἰ γὰρ, ἀλλ' ὃν τὸ πολέμου μάχεσθαί φησιν ἐπιόντα, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, εἰ γὰρ ἀλλ' ὃν τὸ πολέμου μάχεσθαι; καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ, φησὶν ἐπιόντα. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἐπιόντων, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ τ' οἴνοιο· τὸ γὰρ μὶν ἔπι κάλλιπε θυμὸν
Οὐ γὰρ ἔπην πρίαπον ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀχαιῶν σίτοιο διωκήσ') ἄντα μάχεσθαι.
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Panem & vinum, hoc enim robur eſt & fortitudo.

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐγιάσῃ, [a] ἢ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· ἢ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ἐστὶ δεῖσαι· ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζῃ τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύῃ, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τὸν πολέμου, τρέμῃ, [b] ὅτῳ δὲ ἐσθίει τότε μάλα ῥᾳδίως τῷ προσώπῳ, ἢ μὴ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζῃ· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, ἢ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι καὶ ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προλεθνηκότα τὴν μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπαστιζομένους αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπολιπόντας συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὁπλῖσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι γὰρ ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet expulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque teli, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Guyet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωρεὺς male *Hl.* & 2.

b Ὅτῳ δὲ] Ὅτου δὲ emendat *Gesn.* c Ὑπαστιζομένους

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro ἢ scribis legamus καὶ scribis. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, nisi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρίσαι ἦμαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Aesch.* §. 6. No. 76. *J.F.L.*

2. Ὅτι οὐ πολέμῳ μάχεσθαί φησι] Glossema videtur. *F.G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.L.*

3. Καὶ σοφίας] Lego κἂν σοφίας. *F.G.* Idque omnino

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Non-dum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. ἡ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῇ χωρίᾳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὑποπτήσσει μόνα, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτὰ ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πέφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀπίσω τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ὁ λίσπα ἀντιβρυχήσει; ἢ ὁ λύκον ἀντορύσσει; * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. *V.*

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ ἰᾶται, καὶ πρὸς λίσπα ἀντιβρυχήσεως τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀνταμύσεως. *G.*

* Αἶξ] Αἶφα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter satis Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. *J.F.R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου ταφὴν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. *J.G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. *F.G.*

24. Ὑποστησεται] (Forsan ὑπομεσ—.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus.* Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J.F.R.*

60. Τίς ἂν ὁ] [Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. ϕάγοι ἂν ὁ ἰατρός. Ne plura ex Nostro addam. *J.F.R.*

λον εὐφράναι τὸς συμπότας; πότερόν σοὶ ὅτῳ ᾄδων ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπῳ μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενῳ, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσωρ ὅπὶ πένθῳ, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; ἐμοί γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφῳ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸ βίον τὸ παρασίτου, σκοπῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν φιλόσοφον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. τοὺς ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος ὅτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ὅτω διαφέρειν κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τοὺς μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλος δὲ μαθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τὸς μαν-

Age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argu-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖσε cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *Ar.* d Οἴονται] Οἴονται *J.* e Ἄλλος —— μανθάνοντος] Integer hic versus deest in *El.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ὁ χαῖροι λιχθῶν δόξης καταφρονῶν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλιττόμενοι. *V.* (πλιττομένοις. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων ὁ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται.. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον πάντας περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τοῦ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban. Paras.* *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde mimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & caufis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius fit, quod

tiarum a discentibus exigat ; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse , nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus , operam locat : nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur , ob malorum tolerantiam , & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit , sed risum potius. Sic exhilarat , quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur : hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente , ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt , neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi , quibus pereuntibus omnino tristitia affici , qui illa habeat , necesse est , cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est , neque opum , neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoδάνοιλας. ὁ δὲ ᾠδὴ τῆ βασιλέως ὑπὲρ τῆ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, ϗ οὐκ αἰσχύνε). [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφ' τῦτο ἀποδημεῖ, ϗ μισθοφορεῖ , καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· ϗ ἡδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνε), [h] ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν ϗ μόνον ταῦτα περὶ τύτοις, ἀλλὰ ϗ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, ϗ ὀργὰς, ϗ φθόνυς, ϗ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν πάρασιτος [i] ἔξω τύτων ἐστὶν ἁπάντων· ὥτε γὰρ ὀργίζε) δι' ἀνεξικακίαν, ϗ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. ϗ εἰ ἀγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆ χαλεπὸν μὲ, ὐδὲ σκυθρωπὸν ὐδὲν ἀπεργάζε), μᾶλλον δὲ γέλωτα, ϗ εὐφραίνει τὺς ξυόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τῦτο τὸ τέχνης παρασκευαζόσης αὐτῷ, ϗ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτυ λυπηθείη. ὥτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ὥτε οἶκος, ὥτε οἰκέτης, ὥτε γυνὴ, ὥτε παῖδες, ὧν ἁφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὰ ἔχονλα αὐτὰ , (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυ) ἐπιθυμεῖ δὲ ὥτε δόξης, ὥτε χρημάτων, ἀλλ' ὐδὲ ὡραίυ τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς ;

f Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* g Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *A1.* h Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* i Ἔξω] Ἐξωθὲ *El.* k Πάντως] Πᾶσα marg. *A1W.* non male.

92. Καὶ ὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex , in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περί] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo , neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus , abundantia commata delendo , & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττε)] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ , εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῆ λιποτάκτων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῆ λύκυ δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττε) μισθὸν τὺς μισθάποσλας etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τι εἰσπράξαι τὺς Μιτυληναίυς. *Mitylenaeis pecuniam imperare. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν ϗ κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit , de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Collicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ ταῦτα ἀπόλλυ)] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρασίτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείῳ, οὐδὲ φρονίμῳ ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρονίμῳ· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παράσιτου ζητεῖν ὁντινοῦν, οὐχὶ μὴ ὄντα. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μὲν ξύλα προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] διδύτας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶς. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi, te-

a Οὐκοῦν ἂν] Οὐκοῦν Fl. b Διδύτας] Διδύτες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i.e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. Διδύτας] Miror nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum διδύτες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ὡπλισμένους ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Mſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. Ἀπολογίᾳ] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τοῦ] Τοῦ adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquando rem am-

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντ⟨ος⟩ δεινῶ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, κὴ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, κὴ ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτῳ μὴτοι ἐδεὶς ἔχοι καλήγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτ⟨ος⟩ οὐκ ἂν εἴη παράσιτ⟨ος⟩, ἀλλ' [c]ἑαυτὸν ἐκεῖν⟨ος⟩ ἀδικεῖ. ὥσ⟨περ⟩ εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι κὴ τὄνομα μεταλαμβάνει τῦ ἀδικήματ⟨ος⟩. ὥσ⟨περ⟩ [d]δὲ ὁ κακὸς, ὁ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλ⟨ος⟩ εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτ⟨ος⟩, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲ τοῦτο ὅπ⟨ερ⟩ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων κὴ φιλοσόφων. ἄφθονα δ' μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ κἀν τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, κὴ Αἰσχίνου, κὴ Ὑπερίδου, κὴ Δημοσθένους, κὴ τῶ πολείστων σχεδόν τι ῥητόρων κὴ σοφῶν· παράσιτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν [e]τινι γεγραμμένην.

[f]ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βί⟨ος⟩ τῦ παράσιτου κρείττων ἐστὶ τῶ ῥητόρων κὴ τῶ φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατ⟨ος⟩ φαυλότερ⟨ος⟩;

[g]ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τουναντίον πολὺ εὐδαιμονέστερ⟨ος⟩. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

c Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. d Δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὅ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸν marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. e Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τωι cett. Τνα *J*. sola. f ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in *Fl*. g ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ' ἔχει τις αὐτῶ δίκην] Εὐταλοῦς ἐ παρωμαμένη τις δίκη; τίς γὰ κατὰ κωὸς ⁂ ἀπίσει) γραφήν; *V*.

⁂ Ἀποίσεται] Lege ἀποίσεται. *M. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *numquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅσα μὲν ἦν ἐκείνῳ πίστρακι) ἀνδρεῖα. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἅμαξα κεκμηκυῖα ἐστι, & similia ubique obvia. *J. F. R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀπολουμένους] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vi. 65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηνθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆκέναι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτά μοι ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκοπῶμεν λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐδίων, πένης ἐστί, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πλοχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

te, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non possis intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* b Ἀπεπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καλαπρηνθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non extat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τὸν δὲ καλαπρηνθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύοντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἔξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρηνθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρηνθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crate-

ra insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὼν* s. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*,

ornatur ab illo dives, Paraſitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi eſt, ut tu ais, iſti paraſitari, ſempe tanquam praeſtantiori viliorem; cum diviti hoc utile ſit, nutrire paraſitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam ſecuritas multa ab hujus ſatellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adſtantem videns; ſed neque veneno facile moriatur, paraſitum qui habeat. Quis enim inſidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praeguſtante? Itaque dives non ornatur modo, ſed maximis etiam ex periculis a Paraſito liberatur. Adeo Paraſitus quidquid eſt periculi amore ductus ſubit, ac non tantum in edendo diviti nihil conceſſerit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris perſecutus, neque ulla in re artem tuam deſtituiſſe, non, ut dicebas ipſe, imparatus, ſed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipſum

σι κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τ̀ δὲ πλούσιον πλούσι ἀδέποτε κοσμεῖ.

1 Ἄλλως τε ἀδὲ ὄνειδ αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φὴς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τ̀ παράσιτον, ὥγε μὴ [e] τὸ κοσμεῖσθ ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τ̀ τούτου δορυφορίας ὑπάρχῃ. εἴτε γὰρ μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' ἀδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ἀδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τοῦτο προεσθίοντ καὶ προπίνοντ; ὥστε ὁ πλούσι ἐκὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τ̀ μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζετ. εἴτω μὴ ὁ παράσιτ ἕνεκα φιλοτιμίας πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας ἀδὲν τ̀ σεαυτοῦ τέχνης, ἐκ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητ ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τ̀ μεγίστων γεγυμνασμένο. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθ] Τῷ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτου προεσθίοντ] Τοῦτο ἓ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' ἀδὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τ̀ ἀνθρώπων τ̀ ἐδεσμάτων. *V.*

τας, quod de phthiſi accepit; qua periiſſe illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσεριάς] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσεριάς] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσεριπὰ ἓ δυσπλεριπὰ πάθη ſibi moleſta eſſe ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελεύτησαι λίθῳ τ̀ ὕδρων ἐπιχυθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινύσαντας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Geſn.* emendabat φθινύσαντας. Recte credo; nam φθινύω ignoro, & nil ſolemnius hac vocalium permutatione. Interim ſervavi ſuſpectam vulgatam, ſi forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόντας] Ariſtotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγυ χρυσίου] Vid. ſupra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeſo? Nihil prorſus. Lege, me auctore, aut Κρούσυ, aut Μιδᾶ, donec ex Mſſ. Codd. utrum horum maluerit, conſtet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγυ χρυσίου] V. *Bis Accuſ.* c. 21. poſt med. ubi Γύγυ δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta ſignificant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vſ. 5. (Ed. minor. *Hemſt.*) Γυναικὶ κόσμο ὁ τρόπο, κ' ὐ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad ſatellites regios reſpici, non eſt quod dicam. Sic δορυφόρημα, de ſatellitio tragico, ſupra *Icarom.* c. 9. atque alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἴσχρὸν, ut infra deinceps uſurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τὶ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ συνιππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ συνιππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἐθέλοις ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum.* PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere?* TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi respondе: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere?* TYCH. *Juxta currere.* PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare?* TYCH. *Juxta equitare.* PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari?* TYCH. *Juxta jaculari.* PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἐθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in συμποσίου appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet.* Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque maliem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint, sed cum non videam, qui συμποσιάζειν eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖν grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτεῖν. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem propo-

nere

ri, marie veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ᾗ ἑῶ καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος ἣ τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτῷ δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ᾗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ᾗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τὰ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

1 ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ᾗ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γάρ) λίπα τε ἠλείφοντο, ᾗ κατέψη-

d Ms] Mοι *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *F.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις Σόλων *B* 1. & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῶν *Fl.* Ceterae ὑμῶ cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. F. Ald. Fr.* &c. Κυλιν. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *F.F.R.*

44. Ἐθ' ἑλοιο] *Ven.* utraque ἐν ἰδίοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μίμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. φυλάττω μοι, ἔφη, τὴν ἀρχὴν γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὴ μηδενὶ ἄλλῳ παραδῶναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *F.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *F. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυθ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *F.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *F. B.*

7. Λίπα] Oleum μανίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ☉ τ̃ [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μ̃ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθῶσί τε ἀλλήλους [b] συνηνεγμένοι καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼ κράμεν☉ ἐκείνοσι τ̃ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφ☉· εἶτ' ἐπικαλαπεσὼν, ἀναχύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ̃ πηλόν· τέλ☉ δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ τ̃ γαστέρα, τ̃ αὐχένα ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παραχροτεῖ ἐς τ̃ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τῦ ἐλαίυ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῦ βορβόρυ ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ̃ χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ̃ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ γέ τοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλόντες

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt; non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B1. & 2. H.* Ἄτερον *J.* b Συνηνδυκότες] Rescripsi ex W. Σωνεν. Edd. c Ἦν ἰδὼ] Sic Edd. & M. Ἤνιδὴ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερ☉ τ̃ ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερ☉ tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερ☉ Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερ☉. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερ☉ δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τ̃ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλεισφορβεῖν τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼ] Καί γε ἰδὼ. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Vid. *Xenoph. Anab. Aristoph.* & Nostrum *Anab.* c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδὼ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδὼ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῖν σκελοῖν] Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βίας ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καθαρισμοὺς ἐκ χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀφάρμοι ἐκ τ̃ ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας ἐκ τ̃ κεφάλων. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mort.* c. 17. & *Z. Tp.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλυες non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ὕτοί γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ ὕτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν ταῖ ἰρύγμασι ἐπαμῶνταί τε ἀλλήλυς. Sic Ms. non παράττυσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττυσι — ἐπαμῶνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [c] πάτησίν τε ἀλλήλους, ᾗ αὐτοὶ ἐκόντες [f] ἐπαμῶν) τ' χόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τ' ψάμμε τ' ὄλισθον [g] ἀφαιρέσης, ᾗ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχέσης τ' ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοπάδην κεκονιμένοι ᾗ αὐτοὶ πατάσσουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, ᾗ λακτίζουσιν. ὑτοσὶ γῦν ᾗ τὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματ@ [i] αὐτῷ ᾗ ψάμμε ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ ὡς ὁρᾷς [k] πεπαχθέντ@ ἐς τ' γνάθον. ἀλλ' ὐδὲ ὁ ἄρχων ὑτοσὶ διίστησιν αὐτὺς, ᾗ λύει τ' μάχην. τεκμαίρομαι γ' τῇ πορφυρίδι τ' ἐχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ ᾗ ἐποτρύνει, κ τ' πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, ᾗ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅπῃ τῦ αὐτῦ μένοντες, ᾗ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τ' ἀέρα.

Ταῦ-

[c] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτλασί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. [f] Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. [g] Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Aliv. F.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύσειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Πεπαχθέντ@] Παπαχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτλασί τε — πάτησι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτλασι legebam. *M. du S.*

Παράτλασί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. ἀράτλασι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτλασι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἰσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτλασι nihili eſſe. Et quamvis ἀράτλασι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὅλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὁλ. *M. du S.*

Τὸν ὁλισθον] Quod neutro genere τὸ ὅλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθ@ adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὅλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθ@, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθ@, — ὁ ὅλως καλαπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοπάδῳ] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα ὧν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοί γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἔστιν οἷς παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὸν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. Bt. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *Al.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα ἐκ τερπνοῦ· ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθὴ, εἶτ' ὡς οὐ μάτην διεζόμεθα τὴν ἀπανάλω] Ista ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθεύει, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθεύειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννῳ βιαζομένῳ, μήτε πολεμίοις ἀληθεύουσιν, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με ἀληθεύεις, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σέ μοι χεῖρον δέδηχας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικῶς ἔν τισ' ἀλλήλων ἀληθεύοντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με ἀληθεύεις & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα ἀληθεύοντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. B.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῷ ἐπὶ τῇ πάλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἓν τι τῶν ἀκατίων ἔκδεσι ἀναδούμενοι τοὺς σαυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ liis

niant utilia iſta atque jucunda. Mihi quidem ſi veſtrum aliquis tale quid faciat, ſentiet non fruſtra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen poſuiſtis his quae hic fiunt, aut quid facere iſtos dicamus? SOL. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum.

8. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae ſunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς ἐν μάτῃσι διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸ ὄπισθε τῆς στήλης κεκλιμένον, ὁ τῇ δεξιᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχων, ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν.

Τῶν δὲ γυμνασμάτων τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπαλλεῖσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τε καθ' αὑτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *AIW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. B1. P.* &c. f Λυκίου] Λυκίῳ *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. B1. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. h Πυγμῆς] Πυγμῆς male *J.* i Ὑπαλλεῖσθαι] Bene ſic Edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* ſola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. *Ariſtaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ σωματουργουμένων βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnaſ.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δίξια ὑπὲρ τὴν „ κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσεις ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed καταπλωμένῳ de ſaltatore, Noſter etiam ſupra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Geſn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, ſignif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *ſurſum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* Ergo ἐκεῖνο quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum quod ſequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Ariſtoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως ἐκ κινῶ ταχὺ ἐκ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν ἐκ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἀμφω παγκρατιαστικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Videtiam *Philoſtrati* locum ad Δημων. c. 49. ſupra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non ſatis perſpicua; ſi enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen c. 24. ubi diſtinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ—. *J.F.R.*

94. Στέ-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲ στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὔκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀγαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεπιδακέναι καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona olea- 95
gina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio
plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; a-
pud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae
olea. Quid rides, Anacharsi, an quod
parva tibi videntur ista? ANACH. Non: 1
sed magnifica dixisti praemia, & digna, in
quibus liberalitate certarent, qui ea consti-
tuerunt; digna, pro quibus auferendis su-
pra etiam, quam possunt, contendant ath- 5
letae: adeo ut malorum caussa & apiorum
tantum laboris praecipiant, & periculum
incurrant, ne alter ab altero suffocentur,
& luxentur, quasi non liceret sine moleſtia
copiam malorum, cui volupe sit, conse- 10
qui,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit Solan.

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & hic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. J.F.R.

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. οἱ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῦ σελίνου ξύλον ὧν ἐπεσήλθε δὲ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμιόνους ἐκεῖνον, ὡς [ἱερὸς οὖσι] ἐπετήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Pott.* M.du S.

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro οἱ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. J.F.R.

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ] Hæc sic vertit *Vincent. Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Græco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crisseus* vel *Cirrheus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτείαν δένδρων οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ οὐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacræ, e quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοῖνιξ μὲ ἡ παιτὸς ἀγῶνος γέρας στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ οὐδεὶς στέφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male *μῆλα poma* intelliguntur, *μηλέα* tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniæ*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου καθίστασθαι — δάφνης δὲ στέφανον ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κεῖσθαι μὲ (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν εὐδῆλον, ὅτι δὴ τὸ Λάδωνος θηρατὴς Ἀπόλλωνα ἱμασθῆναι κατέχειν ὑ φάμος. Aliam vero ejus rei causam refert *Ælian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed te vpore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Æthiopicis armatis cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea fine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ σίτου, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, ἡ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἑπομένη αὐτοῖς δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς ἀπονωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχάμψαντα ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων ἐκθεμένους. ANAX. Τοῦτο φῂς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες ἀμ-

d Ἀνάχαρσι] Ἀνάχαρσι W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed fine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μῆλα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Post.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. πρόκειται στέφανος ἐκ πίτυος, ἐδὴ κοτίνου ἢ σελίνων. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.*

Nub. Accipiebant autem ureeum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burmann. Z. Kallim.* Ex hoc igitur quoddam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar„ boris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da„ tum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 2. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίνοις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel„ lum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. K.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. F. G.

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρός. Vid. quae mox notamus ad c. 13. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὸς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείρανλες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχονλες.

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσανλα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τοῦ ῥέους, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀνλιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ κατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ [e] ἱμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· εἴτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἐγὼ μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὃς φῂς ἁπανλαχόθεν τοὺς βελτίστους συνηγμένους ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Θοιμάτιον] Θοιμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀνλιπάλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaſſe Θιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μιγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Ἐνύχ. c. 12. pro πάχθη, μιγίθη repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μιγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μέγιθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pol-*

luce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅπλοις τοῖς τοιούτοις. ἐγὼ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταγνῶναι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παλαιομένους γε, καὶ ἀλλήλοις ἐγκειμένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀττομένους, καὶ συμπιπτομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χρόνος ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὑπὲρ τούτοις. οὐ γὰρ ἔστω λέγων ἄν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ὀπίσω, καὶ ὀπιχροῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παρομολυνόμενα ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἄλεκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον σὺν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικρὸς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῇ ἀρετῇ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ὅτι δὲ ἐν νήσῳ τῇ Λιπαραίων μικρᾷ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καταμικρίζουσιν ὡς μεγέθει σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Amabi-*

φάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο πάντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνιῶντες; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὑπὲρ τοῦ ἀδήλου καὶ ἀμφιβόλου τὸ νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττάμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνουσιν;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐπεσκοπεῖσθαι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· εἰ γὰρ ἦν τὰ κάλλιστα ἢ ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, ἢ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ εἴθε πρὸς ὑμῖν καλανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-sibus ho-

a Ἡττάμενοι] Ἡττηθέντες Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνουσι] Λαβόντες W. & marg. A1. c Μηδέπω] Sic W. & marg. A1W. Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Παρὰ W. & Fl. f Πρὸς] Περὶ W. & marg. A1. Sed πρὸς Fl. cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπόπια, Gemac. τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ῥέοντα πυά. ὅθεν γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

diguis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μεγίθη legere malit, τὰ κάλλιστα μόνη, me non repugnantem habebit. J. F. B.

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. Paulus in I. ad Corinth. IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Bos in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Arist. frequens. J. F. B.

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-

δὲ

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certámen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pitu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

ραίων ϗ [g] ξένων, προειλόμην χτ\ κλέος, ἐπεὶ σφ ἦκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, ϗ ἐθῶν τ χρήσιμων εὑρετὴν, ϗ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, ϗ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε σὸν ἂν φθάνοις διδάσκων με, ϗ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, ϗ ἄποτος συγκαθεζόμην, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφρικοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι ϗ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ϗ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ χτ\ μέρη ἕπεσθαι, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ ἄλλων ὅσα ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τ νέων γιγνώσκομεν, ϗ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἀρχῶνται συνιέναι τε τὸ βέλτιον, ϗ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, ϗ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξιμι, ὡς μάθοις ἔ τιν χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, ϗ ἀφαιρεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τ ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύνωνται ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἅπασι τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐν τούτῳ ϗ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκεῖται, ϗ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ ἀνθρώπων

[g] Ξένων] Sic W. & Fl. Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξιμι] Reſtitutum ex W. Διεξέσιμι Edd. priores.

ἀνδρὸς. M. duS.

4. Οἰκωθείη] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οἰκωθείη legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄμεινα πόλις οἰκοῖτο. M. duS.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum eodicem eam rejicere, religio fuit. J.F.R.

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τι margini codicis ſui adſcripſit. M. duS.

36. Διέξιμι] Sic recte W. In Impreſſ. διέξιμι. M. duS.

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τ προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura ſimilia L. Bos. Addiderat Cl. Hemſterh. etiam videnda Syneſ. Ep. 100. p. 239. D. Et Baſil. Seleuc. initio Gr. I. J.F.R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πατρίδι, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου παρεγίγνετο· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγεῖ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφεύγει τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶϊ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μηδ' ἐκείνων

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Πατρώων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Fl.* & W.

62. Ὀφέλον — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum ὀφέλον* aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi οὕτως πότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. οὕτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. οὕτως μενεῖ. *Diod. Sic.* III. c. 8. οὕτως δὲ. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea ſibi placentem, aut coronatum apio. Sed, ſi videtur, in umbroſum illum locum progreſſi aſſideamus in ſedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque ſolem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi viſum eſt, ne ſolus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidiſſima pars eſt aſtri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ſiccum aridumque aëra reddentis; atque ſol circa meridiem jam ipſi imminens capiti, aeſtum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo ſenex jam homo, neque ſudes ad aeſtum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam ſentire videaris, nec umbroſum locum circumſpicias, quo ſubeas, ſed facile excipias ſolem. SOL. Nempe vani iſti labores, Anacharſi, & perpetuae in luto volutationes, & ſubdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra ſolis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ὅπῃ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γοῦν πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄφυκτον τιθέντος, καὶ τὸν ἥλιον καθ' μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, φλογμὸν τοῦτον καὶ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή.

Καὶ

d Ἔπι] Sic recte P. aliaeque. Ἐπὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη W. *f* Ὅτιπερ] An Ὅτι περ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abeſt a *J.* & *V2.* Adeſt in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando ν. ultimum videntur eliſiſſe, inde factum, ut deinde conſona ſequente, modo adſcriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πῖλον] Haud ſuo loco vox οἴκοθεν ſita eſt; ſed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philoſtrato* diſcas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum eſt οἴκοθεν, ſi cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπίωμεν, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. οἴκαδε ἰόντες, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferueris. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aeſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅτως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐγχείσαντα ὁπόσα αἰεὶ ἀνθιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. εἰδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ στοᾷ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὑμῖν ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτοσὶ (δείξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ· σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alteratrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me instituerís, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσα. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. Al. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἐλλιπὴς ὁ φράσις τοῦ συμπεριλαμβάνοντος προσεκτικοῦ ῥήματος, καὶ σημείωσαι Ἀθηναίοις. εἶεν ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. ὅπως δὲ ἐν τοιαύτῃ ἐλλειπτικῶς πρόσωπον ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύσῃ αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκέπτει, ὅ' ἐστὶ τὸ τέλειον εἶπας. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκέπτει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλυθὲν (6) ἔν ἄνωθεν τὸν λόγον λέγε τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλάβου, οὗτω σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅπως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο ποιῶν. καὶ ὅπως τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. V.

(1) Ἐλλιπὴς] Ἐλλιπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκέπτει διλογίᾳ. Ἀτλιακῶς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἐ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὴς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσέξῃς est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id unoque more enunciare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Δέγεται *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' ὧν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem versu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Minor qui *Solanus* Noster facilis aliis ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιῶν recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & neneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae prosunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata esse

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ e ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστήσατε πρὸς τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει πρὸς τῇ Ἀθηνᾶ, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἐκ f αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ πάλαι g ὑμῖν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν h ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν παύτῃ πρεσβυτάτῃ τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα i σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, k ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, l ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφέσθω *J.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. f Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. g Ὑμῶν] Bene sic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *J.* & *V2.* h Ἑωρακὼς] Ἐσωρακὼς M. male. i Σὲ] Omissum in M. k Ὡς φασὶν] Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l Ἐπίστασθαι] Ἐπίστασθε W. male.

sus καὶ ὅπως μοι παλαιογρήσῃς. Et sic *Eurip.* quem adducit, itidem cum subjunct. Immo vel simplex μὴ & ὡς μὴ subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noster mor c. 18. f. ὡς μὴ ἀφεπλέωμεν, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impress. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius adripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀπαιτοφαίμην αὐτὸν] Non audio Florentinae αὐτῷ. Ἀπαιτέω enim cum duplici accusativo construi amat; quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀπαιτέω τι τινὰ τινὸς construi solet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι prisci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in Attic. & *Demosth.* ὑπὲρ ἐπιταφίῳ consulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγεγράφεσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκῆν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI, *Paraſ.* c. 48. Et passim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Hesych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici potestate hujus vocis vid. Cl. *Hemst.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meursio*; primo X. numero a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum statuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristoph.* ἐκκλ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epistol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. supra c. 14. sub init. *M. du S.*

ση, [a] εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· κἂν ἀντερῶ, ἢν τί μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅπου ψυχρῷ τῷ λίθῳ. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ὠφελήσοντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀγαπᾶτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἐκβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατ' ὀλίγον ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι πρὸς ἃ νῦν ἔρρησιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ πλατύνῃς, μηδὲ ἐπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ.

queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi velut legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω ποι ἐκπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μελαξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ ἀσχόλησις αὐτῷ τὸ μῆκος. ἢν μὴ μύθοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσῃ οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βυλῇ

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσειε] Εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. b Πειστέον] Πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* c Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & *S.* Συνειρεφεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι *Fl.* Prius cett. & M.

50. Συνηρεφεῖ] M. *S.* & *A.* Reliquae *συνειρεφεῖ* mendose. *M. duS.*

70. Διαπόψῃς] Lego ἀλγκόψεις. F.G. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aoriſt. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἢν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] I. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. F.G. Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βυλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰν. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βυλή. *M. duS.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνου] Subaudi Νόμου. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemst.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱονεῖ ἐν μέρει ἑκάστῳ ἑκάστου, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα reum; vid. tamen exempla plusculа adferentem Rev. *Fac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataker*um haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos caussas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *caussas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causfae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causfam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causfae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν περὶ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάτοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τὰν ἀεὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινώσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὑπὲρ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἐῶν λῆρον πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ παρεκτείνειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν βουλῆς μοι τόνδε ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καλαῤῥητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. εἰ γὰρ ὑφ' ἥλιον ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεται εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

77. Φόνου] Ὅτι οὐ τὸν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος οὐκ ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τοιοῦτον πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [*Actor.* XVII. 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ Δημοσθένει. καὶτοίτοι οὐκ ἀγνοοῦμεν δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῶσι ἢ τοῖς ἐκκλησιαστικῶς δυναμένοις, ἤθους τε σεμνοῦ καὶ λόγων ἐξουσίᾳ οἷς τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προκάθηνται, οὐκ Σενεκιῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ φεστότης τοῦ λόγου παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

* Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec *Solan.* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. *J. F. R.*

stra mancum pronuntiat. *J. F. R.*

84. Ἦν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. *G. C.*

90. Περιπέτειν] Περιελίττειν legit Interpres. *F. G.*

Περιπέτειν — τὸ τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis τὸ, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. *J.* No. 87. *J. F. R.*

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. *J. Elsner.* neque hanc Luciani praetermisit. *J. F. R.*

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι καὶ διὰ τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατ' ὀλίγον τὴν βουλὴν ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀμφὶ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἕδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν εἰς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολίτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλὰ νοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλῶς σκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιοτιοσι sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῶν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ὑμῶν cum *Solano* lego. b Περιτετραγμένον] Περιτετραγμένον W.

21. Ἡμῶν] Lege ὑμῶν. *M. du S.*

Ἡμῶν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε ὑφυῆς ἁμαρτήματα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτ' ἄν, καὶ τὸν φαῦλον ἧττον μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεθακοσμοῖτο. At prius eſt ἐπανορθοῖτο. Sic paullo poſt, αἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίχρι μὲν πρόσχωσι ἐπιτηδείως ἔχει, σκάπτουσι, καὶ σκαφαττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν ἐπιμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἵνα. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Parafito* c. 53. Ταῦτα ἀπέλλυ). in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνον). & alibi ἱππία θνήσκουσι. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πυρὶ δαπανᾶται. & ἀμυκτότατά ἐστι. pluraque talia. *J. J.*

Ἀφ'] Ita M. & Bl. Ed. melius, meo quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἀφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Enang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρων τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Paſt* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπέλαυε ἡ ναῦς ἀπὸ τῶν πνευμάτων. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βυλόμην σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ τούτου προστατήρια δράσει. *Enang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτιστα ἀναλαβοῦσι μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν καὶ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνέσεως ἤδη γίγνωνται τὰ καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προλιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς βλαστόντα βελτίω παρὰ πολὺ [e] γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Alii.* ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιτο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν δεδικαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσ[ε]ται ἀπ' & ὑπὲρ ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Fenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μεταπεσμεῖται. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Fenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μεταπεσμεῖται, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare, neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Fenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Voſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἤθη διαφέροντα, καὶ — ὑπήκουσι, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκουσε concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲ ἂν εἰσὶ & ἔτας ἴσχ.) Sic mox c. 24. αὐτοσύνορα γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοι). At ſi quid mutandum, μεταπεσμεῖτο potius pro μεταπεσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσοιτ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μελαχροσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν ἀπὸ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲ πρόσγεια καὶ νήπια ὄντα, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ ἀσαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲ τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλιχοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀρετῆς τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἢ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῃρεῖτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, καὶ περιμένειν τὸν κήρυκα, ἢδὲ τὴν [d] Ἀρεοπαγίτην,

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio *nobis* ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ *Fl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wesſel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Aſin.* c. 10. πλαγὰς ἴστι πλείω λάβοις. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex *Ariſtaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί ἂν εἰσῆλθες; ibid. p. 202. Φάρμακα πεπώκαμεν — φλίδα δὲ ἐτρυθλίσαν σὺν εἰσθάς. Et ep. XV. ἴγνωμεν ἐ ἠπιφάνω. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίεσται — καὶ ἀφάμαρτοι, cui adde *Enang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσατε. Et *Ælian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, ἀδὴ πίνουσιν ἐπικόπτοιμι. *J. F. R.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres *Ariſtoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M. du S.*

64. Ἐπιλέξασθαι] Conf. ſupra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemſterhuſio.* Adde 2. *Ver. Hiſt.* §. 36. *J. F. R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adſcripſerat *Solan.* At neſcio num prorſus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiosè nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τῶν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγόντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὴ τί τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγουσας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εὑδὲν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινοεῖ; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχήν, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν φῄσῃ, γυμνάσια, καὶ ἀποπονήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεως, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιπαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ μετὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτῶν μακρᾶς ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν) ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνο-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμμ.] Non adest ἅμα in Mss. Graev. Adest quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σαυτῷ habuimus supra *Paras.* c. 8. & ipse sibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἐμαυτῷ I. *Ver. Hist.* c. 6. *Asin.* c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J.F.R.*

93. Προῤῥήσεως] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν) ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mss. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

op-

ὀνομάζομεν. ἢ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ἐν κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας ἐπιδεικνύμενοι, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἐπισκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλέγχεσθαι.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ὃς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἐδάτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα καμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. ἐπὶ αὐτοῖς, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδωσιν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contrà Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. *M. du S.*

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα ϗ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, ϗ τοῖς τοιούτοις ωδηγόμθοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονθ.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅσῳ μάλιϛα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καλαγυμνάζομεν. ἐπδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἁπαλὰ ϗ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, ωρῶτον μὲ ἐθίζειν ἀξιῶμεν ωρὸς τ' ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάϛαις, ὡς μήτε θάλπ@ δυσχεραίνειν, μήτε ωρὸς χρύ@ ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, ϗ καλαμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιτο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲ [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμθα, δυσραγέϛερα ϗ πολλῷ ἀφθαρϗέϛερα γίγνεαθ, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀφελεῖσθαι. τεντεῦθεν ωοικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, ϗ διδασκάλους ἑκάϛων ἐπιϛήσαντες, τ' μὲν τινα ωυκτεύειν, τ' δὲ ωαγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε ωόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, ϗ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς ωληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τ' τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεϑ ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε ωαρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, ϗ τ' σωμάτων ἀφειδεῖν, ϗ ωροσέτι ἐῤῥῶαθ ϗ καρτερεῖν. ὅσοι δὲ αὖθ κάτω [e] συννευκότες ωαλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, ϗ ἀνίϛαϑ εὐμαρῶς, ϗ ὠθισμοὺς, ϗ ωεπλοκὰς, ϗ λυγισμοὺς, ϗ ἄγχεαθ δύναθ, ϗ ἐς ὕψ@ ἀναβαϛάσαι τ' ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ἕτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

[b] Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. [c] Γίγνοιτο] Γίγνοιτο W. [d] Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. [e] Συννευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κριὸν — καχνότα ϖαμμύγιθος] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥῆτις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιτο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιτο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ἕτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus pri-

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀσκουμένοις. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ πολὺ ἀφικοίμεθα εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἶσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀσκονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ὄντας φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μὴ ὠχρότητα ὑπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia omalis, & patientiora corpora illis, dum ita labore ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum dejiciat, & ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamusque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis.

25. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qua-

liz

a Συμπλακεὶς] Συμπλακεὶς W. b Τοῦτο] Τοῦτο M.

priſcis aderat ante οὖσι, quaſi ſeparatus eſſet ſenſus, & nominativus adeo abſolutus, qui jam, ut Cl. *Geſn.* quoque voluit, a praemiſſis pendet. De nominativo illo abſoluto alibi agemus, ſi uſus poſtulaverit, quod Index commonſtrabit. Qui vero periodum hanc ſeparatam volunt, poſſunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentiſſima ellipſi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De οὖσι — ὁδὶ autem ſic poſito conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hiſt.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Paſt.* III. 110. οὖσι ἴλαθον αἰτὴν ὁδὶ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J.F.R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιτο. *J.F.R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. Mus. Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥεύμασι] Supra ad I. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi πολλαχοῦ οἶνον ῥεῖτλι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτου editum culpa operarum) haec verba adferens ſcripſi ῥεῖτλα, quia ſic legebam in *Junt.* (etſi male ῥεῖτλε typis in ea deſcriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύμασι habere video, quod mutaſſem, ſi plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥεῖτλα magis obvium, quam ῥεύμασι. Eſt tamen ap. *Homer.* Il. Φ. 367. χεῦται δ' ἐῤῥώοντο μὴ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥεύμασι ὁ νικήσας, quod ipſe exponit eadem forma dici, qua λαμπάσι, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quam & ſupra l. d. id activa ſive tranſitiva poteſtate, accuſativo junctum habuerimus, quod *Solan.* fruſtra ſuſpectum habebat ratione accuſativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γὼ ῥεύσασι γάλακτ' ἐμίλει quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque ſtructura loci iſtius in I. *Ver. Hiſt.* poterit eadem ratione ſtare, ſi conſtruxeris, πολλαχοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥεῖτλι οἶνον, μᾶλλον οἷον ὁ χεὼν ἐστὶν, ut Cl. *Geſn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare ſimile eſſe vinum fluenti, quod revera vinum vexiſſe adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολλαχοῦ ῥεῖτλι οἶνον ὁμοιοτάτου &c. ut ſimilitudo referatur ad ſpeciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* at-

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥέοντα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε πεπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον διηγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῆς σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥέοντα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέοντα *J.* Vulgatum ſervat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* g Περιλελειμμένον] Περιλελειμένα M. h Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆς ἀσάχνου κύτρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥέοντα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱματὶ ῥεομένῳ quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J.F.R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην ἐν αἷς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι & ἵεσθαι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγίνετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* neque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J.F.R.*

14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γλαφυρώτερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γλαφυρὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J.F.R.*

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν [a] διευ-
χρινοῦντα, καὶ προσωφελοῦντα.

Καὶ ἀφ' τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον ἀφαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀοδενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὗται γὰρ ὑπὸ τοῦ λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, πολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾶς τῆς ὁρμῆς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καλακαυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήτε ὑπερατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπορρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διδυκρινοῦντα] Διακριτοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἔνδοθέν τε W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic Fl. *Fr. J. H. Ald. Bi. P. S.* Ἐνδιδὸν W.

24. Διδυκρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ νῦν ποιηταῖς ἐπιτρέπομενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωφελοῦντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo discescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιτλίον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, δοῦσα, δόν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Pro τάφον recte viderunt Eruditi reponendum τάφρον. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Τάφρον. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφον] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. *J. G. G.*

Ibid. Τάφον] Mſ. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male ταφον legitur. *M. du S.*

Τάφρον] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χυμ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut curſu valeant eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam trajicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidiſti vero etiam aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum jactavit in aërem, &

σμῶν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἐποχείμων, [f] ἐπιπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος ἐπὶ πρὸς τὸ ῥᾴδιον, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπάλλεσθαι [g] τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦμεν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα δὲ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *Aldi*. [g] Τάφρον] Τάφον *Amſt. S. F. Ald. H.* &c. Τάφρου recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic eſt in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναμίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.* 67. Ὄχανον] Ὁ λαβὴ τῆς ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde quod noſtra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibraſſent in ipſa jam ſaltus micatione poſt tergum rejiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eisque impetum juvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *F. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. *Euſtathius* aliter deſcribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος. ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & σόλον. Scholiaſta σόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. *Homeri* utique locum reſpicit Il. Φ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναμίπτω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναμίπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναμίπτουσιν. *F. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ὀπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὦμούς τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄφρ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἱδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστις ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζων ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφαρύπνηται τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἧκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' οὗτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μέντοι κόνιν [g] τουναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληλε) Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τουναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V. c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείων esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείων pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M. du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχθύες] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

7. Κόνις] *Plut. π. τῦ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ & τὰ τῶ ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλεσσύνους τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. *M. du S.*

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμώμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιοχρότητος, ἐθίζουσι καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαπτομένη, καὶ ἐπίπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀγαθοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ φιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἂν ἡδέως ἐν τῷ διαστήματι τῷ πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ διατετριμμένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν ἱδρῶτα, ἑτοίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἐπὶ φυγῇ εἰς τὰ ἔσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πλησίοις ὄντες, ὡς ἐπαπτήσειν τε, καὶ ἐπιτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, τοῖς μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀσ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *Al.* Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *F. F. R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ἂν ἐν ἕλῃ ἀποπλύναι. &c. *F. G.* Ἀποπλύνας] Ita necessario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *F. F. R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Coactus.* F. G. Supra *Gall.* c. 24. ἵππον συγκεκροτημένην. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παντηχίαις πανοπλιαῖς συνεκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Ares.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτάρκης ὥστε ὑπὸ — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *F. F. R.*

36. Est

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσα.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem ; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβληκότες· καὶ ἐκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περισκηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ ἀφάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβάλλοντες τὴν κεφαλήν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξετε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ πού ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῆς ὑποδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi ; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis : ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis : altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῶν *J. P. H. Ald. Bt.* male. c Ἡμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. Bt. S.* & M. Ἡμῶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemiſſo ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ροι αὐτὸς, ᾗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γὼ, ἢν δέῃ, κἄφα, ᾗ ἢν διώκηλε, ἄφυκλα τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῖν δ' ὕτω μεγάλα βήματα βαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲ ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ᾗ παιδιὰ ἄλλως, ᾗ ἀφορμὴ τριβαὶ ἀργῆσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ᾗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησε, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τ' ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα ἡ πρὸς ἀλλήλους μὴ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσαι, μὴ κινδύνων μελετῶσι τ' ἀρετήν. ὥστε [g] ἀφέντας τ' κόνιν ᾗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν ᾗ ἀκοντίζειν, μὴ κἄφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, ᾗ οἷα ἀφορέαλ πρὸς τ' ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὴ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ᾗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ᾗ θώραξ, ᾗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὑπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & *ἀφέντες* conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἓ γέρρον] Γέρρον τὸ πλεκτὸν σκέπασμα ἐκ ψιαθῶν βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ὡ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ ἓ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὴ γὰρ γέρραινα ἓ ἰέρηται ἐπὶ τ' (3) αἰδοίων. Ἀλκμᾶν δὲ ἐπὶ τ' οἰκιῶν τίθησι τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τ' (4) σκηνῶν, ᾗ τ' ἀφεφθαγμάτων, (5) οἷον ἓ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ᾗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστιν (7) ὡ οἷς παρεφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιδρύσει. ᾗ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἓ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα μέ. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὴ γὰρ γερραινα ξία] In editis erat μὴ γὰρ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γερραινα ξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ —— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραινα ξία.

(3) Αἰδοίων] In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: ταυτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ' ἀγορᾷ Φερνιράτης, γέρρινος ἀποσαυρῶται.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὸς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὼ γέ τοι ἂν σπασάμενον τὸ μικρὸν armaturae militibus perieritis. Certe si τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ πρὸς τὴν ζώνην, μόνον ὀστricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτο- irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso βοεὶ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων primo clamore capiam Gymnasium, fu- [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ gientibus illis, & nemine contra intueri τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατα- occultati circa columnas, risum mihi lacri- κρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέχοιεν, mis plerique suis ac trepidatione praebeant. δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' Ac tunc videas illos non, ut nunc, rube- ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώ- ntes corporibus, sed pallidi statim fiant ματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες omnes, tincti aliter a timore. In eum vos αὐτίκα γένοιντ' ἂν; ἐπεὶ τῶν δέους μετα- statum longinqua pax adduxit, ut non fa- βαφέντες. ὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαν cile cristam unam hostilis galeae videre su- λόφον ἕνα χράνους πολεμίου ἰδόντας. stineatis.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνά- 34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, χαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' Thracum illi, quotquot cum Eumolpo ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ expeditionem contra nos susceperunt, ne- μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπι τὴν πόλιν, que illae vestrae mulieres, quae Hippolyta οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. duce urbem nostram invasere, neque alii, ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ quicumque periculum nostri fecerunt in ar- οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, mis. Nos vero, beate, non quoniam nu- διὰ τοῦτο καὶ ὅπλα ἐξάγομεν ὅπι τοὺς da sic juvenum corpora labore subigimus, κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι propterea etiam inermia educimus ad peri- γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς cula: sed ubi pro se sunt optimi, postea ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν exercentur cum armis; quibus sic affecti αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ multo jam utantur melius. ANACH. Et ποῦ τοῦτο ὑμῖν ὅστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ubi est illud vobis armatorum gymnasium? ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦ- Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam τον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελ- undique totam lustraverim. SOL. Sed vi- θών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἄν, ὦ Ἀνάχαρ- dere poteris, Anacharsi, si diutius apud σι, ὅπλεον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα nos

a Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post ὦν— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μεταπέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *AIW.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπεὶπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *AIW.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παριζῶσι] Ita W. & *Fl.* In Impress. περιζ— *M. du S.*

27. Ὅστις ἐν ἄσει σιδηροφορεῖ] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Tax-

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habeteris ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores exhάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, φαῦλον ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόχειρόν γ' ἐστὶν, ὅτις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλασπάσας ἀπὸ τ' ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τ' σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα φαῦλον ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τ' ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢν χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τ' νέων, ἀδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τ' ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, καὶ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τ' ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

[g] Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι Edd. hac priores. [h] Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκῃ minus bene M. [i] Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. [k] Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* [l] Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευόμενον W. & marg. *Al.* [m] Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Toſ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχῶς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιδρομοίων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & Impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. *J. F. R.*

μεῦ λάθῃ ἀφαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ τὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχῃ τὸ σῶμα καταλιπεῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτῶν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄπονος ᾖ, μηδὲ ἀφθονίαν τῆς ὕλης ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ὅπερ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γοῦν τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, προσθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἀφορμὴν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ μέν, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ ἀφανοῦς ὀξὺ διδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους;

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur & laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facies, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τῆς Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. *Fl.* nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῦ λύχνυ] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. *G.*

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non a sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἠρξατο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τὸν μῦθον habet Edit. Lacmarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς ὁ λύχνος] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno*

usu

venes certantes, interdum in armis instituti-
tis pugnam, sed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
ostenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas in his tule-
rint, ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi sint, & bono
habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nuda-
ri, & dignissimum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a spectatoribus, & quod
maxime fit insignis, & digito monstratur,
tanquam aequalium suorum praestantissimus.
Proinde multi spectatorum, quibus tempe-
stiva adhuc propter aetatem exercitatio, di-
scedunt non mediocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam si quis,
Anacharsi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perfi-
cere? Jam vero ex his quoque conjicien-
dum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

ὄνυες, ὑδὲ ὅπλοις [f] ποιεῖσθε [g] ἄμιλ-
λαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον ὠθοῦντες, λακτίζοντάς τε καὶ πατουμένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕνεκα τίνος τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὕστερον ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς πρωτεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζηται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἴπον, ἐστὶ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ πρὸς τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν ἐκ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ζητῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζηται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ἡ γὰρ ἄκρα ἰσχυρὰς εἶχεν τὰς ῥίζας ἀνεφύετο, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχνόν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῇ φυτοῦ τῇ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J.G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 186. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. tit. ἐκ' ἰμαντοῦ — ἀποδυσαντες ἰδητε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζῃ] Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutaro opus est. *M. du S.*

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνῳ περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἐγὼ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχε πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχόμενα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐπιδύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ ὑπὸ προαπαγορεύοιεν τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῳ ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῷ, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γάρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς χρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἐς τὰ δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἷα μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖραν περὶ ἐν

patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro con-

[a] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. Ald.* fere perpetuo. Σῃ post δὲ inserit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δῇ. [b] Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mss. Gr. [c] Καμάτων] Καμάτου M. [d] Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etsi supra non semel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epist. 730. f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀδελφὲ, *ne quid committas illiberalius.* (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*; epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus, quo magis observari meretur. Meminit passim *Aristoteles* ad Epictet. *M. de S.*

12. Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] *Plinius* scribit Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certaminum solenniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert a Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut scilicet ne-

que

mutes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [c] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἑκάστους τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῇ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκόργου οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἂν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ βωμοῦ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ὑπὲρ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμηκέστερον βαστάσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς ἐκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι [k] νόμιζε αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδημίας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων βιαζομένων. εἴποι γὰρ ἄν

[c] Παίωσιν] Παίουσιν W. [f] Παρεστώσας] Παρεστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *F.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *F. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *El.* & M. [l] Πολεμίων βιαζομένων] Π—ας δ—ας *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mss. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τοῦ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀμφικτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *F.G.G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συναθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orthiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *F.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* lix. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀναστάντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συν-
δὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ
ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκῇ διαφθείρων, ἀλλὰ καρ-
τερικώτατος, καὶ πάντος δεινοῦ χρείττονας
ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πα-
τρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ,
ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε
ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν
τι ἐξείποι τὴν Σπάρτην, αἰκιζομένων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καλαγελῶν αὐτῆς, μαστι-
γοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα,
ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ
Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεωτερίσαλο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης
ἤδη ὢν ἔγραφε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν
ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ πρὸς τοὺς
Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι,
Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ σὺ, ὦ Σόλων,
ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους;
καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

obus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἤκουσεν] Ἤκουν W. d Οὐ σὺ καὶ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ σὺ καὶ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ σὺ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus*. Sed *Gesn. illam necessitatem imponentibus*. At nec prior versio, quam *Gujet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ὕτω intelligere, si praesse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. J.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ὁ ἡλικίᾳ δὴ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν — μέχρι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. J.F.L.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος —— τοῦ ἀγῶνος] *Obsop.* miscet: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερθέσμους εἶναι τοὺς ἐκπρεσβεύσαντας τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. J.F.R.

97. Ἐκπρόθεσμον] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, εἴτω καλαγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

I ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ὐ πάνυ [i] χρῄσκομαί σοι τοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα σε, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ἂν, ὦ Σό-

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. Fr. B1. & 2. P. S. Ἐλλεβόρῳ F. V2. Ald. Fl. H. [g] Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. [h] Ἀντερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. [i] Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W. Ἀρισκόμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἰλαροῦμαι Herm. f. & 2. Ver. Hist. c. 18. ἰλαρόω autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45. & supra T. I. in Dial. Mort. XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. Hemsterh. quia Juntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. J. F. R.

6. Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] M. & Fl. Ed. Sed in Mss. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρισκόμενος ἐν τούτοις. M. du S.

Ἀρισκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14. ἔοικας — χαρι-

ζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρισκόμενος ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in Ælian. V. H. XIII. 21. legam, ἢ ἔοικας καφῇ, unde tamen facile καφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Past. L. 2. p. 68. (al Νύμφαι) ἰφίκοσιν ἰλαῦσαι τὴν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: similis erat furenti, an: videbatur furens. Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρίσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. J. F. R.

Σόλων, ᾗ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἴσως σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ-γε οὐδὲ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὴν τοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐπιπόσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὰ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἤδη τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε θεωρῆσαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις ὃς ὀδύρονται, οἶμαι, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἀξίαν ὀπτῶντες σαφῶς, ὅτι εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ὅτε εἰ τοὐναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

1 OPerae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr. G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus Heſiodo is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis Coel. L. VI. 9. Dicitur autem tartarus a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in Philopſ. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. J. Elſner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλουτῶν] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis ſimpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrenus autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris. & Lact. I. 14. M.du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῳ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum Fl omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ —— τὸ ἀκριβὲς ἄλλον. Tox. c. 30. ante med. τὸν αὐτίκα τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρτεμίδος, τὸν ἐπὶ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῶ τῆ θανάτω δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ὅ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διαπραγματεύονται.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὰ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῆ γῆ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. Βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) ἀφ' τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῆ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἐάν τὸ παράπαν [e] ἢ ἀνόδῳ ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἁπάντων τῶν αἰώνων πάνυ ὀλίγων διὰ μεγίστας αἰτίας.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῶ ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] προσκεῖται, πρώτη δεχο-

c Αὐτῷ] Sic *El. P. H. Ald, S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *AIW. d* Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *El.* Qui adest in cett. *e* Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *El. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ἀφιεμένου *J.* & marg. *AIW. f* Προΐκηται] Πρόκειται *J.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τοῦ γάμου. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴποι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γὰρ τὸ τῶν ἀστῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προκεῖται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. προσκ— Edd. πρόσκ—. *J.* & *V2.* eam scripturam praefe-

χομένη τὸς ἀπαντῶντας, ἢν ὁδὸν ἴνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη ὑδὲ τὰ νεκρὰ τ᾽ ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ὕσην ἀδαμαντίνην, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τ᾽ φρυρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ᾽ αὐτῷ, κύων τριτέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὺς μὲ ἀφικνυμένυς φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῇ, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τ᾽ λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχε μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ τῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θεσσαλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἅ πιόντες τ᾽ πηγῆς, ἃ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis

[a] Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsi Graeca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τριτέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper.* καρχαρόδους. *F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν ἐς τὸ χάσμαλι διδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam rediguntur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe attentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & Homerus fecit, traditque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τ᾽ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ἀνόμασται Florentina recte, & ὦ in contextu delevit & repositerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ἀνομάσθη legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ἀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sel.*

EE

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνισομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κατ' λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δή τι τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

b Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. *c* Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον *Fl.* sola. *d* Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* sola. *e* Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καίμενοι *J.*

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς γὰρ αὐτῶν. *Parasit.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλαγωγοῦσι. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Ἐρινύες, *woeuel. Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. Pl. *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita αἰεν pro ἀεν vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Σπαλιστῶσι] Conf. infra *Philopf.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὄλεθρον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲν ἀποβλέπει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέπουσιν. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπὼς ἐκ τοῦ βίου. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. *Thucyd.* VII. 41. πρὸς τὰ τύχη προσπεσόντα. & c. 50. pr. ἀφικόμενον ἀπὸ τῆς Λυβίης. *Long. Past.* III. 117. εἰς κόλπον ἐκτάλασσαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἵστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἵστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

[a] αὐ῾τ῾ὸ ἔ῾σ῾χ῾ε῾, κινδυνεύων ὑ῾π῾ὸ τῆ῾ δίψης ὁ῾ κακοδαίμων ἀ῾π῾οθανεῖν.

siccus, siti mori miſer metuit.

90

Οἱ δὲ τῆ῾ μέσ῾η βίῳ π῾ο῾λλ῾οὶ ὄ῾ν῾τ῾ε῾ς ἕ῾τ῾ο῾ι, ἐ῾ν τῷ λειμῶνι π῾λ῾α῾νῶ῾ν῾τ῾α῾ι ἄνευ τ῾ῶ῾ν σωμάτων, σκιαὶ γ῾ε῾ν῾ό῾μ῾ε῾ν῾ο῾ι; κ῾ῆ῾ ὑ῾π῾ὸ τῆ῾ ἁφῆ῾ κ῾α῾θ῾ά῾π῾ε῾ρ κ῾α῾π῾νὸ῾ς ἀ῾φ῾α῾νι῾ζ῾ό῾μ῾ε῾ν῾ο῾ι. τ῾ρ῾έ῾φ῾ο῾ν῾τ῾α῾ι δὲ ἄρα τ῾α῾ῖς π῾α῾ρ᾽ ἡμῖν χ῾ο῾α῾ῖς, κ῾α῾ὶ τ῾ο῾ῖς κ῾α῾θ῾α῾γ῾ι῾ζ῾ο῾μ῾έ῾ν῾ο῾ι῾ς ὅ῾π῾ῃ῾ τ῾ῶ῾ν τ῾ά῾φ῾ω῾ν· ὡς εἴ῾τ῾ῳ μὴ εἴ῾η κ῾α῾λ῾α῾λ῾ε῾λ῾ε῾ι῾μ῾μ῾έ῾ν῾ῳ ὑ῾π῾ὲ῾ρ γῆ῾ς φ῾ί῾λ῾ῳ, ἢ συγγενὴς, ἄ῾σ῾ι῾τ῾ῳ ἕ῾τ῾ῳ νεκρὸς, κ῾ῆ῾ λ῾ι῾μ῾ώ῾τ῾ῃ῾ ἐ῾ν᾽ α῾ὐ῾τ῾ο῾ῖς π῾ο῾λ῾ι῾τ῾ε῾ύ῾ε῾τ῾α῾ι.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἕ῾τ῾ω῾ς ἰ῾σ῾χ῾υ῾ρ῾ῶ῾ς π῾ρ῾ο῾ε῾λ῾ή῾λ῾υ῾θ῾ε῾ τὰ῾ς π῾ο῾λ῾λ῾ὰ῾ς, ὥ῾σ῾τ῾ε῾ ἐ῾π῾ε῾ι῾δ῾ά῾ν τ῾ι῾ς ἀ῾π῾ο῾θ῾ά῾ν῾ῃ῾ τ῾ῶ῾ν οἰ῾κ῾ε῾ί῾ω῾ν, π῾ρ῾ῶ῾τ῾α μὲ῾ν φ῾έ῾ρ῾ο῾υ῾σ῾ι῾ν ὀ῾β῾ο῾λ῾ὸ῾ν, ἐ῾ς τὸ σ῾τ῾ό῾μ῾α κ῾α῾τ῾έ῾θ῾η῾κ῾α῾ν α῾ὐ῾τ῾ῷ῾, μ῾ι῾σ῾θ῾ὸ῾ν τ῾ῷ῾ π῾ο῾ρ῾θ῾μ῾ε῾ῖ῾ τ῾ῆ῾ν ν῾α῾υ῾λ῾ι῾λ῾ί῾α῾ς γ῾ε῾ν῾η῾σ῾ό῾μ῾ε῾ν῾ο῾ν· ε῾ἰ π῾ρ῾ό῾τ῾ε῾ρ῾ο῾ν ἐ῾ξ῾ε῾τ῾ά῾σ῾α῾ν῾τ῾ε῾ς ὁ῾π῾ο῾ῖ῾ο῾ν τ῾ὸ νόμισμα νομίζ῾ε῾ι῾, κ῾α῾ὶ ε῾ἰ δ῾ύ῾ν῾α῾ι῾ π῾α῾ρ᾽ ἐ῾κ῾ε῾ί῾ν῾ο῾ι῾ς Ἀ῾τ῾τ῾ι῾κ῾ὸ῾ς, ἢ Μ῾α῾κ῾ε῾δ῾ό῾ν῾ι῾κ῾ὸ῾ς, ἢ Αἰ῾γ῾ι῾ν῾α῾ῖ῾ο῾ς ὀ῾β῾ο῾λ῾ό῾ς· ε῾ὖ᾽ ὅ῾τ῾ι῾ π῾ο῾λ῾ὺ κ῾ά῾λ῾λ῾ι῾ο῾ν ἦ῾ν μὴ ἔ῾χ῾ε῾ι῾ν τ῾ὰ῾ π῾ο῾ρ῾θ῾μ῾ε῾ῖ῾α κ῾α῾λ῾α῾β῾α῾λ῾ε῾ῖ῾ν. ἕ῾τ῾ω῾ γ῾ὰ῾ρ ἂ῾ν, ε῾ἰ π῾ρ῾ο῾δ῾ε῾χ῾α῾μ῾έ῾ν῾ῃ῾ τ῾ῇ῾ π῾ο῾ρ῾θ῾μ῾έ῾ω῾ς, ἀ῾ν῾α῾π῾ό῾μ῾π῾ι῾μ῾ο῾ι π῾ά῾λ῾ι῾ν ἐ῾ς τ῾ὸ῾ β῾ί῾ο῾ν ἀ῾φ῾ι῾κ῾ν῾ῖ῾τ῾ο῾.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum ſit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo eſſe melius, ſi qui pro vectura ſolvere non poſſint, ſic enim portitore non admittente rejecti in vitam rurſus redeant.

Μ῾ε῾τ῾ὰ῾ τ῾α῾ῦ῾τ῾α῾ δὲ, λ῾υ῾σ῾α῾ν῾τ῾ε῾ς α῾ὐ῾τ῾ὺ῾ς, ὡς ὐ῾χ῾ ἱ῾κ῾α῾ν῾ῆ῾ς τ῾ὴ῾ν κ῾ά῾τ῾ω῾ λ῾ί῾μ῾ν῾η῾ς λ῾υ῾τ῾ρ῾ὸ῾ν εἶ῾ν῾α῾ι τ῾ο῾ῖ῾ς

11. Poſtea vero cum abluerunt illos, (quaſi non ſufficiat pro lavacro infernus iſte la-

[a] Αὐ῾τ῾ὸ῾] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐ῾τ῾ὸ῾] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῆ῾ μέσ῾η β῾ί῾ῳ῾] *Mediocris. F.G.* Id eſt, quum *Benedictus* dediſſet *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipſum tamen in *Pariſ.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adſtipulor; mens enim Luciani eſt, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, ſtatu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac juſtorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quaſi *neutris* accenſeri poſſint, loquitur. *J. F. R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam ſupra ad Ἐπιστ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philoſtratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπιστ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noſter alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus δικώνιος dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. ſit in uſu, conſuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἀ῾φ῾χ῾ω῾ρ῾ε῾ῖ῾] Vertendum eſſe: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj. S'il paſſe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copioſe vindicat *Salmaſ.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *curſum* vocamus: Germani etiam ſuum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεία] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam ſic ſolet apud Noſtrum πορθμεῖον pro *naulo* ſcribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὸ πορθμεῖον. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδ῾ο῾ — τὸ πορθμεῖον etiam dicit *Hemſt.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὸ πορθμεῖον καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἔχειν, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι. τῷδε τ' ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅπου τοῦτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φαινομέναι παρειαί. καὶ που καὶ ἐσθὴς καλαππάγνυται, καὶ κόνις ὅτι τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάθοι φωνήν. [d] φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερ-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bl. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορφύρεον & πορφυροῦν dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορφυροῦν, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 92. pr. ὅταν γάρ τις ἀνθρώπῳ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καταπασάμενοι πολλὴν τὴν κεφαλὴν, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioquin utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον τοσοῦτον. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάθοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶπον δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

te

γαμέρον τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενος, καὶ στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον, καὶ ἐν συμποσίῳ μὴ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μὴ τὰ τελευτῶ, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] ἐτῶσι πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, ὅτε τῷ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ὅτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ὅτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non perveniisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* c Οὗτοι] Et sic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἵνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι ποιοῦσι] Male iterum jn vulgatis legitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo eveneris. *J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαίζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαιζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit ſciat ; neque quorſum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipſius inde tranſitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum proſpicere de illo *inferorum* oſtio ſibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid moleſtias mihi faceſſis? Deſine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miſerum me vocas, & fato malo uſum, qui multum te melior factus ſim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, ſenex factus ſum, calvo capite, facie rugoſa, incurvus, imbecillis genibus, atque in univerſum a tempore ipſo veternoſus, poſt menſes multos atque Olympiadas impletas denique ſic delirans ſub tot teſtibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus ſim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & veſtes, & res Venereas; ac metuis, ne hiſce carens miſer ſim? Non cogitas autem, non ſitire multo eſſe, quam bibere,*

πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἢ θ' ὅπα κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἥτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· ἢ γὰρ ἂν τ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἴποι δ' ἂν ὢν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τῆ θυρίδι ἐπορύξαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τ κεφαλήν, τ δὲ ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ἤδη τῆ χρονιᾳ σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ὦ δυστυχέστατε ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] περὶ τ βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῆ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Ματαιάζοντα] Conſentiunt *Fl. F. Fr. P.* &c. Ματαιάζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *F.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἦ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *F.* ἦ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἦ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἦ τί *numquid*, pro ἦ *aut*, ſcribens. *F. F. R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἦ δι'. *Ven. 2.* & hic & ſupra ἦ, quod magis probo. Sed hic *F.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δι' ὅτι habet, quod ſequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ἴλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam ſupra dictum eſt. *M. du S.*

Παρὰ τ βίον] Has praepoſitiones ſaepiſſime omnium ab Scribis confundi quis neſcit? Conf. *Aſin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemſt.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forſan recte περὶ τ βίον reliquimus in *Piſcat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τ βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & ſic κατὰ τ βίον ſine varietate ibid. c. ult. *F. F. R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac ſcriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem deliderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *F. F. R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma poſtulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius uſitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Ariſtoph.* Nub. 440. Παρίχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phrym.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ λέγε τᾶ. Scripſiſſem διψῶν ſine puncto ſubſcripto; ſed quia plerique

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πιεῖν, τῦ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βοᾶ, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ἢ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, οὐδὲ συνουσία [b] παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ὑπὲρ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ὦ τ' συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ἀχλὴρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ ἀφανὴ τ' ἂν ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καλαχλειοθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀφασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲ ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non 95 *frigere, quam copiam habere vestium?*

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te* 5 *bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut* 10 *etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

[a] Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. *S. P.* licet διδάξωμαι sit in *F. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* [b] Παρατρέψει] Sic Edd. Διατρέψει G. Διατρέψῃ L. Utrumque tam ἀφατρέψ. quam ἀφαρ. adscriptum marg. *Ar.* [c] Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθείσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* [d] Ὅρα] Ἄρα esse in quodam addit *Solan.* & ὁ in *Pell.* non vero satis distincte. [e] Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. [f] Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυνησόμεθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & *Parasit.* c. 38. *F. F. R.*

3. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει] *Non pervertet concubitus*, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία ἀφατρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Παρατρέπειν est *avertere, abducere.* Ἀφατρέφειν *distorquere, corrumpere. F. G. G.*

4. Παρατρέψει] An παρατρέψει; *Marc. Antoninus* de vita sua: ἡ συνουσία ἐγὶ σαρκὶ παρατρεψόμενον. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, consumet, conficiet. F. G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare possit.* Putabam autem legendum esse παρατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθάω notio non tam ad *dissipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, inferciendum*, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Νεφ. 55. Cogitabam etiam ὁ δυσπαθήσεις, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille vester juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κακυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τ αὐλὸν αὐτη στρηνύστια, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν θεῖ τ θρῆνον ἀμέτρια; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταξάειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ὅτι τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὰ μὲν κουφιώτατον τ παρασκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναλαβὼν, ἄνω εἰς τ ὑρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρηστον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι περιστύλου. οὐκ ἔστως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ἀπολέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' [h] ὑμῶν τὰ σιτία μεταλλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τ Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε καχαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

20. Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. B1.* Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P. &c.* Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς δὲ συνεκάλει ἐπὶ τὰ πάθη τ ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῆς θείας Εὐαγγελίου. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu atque *insuper*: non quo vehementer probem; sed quod nihil novi rectius. *J.M.G.*

Παρατρίψαι] Διατρίψαι facilius concoquo quam παρατρίψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Gesneri* unius literulae mutatione sensum facilem praebens. *J.F.R.*

Ibid. Σπαθίσεις ἐπὶ] I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. F.G.

10. Καὶ λιγνοῦ] Ὅτι λιγνοῦ. *Th.M.* In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J.F.R.*

13. Καλαχλωθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In superposito monumento.* *Th.M.*

Καλαχλωθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri suppeditant, & quod forsan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. *J.F.R.*

17. Δυσπόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυσπόμεθα. *M.du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανόμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. *J.F.R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. supra dicta ad c. 9. *J.F.R.*

27. Νεκυομάντεων] Conf. supra Mort. c. 39. *M.du S.*

35. Μιλησιάζωμεν] Vertitur *deportemus.* Redde: *petamus.* F.G.

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M.du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀναπλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεθαρμοσάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καταχρῶνται), ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσιν.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] θεριχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καταθάπτει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔτι μὴν τοῖς (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas Oillius cantui ſubjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogu.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. [d] Περιχρίᾳ] Emenda θεριχύσει, vel θεριχίσει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεθαρμοσάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλίγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἐξάρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλεχότα a συλλίγω. *F. G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καταχρῶνται)] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G. C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Πφ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχρίᾳ] Lege ὑάλῳ θεριχύσει, ſeu potius θεριχύσι. id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θεριχρίᾳ] Ὑαλῷ magis Atticum eſſe quam ὑελῷ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑελῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὑαλῷ dixere Attici, ὑελῷ communiter Graeci. Περιχύει autem vel θεριχύσι pro θεριχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo θεριχεῖν utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ θεριχώσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὸν μέντοι ὕελον μὴ θεριχεῖν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖν τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non ta-

indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tempore frater paterve.

22. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae: Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos ſe praebeant, ſed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε ⸗ ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴς γενόμενος ἐν χαμῷ.

[e] Χώμαλα μὲν γὰ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφανιζόντα, ὥσπες ἐφήμερα, καὶ παιδιᾶς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπες συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ πελίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παραμυθοῦνται τὸν τελευτήκοτα, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρισὶν ἡμέραις ἐξῆς ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ ἑταῖρε, ὀδυρόμεθα; ἔπειτα

[e] Χώμαλα] Χῶμαλα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad locum priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Weſſel.* conjiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Cl. *Geſn.* exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani ψεχρίει aeque ſatisfaciet ac ψεχύει. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in ſepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἁλοιῖ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant: Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tuſc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑάλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ψεχρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi ψεχρίει notione. *Heſychius* non tantum ὑάλιν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac ἀφανῆ, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Scribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gammatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cada[illegible] ſuſo condivit; ſi vera ſunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. ξ. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemſterh.* ad Noſtri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μωθ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. *M. du S.*

59. Δεσμοῖς χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσχυρὸν — γενόμενον] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. ſcribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὰ δίδοναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν ταφῆς τυγχάνειν. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi paſſim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸν τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παντάπασι κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀφθονέσης πρὸς τῦ πένθυς τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἅπαντων ῥαψῳδῆται δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.

Γαστέρι δ' οὔπως ὀκνεῖ νέκυν πενθήσαι Ἀχαιύς.

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανῆναι μὴ τὸ τελευτῶν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτήρων ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἀφ' τὸ τὺς πολλὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decreviſti, illius ipſius rei cauſſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias. Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν Pl. ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 229. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut quæ non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutum eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc detorquenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualisque perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius cuvandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videtur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debiturae. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſuperciliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (aeque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obliſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſciiicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne leno quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſine, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut vicißim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, explosus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat? Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicita ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat: Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam pretium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtiti abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſæpe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam tibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignaviissimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod caussetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Thersitae praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetae non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum absis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quae navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quae sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidae praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidae debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidae praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuipiam, qui sit omnium ignaviissimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunae suffragio adjuventur. Sed quae tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequissimam, quisquis suapte sponte recipit. In aleae ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum caussatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunae, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te subievat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc ex maximum fructum officii duces, quod de aliis cum tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto meritis precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effeciisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec feciisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo

mox:

nox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam caussam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam caussae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse videre. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam tuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satelles quispiam audacior? Quum arx supereset approbe munita, superessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset superesse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleitos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, sinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitae suae spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitae causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, muliercularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia matercula omneis: qui tibi compertum esse potuit, utro te dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperaram irritatamque, Reip. suppliciis saturaret. Quod si alias vitae pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictae cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quae vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiae, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, qualique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quae nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiae tuae fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunae beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praescisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam incontinentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciae posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiae quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem pollidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum peremptō juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes delignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi ſatis eſſet excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, profiliſſe in medium: id quod vidimus, clamitaſſe tuum illum eſſe enſem, tuum facinus, non unum praemium tuae virtuti fore ſatis. Haec nemo non credidiſſet, ſunt enim rerum naturae conſentanea, uſu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum ſedulo quidem, ſed tamen parum ex arte, tuam nobis praeſcientiam niteris perſuadere, quam multa commiſceris, non dicam tota facie a vero diſtantia, verumetiam cum ſenſu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamaſſe, ut ſine eo vivere noluerit: ſic ob unius mortem metu fuiſſe conſternatum, ut in vita manere non ſit auſus: ſic illi toto pectore fiſum, ut ipſe nullas circum ſe cuſtodias haberet: adeo fracti animi fuiſſe, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquiſſes tuum, defuturum fuiſſet, quo ſe jugularet. Non vides quam non competat tam inſignis in tyrannum pietas, tam ſecura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praeſidiis munitum, tanta conſternatio in hominem tot periculis exercitatiſſimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu ſenem illum tantopere contempſeris, ut indignum habueris, qui tua iſta magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Reſp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo ſuo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem ſenſimus, ut cuiquam contemnendus videri deburit. Neque tu eum unquam contempſiſti, niſi forte contemnere eſt, miſere formidare. Sciebas arcem armis refertam, ſciebas ſupereſſe ſatellites, quorum vel unus (ſi ſeni vires deerant) ſufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo noſtrum neſcit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa ſenecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud ſenium ſic interdum aeri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validiſſimis ſaepenumero fuerit intolerandum, ſi quando ſolitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus eſt, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires ſuppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantiſper quidem morari tuum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum ſarcinae te redderet in fuga tardiorem. Reliquiſti invitus, quo tyranno prodi poſſes: ſed prodi maluiſti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuſo, imo miror magis quod pedibus conſiſtere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, ſtridere arma: intelligeres tibi non cum puero, ſed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, ſobriis, irritatis, denique cum rabioſo patre dimicandum eſſe: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, ſed quod arbitraretur, & haud ſcio an vere ſe petitum fuiſſe, dexteram tuam erraſſe tantum in filio. I nunc & ſpera, non dicam hos Judices, viros omnium perſpicacitiſſimos, ſed vel è media plebe quenquam eſſe tam mucoſis naribus, cui non ſuboleat, imo qui non plane odoretur, praeſentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtae ſolent, quum haerent in explicando tragoediae argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxiſti, quo praeſentionem tuam judicibus probares, ſine qua videbas praemium obtineri non poſſe. Sed occaſionem, inquit, miniſtravi paternae mortis, qui gladium quo ſe ferret reliquerim: atque id ſolum non modo ſatis eſt putat ad petendum praemium, verum etiam meritum eſſe, ut ipſe enſis inter arma deorum conſeratur, Dominus pro Deo praeſenti colatur. O hominem ſuavem, ſi has ſpes vere concepit: impudentem, ſi, quum non ſperet, poſtulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, niſi tuum illum reliquiſſes? Tu in arcem arma, hoc eſt, in ſylvam ligna portanda putaſti? Niſi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit neceſſitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occaſionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquiſti, quo nihil minus deeſt Tyranno: nunquam ferrum abeſt, non in cubili, non in trieliniо, non in ſacris: reliquiſti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum auſis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquiſti, quem poſtea receptum optabas: reliquiſti rem ancipitem. Quid ſi tyrannus illum eundem enſem in civium jugulos diſtrinxiſſet? Quid ſi eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adoleſcentes filio ſuo inferias mactaſſet? Si tyrannum occidiſti, quia tuo occiſus eſt gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus enſe peracta eſt. Id ſi non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occaſio quam in partem cadat, id Diis in manu eſt: ſi bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: ſin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculoſam miniſtrat occaſionem: quae ſi feliciter, mirentur omnes: ſin infeliciter, merito accidiſſe dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo enſe alios in uſus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam neceſſe videatur, quippe tam frivola: verum id propoſitum eſt, nullum illius argumentum non excuſſum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeſo ne pigeat in ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoſcere, dum hunc ab gradu firmiſſimo dejicio; hic ſibi vehementer fidebat, hunc aeriter urgebat locum. Negabat vitari poſſe, quin praemium deberetur, quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus diſſertum ajebat, nihil intereſſe utrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam praebeat. Addebat, aequum eſſe, ut cum in maleficiis cauſam datam imputarent leges ad ſupplicium, multo magis idem ob-

fer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, nili ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: intermiuari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille molieba-tur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quae tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam eviceimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunae arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi male eveniſſet, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praeviditſe futurum, ut ille vitam, fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſae qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rerum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberare voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiae & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud praſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſit habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuae furiae non eſſent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quae dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis erul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

de auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminiscebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescunt, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negocium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu desines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molliscit, limus durescit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic exercebantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo simile fastidium optione & varietate vincerat. Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satelles omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique sibi conflari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nominet licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit; tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine censet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non finit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora submittantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo subito futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum pernicioſius induci posse judico, quam si consuescant homines calumnioſi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscureve dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed Judicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omneis & judicio-

rum

rum religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est : propterea quod vix unquam accidat, ut legislator obscure quid voluerit, explicuerit: aut absurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculosissimum, perniciosissimumque. Etenim quæ tandem lex futura est, quam versutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile possit aliquo commento subvertere ? Neque quisquam non elabetur è judicio vestro nocens, nisi qui sit usque adeo nullius ingenii, ut ne trivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro sene juvenem, pro tyranno satellitem, pro homicidio tyrannicidium : & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim, Judices, religio, vestrum jusjurandum, qua tandem ratione servabitur ? quibus nihil futurum est certi, quod in cognoscendo sequamini : verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necessum erit ? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est, ne sine gravissima ratione a legis praescripto discedatur : tum in hac non periculosum modo, verum etiam absurdissimum : quum legis verbis nihil possit esse dilucidius: sententia nihil aequius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil pestilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuisse, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem sustulerit, huic praemium est, si modo istuc seulisset ? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per satellites & praefectos exerceri solere, permultosque in his esse vel Tyrannis ipsis scelerationes: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino supplicio digniores : nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine censetur; tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, sed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi simpliciter parere : neque ejus verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praescriptum factorum tuorum rationem instituere. Praesertim in hoc exemplo, quo non aliud potest admitti pestilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum, judices, quam invisus Reip. sit, qui occisus est, quam majore etiam supplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, semel in civitatem receptum, semel vestris sententiis approbatum, denique praemio compensatum, quo tandem licentiæ sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius sibi volet in ditissimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Postremo si cui magistratus non placebit, si cui judex erit invisus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem, Sophistam quempiam aut sycophantam consulet (si ipse ingenio stupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud sensisse legislatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, sed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum est, ut quod in uno factum semel & probavimus, & gavisi sumus: id in multis saepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre discrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit, siquidem animadvertimus, nihil omnium esse, quod lex parcius circumspectiusque permiserit. Etenim (si memini) tribus duntaxat temporibus lex indulsit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, sed in uxore deprehensum : id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita, si corpus utrumque pariter interimat, si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstres te mortem effugere nequiisse, nisi mortem intulisses : id lex ita interpretatur, quasi sese tueri potius sit istuc quam alium occidere. Uterque tamen facti sui rationem reddere compellitur, statim sese prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro semet reum facere cogitur. Quod si omnia constabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus esse videatur. Postremo in tyrannicidio : ubi propter periculi suscepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, si eum quem tibi lex isto velut insigni tyranniei nominis denotavit, fortiter occideris : non si scelestum alio scelere sustuleris: neque patietur te jus occidendi permissum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, nisi si quis obsistat, ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus, nisi in Imperatoris verba juraris, nisi ille aciem eduxerit, nisi signa canere jusserit, tibi fraudi futurum est, hostem interfeciisse. Tu dicturus es : Hostem occidi, nam plus quam hostilia faciebat, nomen hostis tantum aberat, re hostem agebat. Lex respondebit, suarum partium fuisse, hostem declarare, ac tuo fortasse scelere fruetur : verum ne serpat exemplum, poenas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est? Unum tibi lex nominatim designaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod nisi in unum non potest competere : neque traduci debet abeo cui lex attribuerit, ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam posse, quam vitam : vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse, quandoquidem ille non sit refuturus, qui jacet. Videt quam multis titulis suum quisque dolorem possit praetexere, si post occisum hominem ulla causa recipiatur, praeter eas quæ legibus sint expressæ. Quid quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subvertione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit scelerosus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae majestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permisissent. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota semina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam iceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis, vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico præmium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarant illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo præmio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, rorum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus veteribus occidat. Neque ego nunc te cædis reum ago, aget alius fortaſſis, circumque libitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam indignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere præmia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis pœnas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, fat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa præmium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deliberentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quædam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut pœnam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes præmio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria hæc tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quædam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi præter propoſitum, non magis profecto præmium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit occidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum præmium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num præmium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quæſo, tyrannicidæ præmium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe præmium flagitat. An non vides igitur quamvopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens præteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi prædixiſſe, ut certum præſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc pœnæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inulitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre præmium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum præſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſævieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quia ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. cæterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio prætextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno virum ademiſſes: utrum a lege præmium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur : hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret : quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſtidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris : ne per hanc iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non elanculariis ac malefics artibus : niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris : ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius : Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum : ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre inolentiorem : quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſceleri lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet : non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis : id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique :

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo præter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis præmium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab æquitate Judicum, a civitate deorum munere læta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a præmio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, fine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus ediderit, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro præſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non finis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut præmium aliquod feras, abunde magnum præmium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle præripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS